கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

கன்னி மாடம்

16.6.88

சாண்டில்யன்

1. நீலமலைக் குடிசை

இளவேனிற் காலத்தின் இரவுத் தென்றல் நீலமலைச் சரிவைத் தடவிக் கொடுத்துச் சென்றதால் லேசாக அசைந்த செடிகளின் வாச மலர்களிலிருந்து கிளம்பிய நறுமணம் நாலா பக்கத்திலும் பரவி இணையற்ற இன்பச் சூழ்நிலையைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டிருந்தது. இயற்கையில் இன்பமும் கோரமும் கைகோத்தே செல்லும் என்ற உண்மையைச் சுட்டிக் காட்டவோ என்னவோ காரிருள் எங்கும் கவிழ்ந்து, சுற்றிலும் எழுந்து நின்ற மலையுச்சிகளைப் பெரிய பூதங்களைப்போல் காட்சியளிக்கச் செய்தது. பெரிய மனிதர்கள் இல்லாத சமயத்தில் பிரகாசிக்கும் சின்ன மனிதர்களைப் போல, சந்திரனில்லாத வானவெளியில் ஆயிரமாயிரம் நட்சத்திரங்கள் பிரமாதமாக ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தன. அவற்றுடன் போட்டி போடுவது போல் மலைச்சரிவின் ஒரு பாகத்திலிருந்த குடிசை விளக்கு சுடர்விட்டுப் பிரகாசமாக எரிந்து கொண்டிருந்தது.

குடிசைக் கூரையிலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த அந்த விளக்கின் ஒளியில் உட்கார்ந்திருந்த நான்கு பேரும் சிறிதும் பேச்சு மூச்சின்றி ஒருவரையொருவர் பார்த்த வண்ணம் மௌனமாகவே காலங்கழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உள்ளே ஊற்றப்பட்டிருந்த கடலை எண்ணெயின் காரணமாக வெளிச்சத்தைவிடப் புகையை அதிகமாகக் கிளப்பிக் கொண்டிருந்த அந்தச் சோழர்கால விளக்கு தனது ஐந்து புலி முகங்களாலும் கீழே உட்கார்ந்திருந்தவர்களைப் பார்த்துப் பயங்கரமாக விழித்தது. அதன் தீ நாக்குகள் கூட உட்கார்ந்திருந்தவர்களின் மனங்களைப் போல அவ்வப்போது சலனமடைந்து சலனமடைந்து மீண்டும் உறுதியாய் எழுந்து நின்றன.

குடிசையின் சூழ்நிலைக்கும் உட்கார்ந்திருந்த நால்வருக்கும் சிறிதும் பொருத்தமில்லை என்பதை அவர்கள் ஆடைகளே எடுத்துக்காட்டின. அவர்கள் அணிந்திருந்த பட்டு அங்கிகளில் செய்யப் பட்டிருந்த சரிகை வேலைப்பாடுகளும், அவற்றில் தைக்கப்பட்டிருந்த பாண்டி நாட்டின் விலை உயர்ந்த முத்துக்களும்

அவர்கள் மாளிகையில் வாழும் மகாப் பிரபுக்களென்பதை நிரூபித்ததன்றி, அவர்கள் பக்கங்களில் கிடந்த வாட்கள் அவர்கள் போர் வீரர்கள் என்பதையும் சந்தேகத்துக்கிடமின்றித் தெளிவாக்கின. பெரிய பிரபுக்களான அந்த நால்வரும் மலைக் குடிசையின் கரடு முரடான தரையில் சற்றுக் கஷ்டப்பட்டே உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அந்த நால்வரும் வாயால் ஒரு வார்த்தையும் பேசாவிட்டாலும், அவர்கள் உள்ளங்களில் கணக்கற்ற எண்ணங்கள் எழுந்து அலை மோதுவதையும், நேரம் ஆக ஆக அவர்கள் கவலை அதிகமாவதையும் அவர்கள் முகங்கள் நன்றாக எடுத்துக் காட்டின. மலையடிவாரத்துக்குச் சற்றுத் தள்ளியிருந்த ஊரின் பெரிய கோவிலிலிருந்து கிளம்பிய ஆரம்ப ஜாமத்தின் மணியோசை மலைப்பிராந்தியத்தின் அமைதியைக் கிழித்துக்கொண்[illegible]ந்து குடிசையிலிருந்த நால்வரின் எண்ணங்களோடு எதிர்மோதல் செய்யவே, அவர்களில் வயோதிகனாயிருந்த கருணாகரத்தேவன் மௌன விரதத்தைக் கலைத்து இளைஞனான காரிவளவனை நோக்கி, ''சேனாதிபதி இன்னும் வரவில்லையே, செய்தி போய்ச் சேர்ந்திருக்காதா?'' என்று கேட்டான்.

''கண்டிப்பாய்ப் போய்ச் சேர்ந்திருக்கும். என்னுடைய சொந்த முத்திரையை வைத்துப் பூரண நம்பிக்கையுள்ள வீரனிடமே அனுப்பியிருக்கிறேன்,'' என்று பதில் கூறினான் காரிவளவன்.

''இடையில் தூதனுக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்து ஓலை அரசனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டால்?'' என்று வினவினான் பொன்னமராவதியின் தலைவனான நிஷதராசன்.

''நம் நால்வருக்கும் உடனே மோட்சம் கிடைக்கும். அரசன் நமது தலைக்கு உடலிலிருந்து விடுதலையளிக்கத் தவற மாட்டான்,'' என்றான் வங்கார முத்தரையன் என்ற நான்காவது வீரன்.

இவர்கள் இப்படித் தர்க்கம் செய்வதை, ''சற்றுப் பொறுங்கள்,'' எனத் தடை செய்து எதையோ உற்றுக் கேட்டான் கருணாகரத்தேவன். தேவன் காதில் விழுந்த காலடி ஓசை மற்றவர் காதுகளிலும் விழுந்திருக்க வேண்டும். அதுவரை அசைவற்று உட்கார்ந்திருந்த நால்வரும் யந்திரத்தால் இயக்கப்பட்டவர்களைப்போல் எழுந்து நின்றார்கள். கீழே கிடந்த உறையிலிருந்து வாளை மட்டும் உருவிப் பிடித்துக் கொண்டு காரிவளவன் மெள்ளச் சென்று குடிசைக் கதவைத் திறந்தான். மறுகணம் உள்ளே நுழைந்த மனிதனைக் கண்டதும் வாளைத் தாழ்த்திய காரி, ''பிரபு! வரவேண்டும். தாங்கள் வரவில்லையே என்று மிகக் கவலையுடன் காத்திருந்தோம்,'' என்றான்.

உள்ளே நுழைந்த சேனாதிபதி அபராஜிதன் உடனே பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. ஈட்டிகள் போல் ஜொலித்த அவன் கூரிய விழிகள் குடிசையையும் குடிசையிலிருந்தவர்களையும் அரை வினாடியில் சுற்றி வந்து உள்ள நிலையை ஓரளவு எடைபோட்டுக் கொண்டன. தான் உள்ளே நுழைந்ததும் காரி வாளைத் தாழ்த்தியதையோ, குடிசையிலிருந்த நால்வரும் தன்னை வணங்குவதற்கு முன்பாக ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டதையோ அவன் கண்கள் கவனிக்கத் தவறவில்லை. குடிசைக்குள்ளேயிருந்தவர்கள் ஏதோ சதியிலிறங்கியிருக்கிறார்களென்பதை

இரண்டு பக்கங்களுக்கும் குறைந்த பட்சம் ஆறு

நொடிப் பொழுதில் புரிந்து கொண்ட அபராஜிதன், ஏதும் அறியாதவன் போல் பதிலேதும் சொல்லாமல் மெள்ள ஏதோ யோசனையுடன் நடந்து குடிசையின் நடுவுக்கு வந்தான்.

மெல்லிய சரீரத்துடனும், நீண்ட கைகளுடனும், குடிசை தலையிலிடிக்க உயரமாக நின்ற அபராஜிதனுக்கு வயது முப்பதுக்கு மேலிருக்காது. அவன் முகத்தில் சொட்டிய ராஜகளையும் பார்வையிலிருந்த கம்பீரமும், அவன் மனிதர்களை ஆளப்பிறந்தவனேயொழிய யாருக்கும் அடங்கும் சுபாவமுள்ளவனல்ல என்பதைச் சந்தேகமற எடுத்துக்காட்டின. கைகளின் நீளத்துடன் போட்டி போடுவதுபோல் அவன் இடையிலிருந்த நீண்ட வாள் பாதம் வரையில் பயங்கரமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அத்துடன் உறையில்லாத உடைவாளொன்றும் அவன் கச்சையில் செருகப்பட்டிருந்தது. போர்க்களத்தில் ஏற்கனவே ஏற்பட்ட காயங்களின் அடையாளமாக முகத்தில் காணப்பட்ட ஓரிரு தழும்புகளும் முகத்திற்கு இயற்கையாக இருந்த அழகை அதிகப்படுத்தினவேயொழிய விகாரத்தை விளைவிக்கவில்லை. யௌவனமும் அழகும் வீரமும் இணைந்து நின்ற சேனாதிபதி அபராஜிதன் குடிசை நடுவே வந்ததும், அங்கு நிலவியிருந்த மௌனத்தைத் தானாகவே கலைத்து, ''உங்களை நீண்ட நேரம் காக்க வைத்து விட்டேன். ஆனால், உங்கள் ஓலை கிடைத்தபோது தமிழ்நாட்டின் பெரும் படைத்தலைவர்களில் நால்வரை இங்கு சந்திக்கப் போகிறேன் என்பதை நான் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. காரி ஏதோ அவசரமான காரியம் என்று எழுதியிருந்தானேயென்று வந்தேன்,'' என்றான்.

வித்தியாசங்கள் உள்ளன. விடை 42'ம் பக்கம்

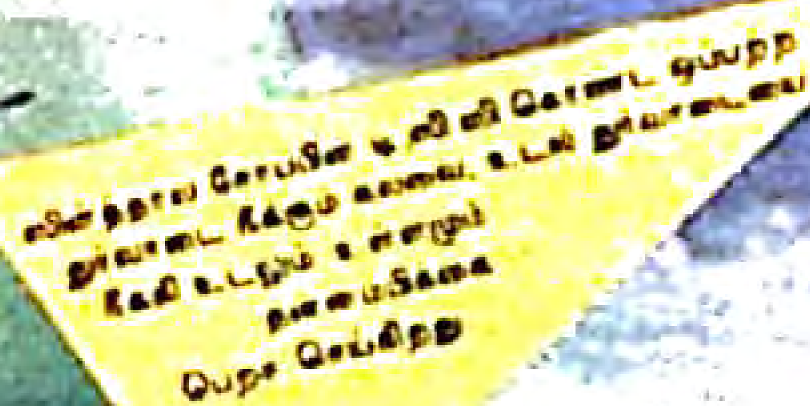
அவன் குரலில் இருந்த ஒலி இரண்டுங்கெட்டானாக இருந்ததால் அவன் தங்களைப் பார்த்து நகைக்கிறானா அல்லது உண்மையாகவே தன் காலதாமதத்துக்குச் சமாதானம் சொல்கிறானா என்பதை ஊகிக்க முடியாமல் திண்டாடிய இந்த நான்கு வீரர்களில், வயோதிகனான கருணாகரத்தேவன், கவலை நிரம்பிய குரலில் விஷயம் எத்தனை முக்கியமானது என்பதை எடுத்துச் சொன்னான். ''பிரபு! தலை போகிற காரியம்...'' என்று ஆரம்பித்த தேவனை இடைமறித்த அபராஜிதன், ''அது தெரிகிறது. இல்லாவிட்டால் பெரிய பிரபுக்கள் குடிசையில் கூட வேண்டியது அவசியமில்லை. அதுவும் காரிருள் சூழ்ந்த இந்த இரவில்...'' என்று சொல்லிப் பேச்சை முடிக்காமலே தான் விஷயத்தை ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்டதை எடுத்துக் காட்டினான்.

''நம் நால்வரைத் தவிர வேறு யாரும் அறியாமல் கலந்து பேசவே தங்களை இங்கு கூப்பிட்டனுப்பினோம்.'' என்று பேச்சை மேலே ஓட்டினான் தேவன்.

''நம் உத்தேசப்படி உலகத்தில் விவகாரங்கள் நடப்பதில்லை தேவரே,'' என்றான் அபராஜிதன் பதிலுக்கு. அவன் வார்த்தையின் உள்ளர்த்தத்தை அறிந்து கொள்ள இயலாத நான்கு படைத்தலைவர்களும் அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தார்கள்.

''இங்கு ரகசியமாகச் சந்திப்பது உங்கள் உத்தேசம். ஆனால், நீங்கள் இங்கு கூடப்போவது மற்றவர்களுக்கும் தெரியும்,'' என்று விளக்கினான் அபராஜிதன்.

பெரிய இடி தலையில் விழுந்தால்கூட ஏற்பட்டிருக்காத

அதிர்ச்சியை அந்தப் பதிலினால் அடைந்த நால்வரும், ஒருவரை யொருவர் பார்த்து விழித்தார்கள்.

''வேறு யாருக்குத் தெரியும்?'' என்று கேட்டான் முத்தரையன்.

''இலங்காபுரனுக்கு!'' என்று இன்னொரு இடியை எடுத்து வீசினான் அபராஜிதன்.

இந்தப் பதில் அந்த நால்வரையும் அரை வினாடி ஸ்தம்பிக்கச் செய்துவிட்டது. சற்று நேரம் ஏதும் பேசாது நின்றுவிட்ட அந்த நால்வரில் கருணாகரத்தேவனே மீண்டும் பேசத் தொடங்கி, ''சிங்களத் தண்ட நாயகன் இலங்காபுரனுக்கா!'' என்று வினவினான்.

''வேறு இலங்காபுரன் பாண்டி நாட்டில் ஏது? சந்தேகமிருந்தால் இதைப் பாருங்கள்,'' என்று இடையிலிருந்த உடைவாளை எடுத்து நீட்டினான் அபராஜிதன்.

உடைவாளைத் திருப்பிப் பார்த்த கருணாகரத் தேவன், ''சிங்களத்தின் உடைவாள்,'' என்று முணுமுணுத்தான்.

''பிடியில் சிங்கள நாட்டுச் சின்னமே இருக்கிறதே?'' என்று கூவினான் கடந்தை வேந்தனான வங்கார முத்தரையன்.

பாண்டிய நாட்டுப் பொன்னமராவதியின் தலைவனான நிஷதராசனும், அவன் படைத் தலைவனான

காரிவளவனும், ஏதும் பேசாமலே ஒருவரையொருவர் பார்த்து நயன பாஷையிலேயே விஷயத்தை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டார்கள்.

கருணகாரத்தேவன் மேற்கொண்டு தகவலறிய விரும்பி, ''இந்த உடைவாள் தங்களுக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?'' என்று அபராஜிதனை வினவினான்.

''தேவரே! வரும் வழியில் என் குதிரைக்கு இந்த உடைவாளினால் அர்ச்சனை நடந்தது.'' என்றான் அபராஜிதன் இதழ்களில் புன்முறுவல் தவழ.

''என்ன! குதிரைமேல் உடைவாள் வீசப்பட்டதா?'' என்றான் நிஷதராசன்.

''ஆம்! பக்கத்துப் புதர்களிலிருந்து,'' என்று பதிலிறுத்தான் அபராஜிதன்.

''எந்த இடத்தில்?''

''மலையடிவாரத்தில்.''

இந்த விவரம் படைத் தலைவர் நால்வருக்கும் மிகுந்த கவலையை விளைவித்ததென்றால் அபராஜிதன் மேற்கொண்டு சொன்ன தகவல்கள் அந்தக் கவலையை உச்சத்துக்கே கொண்டு போயின. அவர்கள் ரகசியமெனக் கருதிய இந்தச் சந்திப்பு இலங்காபுரத் தண்டநாயகனுக்கு எத்தனை விளக்கமாகத் தெரிந்திருக்கிறது என்பதை நிரூபிக்கத் தனக்கு நேர்ந்த விபத்தைப் பற்றி விவரிக்கலானான் அபராஜிதன்.

''தேவரே! மஞ்சள் வெய்யில் இருக்கும்போதே உங்களுடன் பேசிவிட்டுத் திரும்பிவிட உத்தேசித்தேன். ஆனால், நான் மலையடிவாரத்துக்கு வரும்போதே சூரியன் மலைவாயில் விழும் சமயமாயிருந்தது. கதிரவன் கதிர்களில் ஓரிரண்டு, பக்கத்திலிருந்த புதர்களில் பாய்ந்ததால் ஏதோ பளிச்சிடுவதைக் கண்டேன். அது என்னவென்று ஆராய, குதிரையைச் சற்று மெல்லச் செலுத்தினேன். புதர்களிலிருந்து பளிச்சிட்டது சிங்கள வீரனொருவனின் போர்க்கவசம் என்பதை ஊகித்ததும், குதிரையை வேகமாகத் தட்டிவிட்டேன். சிங்களனும் என் எண்ணத்தை ஊகித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அடுத்த வினாடி என் குதிரை கால் மடங்கிக் கீழே விழுந்தது. நான் பக்கவாட்டில் குதித்துக் காலைப் பரிசோதிக்கும் பாவனையில் உடைவாளை எடுத்தேன். புதர்களிலிருந்து ஓரிரு வீரர் என் மேலும் கத்திகளைக் குறிவைப்பதைக் கடைக்கண்ணால் கவனித்தேன். சாதாரண சமயமாயிருந்தால், வாளை உருவி எதிர்த்திருப்பேன். ஆனால், உங்கள் ஓலையிலிருந்த வாசகம் மர்மமாயிருந்ததாலும், வழியில் நான் மடக்கப்பட்டதாலும் சந்தேகித்து என்னால் நீங்கள் சிக்கிவிடப் போகிறீர்களேயென்று ஓடத் தொடங்கினேன். வீரர்களும் விடாது என்னைத் துரத்தினார்கள். நேராக இந்த இடத்தை நோக்கி வந்தால் சந்தேகம் ஏற்படுமென்ற காரணத்தால் நேர் எதிர்த்திக்கில் சிறிது நேரம் ஓடிக் காட்டுக்குள் மறைந்து கொண்டேன். வீரர்கள் என்னைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் வேறு திக்கில் போய்விடவே சுற்று வழியாக நடந்து இங்கு வந்து சேர்ந்தேன். என்னை நீங்கள் அழைத்த காரணம் தெரியாது. ஆனால் ஒன்று மட்டும் சொல்ல என்னால் முடியும். மன்னனுக்கு எதிராகச் சதி செய்வது உங்கள் உத்தேசமானால், அது இலங்காபுரத் தண்டநாயகனுக்குத் தெரிந்தே இருக்கிறது. ஆகையால் மன்னனுக்கும் தெரிய அதிக நேரமாகாது,'' என்றான்.

அபராஜிதனின் கதையைக் கேட்ட கருணாகரத்தேவன் வெகுநேரம் பதில் பேசாமல் நீண்ட யோசனையில் ஆழ்ந்தான். கடைசியாக அவன் தலை தூக்கி அபராஜிதனைப் பார்த்து, ''பிரபு! மன்னனுக்குத் தெரிந்தால் தானென்ன?'' என்று மெல்லக் கேட்டான்.

அபராஜிதன் விழிகள் தேவனை மட்டுமின்றி மற்றவர்களையும் ஒருமுறை வலம் வந்தன. அதுவரை சாதாரண

நியூட்ரமுல்

ஒவ்வொரு
கோப்பையும் ஊரமூட்டும்

மிக நேர்த்தியான பால், மால்ட்,
கோக்கோ இவற்றின் சேர்க்கையே
போதும்...நியூட்ரமுல்
பரம்பரையின்
சக்திக்கு!

எல்லா நியூட்ரமுல்
வீரர்களின் உடலும்
உள்ளமும் உரம் பெற!

விற்புறுதல் விடுப்போர்,
குஜராத் கோ-ஆபரேட்டிவ் மில்க்
மார்க்கெட்டிங் ஃபெட. லிட்.,
ஆனந்த்-388 001.

daCunha/GCM/147/88/TAM

மாயிருந்த அவன் பார்வையில் கோபம் பொங்கி வழிந்தது. ''நான் ஊகித்தது சரிதான். நீங்களனைவரும் மன்னனுக்குத் துரோகம் செய்யவே கூடியிருக்கிறீர்கள்!'' என்றான் அபராஜிதன், பார்வையிலிருந்த உஷ்ணம் சொற்களில் தொனிக்க.

''சந்தேகமில்லை பிரபு! நாங்களனைவரும் பாண்டிய மன்னனின் துரோகிகள்தான். நாட்டு விசுவாசத்தால் மன்னனின் விசுவாசத்தை இழந்தோம்,'' என்று கடுமையாகவே பதில் சொன்னான் நிஷதராசன்.

''நாட்டு விசுவாசம் வேறு ராஜ விசுவாசம் வேறா?'' என்று கேட்டான் அபராஜிதன் இகழ்ச்சி ததும்பும் குரலில்.

''நாட்டின் நன்மையில் மன்னன் கவனம் செலுத்தாதபோது இரண்டும் வேறுபடுகிறது,'' என்று விளக்கினான் இளைஞனான கார்ரிவளவன்.

தலையசைப்பினாலேயே அதை ஆமோதித்த கருணாகரத்தேவன் அபராஜிதனைப் பார்த்து உணர்ச்சி மிகுந்த குரலில் கூறினான். ''பிரபு! நான் எந்தப் பரம்பரையில் உதித்தவன் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். நான் சோழநாட்டு அமைச்சனான அண்ணன் பல்லவராயனுடைய தம்பி. தமிழ் நாட்டின் சிறப்புக்காகவே என் மூதாதையர் இந்தப் பூமியில் ரத்தம் சிந்தியிருக்கிறார்கள். திடீரென்று தமிழ்நாட்டு மன்னனுக்கு நான் துரோகம் நினைப்பேனா? எனக்கு வயதாகி விட்டது பிரபு! இன்னும் சில வருஷங்கள் தான் இருப்பேன். தமிழ்நாடு எப்படியானாலும் போகட்டுமென்று சும்மா இருக்கலாம். ஆனால் தமிழன்னை ஊட்டிய உணவினால் உடம்பில் ஊறும் ரத்தம் நாட்டின் கேடுகெட்ட நிலையைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மாயிருக்க விடவில்லை. நான் சோழநாட்டவன், பாண்டியநாடு எக்கேடு கெட்டால் என்னவென்று இருக்கலாம். தமிழ் மன்னர்கள் ஒருவருக்கொருவர் போரிடுவதானால் அப்படியிருக்கவும் செய்வேன். ஆனால் சிங்களவர் கால்களில் தமிழ்நாடு அகப்பட்டுத் தத்தளிப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டு எந்த தேச பக்தன் சும்மா இருக்கமுடியும்? சிங்கள ராஜ பரம்பரைச் சரித்திரமான மஹா வம்சத்தில் 'சிங்கள மன்னன் பராக்கிரம பாகுவின் தண்டநாயகன் இலங்காபுரன்

செந்தமிழ் வளர்த்த மதுரையம்பதியைச் சீரழித்தான், அதன் மன்னன் வீர பாண்டியன் அவனுக்கு அடிமையாய்க் காலங்கழித்தான்' என்று எழுதப் படுவதைச் சுதந்திர உள்ளம் படைத்த எந்தத் தமிழன்தான் அனுமதிக்க முடியும்? பிரபு! யோசித்துப் பாருங்கள்.''

இப்படிப் பேசிக்கொண்டே போன அந்த வயோதிக வீரன் கண்களில் உணர்ச்சிப் பெருக்கால் ஒரு துளி நீரும் வெளிப்பட்டதைப் பார்த்த அபராஜிதனின் இரும்பு மனமும் சற்று நெகிழ்ந்தது. அடுத்துப் பதில் சொன்ன அவன் குரலில் கடுமையும் குறைந்திருந்தது. ''தேவரே! உங்கள் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் உண்மை என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் நீங்கள் யாருக்கு எதிராகச் சதி செய்ய நினைக்கிறீர்களோ, அவன் என் ஒன்று விட்ட மாமன் மகன்,'' என்று ஏதோ மேலே பேசப்போன அபராஜிதனை இடையே தடுத்த நிஷதராசன், ''பிரபு, நாட்டின் உறவு, மனித உறவை மீறியது. மண்ணுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள தொடர்பு மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள உறவுமுறைக்கு அப்பாற்பட்டது. அரச வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள் நாட்டின் நன்மை ஒன்றைத்தான் கவனிக்க வேண்டும்,'' என்றான்.

''உண்மைதான் அமராவதித் தலைவரே! நாட்டின் நன்மைக்கு நான் செய்யக் கூடியது ஏதாவது இருந்தால் சொல்லுங்கள். உங்கள் மனத்திலுள்ளதை மன்னனிடம் தெரிவிக்கிறேன்.''

''உடனே சிறைப்படுவீர்கள்,'' என்றான் தேவன்.

''காரணம்?''

''இப்போது பேருக்கு வீர பாண்டியன் மன்னனே தவிர, உண்மையாக ஆள்பவன் சிங்களனான இலங்காபுரன்தான்.''

''இந்த ரோடு ரோலரை எப்போ கிளப்புவீங்க?''

''ஏன், எதற்காகக் கேட்கறீங்க?''

''இந்த டூத் பேஸ்ட்டில் இன்னும் கொஞ்சம் இருக்கு. அதைப் பிதுக்கி வெளியில் எடுக்கணும்.''

—கே. ராகவன்,

அபராஜிதன் இதற்குப் பதில் சொல்லாமல் ஏதோ சிந்திக்கத் தொடங்கினான். அவன், சிந்தனையைத் துண்டித்துக் கருணாகரத் தேவன் பேசலானான்: ''பிரபு! நாடு சிதறிவிடப் போகிறது. நாலாபக்கங்களிலும் யுத்த மேகங்கள் கவிந்து நெருங்குகின்றன. பாண்டியநாடு சிங்களவர் கைகளில் சிக்கிக் கொண்டிருப்பதை விரும்பாத சோழ மன்னனான ராஜாதிராஜன் பாண்டிய நாட்டைத் தாக்கச் சித்தமாகிறான். இலங்காபுரனால் கீழை மங்கலத்தையும் மேலைமங்கலத்தையும் அடைந்த குறுநில மன்னனான மழவராயனும் இலங்காபுரனை ஒழிக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு, நாடு கடத்தப்பட்ட குலசேகர பாண்டியனுடன் சதி செய்துவருகிறான். இதை ஊகித்த இலங்காபுரன் இன்னும் அதிகப் படைகளையனுப்புமாறு இலங்கைக்கு ஓலை அனுப்பியிருக்கிறான். பாண்டிய நாடு யுத்தகளமாகி, ரத்த வெள்ளம் ஓடப்போகிறது. எண்ணற்ற தமிழ் மக்களின் தலைகள் தரையில் உருளப் போகின்றன. எத்தனையோ பெண்கள் விதவைகளாகப் போகின்றனர். குழந்தைகள் அனாதைகளாகப் போகின்றன. அடுத்த தலைமுறையில் இங்கு சிங்கள மன்னன் ஆட்சிதான். இந்நிலை ஏற்படுவது உங்களுக்குச் சம்மதமா?''

இதைக் கேட்ட அபராஜிதனின் முகத்திலும் தீவிரமான கவலை படர்ந்தது. ''இந்த விஷயங்களை ஏன் வீரபாண்டியனிடமே சொல்லக் கூடாது?'' என்று கேட்டான்.

''சொல்லிப் பார்த்தோம் பிரபு! மன்னன் கேட்கவில்லை. இலங்காபுரனை நாட்டைவிட்டு அனுப்பாவிட்டாலும் அவன் ஆதிக்கத்தை அடக்க வழி சொன்னோம். அதற்கு மன்னன் செவிசாய்க்கவில்லை,'' என்று கருணாகரத்தேவன் வருத்தத்துடன் கூறினான்.

''அது என்ன வழி?''

''மழவராயனின் மகளை மணந்து கொள்ளச் சொன்னோம்.''

''மன்னன் இசையவில்லையா?''

''இல்லை.''

''ஏன்? அந்தப் பெண் அழகில்லையா?''

''அவளைவிட அழகி தமிழ் நாட்டில் கிடையாது.''

''வேறு என்ன ஆட்சேபம்?''

''மன்னர் மனம் மண வாழ்க்கையை விரும்பவில்லை,'' என்று சம்பாஷணைக்கு இடையே புகுந்தான் முத்தரையன்.

''காரணம்?''

''சிங்களத்துப் பைங்கிளியிடம் மன்னன் மயக்கமுற்றிருக்கிறான்,'' என்று விளக்கினான் முத்தரையன் மிக இகழ்ச்சி ததும்பும் குரலில்.

''இலங்காபுரனின் மருமகள்,'' என்று முணுமுணுத்தான் அபராஜிதன்.

''ஆம்! பிரபு! அவள் மையலில் சிக்கியிருக்கிறார் மன்னர். ஆகையால் மழவராயனோடு மணத்தொடர்பு சாத்தியமில்லை. பாண்டிய நாட்டைக் காக்க இப்பொழுது ஒரே வழிதான் இருக்கிறது,'' என்றான் கருணாகரத் தேவன்.

அபராஜிதன் விழிகள் அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தன. ''என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள்?'' என்று வினவினான்.

அபராஜிதனை அந்த நால்வரும் சூழ்ந்து நின்றார்கள். ''பாண்டிய நாட்டு மணிமகுடத்தைச் சேனாதிபதியவர்கள் ஏற்கவேண்டும்!'' என்றான் நிஷதராசன் மிக மெதுவாக.

திடீரென்று தன் முன்னால் பல்வந்தமாகத் திணிக்கப்பட்ட அதிர்ஷ்டத்தை எண்ணியதால் மூச்சு நின்றுவிடும் போலிருந்தது அபராஜிதனுக்கு. மணிமுடி சூடுவதால் ஏற்படக்கூடிய பிரக்யாதிகள் அவன் மனத்தில் ஏதேதோ கனவுகளைக் கிளப்பிவிட்டன. சற்றுநேரச் சிந்தனையில் அந்தக் கனவுகளை உதறினான். ''நான் பாண்டியனல்ல. பல்லவ ரத்தம் என் உடம்பில் ஓடுகிறது...'' என்று பதில் கூறினான்.

''அதுவும் தமிழன் ரத்தம் தான்,'' என்றான் காரிவளவன்.

''நான் வாள் தாங்கும் போர் வீரன். மணிமகுடம் தாங்கி அரியணையில் வீற்றிருக்கத் தகுந்தவனல்ல.''

''பாண்டிய நாட்டுக்கு இப்போது வேண்டியது மஞ்சத்தில் புரளும் மன்னனல்ல பிரபு! வாள் தாங்கும் வீரன்தான் தேவை. பாண்டிய நாட்டுச் சேனாதிபதியான உங்களை மக்கள் பெரிதும் விரும்புகிறார்கள். நீங்கள் தலைநகர வீதிகளில் செல்லும் போது, மக்கள் செய்யும் ஆராவாரம் உங்கள் காதுகளில் விழுந்ததில்லையா? தூரக்கிளை உறவானாலும் உங்கள் உடம்பிலும் மன்னர்குல ரத்தமே ஓடுகிறது. உங்களையே மக்கள் நம்பியிருக்கிறார்கள். நீங்கள் சாய்கிற பக்கம்தான் பாண்டியநாட்டுப் படை வீரர்கள் சாய்வார்கள். சரி என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கள் பிரபு! எங்கள் படைகளையும் உங்கள் படைகளோடு இணைக்கிறோம். இன்னும் நான்கு நாட்களில் பாண்டிய நாட்டு ராஜ்ய பாரத்தை நீங்கள் வகிக்கலாம்,'' என்று வற்புறுத்திச் சொன்னான் கருணாகரத் தேவன்.

எதற்கும் கலங்காத அபராஜிதன் மனம்கூட ஒரு வினாடி கலங்கியது. ஆனால் அடுத்த நிமிஷம் அந்தக் கலக்கம் பறந்தோடியது. தேவனுக்கு ஏதோ பதில் சொல்லப் போன அபராஜிதன் சட்டென்று வார்த்தையை நிறுத்தி எதையோ உற்றுக் கேட்டான். அவன் காதில் விழுந்தது மற்றவர்கள் காதிலும் விழுந்திருக்க வேண்டும். கீழே கிடந்த வாள்களை வெகு துரிதமாக இடையில் கட்டிக் கொண்டார்கள். ஆரம்பத்தில் மெல்லக் கேட்ட குதிரைகளின் காலடிச் சத்தம், வரவர மிகப் பலமாகக் கேட்டது. கவலை பாய்ந்த அந்த நான்கு வீரர்களின் முகத்தைப் பார்த்த அபராஜிதன், ''இப்பொழுது மகுடத்துக்குப் பதில் மரணம் நிச்சயம்,'' என்றான் புன்சிரிப்புடன்.

அபராஜிதனை நோக்கிக் கண்களை உயர்த்தினான் கருணாகரத்தேவன்.

''சந்தேகமே வேண்டாம். நம்மைத் தேடி வருவது இலங்காபுரனின் வீரர்கள்தான்,'' என்று விளக்கினான் பல்லவனான அபராஜிதன்.

(தொடரும்)

பார்த்துங்களேன் உடுத்து!

திரையுலகில் தையற்கலைஞர்களுக்கு (காஸ்ட்யூமர்கள்) ஒரு முக்கிய பங்கு உண்டு. இங்கு சில உடையலங்காரக் கலைஞர்கள் தங்கள் அனுபவங்களைக் கூறுகிறார்கள்.

பி. காசி:

சினிமா உலகில் ஜெயலலிதாவிடம் உதவியாளனாகத்தான் என் வாழ்க்கை ஆரம்பமானது. இப்போது ராதிகாவுக்கு உடையலங்கார பொறுப்பாளனாக இருப்பதில் எனக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சி.

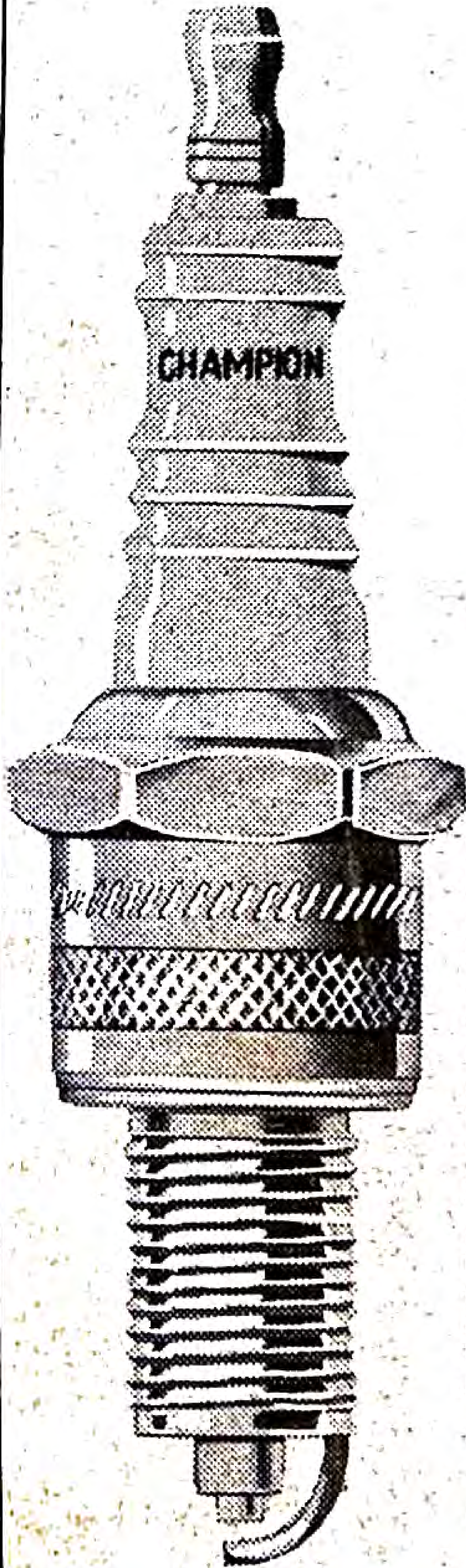
புதிய புதிய டிசைன்களில் உடை அணியும் நடிகைகளின் மத்தியில் ராதிகா 'நம்பர் ஒன்' என்றுகூடச் சொல்லலாம். ஒவ்வொரு படத்திலும்

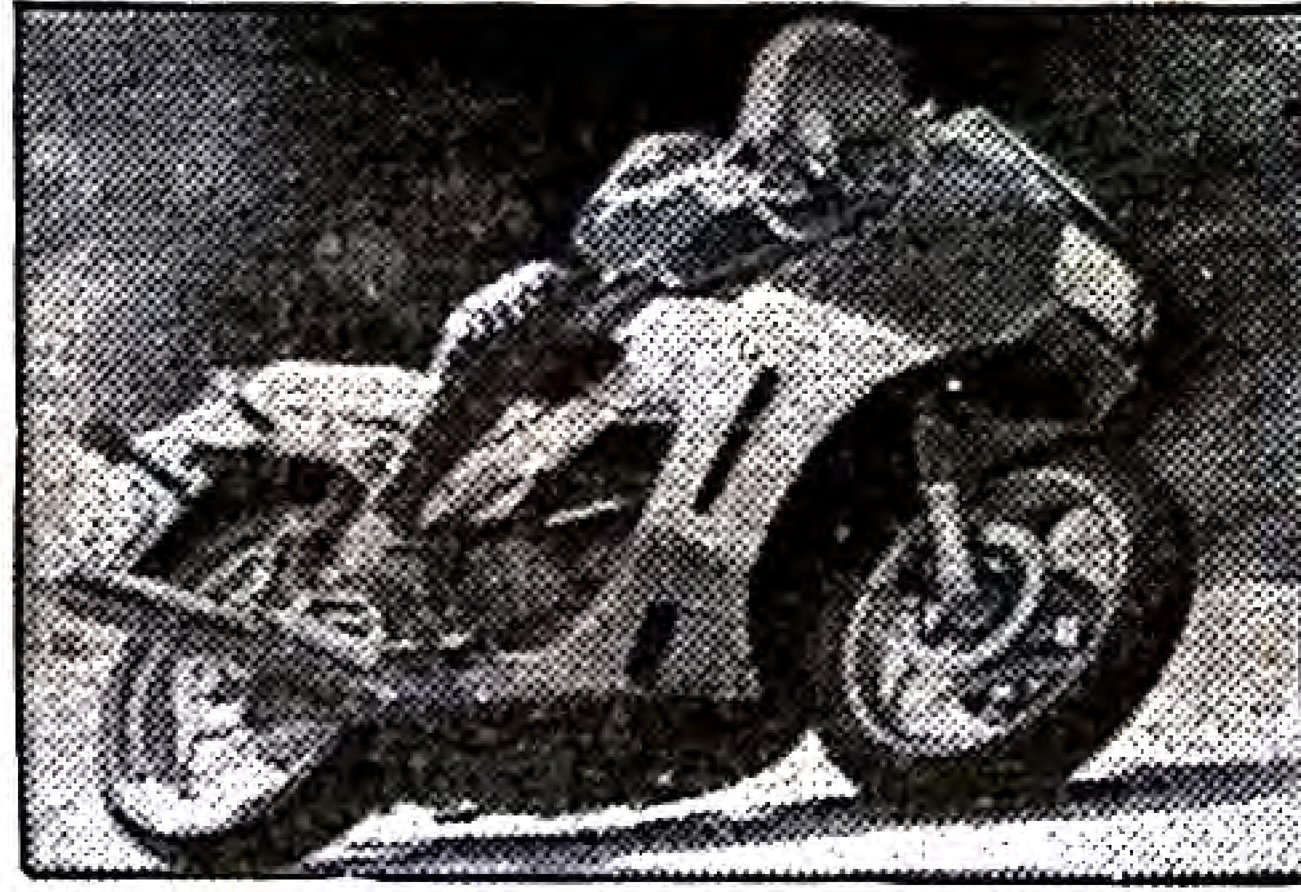

பி. காசி

வித்தியாசமான உடைகள்—யாரும் இது வரை போடாத உடைகள்—அணிய வேண்டும் என்று அதற்காகக் காலத்தையும் காசையும் செலவு செய்வார். ராதிகாவின் அம்மா அடிக்கடி வெளிநாடு போகிறவர். புதிய டிசைன்களுக்கு உரிய மெட்டீரியல்களையும் அவர்கள் வாங்கி வந்து விடுவதால் உடைகள் எதிர்பார்ப்பதைவிடச் சிறப்பாக அமைந்துவிடும். ராதிகா பெரும்பாலும் டிசைன்களைத் தானே வரைந்து கொடுத்து விடுவார். நடிகைக்கு உடைகள்தான் முக்கியம். ராதிகாவின் உடைகள் தனித்தன்மையோடு இருப்பதற்குக் காரணம் அவர் எடுத்துக் கொள்ளும் சிரமம்தான்.

சீதாவுக்கும் பர்சனல்

ஒரே 'கிக்'கில் ஸ்டார்ட் அதுதான் மோதி சாம்பியன்

எப்போதுமே ஒரு சாம்பியனின் ஸ்டார்ட்டிங் கச்சிதமாகத்தான் இருக்கும். உங்கள் வாகனத்திற்கு மோதி சாம்பியன் தருவதும் அதைத்தான் -- உடனடி ஸ்டார்ட்.

மோதி சாம்பியன் பை-மெட்டல் ஸ்பார்க் பிளக்குகளில் நீளமான இன்ஸுலேட்டர் நோஸ் இருப்பதால் கார்பன் குறைவாகப் படிகிறது. எனவே ஸ்பார்க் பிளக் தொந்தரவு தராமல், நீண்டகாலம் உழைக்கிறது. ஸ்பார்க் பிளக் சுத்தமாக இருந்தால் உடனே ஸ்டார்ட் ஆகிறது: அதிக அளவு கம்பஷன் கிடைக்கிறது: எரிபொருளும் நன்கு மிச்சமாகிறது.

அதேபோல, சுத்தமான செம்பு மையம் உள்ள பை-மெட்டல் மத்திய எலக்ட்ரோடும், மற்ற நிகரற்ற அம்சங்களும் சேர்ந்து, ஸ்பார்க் பிளக்கின் வெப்பத்தை சரியான அளவில் வைத்திருக்கிறது. இதனால், கார்பன் படிந்தோ, இஞ்சின் சூடு அதிகமாகியோ ஷார்ட் சர்க்யூட் ஆவதில்லை.

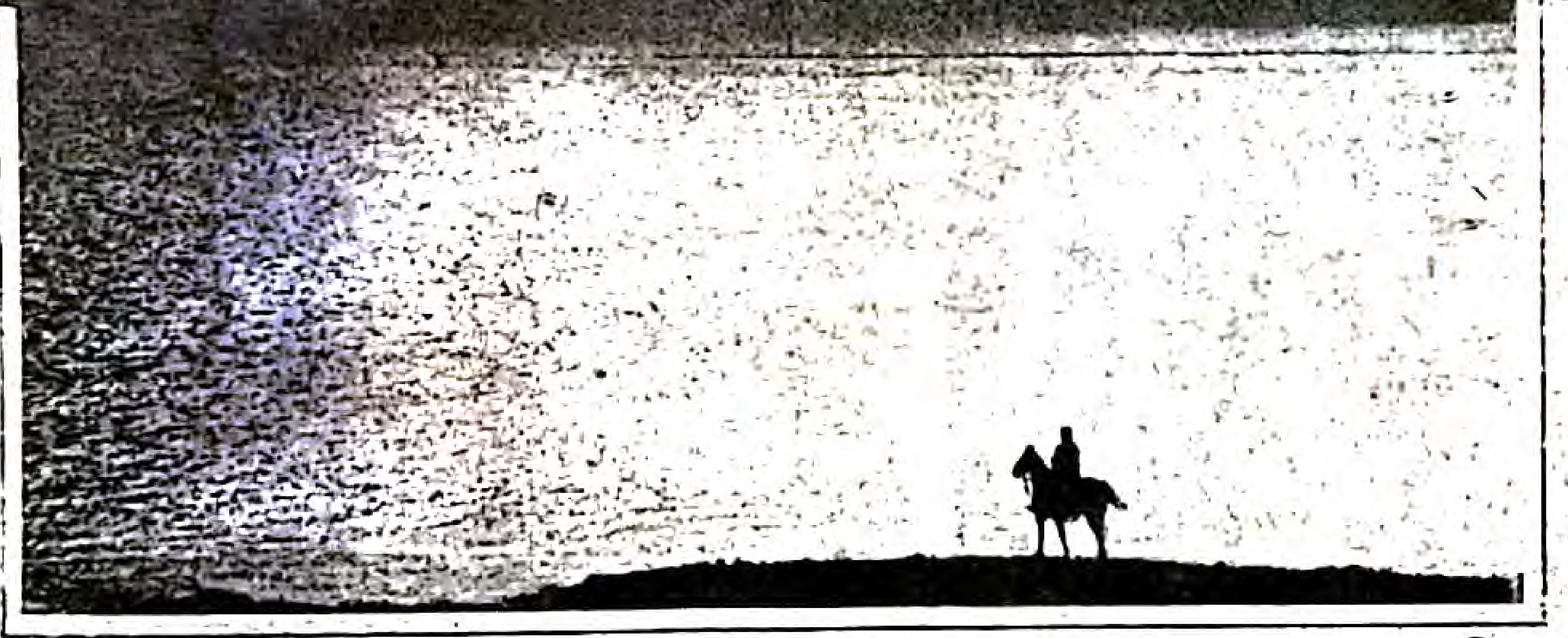
அதுதான் மோதி சாம்பியன்.
எப்போதும் உடனடி ஸ்டார்ட்.

Nothing Sparks Better

INTERADS

கன்னி மாடம்

23-6-88

சாண்டில்யன்

முன்கதைச் சுருக்கம்

தாயாதி மன்னர்களின் சண்டையால் பாண்டி நாடு பிளவு பட்டிருந்த பிளவுபட்டுக் கிடந்த காலம். மதுரை அரியாசனத்தில் வீரபாண்டியன் வீற்றிருந்த சமயம். அவனுக்கு முடிசூட்டிய சிங்களத்துத் தண்டநாயகன் இலங்காபுரன் அரசனைத் தன் கைப் பொம்மையாக்கி நாட்டைத் தானே இஷ்டப்படி ஆண்ட சந்தர்ப்பம். சிங்களவர் ஆதிக்கத்தைப் பொறாமல் தமிழ்நாடு குமுறிக் கொண்டிருந்த நிலை. பாண்டி நாட்டைச் சுற்றி யுத்த மேகங்கள் எழும்பிக் கொண்டிருந்தன. சோழ மன்னனான ராஜாதி ராஜன் படையெடுக்கத் தயாரானான். குறுநில மன்னனான கண்டதேவ மழவராயனும் சிங்களத்துத் தண்டநாயகனால் துரத்தப்பட்ட குலசேகர பாண்டியனுடன் சதியிலிறங்கினான். இந்த நிலையில் பாண்டி நாட்டைக் காக்கவும் யுத்தத்தைத் தவிர்க்கவும் கருணாகரத்தேவன், நிஷத ராசன், வங்கார முத்தரையன், காரிவளவன் ஆகிய நான்கு படைத் தலைவர்கள் மழவராயன் மகளை மணக்கும்படி வீரபாண்டியனுக்கு யோசனை சொல்கிறார்கள். இலங்காபுரனின் மருமகளிடம் மனத்தைப் பறி கொடுத்திருந்த மன்னன் அதற்கு இணங்காது போகவே, நால்வரும் சதி செய்ய முற்படுகிறார்கள். வீரபாண்டியனை அகற்றி வீரபாண்டியன் உறவினனும், பாண்டி நாட்டுச் சேனாதிபதியுமான அபராஜிதனை மன்னனாக்க ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். இதற்காக மிக ரகசியமாகப் பாண்டிநாட்டு எல்லையிலுள்ள நீலமலைக் குடிசையில் கூடுகிறார்கள். அவர்கள் அனுப்பிய ஓலைப்படி அங்கு வந்த அபராஜிதனிடம் தங்கள் யோசனையைச் சொல்லுகிறார்கள். அபராஜிதன் மணிமகுடத்தை ஏற்க மறுக்கிறான். அங்கு ரகசியமாக நடக்கும் சதியைப் பற்றி இலங்காபுரனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது என்பதை விளக்கி, தன் குதிரை சிங்கள வீரர் உடைவாளால் தாக்கப்பட்ட தகவலையும் கூறுகிறான். அந்தச் சமயத்தில் குதிரைகள் காலடிச் சத்தம் பலமாகக் கேட்கிறது. உற்றுக் கேட்ட அபராஜிதன், ''சந்தேகமே வேண்டாம். வருவது இலங்காபுரனின் வீரர்கள்தான்!'' என்று விளக்குகிறான்.

2. சரிவுப் பாதையில்

அபராஜிதன் சொற்களைக் கேட்டவர்கள் பயங்கொள்ளிகளாயிருந்தால் அச்சத்தால் நிலைகுலைந்து போயிருப்பார்கள். ஆனால், மரணத்தை மகிழ்ச்சியுடன் எதிர்நோக்கும் அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த அந்த மாவீரர் நால்வரிடத்தும் அவன் வார்த்தைகள் அச்சத்துக்குப் பதில் பெரும் கவலையை விளைவித்தன. கவலைக்குக் காரணமும் எதிர் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த ஆபத்தல்ல. நாட்டைக் காப்பாற்றக்

கூடிய ஒரே வீரனான அபராஜிதனையும் இதே அவதியில் சிக்கவைத்து விட்டோமே என்ற நினைப்புத்தான். ஆகவே அவனை எப்படிக் காப்பாற்றலாம் என்பதிலேயே அவர்கள் எண்ணங்கள் ஓடத் தொடங்கின. முதன் முதலில் எதிரியின் பலாபலம் எப்படியிருக்கிறது என்பதை ஆராய்ந்த பிறகு அபராஜிதனைத் தப்புவிக்கும் மார்க்கத்தைத் தேடவேண்டும் என்று தீர்மானித்த கருணாகரத் தேவன், குதிரைகளின் காலடிச் சத்தத்தைச் சற்று நேரம் உற்றுக் கேட்டான். பிறகு சொன்னான். ''பிரபு! குதிரைகளின் காலடிச் சத்தத்திலிருந்து மதிப்புப் போட்டால் ஐம்பது வீரர்களாவது இருப்பார்கள் போல் தெரிகிறது,'' என்று.

தேவனுக்கு முன்பாகவே எதிரி வீரர்கள் தொகையை நிர்ணயிப்பதில் முனைந்திருந்த அபராஜிதனும், ''ஆமாம் தேவரே! ஐம்பது வீரர்களுக்குக் குறைவில்லை. மேற்கொண்டும் பத்துப் பதினைந்துபேர் இருக்கலாம்!'' என்று பதில் சொன்னான்.

''எதிரி படை பலம் அத்தனை பெரியதாயிருந்தால் போரிட்டுச் சமாளிப்பது சாத்தியமாகத் தோன்றவில்லையே. நாமிருப்பதோ நான்கே பேர்,'' என்றான் நிஷதராசன்.

இதைக் கேட்ட அபராஜிதன் அமராவதித் தலைவனைத் திரும்பிப் பார்த்து, ''கணக்கு சரியில்லை. அமராவதித் தலைவரே! இங்கிருப்பது ஐந்து பேர்,'' என்று திருத்தினான்.

''உங்களை நான் கணக்கில் சேர்க்கவில்லை,'' என்றான் அமராவதித் தலைவன்.

''ஏன்?''

''நீங்கள் நாட்டுக்கு முக்கியம். உங்களை இந்தக் குடிசைக்கு வரவழைத்ததே பிசகு. வரவழைத்த பின் ஏற்பட்ட ஆபத்தில் சிக்க வைப்பது அதைவிடத் தவறு.''

அமராவதித் தலைவனின் அபிப்பிராயத்தை மற்றவர்களும் ஆமோதித்தார்கள். ''உண்மைதான் பிரபு! நீங்கள் நாட்டுக்கு முக்கியம். நீங்கள் எப்படியாவது தப்பித்தான் ஆகவேண்டும்,'' என்று தீர்மானமும் கண்டிப்பும் நிறைந்த குரலில் சொன்னான் கருணாகரத் தேவன்.

இதைக் கேட்ட அபராஜிதன் சிறிது இரைந்தே நகைத்து விட்டான். தலை போகும் ஆபத்து துரிதமாக நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது அவன் சிரித்ததை, கூட இருந்தவர்களால் ரசிக்க முடியவில்லை. ஆகவே வங்காரமுத்தரையன் வினவினான்: ''எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்கள்?'' என்று.

''நம்மில் யார் தப்ப வேண்டியது, யார் தப்ப வேண்டாம் என்பதைப் பற்றி நாமே தீர்மானிக்கிறோமே என்பதை நினைத்துச் சிரித்தேன்!'' என்றான் அபராஜிதன்.

இதைக் கேட்டதும் இளைஞனான காரிவளவனும் பெரிதாக நகைத்தான். அசந்தர்ப்பமான நிலையில் அந்த இரண்டு வாலிபர்களும் சிரித்ததைக் கண்டு வெகுண்ட கருணாகரத் தேவன் தன் சினத்தைக் காரியின் மேல் திருப்பி மிக உஷ்ணமாக அவனைப் பார்த்தான். ''தேவரே! கோபித்துப் பயனில்லை. சேனாதிபதியவர்கள் சொல்லுவது சரிதான். யார் தப்ப வேண்டுமென்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியவர்கள் அதோ குதிரையில்

வரும் சிங்கள வீரர்கள்தான். ஆகையால் இந்தப் பயனற்ற யோசனைகளில் காலத்தைச் செலவிடாது போருக்கு ஆயத்தமாவோம்,'' என்றான் காரி.

''ஆயத்தத்திற்கு அதிக அவகாசமில்லை. கிளம்ப வேண்டியதுதான்!'' என்றான் நிஷதராசன்.

''உங்கள் குதிரைகள் எங்கிருக்கின்றன?'' என்று கேட்டான் அபராஜிதன்.

''குடிசைக்குப் பின்னால் கட்டியிருக்கிறோம்,'' என்று பதில் சொன்னான் காரி.

''சரி. அவிழ்த்துக்கொண்டு கிளம்புங்கள்!'' என்று உத்தரவிட்டான் அபராஜிதன்.

''தாங்கள்...'' என்று நிஷதராசன் ஏதோ சொல்லப் போன சமயத்தில் அபராஜிதனுக்குக் குதிரையில்லை என்ற நினைப்பு அந்த நால்வருக்கும் வரவே, சற்று நேரம் திக்பிரமை பிடித்து நின்றார்கள்.

''குதிரையில்லாததால் பாதகமில்லை. நான் நடந்து வருகிறேன். நீங்கள் முன்னால் செல்லுங்கள்,'' என்று கூறினான் அபராஜிதன்.

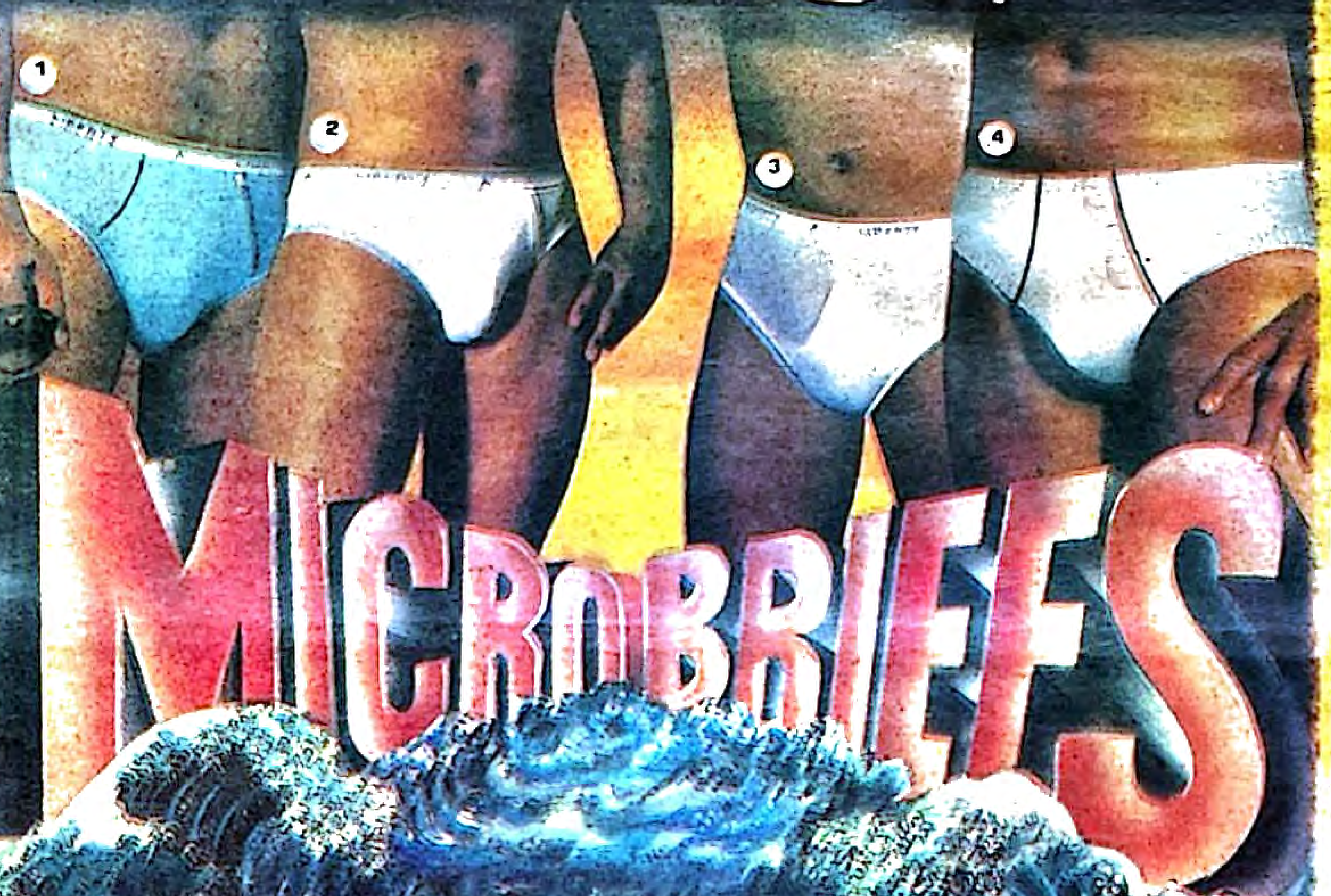
''அது சரியல்ல பிரபு! ஐம்பது வீரர்களை ஐந்து பேர் சமாளிப்பதே கஷ்டம். அதிலொருவர் குதிரை இல்லாமல் தரையில் நின்று போரிடுவதென்றால் நடக்காத காரியம். எங்கள் குதிரைகளிலொன்றை நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்,'' என்றான் கருணாகரத் தேவன்.

''குதிரையில்லாதவர் என்ன

Choice of 4 Micro Briefs

Only from Liberty®

Pick Your Choice today ...

STUDD

HIPSTER

LO-RISE

SKANTS

① **STUDD** The real male bikinee brief. Masculine style, masculine name In White, Blue, Fawn, Rust, Navy Blue & Dark Green.	③ **LO-RISE** A pleasant change for the slim body. In White, Blue & Fawn.
② **HIPSTER with POUCH** A fitting compliment for the athletic body. Available in White, Blue, Fawn, Rust, Navy Blue & Dark Green.	④ **SKANTS** Hi-Fashion Micro Brief. A perfect fit for your body, life style & image. In White, Fawn, Navy Blue, Rust, Grey, Brown & Maroon.

Liberty®

The last word in briefs

செய்வதாக உத்தேசம்?'' என்று அபராஜிதன் வினவினான்.

ஒரு விநாடிதான் யோசித்தான் கருணாகரத் தேவன். ''வேறு வழியில்லை; குடிசையிலேயே தங்கிவிட வேண்டியதுதான்,'' என்றான்.

''ஏன்?'' இது நிஷதராசன் கேள்வி.

''தப்ப அந்த மார்க்கம்தான் உண்டு. இங்கு சதி நடக்கும் தகவல் இலங்காபுரனுக்கு எட்டியிருந்தாலும் நான்கு பேர் கூடப்போகும் செய்திதான் கிடைத்திருக்கும். சேனாதிபதி இங்கு வரப்போவது தெரியக் காரணமில்லை. ஏனென்றால், அவருக்குக் காரியின் ஆள் மூலமாகத்தான் செய்தி போயிருக்கிறது. அவனும் தடையின்றித் திரும்பி வந்திருக்கிறான். ஆகையால் நான்கு வீரர்களைக் கண்டபின் ஐந்தாவது பேர் இருப்பாரென்று சிங்கள வீரர்கள் நினைக்க இடமில்லை. மேலும், தங்கள் படையை ஊடுருவிச் செல்லும் நான்கு பேரைத் துரத்திப் பிடிப்பதில் எதிரிகள் முனைவார்களே தவிர, அவர்கள் கணக்கில் வராத ஒருவனைத் தேடிக்கொண்டு குடிசைக்கு வர மாட்டார்கள்!'' என்று விவரித்தான் கருணாகரத் தேவன்.

''இங்கு கூடப் போவது நான்கு பேர்தான் என்று தெரிந்திருந்தால் சேனாதிபதியின் குதிரைமேல் அவர்கள் கத்தி வீசக் காரணம்?'' என்று கேட்டான் நிஷதராசன்.

''கூடப்போகும் நால்வரில் அவர் ஒருவர் என்று நினைத்திருக்க வேண்டும்,'' என்றான் தேவன்.

தேவனின் அபிப்பிராயம் உண்மைதான் என்பதை அபராஜிதனும் ஒப்புக்கொண்டான். ''உங்கள் கடிதத்தினால் ஏற்பட்ட சந்தேகத்தால் நான் வழக்கமாக அணியும் உடைகளைக் கூட அணியாமல் சாமான்ய உடைகளையே தரித்து வந்தேன். சாதாரண வழிப்போக்கனுக்கும் எனக்கும் வாள் ஒன்றுதான் வித்தியாசம். ஆனால் கள்வர்கள் கூடத்தான் வாள் அணிந்துகொள்கிறார்கள்,'' என்றான்.

''தங்கள் முகத்தைப் பார்த்தால் யார் என்று புரிந்துகொள்ள முடியாதா?'' என்றான் முத்தரையன்.

''முடியும். ஆனால், புதர்களில் வீரர்கள் இருந்ததைக் கண்டதும் தலையை மறுபக்கம் திருப்பி, சகல விவகாரங்களையும் கடைக்கண்ணாலேயே பார்த்தேன். ஆகவே நெருங்கி அவர்கள் வந்திருந்தாலொழிய என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டிருக்க முடியாது. ஆனால் அவர்கள் நெருங்கு முன்புதான் நான் ஓடிவிட்டேனே!'' என்று அபராஜிதன் பதில் சொன்னான்.

அவன் அத்தனை முன்னெச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொண்டது அவர்கள் யாருக்கும் வியப்பை அளிக்கவில்லை. பாண்டிய நாட்டுச் சேனாதிபதி எதையும் சந்தேகிப்பவனென்பதும், அவனை ஏமாற்ற, தந்திரத்தில் மிகுந்த இலங்காபுரனுக்கே முடியவில்லை என்பதும் பிரசித்தமாயிருந்தன. ஆகவே வீண் தர்க்கத்தில் காலத்தைச் செலவழிக்காமல் அடுத்த விஷயத்தைத் தீர்மானிப்பதில் முனைந்த தேவன், ''சேனாதிபதியவர்கள் கூறிய தகவலிலிருந்து அவர்கள் இங்கு வந்திருக்கும் செய்தி எதிரிகளுக்குத் தெரிய நியாயமில்லையென ஊர்ஜித

இரண்டு படங்களுக்கும் குறைந்த பட்சம் ஆறு

மாகிறது. சதிகாரர்களில் ஒருவர் என்று நினைத்தே சிங்கள வீரர்கள் அவரைத் தாக்கியிருக்க வேண்டும். இங்கு ஐந்தாவது நபர் வரப் போகும் விஷயம் அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆகவே எதிரிகளைச் சமாளிக்க நான்கு பேர்தான் போக வேண்டும். உங்களில் யார் குடிசையில் தங்குவதாக உத்தேசம்?'' என்று கேட்டான்.

சிறிது நேரம் யாரிடமிருந்தும் பதில் வரவில்லை. கடைசியாக முத்தரையன் தேவரை நோக்கி, ''தேவரே! நீர் தங்குவதுதான் நல்லது. உமக்கோ வயதாகிவிட்டது.'' என்றான்.

தேவனின் கண்களில் கோபம் பொங்கி வழிந்தது. ''முத்தரையா, இதே பேச்சை வேறு சந்தர்ப்பத்தில் என்னிடம் பேசியிருந்தால் எனக்கு வயதானாலும் என் வாளுக்கு வயதாக வில்லை என்பதை நிரூபித்திருப்பேன். ஆனால் அதைப்பற்றி இன்னொரு சமயம் பேசிக் கொள்வோம்,'' என்று அவனுக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டு, அபராஜிதனை நோக்கி, ''பிரபு, நீங்கள் என் குதிரையை எடுத்துக் கொண்டு செல்லுங்கள். ஆனால் வழக்கம்போல் போரின் முன்னணியில் நிற்காதீர்கள். உங்கள் உயிர் மக்களுக்குத் தேவை யாயிருக்கிறது. அதை எப்படியாவது காப்பாற்றிக்கொள்ளப் பிரயத்தனப் படுங்கள்,'' என்று சொல்லிவிட்டுப் பாண்டிய சேனாதிபதியின் இரு கைகளையும் பிடித்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டான் கருணாகரத் தேவன்.

அந்த மாபெரும் வீரனைத் தனிமையாகக் குடிசையில் விட்டுச்செல்ல மனம் இடங்கொடாவிட்டாலும், மற்ற வீரர்கள் துரிதப்படுத்திய காரணத்தாலும் ஆபத்து வேகமாக மலைபோல் வந்து கொண்டிருந்த படியாலும் அபராஜிதன் வேண்டா வெறுப்பாகக் குடிசையைவிட்டு வெளியே வந்தான். அவன் வருவதற்குள் மற்ற வீரர்கள் குதிரைகளைக் குடிசை வாசலில் தயாராக வைத்திருந்தார்கள். குதிரை மேல் ஏறிக்கொண்ட அபராஜிதன் குடிசை வாசலிலிருந்தே மலைப் பிரதேசத்தைச் சுற்றிலும் நோக்கினான். ஒரே மலைகளும் பள்ளத் தாக்குகளுமாகப் பார்ப்பதற்கு மிகப் பயங்கரமாக விளங்கிய அந்தப் பிரதேசத்தில் எங்கும் செங்குத்தான பாறைகளும் கீழே அதள பாதாளமாக விளங்கிய பள்ளங்களும் தெரிந்தனவே யொழிய, குதிரைகள் போகும் பாதை எதுவும் தெரியவில்லை. அவன் கண்களுக்குத் தெரிந்த பாதை குடிசைக்கு எதிரே கீழே சென்று கொண்டிருந்த ஒரே பாதைதான். அந்தப் பாதையும் சேர்ந்தாற்போல் நான்கு குதிரைகள் செல்ல முடியாதபடி மிக்க குறுகலாயிருந்தது. ''இந்த ஒரு பாதையைத் தவிர வேறு பாதையே கிடையாதா? குடிசையின் பின்பக்கம் செல்ல முடியுமா?'' என்று அபராஜிதன் முத்தரையனைக் கேட்டான்.

''வேறு பாதையே கிடையாது, பிரபு. யாரும் சுலபத்தில் வரக்கூடாத இடமாக இருக்க வேண்டுமென்பதற் காகவே தேவர் இந்தக் குடிசையைச் சதியாலோசனைக்குப் பொறுக்கினார்!'' என்றான் முத்தரையன்.

''குடிசைக்குப் பின்புறமும் பெரிய பாதாளம். தவறி விழுந்தால் எலும்புகூடக் கிடைக்காது,'' என்று விளக்கினான் நிஷதராசன்.

''இரண்டாம் நாள் பால் தெளிப்பதானாலும் மலை உச்சியிலிருந்தே தெளிக்க

வித்தியாசங்கள் உள்ளன. விடை 66'ம் பக்கம்

வேண்டியதுதான்!'' என்று காரி தன் சாதுரியத்தைக் காட்டினான்.

''இந்த மலையுச்சிக்குப் பாலைத் தூக்கிக்கொண்டு வருவதும் கஷ்டம்,'' என்றான் அமராவதித் தலைவன் ஹாஸ்யத்தில் காரிக்குத் தான் சளைத்தவனல்ல என்பதைக் காட்டுவதாக.

மரணம் நிச்சயமென்ற சமயத்திலும் வேடிக்கையாகச் சம்பாஷிக்கவல்ல இத்தகைய வீரர்களைப் பெற்றிருந்தும் பாண்டிய நாடு சிங்களவர்களிடம் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கிறதேயென்ற சிந்தனையில் சில விநாடிகள் ஆழ்ந்த அபராஜிதன் முடிவில் குதிரையை மெல்லச் செலுத்தலானான். மற்ற வீரர்களும் அவனைப் பின்பற்றிச் சென்றார்கள். வழி இருக்கும் தன்மையையும் எதிரிகள் பலத்தையும் கவனித்த பாண்டிய சேனாதிபதி, ''நாம் இரண்டு இரண்டு பேர்களாகச் செல்ல வேண்டும். பாதையில் நான்கு குதிரைகளே ஏக காலத்தில் செல்லலாம். ஆகையால் எதிரிகள் நால்வராக அணிவகுத்து வரும்போது நாம் இரண்டிரண்டு பேர்களாக அணிவகுத்துப் பாய்ந்தால்தான் அம்பு போல் இடையே ஊடுருவிச் செல்ல முடியும்!'' என்று உத்தரவிட்டான். அவன் கட்டளைப்படியே அவனுக்குப் பக்கத்தில் காரி வளவன் குதிரையை நடத்தினான். மற்ற இருவரும் நெருங்கிப் பின்னே வந்தார்கள். மலைச்சரிவு கிடுகிடு என்று கீழே இறங்கும் இடத்துக்கு வந்ததும் தன் குதிரையை நிறுத்திய அபராஜிதன் போர் முறையை அவர்களுக்கு விளக்கிச் சொன்னான். ''இங்கு மரங்கள் அடர்த்தியாயிருப்பதால் நம்மை மறைத்து நிற்கும். அதோ கீழே முப்பது அடிக்குப் பிறகு பாதை திரும்புவதாகத் தெரிகிறது. அங்கிருந்து நாம் சென்று திருப்பத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டால் எதிரிகள் தாக்குதலை நேருக்கு நேர் சமாளிக்க முடியாது. நகர்ந்தாலும் பள்ளத்தாக்கில் விழுந்து விடுவோம். எதிரிகள் அந்த மூலையைத் திரும்பி நமக்கு நேர் எதிரில் சரிவில் ஏறும்போது அவர்கள் மீது கனவேகத்துடன் குதிரைகளைச் செலுத்திப் பெரிய நீர்வீழ்ச்சி அவர்கள் தலையில் விழுவது போல் சூறாவளி வேகத்தில் தாக்க வேண்டும். அப்படித் தாக்கும்போது

நெருங்கி நின்று அவர்கள் படைக்கு இடையே அம்புபோல் ஊடுருவ வேண்டும்!'' என்றான். அவன் கட்டளைப்படி வாட்களை உருவி எதிரிகளை எதிர்பார்த்து நின்றார்கள் அந்த வீரர்கள். அபராஜிதனும் தன் வாளை உருவி ஒருமுறை அதைத் தடவிக் கொடுத்துக் கூர் பார்த்துக் கொண்டான்.

சிங்கள வீரர்களின் குதிரைகளின் காலடிச் சத்தம் வரவரப் பலப்பட்டது. கீழே பாதை திரும்பும் வரையில் வந்த வீரர்கள் சட்டென்று நின்றார்கள். சற்று நேரம் பயங்கரமான அமைதி நிலவியது. பிறகு வந்த வீரர் களுக்குள் சம்பாஷணை வலுத்தது. சம்பாஷணைக்குப் பிறகு வீரர்கள் மலைச்சரிவில் ஏறிவரும் காலடிச் சத்தம் மட்டுமே கேட்டது. ''எதிரிகள் போர் முறையை மாற்றிக் கொள்வதாகத் தெரிகிறது,'' என்றான் காரி வளவன்.

''ஆம்; பாதை குறுகலாயிருப் பதை அவர்களும் ஊகித்துக் கொண்டிருப்பார்கள் போல் தோன்றுகிறது. அப்படியானால் குதிரைகளைத் திருப்பத்திலேயே கட்டி விட்டு வீரர்கள் மட்டும் ஈட்டிகளுடன் அணிவகுத்து வருவார்கள். நாம் கீழே இறங்க முற்பட்டதும் குதிரை வயிற்றுக்கு ஈட்டிகள் குறிவைத்து எறியப்படும். குதிரைகள் வீழ்ந்தால் நாம் மலைச் சரிவில் உருளுவோம். பிறகு நம்மை வெட்டிப் போடுவது ஒரு பிரமாத காரியமல்ல,'' என்று விளக்கினான் அபராஜிதன்.

''சண்டையில் வெற்றி தோல்வி சகஜம்தானே; பிரபு. ஜெயித்தால் விடுதலை, மாண்டால்...'' என்று துவங்கிய நிஷதராசன் பேச்சை, ''வீர சொர்க்கம்!'' என்று முடித்தான் முத்தரையன்.

''இருக்கிற நிலையைப் பார்த்தால் அது நிச்சயம்!'' என்று அபராஜிதன் சிரித்தான்.

எதிரிகளின் ஏற்பாடு அபராஜிதன் நினைத்தபடியே நடந்தது. சிங்கள வீரர்கள் குதிரைகளை விட்டிறங்கி, தரையில் அணிவகுத்து நின்றார்கள். முதன் முதலில் வழியைச் சரியாக அறியப் பந்தங்கள் கொளுத்தப் பட்டன. பந்தங்களைத் தாங் கியவர்கள் பக்கவாட்டில் நின்று

வெளிச்சம் காட்ட இடையே ஈட்டிகளைத் தாங்கியவர்கள் வரிசையாக நின்றார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் வாள் தாங்கியவர்கள் நிறுத்தப்பட்டார்கள்.

இப்படி அணிவகுக்கப்பட்ட படை மெல்ல மெல்ல மலைச்சரிவில் ஏறி வந்தது. பாதையின் நடுவுக்கு வந்ததும், மேலே குதிரைக் கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடித்து நின்றிருந்த பாண்டிய சேனாதிபதி, வாளைத் தலைக்கு மேலே ஒரு முறை சுழற்றி, ''பாண்டிய நாடு வாழி!'' என்று பயங்கரமாகக் கூவிக் கொண்டே எதிரிகளை நோக்கி மலைச் சரிவில் பாய்ந்து விட்டான். அடுத்த வினாடி எதிரி வீரர்களின் கூச்சலும் கத்தியோடு கத்தி உராயும் சத்தங்களும், மலைப் பள்ளத்தாக்குகளில் பயங்கரமாக எதிரொலி செய்தன.

சூறாவளி வீசுவதைப்போல் தங்களிடையே பாய்ந்தவர்கள் நான்கு பேரானாலும், அவர்களில் ஒவ்வொருவனும் பத்து வீரர்களுக்குச் சமானம் என்பதைச் சற்று நேரத்தில் சிங்கள வீரர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள். முதலில் பாய்ந்த அபராஜிதனும், காரி வளவனும் அணிவகுப்பில் நடுப்பாகத்திலிருந்தவர்களை வெட்டிப் போட்டு இடையே புகுந்து விட்டதைக் கவனித்தார்கள்.

அபராஜிதன் வாள் மின்னல் வேகத்தில் சுழற்றப் படுவதையும் அவன் வாள் பாயுமிடங்களிலெல்லாம் யாராவது ஒருவன் மடிந்து விழுவதையும் கண்ட எதிரி வீரர்கள், அவனை எப்படியும் தப்பவிடக் கூடாது என்ற காரணத்தால் அவனை நெருங்கி மிக உக்கிரமாகப் போரிட்டார்கள். அபராஜிதன் தன் சொந்த வாளினால் மட்டுமல்ல; குதிரையினாலும் போராடினான். குதிரையின் கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடித்து வயிற்றில் குதிகாலால் உதைத்து, புரவியை முன்னங்கால்களைத் தூக்கி நிற்க வைத்தும், திருப்பித் திருப்பிச் சுழற்றியும், எதிரிகள்மேல் பாயும்படி செய்து பளிச்சுப் பளிச்சென்று எதிரிப் படையின் நாற்புறமும் வாயுவேகத்தில் சுற்றிச் சுற்றி எதிரிகளைத் துரத்தினான்.

ஆறு வித்தியாசம் விடை:

1. செருப்பு
2. கதவு
3. லுங்கி
4. தலையணை
5. டம்ளர்
6. கமான்.

அபராஜிதன் இப்படிப் போரிட்டுக் கொண்டு எதிரி அணிவகுப்பின் கோடிக்கு வந்துவிட்ட சமயத்தில் அவர்கள் படைத்தலைவன், ''அதோ போகிறான்! விடாதீர்கள்!'' என்று கூவவே மீண்டும் சில வீரர்கள் அபராஜிதனை நோக்கிப் பாய்ந்தார்கள். மறுபடியும் குதிரையை அபராஜிதன் திருப்பினான். அவன் சைகையை உணர்ந்த அந்தப் போர்ப் புரவியும் கம்பீரமாகத் தன் முன்னங்கால்களைத் தூக்கிக்கொண்டு எதிரிகள் மீது பாய்ந்தது. சில வீரர்கள் பின்னடைந்தார்கள். சிலர் மிரண்டும் ஓடினார்கள். ஒருவன் மட்டும் தைரியமாகக் குதிரைக்கு அடியிலே குனிந்து அதன் வயிற்றில் வேலைப் பாய்ச்சி விட்டான்.

குதிரை வீரிட்டலறிக் கீழே விழுந்தது. தரையில் குதித்து நின்ற அபராஜிதனைப் பத்துப் பதினைந்து வீரர்கள் நெருங்கி வந்தார்கள். தனக்கு இறுதிக் காலம் வந்துவிட்டதென நினைத்து அபராஜிதனும் வாளைச் சுழற்றிக்கொண்டே நான்கைந்து வீரர்களையாவது மீனாட்சியம்மைக்குப் பலி கொடுக்காமல் சாவதில்லை என்ற உறுதியுடன் எதிரிகளைச் சமாளிக்க ஆரம்பித்தான். அவன் போராவேசம் அதிகமாக ஆக அவனைச் சிறைப் பிடிக்க முயன்ற எதிரிகளின் உறுதியும் அதிகமாகியதால் அவர்களும் சளைக்காது போரிட்டார்கள். வாள் வீரர்களை அவன் சமாளித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் தூரத்திலிருந்து ஒருவன் வீசிய ஈட்டியொன்று பாண்டிய சேனாதிபதியின் இடது தோளில் பாய்ந்தது. அதைத் தோளிலிருந்து பிடுங்கி எறிய அபராஜிதன் தன் வாள் கரத்தை உபயோகப்படுத்திய தருணத்தில் ரகசியமாகப் பின் பக்கம் நெருங்கிய சிங்கள வீரனொருவன் அவனை வெட்டிப் போடத் தன் வாளை உயர்த்தினான்.

(தொடரும்)

5000 ரூபாய் மதிப்பு மருத்துவ சோதனை. இப்போது உங்களுக்கு 150 ரூபாய் கட்டணத்தில் !

அப்போலோவின் டயக்னஸ்டிக் கவர் : பிறந்து 7 தினமே ஆன குழந்தை முதல் 70 வயதான நபர் வரை பலன் பெறலாம்.

சில சமயம் உங்கள் அன்பிற்குரியவர்களுக்கு வெறும் பாசத்தை மட்டும் தந்தால் போதாது. இந்த டயக்னஸ்டிக் கவர் மூலமாக எல்லாரும் எப்படி பயனடையலாம் என்பதைக் கவனியுங்கள்.

- இப்போது ரூ.150 மட்டுமே செலுத்துங்கள். (50 வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு இதில் 5% தள்ளுபடி உண்டு.)
- அதன் பிறகு மருத்துவ பரிசோதனைக்கான கட்டணத்தில் 10% மட்டும் செலுத்தினால் போதும். (மீதி 90% கட்டணத்தை அப்போலோவே ஏற்றுக் கொள்ளும்). வருடத்தில் 5000 ரூபாய் வரை பரிசோதனைகளை செய்து கொள்ள முடியும்
- சாதாரண, ரத்த, சிறுநீர், மலப்பரிசோதனைகள் முதல் மிகவும் நுணுக்கமான செரிபரல் அஞ்ஜியோகிராம், செர்விகல் ஸ்பைன் ஸ்கான், தலை மற்றும் கழுத்து ஸ்கான், முழு உடல் ஸ்கான் போன்றவை வரை அனைத்து பரிசோதனைகளையும் செய்து கொள்ளலாம்.
- மிக நவீன மருத்துவக் கருவிகள், வசதிகள் மற்றும் மருத்துவ நிபுணர்களையும் கொண்ட அப்போலோ மருத்துவமனையின் 50 இலாகாக்களின் உன்னத சேவை உங்களுக்குக் கிடைக்கும்.

அப்போலோ மருத்துவமனையில் இதற்கென ஒரு விசேட கவுன்டர் காலை 8.30 மணி முதல் மாலை 8.00 மணி வரை திறந்திருக்கும். ஞாயிறு உட்பட எல்லா தினங்களிலும். இன்றே அப்போலோ டயக்னஸ்டிக் கவர் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் ஏற்கனவே வாங்கி விட்டனர்.

அப்போலோ அனுகூலங்கள்

நோயாளிகளுக்கு உன்னத கவனிப்பு அளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற தனது கொள்கையை, சென்னை அப்போலோ மருத்துவமனை மீண்டும் உறுதிப்படுத்துகிறது.

- தினந்தோறும் இரவு 9 மணி வரை மருத்துவ, அறுவை மற்றும் விசேஷ கிளினிக்குகள் திறந்திருக்கும்.
- 24 மணி நேர பரிசோதனைக்கூடங்களின் சேவை
- 24 மணி நேர மருந்து வழங்கும் சேவை
- விபத்துகள் மற்றும் மெடிகோ-லீகல் கேஸ்கள் கவனிக்கப்படும்.
- உறுப்பினர் அட்டை வைத்திருப்பவர்களுக்கு விசேட கடன் வசதி.

யுனைடெட் இந்தியா இன்ஷுரன்ஸ் கம்பெனியுடன் இணைந்து செயல்படுகிறது இத்திட்டம்.

மேலும் விபரங்களுக்கு தொடர்பு கொள்ளுங்கள்:

அப்போலோ ஹெல்த் அசோசியேஷன்

தொலைபேசி : 477447, 477052, 477059, 474343

HTA 7174R

அப்போலோ டயக்னஸ்டிக் கவர்

உங்கள் வசதிக்காக உருவாக்கப்பட்ட மருத்துவ சேவை திட்டம்.

இந்த கூப்பனைப் பூர்த்தி செய்து ரூ.150க்கான காசோலையுடன் தபாலில் அனுப்புங்கள். அப்போலோ டயக்னஸ்டிக் கவர், தபால் மூலம் உங்களை வந்தடையும்.

அப்போலோ டயக்னஸ்டிக் கவர்

பெயர் : ....

விலாசம் : ....

....

வயது : ....

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

வேளை வந்தாலொழிய மனிதன் தானாகவும் சாக முடிவதில்லை.

பிறராலும் அவனைச் சாகடிக்க முடிவதில்லை.

3. திரும்பியவன் யார்?

மனித வாழ்வில் மரண பயம் சதா இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. ஆயுட்கால அளவை ஒரே சீராக வகுத்துக்கொண்டு அல்லும் பகலும் ஓய்வின்றி இடைவிடாது இயங்கி வரும் இதய யந்திரம் எந்த வினாடியும் நின்று விடலாம். அப்படி அதுவாக நிற்கா விட்டாலும் அதை நிற்க வைக்கக்கூடிய வியாதிகளும் விஷப் பூச்சிகளும் நிலத்திலும் நீரிலும் காற்றிலும் ஏராள மாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக் கின்றன. இவை தவிர, உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் வசதிகள் பலவும் ஏற்பட்டு, அந்த வசதிகளைப் பயன் படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய கோணல் புத்தியும் மனிதனுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக் கிறது. அதன் காரணமாக ஆற்றிலும், குளத்திலும், கிணற்றிலும், கேணியிலும் விழுந்து பிராணனை விடப் பிரயத்தனம் செய்யும் மேதாவிகள் உண்டு. முழம் கயிற்றை நாடும் முட்டாள்களும் உண்டு. இத்தனையும் போதாதென்றா லும் மனிதன் விரோதத்தை வளர்த்துக் கொண்டு பரஸ்பர அழிவுக்கான சாதனங்களைத் தானாகவே சிருஷ்டித்துக் கொள்கிறான். மனித சமூகம் வளர வளர இந்த அழிவுச் சாதனங்களும் வளர்ந்து வருவதால் எந்த நிமிஷத்திலும் அழிந்து போகக்கூடிய ஸ்திதியிலேயே மனிதன் இருந்து வரு கிறான். 'மின்னின் நிலையில மன்னுயி ராக்கைகள்' எனச் செந்தமிழ்க் கவி வாணர் சுட்டிக் காட்டியதும் இந்தப் பெரிய உண்மையைத்தான்.

இத்தனை ஆபத்துக்கள் சூழ்ந்து கிடந்தாலும், மரண சந்தர்ப்பங்கள் மண்டிக்கிடந்தாலும், வேளை வந்தா லொழிய உயிர் உடலைவிட்டுப் பிரிவ தில்லை. மனித சிந்தனைக்கும் மீறிய பெரிய மர்மத்தால் வாழ்க்கை இயக்கப் படுவதால், இஷ்டப்படி எதையும் சாதிக்க மனிதனால் முடிவதில்லை. இறப்பதும் இருப்பதும் இறைவன் திருவுளப்படியே நடந்தேறுகிறது. இதன் காரணமாகத்தான் கழுத்தில் கயிற்றைக் கட்டிக்கொண்டு தொங்கிய பிறகும் கயிறு சரியாக வேலை செய்யாமல் பலர் தப்பித் தண்டனைக்கு ஆளாகிறார்கள். கடலில் இறங்கிய பலர் அக்கம் பக்கத் திலிருப்பவர்களால் கரை சேர்க்கப்பட்டு, சாக முடியாததால் ஏற்பட்ட அவமானத்தாலும் தண்டனையாலும் தத்தளிக்கிறார்கள். விஷத்தைக் குடிப்பவர்கள்கூட விஷம் வேலை செய்யு முன்பாகவே வைத்தியரிடம் சேர்க்கப் பட்டு, பிழைத்து, விஷம் குடித்ததற்காக விசாரிக்கப்படுகிறார்கள். வேளை வந்தா லொழிய மனிதன் தானாகவும் சாக முடிவதில்லை. பிறராலும் அவனைச் சாகடிக்க முடிவதில்லை. இறுதிக் காலம் வராத வரையில் எப்பேர்ப்பட்ட ஆபத்தில் சிக்கினாலும், மனிதன் மயிரிழையில் தப்புகிறான். இயற்கையின் இந்த நியதியால்தான் அன்று அபராஜிதன் உயிர் தப்பினான்.

சிங்கள வீரனின் கத்தி அப

ராஜிதனுக்குப் பின்னால் ஓங்கப் பட்டதைக் கவனித்த எதிரி வீரர்கள் பாண்டிய சேனாதிபதி ஒழிந்தான் என்றே கருதினார்கள். ஆனால், கண்மூடிக் கண்திறக்கும் நேரத்தில் வேறு பல நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறின. அப ராஜிதனை நெருங்கித் தொடர்ந்து வந்த காரி வளவன் மற்ற வீரர்களோடு போரிட்டுக் கொண்டிருந்த சமயத்திலும் ஒரு கண்ணை அபராஜிதன் மேலேயே வைத்திருந்தான். சேனாதிபதியின் குதிரை அலறிக் கீழே விழுந்த உடனேயே எதிரிகள் மீது மிக வேகமாகத் தன் வாளை வீசி உக்கிரமாகத் துரத்தினான். அபராஜிதன் தனிமையில் தரையில் நிற்பதையும் நாலைந்து வீரர்கள் அவன் மேல் பாய்ந்து விட்டதையும் பின்னால் ஒரு வீரன் ஊர்ந்து வருவதையும் கவனித்துக்கொண்டே இருந்த காரி வளவன், 'சரே'லெனத் தன் குதிரையைத் திருப்பிக்கொண்டு அபரா ஜிதன் இருந்த திக்கில் பாய்ந்தான். அபராஜிதனுக்குப் பின்னால் வந்தவன் வாளை ஓங்கியதும் காரி தன் கச்சையிலிருந்த கத்தியை எடுத்து அவனை நோக்கி மின்னல் வேகத்தில் எறிந்து விட்டான். 'சரே'லென்று நேராக வந்து மார்பில் தாக்கிய உடைவாளால் தள்ளாடிய சிங்கள வீரன் 'ஹா' வென்று பயங்கரமாக அலறிக் கொண்டு அப்படியே பின்னால் சாய்ந்தான். பின் பக்கத்தில் கிடுகிடு பாதாளமாக இருட்டில் கரேலென்று தெரிந்த பள்ளத்தாக்கில் மறுவினாடி சரேலென்று அவன் உடல் மறைந்தது. அந்த உடல் மறையுமுன்பாகவே எதிரே போரிட்டு நின்ற வீரர்களைத் துவைத்துத் தள்ளிக் கொண்டே பாய்ந்த காரியின் குதிரை அபராஜிதனுக்கு அருகில் வந்துவிட்டது. ''பிரபு! ஈட்டியை அப்புறம் பிடுங்கலாம். என் பின்னால் ஏறிக்கொள்ளுங்கள்! உம் சீக்கிரம்!'' என்றான் காரி.

அதிக நேரம் சம்பாஷிக்க அவ காசமில்லை. குதிரை திடீரெனப் பாய்ந்ததால் சிதறிய வீரர்கள் மறு வினாடி சூழ்ந்து கொள்வார்கள். ஆகவே குதிரைப் பக்கவாட்டில் கால் வைத்து ஏறுவதற்காகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தோளடியில் தன் இடது காலை ஊன்றித் தாவி, குதிரை மீது லேசாகத் தொற்றிக் கொண்ட அப ராஜிதன், ''குதிரையில் ஏற நேர மில்லை, தட்டிவிடு,'' என்று கூறிக் கொண்டே, காரி தட்டிவிடக்கூடக் காத்திராமல் தன் வலது கரத்திலிருந்த வாளால் குதிரையின் முதுகில் ஓங்கி ஓரடியும் கொடுத்தான். அடுத்த வினாடி பயங்கரமான அந்த மலைச்சரிவில் புரவி பறந்தது. அரையும் குறையுமாகத் தொற்றிக் கொண்ட அபராஜிதன் தன்னை அரை வினாடியில் சமாளித்துக் கொண்டு குதிரையின் முதுகில் காரிக்குப் பின்புறம் படுத்துக்கொண்டான்.

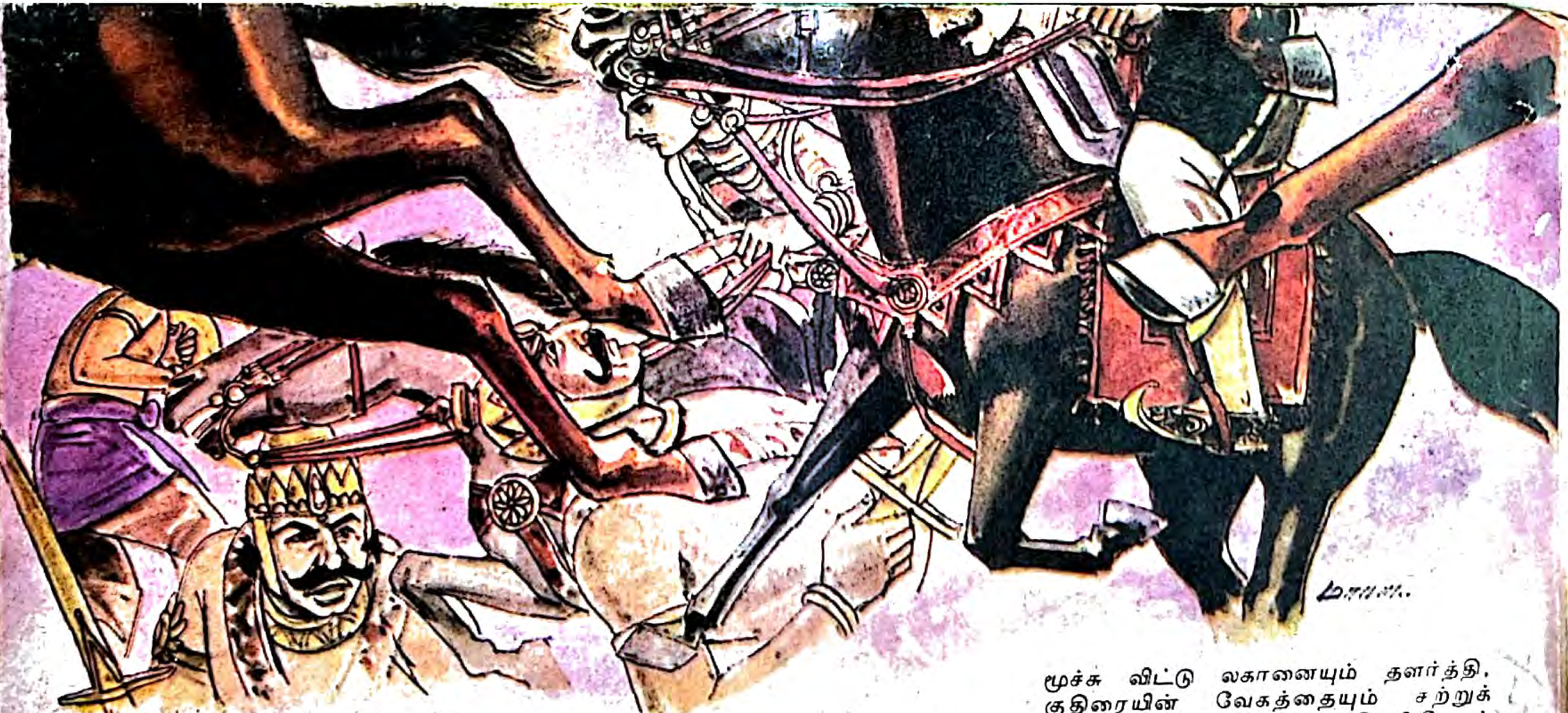
கருணாகரத் தேவன் சொன்னது சரியாகவே முடிந்தது. அபராஜிதனும் காரியும் தப்பியோடு வதைக் கண்ட சிங்கள வீரர்கள்; ''அதோ ஓடுகிறார்கள், விடாதீர்கள், விடாதீர்கள்!'' என்று கூவிக்கொண்டே அவ்விருவரையும் துரத்துவதில் முனைந்தார்களேயொழிய நிஷதராசனையும் முத்தரையனையுங் கூட அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்திப் போரிடவில்லை. 'ஓடுகிறவனைத் துரத்துவது எளிது' என்ற தமிழ்ப் பழமொழி காரணமில்லாமலா ஏற் பட்டிருக்கும்? நிஷதராசனையும் முத்தரையனையும் இருபது வீரர்கள் சமாளித்து நிற்க, மற்ற எல்லா வீரர் களும் ஓடுகிறவர்களைத் துரத்தத் தொடங்கினார்கள். சிங்கள வீரர்களும் குதிரைகள் மேலிருந்தே போரிட்டிருந்தால் அபராஜிதனும் காரி வளவனும் அன்று அகப்பட்டுக் கொண் டிருப்பார்களென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் போர் முறையை மாற்றியதன் காரணமாக, சரிவுப் பாதையின் திருப் பத்தில் குதிரைகள் கட்டிக் கிடந்தன. அவற்றைச் சாதாரணமாக அவிழ்த்துக் கொண்டு கிளம்பவே நேரமாகும். போதாக்குறைக்கு, காரிவளவன் குதிரை தடதடவென்று திருப்பத்தில் பாய்ந்து வந்ததாலும், பின்னால் துரத்தி வந்த சிங்களவர்களில் சிலர் வீசிய தீப்பந்தங் கள், கட்டியிருந்த குதிரைகள்மீது விழுந் ததாலும் சில குதிரைகள் மிரண்டு குதித்துத் திரும்பி நின்று பாதையை அடைத்து விட்டன. ஓரிரண்டு புரவிகள் தீப்பந்தம் பட்டதால் பிடரி மயிர் பொசுங்கி, பயங்கரமாகக் கனைத் தெழுந்து கடிவாளங்களை அறுத்துக் கொண்டு மலைச்சரிவில் ஓடத்தொடங் கின. இந்த இடைஞ்சல்களால் ஏற்பட்ட தாமதத்தைக் காரிவளவன் பூரணமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு மலைப் பாதையில் வாயு வேகத்தில் புரவியைச் செலுத்தினான். சற்று தூரம் சென்றதும்

பெண்கள் தங்கள் மனோபாவங்களை அநேக அழகான வழிகளில் வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.
விமல் அவற்றில் ஒன்று.

புடவைகள்

Mudra:ARIL 4167 Tam

அபராஜிதன்கூட மெள்ளச் சமாளித்துக் கொண்டு குதிரையின் முதுகில் ஏறி, காரிக்குப் பின்னால் சௌகரியமாக உட்கார்ந்து கொண்டான். தோளில் அதுவரை குத்திக் கிடந்த ஈட்டியையும் மெள்ளப் பிடுங்கி எறிந்தான்.

காரியின் குதிரைக்கும் துரத்து பவர்களுக்கும் இடையே இருந்த தூரம் வினாடிக்கு வினாடி அதிகப்பட்டு வந்த தால் பின்னால் எழும்பிக் கொண்டிருந்த குதிரைகளின் காலடிச் சத்தம் மெல்ல மெல்லக் குறைந்துகொண்டிருந்தது. பள்ளத்தாக்குகளில் பெரிதாக எதிரொலி செய்துகொண்டிருந்த எதிரி வீரர்களின் கூச்சல்கூட வரவரப் பலம் குறைந்து ஏதோ சொப்பனத்தில் கேட்கும் ஒலி போல் மங்கிச் சப்தித்தது. இவ்விதம் சுமார் அரைக் காததூரம் சவாரி செய்து பிறகு எதிரி அபாயம் நீங்கிவிட்டதென் பதை அறிந்த காரி அமைதிக்கு அடையாளமாக நீண்டதொரு பெரு மூச்சு விட்டு லகானையும் தளர்த்தி, குதிரையின் வேகத்தையும் சற்றுக் குறைத்தான். ''இனிமேல் ஆபத்தில்லை, பிரபு,'' என்றும் கூறினான்.

இருவரும் வந்துகொண்டிருந்த சமவெளிப் பிரதேசத்தைச் சுற்றும் முற்றும் நோக்கினான் அபராஜிதன். பின்னால் வெகு தூரத்திலிருந்தாலும் தன் பயங்கரத்தைச் சிறிதும் குறைத்துக் கொள்ளாத நீலமலை, தப்பியோடும் அந்த இருவரையும் காரிருளில் கடுமை யாகவே பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

அவர்களை நோக்கித் திடீரென கொள்ளி வாய்ப் பிசாசைப்போல் வாயைத் திறந்து அக்கினி ஜ்வாலையையும் கக்கத் தொடங்கியது. அபராஜிதனோடு திரும்பி நோக்கிய காரி, தீ ஜ்வாலையைக் கண்டு ஏதும் புரியாதவனாய், ''அதென்ன பிரபு?'' என்று வினவினான்.

''எதிரிகள் எறிந்த தீப்பந்தங்களில் சில பாதைத் திருப்பத்திலிருந்த மூங்கிற் புதர்களில் விழுந்திருக்கும். புதர் பற்றி எரிந்து காட்டுத் தீ பரவியிருக்கும்!'' என்றான் அபராஜிதன்.

''பாதை குறுகலாயிற்றே! மூங்கிற் புதர் தீப்பிடித்தால் வெடிக்குமே. அக்கம் பக்கத்தில் ஓடவும் இடமிருக்காதே,'' என்று காரிவளவன் கேட்டான்.

''மூங்கிற் புதரும் பாதையை ஒட்டித்தான் வளர்ந்திருக்கிறது. வெடித்தால் ஜ்வாலையுடன் மூங்கில்கள் பாதையில்தான் விழும். சாதாரணமாகவே காட்டுத் தீ வேகமாகப் பரவும். அதுவும் தென்றலடிக்கும்போது கேட்க வேண்டியதேயில்லை. எதிரிகள் தப்புவது குதிரைக் கொம்புதான்...'' என்று சொல்லிக் கொண்டுபோன அபராஜிதன் சட்டென்று பேச்சை நிறுத்தி, ''காரி...'' என்றான்.

''என்ன பிரபு?''

''நமது நண்பர்களும் எதிரிகளுடன் சிக்கிக் கொண்டிருப்பார்களே!' •தீயைத் தாண்டி வரமுடியாது. எதிரி வீரர்களோ ஏராளமாயிருக்கிறார்கள். நம்மை துரத்த முடியாததால் திரும்பி அவர்களை வளைத்துக் கொண்டால்?''

காரி உடனே பதில் சொல்லவில்லை. கொஞ்ச நேரங் கழித்துப் பதில் சொன்னபோது அவன் குரலில் வருத்தமும் கலந்திருந்தது. ''ஆமாம் பிரபு! அதற்கு நாம் என்ன செய்ய முடியும்?'' என்றான்.

''திரும்பிப் போய்ப் பார்த்தால் என்ன?''

''பார்த்துப் பிரயோசனம்? காட்டுத் தீயைத் தாண்டி நாம் உட்செல்ல முடியுமா? அப்படியே சென்றாலும் பாக்கியிருக்கும் வீரர்களைச் சமாளித்து நண்பர்களைக் காப்பாற்ற முடியுமா?''

''தீயைத் தாண்டிச் செல்ல வேண்டாம். பக்கத்துச் சரிவுகளில் தொற்றி, சுற்று வட்டமாகச் செல்ல வழியிருக்கிறதா என்று பார்க்கலாமே. வீரர்கள் அதிகமிருந்தால்தானென்ன? மடிவதானால் நாம் எல்லோரும் ஒன்றாக மடியலாமல்லவா?''

''முடியாது பிரபு! உங்களை மீண்டும் ஆபத்தில் சிக்க வைத்தால் நான் நாட்டுக்குத் துரோகம் செய்தவனாவேன். என் நண்பர்கள் என்னை மன்னிக்க மாட்டார்கள். பாண்டி நாட்டின் விதியை நிர்ணயிக்க வேண்டிய உங்களை எப்படியாவது காப்பாற்ற வேண்டுமென்பது தேவரின் விருப்பம். அதை நான் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் மீற முடியாது!'' என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டான் காரிவளவன்.

மேலே ஏதும் பேச வழியில்லாமல் அபராஜிதன் ஆகாயத்தை நோக்கிக் கண்களை உயர்த்தினான். 'இப்பேர்ப்பட்ட பக்தர்களிருக்கும்போது எதற்கு மீண்டும் மரணத்தை நாடுகிறாய்? தப்பிவிடு' என்று பரிகசிப்பது போல் விண்ணின் தாரகைகள் கண்ணடித்தன. அவற்றைப் பார்ப்பதற்குக்கூட மிகவும் வெட்கமாயிருந்தது அபராஜிதனுக்கு. பெரிய வீரர்களான மூன்று பேரை எதிரிகளிடம் சிக்கவிட்டு ஓடுவது வீரனான அவனுக்குப் பெரும் வெறுப்பாயிருந்தது. நிவர்த்திக்க முடியாத அந்தக் கஷ்டத்தைப் புரிந்துகொண்ட காரி, ''கவலைப்படாதீர்கள், பிரபு! தேவரைக் குடிசையில் யாரும் தேட மாட்டார்கள். மற்ற இருவரும் போர்த் தந்திரத்தை நன்றாக அறிந்தவர்கள். அவர்களைக் கொல்வதும் அவ்வளவு எளிதல்ல,'' என்று ஆசுவாசப்படுத்தினான். தன் உள்ளத்திற்கு ஆறுதலளிப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்ட அந்த உபசார வார்த்தைகள் அபராஜிதனுக்கு எவ்வித மனச் சாந்தியையும் அளிக்கா

ஒருவர்: உங்களுக்குக் குழந்தை குட்டி எத்தனை இருக்கு?

நண்பர்: குழந்தை மூணு இருக்கு. குட்டி ஒண்ணே ஒண்ணு என் மனைவிக்குத் தெரியாமல் வச்சிருக்கேன்!

—எஸ். முகம்மது யூசுப்

விட்டாலும் காரியின் பிடிவாதத்தாலும் வேறு எதையும் அச்சமயம் செய்ய முடியாதென்ற நிர்க்கதியான நிலைமையாலும்-எதிர்ப்பக்கமிருந்த சமவெளியை நோக்கிக் கண்களைத் திருப்பி வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டே பயணம் செய்தான். இப்படிச் சற்று தூரம் சென்றதும் சிறு வாய்க்கால் ஒன்று குறுக்கிட்டது. வாய்க்காலைக் கண்டதும் குதூகலத்துடன் காரி கூச்சலிட்டு, ''பிரபு! வாய்க்கால் வந்துவிட்டது,'' என்றான்.

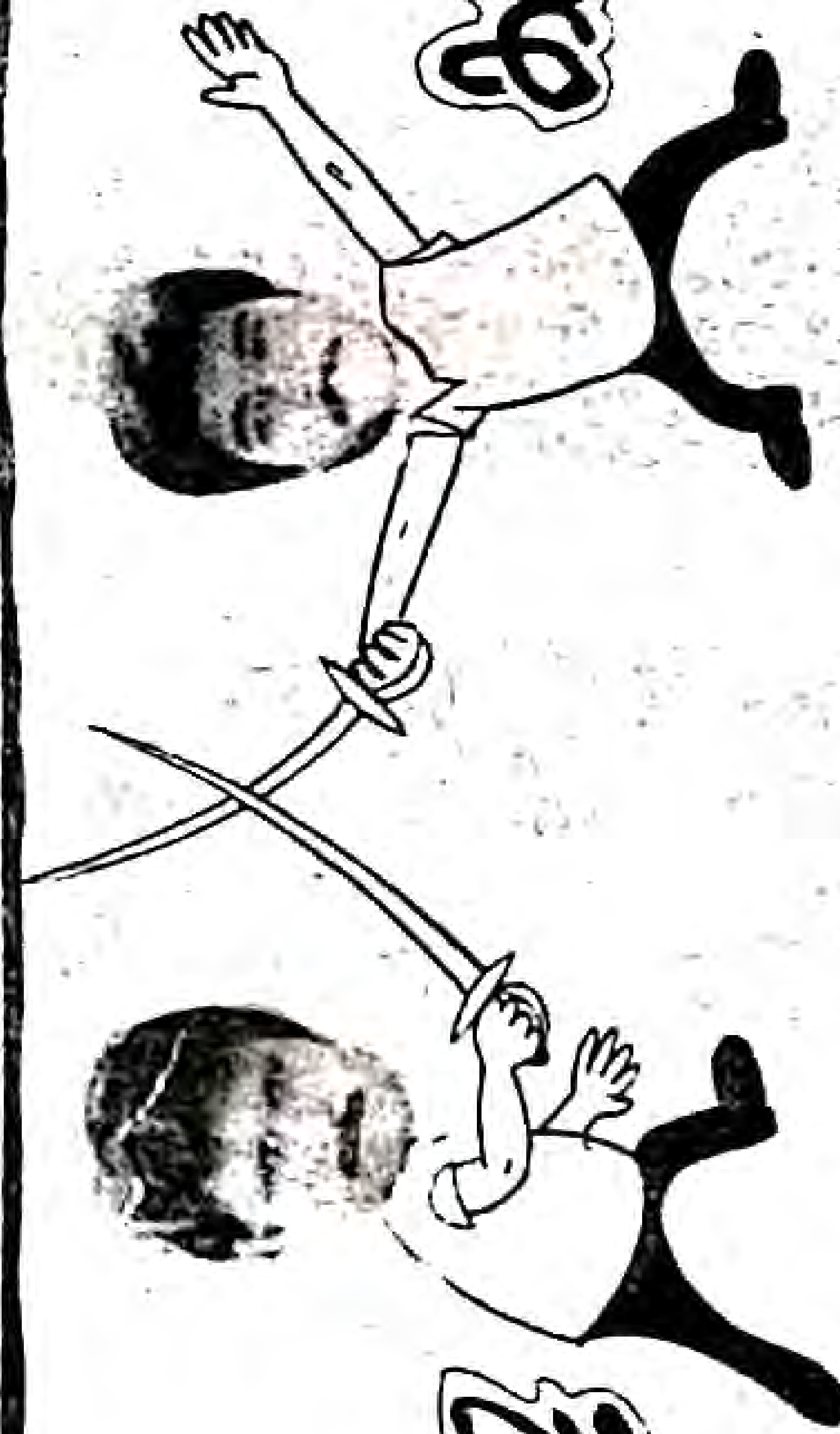
''எந்த வாய்க்கால்?''

''பாண்டிய நாட்டிலிருந்து மழவராயன் பிராந்தியத்தைப் பிரிக்கும் காட்டு வாய்க்கால். இதைத் தாண்டி விட்டால் அபாயமில்லை.''

இப்படிச் சொல்லிவிட்டுக் காரி புரவியைத் தூண்டி விடவே துரிதமான தூரப் பிரயாணத்தால் அலுத்திருந்த அந்தக் குதிரையும் வாய்க்காலில் சரேலென இறங்கித் தண்ணீரை வாரியடித்துக்கொண்டு எதிர்க்கரை ஏறியது. கரையில் குதிரையை நிறுத்திவிட்டு இருவரும் கீழே இறங்கியதும், ஈட்டி பிடுங்கப்பட்டிருந்த இடத்திலிருந்து ரத்தம் பெருகிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட காரி, அபராஜிதனை நோக்கி, ''பிரபு, மேலங்கியைச் சற்றுக் கழற்றுங்கள். காயத்தை அலம்பி ரத்தத்தை நிறுத்தத் துணி வைத்துக் கட்டுகிறேன்,'' என்றான்.

''முதலில் குதிரையைக் கவனி,'' என்றான் அபராஜிதன். அவர்கள் கவனிக்கும்வரை குதிரை காத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. இருவரும் இறங்கியதும் துறைக்குச் சென்று அதுவே தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்த காரி வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு அப்பொழுதுதான் சிரித்தான். ''பிரபு! குதிரை நமது கட்டளைக்குக் காத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. நீங்கள் வாருங்கள். சற்றுச் சட்டையைக் கழற்றுங்கள்,'' என்றான். சேனாதிபதி சட்டையைக் கழற்றியதும் தன் அங்கியிலேயே ஒரு பாகத்தைக் கத்தியால் கிழித்த காரிவளவன் துணியைத் தண்ணீரில் நனைத்துக் கொண்டு வந்து காயத்தைக் கழுவிப் பரிசோதித்தான். ஈட்டி ஆழமாகப் பாய்ந்திருந்தது. ''பிரபு! ஈட்டி முக்கியமான ரத்தக் குழாயில் எதிலோ பாய்ந்திருக்கிறது! ரத்தம் நிற்கமாட்டேனென்கிறதே!'' என்றான்.

பிரபு உசத்தியா? கார்த்திக் உசத்தியா?

'அக்னி நட்சத்திரம்', 'கர்ஷணா' என்ற பெயரில் தெலுங்கில் டப் செய்யப்பட்டு வெளிவந்திருக்கிறது. சுவரொட்டி, பத்திரிகை, ரேடியோ என்று எல்லா விளம்பரங்களிலுமே கார்த்திக்குத்தான் அதிக பப்ளிஸிடி! பிரபுவுக்கு நூறு சதவிகித இருட்டடிப்பு! பாவம், 'இளைய திலகம்.'

—எம். பஷீர்.

''நம்ம ஆபீஸ் டைப்பிஸ்ட் ஆஷாவைப் பாக்கும் போதெல்லாம் என் மனசு 'பக் பக்'னு அடிக்குது. இதுக்கு என்ன அர்த்தம்?''

''நீ அவகிட்டே ஏதோ கைமாத்து வாங்கியிருக்கேன்னு அர்த்தம்!''

—எஸ். வெங்கடேசன்

''பாதகமில்லை. துணியை வைத்துத் தற்காலிகமாகக் கட்டிவை. பக்கத்தில் காட்டுவாசிகள் குடிசைகள் இருக்கும். அங்கே போய் யாராவது மருத்துவர் இருந்தால் பச்சிலை வைத்துக் கட்டச் சொல்லுவோம்.''

அபராஜிதன் சொன்னபடியே தோள் காயத்தில் துணியை அடைத்துத் தற்காலிகமாக ஒரு கட்டைப் போட்டான் காரி. இருவரும் அங்கிருந்து நடைப் பிரயாணமாகவே சிறிது தூரம் வந்ததும் தெற்குப் பக்கத்தில் சிறிது தூரத்தில் வெளிச்சம் ஜாஜ்வல்லிய மாகத் தெரிந்தது. அதைச் சுட்டிக் காட்டிய அபராஜிதன், ''காரி, பார்த்தாயா பெரிய வெளிச்சம்?'' என்றான்.

''ஆமாம், வெளிச்சம் பிரமாத மாக இருக்கிறதே! நூறு பந்தங்களாவது எரிந்தால்தான் அவ்வளவு வெளிச்சம் இருக்கும்,'' என்றான் காரி.

''நூறு பந்தங்கள் எரிய வேண்டுமானால் இந்தப் பக்கம் ஏதாவது ஒரு சிறு படை வந்திருக்க வேண்டும். அல்லது வேட்டைக்காக யாராவது வந்து கூடாரமடித்துத் தங்கியிருக்க வேண்டும்.''

''ஆமாம், பிரபு! படையா யிருந்தால் மழவராயன் படையாயிருக்க வேண்டும். இது மழவ நாட்டு எல்லை யாயிற்றே!''

காரிவளவனின் இந்த ஊகம் மிகத் தவறு என்பதை அவ்விருவரும் கூடாரங்களில் அருகே வந்ததும் புரிந்து கொண்டார்கள். கூடாரமொன்றில் தலையில் பறந்து கொண்டிருந்த கொடியைப் பார்த்த காரி, ''பிரபு, நல்ல வேளை! இங்கிருப்பது நமது படைகள் தான். அதோ பார்த்தீர்களா, பாண்டிய நாட்டு மீன்கொடி,'' என்று சுட்டிக் காட்டினான்.

அபராஜிதன் முகத்தில் சந் தோஷத்திற்குப் பதிலாகச் சந்தேகச் சாயை படர்ந்தது. ''நமது படைகள் எதற்காகப் பிறர் எல்லையில் தங்க வேண்டும்?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே நடந்தான். இருவரும் கூடாரங்களை அணுகியதும் பாராக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த பாண்டிய நாட்டு வீரன் ஒருவன், ''அபராஜித மகாப் பிரபு!'' என்று கூவினான். சற்று நேரத்தில் சேனாதிபதியின் வருகையைக் குறிக்கும் தாரை முழங்கப்பட்டது. கூடாரங்களுக்கு பக்கத்தில் உட் கார்ந்திருந்த படை வீரர்கள் எழுந்து நின்றார்கள். இந்த ஆர்ப்பாட்டங் களால் காரி மிதமிஞ்சிய மகிழ்ச்சி யடைந்ததோடு நில்லாமல், ''பிரபு! உங்களை ஜாக்கிரதையாக உங்கள் வீரர்களிடத்தில் ஒப்படைத்து விட்டேன்,'' என்றான். அபராஜிதன் பதிலேதும் பேசவில்லை. குதிரை லகானைப் பிடித்து, காரி பின்தொடர முகத்தில் சந்தேகச் சாயை படர மௌனமாக முன்னால் சென்றான். பின்பு சட்டென்று ஓரிடத்தில் நின்று, ''உங்கள் தலைவன் எங்கே?'' என்று அங்கிருந்த வீரனை வினவினான்.

''அதோ அந்தக் கூடாரத்திலிருக் கிறார், பிரபு!'' என்று ஒரு வீரன் ஒரு கூடாரத்தைச் சுட்டிக் காட்டியதும் அபராஜிதன் காரியை நோக்கி, ''காரி, நான் அழைக்கு முன்பு நீ கூடாரத்திற்குள் வரவேண்டாம். அதோ, அந்த மரங்களுக்குப் பின்னால் குதிரையுடன் நில்,'' என்று கூடாரங் களுக்குப் பின்னாலிருந்த ஓர் இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டி விட்டுத் தான் மட்டும் கூடாரத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

உள்ளே நுழைந்த அபராஜிதன் ஒரு கணம் நின்றான். உள்ளே மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து முதுகை வாயிற் பக்கம் காட்டி எதிரேயிருந்த விளக்கு வெளிச்சத்தில் எதையோ எழுதிக்கொண் டிருந்த மனிதன் பின்னால் காலடிச் சத்தம் கேட்டதும் தலை நிமிர்ந்து திரும்பி அபராஜிதனை நோக்கினான்.

திரும்பியவன் முகத்தைக் கண்ட அபராஜிதன் சொல்ல வொண்ணாப் பிரமையால் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்துப் போனான். திரும்பியவன் இலங்காபுரத் தண்டநாயகன்.

(தொடரும்)

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

4. ஒதுங்கிய திரையும் ஓவியப் பாவையும்

எதிர்பாராதவிதமாக ஏற்பட்ட அந்தச் சந்திப்பினால் அபராஜிதனுக்கு எந்தவிதமான திகைப்போ திண்டாட்டமோ ஏற்படும் என்று சிங்களத்துத் தண்டநாயகன் எதிர்பார்த்திருந்ததால் அவன் ஏமாந்தே போனான். அபராஜிதனுடைய கண்கள் சற்றும் சலனமின்றித் தன்னைக் கூர்ந்து நோக்குவதையும், தான் திரும்பிப் பார்த்தபோது அவன் முகத்தில் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்த சந்தேகச் சாயை கூட நொடிப் பொழுதில் விலகி விட்டதையும், அவன் இதழ்களில் லேசான புன்முறுவலொன்றும் படரத் தொடங்கியதையும் கண்ட இலங்காபுரன், தன்னுடைய ஜன்ம விரோதியான அந்த வீரனின் தைரியத்தை அந்தச் சமயத்தில் பெரிதும் வியந்தான். உள்ளத்தே அந்த வியப்பு ஒருபுறம் ஓட, 'இவன் எங்கிருந்து வருகிறான்', என்ற கேள்வி

சிந்தனையில் மற்றொரு புறம் எழவே, சிங்களத்துத் தண்டநாயகனின் கண்கள் அபராஜிதனை ஒருமுறை ஏற இறங்கப் பார்த்தன. ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருக்காமலே இலங்காபுரன் தன்மீது பார்வையைச் செலுத்தியதையும், அவனுடைய கண்கள் அரை நொடியில் தன் உடலைத் துழாவியதையும் இடது தோளில் ஈட்டி பாய்ந்ததால் சட்டை கிழிந்ததும் சற்று ரத்தக்கறை பட்டும் இருந்த இடத்துக்கு வந்ததும் அவன் கண் சற்று நிலைத்ததையும் அபராஜிதன் கவனித்தாலும், கவனிக்காதது போலவே நின்றுகொண்டு, தன் எதிரியின் எண்ணங்கள் எந்த மார்க்கத்தில் ஓடுகின்றன என்பதை ஊகிப்பதில் முனைந்தான்.

பரஸ்பர எண்ணங்களை அறிய எண்ணிய அந்தப் பரம வைரிகள் இருவரும் சிந்தனையின் ஓட்டத்தின் காரணமாகப் பல நிமிடங்கள் பேசாமலே இருந்தனர். இறுதியில் இலங்காபுரனே அசைந்து கொடுத்து மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்து அபராஜிதனை நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்தவன், ஏதோ கேட்க வாயெடுத்துத் திரும்பவும் பேசாமல் கூடாரத்துக்குள்ளேயே அங்குமிங்கும் உலாவ ஆரம்பித்தான். ஆறடி உயரத்துடன் ஆஜானுபாகுவாகவும், திடகாத்திரத்துடனும் இருந்த இலங்காபுரன் ஆழ்ந்த யோசனையுடன் வேட்டைக்கு முன்பாக நிதான நடை போடும் சிங்கத்தைப் போல மெதுவாக அங்குமிங்கும் நடப்பதையும், அவன் அகன்ற முகத்திலிருந்த அடர்த்தியான பெரிய புருவங்கள் சிந்தனையில் ஏற்படாத முடிவின் காரணமாக அவ்வப்பொழுது சுழித்து நெருங்கி அகலுவதையும், உதடுகள் அவ்வப்பொழுது மடிக்கப்படுவதால் பயங்கரமான அவன் பெரிய மீசை லேசாக அசைவதையும் கவனித்த அபராஜிதன் தன்னைப் பற்றிய திட்டமான தகவலேதும் கிடைக்காததாலேயே தண்டநாயகனுக்குப் பெரும் குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதை ஊகித்துக் கொண்டான். இருந்தபோதிலும் கேள்வி எதிரியிடமிருந்தே வரட்டுமென்று பேசாமலே இருந்தான். ஆனால் கேள்வி வரவில்லை. கேள்விக்குச் சமமான வார்த்தை மாத்திரமே வெளிப்பட்டது.

உலவிக் கொண்டிருந்த இலங்காபுரன் சட்டென்று நின்று, "பாண்டிய நாட்டுச் சேனாதிபதியை

இங்கு நான் எதிர்பார்க்கவில்லை," என்றான். 'எங்கிருந்து வருகிறாய்' என்ற கேள்வி அந்த வார்த்தைகளில் தொக்கி நின்றதைக் கவனித்த அபராஜிதனும் நேர்முகமாகப் பதில் சொல்லாமல், "எதிர்பாராத சந்திப்பில்தான் இன்பமிருக்கிறது. அதுவும் நம்மைப் போன்ற நண்பர்கள் சந்திக்கும்போது அந்த இன்பம் பன்மடங்காகிறது!" என்று கூறினான்.

அபராஜிதன் பதிலிலிருந்த ஏளனத்தை ரசித்த இலங்காபுரனும், "அப்பொழுது இன்பம் என்னைப் போலவே தங்களுக்கும் அதிகமாக இருக்கவேண்டும்," என்று சொல்லிவிட்டு அபராஜிதனை நோக்கினான்.

"இல்லை, அத்தனை இன்பம் எனக்கு இல்லை."

"இல்லையா!" இலங்காபுரனின் முகத்தில் ஆச்சரியக் குறி தோன்றியது.

"இல்லை. எதிர்பாராத சந்திப்பில்தானே இன்பம் இருக்கும்?"

"அப்படியானால் நான் இங்கிருப்பது உங்களுக்கு முன்னமே தெரியுமா?"

"தெரியும்."

"எப்படித் தெரியும்? யார் சொன்னது?"

"யாரும் சொல்லவில்லை. சொல்லத் தேவையுமில்லை."

இலங்காபுரனின் புருவங்கள் கேள்வி கேட்கும் பாவனையில் சற்றே உயர்ந்தன. கேள்வி கிளம்பு முன்பாக அபராஜிதனே பதில் சொன்னான்

மௌலியின் படங்களில் நடித்து வந்த உமா, இப்போது நடிப்பை விட்டுவிட்டுப் பின்னணிக் குரல் கொடுப்பதைத் தன் தொழிலாக்கிக் கொண்டு விட்டார். நடிப்பதைவிட இதில் வருமானம் நிறைய வருவதாகச் சொல்கிறார்.

''இதில் பிரமாத மர்மம் ஏதுமில்லை. என்னைக் கண்டவுடனேயே வீரர்கள் நான் வந்துவிட்டதைப் பெரிதாகக் கூவி அறிவித்தார்கள். சேனாதிபதி வரவைக் குறிக்கும் தாரையும் பலமாக முழங்கப்பட்டது. பாண்டிய நாட்டின் சாதாரண உபசேனாதிபதி யாராவது இங்கு கூடாரமடித்துத் தங்கியிருந்தால், உடனே வந்து என்னை எதிர் கொண்டிருப்பான். தாரை ஊதப்பட்ட பின்பும் அத்தகைய சுறுசுறுப்பைக் காட்டாமல் கூடாரத்துக்குள்ளேயே தங்கியிருக்கக் கூடியவர்கள் பாண்டி நாட்டில் மூவர் தான்...''

''யார் அந்த மூவர்?'' இடையே வெட்டி எழுந்தது இலங்காபுரனின் கேள்வி.

''எனக்கு மேற்பட்ட மன்னர், முதலமைச்சர்...'' என்று இழுத்தான் அபராஜிதன்.

மூன்றாவது பேர்வழி யாரென்பதை இலங்காபுரன் அறிந்து கொண்டாலும் அபராஜிதன் வாயாலேயே அதுவும் வரட்டுமென்று கேட்டான்.

''மூன்றாவது...?''

''எனக்குச் சமமான அந்தஸ்துடைய தாங்கள்,'' என்று பதில் சொன்னான் அபராஜிதன்.

இலங்காபுரன் மேலும் சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்தான். ''மூவரில் நான்தான் வந்திருக்கிறேனென்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?''

''பாண்டிய நாட்டு முதலமைச்சருக்குச் சைனியத்தினிடம் அதிக வேலை கிடையாது. வேட்டைக்குப் போகும் பழக்கமும் அவருக்குக் கிடையாது. ஆகையால் இரவில் இன்னொருவர் எல்லையில் நூறு வீரர்களுடன் கூடாரமடித்துத் தங்க மாட்டார். மன்னரும் வந்திருக்க முடியாது.''

''மன்னருக்கு என்ன தடை?''

''தடை ஏதுமில்லை. ஆனால் மன்னர் வந்திருந்தால், தனியாக வர மாட்டார். இத்தனை அமைதியையும் இங்கு காணமுடியாது.''

''நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லை.''

''மன்னர் வந்தால் அவருக்குப் பிரியமான பெண்கள் கூட்டமும் வந்திருக்கும். மதுவுக்கும் குறைவிருக்காது. இந்த இடம் பெண்களின் சிரிப்பினாலும் மதுவின் சேஷ்டையினாலும் அல்லோலகல்லோலப்பட்டு எவ்வளவுகளை கட்டியிருக்கும்!'' என்று சொல்லிவிட்டு மெல்லச் சிரித்தான், அபராஜிதன்.

அந்தச் சிரிப்பு இலங்காபுரனை ஓர் உலுக்கு உலுக்கவே. அதுவரை நிதானமாகி இருந்த அவன் கண்களிலும் சிறிது சினம் எழுந்தது. ''மன்னரைப் பற்றிச் சேனாதிபதியவர்களுக்கு மிக உயர்ந்த அபிப்பிராயம் போலிருக்கிறதே?'' என்று சொன்னபோது அவன் குரலில் சற்றுக் கடுப்பும் இருந்தது.

''மன்னரிடமென்ன தங்களிடமும் உயர்ந்த அபிப்பிராயந்தான்! மன்னர் இந்த உயர்ந்த நிலையிலிருப்பதற்குத் தாங்கள் தானே காரணம்? அப்படியிருக்கும் போது, தங்களைப் பற்றி மட்டும் தாழ்வான அபிப்பிராயம் கொள்ள முடியுமா?''

கமலா காமேஷ், தன் மகள் அனிதாவை நடிக்க வைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். எப்படியாவது பாரதிராஜா போன்ற பெரிய டைரக்டர்கள் படத்தில் நடிக்க வைக்க முயற்சி செய்து வருகிறார்.

முன்பு என் மகள் அப்படி நடிக்க மாட்டாள்இப்படி நடிக்க மாட்டாள் என்று கண்டிஷன் போட்டதோடு படப் பிடிப்பு நடிக்கும் இடத்தில் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்து கிடந்த சிதாவின் அப்பா இப்போது அவ்வளவாகக் கண்டு கொள்வது கிடையாது. அதனாலோ என்னவோ பதினைந்து புதுப் படங்கள் சிதாவுக்கு புக்காகியுள்ளது.

தொகுப்பு:
வி.ஸி.

என்றான் அபராஜிதன்.

எப்படி வேண்டுமானாலும் அர்த்தம் செய்து கொள்ளக் கூடிய முறையில் பாண்டிய சேனாதிபதியின் பேச்சு அமைந்திருந்ததை அறிந்து கொள்ள, சூட்சும புத்தியுள்ள சிங்களத்துத் தண்டநாயகனுக்கு அரை வினாடிகூட ஆகவில்லை. மன்னன் உயர்ந்த நிலையில் இருப்பதற்குத் தான் தான் காரணம் என்று அபராஜிதன் சொல்லியதை இரண்டு விதமாக அர்த்தம் செய்யலாமென்பதை இலங்காபுரன் புரிந்து கொண்டான். மன்னனை அரியாசனத்தில் உட்கார வைத்ததை மட்டுமின்றி, மன்னன் தன் கைப் பொம்மையாயிருப்பதையும் மதுவுக்கும் மாதருக்கும் அடிமையாயிருப்பதையும் அது குறிக்கும் என்பதைச் சந்தேகமற அறிந்த இலங்காபுரன் மேற்கொண்டு மர்மமாகப் பேசுவதால் பயனில்லை என்பதை உணர்ந்து நேரடியாகக் கேள்வியை வீசினான். ''இப்பொழுது எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?''

பதில் இலங்காபுரனுக்குப் பேரதிர்ச்சியை விளைவித்தது. 'நீலமலைக்கு அருகிலிருந்து,'' என்றான் அபராஜிதன்.

அபராஜிதனுடைய கிழிந்த ஆடையிலிருந்தும் தோளிலிருந்த ரத்தக் கறையிலிருந்தும் விஷயத்தை ஏற்கெனவே இலங்காபுரன் ஊகித்திருந்தாலும் அபராஜிதன் இப்படி பட்டவர்த்தனமாக அதை ஒப்புக் கொள்ளுவானென்று அவன் எதிர் பார்க்கவில்லை. ஆகவே பாண்டிய சேனாதிபதி எத்தனை தூரம் உண்மையை ஒப்புக்கொள்வான் பார்ப்போம் என்ற யோசனையில் மீண்டும் கேட்டான், ''நீலமலைக்கு எதற்காகச் சென்றீர்கள்?'' என்று.

முதல் கேள்விக்கு அபராஜிதன் அளித்த பதில் இலங்காபுரனுக்கு அதிர்ச்சி விளைவித்ததென்றால் இரண்டாவது கேள்விக்கு அளித்த பதில், அவனை அடியோடு அயர வைத்து விட்டது. ''மன்னனுக்கு எதிராக அங்கு ஒரு சதி நடப்பதாகத் தகவல் கிடைத்தது,'' என்று அபராஜிதன் பதில் சொன்னான்.

''சதியா!'' என்று சட்டென்று நின்ற இலங்காபுரன், அபராஜிதனைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

''மன்னனைச் சிம்மாசனத்திலிருந்து நீக்கச் சதி நடப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். சதிகாரர்கள் யார் என்பதைக் கண்டுபிடிக்கச் சென்றேன்.''

''கண்டுபிடித்தீர்களா?''

''இல்லை.''

''ஏன்?''

''வழியில் சதிகாரர்களின் ஆட்கள் ஒளிந்திருந்தது என் குதிரைமீது உடைவாளை வீசிக் கொன்றுவிட்டார்கள். தவிர அவர்கள் எறிந்த ஈட்டியொன்று என் இடது தோளில் பாய்ந்து விட்டது.''

இந்தக் கோட்டைப் புளுகைக் கேட்ட இலங்காபுரனுக்குப் பதில் என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. ஏதோ கேட்கவேண்டும் என்பதற்காக, ''அவ்வளவு அபாயமான இடத்துக்குச் சேனாதிபதி தனியாகச் செல்லலாமா?'' என்று கேட்டான்.

''தனியாகச் செல்வதுதான் உசிதம். கூட்டமாக வீரர்களை அழைத்துப் போனால் சதிகாரர்கள் எச்சரிக்கையடைந்து ஓடிப்போய்விடுவார்கள். தங்களை வேவு பார்க்க வருபவன் சேனாதிபதி என்று அறிந்தாலும் ஒளிந்துவிடுவார்கள். ஆகையால் தான் நான் இந்தச் சாதாரண உடைகள் அணிந்து சென்றேன். அப்படியும் சதிகாரர்கள் என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டார்கள்,'' என்று சொல்லிச் சற்று பேச்சை நிறுத்திய அபராஜிதன், ''இத்தனைக்கும் நான் அடியோடு தனியாகச் செல்லவில்லை,'' என்றான்.

''யாரைத் துணைக்கு அழைத்துச் சென்றீர்கள்?''

''என் படைத் தலைவர்களில்

ஒருவனை அழைத்துச் சென்றேன். இதோ கூப்பிடுகிறேன்,'' என்று சொல்லி அவன் திரும்ப யத்தனித்த சமயத்தில் காரி உள்ளே தலையை நீட்டி, ''அத்தனை சிரமம் வேண்டாம். இதோ நானே வந்து விட்டேன்,'' என்றான்.

அபராஜிதனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த இலங்காபுரனின் கண்கள் காரியின் மேல் திரும்பின. அவன் இதழ்களில் குரூரமான புன்முறுவலும் படர்ந்தது. ''காரிவளவன்,'' என்று அவன் உதடுகள் முணுமுணுத்தன.

அந்த முணுமுணுப்பு அபராஜிதனின் பாம்புச் செவிகளில் விழவே, ''ஆம்; காரிவளவன்தான்!'' என்றான்.

''இவர் நிஷதராசன் படைத் தலைவரல்லவா?''

''முன்பு இருந்தார்.''

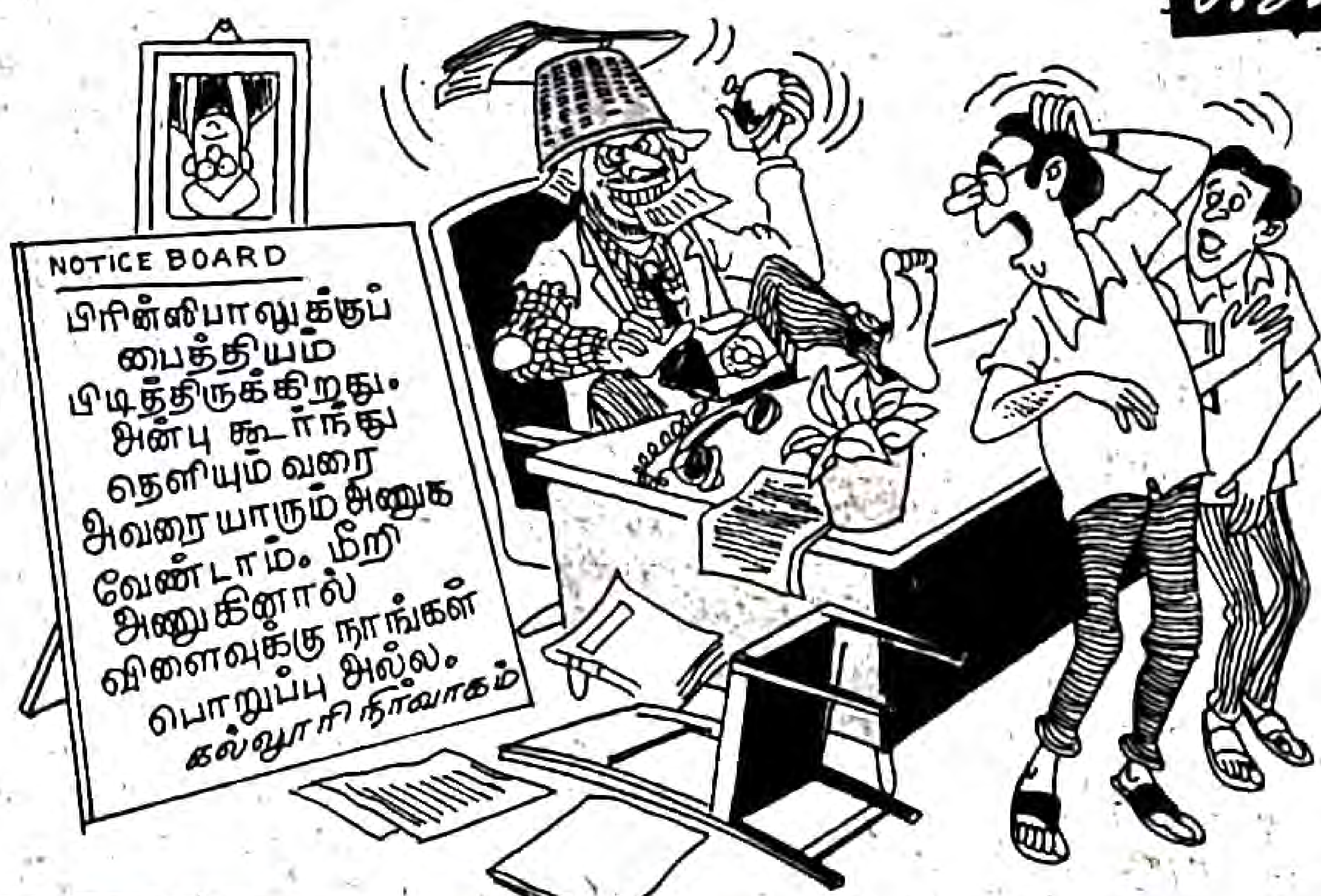
''எப்பொழுது தங்கள் படையில் சேர்ந்தார்?''

''கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்.''

அடுத்த வினாடி அந்தக் கூடாரம் அதிரும்படியாக இரைந்தான் இலங்காபுரன். அவன் அமைதியெல்லாம் காற்றில் பறந்தது. முகத்தில் கோபம் பயங்கரமாகப் பொங்கி எழுந்தது. மிதமிஞ்சிய கோபத்தால் மீசை துடித்தது. ''கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்பா, கொஞ்ச நாழிகைக்கு முன்பா?'' என்று கோடை காலத்து இடியைப் போல் வார்த்தைகளை உதிர்த்தான். கோடை இடியைத் தொடர்ந்து வீசும் குளிர்ந்த சாரலைப் போல இலங்காபுரன் சொற்களில் குறுக்கிட்டான், ''யாரிடம் அப்படிக் கோபிக்கிறீர்கள்?'' என்ற கிள்ளையின் சப்தத்தையும் பழிக்கும் கொஞ்சலான சொற்கள்.

அந்தக் கேள்வி வந்த திக்கை நோக்கித் திரும்பிய அபராஜிதனும் காரியும் மிதமிஞ்சிய ஆச்சரியத்தால் வாயைப் பிளந்துகொண்டு அப்படியே சிலையென ஸ்தம்பித்து விட்டார்கள். கூடாரத்தின் பக்கத்துத் திரையை ஒதுக்கிக் கொண்டு அபாரமான எழிலுடன் இதழில் புன்னகை தவழ ஓவியப் பாவையென நின்றாள், சிங்களத்துப் பைங்கிளியெனப் பிரசித்தமான இலங்காபுரனின் மருமகள்.

(தொடரும்)

மகள் வந்தனாவின் ப்ளஸ்-டூ மார்க் லிஸ்ட்டைப் பார்த்துப் புரிந்துப் போனார் சிவசங்கர். ஆயிரத்துக்குத் தொளாயிரத்துப் பன்னிரண்டு. எப்படியும் காலேஜில் சீட் வாங்கி விடலாம் என்று நம்பிக் கொண்டிருந்தவருக்கு எப்பேர்ப்பட்ட இடி.

பெண்களுக்கு இடம் கொடுக்கும் கல்லூரிகளில் எல்லாம் ஏறி இறங்கி விட்டார். இடமில்லை.

இடிந்துபோய் வீட்டு சாய்ந்தவருக்கு அன்றைய செய்தித்தாள் கண்ணில் பட்டது. 'பாவம் பிரின்சிபால்' என்ற தலைப்பில் அதில் இடம் பெற்றிருந்த கட்டுரை அவர் கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

கல்லூரி முதல்வர்களுக்காக வக்காலத்து வாங்கிக்கொண்டு எழுதியிருந்தார் அந்தக் கட்டுரையாசிரியர். இன்றைய உலகில் மிகவும் பாவப்பட்ட ஜன்மங்கள் பிரின்சிபால்கள் தானாம். பலவகைப்பட்ட அழுத்தங்களுக்கு ஆளாகி அவர்கள் தவிக்கிறார்களாம். பொதுப்படையாக இப்படியெல்லாம் சொல்லிவிட்டு ஒரு குறிப்பிட்ட கல்லூரி முதல்வரைப் பற்றி ரொம்பவும் சிலாகித்து எழுதியிருந்தார். இத்தனை பிரசினைகளுக்கு நடுவிலும் சிந்தாமணிக் கல்லூரி முதல்வர் தகுதியான மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பாரபட்சமின்றி இடமளிப்பதாகப் பாராட்டியிருந்தார்.

சிந்தாமணி கல்லூரி! சிவசங்கருக்குச் சுருக்கென்றது. அவருடைய படையெடுப்பில் அந்தக் கல்லூரியும் விடுபடவில்லை என்பது உண்மைதான். அவரால் அந்தக் கல்லூரி முதல்வரை மட்டும் சந்திக்க முடியவில்லை. ஒருமுறை வரவில்லை என்றார்கள். அப்புறம் ஊரிலேயே இல்லை என்று தகவல். ஒருவேளை அவரைச் சந்திக்க முடிந்திருந்தால் தன் மகளின் தகுதிக்கு நிச்சயம் இடம் கொடுத்திருப்பார் என்று தோன்றியது.

கட்டுரையாசிரியர், சிந்தாமணிக் கல்லூரி முதல்வரை நன்கு தெரிந்து வைத்துக்கொண்டுதான் எழுதியிருக்கிறார். எழுதியவரின் பெயரைக் கவனித்தார். 'கேதார்' என்று இருந்தது. பொறி தட்டினாற் போல் கேதாரை அவருக்குப் புரிந்தது.

மாநிலக் கல்லூரியில் அவருடன் படித்த அந்தக் கேதாராகத்தான் இருக்க வேண்டும். அப்போதே பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிக் கொண்டிருந்தவர் கேதார்.

அந்தப் பத்திரிகைக்குப் போன் செய்தார் சிவசங்கர். தன்னை அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டதும் 'டா' உறவுப் பொங்கச் சகஜமாகப் பேசினார் கேதார். வீட்டு விலாசம் சொல்லி மறுநாள் அவசியம் தன்னை வந்து பார்க்கும்படி சொன்னார்.

இந்திரா நகரில் இருந்தது கேதாரின் வீடு.

உற்சாகமான வரவேற்பு. காலைச் சிற்றுண்டிகூட அங்கேதான். அவருக்கு ஒரே மகள். சிவசங்கரின் மகள் வயதுதான் இருக்கும். அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

"ப்ளஸ் டூ முடித்தாள். இவள் வாங்கின மார்க்குக்குக் காலேஜில் எப்படி

இடம் வாங்கப் போகிறேனோ" என்று தடுமாறிக் கொண்டிருந்தேன். கடைசியில் இந்தச் சிந்தாமணி காலேஜ் பிரின்சிபால் வந்து மாட்டினார். அரிச்சந்திர அவதாரம் அப்படி இப்படி என்று ஐஸ் வைத்து எழுதினேன், பார். ஆசாமி ஒரு வழியாய் இன்றுதான் சீட் கன்ஃபர்ம் பண்ணிப் போன் செய்தார். உம்... அப்புறம் உன் சமாச்சாரம் என்ன?"

சிவசங்கர் பதில் சொல்லவில்லை.

'ராஷி'

அவர்து ஆண்மை ஸ்பரிசம் ஒன்றுதான் எங்களது அதிகப்படி காதல் வேகம். அத்றகு மேல் அவரும் வெறியாய் அலைந்ததில்லை. நானும் எல்லைமீறி நடந்து கொள்ள அனுமதித்ததில்லை.

''அரவிந்தன்! உடம்பு சரியில்லையா?'' என்றேன் அக்கறையாய். ஒரே நாளில் சற்று இளைத்த மாதிரிதான் தெரிந்தார்.

அரவிந்தன் மௌனமாய்த் தன் ஷர்ட் பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்து என்னிடம் நீட்டினார்.

அவர் முகம் எனக்கு ஏதோ சாடை காட்டியது. பரபரப்புடன் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தேன்.

'அன்பு மகன் அரவிந்தனுக்கு,

அம்மாவின் ஆசிகள். உன் கடிதம் கிடைத்தது. ஆரத்தி என்ற பெண்ணை உயிராய்க் காதலிப்பதாயும், கல்யாணம் செய்து கொள்ள என் அனுமதி கேட்டும் எழுதி இருந்தாய். அரவிந்தா! நான் இதற்கு என்ன பதில் எழுதுவது? உனது பத்து வயதில் உன் அப்பா இறந்தது முதல் நம்மைக் காத்து வரும் என் அண்ணன்—உன் மாமா தன் மகள் வித்யாவிற்கு நீதான் கணவன் என ஊர் முழுவதும் சொல்லி விட்டார். நானும் வாக்குக் கொடுத்து விட்டேன். என் சத்தியம் பெரிதா உன் காதல் பெரிதா என நீயே முடிவு செய்து கொள். நல்ல பதில் உடனே எழுது.

அன்புள்ள அம்மா.

கடிதத்தை மூடினேன். எனக்குள் எதையோ இழப்பது போல் உணர்வானது. சோகமாய்த் தலை கவிழ்ந்தேன்.

அரவிந்தனின் அன்புக் கரங்கள் என்னை ஆதரவாய் அணைத்தன. ''ஆரத்தி! வருத்தப்படாதே. நான் இன்றே அம்மாவிற்குப் பதில் எழுதிவிடுகிறேன். 'எனக்குக் காதல்தான் பெரிது இதனால் உங்கள் மனம் வேதனைப்பட்டு உடைந்து போனால் எனக்கு அக்கறை இல்லை. உங்களைப் பிரிந்து ஆரத்தியுடன் வாழ நான் என்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டு விட்டேன்,' என்று.''

'உங்களைப் பிரிந்து...' அரவிந்தன் என்ன சொன்னார்? பெற்ற தாயைப் பிரிந்தா? பிரிதல்.... பிரிந்து இருத்தல்! இவ்விஷயம் அரவிந்தனின் தாயை எப்படிக் கொல்லும்?

ஆறே மாதத்தில்—காதல் என்ற சொல் எனக்குப் பிரிவு என்ற வேதனையை ஏற்படுத்தியது என்றால்—தன் ரத்தத்தைத் தந்து பால் ஊட்டி வளர்த்த ஒரு தாய்க்கு நிரந்தரமாய் அவனைப் பிரிய வேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் எத்தனை அவஸ்தையாய் இருக்கும்? ரத்தமும் சதையுமாய் மகனை உயிரோடு இழப்பதற்குச் சமமாய் ஒரு பிரிவை ஏற்படுத்த நான் காரணமாகக் கூடாது. கண்டிப்பாய்க் கூடாது.

நான் சட்டென எழுந்து நின்றேன்.

அரவிந்தன் என்னைத் திடுக்கிட்டுப் பார்க்கையிலேயே, மனம் தெளிவான நிலையில் ''நாம் பிரிவது தான் நலம்...'' என்று என் முடிவைக் கூறத் தொடங்கினேன்.

விஜய்காந்துடன் ஏன் இல்லை?

தனக்கு விஜய்காந்த் பட வாய்ப்புகள் பெற்றுக் கொடுப்பதாகப் பத்திரிகைகளில் வரும் செய்தியைப் படித்து விட்டு வருத்தப்படுகிறார், வாணி விஸ்வநாத்.

'நல்லவன்' படத்தில் நடிக்கக் கூட ராதிகாதான் சிபாரிசு செய்தார். நிலைமை இப்படியிருக்க, எனக்கும்—விஜய்காந்துக்கும் 'இது' என்கிறார்கள். அவரது மன்ற விழாவுக்கு நான் மட்டுமா போகிறேன்? அவருடன் படத்தில் நடிக்கும் எல்லா நட்சத்திரங்களும்தான் போகிறார்கள். என்னை மட்டும் சம்பந்தப்படுத்தி எழுதுவது எனக்கு வேதனையாக இருக்கிறது.'' என்றார் வாணி!

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

5. சிங்களத்துப் பைங்கிளி

கண்டவர் உள்ளத்தைக் கணப்பொழுதில் கொள்ளை கொள்ளும் பேரெழில் வாய்ந்த அந்தக் காரிகையின் அங்க லாவண்யங்களைத் திரும்பத் திரும்ப நோக்கிய அபராஜிதன் 'மன்னன் இவளிடம் மையல் கொண்டதில் மர்மம் ஏதுமில்லை' என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தான். திரைக்கருகே திடீரென்று தோன்றிய அவள் மோகன உருவத்தைக் கண்ட காரி சிந்தனை செய்யக்கூடச் சக்தியற்றவனாய் வைத்த கண் வாங்காமல் அவளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

ஒரு கை சற்றே திரையைத் தள்ளிப் பிடிக்க மற்றொரு கையை இடையில் கொடுத்துக்கொண்டு மிக ஒய்யாரமாக நின்ற சிங்களத்துப் பைங்கிளிக்கு வயது இருபத்திரண்டுக்கு மேலாகியிருந்தாலும், உடல் கட்டு இருந்த வாகின் காரணமாக அவள் அப்பொழுது பருவமடைந்த பதினாறு வயதுப் பெண்ணைப் போலவே காணப்பட்டாள். அதிக உயரமில்லாததால் அவள் சரீரம் சிறிது பருமனாகத் தெரிந்தாலும், இயற்கையின் கைகள் அவள் உடலை வளைக்க வேண்டிய இடத்தில் அதிகமாக வளைத்துக்கொடுத்தும், எடுப்பாக இருக்க வேண்டிய இடங்களை அதிக எடுப்பாக அமைத்துக் கொடுத்தும், இருந்தபடியால், அவள் வசீகர அம்சங்கள் எப்பொழுதும், திருஷ்டிக்குப் புலப்படும்படியான நிலையில் அமைந்திருந்தன. சிவந்த அவள் விசாலமான நெற்றியில் அடர்ந்து வளர்ந்து வளைந்து நின்ற புருவங்களுக்கு அடியில் இருந்த கண்கள் சற்று மங்கினாற்போல் காணப்பட்டாலும், அந்த மங்கலில் ஒரு மயக்கம் கலந்து நின்றது. கொவ்வைக் கனி நிறத்தைப் பெற்ற அவள் உதடுகள் சற்றுப் பெரிதாக இருந்ததாலும், அவற்றில் சதா தவழ்ந்து நின்ற புன்னகையின் காரணமாகவும் காம இச்சையைக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தன. கழுத்தில் அணிந்திருந்த முத்துச் சரங்கள் அவள் மார்பகத்தில் சரிந்தோடும் மலையருவிகளைப்போல் வளைந்து கிடந்தன. இடையில் ஒரு கையைக் கொடுத்துச் சாய்ந்து நின்றதால் ஒரு பக்கத்தின் வளைவு மிகப் பெரிதாகவும் மற்றப் பக்கம் மிகச் சிறியதாகவும் தெரிந்ததன் காரணமாக, ஏதோ நடன பாவத்தில் நிற்கும் சித்திரத்தைப் போல் அந்தச் சிங்களத்

துச் சிங்காரி தோற்றமளித்தாளே யொழிய, உயிருள்ள ஒரு பெண் நிற்பதான பாவமே புலப்படவில்லை. நன்றாகச் சீவப்பட்டிருந்தாலும், அவள் அடர்த்தியான கேசத்திலிருந்து கட்டு மீறி விடுபட்டு முகத்தில் தவழ்ந்த இரண்டொரு சுருட்டை இழைகள் காற்றில் மெல்ல அசைந்ததாலும் மூச்சு விடுவதால் மார்பகம் எழுந்து எழுந்து தாழ்ந்ததாலும் மட்டுமே அவள் உயிருள்ள இந்த மாநிலத்து மங்கையாகத் திகழ்ந்தாள். தலையில் சூடியிருந்த புஷ்பச் சரமொன்று பாதி அவிழ்ந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்ததாலும், ஆடை சீராக உடலில் படாமல் சற்றுக் கலைந்திருந்ததாலும் அவள் படுக்கையிலிருந்து அப்பொழுதுதான் எழுந்து வருகிறாளென்பதை ஊகித்த அபராஜிதன் அந்தக் கலைந்த ஆடை அவள் அழகை மேம்படுத்துவதைக் கவனித்தான். காரி அடியோடு சுரணையை இழந்து நின்றதால் எதையும் யோசனை செய்யச் சக்தியற்றவனானான்.

கூடாரத்தின் உள்ளே நின்ற அந்த நால்வரில் நிதானத்தோடு இருந்தவள் இலங்காபுரனின் மருமகள் ஒருத்திதான். அபராஜிதனும் காரியும் அவள் பேரெழிலைக் கண்டு பிரமை பிடித்திருந்தனர். இலங்காபுரனோ கோபத்திற்கு மதியைப் பறிகொடுத்திருந்தான். தன்னைக் கண்டு வாயைப் பிளந்து நின்ற புருஷ சிங்கங்களைச் சுயநிலைக்குக் கொண்டு வரவும், மாமன் கோபத்துக்குக் காரணத்தை அறியவும் மீண்டும் தன் கேள்வியைக் கேட்டாள் இலங்காபுரனின் மருமகள். ''மாமா! ஏன் இப்படிக் கூச்சல் போடுகிறீர்கள்? யார்மேல் இத்தனை கோபம்?''

இடியென சப்தித்த இலங்காபுரன்கூட அவளைக் கண்டதும் தன்னை ஓரளவு நிதானப்படுத்திக் கொண்டான். இருந்தாலும் முழுக்கோபம் மறையாத குரலில், ''மாதவி! இது பெண்கள் சந்பந்தப்பட வேண்டிய விஷயமல்ல, ராஜ காரியம், நீ உள்ளே போ,'' என்றான்.

அவன் உத்தரவை நிறைவேற்றச் சிறிதும் முயலாமல், நின்ற இடத்திலேயே நின்ற மாதவியின் முகத்திலிருந்த புன்னகை அதிகமாக விகசித்துக் 'களுக்' என்று சிரிப்பாகவும் உதிர்ந்தது. ''என்ன சிரிக்கிறாய்?'' என்று இலங்காபுரன் தன் மருமகளைப் பார்த்துக் கடுமையாகவே கேட்டான். ''ராஜ காரியத்தில் பெண்களுக்குச் சம்பந்தமில்லை என்று சொல்கிறீர்களே, அதற்காகத்தான் சிரித்தேன்,'' என்றாள் மாதவி.

''அதில் சிரிப்பென்ன இருக்கிறது?''

''பாண்டிய நாட்டு ராஜ விவகாரங்களில் நான் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் அளவுக்கு யார் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்?''

அந்தப் பதிலிலிருந்த உண்மையை மூன்று ஆண்பிள்ளைகளும் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டார்கள். அதுவரையில் கோடையிடிபோல் சப்தித்த இலங்காபுரன்கூட என்ன பதில் சொல்வதெனத் தெரியாமல் வாயடைத்து நின்றான். மன்னனுக்கும் மாதவிக்கும் உள்ள உறவு உலகமறிந்ததுதான். ஆனால், அதை அவள் பகிரங்கமாக எடுத்துச் சொல்வாள் என்று அபராஜிதனோ, காரிவளவனோ எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் துணிச்சலைக் கண்டு எத்தனைக்கெத்தனை இலங்காபுரன் உள்ளூறக் குமுறிக் கொண்டிருந்தானோ, அத்தனைக்கத்தனை அபராஜிதன் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்ந்தான். மாமன் உள்ளக் குமுறலையோ, மற்றவர் ஆச்சரியத்தையோ சிறிதும் லட்சியம் செய்யாத மாதவி அபராஜிதனை நோக்கி நேராகவே கேட்டாள், ''பாண்டிய சேனாதிபதியைப் பற்றி அடிக்கடிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் நேரில் பார்த்ததில்லை. இந்த ராத்திரியில் இங்கு எதற்காக வந்தீர்கள்??' என்று.

''அம்மணி! நீலமலையில் மன்னனுக்கு எதிராகச் சதி நடக்கிறதென்று கேள்விப்பட்டு அதைப்பற்றித் தகவலை அறியச் சென்றேன். வழியில்...'' என்று மேலே ஏதோ பேசப் போன அபராஜிதனின் சொற்களை, ''சிங்கள வீரர்களால் தாக்கப்பட்டாய்,'' என்று மிகக் கடுமையாக இடையில் புகுந்து வெட்டினான் இலங்காபுரன்.

''தங்கள் மாமன் விஷயம் புரியாமல் பேசுகிறார்...'' என்று இழுத்தான் அபராஜிதன்.

''நன்றாகப் புரிந்தே பேசுகிறேன்!'' என்று சீறினான் இலங்கா

புரன்.

''அப்படித் தாங்கள் புரிந்து பேசுவதானால், நீங்கள் சொல்வது உண்மையாயிருக்கும் பட்சத்தில் ராஜீய இடைஞ்சல்கள் பல ஏற்படக் கூடும்,'' என்று பதில் சொன்னான் அபராஜிதன்.

''என்ன இடைஞ்சல்கள்?''

''என்னைச் சிங்கள வீரர்கள் தான் தாக்கியிருப்பதாகத் தாங்கள் ஒப்புக்கொள்கிறீர்கள். இதைப் பாண்டிய வீரர்கள் அறிந்தால் அடுத்த வினாடி மதுரையின் தெருக்களில் ரத்தக் களரி ஏற்படும். தங்கள் சேனாதிபதி சிங்களவர்களால் தாக்கப்படுவதை பாண்டிய நாட்டு வீரர்கள் சகிக்க மாட்டார்கள். மதுரையின் மாவீரர் களைப் பற்றித் தாங்கள் இன்னும் சரியாக அறிந்துகொள்ளவில்லை. அறிந் திருந்தால் சிங்கள வீரர்களின் குற்றத்தைப் பகிரங்கமாக ஒப்புக் கொள்ள மாட்டீர்கள்.''

இந்தப் பதில் சற்று இலங்கா புரனையும் யோசனையில் ஆழ்த்தியது.

''மன்னனுக்கு எதிராகப் பாண்டிய சேனாதிபதி சதி செய்தால் அதையும் பாண்டிய வீரர்கள் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பார்களா?'' என்று கேட்டான் இலங்காபுரன்.

''சேனாதிபதிமீது சதிக் குற்றம் ருசுப்படுத்தப்படவில்லை. சதியைக் கண்டுபிடிக்க வந்திருப்பதாக நான் சொல்லுகிறேன். நானே சதிசெய்ய வந்திருப்பதாக நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். பாண்டிய சேனாதிபதிமீது இதைவிடப் பெரிய குற்றத்தைச் சாட்ட முடியாது. குற்றம் சாற்றிய பின் ருசு அளிக்கப்பட வேண்டும். இல்லையேல் மதுரையில் கலவரத்தைத் தங்களால் மட்டுமல்ல; மன்னரால்கூடத் தவிர்க்க முடியாது. நினைவிருக்கட்டும்,'' என்று கோபத்துட னேயே பதில் சொன்னான் அபராஜிதன்.

''அவர் சொல்வதில் நியாய மிருக்கிறதே!'' என்று இடையே பேசினாள் மாதவி.

''என்ன நியாயத்தை நீ கண்டு

பிட்டாய்?'' என்று கேட்டான் இலங்கா புரன்.

''எந்தக் குற்றத்திற்கும் ருசு வேண்டும் என்பது நியாயந்தானே,'' என்று மாதவி அழுத்தியே சொன்னாள்.

''இந்த இருவரும் இங்கு வந்திருப்பதே சரியான ருசு.''

''இங்கு வந்திருப்பது எப்படி ருசுவாகும்? எனக்குப் புரியவில்லையே!''

''பெண்ணான உனக்குப் புரியாது.''

''ஆண்பிள்ளையான நீங்கள்தான் விளக்கிச் சொல்லுங்களேன்.''

இலங்காபுரன் இதழ்கள் லேசாகத் துடித்தன. கோபத்துடன் கேட்டான் அவளை. ''நான் இந்த இடத்தில் எதற்காகக் கூடாரம் அடித்துத் தங்கியிருக்கிறேன் தெரியுமா? என்னுடன் சிங்கள வீரர்களுக்குப் பதில் பாண்டிய வீரர்களை எதற்காக அழைத்து வந்திருக்கிறேன் தெரியுமா?'' என்று.

''இதைக் குழந்தைகூடப் புரிந்துகொள்ள முடியும். நீலமலையில் சதி செய்பவர்கள் தப்பினால் அவர்கள் நேராக வரக்கூடிய இடம் இதுதான். நீலமலைக்கு அருகில் பாண்டிய நாட்டு எல்லையைத் தாண்ட வேண்டுமானால் மழவராயன் எல்லைக்குள்தான் புக வேண்டும். அதுதான் வெகு அருகில் இருக்கிறது. அதற்காகத்தான் இங்கு கூடாரமடித்துத் தங்கியிருக்கிறீர்கள். சதிகாரர்கள் பாண்டிய வீரர்களாதலால் சிங்கள வீரர்கள் இருப்பதைக் கண்டால் அருகில் வரமாட்டார்கள். பாண்டிய வீரர்கள் காவல் புரிந்தால் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களென்று நினைத்து வந்து சிக்கிக் கொள்வார்கள். அதற்காகத்தான் மன்னரிடம் அனுமதிப் பெற்று நூறு பாண்டிய வீரர்களை அழைத்து வந்திருக்கிறீர்கள்,'' என்று விளக்கினாள் மாதவி.

அந்தப் பெண்ணின் கூரிய அறிவை மட்டுமின்றிச் சிங்களத்துத் தண்டநாயகனின் தந்திரத்தையும் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்ட அபராஜிதன் அவர்கள் சம்பாஷணையில் குறுக்கிட்டு, ''தங்கள் மாமனின் தந்திரம் மெச்சத் தக்கதுதான். ஆனால் தந்திரம் வேறு, ருசு வேறு அல்லவா?'' என்று வினவினான்.

தி. கூ. க. இரவில் ப. கூ. க. (படிக்கக் கூடாத கதை.)

ப. ரேகா, சென்னை-4

ஒவ்வொரு வாரமும், 'முடித்து விடக் கூடாது; முடித்து விடக் கூடாது' என்று எண்ணிக் கொண்டே படிக்கும்படி ஒவ்வொரு வாரமும், விறுவிறுப்புடன் எழுதினார் கிருஷ்ணகுமார்.

கனகம் முத்துஸ்வாமி, சென்னை-51.

திகில் நிறைந்திருந்தது. ஆனாலும், சவக் கிடங்கிலிருந்து பிணத்தை அகற்றும் நிகழ்ச்சிகளை மிகவும் வளர்த்தி, விறுவிறுப்பைக் குறைத்து விட்டார்.

எம். சுந்தரம், தாணா கிழக்கு

வயதான ஒருவரைக் கதையின் நாயகனாகப் போட்டாலும், எந்த இடத்திலும் விறுவிறுப்புக் குறையாமல் எழுதக் கிருஷ்ணகுமாரினால் மட்டும்தான் முடியும்.

ஆர். பொம்முகுட்டி, பாப்பாத்திமூலை

தியாகு போன்றவர்களை இப்படிப்பட்ட கதைகளிலாவது காண முடிகிறதே என்று மகிழ்ச்சியுற்றேன்.

ஆர். காமராஜ், நங்கவள்ளி.

நம்பலாம் போலவும் இருந்தது; நம்புவது அறிவீனம் என்றும் தோன்றியது. அதை எல்லாம் யோசித்துக் கொண்டிருக்க அவகாசம் கொடுக்காமல் எவ்வளவு விறுவிறுப்பாகக் கதையை ஓடவிட்டார் கிருஷ்ணகுமார்!

விஜயபாஸ்கரன், சென்னை-3.

இருபத்தைந்து வாரமும் ஒரு மாறுபட்ட முறையில் ஓவியம் வரைந்த மனோவைப் பாராட்ட வேண்டும்.

ஜெ. ரமேஷ், மயிலாடுதுறை.

''சந்தேகமென்ன? இரண்டும் வெவ்வேறுதான்,'' என்று மாதவி ஒப்புக் கொண்டாள்.

''என்ன சொல்கிறாய் மாதவி?'' என்றான் இலங்காபுரன்.

''அவர் சொல்வது சரிதானே? சதிகாரர்கள் இங்கு வந்து அகப்பட்டுக் கொள்ளக்கூடிய நிலைமையைநீங்கள் ஏற்படுத்தியிருப்பது வாஸ்தவம். ஆனால் இங்கு வருகிறவர்களையெல்லாம் சதிகாரர்கள் என்று சொல்ல முடியுமா?'' என்று கேட்டாள் மாதவி.

தன் கட்சியை எதற்காக எடுத்து மாதவி பேசுகிறாள் என்பதை அறியாத அபராஜிதன் மலைத்து அவளை நோக்கினான். எதிரிக்குப் பரிந்து பேசும் தன் மருமகளைச் சுடச் சுடப் பார்த்தான் இலங்காபுரன்.

சிங்களத்துப் பைங்கிளி மேலே நடக்க வேண்டியதைப் பற்றியும் தானே உத்தரவிட்டாள். ''சேனாதிபதியும் அவருடைய நண்பரும் அடுத்து இருக்கும் என் கூடாரத்துக்குப் போயிருக்கட்டும். முதலில் அவர் காயத்தைக் கவனித்து மருந்து வைத்துக் கட்டுகிறேன். எப்படியும் சதிகாரர்களைப் பிடிக்கப்போன நமது வீரர்கள் வந்து விடுவார்கள். அவர்கள் வந்ததும் உண்மை விளங்கி விடும். அதுவரை பொறுப்போமே!'' என்று மாமனிடம் சொல்லிவிட்டு, ''நீங்களிருவரும் பக்கத்துக் கூடாரத்தில் இருங்கள். இதோ வந்துவிட்டேன்,'' என்று அபராஜிதனைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

அவர்கள் தலை மறைந்ததும் இலங்காபுரன் மருமகளைப் பார்த்து, ''உனக்குப் புத்தி இருக்கிறதா? என் வலையில் அகப்பட்ட இருவரையும்

காந்தி பிறந்த அன்று பிறந்த நடிகை யாராவது உண்டா? உண்டு. சுபலா! அக்டோபர் இரண்டாம் நாள்: அன்று காந்தி ஜெயந்தியாகப் பாவித்து தன் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடுவாராம்—தன் அப்பாவுக்கு ஒரு கதர் சட்டை வேட்டி எடுத்து அன்பளிப்பாகக் கொடுப்பாராம்

வெளியே அனுப்பிவிட்டாயே!'' என்று சீறி விழுந்தான்.

''மாமா! நல்ல வேளையாக நான் குறுக்கே வந்தேன். இல்லா விட்டால் காரியத்தை நீங்கள் அடியோடு கெடுத்திருப்பீர்கள். அபராஜிதன் குற்றத்தை என்ன சாமர்த்தியமாகத் திருப்பி விட்டான் பார்த்தீர்களா? தவிர, அபராஜிதனை அவன் வீரர்கள் தெய்வம் போல் நினைக்கிறார்கள். மன்னரைத் தவிர வேறு யார் அவன்மேல் குற்றம் சாட்டினாலும் நம்பமாட்டார் கள். இந்த மாதிரி அபாயமான எதிரி யைப் பிடிக்கும்போது கோபம் பயன் படாது. நிதானம் வேண்டும்,'' என் றாள் மாதவி.

இலங்காபுரன் ஏதும் புரியாமல் அவளைப் பார்த்தான். ''அவன் குற்றத்தை அவனே நிரூபிக்கச் சந்தர்ப்பம் கொடுங்கள்!'' என்றாள் மாதவி.

''நீ சொல்வது எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை,'' என்றான் இலங்காபுரன்.

''இதோ புரியும், பாருங்கள்!'' என்று சொல்லிய மாதவி மஞ்சத்தில் கிடந்த உடைவாளை எடுத்துக் கூடாரத் தின் பின் பக்கத்துத் திரையைச் சரேலெனக் கிழித்தாள். கிழிந்த துணியைப் பிரித்துப் பிடித்து, ''அதோ பார்த்தீர்களா?'' என்று கூடாரத்தின் பின்புறமாகச் சுட்டிக்காட்டினாள். பின் புறம் அடர்த்தியாக இருந்த மரங்களை நோக்கி அபராஜிதனும் காரிவளவனும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். இலங்கா புரன் பிரமித்துத் தன் மருமகளை நோக்கினான். சிங்களத்துப் பைங்கிளி விஷமமாகச் சிரித்தாள். ''அபராஜிதன் குற்றமற்றவனானால் என் சொற்படி கூடாரத்துக்குப் போயிருக்கவேண்டும். சதிகாரனானால் தப்பியோடப் பார்ப் பார்கள். இதுதான் அவனுக்கு நான் அளித்த சந்தர்ப்பம். அவ்விருவரையும் கைது செய்ய இப்பொழுது பாண்டிய வீரர்களை ஏவுங்கள். ருசு பூர்த்தியாகி விடும்,'' என்றாள்.

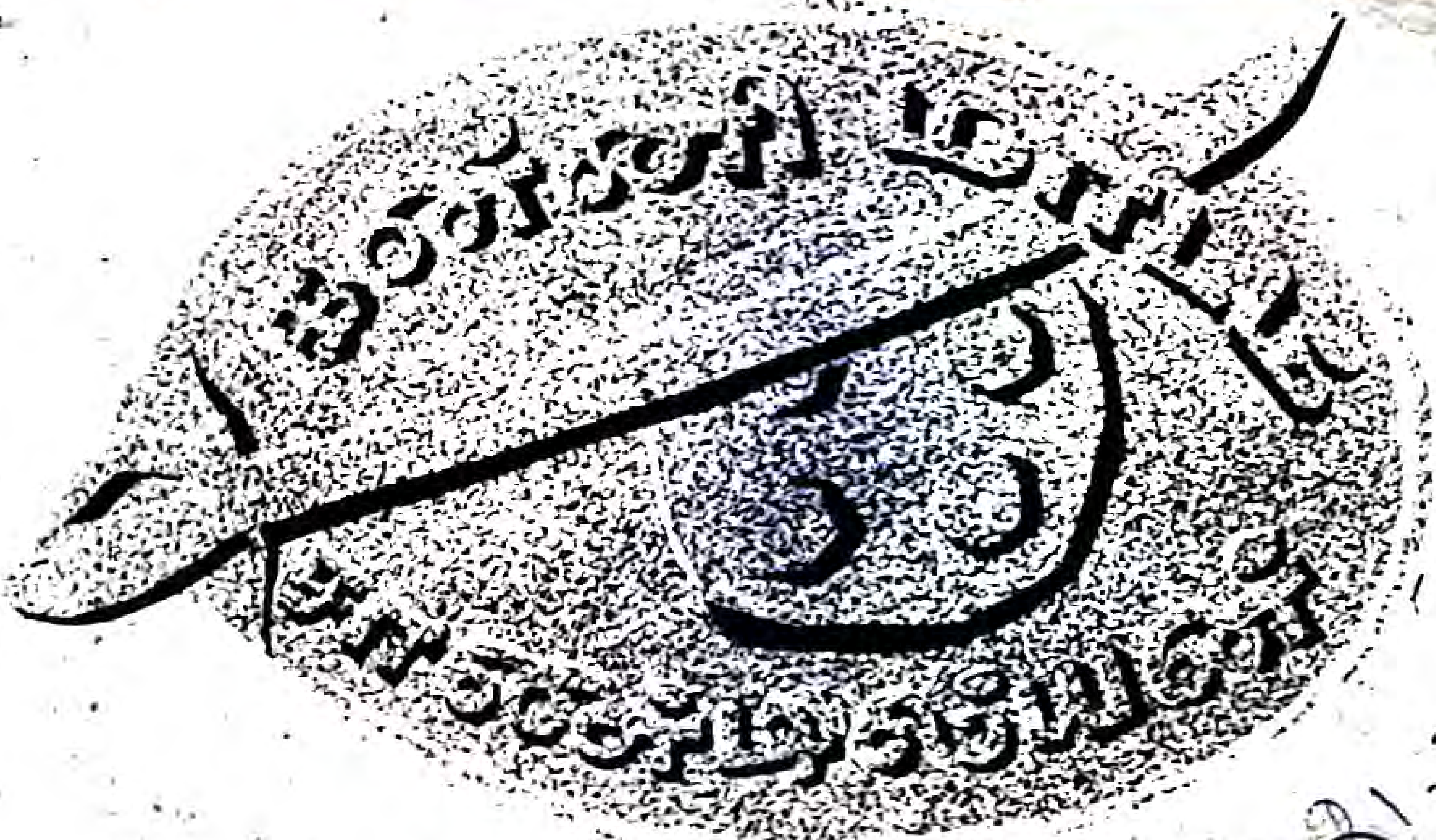
ஒரே பாய்ச்சலில் கூடாரத்தின் வாயிலுக்கு வந்த இலங்காபுரன், ''யாரங்கே?'' என்று வீரர்களைக் கூவியழைத்து ''அதோ அந்தத் தோப்புக் குள் ஓடுபவர்களைப் பிடித்து வாருங்கள்!'' என்று ஆக்ஞாபித்தான். அடுத்த நிமிஷம் வீரர்கள் தடதட வென்று வாளும் கையுமாகத் தோப்பை நோக்கி விரைந்தார்கள். கூடாரத்துக் குள்ளிருந்து சிங்களத்துப் பைங்கிளி, ''புத்திசாலியான நீ கூட நான் விரித்த வலையில் சிக்கிக் கொண்டாயே அப ராஜிதா?'' என்று தனக்குள்ளேயே எண்ணியதல்லாமல், தாமரைத் தடாகத் தில் கல் விழுந்ததுபோல் 'களுக்'கென்று ஒரு சிரிப்பையும் உதிர்த்தாள்.

[தொடரும்]

ராமராஜன் எஸ்.எஸ் சந்திரன் லடாய்!

'என்னப் பெத்த ராசா' படத்தில் எஸ்.எஸ். சந்திரன் ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டுத் திடீரென்று நீக்கப்பட்டுள்ளார். ''அவர் நடித்தால் நான் நடிக்க மாட்டேன்,'' என்று ராமராஜன் சொன்னாராம். அதனால் 'எஸ்.எஸ்.'ஸைத் தூக்கி விட்டார்களாம். ராமராஜன் சார்ந்துள்ள கட்சிக் கொள்கைகளை விமர்சனம் செய்து படங்களில் எஸ்.எஸ். சந்திரன் பேசுகிறார் என்பதுதான் காரணம். 'நம்ம ஊரு நல்ல ஊரு' படத்தில் ராமராஜனைக் கதாநாயகனாக அறிமுகப்படுத்தியதே எஸ்.எஸ். சந்திரன்தான். இதைப் பற்றி சந்திரனிடம் கேட்டபோது, ''இதுதான் சினிமா உலகம்.'' என்றார்.

6. நிலவில் வந்த தேவதை

இரவு மூன்றாம் ஜாமத்தைக் கடந்து இறுதி ஜாமத்தை எட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதுவரை கருமை தட்டிக்கிடந்த பிரபஞ்சத்தின் மீது கிருஷ்ணபட்சத்து உதயகாலச் சந்திரன் வெளேரென்ற தன் கதிர்களை வீசத் தொடங்கினான். தோப்பின் மரக்கூடுகளில் உறங்கிக் கிடந்த பட்சி ஜாலங்கள் கூடச் சந்திரோதயத்தைக் கண்டு சப்திக்கத் தொடங்கின. தோப்பு அடர்த்தியாயிருந்ததால் மரக்கிளைகள் அசைந்து ஒன்றோடு ஒன்று உராயும் ஓசையும் கேட்டது. அந்த ஓசையுடன் வீரர்கள் நடமாட்டத்தால் கீழே உதிர்ந்து கிடந்த இலைச் சருகுகளின் சலசலப்பும் சேர்ந்து தோப்பைப் பயங்கரமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்தச் சலசலப்பின் காரணமாக வீரர்கள் தேடிவரும் திக்கை ஊகித்துக் கொண்ட அபராஜிதனும் காரிவளவனும் வீரர்களின் பார்வைக்கு அகப்படாமல் வேறு பக்கமாகத் தோப்பில் திரும்பித் திரும்பிச் சென்றார்கள். தோப்பின் ஒரு பகுதியில் கட்டிக் கிடந்த குதிரையை அவிழ்க்க முனைந்த காரியைத் தடுத்த அபராஜிதன், ''குதிரையை அவிழ்க்க வேண்டாம். குதிரையின் காலடிச் சத்தத்திலிருந்து வீரர்கள் நாமிருக்கும் திசையை ஊகிக்கலாம்,'' என்று கூறினான்.

''ஊகித்தாலென்ன? வருகிறவர்கள் பாண்டிய வீரர்கள் தானே? அவர்கள் தங்களைக் கைது செய்வார்களென்று நினைக்கிறீர்களா?'' என்று காரி கேட்டான்.

''கைது செய்ய மாட்டார்கள். வேண்டுமானால் இங்குள்ள பாண்டிய வீரர்களை இலங்காபுரனுக்கு எதிராகத் திருப்பி அவனையே நாம் கைது செய்யவும் முடியும். ஆனால் வீரர்களை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவனுக்கு எதிராகவோ நமக்கு அனுகூலமாகவோ திருப்புவது அவர்களுக்கு ஆபத்தை விளைவிக்கக்கூடும்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''எப்படி?''

''மன்னர் உத்தரவுப்படி வீரர்கள் இலங்காபுரனுடன் வந்திருக்கிறார்கள். அவன் இடும் கட்டளைக்கு இவர்கள் கீழ்ப்படிந்து நடக்காவிட்டால் இவர்களைச் சிரச்சேதம் செய்யும்படி மன்னர் உத்தரவிடலாம். அப்போது சேனாதிபதியான என்னால்கூட அவர்களைக் காப்பாற்ற முடியாது. தவிர இலங்காபுரன் இந்த நூறு பாண்டிய வீரர்களை மட்டும் நம்பி வந்திருப்பானென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. இவர்கள் ஏதாவது எதிர்ப்பைக் காட்டும் பட்சத்தில் இவர்களைத் தீர்த்துக்கட்டத் தன் படையின் ஒரு பகுதியையும் எங்காவது சற்றுத் தூரத்தில் தங்க வைத்திருப்பான். ஆகவே வீரர்களுக்கு அபாயத்தைத் தரக்கூடிய எந்த நிலைமையையும் நாம் சிருஷ்டிக்கக் கூடாது. எதிரி வீரர்கள் துரத்தும் போது நாம் எப்படி நடந்து கொள்வோமோ அப்படித்தான் இப்பொழுதும் நடந்து

கொள்ள வேண்டும். சத்தம் போடாமல் மெல்ல வா. குதிரை இங்கேயே இருக்கட்டும்,'' என்று சொல்லிக் கொண்டு மேலே நடந்தான் அபராஜிதன்.

அவனைத் தொடர்ந்த காரி, ''குதிரையை இப்படியே விட்டுப் போனால்...'' என்று ஆட்சேபிக்கப் போனான்.

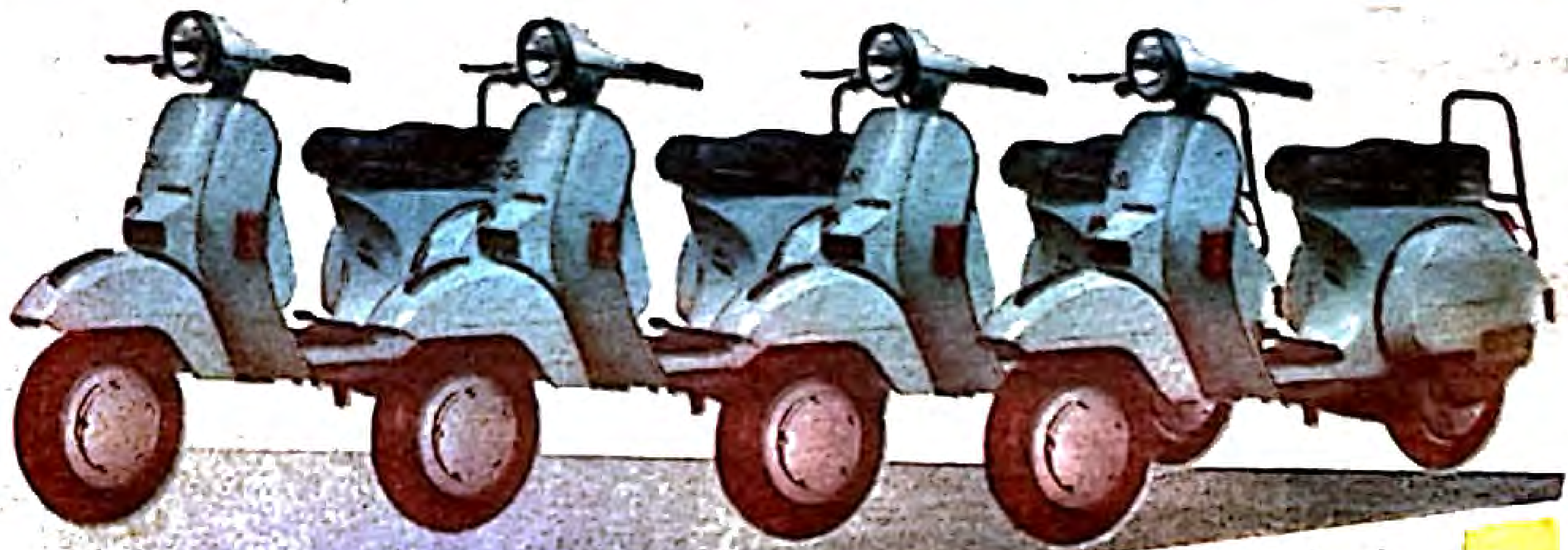
''குதிரைக்கு எந்த நஷ்டமுமில்லை. நம்மைத் தேடும் வீரர்கள் குதிரையை அவிழ்த்துக் கொண்டு இலங்காபுரனிடம் போய்க் குதிரை மாத்திரம்தான் அகப்பட்டதாகவும் நாம் அகப்படவில்லையென்றும் சொல்வார்கள். இலங்காபுரன் நமக்குப் பதில் குதிரையை ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும் வீரர்கள் தங்கள் கடமையைச் சரியாகச் செய்துவிட்டார்கள் என்று ஆறுதலடைவான். அந்த ஆறுதல் நமது வீரர்களுக்குப் பெரிய பாதுகாப்பு,'' என்று அபராஜிதன் காரிக்குச் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டே மரங்களிடையே புகுந்து வேகமாகச் சென்றான்.

தோப்பு வெகு அடர்த்தியாகக் காடு போலிருந்தது. எந்த இடத்தில் போய் முடிகிறதென்பதே தெரியாதபடி பரம சிக்கலாகவும் அமைந்திருந்தபடியால் திக்குத் திசை தெரியாமல் அபராஜிதனும் காரிவளவனும் போய்க் கொண்டே இருந்தார்கள். பல இடங்களில் முட்புதர்கள் மண்டிக் கிடந்தன. ஒவ்வோரிடங்களில் மரங்

வந்திடுவீர்.

மனம் மயங்கிடுவீர்.

வெற்றிவழி முன்னேறிடுவீர்.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முந்திய விஷயம். எல்.எம்.எல். வெஸ்பா என்வி முதல் நாள் சோதனையிலேயே சகல அம்சங்களிலும் வாங்குவோரின் மனதைக் கவர்ந்துவிட்டது.

உயரிய தொழில் நுட்பம் அழகிய அமைப்பு, மற்றும் நவீன அம்சங்களுடன் அறிமுகமான எல்.எம்.எல். வெஸ்பா என்வி, வந்தவுடனேயே தனது சிறப்புக்களால் முத்திரையை பதித்து விட்டது. பாதுகாப்பு, நீடித்த உழைப்பு, சுகமான சவாரி, அழகான, எடுப்பான தோற்றம்.

இது அசாதாரணமான பலனை அளித்ததில் வியப்பேதுமில்லை. ஸ்கூட்டர் தொழிலில் இது ஒரு புதிய சாதனையை ஏற்படுத்தியது.

இன்று ஆயிரக்கணக்கான, லட்சக் கணக்கான மக்கள் இதன் சிறப்புக்களை புகழ்வதில் அயர்வதில்லை. இதற்குக் காரணம் எல்.எம்.எல் வெஸ்பா என்வி, அதனை வாங்குவோரில் மிகப் பெரும்பான்மையோருக்கு அவர்களது பணத்திற்கு முழுப் பயனைக் கொடுத்து நிம்மதியை அளிக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை—நாளுக்கு நாள்.

SRISHTI/LML/7417AM

எல்.எம்.எல். வெஸ்பா என்வி.

எல்எம்எல் வெஸ்பா

மக்கள் விருப்பத்தில் சிகரத்தை நோக்கி நாளுக்கு நாள்.

களிலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த கொடிகள் வழியை அடைத்தன. இத்தனை இடைஞ்சல்களிலும், மரங்களின் இடையே பாய்ந்து கீழே திட்டை திட்டையாகக் கல் இழைத்தது போல் விழுந்து கிடந்த சந்திர வெளிச்சம் மட்டும் தோப்பை ஊடுருவிச் செல்வதற்கு உதவியாக நின்றது. இப்படிச் சுமார் கால் ஜாமம் நடந்த பிறகு தோப்பின் எல்லையைக் கடந்த இரு வீரர்களும் சற்று நிதானித்து, தாங்கள் எந்த இடத்திலிருக்கிறோம் என்பதை ஆராயத் தொடங்கினார்கள்.

நிலப்பரப்பைச் சுற்றுமுற்றும் நோக்கிய காரி, ''பிரபு, நாம் கால் காதத்திற்கு மேல் நடந்து வந்திருக்கிறோம்,'' என்றான்.

''எங்கு வந்திருக்கிறோம் என்பது தெரிகிறதா?'' என்று அபராஜிதன் கேட்டான்.

''திட்டமாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் எதிரே இருக்கும் சிறு காட்டைத் தாண்டினால் ஊர் இருப்பது நிச்சயம்,'' என்றான் காரி.

''இப்பொழுதுதானே தோப்பைத் தாண்டினோம், மீண்டும் காட்டுக்குள் புகுந்தால் எப்பொழுது ஊரைக் காண்பது, எப்பொழுது என் காயத்திலிருந்து ஊற்றெடுக்கும் ரத்தத்தை நிறுத்துவது?''

''பிரபு! இது சாதாரணக் காடல்ல. இதோ கவனித்துப் பாருங்கள்,'' என்று கீழேயிருந்த பாதையைச் சுட்டிக்காட்டினான் காரி.

ஊன்றிக் கவனித்த அபராஜிதனும், ''ஆமாம், காரி. இந்தப் பாதையில் அடிக்கடி மனித நடமாட்டம் இருக்கிறது. ஆகையால் காடு இயற்கையாக ஏற்பட்டதல்ல. கோட்டைப் பாதுகாப்புக்காக வளர்க்கப்பட்ட காடாயிருக்க வேண்டும்,'' என்றான்.

''இதைத் தாண்டினால் கோட்டையிருப்பது நிச்சயம் பிரபு! மெல்லக் காட்டைத் தாண்டி விட்டால் உங்கள் காயத்தைக் கவனிக்கச் சௌகரியமாயிருக்கும்,'' என்று காரி யோசனை சொன்னான்.

காரியின் ஊகமும், யோசனையும், சரியென்பதைக் காட்டுக்குள் நுழைந்த சிறிது நேரத்தில் அபராஜிதன் புரிந்து கொண்டான். பழங்காலத்துத் தமிழர்களின் கோட்டை அமைப்பில் காடும் முக்கிய பாகம் வகித்து வந்தது. கோட்டையைச் சுற்றிப் பெரிய அகழி வெட்டுவதும் அகழிக்கு முன்பாக அடர்ந்த காட்டை வளர்ப்பதும் பழக்கமாயிருந்து வந்தது. யானை, குதிரைப் படைகளோ, ஆயுத வண்டிகளோ திடீரெனக் கோட்டையை அணுக முடியாமலிருப்பதற்காகக் காடு வளர்க்கப்பட்டு வந்தது. ஆனால் இதே காடுகள் பல சமயங்களில் எதிரிகளுக்கும் பேரனுகூலமாக முடிந்தது. தாக்கும் எதிரிகள் காடுகளை அழித்து, முறித்த மரங்களைப் போட்டு அகழிகளைத் தூர்த்து, கோட்டைச் சுவர்களை அடைந்து அவற்றின் மேல் ஏறிப் போரிட்டதும் உண்டு. இப்படிப் போரிடும் இரு தரப்புக்கும் அனுகூலமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட காட்டின் அமைப்பைக் கண்டு அதைத் தாண்டியவுடன் கோட்டை இருக்கிறதென்ற தீர்மானத்துடன் உள்ளே நுழைந்து சென்ற அவ்விருவர் கண்களிலும் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் தூர இருந்த ஒரு பிரம்மாண்டமான கோட்டையின் சிகரமும் தெரிந்தது.

''பிரபு! நான் சொன்னது சரியாகிவிட்டது பார்த்தீர்களா?'' என்றான் காரி! குதூகலத்துடன் கோட்டைச் சிகரத்தைச் சுட்டிக் காட்டி.

அபராஜிதன் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் சிறிது தூரம் நடந்தவன் தீவிர யோசனைக்குப் பின் காரியை நோக்கிச் சொன்னான். ''காரி! நாம் மழவராயன் எல்லையிலிருக்கிறோம். நீலமலைக்கு இவ்வளவு அருகில் கோட்டை ஏதுமிருப்பதாக இதுவரை கேள்விப்பட்டதில்லை. மழவராயனுக்கு இருப்பதே இரண்டு கோட்டைகள்தான்.

மதுரையில் வாடகைக்கு வீடு தேடிச் சென்றபோது புரோக்கர் ஒருவரிடம் பேசினேன். ''வாடகை ரூபாய் முன்னூறு. அட்வான்ஸ் ஆயிரம். இதற்கு மேல் கூட்டாமல் இருக்க வீட்டுக்காரரை 'ஆஸ்' பண்ணி வைக்கிறேன்,'' என்றார் அவர். நெல்லைப் பகுதியில் நெடுங்காலமாக இருந்த எனக்கு 'ஆஸ்' பண்ணுதல் என்றால் முதலில் புரியவில்லை. 'சரி பண்ணுதல்'; 'சம்மதிக்க வைத்தல்' என்ற பொருளில் 'ஆஸ் பண்ணுதல்' என்று சொல்கிறார் என்று பின்பு அறிந்தேன்.

—வி. கமலி

ஒன்று, மேலை மங்கலத்திலும், மற்றொன்று, கீழை மங்கலத்திலுமிருக்கின்றன. இந்த இரண்டு ஊர்களும் தொலை தூரமிருக்கின்றன. ராணுவ பட்டியலில் வராத இந்தக் கோட்டை எதுவென்று எனக்குப் பிடிபடவில்லை.''

காரிக்கும் திட்டமாய் அந்தக் கோட்டையைப் பற்றிய தகவலேதும் கிடைக்காததால் பதில் எதுவும் சொல்ல வகை தெரியாமல் திகைத்தான். இருந்தாலும், ''பிரபு! ஆயிற்று. கிட்டே வந்து விட்டோம். போய்ப் பார்த்தால் கோட்டை நிலவரம் புரிந்து விடுகிறது,'' என்று கூறிவிட்டு நடந்தான். இப்படி நடந்து கொண்டே காட்டின் எல்லைக்கு இருவரும் வந்ததும் காட்டு முனையிலிருந்த மரத்தடியிலே நின்று கொண்டு அபராஜிதன் கோட்டை மதிற்புறங்களையும் உள்ளே எழும்பி நின்ற இரண்டொரு கட்டிடங்களையும் நிதானித்துப் பார்த்தான்.

கோட்டை மிகச் சிறியதாகவே காட்சியளித்தது. உள்ளேயும் இரண்டொரு கட்டிடங்கள்தான் தெரிந்தன. வெளியே இருந்த அகழி சமீபத்தில் ஆழமாக்கப்பட்டதற்கு அறிகுறியாக, வெட்டிப் போட்ட மண் ஆங்காங்கு மேடு மேடாகக் கிடந்தது. கோட்டைச் சுவர்களும் பல இடங்களில் புதுப்பிக்கப்பட்டதன் காரணமாகப் பல ஒட்டுக்களுடன் விளங்கியது. கோட்டையின் பெரிய கதவுகள் இரண்டும் புதியனவாயிருந்தாலும் அவைப் பொருத்தப்பட்ட நாதாங்கிகளும், நாதாங்கிகளைத் தாங்கி நின்ற சுவர்ப் புறங்களும் பூச்சு உதிர்ந்து பழைமையை நிரூபித்தன. இவற்றிலெல்லாம் கண்ணை ஓட்டிய அபராஜிதன், ''காரி! நாட்டில் நாமறியாமலே காரியங்கள் பல நடந்து வருகின்றன,'' என்றான்.

''என்ன பிரபு! எதைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?'' என்று கேட்டான் காரி.

''இந்தக் கோட்டையைப் பார் உனக்கு என்ன புலப்படுகிறது?''

''கோட்டையைப் பழுது பார்த்திருக்கிறார்கள்.''

''பழுது பார்க்கவில்லை காரி, பழுது பார்க்கவில்லை. பழைய இடிந்த கோட்டையைப் பெரும் செலவில் புதிதாகக் கட்டியிருக்கிறார்கள். சென்ற ஆறு மாதங்களில் இந்த வேலை நடந்திருக்க வேண்டும். பாண்டிய எல்லைக்கு வெகு அருகே நீண்ட நாளாகப் பாழாகக் கிடந்து யாரும் ஏறெடுத்துப் பார்க்காத இந்தக் கோட்டையை எந்தக் காரணம் கொண்டோ மழவராயன் புதுப்பித்திருக்கிறான். அகழியை எத்தனை ஆழமாகத் தோண்டியிருக்கிறான், பார்!'' என்று வாரிக் கொட்டியிருந்த மணல் திட்டுக்களைக் காட்டினான் அபராஜிதன்.

சேனாதிபதியின் அபிப்பிராயங்களை ஆமோதித்த காரியும், ''எதற்காக இவ்வளவு சிரமப்பட்டு இந்தப் பழைய கோட்டையைத் திரும்பக் கட்டியிருக்கிறார்கள்?'' என்று வினவினான்.

''பாண்டி நாட்டுடன் சிநேகத் தொடர்ந்திருந்தால் அந்த நாட்டு எல்லைக்கருகே மழவராயனுக்குக் கோட்டை அவசியமில்லை. ஆனால் சிநேகம் முறிவதனால் இது மிக அவசியம். மேலைமங்கலத்தை நாடுமுன் படைகள் இந்தக் கோட்டையைத் தாண்டித்தான் செல்ல வேண்டும். இருக்கிற நிலையைப் பார்த்தால் மழவராயன் சீக்கிரமே பாண்டிய நாட்டுடன் யுத்தத்தை எதிர்பார்ப்பதாகத் தெரிகிறது!'' என்று கூறிய அபராஜிதன் நீண்ட நேரம் ராஜீய சிந்தனையில் ஆழ்ந்து விட்டான். பிறகு காரியை நோக்கி, ''காரி, ரத்தம் அதிகமாக விரயமாகி எனக்கு மிகவும் களைப்பாயிருக்கிறது. சற்று இந்த மரத்தடியில் படுக்கிறேன். நீ மட்டும் கோட்டைக்குள் சென்று யாராவது வைத்தியனிருந்தால் அழைத்து வா. நாம் யார் என்பதை மட்டும் சொல்லி விடாதே.'' என்று கூறிவிட்டு அந்த மரத்தடியிலேயே ஒருபுறமாகப் படுத்தான். மனத்தே

நூரிதமாக ஓடிக் கொண்டிருந்த சிந்தனை யின் காரணமாகவோ அல்லது அயர்ச்சியின் காரணமாகவோ படுத்தும் படுக்காததுமாக அபராஜிதன் கண்கள் மூடிக் கொண்டன.

சேனாதிபதியை ஒருமுறை உற்று நோக்கிய காரி, ஆகாயத்தையும் அண்ணாந்து பார்த்தான். வெள்ளி முளைத்து வெகு நேரமாகிவிட்டிருந்தது. கோட்டைக்குள் ஆள் நடமாட்டமும் கேட்டது. சேனாதிபதி அப்பொழு திருந்த நிலைமை கவலைக்கிடமாக இருந்தபடியால் அப்படியே விட்டுச் செல்வது உசிதமா என்று ஒரு நிமிஷம் யோசித்த காரி, எதற்கும் போய்வரு வோமென்று கிளம்ப யத்தனித்தான். அந்தச் சமயத்தில் மரங்களுக்குப் பின்னால் பதுங்கி பதுங்கி யாரோ வருவது தெரியவே சேனாதிபதி படுத் திருந்த மரத்துக்குப் பின்பக்கமாக காரி மறைந்து நின்று வருவது யாரென்று கவனித்தான். கர்ப்ப ஸ்திரீயின் முகம்போல் வெளிறிப் போயிருந்த சந்திரனிடமிருந்து கிளம்பிய கதிர்கள் மிக மங்கலாயிருந்தபடியாலும் மரத்தின் நிழல்கள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக விழுந் திருந்தபடியாலும் வருவது யாரென்று திட்டமாகக் கண்டுபிடிக்க முடிய வில்லை.

வந்த மனிதனும் நேராக வரா மல் யாருக்கோ பாய்ச்சல் காட்டி வருவது போல மரங்களிடையே மறைந்தும் தாவியும் வந்து கொண்டிருந் தான். கடைசியாக அபராஜிதன் படுத் திருந்த மரத்தடிக்கு வந்ததும் கீழே யிருக்கும் மனிதனைப் பார்க்காமல் சேனாதிபதியின் காயத்தின் மீது காலை வைத்து விடவே வலி தாங்க மாட்டாமல் அபராஜிதன் 'ஹா' என்று சத்தமிட்டு எழுந்து வலது கையைத் தரையிலூன்றிச் சாய்ந்து உட்கார்ந்தான். அவன் அப்படி உட்காருவதற்கும் மரத்திற்குப் பின்னால் நின்றிருந்த காரியின் வாள் சரேலென வெளிப்பட்டு, வந்த மனிதனின் ஊட்டியைத் தடவுவதற்கும் சரியாயிருந்தது.

''சுத்தியா! நமசிவாயம் நமசிவாயம்!'' என்று கதறினான் வந் திருந்த மனிதன்.

பிரும்மாண்டமான உருவத் துடனும் கழுத்தில் ருத்திராக்ஷத்துடனும் இடையில் காஷாயத்துடனும் விளங்கிய சிவனடியார் எதிரில் நிற்பதைக் கண்ட அபராஜிதன், ''காரி! யாரோ துறவி போலிருக்கிறது. கத்தியை உறையில் போடு,'' என்றான். வந்த துறவியும் அபராஜிதனைப் பார்த்து ஒரு விநாடி பிரமித்தார். பிறகு ஏதோ யோசனை செய்வது போல் தமது வழுக்கைத் தலையைத் தடவிக் கொண்டார். கடைசியில், ''புரிந்து விட்டது, புரிந்து விட்டது,'' என்றார்.

''என்ன புரிந்து விட்டது?'' என்று கேட்டான் அபராஜிதன்.

துறவியின் குரல் நடுங்கியது. ''பிரபு! பாண்டிய சேனாதிபதியான தாங்கள் இந்த இடத்தில், இந்த இரவில்....'' என்று மேலே பேசப் போனவர், தொண்டையில் வந்த வார்த்தைகளை அப்படியே விழுங்கிக் கொண்டார். இந்தச் சமயம் காரியின் உடைவாள் ருத்திராக்ஷமணிந்த அவர் மார்பைத் தடவிக் கொடுத்தது.

''அடிகளாரே, தங்கள் பெயர் என்னவோ?'' என்று காரி கேட்டான்.

''சிவானந்த அடிகள்,'' என்றார் அடிகள்.

''அடிகளாரே! இங்கு பாண்டிய சேனாதிபதியைப் பார்த்த தகவல் இன்னொரு முறை தங்கள் திருநாக்கி லிருந்து உதிரும் பட்சத்தில் எந்தச் சிவானந்தத்தை அடையத் தாங்கள் துறவறம் பூண்டிருக்கிறீர்களோ அதை அடைய இப்போதே அனுப்பி விடுவேன்!'' என்றான் காரி.

தமது மார்பில் தடவிக் கொண்டிருந்த கூரிய கத்தியையும் அதைவிடச் சுருக்கென்று தைக்கக்கூடிய காரியின் வார்த்தைகளையும் கேட்ட அடிகளார் பயத்தால் பதிலேதும் பேசா மல் நடுங்கினார். அரிசி உணவை அறவே வெறுத்து, பழங்களிலும் பாலிலும் காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருந்ததால் நன்றாகச் சதை பிடித்து வளர்ந்திருந்த அடிகளாரின் வயிற்றிலிருந்து கிளம்பிய பயங்கலந்த பெருமூச்சு சிவபதத்தை அந்த வயதில் நாடுவதில் அவருக்குப் பிரியமில்லை என்பதை நன்றாக எடுத்துக் காட்டியது.

மாஜி எம்.எல்.ஏ.: ''நான் கேட்டால் கேட்ட இடத்துல பணம் கிடைக்கும்.''

''கொடுத்து வச்சவராச்சே நீங்க.''

—கடுவை கோபால்சாமி

''காரி! உடைவாளை உறையில் போடு. வீணாக அடிகளாரை மிரட்டாதே,'' என்று காரிக்கு உத்தர விட்ட அபராஜிதன், ''ஸ்வாமி! நான் யார் என்று இங்கு உள்ளவர்களுக்குத் தெரிந்தால் பல கஷ்டங்கள் ஏற்படக் கூடும். ஆகையால்தான் காரி அவசரப் பட்டான். ஆனால் தங்கள் திருவடி பலத்தைத் தாங்க அடியேனால் முடிய வில்லை,'' என்றான், அடிகளாரை நோக்கி. அடிகளார் ஏதும் புரியாமல் விழித்தார். ''ஸ்வாமி! ஈட்டி பாய்ந்து காயமடைந்துள்ள என் தோளில் தங்கள் திருவடியைச் சாத்தி விட்டீர்கள். ஸ்வாமிகளின் உடல் எடையும் அதிகமிருப்பதால் வலி அதிகப் பட்டதோடு காயத்தின் கண்ணும் விரிந்து விட்டது. ரத்தம் எப்படி ஓடுகிறது, பாருங்கள்,'' என்று தோளைக் காட்டினான்.

அடிகளாருக்கு விஷயம் அப்போதுதான் புரிந்தது. ''இதை முன்பே சொல்லியிருந்தால் வைத்தியத் துக்கு ஏற்பாடு செய்திருப்பேனே.'' என்று சொல்லியபடி அடிகளார் கீழே உட்கார்ந்து அபராஜிதனின் காயத்தைப் பரிசோதித்தார். பிறகு முடியாது என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தமது வழுக்கைத் தலையை அசைத்தார்.

''என்ன தலையை ஆட்டு கிறீர்?'' என்று காரி கேட்டான்.

''இந்தக் காயத்துக்குச் சிகிச்சை செய்ய என்னால் முடியாது. ஈட்டி மிக ஆழமாகப் பாய்ந்திருக்கிறது. ரத்தக் குழாய்களைப் பரிசோதித்துப் பச்சிலையைத் திணித்துக் கட்ட வேண்டும்,'' என்றார் அடிகளார்.

''அப்படிச் செய்யக் கூடியவர் கள் யாராவது இருக்கிறார்களா?'' என்று அபராஜிதன் கேட்டான்.

''இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களை நீங்கள் பார்க்க முடியாது,'' என்றார் அடிகளார்.

அபராஜிதன் ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களுடன் அடிகளாரை நோக்கி, ''ஏன்?'' என்று வினவினான்.

''முதல் காரணம் நீங்கள் கிழவரல்ல.''

''இரண்டாவது காரணம்?''

''குள்ளமில்லை. தவிர, உங் களுக்குக் கூனுமில்லை,'' என்று முடித் தார் அடிகளார்.

அடிகளாருக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது என்று நினைத்த காரியின் கண்களில் மீண்டும் கோபம் கிளைத்தது. அபராஜிதன் மட்டும் அடிகளார் எதைக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். பழந் தமிழர்களின் கன்னி மாடங்களுக்குள் கிழவர்கள், சித்திரக்குள்ளர்கள், கூனர்கள் இவர்களே அனுமதிக்கப் பட்டார்கள். ஆகையால் அடிகளார் கன்னிமாடம் ஒன்றைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கிறார் என்பதை அறிந்தாலும் இங்கு ஏது கன்னி மாடம் என்று எண்ணியவனாய், ''ஸ்வாமி, இங்கே கன்னி மாடம் ஏதாவது இருக்கிறதா?'' என்று வினவினான்.

''ஆமாம்.''

''எங்கிருக்கிறது?''

''எதிரே தெரிவது என்ன?''

''அது கோட்டையல்லவா?''

''கோட்டைதான் கன்னி மாடம். கன்னிமாடம்தான் கோட்டை.''

''கன்னி மாடத்தை எதற்காகக் கோட்டைக்குள் வைத்திருக்கிறார்கள்?''

''ஜாக்கிரதையை முன்னிட்டு.''

அடிகளார் பார்ப்பதற்கு மந்தியாயிருந்தாலும் அவர் பதில்களி லிருக்கும் ஜாக்கிரதையைக் கவனித்த அபராஜிதன் கோட்டையைப் பற்றி அதிகக் கேள்விகள் கேட்காமல் வைத்தியரைப் பற்றி வினவினான்.

''வைத்தியரை நான் பார்க்க முடியாது என்கிறீர்களே, எதனால்?''

''அவர் கன்னிமாடத்தி லிருப்பதனால்.''

''கொஞ்சம் அழைத்து வர முடியாதா?''

அடிகளார் மெல்லச் சிரித்தார்.

''என்ன சிரிக்கிறீர்?'' என்றான் காரி.

''கன்னி மாடத்திலிருக்கும் வைத்தியரை அழைத்து வர முடியாதா என்று கேட்டீர்களே, அந்தக் கேள்வியின் அழகை நினைத்துச் சிரித்தேன்!'' என்றார் அடிகளார்.

''நீர் மேற்கொண்டு சிரிக்க முடியாதபடி என்னால் செய்ய முடியும்,'' என்று காரி மீண்டும் கையை உடைவாளுக்காகக் கொண்டு போனான். தன் கை சமிக்ஞையால் அதை நிறுத்திய அபராஜிதன் அடிகளாரை நோக்கி, ''ஸ்வாமி! நானிருக்கும் நிலை உங்களுக்குப் புரிகிறதா, இல்லையா?'' என்று கேட்டான்.

''புரிகிறது. ஆனால் நான் என்ன செய்ய முடியும்? உங்களையும் கன்னி மாடத்திற்கு அழைத்துப் போக முடியாது. எங்கள் தலைவியையும் இங்கு அழைத்து வர முடியாது.....'' என்று மேலும் ஏதோ பேசப்போன அடிகளாரைத் தடுத்த அபராஜிதன், ''என்ன? அடிகளாருக்குத் தலைவியா?'' என்று கூறிப் பலமாகச் சிரித்தான். சிரிப்பில் காரியும் கலந்து கொண்டான். அடிகளார் சிரிப்பில் கலந்து கொள்ளவில்லை. மரத்துக்குச் சிறிது தூரத்திலிருந்த இடைவெளியில் அறித்துக் கொண்டிருந்த நிலவொளியை வெறித்துப் பார்த்து அச்சத்தால் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்தார். அவரைத் தொடர்ந்து கண்களை ஓட்டிய அபராஜிதனும் காரியும்கூடப் பிரமித்தார்கள். நிலவொளியில் தேவதையென நின்று கொண்டிருந்தாள் ஓர் இளமங்கை.

விடியற்கால ஸ்நானத்தின் காரணமாகப் பின்னப் படாமல் அள்ளிச் செருகியிருந்த அவள் கூந்தலில் வைக்கப் பட்டிருந்த செங்கழுநீர்ப் புஷ்பமும், முகம் சரியாகத் துடைக்கப்படாததால் நிலவொளியில் பளிச்சிட்ட ஓரிரு நீர்த் துளிகளும் தேகத்தைச் சுற்றி நன்றாகப் போர்த்தப்பட்டிருந்தாலும் உடலின் எழிலை ஆங்காங்கு புலப்படுத்திக் கொண்டிருந்த சேலையும், கன்னங்களைத் தடவிக் கொடுத்த காதணிகளும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அவளை ஒரு தேவ பிம்பமாகச் செய்திருந்தன. அந்தத் தெய்வீகத் தோற்றத்தை கண்டு அதற்கு அஞ்சலி செய்யும் நோக்கத்துடன் எழுந்த அபராஜிதன் ஓடிவிட்ட ரத்தப் பெருக்கால் ஒரு வினாடி தள்ளாடினான்.

அடுத்த வினாடி அந்தத் தெய்வீகச் சிலையிருந்த திக்கில் தடாலென உணர்விழந்து விழுந்து விட்டான்.

அதுவரை சிலை போலிருந்த அந்த மங்கை அபராஜிதனை நோக்கி ஓடி வந்தாள். அவள் வருமுன்பாகவே அடிகளார் அவனை வாரியெடுத்து சிரசை தமது மடிமேல் வைத்துக் கொண்டார். அருகே விரைந்து அபராஜிதனை நோக்கிய அந்த அழகி அமுதமென வார்த்தைகளை உதிர்த்தாள். ''ஸ்வாமி! இவர் ஏன் விழுந்து விட்டார்?'' என்றாள்.

''ஆழமாகத் தோளில் ஈட்டி பாய்ந்து ரத்தம் ஓடியிருக்கிறது. இதோ பார்,'' என்றார் அடிகளார்.

காயத்தைப் பரிசோதித்த அந்தக் காரிகை ஒரு வினாடி ஏதோ யோசித்தாள். பிறகு சொன்னாள்: ''ஸ்வாமி! தடாகத்தில் முத்துநகை குளித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளை அழைத்துப் போய் என் அறையிலிருந்து மருந்துப் பெட்டியை எடுத்து வாருங்கள். இவரை இந்த நிலையில் எடுத்துப் போவதும் ஆபத்து,'' என்றாள்.

அவள் சொற்படி அடிகளார் செய்யவே, சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் இன்னொரு பெண்ணுடன் மருந்துப் பெட்டியிலிருந்து பச்சிலைகளை எடுத்துக் கசக்கி, சாற்றைக் காயத்தில் பிழிந்து ரத்தத்தை நிறுத்தினாள். காயத்தில் மெழுகொன்றையும் தடவிய பின் துணியை வைத்துக் கட்டுமாறு துறவியிடம் கூறினாள். இந்தச் சைத்தியோபசாரங்களால் கண்களை மெல்லத் திறந்த அபராஜிதன் எதிரே தெரிந்த எழில் முகத்தை நோக்கினான். ''நான் காண்பது வனதேவதையோ?'' என்றான்.

''இல்லை, மாநிலத்துப் பெண்தான்.''

''தங்கள் பெயர்?''

''கார்குழலி.''

''எந்தக் கார்குழலி? மழவராயன் மகளா!'' என்று ஆச்சரியத்துடன் கூறிய அபராஜிதன் கண்களை உயரத் தூக்கினான். அந்தக் கண்களுடன் கருணை சொட்டும் இரு கருவிழிகளும் கலந்தன.

(தொடரும்)

'ஆயிரம் பொய் சொல்லி ஒரு கல்யாணம் செய்' என்பது பழமொழியல்ல. ''ஆயிரம் முறை போய்ச் சொல்லி ஒரு கல்யாணம் செய்'' என்பதுதான் சரியான பழமொழி. மாப்பிள்ளை பார்ப்பது, பெண் பார்ப்பது, நிச்சயம் செய்வது, பத்திரிகை கொடுப்பது, இதுபோல் ஆயிரம்முறை போய்ச் சொல்லிக் கல்யாணம் செய்ய வேண்டும் என்பதைத்தான், நமது பெரியோர்களெல்லாம் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பழமொழியை இப்படி மாற்றிக் கொண்டனர்.

—வாரியார் உரையிலிருந்து
தமிழ்ச்சந்திரன்

பளுவைக் குறைத்துக் கொள்ள என்று கூறிப் பணம் திரட்டாமல் இருந்ததில்லை. அது யார் கையில் சென்றடைந்ததோ? ஆனால் இது ஊரறிந்த ரகசியம் ஆயிற்று.

முதலமைச்சர் பெயரிலே விளம்பரங்கள் ஒரு முறைக்கு அதிகமாகப் பலமுறை வந்தது. 'திட்டவட்டமாக என் பெயரைச் சொல்லி என்னைச் சார்ந்தவர்கள் என் மனைவியே ஆனாலும், என் நண்பர்கள் ஆனாலும் சிபாரிசுக்கு வந்தால் அதிகாரிகள் அதனைச் செவிமடுக்கக் கூடாது. செயல்படுத்தக் கூடாது' என விளம்பரங்கள் வெளிப்படுத்தின. சுற்றியிருந்தவர்கள் ஆட்சி இயந்திரத்தை எப்படிப் பயன்படுத்தினார்கள் என்பதற்கு இது எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியது.

பின் தங்கியவர்களுக்கான ஒதுக்கீட்டை, சலுகைகளை மேலும் பல இனங்களுக்கு இணைத்து மிகவும் பின் தங்கியவர்களை அவலத்திற்கு ஆழ்த்தியதில் இரண்டாவது கட்ட திராவிடப் பாரம்பரிய ஆட்சிக்கும் நிறைவான பங்கு உண்டு. விளைவு ஜாதிக்கு ஒரு சங்கம். நாள் தோறும் மிரட்டல். ஊர்தோறும் ஜாதிச் சண்டை, கலவரம்.

புதிய தொழிற்சாலைகள் தமிழகத்திற்கு அடியெடுத்து வைப்பதைத் தடுத்து, தமிழகத்தின் இளைஞர்களின் வேலை வாய்ப்பின்மையை அதிகரிக்கச் செய்த கைங்கரியம் இந்த ஆட்சியினுடையது. தொழிற்சாலை துவங்கக் கோடிக் கணக்கிலே முதலீடு செய்பவர்கள் நாட்கள் கணக்கிலே மாதக் கணக்கிலே அமைச்சர்களின் வீடுகளிலும் அலுவலக வாயில்களிலும் காத்துக் கிடந்து சலித்துப் போய் வேறு மாநிலங்களில் தங்கள் தொழில்களை அமைத்ததை யாரும் மறுக்க முடியாது. தமிழக முதலாளிகளும் இந்த வழியைப் பின்பற்றத் தயங்கவில்லை. விளைவு தொழில் வளர்ச்சியில் தமிழகம் பெற்றிருக்கிற சீரழிவு.

நீதி மன்றத்தில் காலியிடங்கள் நிரப்பப்படவில்லை. அவை நிரப்பப்பட வேண்டுமானால், இருப்பவர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு வேண்டுமென்றாலும் வேறு சலுகைகள் வேண்டுமென்றாலும் அதற்கான கட்டணங்கள் வசூலிக்கப் புதிய ஏஜெண்டுகள் தோன்றியது இந்த நாட்களிலேதான்.

20 ஆண்டு கால அவல ஆட்சியின் சிகரமாகத் தாயார் ஜானகியின் 23 நாட்கள் ஆட்சி விளங்கியது. சட்டமன்றத்துக்குள்ளே வெளி ஆட்கள், அதிலே பலர் பேட்டை ரௌடிகள். காவல் துறையினர் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்து, தங்கள் பங்கிற்குச் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட அடித்து வெளியேற்றிய சம்பவம் அவர்களது ஆட்சியிலே நடைபெற்றது. இரட்டைக் குழல் துப்பாக்கிகள் என்று அ.தி.மு.க.வும் தி.மு.க.வும் வார்த்தை அளவில் சொந்தம் கொண்டாடியது உண்டு. ஆனால் முடிவடைந்த சட்டமன்ற நாட்களில் அந்த நிதரிசன உண்மையை நாடு கண்டது. தொட்டதற்கெல்லாம் வாய்விட்டு அலறிக் கூச்சலிட்டு, உரிமை காப்பவர்கள் எனத் தம்பட்டம் அடித்துக் கொள்ளும் தி.மு.க.வினர் அன்று சட்டமன்றத்தில் வாயற்ற ஊமைகளாக, உணர்வற்ற உறுப்பினர்களாக, இடம் விட்டுப் பெயராமல் தங்கள் நிலைகாத்துக் கொண்டனர்.

இப்படி, தமிழகம் வேறு வழியின்றி இருளிலே 20 ஆண்டுகாலமாக நடைபோட்டுப் பழகிவிட்டது. இனியும் விடியலைத் தவிர்க்க முடியாது. கண்ணை மறைத்திருக்கிற இருள் திரையை அகற்றும் கரமாக, கையாக, செயல்படக் காங்கிரஸ் முனைந்திருக்கிறது.

இனி ஒளி பிறக்கும். வளம் கொழிக்கும்.

28-7-48

7. அடிகளாரும் அந்தரங்க வழியும்

காந்தம் போல் தம் கண்களோடு உள்ளத்தையும் கவர்ந்து நின்ற கார்குழலியின் கருவிழியிலிருந்து விடுபட இயலாதவனாய், அந்த ஒரு பார்வைக்கே தன் உணர்ச்சிகளையெல்லாம் பறிகொடுத்துவிட்ட அபராஜிதன், அடிகளாரின் மடியிலேயே அரை வினாடி அசைவற்றுக் கிடந்தான். விழிகளின் வீச்சோடு குனிந்து காயத்தை நோக்கியதால் முகத்துக்கு வெகு சமீபத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட அவள் தேகத்தின் அசைவும் சற்று முன்பு நீராடியதின் பயனாக அப்பொழுதும் உடலில் கமழ்ந்து கொண்டிருந்த ஸ்நானப் பொடிகளின் சுகந்தமும், கழுத்திலிருந்து தொங்கி ஊஞ்சலாடிய ஓரிரு நகைகள் உராய்ந்ததால் ஏற்பட்ட இன்ப அனுபவமும் எல்லாமாகச் சேர்ந்து அவனை எங்கோ சொர்க்கலோகத்திற்கு அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தன. கார்குழலி மட்டும் சீக்கிரமாகக் காயப் பரீட்சையை முடித்துக் கொண்டு விலகி நின்றிருக்காவிட்டால் அபராஜிதன் அந்த இன்பக் கனவிலிருந்து இக உலகத்துக்கு வர இஷ்டப்பட்டேயிருக்க மாட்டான். அடிகளார் கட்டுப் போட்டதும் கார்குழலி கட்டைத் தன் கையால் லேசாக அசைத்துப் பார்த்துத் திருப்தியடைந்தவளாய் அபராஜித்னின் அருகாமையிலிருந்து சற்று விலகி நின்றாள். அபராஜிதனும் அவள் சமீபத்தால் ஏற்பட்ட சொப்பனத்திலிருந்து மெல்லத் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டதன்றி ரத்தம் நின்றதால் ஏற்பட்ட அல்ப சக்தியின் காரணமாக அடிகளாரின் மடியிலிருந்து எழுந்திருந்து நகர்ந்து பின்னாலிருந்த மரத்தில் சாய்ந்து கொண்டே எதிரேயிருந்த கார்குழலியின் எழில் பூராவையும் ஆராயத் தன் கண்களை ஓட்டினான்.

அபராஜிதன் தன் சுய உணர்வு பெற்றதுமே கார்குழலி அவன் உட்கார்ந்திருந்த மரத்தடியிலிருந்து நாலடி நகர்ந்து பக்கத்திலிருந்த ஒரு கொடியின் கிளையைப் பிடித்துக் கொண்டு சாய்ந்து நின்றாள். இன்னொருவன் அபாயத்திலிருக்கிறான் என்ற அச்சத்தினால் தற்காலிகமாக உடைத்தெறியப்பட்ட அம்மடந்தையின் இயற்கையான உணர்ச்சிகள் மீண்டும் அவளைச் சூழ்ந்து கொள்ளவே, அபராஜிதனை ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் அவள் கண்கள் சக்தியை இழந்தன. பக்கப் பார்வையாகப் பார்த்த போதிலும் இதயத்தை ஆகர்ஷித்த அவளது மான் விழிகளிலிருந்த மிரட்சியே அவள் முகத்துக்கு இணையற்ற சோபையை அளித்ததை அபராஜிதன் கவனித்தான். விழிகளைப் பாதுகாத்து நின்ற கறுத்த இமைகளும், அந்த இமைகளின் கோடியில் மயிலை பாய்ந்திருந்த மெல்லிய மடிப்பும் அவள் கண்களுக்கு எப்பொழுதும் மை தீட்டியிருந்ததைப் போன்ற பிரமையை உண்டாக்கியிருந்தன. மஞ்சள் கலந்த ஸ்நானப் பொடியால் லேசான தங்க நிறத்தைப் பெற்ற அவள் மாம்பழக் கன்னங்களில் நாணத்தின் காரணமாகக் குபீரெனப் பாய்ந்த ரத்தச் சிவப்பும் கலந்து கொள்ளவே, அவள் கபோலங்கள் பொன் தட்டில் உதிர்க்கப்பட்ட தாமரைத் தளங்களைப் போல் காட்சியளித்தன. கூந்தலில் பக்கவாட்டில் செருகப்பட்டிருந்த செங்கழுநீர்ப்பூ அவள் கன்னத்தில் மூலையில் சாய்ந்து புஷ்பத்தோடு புஷ்பம் உராய்வது போல உள்ளத்துக்கு உன்மத்தத்தை உண்டு பண்ணியது. வில்லைப்போல் வளைந்து இருளைப் போல் கருமை பாய்ந்து கிடந்த புருவங்களுக்கு இடையே கிளம்பி மேலே சென்ற குங்கும திலகம், விசாலமான நெற்றியில் படர்ந்த வெட்கச் சிரிப்புடன் போட்டி போட்டது. சற்றே

விகசித்த ரோஜா புஷ்பம்போல் மிருதுவாக ஒன்றோடொன்று பொருந்தி சிவந்திருந்த உதடுகளின் வசீகர சக்தி அபாரமாயிருந்தாலும், அவை பொருத்தப்பட்டிருந்த மாதிரியில் மிகுந்த உறுதியும், ஓரளவு எச்சரிக்கையும் கலந்திருந்தன. கைகளில் பிடிபடாத அளவுக்கு அடர்ந்து கருத்து நீண்டு வளர்ந்திருந்த அவள் குழல் அள்ளிச் செருகப்பட்டிருந்தாலும் மீறி நின்ற இழைகள் அக்கம்பக்கத்தில் விலகித் தொங்கி முகத்தாமரை பன்மடங்கு சோபிக்கும்படியான இருண்ட ஒரு பின்னணியைச் சிருஷ்டித்திருந்தன. கோதி விட்டிருந்த முன்னுச்சி மயிர்களில்கூட ஓரிரண்டு அகன்று முகத்தில் வளைந்து கிடந்தன.

மங்கைப் பருவமடைந்து ஓரிரண்டு ஆண்டுகளே ஆன போதிலும் சுமக்க முடியாத புஷ்பங்களைத் தாங்கி நிற்கும் இளங்கொடி போல் பேரெழிலுடன் விளங்கினாள் கார்குழலி. நல்ல பழக்கத்தின் காரணமாக நன்றாக இழுத்துப் போர்த்தப்பட்டிருந்தாலும், சீலை மறைக்க முடியாமல் எடுப்பாக எழுந்து நின்ற கவர்ச்சிப் பிரதேசங்கள் அவ்விள மடந்தை வாழ்க்கையின் தென்றலை ஸ்பரிசிக்காத தூய்மையான மலரென்பதைச் சந்தேகமற எடுத்துக் காட்டின. மேலோர் வளர்ச்சியால் குன்றும் எளியவரைப்போல, இருக்கும் இடம் தெரியாமல் ஒடுங்கிக் கிடந்த, இடை அவள் அசைவுக்குத் தனி மெருகைக் கொடுத்தது. இயற்கைச் சிற்பியால் செதுக்கப்பட்ட அவள் உடல் பூராவும் மறைந்தோடினாலும் இன்பமான ஊகங்களுக்கு இடங்கொடுத்த வளைவுகளும் கண்ணைப் பறித்த எழுச்சிகளும் காண்பவர் மீது கணக்கற்ற மோகனாஸ்திரங்களை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்தன. மாதவியைக் கண்டு மலைத்து, மன்னன் அவளிடம் மையல் கொண்டதில் மர்மமில்லையென நினைத்த அபராஜிதன், மழவராயன் மகள்மீது கண்களை ஓட்டிய அந்தச் சில விநாடிகளுக்குள், 'இவளை வேண்டாமென்று விலக்கும் வீரபாண்டியனைவிட அடி முட்டாள் உலகத்தில் இருக்கமுடியாது' என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

அவன் சிந்தனை அலைகளை உடைக்கவோ என்னவோ கார்குழலி வாயைத் திறந்து இன்ப ஒலிகளான சில வார்த்தைகளை உதிர்த்தாள். "ஸ்வாமி, அவர் காயத்திலிருந்து ரத்தம் மிகவும் சேதமாயிருக்கிறது. அதிகமாக நடந்தால் உயிருக்கு அபாயம். ஒரு நாளாவது படுக்கையிலிருக்க வேண்டும்," என்றாள் கார்குழலி, சிவானந்த அடிகளாரை நோக்கி.

அடிகளார் மெல்லச் சமாளித்துக்கொண்டு எழுந்து நின்று அபராஜிதனையும் காரியையும் பார்த்தார். பிறகு கார்குழலியை நோக்கிச் சொன்னார்: "இவர்களைத் தங்க வைக்க இடம் ஏதுமில்லையே? கன்னி மாடத்திற்குள் ஆண்களை அழைத்துப் போவது முடியாத காரியமாயிற்றே!"

இந்தச் சமயத்தில் சம்பாஷணையில் புகுந்த காரி ஒரு சந்தேகம் கேட்டான். "அடிகளாரே! தாங்கள் எங்கே வசிக்கிறீர்கள்?"

காரியின் கேள்வியிலிருந்த விஷமத்தை ஒரு நொடியில் புரிந்து கொண்ட அடிகளாரும் சிறிதும் சளைக்காமல், "உங்களைப் போன்ற ஆண்பிள்ளைகள்தான் கன்னி மாடத்திற்குள் போக முடியாதே தவிர, என்னைப் போன்றவர்கள் போவதற்குத் தடையில்லை. அங்கேயே வசிப்பதற்கும் விலக்கில்லை," என்றார் அடிகளார்.

"உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?" என்று காரி கேட்டான்.

"குணத்தில் வித்தியாசமிருக்கிறது," என்று கூறிய அடிகளார் விஷமமாகச் சிரித்தார்.

வீண் சம்பாஷணையை அத்துடன் வெட்டிவிட இஷ்டப்பட்ட கார்குழலி, "ஸ்வாமி! பொழுது புலருவதற்குள் நாம் கோட்டைக்குள் போயாகவேண்டும். இன்னும் சற்று தாமதித்தால் சிவிகை தாங்கும் ஆட்கள் நம்மைத் தேடி வந்து விடுவார்கள். இவரை இந்த நிலையில் விட்டுப்போவதும் பிசகு. இன்று மாலை ஒரு முறையும் மருந்து வைத்துக் கட்டினால்தான் காயமும் குணமாகும். இவர் பிரயாணப்பட்டுப் போவதும் சாத்தியமாகும்," என்று பாதி நேரம் அடிகளாரைப் பார்த்தும் ஓரிருமுறை அபராஜிதன் மீது கண்களை

சாண்டில்யன்

ஓட்டியும் கூறினாள்.

இத்தனை நேரம் தன் காயத்திற்குச் சிகிச்சை செய்த கார்குழலி தனக்குச் சுரணை வந்ததும் அடிகளார் மூலமாகத் தன்னுடன் சம்பாஷிக்க முற்பட்டதைக் கண்ட அபராஜிதன் மனம் சொல்லொண்ணா வேதனையால் அல்லல் பட்டாலும், நேரிடையாகப் பேசுவது உசிதமில்லையென்ற காரணத்தால் அடிகளாரை நோக்கி, ''ஸ்வாமி, தங்கள் தலைவி இவ்வளவு தூரம் உதவியதே பெரியது. இனிமேல் மெல்லச் சமாளித்துக் கொண்டு போய்விட எங்களால் முடியும்,'' என்றான்.

கார்குழலியின் கண்கள் மீண்டும் தைரியமாக அபராஜிதனை நோக்கின. ''எங்கு போக முடியும்? இங்கிருந்து ஒன்றரைக் காத தூரத்துக்கு எந்த இடமும் கிடையாதே!'' என்ற வார்த்தைகளும் அவள் உதடுகளிலிருந்து உதிர்ந்தன. அவள் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அபராஜிதன் இதழ்களில் புன்முறுவலொன்று படர்ந்தது. காட்டைத் தாண்டி கால் காத தூரத்தில் இலங்காபுரன் கூடாரமடித்துத் தங்கியிருக்கிறானென்ற செய்தியை அவள் அறியாமலிருப்பது குறித்து லேசாகச் சிரிக்கவும் சிரித்தான். தமிழ்நாட்டே

காப்பியிலே ஒரு பொற்காலம்...

பிரிமியம் 100% பியூர் இன்ஸ்டன்ட் காப்பியின் தனிச்சுவையை ருசித்துப்பாருங்கள். நயமான காப்பிக் கொட்டைகளின் நிறைவான நறுமணம் மூக்கைத்துளைக்குது. ஊரையே தூக்கியடிக்கும் உண்மையான காப்பி வாசனை.

அருந்திப்பாருங்கள்.... அப்புறம் தெரியும் இதுவே ஆனந்தமான காப்பி என்று!

GOLD CAFE

பிரிமியம் 100% பியூர் காப்பி

இன்ஸ்டன்ட் காப்பி

நிகரற்ற காப்பி ஆனந்தம்!

CLARION D 585 TAM

நடுங்கும் எதிரி இவ்வளவு அருகிலிருப்பதைக்கூட அறியாமல் கன்னி மாடத்துக் காவலர் காலங்கழிப்பதை எண்ணியதால் கார்குழலியின் நிலைமையைப் பற்றிய கவலையும் அடுத்த விநாடி அபராஜிதன் கருத்தில் புகுந்து கொள்ளவே சற்றுத் தீவிரமாக யோசிக்க ஆரம்பித்தான். அவன் உள்ளத்தில் மாறி மாறி எழுந்த உணர்ச்சிகளை முகப் பாவத்திலிருந்து கண்டறிந்த காரியும், அடிகளாரும் அவன் எதைப்பற்றி யோசிக்கிறானென்பதை அறியமாட்டாதவர்களாய்த் திகைத்த சமயத்தில் அபராஜிதன் கார்குழலியுடன் நேர்முகமாகவே சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்தான்.

''ஒன்றரைக் காத தூரத்துக்கு ஊரில்லாமலிருந்தாலென்ன? அதற்கப்புற மாவது இருக்குமல்லவா?'' என்று அபராஜிதன் கேட்டான்.

''இருக்கும்; ஆனால் பிறர் உதவியின்றி ஓர் அடிகூட நகர முடியாத நிலையிலிருக்கும் நீங்கள் ஒன்றரைச் காதம் எப்படிப் போகமுடியும்?'' என்றாள் குழலி.

''முடியாது என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறதே!''

''நிற்க முடியும் என்று நினைத்துத்தான் சற்று முன்பு நின்றீர்கள். ஆனால் முடிந்ததா? தோன்றுவது வேறு, உண்மை நிலை வேறல்லவா?''

''அது உண்மை!'' என்று சம்பாஷணையில் குறுக்கிட்டார் அடிகளார்.

கேள்வி கேட்கும் தோரணையில் கார்குழலி அடிகளாரை நோக்கி கண்களை உயர்த்தினாள். அபராஜிதனும் அடிகளார் எதைக் குறிக்கிறார் என்பதை அறிய அவருக்காகத் திரும்பி, ''எது உண்மை?'' என்று வினவினான்.

''தோற்றம் வேறு, உண்மை வேறு என்று இளவரசி சொன்னாளே, அது!'' என்றார் அடிகளார்.

''நீங்கள் சொல்வது விளங்கவில்லை,'' என்றான் காரி.

''ஏன் விளங்கவில்லை? தோற்றத்தைப் பார்த்தால் இவர் சாதாரண வீரர். ஆனால் உண்மையில்...'' என்று சாதுர்யத்தைக் காட்டப்போன அடிகளின் நாவை அபராஜிதன் பார்த்த ஒரு பார்வை அப்படியே ஸ்தம்பிக்கச் செய்துவிட்டது. அவர் அப்படிப் பாதியில் வார்த்தைகளை நிறுத்திவிட்டதைக் கண்ட கார்குழலி, ''ஸ்வாமி! ஏன் அப்படிப் பாதியில் நிறுத்தி விட்டீர்கள்? உண்மையில் இவர் யார்?'' என்று அபராஜிதனைச் சுட்டிக்காட்டிக் கேட்டாள்.

''இவர் பிரபு...'' என்று திக்குமுக்காடிச் சொன்னார் அடிகளார்.

''இவரை முன்பே உங்களுக்குத் தெரியுமா?''

''தெரியாது. ஆனால் மனிதரைப் பார்க்கும்போதே அந்தஸ்து தெரியாதா? ஆடையால் அந்தஸ்து உயருவதுமில்லை தாழ்வதுமில்லை. உண்மையைத்தான் முகம் புலப்படுத்தி விடுகிறதே!'' என்று மெள்ளச் சமாளித்துக் கொண்டார் அடிகளார்.

அபராஜிதனுடைய கம்பீரமான முகத்தை நோக்கிய கார்குழலியும் அடிகளாரின் அபிப்பிராயத்தைப் பூராவாக உள்ளூற ஆமோதித்துக் கொண்டாள். இருந்தாலும் தன் அபிப்பிராயத்தை வெளிக்குக் காட்டாமல், ''எளியவராயிருந்தாலும் பிரபுவாயிருந்தாலும் கிடைத்திருக்கிற காயத்துக்குச் சிகிச்சை முறை ஒன்றுதான். இவர் எங்கும் பயணம் செய்ய முடியாது. நீங்கள் எதற்கும் இவருடன் பூராவாக உதயமாகும் வரையில் தங்கியிருந்து கோட்டைக் காவலனிடம் இவரை ஒப்படைத்து ஏதாவது ஓர் அறையில் தங்கச் செய்யுங்கள்!'' என்று அடிகளாரை நோக்கிக் கூறிவிட்டு, ''முத்துநகை, வா போகலாம்,'' என்று அவ்விடத்தைவிட்டு நகர ஓர் அடி எடுத்து வைத்தவளை அபராஜிதன் அழைத்து நிறுத்தினான்.

''அம்மணி! நீங்கள் செய்த உதவிக்கு எவ்வளவோ கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் கோட்டைக் காவலரிடம் எங்களுக்கு அடைக்கலம் தேடித்தர வேண்டாம். நாங்கள் இங்கிருப்பது உங்கள் கோட்டைக் காவலருக்குத் தெரியக் கூடாது!'' என்றான்.

கார்குழலி திரும்பி அவனைச் சந்தேகத்துடன் நோக்கினாள். ''ஏன், தெரிந்தாலென்ன? எதற்காகப் பயப்படுகிறீர்கள்?'' என்று கேட்டாள்.

சைக்கிள் சக்கரங்களுக்குக் காற்று அடிக்க, கடைப் பையன் எவ்வளவு தரம் பம்ப் அடிக்கிறார்?

5.7.88 காலை, 10 முதல் 11 வரை, பாண்டி பஜாரில் ஒரு சைக்கிள் கடையில் கவனித்தபோது–

81 முறை பம்ப் அடித்தார். காற்று அடிக்கப்பட்ட முன் சக்கரங்கள்–43 தடவை, பின் சக்கரங்கள் 38 தடவை. (மொத்தம் 4 சைக்கிள்கள்).

–பா. கோ.

பொழுது போகாத பொம்மை

''பயத்துக்கும் எனக்கும் வெகு தூரம். காலப்போக்கில் அதை நீங்களே புரிந்துகொள்வீர்கள். ஆனால் தற்சமயம் நான் இந்த எல்லையிலிருப்பது யாருக்காவது தெரிந்தால் விளையக்கூடிய அனர்த்தங்கள் பல. இத்தனை உதவி செய்துள்ள உங்களுக்குக்கூட இன்னல் நேரலாம். இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்ல முடியாத நிலைமையிலிருக்கிறேன். என்னை நம்புங்கள். உங்கள் காவலாளிகளுக்குத் தெரியாமல் நான் கோட்டைக்குள் வரமுடியுமானால் ஒரு நாள் தங்கிச் செல்கிறேன். இல்லையேல் எது எப்படியானாலும் ஆகட்டும், நீங்கள் சென்று வாருங்கள்,'' என்று கூறினான் அபராஜிதன்.

அவன் வார்த்தைகளில் தொனித்த தீர்மானத்தைக் கண்ட கார் குழலி என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தயங்கினாள். பிறகு, முத்துநகையைப் பார்த்துக் கேட்டாள், ''இவர்களிருவரையும் கோட்டைக்குள் அழைத்து வரக் கோட்டையின் பெரிய வாசலைத் தவிர வேறு ஏதாவது வழி இருக்கிறதா?'' என்று.

''ஒரே ஒரு வழியிருக்கிறது. அம்மணி! ஆனால், அது உங்கள் தகப்பனாருக்கும் அடிகளாருக்கும் மட்டுந்தான் தெரியும்,'' என்று முத்துநகை பதில் சொன்னாள்.

அதுவரை சாந்த சொரூபியாகக் காட்சியளித்த சிவானந்த அடிகளார் குரோதத்திற்கு வசப்பட்டு அசல் ருத்திரனாக மாறித் தோழியை எரித்துவிடுவது போல் பார்த்தார். தோழியின் பதிலினால் அடிகளாருக்கு ஏற்பட்ட கோபக் கனலைக் கண்ட கார்குழலி அதன் காரணத்தை அறிய மாட்டாதவளாய் நிமிஷ நேரம் குழப்பமடைந்தாலும், இறுதியில் அடிகளாரை நோக்கி, ''ஸ்வாமி, அப்படி ஏதாவது வழி இருக்கும் பட்சத்தில் இவர்களை அழைத்துவாருங்கள்!'' என்று உத்தரவிட்டு நகர ஆரம்பித்தாள்.

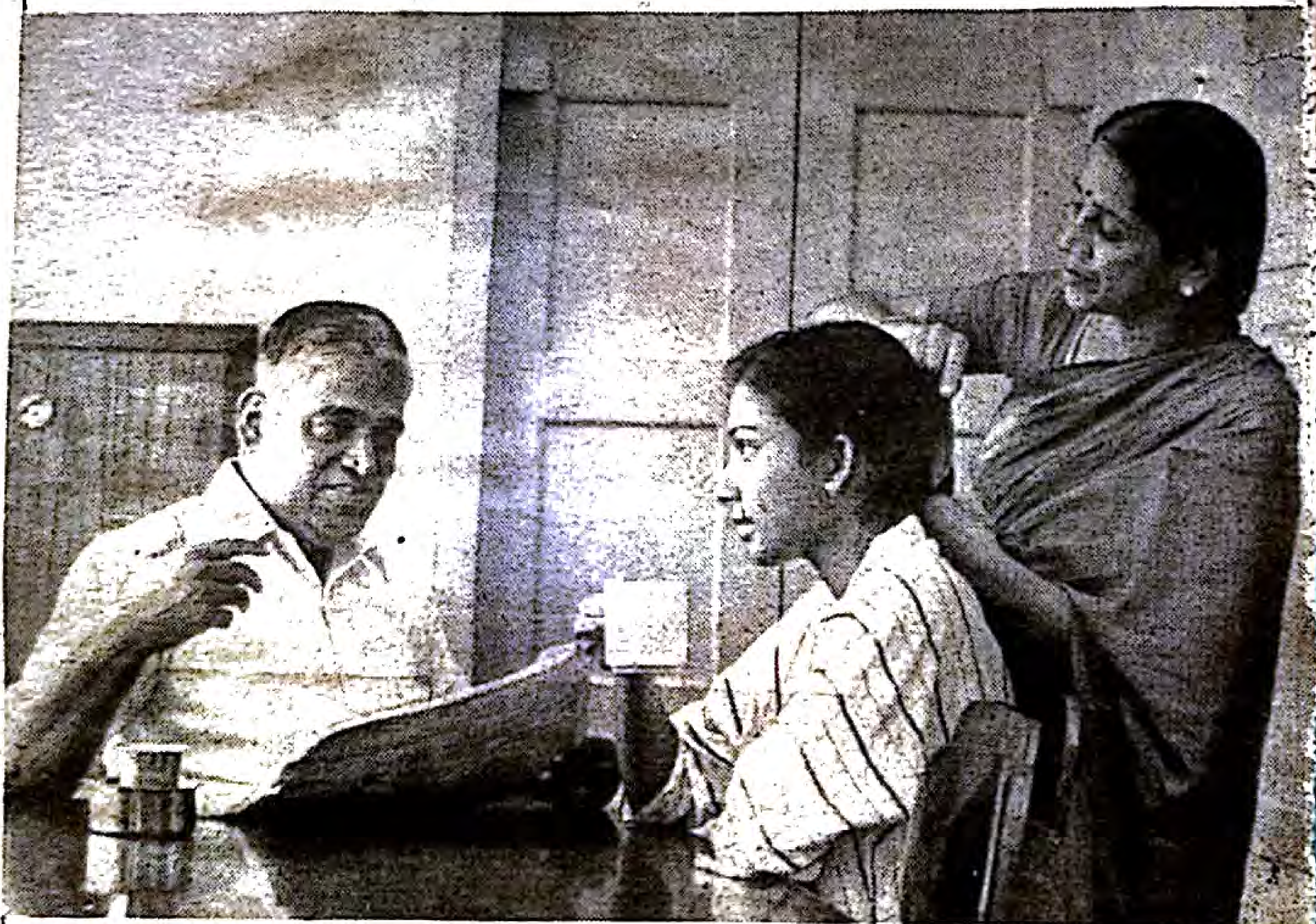
''என்னால் முடியாது!'' என்று திட்டமாக அறிவித்தார் அடிகளார்.

அடிகளார் அப்படிப் பட்ட வர்த்தனமாக மறுத்ததன் காரணம் கார் குழலிக்குப் புரியாவிட்டாலும் அபராஜிதனும் காரியும் விநாடியில் புரிந்து கொண்டதுமன்றி ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு, தங்கள் ஊகம் சரிதானென்பதைப் பரஸ்பரம் ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டார்கள். கோட்டைக்குள் செல்லச் சுரங்க வழி இருக்கிறதென்பதும், அது மழவராயனைத் தவிர அடிகளாருக்கு மட்டுமே தெரியுமென்பதும் அபராஜிதனுக்கும் காரிக்கும் விளங்கி விட்டது. கோட்டையை முதன் முதல் பார்த்தபோது அது பலப்படுத்தப் பட்டதன் காரணத்தைப் பற்றிச் சந்தேகித்த அபராஜிதன், அதற்கு ஒரு ரகசியச் சுரங்க வழியிருக்கிறதென்பதையும் அறிந்தவுடன் மழவராயன் ஏதோ பெரிய மர்மமான ராஜாங்க அலுவல்களில் இறங்கியிருக்கிறானென்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். இருந்த போதிலும் தன் யோசனைகளை வெளியில் காட்டாமல், ''அடிகளாருக்கு இஷ்டமில்லாவிட்டால் அழைத்துப் போக வேண்டாம்!'' என்றான்.

கார்குழலி அவ்வளவு சுலபமாக அடிகளாரை விடுவதாயில்லை. ''ஸ்வாமி! நான் சொல்கிறபடி செய்யுங்கள். வீணாக அந்த மனிதர் பிராணனை விடுவதற்குக் காரணமாயிருந்து பாவத்தைத் தலைமேல் போட்டுக் கொள்ளாதீர்கள். கோட்டையில் ஒரு நாளிருந்து செல்லட்டும்!'' என்றாள் அவள்.

அடிகளார் கார்குழலியின் முகத்தைச் சற்று நேரம் பார்த்தார். பிறகு ஏதோ யோசனை செய்தார். ''சரி,

"நான் என்னுடைய முதல் சம்பளம் ரூ.148 மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாட, உன் அம்மாவை

அது நடந்தது 1957-ம் ஆண்டு; இல்லை 1958-ல். கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்ததும், எனக்கு இந்த வேலை கிடைத்தது. இதில் வீட்டில் அனைவருக்கும் பெருமை. நான் மிகவும் அதிர்ஷ்டசாலியானதால் இந்த வேலை. அதுவும் 148 ரூபாய் சம்பளம் கிடைத்தது என்று என் நண்பர்கள் கருதினர்! சம்பளத்தில் பாதிப் பணத்திலேயே குடும்பம் நடத்த முடிந்தது.

இப்போது காலம் மாறியிருக்கிறது. ஆனால் பணத்தின் மதிப்பை நான் அப்படியே உணர்ந்து வருகிறேன்.

அதனால்தான் நான் சம்பாதித்த ஒவ்வொரு ரூபாயையும் மதிக்கிறேன்; சேமித்த பணத்தை உயர்வாகக் கருதுகிறேன். மிகுந்த விவேகத்துடனும் கவனத்துடனும் ஒவ்வொரு முதலீட்டையும் செய்கிறேன்.

அப்படியே அழைத்து வந்தாலும் இவர்கள் தங்க இடம் ஏது?'' என்று கேட்டார்.

''கோட்டைக்குள் இடமாயில்லை!'' என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவினாள் முத்துநகை.

''எங்கிருக்கிறது இடம்? இருப்பது இரண்டு கட்டிடங்கள். முன் பக்கத்திலிருக்கும் பெரிய கட்டிடத்தில் கோட்டையைக் காவல் புரியும் வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். பின் பக்கத்திலிருக்கும் சிறு கட்டிடத்தின் கீழ்ப்பாகத்தில் ஒரு பக்கத்தில் பணிப் பெண்களிருக்கிறார்கள். மற்றொரு பக்கம் நானிருக்கிறேன். மேலே நீ வசிக்கும் இரு அறைகளும், முத்துநகையின் அறையும் இருக்கின்றன. இவர்களைக் கோட்டைக்குள் அழைத்து வந்தால் எங்கு தங்க வைப்பது? பணிப் பெண்களுக்குத் தெரிந்தாலும் விஷயம் அம்பலப்பட்டுவிடும். கன்னி மாடத்திற்குள் இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளை அடிகளார் ரகசியமாக அழைத்து வந்தாரென்று தகவலை உன் தந்தையோ அல்லது இங்குள்ள வீரர்களோ அறிந்தால் என் உயிர் அரைக் காசு பெறுமா?'' என்று இருக்கும் கஷ்டத்தை விளக்கமாகச் சுட்டிக்காட்டினார் அடிகளார்.

அடிகளாரின் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் கார்குழலி கூடத் தயங்கினாள். அடிகளாரே தொடர்ந்து பேசினார். ''இளவரசி! இந்தப் பிரபுவை நாம் காப்பாற்ற வேண்டுமென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் எப்படிக் காப்பாற்றுவது, எங்கே தங்க வைப்பது என்பதுதான் யோசனையாயிருக்கிறது. ஒரு வழியிருக்கிறது. ஆனால் மிக அபாயமான வழி.''

''சொல்லுங்கள்!'' என்றாள் கார்குழலி.

''பணிப்பெண்களுக்குக்கூடத் தெரியாத ரகசியப் படிகள் மூலமாக இவர்களை உன் அறைக்குள் இருக்குமிடத்திற்கு அழைத்துவரலாம். அங்கு உன் அறைகளிலொன்றில் இன்று மட்டும் தங்க வைத்து இரவில் மீண்டும் வெளியே அனுப்பி விடலாம்!'' என்றார் அடிகளார்.

இதற்கு அபராஜிதன் ஒப்பவில்லை. தான் பாண்டிய சேனாதிபதியென்பதால் தன்னை எவ்விதத்திலும் காப்பாற்றவே அடிகளார் சிரமப்படுகிறார் என்பதை உணர்ந்தாலும் ஏதுமறியாத பேதையான கார்குழலியின் அந்தப்புறத்தில் திருட்டுத்தனமாகத் தங்கி, அவள் பேருக்கு மாசு நேரக்கூடிய எதையும் செய்ய இஷ்டப்படாத அபராஜிதன், ''ஸ்வாமி! தாங்கள் சொல்லும் யோசனை சரியல்ல,'' என்றான்.

''உங்களைத் தவிர வேறு யாராவது இருந்தால் இந்த யோசனையைச் சொல்லிக்கூட இருக்க மாட்டேன்!'' என்று பதில் சொன்னார் அடிகளார்.

''அடிகளாரே! ஒருவருக்கிருவராகத்தானே தங்கப் போகிறார்கள்? துணைக்கு நீங்களும் முத்துநகையுமிருக்கிறீர்கள். பாதகமில்லை. அழைத்து வாருங்கள்.'' என்று சொல்லிவிட்டு முத்துநகையுடன் விடுவிடென நடந்து சென்று விட்டாள் கார்குழலி. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் பெருத்த ஓசையுடன் கோட்டைக் கதவுகள் திறக்கப்பட்டதையும் திரைச் சீலைகளால் நன்றாக மூடப்பட்ட சிவிகையொன்று கோட்டைக்குள் சென்றதையும் கவனித்த அடிகளார், ''இளவரசி கோட்டைக்குள் சென்று

36'ம் பக்கத்தில் புகுந்து விளையாடிய பின் வந்திருக்க வேண்டிய விடை:

அ		இ	ந்	து	ம	தி		ஜெ
ம்	சா			மி	ப்	ரி	யா	ய
மா	யா	வி		ல	க்ஷ்	மி	க	கா
வ	வ	அ	வ	ன்		லா	சா	ந்
ந்	ன	லை				ட்	லை	த
தா	ம்	ஓ	சா	ண்	டி	ல்	ய	ன்
ள்		சை	வி	ஸை	ரா	ணி		
ரா	ஜே	ஷ்	கு	மா	ர்	சு	ஜா	தா
சி	த்	தி	ர	ப்	பா	வை		

அவர் பழக்கம் இவர் பழக்கம்

வாய் பேசும்போது கை என்ன செய்கிறது? சில நட்சத்திரங்களை உளவு பார்த்தபோது:

* பாரதிராஜா: அடிக்கடி பேண்ட் பெல்ட் லூப்பை இரண்டு கை விரல்களாலும் இழுத்து விட்டுக் கொள்வார். * பாக்யராஜ்: மூக்குக் கண்ணாடியின் நடுப் பகுதியை ஒரு விரலால் மேலே தள்ளி விட்டுக் கொள்வார். * செந்தில்: சிறியவர் முதல் பெரியவர் வரை யாரிடம் பேசினாலும் 'சரி அண்ணே, சரிண்ணே' என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பார். * ரஜனி: முடியை ஒரு கையால் கிளறி ஒதுக்கிக் கொண்டேயிருப்பார். அல்லது, ஒரு காலை லேசாக உயரே தூக்கி சுவரில் முட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டே பேசுவார். * பாலசந்தர்: நெற்றியின் உச்சிப் பகுதியை ஒரு விரலால் சொறிந்துகொண்டே பேசுவார். * எஸ்.எஸ். சந்திரன்: இடது கையை 60 டிகிரிக்கு உயர்த்தி உதறிக் கொண்டேயிருப்பார். * மணிவண்ணன்: 'ம்ஹூம்... ம்ஹூம்...' என்று கையை வாய்க்கருகில் வைத்து

விட்டாள். சேனாபதியவர்களே! இனி நாம் புறப்படலாம்,'' என்றார்.

''அடிகளாரே! நீங்கள் செய்யும் கைமாறுக்கு என்ன பதில் செய்யப் போகிறேன்?'' என்று ஏதோ உபசாரமாகச் சொல்ல ஆரம்பித்த அபராஜிதனைத் தடுத்த அடிகளார், ''சேனாதிபதி அவர்களே! அத்து மீறிச் செய்யும் இந்த உதவியை நான் காரணமாகவே செய்கிறேன். காரணத்தை இப்பொழுது கேட்க வேண்டாம். பின்னால் உங்களுக்கே தெரியும்,'' என்று கூறி விட்டு அபராஜிதனையும், காரியையும் அழைத்துக் கொண்டு, மெல்லக் கோட்டையின் பின்புறமாகச் சென்றார். அங்கு தன் மேல் உத்தரீயத்தை இரண்டாகக் கிழித்து அவ்விருவர் கண்களையும் இறுகக் கட்டினார். பிறகு அபராஜிதனின் ஒரு கையைக் காரியைப் பிடித்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு, மற்றொரு கையைத் தான் பற்றி அழைத்துச் சென்றார். சிறிது நேரம் நடந்த பிறகு ஏதோ ஒரு கதவு திறக்கப்பட்டுப் பாதாளப் படிகளில் தான் இறங்கிச் செல்லப் படுவதை அபராஜிதன் உணர்ந்தான். மீண்டும் மீண்டும் வளைந்து சென்ற படிகள் வேறு ஓரிடத்தில் ஏறத் தொடங்கின. இப்படிச் சுற்றி வளைத்து இருமுறை ஏறி இறங்கிய பிறகு சில்லென்ற காற்று தன் முகத்திலடிப்பதை உணர்ந்த அபராஜி தன் குறிப்பிட்ட இடத்திற்குத் தான் வந்து சேர்ந்ததை உணர்ந்தான்.

அடிகளார், அவ்விருவர் கண் கட்டுக்களையும் அவிழ்த்தார். கூசிய கண்களை ஒரு முறை கசக்கிக் கொண்ட அபராஜிதன் மிக நன்றாக அலங்கரிக்கப் பட்ட பெரிய அறையில் தானிருப்பதை அறிந்தான். திறந்திருந்த சாளரத்தின் வழியாக எதிரே தெரிந்த காட்டிலிருந்தும் கீழே தெரிந்த கோட்டை மதிலிலிருந்தும் அடிகளார் கூறிய கார்குழலியின் அறைகளொன்றுக்கு தான் வந்து விட்டதை உணர்ந்தான்.

அவர்கள் அந்த அறையை அடைந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அவ்வறையின் மற்றொரு பக்கத்திலிருந்த கதவைத் திறந்து கொண்டு முத்துநகை பின்தொடரக் கார்குழலி வந்து,

செருமிக் கொண்டே பேசுவார். * கமல்: மார்பை தடவிக் கொள்வார். (அல்லது) கழுத்துப் பகுதியிலிருக்கும் இரண்டு பக்கக் காலரையும் தடவிக் கொள்வார். * அம்பிகா: மூக்கை ஒரு விரலால் தட்டிவிட்டுக் கொண்டேயிருப்பார். * பாண்டியன்: ஒரு கையை (முன் பகுதியை) மூடி இன்னொரு கை விரல்களால் அந்தக் கையை மூடி இரண்டையும் சேர்ப்பார். பின் எடுப்பார்... சேர்ப்பார்... * கார்த்திக்: இரண்டு விரல்களால் இரண்டு பக்கத்து மீசையையும் மேலிருந்து கீழே தடவி விடுவார். * சரண்யா: மாராப்புத் துணியை சரிசெய்து கொண்டேயிருப்பார். (புடவை, தாவணி கட்டியிருக்கும் போது) * அமீர்ஜான்: நெற்றியில் கட்டியிருக்கும் கர்சீப்பை அவிழ்த்துச் சுற்றுவார். மீண்டும் கட்டுவார். மீண்டும் அவிழ்ப்பார். * ராதா: இடது காதுப் பகுதியில் விழுந்து காதை மறைக்கும் தலைமுடியைச் சரிசெய்து கொண்டேயிருப்பார்.

தொகுப்பு: சந்து

அவ்விருவருக்கும் அடுத்திருந்த மற்றொரு அறையில் தங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்படி முத்துநகைக்கு உத்தர விட்டாள். முத்துநகை சைகை செய்ய அவளைப் பின்தொடர்ந்து அபராஜிதனும் காரியும் பக்கத்தறைக்குச் சென்றனர்.

''உன் இஷ்டப்படி அவர்களைக் கொண்டு வந்து சேர்த்து விட்டேன்,'' என்று சொல்லிவிட்டு அறையிலிருந்து நகர முற்பட்ட அடிகளார் சட்டென்று நின்ற இடத்திலேயே ஒரு கணம் நின்று, ''அதென்ன சத்தம்?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே சாளரத்தின் வெளியே தலையை நீட்டிப் பார்த்தார். அடுத்த வினாடி கோட்டைக் கதவுகள் திறக்கப் பட்டன. குதிரைகள் பல கோட்டைக்குள் தடதடவெனப் பாய்ந்து வந்தன.

''என்ன அடிகளாரே?'' என்று வினவினாள் கார்குழலி.

''யாரோ வந்திருக்கிறார்கள். குதிரைகள் மிகவேகமாக உள்ளே நுழைந் திருக்கின்றன,'' என்றார் அடிகளார்.

''யாராயிருக்கும்?'' என்று கார்குழலி வினவினாள்.

அடிகளார் தம்மை நிதானப் படுத்திக் கொண்டு பதில் சொல்வதற்கு மாடிப் படிகளில் யாரோ மிக வேகமாக ஏறிவரும் சத்தம் கேட்டது. அந்தச் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து, ''குழலி!'' என்ற குரலொன்றும் அதிகாரமாக வெளிவந்தது. மிதமிஞ்சிய பயத்தால் கார்குழலி திக்பிரமையடைந்தாள். மறு நிமிடம் கார்குழலியின் தந்தையான கண்டதேவ மழவராயன் உள்ளே நுழைந்தான். கலவரத்தால் கலங்கி நின்ற மகளின் வதனத்தைக் கண்டு அதில் படர்ந்திருந்த கிலிக்குக் காரணத்தை அறியாமல் திகைத்த மழவராயன், அடிகளாரை நோக்கினான். அடிகளார் ஆந்தை போல் விழித்தார். அதே சமயத்தில் அபராஜிதனும் காரியும் தங்கியிருந்த கோடி அறைக் கதவும் மெல்லத் திறக்கவே, விஷயம் வெளிப்பட்டு விட்டால் என்ன செய்வதென்ற திகைப்பால் அடிகளார் வெலவெலத்துப் போனார். மழவராயன் பார்வை திறந்த கதவின் திக்கிலும் பாய்ந்தது.

(தொடரும்)

ப(டி)த் தகம்

கவிஞர் கண்ணதாசன் தலையங்கங்கள்

(பதிப்பு: காந்தி கண்ணதாசன் —பக்88 —ரூ.6 — கண்ணதாசன் பதிப்பகம். 12. கண்ணதாசன் சாலை, சென்னை 600 017).

மனசில் பட்டதை படாலென்று போட்டு உடைக்கும் காரமான கருத்துக்கள். உதாரணம்: சட்டச் சொற்களைத் தமிழ்ப் படுத்தக் கூடாது என்ற கட்டுரை.

புரட்சி மலர்கள்

(கா. காளிமுத்து —பக். 122 —ரூ. 7 —பரணி பதிப்பகம், கீழ மாரட் வீதி, மதுரை 625 001)

அ.தி.மு.க.(ஜா) அணியினரின் நாளிதழில், பிரிவினைக்குப் பின் வந்த ஆசிரியரின் கட்டுரைத் தொகுப்பு. பெரும்பாலும் மாற்றுக் கட்சியையும் மைய அரசையும் தாக்குகிறார்.

எண் கணிதமும் எதிர்கால வெற்றியும்

(மதன் பிரசன்னா —பக். 120 —ரூ. 10 —உமையாள் புத்தக நிலையம், 51, ஜி.என். செட்டிதெரு, சென்னை 600 004)

ஆங்கில எழுத்து அடிப்படையில் எண்களைக் கணக்கிட்டுக் குணசித்திரத்தையும் எதிர்காலப் பலனையும் சொல்லும் சோதிட நூல்.

ஜாதகமும் உங்கள் தொழிலும்

(தொகுப்பு: கே.என். சரஸ்வதி —பக். 106 —ரூ. 9 — கடலங்குடி பப்ளிகேஷன்ஸ், 38, நடேசர் தெரு, சென்னை 600 017)

நுணுக்கமான விளக்கம் நிறைந்த சோதிட நூல்.

பிளாக் செய்வது எப்படி?

(பி.என்.ஜி. பால் —பக். 140 —ரூ. 15 —வைகை பப்ளிகேஷன்ஸ், 309, லிங்கியார் தெரு, சென்னை 600 001)

அச்சகத் துறையில் ஒரு பிரிவான பிளாக் செய்வது பற்றிய உட்பிரிவுகளையும் சொல்லித் தருவதுடன் 'ஆர்டர் பெறுவது எப்படி?' என்ற ரகசியத்தையும் போதிக்கிறது.

1. ஏன் என்ன எப்படி?

(கோ. செல்வம் —பக். 28 —ரூ. 2.50 —அனுராகம்)

கலைக் களஞ்சியத்திலிருந்து சில பொறுக்கு மணிகள். மாதங்களின் கதைகள் உருப்படியான தொகுப்பு.

2. நினைப்பது நிறைவேறுமா?

(ரிஷிபானந்தர் —பக். 28 —ரூ. 2.50 —அனுராகம்)

108'க்குள் ஓர் எண்ணைச் சொல்லச் சொல்லி, உடலுறுப்புகளில் ஒன்றைத் தொடச் சொல்லி, பலகரை 12 உருட்டிப் போட்டு அதற்கு ஆரூடப் பலன் குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

3. உலக வரலாற்றில் மாறிய பெயர்கள்

(எஸ். சங்கரன் —பக். 28 —ரூ. 2.50 —மூன்று புத்தகங்களும்: அனுராகம், 10, கண்ணதாசன் சாலை, சென்னை 600 017)

நாடு நகரங்கள் ஊர்களின் அசல் பெயரும் மாறிய பெயரும் பட்டியல் பொறுத்தவரை தலைப்பு சரிதான் பிற்பகுதியில் சிலரின் புனை பெயர்களை (சொ. விருத்தாசலம்—புதுமைப்பித்தன்)யும் இந்தப் பட்டியலில் சேர்த்தது பொருத்தம் தானா?.

கல்கியின் வரலாற்று நாவல்கள் பூவண்ணன்

யஜுர் வேதீய ஆபஸ்தம்ப பூர்வ ப்ரயோகம்

(''அண்ணா'' —பக். 328 —ரூ. 20 —பவானி புக் செண்டர், ஸ்டேஷன் ரோடு, சென்னை 600 033)

'ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரத்தைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் அர்த்த ஞானத்துடன் தகுந்த உபாத்யாயர்களைக் கொண்டு கர்மாக்களைச் செய்ய உதவியாக இருக்கும் வண்ணம்' வெளியிட்டிருப்பதாய்க் குறிப்பிடுகிறது முன்னுரை.

1. கல்கியின் வரலாற்று நாவல்கள்

(பூவண்ணன் —பக். 264 —ரூ. 27 —வானதி)

ஆசிரியரின் டாக்டர் பட்டத்துக்கான ஆய்வு ஏடு இப்போது அச்சேறியிருக்கிறது. கல்கியின் சரித்திர நாவல்களுக்குப் புகழ் சேர்க்கிறது.

2. கண்ணதாசன் கவிதைகள் —ஒரு மதிப்பீடு

(ப. முத்துக்குமாரசாமி —பக். 108 —ரூ. 7.50 — இரண்டு புத்தகங்களும்: வானதி பதிப்பகம், 13, தீனதயாளு தெரு, சென்னை 600 017)

தம் கவிதைகளை எடை போட்டுச் சொல்லும் சிறந்த ஆசிரியருக்குப் பரிசளிக்கப் போவதாய்க் கண்ணதாசனே ஒரு பத்திரிகையில் அறிவித்திருந்தாராம். அதிலே பரிசு பெற்று, நூலாக வந்திருக்கிறது. கண்ணதாசனின் கவிதைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

1. காகிதத்தின் கதை

(பிறையணிவோன் —பக். 36 —ரூ. 2.75 —தாகம்)

'அமெரிக்கக் குளவிகள் மிக நல்லவகைக் காகிதங்களைத் தயாரிக்கின்றன... தாவரங்களின் நார்களிலிருந்து மனிதன் காகிதம் செய்யக்கூடும் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன.' இதுபோல் முதல் காகிதம் உற்பத்தியானதிலிருந்து இன்று வரும் பல்வேறு வகைக் காகிதங்கள் வரை சுருக்கத் தெளிவுடன் இருக்கிறது.

2. தெரிந்து கொள்ளுங்கள்

(பிறையணிவோன் —பக். 36 —ரூ. 2.75 —இரண்டு புத்தகங்களும்: தாகம், 58, டி.பி. கோயில் தெரு, சென்னை 600 005)

பொது அறிவுப் புதிர்கள். கேள்விகளைக் கவிதை வடிவில் தந்திருப்பது வித்தியாசம். மாதிரிக்கு—

உலகில் நேரம் கண்டிடவே
ஊசல் ஆடும் கடிகாரம்
பலரும் வியக்கக் கண்டவரார்?
பகர்வாய் உடனே விடைதன்னை.

(ஹியூஜென்ஸ் கிரிஸ்டியன்)

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

8. மழவராயன் மனம்

அறைக் கதவு திறந்ததும் மழவராயன் அந்தப் பக்கமாகப் பார்வையைச் செலுத்தியதைக் கண்ட அடிகளார் அபரிமிதமான அச்சத்தால் மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டார். 'சரி, காரியம் மிஞ்சிவிட்டது' என்ற முடிவுக்கும் வந்து, கலவரமடைந்த கண்களுடன் கார் குழலியைப் பார்த்தார். கார்குழலியின் அழகிய வதனம்கூடக் கவலையால் கலங்கித்தான் நின்றது. அடிகளாரின் பார்வையுடன் சட்டென்று வினாடி நேரம் கலந்த அவள் பார்வையிலும் குழப்பமிருக்கத்தான் செய்தது. அந்தக் குழப்பத்தையும் அடிகளாரின் நடுக்கத்தையும் அதிகப்படுத்தும் முறையில் அமைந்தது மழவராயனின் முதற் கேள்வி.

கதவு திறக்கப்பட்டுச் சிறிது நேரமாகியும் அறையிலிருந்து யாரும் வெளி வராததையும் திறந்த கதவும் பாதியிலேயே நின்று விட்டதையும், அறையில் பேச்சு மூச்சு இல்லாதிருந்தாலும் யாரோ நடமாடும் சத்தம் மட்டும் கேட்பதையும் கவனித்த மழவராயன், ''அந்த அறையில் யாரிருக்கிறார்கள்?'' என்று அடிகளாரை நோக்கித் திரும்பிக் கேட்டான்.

இந்தக் கிலியில் என்ன சொல்வதென்பதை அறியாத அடிகளார், ''பணிப் பெண்கள்... பணிப் பெண்களிருக்கிறார்கள்,'' என்று தடுமாறி வார்த்தைகளை உதிர்த்தார். வார்த்தைகளைச் சொல்லியபோது அவருக்கு ஏற்பட்ட திணறலையும், குரலில் தொனித்த நடுக்கத்தையும் கவனித்த மழவராயன், அவர் கைகளும் நடுங்குவதைக் கண்டு, ''ஏன் இப்படி நடுங்குகிறீர்?'' என்று வினவினான்.

''குளிர்,'' என்று அடிகளார் புளுகினார்.

''குளிரா?''

''காலையில் பனி அதிகமாயிருந்தது. அத்துடன் தாமரைத் தடாகத்தில் முழுக்கு.''

''எந்தத் தாமரைத் தடாகத்தில்? கோட்டைக்கு வெளியிலிருக்கும் குளத்திலா?''

''ஆமாம்.''

மழவராயன் முகத்தில் கோபக் கனல் வீசியது. ''கோட்டைக்கு வெளியே யாரும் செல்லக்கூடாதென்று நான் உத்தர விட்டிருக்கிறது உமக்கு நினைவில்லையா?'' என்று கேட்டான்.

''இருக்கிறது. ஆனால்...'' என்று இழுத்தார் அடிகளார்.

''என்ன ஆனால்? எதற்காகக் கோட்டையை விட்டு வெளியே போனீர்?''

இந்தச் சமயத்தில் கார்குழலி குறுக்கிட்டு, ''அப்பா! அவரைக்

கோபித்துப் பயனில்லை; உங்கள் உத்தரவை அவர் மீறியதற்கு நான்தான் காரணம்!'' என்று சொன்னாள்.

''நீ சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லை,'' என்றான் மழவராயன்.

''அவராகக் கோட்டையை விட்டுப் போகவில்லை; துணையாக வரும்படி நான்தான் கூப்பிட்டேன்,'' என்றாள் கார்குழலி.

''என்ன! கன்னிமாடத்தை விட்டு வெளியே சென்றாயா?'' என்று கோபமும் பிரமிப்பும் கலந்த குரலில் கேட்டான் மழவராயன். அவன் கோபமும் பிரமிப்பும் அடிகளாருக்கும் ஓரளவு சாந்தியை அளித்தன. கன்னி மாடத்தை விட்டுப் பெண் வெளியே சென்றாள் என்பதால் மழவராயன் மனோநிலை அடியோடு மாறிவிட்டதையும், பக்கத்தறையில் இருக்கும் விருந்தினர்களைப் பற்றிய சந்தேகமும் அந்த வினாடிக்கு அடிபட்டுப் போய் விட்டதையும் கண்ட அடிகளார் சிறிது ஆறுதலடைந்து, மழவராயன் மனப் போக்கை மாறுபட்ட சுவட்டிலே திருப்ப முயன்று, ''இந்த அற்ப விஷயத்துக்காகத் தாங்கள் இளவரசிமீது கோபிக்கக் கூடாது!'' என்று துணிந்து சொன்னார்.

''அற்ப விஷயமா! கன்னி மாடத்திலிருந்து ராஜ குடும்பத்துப் பெண் வெளியே செல்வது அற்ப விஷயமென்றா நினைக்கிறீர்கள்? அப்படியானால் கன்னி மாடம் எதற்கு? கட்டுக்காவல் எதற்கு?'' என்று உஷ்ணமாகக் கேள்விகளை வீசினான் மழவராயன்.

''மணமாகாத அரச குடும்ப மகளிர் ஆடவர் கண்களில் படக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் கன்னி மாடங்கள் கட்டப்படுகின்றன...''

''அந்த நோக்கம் நிறைவேற வேண்டுமானால் அரச குடும்ப மகளிர் அவ்வப்பொழுது வெளியே சென்று உலாவி வரவேண்டுமாக்கும்?''

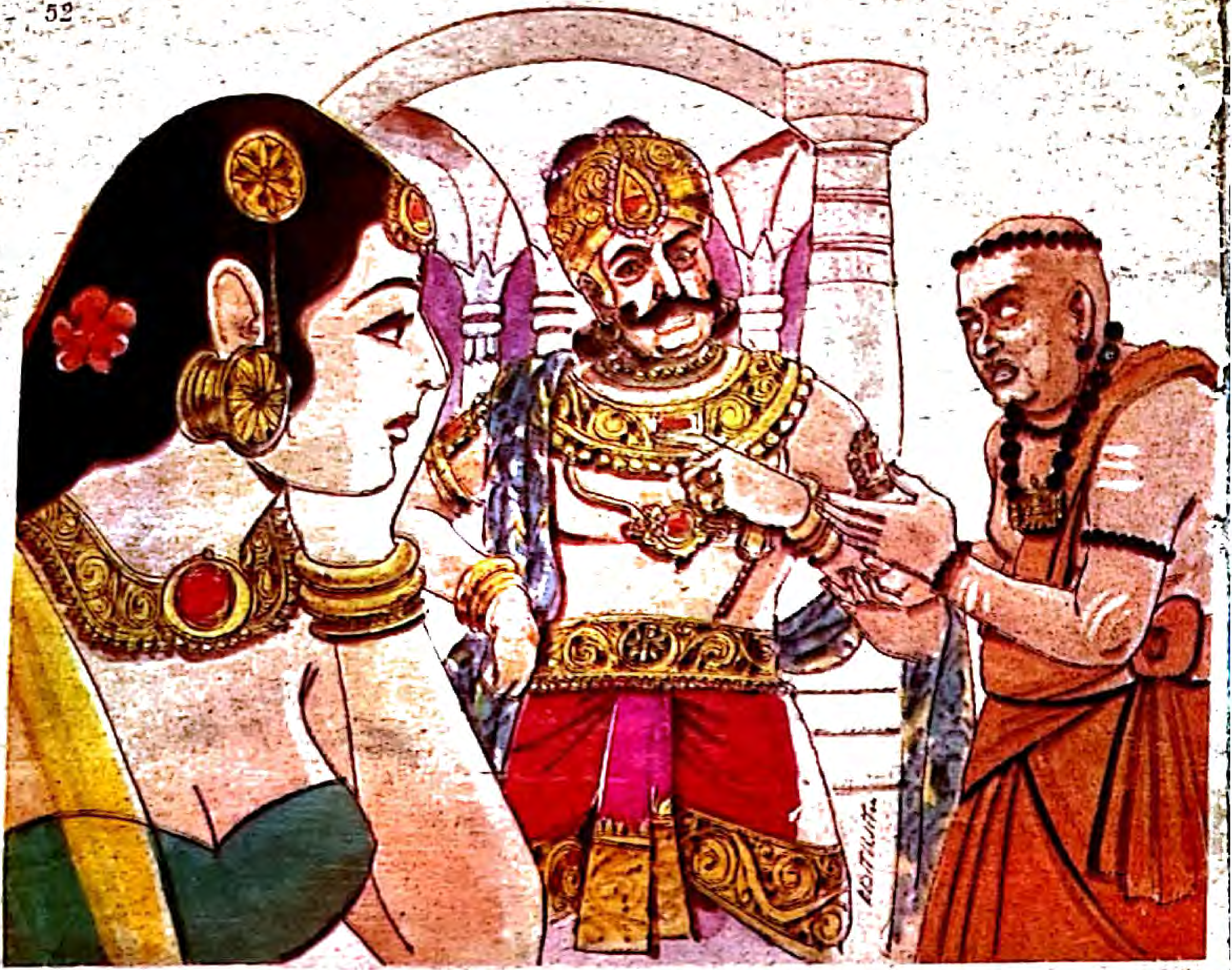
''உலாவி வரப் போகவில்லையே. தாமரைத் தடாகத்தில் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டுமென்று குழந்தை ஆசைப்பட்டாள். விடிவதற்குள் போய் வந்து விடலாமென்று சம்மதித்தேன்.''

''உம்மை யார் சம்மதிக்கச் சொன்னது? நீர்தான் சம்மதித்தீர் என்றால் கோட்டைக் காவலன் எப்படிச் சம்மதித்தான்?'' என்று மழவராயன் மிகுந்த கோபத்துடன் கேள்விகளை அடுக்கினான்.

''கோட்டைக் காவலன் முதலில் சம்மதிக்கவில்லை. நான் கண்டிப்பாகப் போகத்தான் வேண்டுமென்று அடிகளார் மூலம் சொல்லியனுப்பினேன். பிறகுதான் சம்மதித்தான்!'' என்று கார்குழலி சொன்னாள், தரையில் கண்களைச் சாய்த்துக்கொண்டே.

மழவராயன் அவளுக்கு ஏதும் பதில் சொல்லவில்லை. அடிகளாரை நோக்கியே பேசினான். ''அடிகளாரே! அறியாச் சிறுமியான இவள் பொறுப்பில்லாமல் நடந்து கொள்வதை நான் அர்த்தம் செய்துகொள்ள முடியும். ஆனால், இப்பொழுதுள்ள ராஜீய நிலைமையையும் நாம் இருக்கும் ஆபத்தான காலத்தையும் அறிந்த நீரும் என் உத்தரவுகளை மீறி நடப்பதானால் நான் என்ன செய்ய முடியும்? மேலை மங்களத்தில் தனிக் கன்னி மாடம் ஏதுமில்லையென்றா குழலியை இந்தக் கோட்டையில் கொண்டுவந்து வைத்திருக்கிறேன்? காரணமில்லாமலா கன்னி மாடத்தில் காவலர் படையையும் தங்க வைத்திருக்கிறேன்!'' என்று வினவினான்.

அடிகளார் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. கார்குழலியை வீர பாண்டியனுக்கு மணமுடிக்கப் பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுக்கள் முயல்வதும், அதன் காரணமாக இலங்காபுரன் கூடக் கார்குழலியின் மீது ஒரு கண்ணை வைத்திருப்பதும் அடிகளாருக்குத் தெரியும். தன்னுடைய திட்டங்களுக்குத் தடையாக நிற்கும் யாவரையும் எப்படியும் தீர்த்துக் கட்ட இலங்காபுரன் சளைக்க மாட்டானென்பதையும் அடிகளார் அறிவார். இலங்காபுரனிடமுள்ள பயத்தாலேயே மழவராயன் இந்தப் பழைய கோட்டையைப் பலப்படுத்தி, இதில் தன் மகளுக்கு ஒரு கன்னி மாடமும் கட்டிக் கொடுத்துச் சரியான காவலையும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறானென்பது அடிகளார் அறியாத விஷயமல்ல. தேவையானால் கார்குழலியைத் தூக்கிச் செல்லக்கூட முயற்சி நடக்குமென்ற காரணத்தாலேயே கோட்டையை விட்டு வெளியே காலடி எடுத்து வைக்கக் கூடாதென்று மழவராயன் கண்டிப்பான உத்தரவிட்டி

ருந்தானென்பதையும் அடிகளார் நன்றாக உணர்ந்தே இருந்தார். இருந்தபோதிலும் கார்குழலிக்குச் சிறுவயது முதல் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுத்து, தகப்பனைவிட வாஞ்சையுடன் வளர்த்த அடிகளார், அவள் ஆசைக்குக் குறுக்குச் சொல்ல இஷ்டமில்லாமலேயே கோட்டைக்கு வெளிப்புறமிருந்த தடாகத்துக்குச் செல்ல ஒப்புக் கொண்டார். அப்படி ஒப்புக் கொண்டது எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்பதை அந்தச் சமயத்தில் அடிகளாரை விட நன்றாக அறிந்து கொண்டவர் யாருமில்லை. இருந்தாலும், நிலைமையை மெல்லச் சமாளிக்கப் பிரயத்தனப்பட்டு, "இந்தப் பக்கம் சில நாட்களாக அமைதியாகத்தானே இருக்கிறது என்ற தைரியத்தில்தான் நான் இளவரசியின் இஷ்டத்துக்கு உட்பட்டேன்," என்று சமாதானம் சொன்னார்.

மழவராயன் கேட்ட அடுத்த கேள்வி அடிகளாரின் உடலை மீண்டும் ஒரு குலுக்குக் குலுக்கியது. "காட்டுப் பக்கத்தில் திடீரெனப் பாண்டிய வீரர்கள் தோன்ற மாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்?"

விஷயம் ஏதாவது ஏற்கனவே வெளிப்பட்டு விட்டதோ என்ற பீதியால் அடிகளார் நிரம்பச் சங்கடத்துக்கும் சந்தேகத்துக்கும் வசமாகி, "பாண்டிய வீரர்கள் திடீரென்று காட்டுப் பக்கத்தில் தோன்ற வேண்டிய அவசியம்?" என்று விசாரித்தார்.

அவ்விருவர் சம்பாஷணையும் அபாயமான மார்க்கத்தில் திரும்புவதைக் கண்ட கார்குழலி மேலும் நிற்க மாட்டாதவளாய், சற்றுத் தள்ளியிருந்த ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். தகப்பனார் மேலும் என்னென்ன கேட்பாரோ என்ற பயமும் அவளைச் சூழ்ந்துகொள்ளவே செயலும், பேச்சுமற்று அவர்களையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அடிகளாரைக் கோபத்துடன்

ஒற்றுப் பார்த்த மழவராயன் சொன்னான்: ''அவசியமிருக்கிறது அடிகளாரே! பாண்டிய வீரர்கள் காட்டைத் தாண்டிக் கால் காத தூரத்தில் தங்கியிருக்கிறார்கள்.''

''என்ன! காட்டைத் தாண்டிக் கால் காத தூரத்திலா? பாண்டியப் படை வீரர்களா?''

''ஆமாம் ஸ்வாமி! அவர்களுடன் வந்திருப்பது யார் தெரியுமா?''

அடிகளார் பதில் பேச மாட்டாமல் மென்று விழுங்கினார். பாண்டியப் படைகள் வந்திருந்தால் சேனாதிபதியும் வந்திருக்கவேண்டும். அந்தச் சேனாதிபதியோ அடுத்த அறையிலிருக்கிறான். 'சிவ சிவ! என்ன சங்கடம்' என்று உள்ளுக்குள்ளேயே திணறிய அடிகளார் மேலுக்கு, ''யார் வந்திருப்பது?'' என்று விசாரித்தார்.

''இலங்காபுரன்?'' என்று எதிர்பாராத பதிலைக் கூறினான் மழவராயன்.

''பாண்டிய வீரர்களுடன் இலங்காபுரன்! எதற்காக வந்திருக்கிறான்?'' குழறினார் அடிகளார்.

''யாருக்குத் தெரியும்? பல காரணங்களுக்காக வந்திருக்கலாம். தன் மருமகள் பாண்டிய சிம்மாசனத்தில் உட்காருவதற்கு இடைஞ்சலாக இருக்கும் கார்குழலியைப் பாதையிலிருந்து அகற்றுவதற்காக வந்திருக்கலாம், அல்லது இந்தப் பிராந்தியத்தில் ஏதாவது ராணுவ நடமாட்டம் இருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்க வந்திருக்கலாம். நம்முடன் குலசேகர பாண்டியன் ஏதாவது பேச்சு வார்த்தை நடத்த இஷ்டப்படுகிறானா என்பதை நோட்டம் பார்க்கவும் வந்திருக்கலாம்,'' என்றான் மழவராயன்.

''மற்றதெல்லாம் சரி. கார்குழலி இங்கிருப்பது இலங்காபுரனுக்குத் தெரிய நியாயமில்லையே?''

''இலங்காபுரனுக்குத் தெரியாத விஷயங்கள் ஏதும் தமிழ் நாட்டிலிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவன் ஒற்றர்கள் இல்லாத இடமில்லை. அவனைப் பற்றிப் பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும், எடுக்கப்படும் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் கவனிக்க ஆட்களிருக்கிறார்கள். அடிகளாரே! நாம் மிக எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். அபாயமான காலத்தில் அஜாக்கிரதையாக இருப்பதால் ஏற்படக் கூடிய ஆபத்துக்கள் பல. இந்த இலங்காபுரன் இவ்வளவு அருகிலிருக்கிறான் என்பது நமது கோட்டைக் காவலருக்குக் கூடத் தெரியாது. எனக்கும் ஒற்றர்கள் மூலமாக நேற்றுத்தான் தெரியும். இவ்வளவு ரகசியமாகக் காரியம் நடக்கும்போது இலங்காபுரனுக்கு எது தெரியும் எது தெரியாது என்பதை நாமாக ஊகிப்பது மிக முட்டாள்தனம். அவன் இவ்வளவு அருகில் இருப்பதை நேற்று வரை அறியாததால் நானே ஒரு மடத்தனமான காரியத்தைச் செய்திருக்கிறேன்,'' என்றான் மழவராயன்.

''என்ன அது?''

''குலசேகர பாண்டியனை இங்கு வரச் சொல்லியிருக்கிறேன்.''

மழவராயனுக்குக் கேடுகாலம் கிட்டி விட்டதென்று அடிகளார் தீர்மானித்துக் கொண்டார். மழவராயனுக்கு மேலைமங்கலத்தை அளித்த இலங்காபுரன் அவனிடம் சமீப காலத்தில் சந்தேகம் கொண்டிருக்கிறானென்பதையும், அரசை அளித்த அவனால் அரசை நசுக்கவும் முடியுமென்பதையும் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டிருந்தார். குலசேகரன் மழவராயனுடன் தொடர்பு கொண்டான் என்பதை இலங்காபுரன் அறிந்தால் மழவன் அரசு விநாடியில் பிடுங்கப்பட்டு விடும் என்பது அடிகளாருக்குத் தெரியும்.

ஆகவே, ''இப்பொழுதுதான் என்ன முழுகி விட்டது? குலசேகர பாண்டியனை வர வேண்டாமென்று சொல்லியனுப்பி விட்டால் போகிறது.'' என்று அவர் யோசனை சொன்னார்.

''அதற்கு அவகாசமில்லை. எந்த நிமிஷத்திலும் அவர் வந்து விடலாம். இந்தக் கோட்டையில் அவரைச் சந்திப்பதாக வாக்களித்து விட்டேன்,'' என்று மழவராயன் சொல்லிவிட்டுத் தன் மகளிடம் சென்று அவளருகில் உட்கார்ந்து கொண்டு, ''குழலி! எனக்குள்ள கவலையால்தான் உன்னிடம் கோபித்தேன். இனிமேல் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் கன்னி மாடத்தை விட்டு அகலாதே,'' என்று சொல்லி அவள் முதுகை ஆதுரமாகத் தடவிக் கொடுத்தான். அடிகளாரும் தானும் அத்தனை நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தும் கோடி

அறையிலிருந்து யாரும் கிளம்பாததைப் பார்த்த மழவராயன், ''குழலி! பணிப்பெண்கள் அந்த அறையில் இத்தனை நேரம் எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்கிறார்கள்? யாராவது ஒரு பெண்ணைக் கூப்பிட்டு என் ஸ்நானத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொல்,'' என்றான்.

கார்குழலி கூப்பிடு முன்பாகவே அவள் அபிப்பிராயத்தைப் புரிந்து கொண்டவள் போல் கோடி அறையிலிருந்து முத்துநகை வெளியில் வந்தாள். ''யார், முத்துநகையா இவ்வளவு நேரம் அந்த அறையிலிருந்தாய்?'' என்று மழவராயன் கேட்டான்.

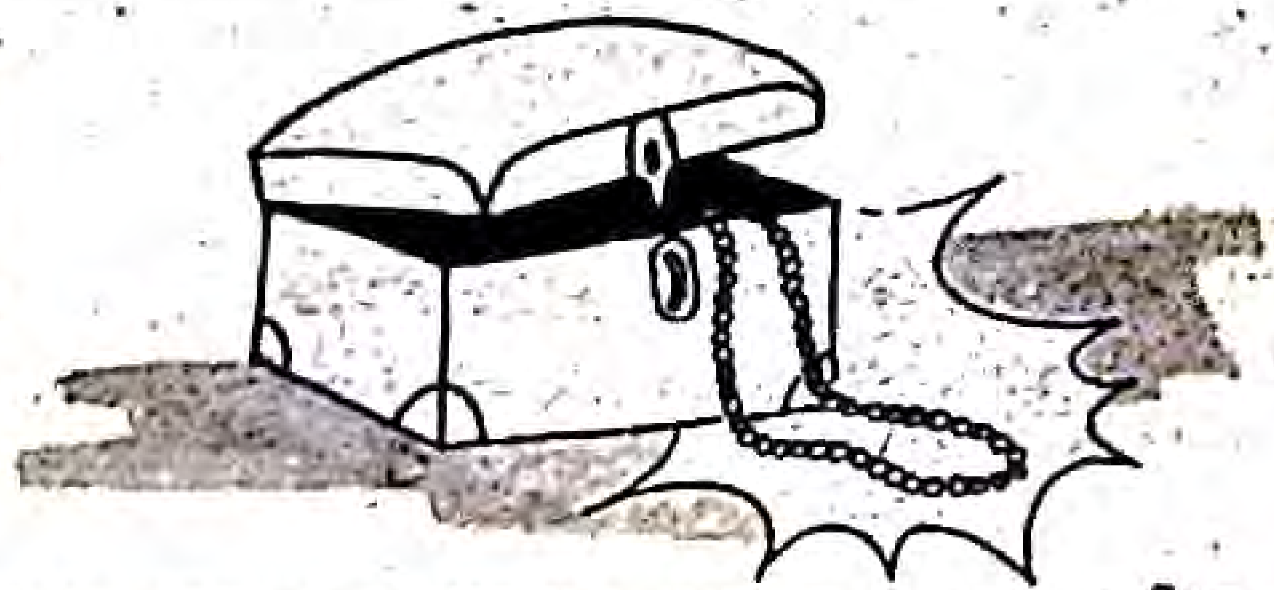
''ஆமாம், மகாராஜா! நானும் இளவரசியுடன் தடாகத்துக்குப் போயிருந்தேன். வேறு ஆடை அணிந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் தாங்கள் வந்து சேர்ந்தீர்கள். வந்ததும் ஏதோ அடிகளாருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கவே அறையிலேயே தங்கினேன்,'' என்று மழவராயனைப் பார்த்துக் கூறிய முத்துநகை, கார்குழலியையும் சட்டென்று ஒரு பார்வை பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையில் தனக்கு ஆறுதலளிக்கக்கூடிய குறி தோன்றியதைக் கண்ட கார்குழலி ஆறுதலடைந்ததற்கு அறிகுறியாக ஒரு பெருமூச்சையும் விட்டாள்.

அதற்கு மேல் மழவராயனை அங்கு தாமதிக்க விடுவது பிசகு என்று தீர்மானித்த அடிகளார் முத்துநகையை நோக்கி, ''சீக்கிரம் போய் பணிப் பெண்களிடம் சொல்லி மன்னர் ஸ்நானத்துக்கு வேண்டியவற்றைத் தயார் செய்,'' என்று உத்தரவிட்டு, ''மகாராஜா! தாங்கள் அடியேன் ஆசிரமத்துக்கு வந்தால் அங்கேயே ஆடைகளை மாற்றிக் கொண்டு ஸ்நானத்துக்குச் செல்லமாம்,'' என்று அழைத்தார்.

''தேவையில்லை. இங்கேயே சற்று நேரமிருக்கிறேன். ஸ்நான அறையில் ஏற்பாடானதும் சொல்லியனுப்புங்கள்,'' என்றான் மழவராயன்.

அடிகளார் விடுவதாயில்லை. ''வெந்நீர் தயார் செய்யவும் அதில் பன்னீரைக் கலக்கவும் எத்தனை நேரமாகப் போகிறது? வாருங்கள். சீக்கிரம் ஸ்நானம் செய்துவிட்டுக் குலசேகர பாண்டியன் வருவதற்குள் தாங்கள் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டாலல்லவோ நல்லது,'' என்று வற்புறுத்தினார்.

''குழலி! அடிகளார் சொல்வதும்

பெட்டி இங்கே, முத்துமாலை எங்கே?

கோடீசுவரர் ஜே. பி. மார்சன் ஒரு நல்ல முத்து மாலை வேண்டுமென்று ஒரு நகைக் கடைக்காரரிடம் தெரிவித்தார்.

சில நாட்களில் நகைக் கடைக்காரர் ஒரு முத்து மாலையை நகைப் பெட்டியில் வைத்து அவருக்கு அனுப்பினார். அதன் விலை ஐயாயிரம் டாலர் என்றும் தெரிவித்தார்.

மார்சனுக்கு அது விலை அதிகம் என்று தோன்றியது. உதவியாளரிடம் ஒரு செக்கும் நகைப்பெட்டியையும் கொடுத்தனுப்பினார். கூடவே ஒரு கடிதமும் எழுதினார்: ''இத்துடன் 4000 டாலருக்குச் செக் அனுப்பியிருக்கிறேன். தங்களுக்குச் சம்மதமென்றால் செக்கைப் பெற்றுக்கொண்டு நகைப் பெட்டியை அனுப்பிவிடவும். சம்மதம் இல்லையெனில் நகைப் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு செக்கை அனுப்பி விடவும்.''

4000 டாலருக்கு விற்க நகைக் கடைக்காரருக்கு விருப்பமில்லை. ஆகவே செக்கை திருப்பி அனுப்பி விட்டார். பிறகு நகைப் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தார்.

அதற்குள் முத்து மாலை இருக்கவில்லை. 5000 டாலருக்குச் செக் இருந்தது!

—ஆர்.

"சரிதான். நான் போய்க் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு வருகிறேன். ஸ்நானம் செய்த நீ இன்னும் உன் ஆபரணங்களைக் கூட அணியவில்லையே. விடியற்காலையில் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வந்தவள், இத்தனை நேரம் என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்? குலசேகர பாண்டியன் வந்தால் உன்னைப் பார்க்கப் பிரியப் பட்டாலும் படலாம். சீக்கிரம் அலங்காரத்தை முடித்துக் கொள்," என்று சொல்லிவிட்டு அடிகளாருடன் கிளம்பிய மழவராயனைத் தடுத்து. "ஏன் அப்பா! அவர் எதற்காக என்னைப் பார்க்க வேண்டும்? நான் அவரைப் பார்ப்பது உசிதமாயிருக்குமா?" என்று கேட்டாள் கார்குழலி.

"குலசேகர பாண்டியனுக்கும் எனக்கும் ஒரே வயதுதான். அவர் பார்த்தாலென்ன? தவிர, வேறு காரணமும் இருக்கிறது. குலசேகர பாண்டியன், பாண்டிய நாட்டின் மன்னனாகலாம் என்பதையும், அவனுக்கு ஒரு மகன் இருக்கிறானென்பதையும் நினைவில் வைத்துக் கொள்," என்று மழவராயன் கூறிவிட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே அறையை விட்டு நகர்ந்தான்.

அவன் யோசனைகள் எந்த மார்க்கத்தில் ஓடுகின்றன என்பதை நன்றாக உணர்ந்திருந்த அடிகளார் பதிலேதும் பேசாமல் நடந்தார். அடிகளாரின் அறைக்காகப் படிகளில் இறங்கிச் சென்று கொண்டிருக்கையில் மழவராயன் அடிகளாரைக் கேட்டான்: "அடிகளாரே! குலசேகர பாண்டியன் மகன் விக்கிரம பாண்டியனுக்கும் என் மகளுக்கும் ஈடு சரியாயிருக்குமா?"

"மகள் பாண்டிய நாட்டு ராணியாக வேண்டும் என்று ஆசையிருக்கும் போது ஈடு போதுமா போதாதா என்பதைப் பற்றி என்ன கவலை?" என்று அடிகளார் கேட்டார்.

"அடிகளாரே! ஆசை வேறு, அவசியம் வேறு."

"நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லை."

"நாட்டு நன்மைக்காக என் மகளைத் தியாகம் செய்ய அவசியமிருக்கிறது."

"எப்படி அவசியம் ஏற்படுகிறது?"

"பாண்டிய நாட்டுத் தலைவிதியைச் சிற்றரசான மேலைமங்கலமே தீர்மானிக்கப் போகிறது. சோழர்களின் படையெடுப்பிலிருந்து வீரபாண்டியன் தப்ப வேண்டுமானால் என் மகளை மணந்து, என் படை பலத்தையும் இணைத்து, மக்கள் அன்புக்குப் பாத்திரமாகி இலங்காபுரனையும் உதற வேண்டும். அது நடக்காவிட்டால் சோழர் படையெடுப்பு நடக்கும். சோழ மன்னன், குலசேகர பாண்டியன் பக்கத்தில் இருக்கிறான். குலசேகர பாண்டியன் என் உதவியை நாடுகிறான். அதற்குப் பூர்வாங்கமாக என் பெண்ணைத் தன் மகனுக்குக் கேட்கிறான்."

"மறுத்தால்?"

"சோழர் படை பாண்டிய நாட்டோடு நமது சிற்றரசையும் சேர்த்து நசுக்கிவிடும்."

இருக்கிற அசந்தர்ப்பமான நிலைமை புரிந்ததால் அடிகளார் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் மழவராயனுடன் மௌனமாகவே சென்றார். மன்னனை ஸ்நான அறைக்கு அனுப்பிவிட்டு மேலறைகளில் என்ன நடக்கிறதென்பதைக் கவனிக்கப் படிகளேறி இரைக்க இரைக்க ஓடி வந்தார். பெரிய அறையில் அரசகுமாரியைக் காணாததால் அவளைத் தேடிக் கொண்டு கோடி அறைக்குச் சென்றார். வெளிப்புறமாயிருந்த மொட்டை மாடிக் கைப்பிடிக்கருகில் காரி மட்டும் தனித்து நின்று காட்டை நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். அந்தப் பக்கத்தில் கார்குழலியைக் காணாததால் அறையின் வேறு திசையில் கண்களைச் செலுத்திய அடிகளார் தம் முன் எழுந்த காட்சியைக் கண்டு தமது கண்களைத் தாமே நம்ப முடியாதவராய்த் திக்பிரமை பிடித்து நின்றார்.

(தொடரும்)

●● என் மீது பொய் வழக்கு என்னும் தூண்டிலைப் போட்டு அடிபணிய வைக்கிறது மத்திய அரசு. நான் மீன் அல்ல. திமிங்கிலம். தூண்டில் முள்ளையே உடைப்பேன்.

—காளிமுத்து

"சேரன் உங்கள் கனவுகளை நனவாக்கும்"

சேரன் டவர்ஸ்

கோவையில் (உட்லேண்ட்ஸ்)
உதயமாகிறது.
இடம்:
6/25, அரசு கலைக்கல்லூரி ரோடு,
கோயமுத்தூர்-641018.

மாநகராட்சி ஆணை எண் : BL 29/88 H8 &
BA 30/88/H8 படி ப்ளான் அங்கீகரிக்கப்பட்டதாகும்.
சிறப்பு அம்சங்கள் :

- 300-க்கும் மேற்பட்ட கடைகள்
- 200 கார்கள் நிறுத்தும் அளவிலான இடவசதி
- முதல் மாடிக்கு மேல், குடியிருப்பு மற்றும் அலுவலகங்களுக்கான தளங்கள்.
- எஸ்கலேட்டர்கள் மற்றும் கேப்ஸ்யூல் லிப்ட்
- நவீன உணவு விடுதி, கான்ஃபரன்ஸ் ஹால் மற்றும் குளு குளு வசதியுடன் கூடிய கலையரங்கம்
- நீச்சல் குளம், குழந்தைகள் பூங்கா மற்றும் மையப்பகுதியில் ஓய்வெடுக்க இடவசதி
- தேவைக்கேற்ப தண்ணீர் வசதி மற்றும் தடையில்லா மின்சாரம் கிடைக்க ஜெனரேட்டர்
- பொதுவான டெலக்ஸ் மற்றும் தொலைபே...

திவ்யாவுக்கு நடந்தது:

''விசாகப்பட்டினத்தில் ...படத்தின் வெளிப்புறப் படப் ...பில் இருந்தேன்.

வீட்டுச் சாப்பாடு இல்லாததால் ...ல் உணவுகள் வெறுப்பாக இருந்தது. ...ாமே கம்பெனி செலவு என்பதால் ...காசை எடுக்க வேண்டிய அவசியம் ...வில்லை. தொடர்ந்து படப்பிடிப்பு ...ததால் உடல் அசதி லேசாக ...தது. பண வரவு ஏதுமில்லை..

பல்லவிக்குக் கன்னி ராசி.

அந்த ராசிக்கான ...லன்:

தேக சௌக்கியம், ...கௌரவம், செல்வாக்கு ...வாழ்க்கை முதலிய ...இனங்கள் திருப்திகரமாக இருக்கும். சரீரக் கோளாறுகள் ஏற்பட்டு அதனால் மருத்துவ செலவு ஏற்படும்.

ஜோட்டதும் நடந்ததும்

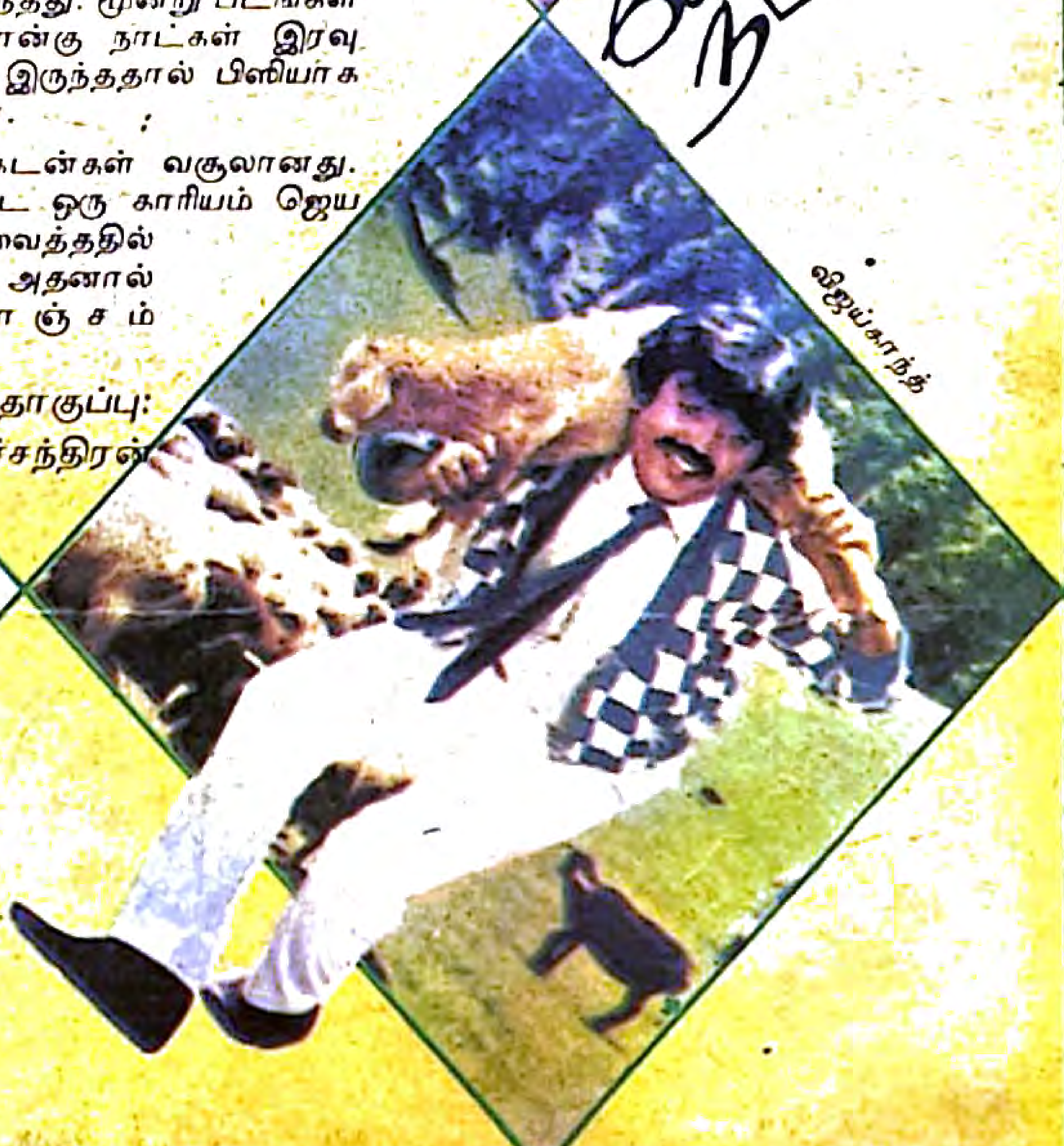
பல்லவிக்கு நடந்தது:

''வெளியூர் சென்று வந்தேன். மேடையில் கௌரவிக்கப்பட்டேன். உடல் நலம் நன்றாக இருந்தது. மூன்று படங்கள் ஒப்பந்தமானது. நான்கு நாட்கள் இரவு பகல் படப்பிடிப்பு இருந்ததால் பிஸியாக வேலை பார்த்தேன்.

பழைய கடன்கள் வசூலானது. அரசு சம்பந்தப்பட்ட ஒரு காரியம் ஜெயமானது. ஓட்டல் வைத்ததில் முதலீடு செய்தேன். அதனால் பணம் கொஞ்சம் குறைந்தது.''

தொகுப்பு:

துரை. ராமச்சந்திரன்

சாண்டில்யன்

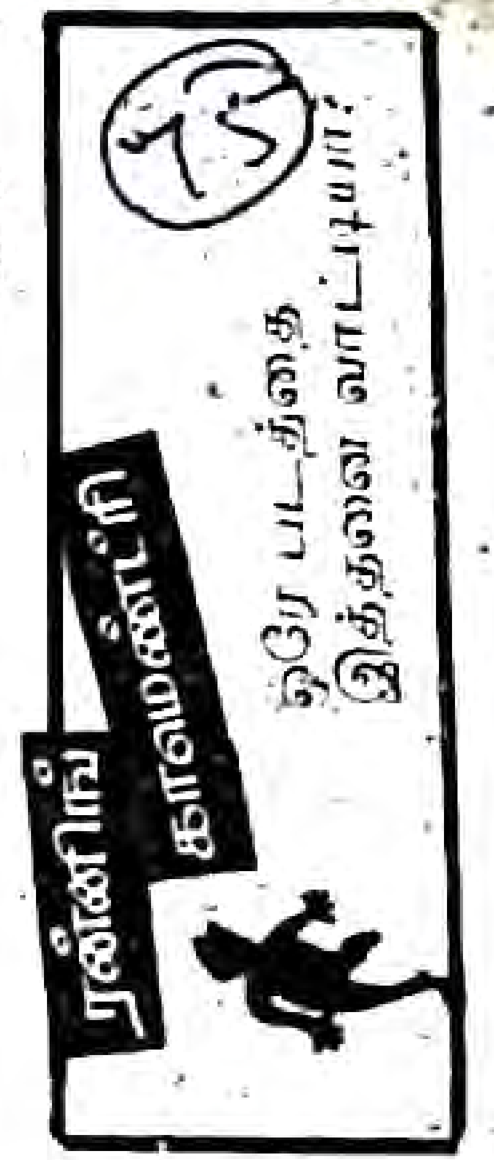
9. வெள்ளிச் சாவி

அடிகளார் அணிந்திருந்தது காஷாய மானாலும் உலக பந்தங்களை அறவே உதறிவிட்ட துறவியென்று அவரைக் கூற முடியாது. இகப் பிணைப்புகள் பலவற்றில் அகப்பட்டு இல்லாத தொல்லைகளையெல்லாம் தலைமேல் போட்டுக் கொண்டு தத்தளிக்கும் சாமியார்களின் சந்ததியில் தான் அவரையும் சேர்க்க வேண்டும். மழவராயனின் தனிப்பட்ட நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாயிருந்த அடிகளார் அதன் காரணமாகவே பல அரசியல் சிக்கல்களில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தார். அரசனுடைய அடிகளை அடைவதற்குத் தேவையான வேதாந்தத்திலிருந்து அறிவைவிட ஒன்றரை மடங்கு அதிக அறிவு அரசியல் வேதாந்தத்தில் அடிகளாருக்கு இருந்தபடியால் முக்கிய ராஜீயப் பிரசினைகளிலெல்லாம் மழவராயன் அவரைக் கலக்காமல் எந்த முடிவுக்கும் வந்ததில்லை. இப்படி மழவராயனுக்கு யோசனை சொல்லும் பொறுப்பு அடிக்கடி ஏற்படவே, அதற்குத் தம்மைத் தகுதியாக்கிக் கொள்வதற்கு வேண்டிய வசதிகளையும் அடிகளார் கைப்பிடித்துச் சதா எந்த ராஜ்யத்தில் என்ன நடக்கிறது என்ற விவரங்களை ஆராய்வதிலும் அவை மழவராயன் சிற்றரசை எத்தனை தூரம் பாதிக்கும் என்பதைத் தீர்மானிப்பதிலும் காலங்கடத்தி வந்தார்.

இப்படி உலக விவகாரங்களில் சிக்கிக் கொண்ட அடிகளாருக்குக் காலக்கிரமத்தில் கார் குழலியைக் கவனித்துக் கொள்ளும் பொறுப்பும், அவளுக்குத் தமிழ் சொல்லித் தரும் பணியும் ஏற்பட்டு விடவே, அவளிடம் அளவற்ற பாசம் கொண்டார். அவள் வளர வளர அந்தப் பாசமும் வளரவே, மானிடத்தில் மனத்தைப் பறிகொடுத்த ஜடபரதன் நிலைக்கு அடிகளார் வந்துவிட்டார். இப்படிக் கார் குழலியின் நலத்தைப் பற்றிய அக்கறை வேர்விட்டு அவர் உள்ளத்தில் வளர்ந்து விட்டதாலும் நாடு இருந்த நிலைமையாலும் அவள் பிற்கால ஸ்திதியைப் பற்றிய கவலை நாளுக்கு நாள் அவர் மனத்தில் பெருகிக்கொண்டே வந்தது. இந்தக்

காரணத்தினாலும் பாண்டியநாட்டு விவகாரங்களில் அவர் பெயர் இடைவிடாது சம்பந்தப்பட்டபடியாலும் தியானம் செய்யும் நேரங்களில்கூட அடிகளார் நிம்மதியிழந்து திண்டாடிக் கொண்டிருந்தார். அவர் உதடுகள் சிவநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்திலும், கார்குழலியைப் பற்றிய எண்ணங்கள் சிந்தனையில் சுழன்றதால் வீரபாண்டியனும், விக்ரம பாண்டியனும், சோழ மன்னனும் இலங்காபுரனும் இன்னும் பலரும் பெருங் கூட்டமாக அவர் மனத்தில் நின்று உதட்டில் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்த சிவபிரான் உள்ளத்தில் நுழையக்கூட இடமில்லாமல் அடித்து விட்டார்கள்.

'இத்தனை பெயர்களிடமிருந்து கார்குழலி எப்படித் தப்புவாள்? யாருக்கு இவளை மணம் செய்வித்தால் இவள் பிற்காலம் சந்துஷ்டியாயிருக்கும்?' என்பதைப் பற்றியே சதா சர்வகாலம் கவலை கொண்டிருந்த அடிகளார் அவளைப் பற்றி ஏதேதோ கனவுகள் கண்டுகொண்டிருந்தார். அவள் பிற்காலத்தில் பெரிய ராணியாகப் போகிறாளென்பதும் அவளால் தமிழ்நாடு பெரிதும் சுபிட்சமடையப் போகிறதென்பதும் அக்கனவுகளில் ஒன்று. இந்தக் கனவுக்குக் கார்குழலி வளர்ந்த முறையும் பெரிதும் ஊக்கம் கொடுத்தது. கார்குழலியின் அடக்கவொடுக்கத்தையும் நெறியினின்று சற்றும் பிறழாத மனப் போக்கையும், கம்பீரமான சுபாவத்தையும் கண்ட அடிகளார் அவளை எந்த ஆண்மகனும் கலபத்தில் அணுகிவிட முடியாதென்ற உறுதிக்கு வந்து, பெண்ணை அப்படி வளர்த்த தன் சாமர்த்தியத்தைப் பற்றி மிகுந்த பெருமையும் கொண்டிருந்தார். அத்தனை பெருமிதத்தையும் சுக்குநூறாக்கவல்ல ஒரு காட்சியைக் கண்டதும் அடிகளார் திகைப்படையாமல் எப்படியிருக்க முடியும்?

மழவராயனை ஸ்நானத்துக்கு அனுப்பிவிட்ட அடிகளார் மீண்டும் மாடிக்கு வந்தபோது சூரியன் கிளம்பிச் சற்று நேரம் ஆகிவிட்டது. மொட்டை மாடியில் ஓரிரண்டு இடங்களில் வெய்யில் பட்டையாக விழுந்து கிடந்தது. அடித்த வெய்யில் அறைக்குள் புக மார்க்கமில்லாவிட்டாலும் உள்ளே நடந்த நாடகம் பட்டவர்த்தனமாகக் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. அறைக் கோடியில் மஞ்சத்தை முத்துநகை வெகு சாமர்த்தியமாகத் தயாரித்திருந்தாள். எதிர்பாராதவிதமாக மழவராயன் வந்துவிட்டதைக் கண்டு தங்களைப் போலவே முத்துநகை கலங்கிப் போனாலும், மழவராயன் திடீரென அவ்வறைக்குள் நுழையும் பட்சத்தில் விருந்தாளிகளை மறைக்கத் தேவையான ஏற்பாடுகளை அவள் செய்து முடித்திருந்ததை அடிகளார் கவனித்தார். வேண்டுமென்றே அவள் மஞ்சத்தை அறைக் கோடியில் போட்டு வைத்திருந்ததையும், அந்த மஞ்சத்துக்கு முன்னால் சேலைகளாலேயே ஒரு திரையை அமைத்திருந்ததையும் கவனித்த அடிகளார், ஒருவேளை மழவராயன் உள்ளே புகுந்திருந்தாலும் விருந்தினர் இருவரும் திரைக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொள்ள முடியுமென்பதையும் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்டார். திரைக்கு முன் நின்று ஆடைகளை அணிவதுபோல முத்துநகை பாசாங்கு செய்யும் பட்சத்தில் மழவராயனைத் திரைப் பக்கத்துக்கே போகவொட்டாமல் அடித்துவிடலாமென்பதும் அடிகளாருக்கு நன்றாக் விளங்கித்தானிருந்தது. அவருக்குச் சற்றும் விளங்காதிருந்தது கார்குழலியை அவர் கண்ட நிலைதான்.

மஞ்சத்தை மறைத்து மிகச் சாமர்த்தியமாக முத்துநகையால் கட்டப் பட்டிருந்த திரை ஒருபுறமாகத் தள்ளப் பட்டுக் கிடந்தது. அதற்கருகே கார் குழலியை அவசியத்துக்கு அதிகமாக நெருங்கி நின்ற அப்ராஜிதன் அவள் கைகளையும் தன் கைகளில் சிறைப் படுத்திக்கொண்டு அவள் காதுக்கருகில் ஏதோ முணுமுணுத்ததை அடிகளார் கண்டு திடுக்கிட்டுப் போனார். அவன் சொன்ன வார்த்தைகளை அவள் ரசித்த தாக அவள் முகபாவம் காட்டியதோடு, அவள் சற்று நாணி அவனைப் பார்த்து ஒரு வெட்கச் சிரிப்புச் சிரித்ததையும் பார்த்த அடிகளாருக்கு அடியோடு தூக்கிவாரிப் போட்டது. கன்னிமாடத்தில் சரியான கட்டுக் காவலுக்கிடையே வளர்க்கப்பட்ட கார்குழலி, தன்னால் நெறி தளராத மார்க்கத்தில் பழக்கப்பட்ட மழவராயன் மகள் சில நாழிகை நேரமே அறிமுகமான ஒரு பரபுருஷனிடம் நெருங்கிப் பேச எப்படித் துணிவு கொண்டாள் என்று நினைத்து நினைத்து அடிகளார் பிரமித்துப் போனார். அத்துடன் அவன் பேச்சை எப்படி அவள் ரசிக்க முடிந்ததென்பதை யும் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் திண்டாடிய அடிகளார் அந்தச் சமயத்தில் நிஜத் துறவியாக மாறி, பெண் வர்க்கத் திடமே பெரும் கோபம் கொண்டார். அவர் மனம் பெண்களை இழிவுப்படுத்திப் பாடிய பழைய தமிழ்க் கவிதைகளை நினைவுபடுத்திக் கொண்டதன்றி, அவற்றில் எத்தனை தூரம் உண்மை யிருக்கிறதென்பதையும் சிந்தித்து, "சிவ சிவ! பெண்களுக்கு இத்தனை தூரம் கட்டுப்பாடிருக்கையிலேயே வினாடியில் நிலை மாறுபடுகிறதே. சுதந்திரமாக விட்டால் கதி அதோகதிதான்." என்ற முடிவுக்கும் வந்தது. சிந்தனை அலைகள் அடிகளாரை இப்படிப் பலவிதமாகச் சித்திரவதை செய்த சமயத்தில் அவரை அறைக்கோடிக்குக் கார்குழலியே கூப்பிட்டாள்.

அடிகளார் அவசர அவசரமாக உள்ளே நுழைந்ததையும் தங்களைக் கண்டதும் அசைவற்று மிரள மிரள விழித்து ஏதோ யோசித்ததையும் கண்ட கார்குழலி, "ஏன் அங்கேயே நிற்கிறீர்கள்? இப்படி வாருங்களேன்," என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினாள். அடிகளார் வந்ததை அவள் பேசிய பின்பே அறிந்த அபராஜிதன் மிகுந்த குழப்பமடைந்து அவள் கைகளை விட்டுச் சற்று விலகி நின்றான். தன்னை நோக்கிய அடிகளாரின் பார்வையில்; 'இதுதானா உன் யோக்கியதை?' என்ற கேள்வி எழுந்து நிற்பதைக் கவனித்த பாண்டிய சேனாதிபதி அவரைப் பதிலுக்கு ஏறெடுத்துப் பார்க்கச் சக்தி யில்லாதவனாய்க் கண்களைத் தரைப் பக்கமாகச் சாய்த்துக் கொண்டான்.

அவ்விருவரையும் நெருங்கி வந்த அடிகளாரும் கேள்வி எதையும் கேட்கா மலேயே கார்குழலியை உற்று நோக்கி னார். கார்குழலியின் வதனம் மட்டும் எந்த விதக் குழப்பத்தையும் காட்டாமல் பிறைச் சந்திரனைப் போல் களங்கமின்றியே காட்சியளித்தது. அடிகளாரின் முகத்தில் தெரிந்த கோபத்தால் சற்று ஆச்சரியத்தை யும் அடைந்த கார்குழலி, "ஸ்வாமி! இவர் இப்பொழுது என்ன சொன்னார் தெரியுமா?" என்று ஒரு கேள்வியும் கேட்டு, அடிகளாரின் எரிந்த உள்ளத்தில் எண்ணெயையும் ஊற்றினாள்.

"என்ன சொன்னார்?" உக்கிரமாக எழுந்தது அடிகளாரின் கேள்வி.

"பகிரங்கமாக உங்களிடம் நான் சொல்லக்கூடாத விஷயம்." என்றாள் கார்குழலி, அடிகளாரைப் பக்கவாட்டில் பார்த்துக் கொண்டே.

"ஆனால் உன்னிடம் அவர் சொல்லக்கூடிய விஷயமாக்கும்?"

"அவர் ஆண்; சொன்னார். என்னை அப்படியே திருப்பிச் சொல்

"உங்க புதுக் கட்சிக்கு 'இரும்புக் கட்சி'ன்னு ஏன் பெயர் வைச்சீங்க?"

"உடையாமல் இருக்குமே!"

—வி. க.

என்றால் எப்படி முடியும்? நீங்கள் என்னைப் போல் ஒரு பெண்ணாக இருந்தால்...''

''நல்லவேளையாகக் கடவுள் அந்தப் பாக்கியத்தை எனக்கு அளிக்க வில்லை.''

''அப்படியானால் நான் பாக்கிய சாலிதானென்பதை ஒப்புக் கொள்கிறீர் களா?''

''ஆகா! சந்தேகமென்ன?'' என்று அரை இகழ்ச்சியுடன் கிளம்பியது அடிகளாரின் பதில்.

''அப்படியானால் நான் ராணியாகப் போவது நிச்சயம்தானா?'' என்று கார்குழலி வினவினாள்.

''ராணியா! எந்த நாட்டு ராணி!'' என்று பிரமித்தார் அடிகளார்.

''பாண்டிய நாட்டு ராணி!'' என்று சொல்லிக் கார்குழலி சிரித்தாள்.

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் அடிகளாரின் திகைப்பு அதிகமாகவே, ''பாண்டிய நாட்டு ராணியாகப் போவதாக யார் சொன்னது?'' என்று கேட்டார்.

''இவர் தான். நீங்கள் வரும்போது அதைத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.'' என்றாள் கார்குழலி.

இதைக் கேட்டதும் அப ராஜிதனுக்காகத் திரும்பிய அடிகளாரின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது.

''பிரபு! கார்குழலி சிறு பெண்...'' என்று ஆரம்பித்தார்.

''ஆமாம்,'' என்று ஒப்புக் கொண்டான் அபராஜிதன்.

''உலகமறியாதவள்.''

''வாஸ்தவம்.''

''அவள் உள்ளத்தில் வீண் கனவுகளை எதற்காகக் கிளறி விடுகிறீர்?''

இந்தக் கேள்விக்கு அபராஜிதன் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. ஏதோ யோசித்துவிட்டுச் சொன்னான்; ''வீண் கனவுகளல்ல, அடிகளாரே. விவாதத் திலிருக்கும் விஷயம்தான்.''

''யார் விவாதத்தில்?'' என்று அடிகளார் கேட்டார்.

''மக்கள் விவாதத்தில். ஏன் சற்று முன்பு உங்கள் விவாதத்தில் கூடத் தான்.''

''உங்கள் என்றால்?''

''நீரும் இளவரசியின் தந்தையும் படிகளில் பேசிய ஓரிரு வார்த்தைகள் என் காதுகளிலும் விழுந்தன.''

''எதற்காகத் தாங்கள் உற்றுக் கேட்டீர்கள்?'' என்று வினவினார் அடிகளார்.

''உற்றுக் கேட்கவில்லை, அடிகளாரே! நாங்கள் இந்தக் கன்னி மாடத்துக்கு வந்ததே தவறு. வந்த பிறகு உங்களை இக்கட்டான நிலைமையில் சிக்க வைத்தது அதைவிடத் தவறு. இளவரசியின் தந்தையை நாம் யாரும் இங்கு எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர் வந்த பிறகு நாங்கள் இங்கிருப்பது சரியல்ல வென என் புத்தியில் படவே, நீங்கள் மாடிப் படிகளில் இறங்கியவுடனே இளவரசியிடம் விடைபெற வந்தேன். விடைபெறும் முன்பாக நீங்கள் இறங்கி விட்டீர்களா என்பதைக் கவனிக்க மாடிப் படியில் தலையை நீட்டினேன். அப்போது காதில் விழுந்த வார்த்தைகளைத்தான் இளவரசியிடம் சொன்னேன். எனக்குச் சிகிச்சை செய்து காப்பாற்றியதற்கு நன்றி தெரிவிக்கவே அவர் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டேன். மற்றப்படி முறைதவறி இங்கு எதுவும் நடக்கவில்லை,'' என்று விளக்கினான் அபராஜிதன்.

இந்தச் சமாதானத்தால் ஓரளவு சாந்தியை அடைந்த அடிகளார் மேற்

''அந்த டாக்டர் ரொம்ப மோசம்!''

''எப்படி?''

''மாத்திரையை எப்படிச் சாப்பிடறதுன்னு கேட்டதுக்கு, 'எக்ஸ்டிரா' ஃபீஸ் கேட்டு வாங்கிட்டார்!''

—ஆர். அப்துல் சலாம்.

ஆறு வித்தியாசங்கள் விடை:

1. தேள்
2. தூளி முடிச்சு
3. புத்தகம்
4. படம்
5. டி.வி. ஸ்டாண்ட்
6. சேலைத் தலைப்பு

கொண்டு என்ன செய்வது என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்கலானார். அவர் சிந்தனைக்குச் சிறிதும் இடங்கொடாமல் அபராஜிதனே சொன்னான். ''அடிகளாரே மீண்டும் எங்களைச் சுரங்கப் பாதை வழியாக வெளியே அனுப்பி விட வேண்டும்,'' என்று.

''சுரங்கப் பாதையின் ரகசியம் இக்கோட்டையின் பாதுகாப்புக்கு முக்கிய மானது,'' என்றார் அடிகளார்.

''அதைவிட முக்கியமானது இளவரசியின் நற்பெயர்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''அதற்கு இப்பொழுது எந்த ஆபத்துமில்லை.''

''நாங்கள் இங்கே இருப்பது தெரிந்தால் ஆபத்து உண்டாகலாம்.''

''தெரியாமல் பாதுகாக்கப் பிரயத்தனப்படுகிறேன்.''

''பிரயத்தனம் பலிப்பது மிகவும் கஷ்டம். சுரங்கப் பாதையைக் காட்டுங்கள். கோட்டையிலிருந்து வெளியேறியதும் அதை முற்றும் மறந்துவிடுகிறேன்,'' என்று மன்றாடினான் அபராஜிதன்.

அடிகளார் அடியோடு மறுத்து விட்டார். ''அது என் ரகசியம் மட்டுமல்ல, மழவராயனுக்குச் சொந்தமான ரகசியம் அதை நான் வெளியிடுவது பெரிய ராணுவ ரகசியத்தை வெளியிடுவதாகும்,'' என்று திட்டமாகச் சொல்லி விட்டார்.

''அப்படியானால் முன்போலவே கண்களைக் கட்டி அழைத்துக் கொண்டு போங்களேன்.''

''அதுவும் சாத்தியப்படாது. கோட்டைக்கு வெளியே சென்றதும் காவலர் கண்களில் பட்டுவிட்டால் உங்களுக்குப் பேராபத்து ஏற்படும்.''

''போகும்படியான நிலைமை யிலும் நீங்களில்லை,'' என்றாள் கார் குழலி.

என்ன செய்வது, என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் திண்டாடி னான் அபராஜிதன். அடிகளாரே கடைசியில் ஓர் உபாயம் சொன்னார்: ''பிரபு! உங்கள் இருவரையும் இந்த அறையில் போட்டுப் பூட்டிவிட்டால் யாருக்கும் சந்தேகம் ஏற்படாது. மெல்லப்

பகலைத் தள்ளிவிட்டால் இரவில் உங்களைப் பழையபடி வெளியே அனுப்பி விடுகிறேன்.''

ரொம்ப நல்ல உபாயமாகக் கார் குழலிக்குக்கூடப் பட்டதால் அவளும் அபராஜிதனைப் பார்த்து, ''ஏன், அப்படியே செய்யலாமே?'' என்றாள்.

அவள் பார்வையிலிருந்த கனிவும் 'ஏன், இருந்துதான் செல்லுங்களேன்' என்ற அர்த்தம் தொனிக்கும் வார்த்தைக் குழைவும் அபராஜிதன் மனத்தை ஒரு வினாடி கலக்கினாலும் இறுதியில் நல்லெண்ணங்களே மேலெழுந்து நின்றதால் அவன் அடிகளாரை நோக்கி, ''அடிகளாரே! நான் இங்கிருப்பது முறையல்ல,'' என்றான்.

''ஏன்?'' என்று கேட்டார் அடிகளார்.

''அந்தப் பெரிய அறையில் பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் இந்த அறையில் கேட்கிறது.'' என்றான் அபராஜிதன்.

''கேட்டாலென்ன?'' என்று கார் குழலியும் வினவினாள்.

''கேட்கக் கூடியதைக் கேட்டால் சரிதான்; கேட்கக் கூடாதவை கேட்டால்?'' என்றான் அபராஜிதன்.

கார்குழலி மெல்ல நகைத்தாள். ''அப்படி உங்கள் காதில் விழக்கூடாத எதை நாங்கள் பேசிவிடப் போகிறோம்!'' என்றும் கேட்டாள்.

''குலசேகர பாண்டியன் இங்கு வரப்போவதாக உங்கள் தகப்பனார் சொல்லவில்லையா?''

''ஆமாம்! சொன்னார்.''

''அவருடன் உங்கள் தகப்பனார் தனித்துப் பேச விரும்பினால்?''

''அதற்கு அடுத்த கட்டிடத்தில் அவர் அந்தரங்க அறை இருக்கிறது.'' என்று சம்பாஷணையில் குறுக்கிட்டுச் சொன்னார் அடிகளார்.

''அப்படிப் பேசினாலும் என் மண விஷயத்தைப் பற்றித்தானே பேசப்

பெண் திமிங்கிலம்: என்னது? பளபளன்னு ஒரு ராட்சஸ மீன் கடலிலே அசையாமக் கிடக்குதே.

ஆண் திமிங்கிலம்: அது மீன் இல்லே; ஸ்ரீஹரிகோட்டாவிலேருந்து கிளம்பின ஏ.எஸ்.எல்.வி. ராக்கெட்!

—திருவையாறு ஆர்.டி. மூர்த்தி

போகிறார்கள். அதைக் கேட்பதில் உங்களுக்கென்ன ஆட்சேபம்?'' என்று கார்குழலியும் வேடிக்கையாகக் கேட்டு ஒரு புன்முறுவலும் கொட்டினாள்.

அவள் புன்முறுவலையோ பேச்சையோ ரசிக்கக்கூடிய மனோ நிலையில் அபராஜிதன் அப்பொழுது இல்லை. குலசேகர பாண்டியன் பெண் கேட்க வருகிறான் என்ற செய்தியே அவனுக்கு வேம்பாக இருந்தது. அதை ஒரு வேடிக்கையாக நினைத்துக் கார்குழலி பேசியதும் சிரித்ததும் சற்றுகூடப் பிடிக்க வில்லை. இதே பெண்ணை வீரபாண்டிய னுக்கு மணமுடிக்கும் விஷயமாக நீல மலைக் குடிசையில் விவாதித்தபோது ஏற்படாத மனக்கஷ்டம் இப்பொழுது ஏற்படுவானேன் என்று யோசிக்கக் கூடச் சக்தியற்றவனானான் அபராஜிதன். அந்தப் பெண்ணின் திருமண விஷயம் பாண்டிய நாட்டு நலத்தையும், இதர பிரசினைகளையும் நொறுக்கி எறிந்து விடவே என்றுமில்லாத பிடிவாதத்துட னேயே அபராஜிதன் பதில் சொன்னான்: ''இளவரசி! உங்கள் திருமண விஷயம் உங்கள் குடும்ப விஷயம்...'' என்று ஆரம்பித்தவனை இடைமறித்த கார் குழலி, ''அதுதான் குடும்ப விஷயமல்ல வென்று தீர்ந்துபோய் விட்டதே!'' என்று சொல்லி மீண்டும் புன்முறுவல் செய்தாள்.

''உண்மைதான், பிரபு! அது தமிழ்நாட்டின் நலத்தைப் பொறுத்த விஷயமாகிவிட்டது. அதில் உங்களுக்கு அக்கறை இருக்கத்தானே செய்யும். ஆகவே, குலசேகரன் பேசுவதை நீங்கள் கேட்பதால் என்ன தீமை நேரிடப் போகிறது?'' என்று அடிகளாரும்

ஹி... ஹி... 'என் மனைவி ஒரு மாதிரி'

சமாதானப்படுத்த முயன்றார்.

''அடிகளாரே, பிறர் பேசுவதை ஒட்டுக் கேட்பது யோக்கியன் செய்யும் காரியமல்ல. தவிர, குலசேகர பாண்டியன் பேச் வந்திருப்பது மண விஷயம் மட்டும் தான் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? வேறு அரசியல் விஷயங்கள் விவாதிக்கப் பட்டால்? என் காதில் விழுவதால் உங்கள் சிற்றரசுக்கோ அல்லது குலசேகரனுக்கோ அபாயம் ஏற்படக்கூடிய விஷயங்கள் பேசப் பட்டால் என்ன செய்வது?'' என்று வினவினான் அபராஜிதன்.

அபராஜிதன் பேச்சைக் கேட்கக் கேட்கக் கார்குழலியின் ஆச்சரியம் அதிகப் பட்டது. ''உங்கள் காதில் விழுந்தால் அப்படி என்ன அபாயம் நேரிட்டுவிடப் போகிறது? நீங்கள் என்ன பாண்டியநாட்டு மந்திரியா, சேனாதிபதியா? இந்தச் சம்பாஷணையில் உங்களுக்குச் சம்பந்த மில்லையென்று இருந்து விட்டால் போகிறது.'' என்று கூறினாள் அந்த இள மங்கை.

அபராஜிதன் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் சங்கடப்பட்டான். தான் உண்மையில் யார் என்று அறிந்து கொண்டால் கார்குழலி தன்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பாள் என்று அஞ்சினான். இருந்தபோதிலும் நேர்மைக்கு மாறான எந்தக் காரியத்திலும் ஈடுபட இஷ்ட மில்லாதவனாய்த் தன்னை எப்படியாவது வெளியே அனுப்பிவிடும்படி அடிகளாரைக் கெஞ்சினான். அடிகளார் நிலைமையும் பெரிய சங்கடத்திலிருந்தது. அபராஜிதன் சொல்வதில் எவ்வளவோ உண்மை இருக் கிறது என்பதைப் பூரணமாக அறிந்திருந் தாலும் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் சுரங்க வழியை மட்டும் அவனிடம் காட்டிக் கொடுக்க இஷ்டமில்லாதவராய் அவனை அந்த அறையிலேயே தங்கச் செய்வதற் கான ஏற்பாட்டிலேயே முனைந்தார்.

''ராஜாங்க விஷயங்களைப் பேசுவதானால் எங்கள் மன்னர் தமது அந்தரங்க அறையில்தான் பேசுவார். ஆகையால் தாங்கள் நினைப்பதுபோல் எந்தவிதச் சங்கடமும் ஏற்படாது. இங்கு ஏதாவது பேச்சு நடந்தால் அது திருமணத்தைப் பற்றித்தான் இருக்கும். அந்த விஷயத்திலும் எங்கள் மன்னர் எந்த முடிவுக்கும் வரவில்லை. பாண்டியநாட்டு அரசியல் காற்று எந்தப் பக்கம் அடிக்கிறது என்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால் நீங்கள் கேட்கக் கூடாத முக்கிய சமாசாரத்தை யாரும் பேச மாட்டார்கள். தவிர எந்தப் பேச்சும் இங்கு நடக்காமல் எல்லோரையும் மன்னரின் அந்தரங்க அறைக்கே அனுப்பிவிட முயற்சி செய்கிறேன்,'' என்று முடிவாகச் சொல்லி விட்டு அடிகளார் கார்குழலியை நோக்கி, ''குழலி! இப்படிப் பேசிக்கொண்டேயிருந் தால் உன் தகப்பனார் வந்து விடுவார். சீக்கிரம் அலங்காரத்தை முடித்துக் கொள். நான் இந்த அறையைப் பூட்டிக் கொள் கிறேன்,'' என்று அவளை முதலில் வெளியே அனுப்பினார். அவள் சென்றதும் மீண்டும் அபராஜிதனை நோக்கிய அடிகளார், ''சேனாதிபதியவர்களே, இந்த அறைக்குள் வந்தவுடன் உம்மீது கோபப் பட்டேன்! அதற்காக வருந்துகிறேன்,'' என்றார்.

''கோபப்படுவதற்கான காரண மும் இருந்தது. இளவரசியின் கரங்களை நான்தொட்டது பிசகுதானே?'' என்று கூறிய அபராஜிதன், ஏதோ ஏக்கத்தால் பெருமூச்செறிந்தான்.

''நன்றியைத் தெரிவிக்க உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் செய்தீர்கள். இதனால் பாதகமில்லை. அபராஜித னுடைய நேர்மைபற்றிக் கேள்விப்படாத வர்கள் தமிழ்நாட்டில் யாரிருக்கிறார்கள்? அப்பேர்ப்பட்ட அபராஜிதன் நேர்மையற்ற காரியத்தைச் செய்வாரா என்று நானும் யோசித்திருக்க வேண்டாமா?'' என்று சமாதானம் சொல்லிவிட்டு மேலும் கூறினார். ''நம்மை மீறிய சந்தர்ப்பங் களில் நாம் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே பொறுத்திருங்கள். மழவராயன் அடுத்த அறையில் பேசாதபடி பார்த்துக் கொள்கிறேன். அப்படியே மீறிப் பேசி னால் அரசியல் விஷயங்கள் கிளம்பாதபடி நான் தடுத்து விடுகிறேன்.''

இந்த உறுதியால் ஓரளவு நிம்மதி யடைந்த அபராஜிதன் அறையை விட்டுச் செல்ல அடிகளாருக்கு அனுமதியளித் தான். அதுவரை மொட்டை மாடியிலேயே எட்ட நின்று கொண்டிருந்த காரியையும் கூப்பிட்டு இருக்கும் நிலைமையையும் விவரித்துச் சொன்னான். குலசேகர பாண்டியன் வருகிறாரென்பதைக் கேட்டதும், பாண்டிய நாட்டுப் பிற்காலத் தலைவிதி எப்படியிருக்குமோ என்று கலங்கிய காரி வெளிக்குத் தன் நினைவு களைச் சிறிதும் காட்டாமல் எது எப்படி நடந்தாலும் நடக்கட்டும் என்று விரக்தி

யடைந்து விட்டான். அடிகளாரும் அறைக் கதவை நன்றாக இழுத்துப் பூட்டிச் சாவியை மடியில் செருகிக் கொண்டு மழவ ராயனை நாடிச் சென்றார்.

மழவராயன் ஸ்நானத்தில் அதிக காலத்தைச் செலவிடவில்லை. அடிகளார் தமது ஆசிரம அறைக்கு வருமுன்பாகவே காலைக் கடன்களை முடித்து மேலே செல்லத் தயாரானான். அவ்வளவு துரித மாக அவன் தயாராகி விட்டதைக் கண்ட அடிகளார், ''ஸ்நானம் வெகு சீக்கிரம் முடிந்து விட்டதே,'' என்று ஏதோ சொல்லப் போனார்.

''ஆமாம். காரியமிருக்கிற தல்லவா?'' என்று அவர் பேச்சை இடை யிலேயே வெட்டினான் மழவராயன்.

''உண்மை, உண்மை. என்னால் தான் தாமதம் தங்கள் அந்தரங்க அறையைத் தயார்ப்படுத்தச் சொல்ல வில்லை,'' என்றார் அடிகளார்.

''அந்தரங்க அறை தேவை யில்லை. குலசேகர பாண்டியனைக் குழலியின் அறையிலே சந்திக்கப் போகிறேன்.''

''அங்கு எதற்காக? அந்தரங்க அறையானால் ராஜீய விஷயங்களையும் பேசலாம்...''

''குழலியின் அறையில் பேசினால் என்ன? யார் கேட்கப் போகிறார்கள்? பணிப் பெண்களைக் கீழேயே தங்கச் சொல்லலாம். மீதி இருப்பது நீர், நான், கார்குழலி தானே!''

''ஆமாம். இருந்தாலும்...'' என்று அடிகளார் ஏதோ இழுத்தார். மழவராயன் அவரை மேற்கொண்டு எதுவும் பேச அனுமதிக்கவில்லை. குல சேகர பாண்டியன் வந்ததும் நேராக மாடி அறைக்கு அழைத்து வரச்சொல்லி விட்டுப் படிகளில் ஏறிக் கார்குழலியின் அறையை நோக்கிச் சென்றான்.

அன்று காலையில் அடிகளார் அடைந்த திண்டாட்டம் சொல்லி முடியாது. ''எந்த வினாடியில் பாண்டிய சேனாதிபதியின் முகத்தில் விழித்தேனோ,'' என்று தம்மைப் பல முறை நொந்து கொண்டார். ''கார்குழலி தான் சொன்னாளென்றால் நான் எதற்காக அவர்களை கன்னிமாடத்திற்கு அழைத்து வந்தேன்! சிவ சிவ'' என்று தமது வழுக்கைத் தலையில் இருமுறை போட்டுக் கொண்டார். அவர் சங்கடங்கள் அத்துடன் நிற்கவில்லை. குல சேகர பாண்டியனைக் கார்குழலியின் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றதும் வேறு பல அனர்த்தங்கள் காத்துக்கொண்டிருந்தன. சகல ஆபரணங்களையும் அணிந்து வந்த கார்குழலி குலசேகர பாண்டியனை வணங்கிய பிறகு அவளை, ''குழலி! நீ அந்தக் கோடியறைக்குப் போய் இரு. நாங்கள் சற்றுத் தனித்துப் பேச வேண்டியிருக்கிறது.'' என்றான் மழவ ராயன்.

கார்குழலி அடிகளாரைப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட அடிகளா ரும், ''பேச வேண்டியதை இங்கேயே பேசலாமே! இங்கு யாரிருக்கிறார்கள்? குழலியும் நானுந்தானே?'' என்றார்.

''இல்லை, அடிகளாரே! பாண்டிய மன்னர் தனித்துப் பேச விரும்பு கிறார்,'' என்று கூறிய மழவராயன் சிறிது யோசனைக்குப் பிறகு ''சரி, நாங்கள் அந்த அறைக்குப் போய் விடுகிறோம். நீரும் குழலியும் இங்கு இருங்கள்,'' என்று கூறிக் கொண்டு எழுந்தவன் அறை பூட்டப் பட்டிருப்பதைக் கண்டு, ''சீக்கிரம் சாவியை வரவழையுங்கள்,'' என்று அடி களாருக்கு உத்தரவிட்டான்.

அடிகளார் அந்தச் சமயத்தில் உண்மையாகவே அரனை நினைத்தார். ''வேண்டாம் வேண்டாம், இங்கேயே பேசுங்கள்,'' என்று மழவராயனையும் வேண்டாக் குறையாகச் சொன்னார். அவர் சொல்வதற்கு சற்றும் காது கொடுக் காத மழவராயன், ''எங்கே சாவி? முத்து நகையைக் கூப்பிடுங்கள்,'' என்று ஆக்ஞாபித்து, ''முத்துநகை! முத்து நகை!'' என்று கூவினான். அடிகளாரும் என்ன செய்வதென்று அறியாமல் திண்டாடி முத்துநகையைக் கூப்பிடுவது போல் பாசாங்கு செய்து, ''முத்துநகை! எங்கே போய் விட்டாய்?'' என்று கூவிக் கொண்டே சரீரம் தள்ளாட இரண்டடி வேகமாக எடுத்து வைக்கவே அவர் கஷாயம் சற்று அவிழ்ந்து, மடியிலிருந்த பெரிய வெள்ளிச் சாவி தரையில் விழுந்து, 'கணீ'ரென்ற ஒலியை அறை முழுவதும் பயங்கரமாகப் பரப்பியது.

(தொடரும்)

ரஷ்ய ஊசி வருமா?

லட்சுமி வெங்கட்ராமன் சொல்கிறார்:

சில வருடங்களுக்கு முன்னால், ஆபீசில் வேலை செய்துவிட்டு மாலை ஆறு மணி அளவில் வெளியே வந்தபோது சூரிய ஒளி மறைந்து, இருட்ட ஆரம்பிக்கும் நேரம். என் பார்வையில் மசமச. எதிரே நிற்கும் ஆட்டோ ரிக்ஷாகூடச் சரியாகத் தெரியவில்லை. நான் ஏற்கனவே கண்ணாடி அணிந்திருப்பவள். சரி, வேலை களைப்பாக இருக்குமோ என்று நினைத்தேன். பிறகு இரண்டு மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து கவனித்ததில் சந்தேகம் வலுப்பட்டது.

பிரபல கண் வைத்திய நிபுணர்களிடம் பரிசோதித்த போது கிடைத்த தகவல் அதிர்ச்சி தந்தது.

இந்தக் கண்பார்வை மங்கலுக்கு, டாக்டர்கள் சொன்ன பெயர்: 'ரெடினஸ் பிக்மெண்டோஸா' என்பதாகும். கண்ணில் ரெடினா பகுதியில் கோளாறு. நாட்கள் ஆக ஆக, இந்த மங்கலான பார்வை அதிகமாகும். அதாவது, பார்வையின் பழுது அதிகமாகி, மொத்தமாகப் பார்வை போய்விடுமாம். சென்னையில், பம்பாய், கல்கத்தாவில் எங்கும் இதற்கு மருந்து கிடையாது.

என்னால் தாங்க முடியவில்லை.

சென்னையில் இன்னொரு நண்பருக்கு இதுமாதிரி வியாதி இருப்பதாக அறிந்தேன். அவருக்குத் தெரிந்திருந்த விஷயம், மாஸ்கோவில் இதற்கான சிகிச்சை உண்டு என்பதுதான். அந்த சிகிச்சைக்காக ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு முறை ரஷ்யா போய்விட்டு வர வேண்டும்!

அந்தக் குறிப்பிட்ட ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்ப் பத்து நாட்களுக்குக் கண்களுக்கு ஊசி போட்டுக் கொள்ளவேண்டும்!

அந்த மருந்தின் பெயரையோ, சேர்த்தையோ சொல்ல மறுக்கிறார்கள். காரணம், அவர்கள் இன்னும் ஆராய்ச்சியை முடிக்கவில்லையாம்.

போன வருடம் நவம்பர்—டிசம்பரில் (நல்ல குளிர்) மாஸ்கோ சென்று அந்த ஆஸ்பத்திரியில் (Gelm Goltz Research Institute of Eye Diseases) பத்து நாட்கள் ஊசி போட்டுக் கொண்டேன். இந்த சிகிச்சையின் அடுத்த கட்டம், ஆறு மாதம் அல்லது ஒரு வருடத்திற்குள் மீண்டும் பத்து ஊசிகள் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். நான் அனேகமாய் மறுபடி போவேன். முதல் முறை போய்விட்டு வந்த பிறகு சிறிது குணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

மாஸ்கோவில் இருக்கும் ராமச்சந்திரன் என்பவருக்கு (முன்பின் அறிமுகம் இல்லாதவர்) கடிதம் எழுதினேன். நான் அங்கு போய்ச் சேர்ந்ததிலிருந்து, மறுபடியும் கிளம்பி வரும்வரை அவர் உதவியதை மறக்க முடியாது.

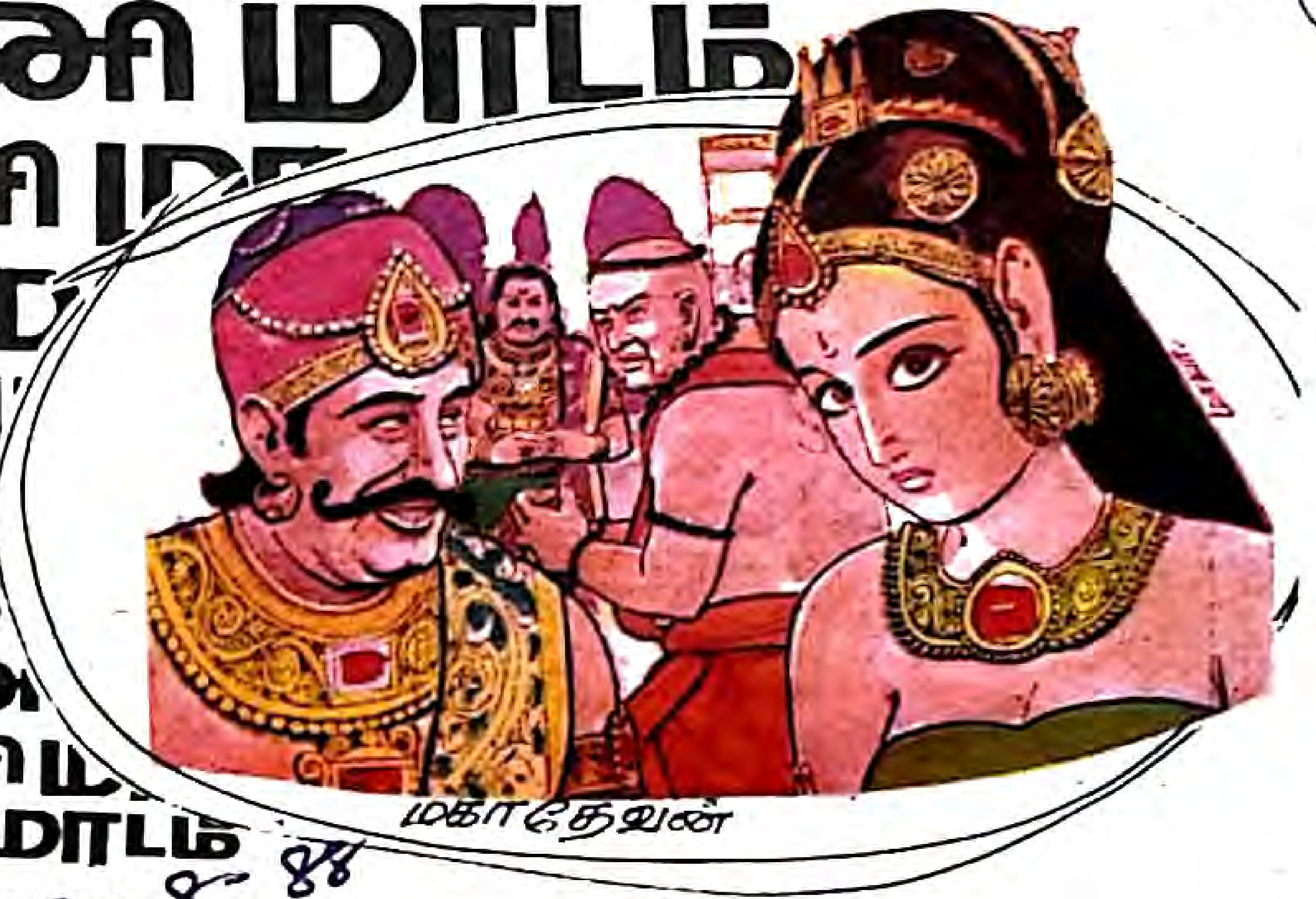
உறவுக்குள்ளே திருமணம் செய்து கொள்வதால் இந்தக் கண் வியாதி வரக்கூடுமாம்.

பேட்டி: பாமா கோபாலன்

ரன்னிங் காமெண்ட்ரி

மாஸ்கோ மருந்து சென்னைக்கு வரக்கூடாதா? மாஸ்கோவிலிருந்து அல்லது மாதத்துக்கு ஒரு முறை கண் டாக்டர் வந்து சிகிச்சை தர ஏற்பாடு செய்யலாகாதா? சுமார் 12,000 ரூபாய் செலவழித்து மாஸ்கோவிற்கு ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு முறை போய்வருவது எல்லோருக்கும் எளிதான காரியமா?

கன்னி மாடம்

18-8-88

10. திருமணப் பேச்சு

அசந்தர்ப்பமாக அப்படிக் கீழே விழுந்தது அறைச் சாவியா அல்லது தமது ஆவியா என்பதை நிர்ணயிக்க முடியாத அளவுக்குத் திக்குமுக்காடிப் போன அடிகளார் நிலைமையை எப்படிச் சமாளிப்பதென்று அறியாமல் அடியோடு சுவாதீனத்தை இழந்து வெறும் மரக்கட்டை போல நின்று விட்டார். அறையில் மட்டுமின்றித் தன் இதயத்திலும் பயங்கரமான எதிரொலியைக் கிளப்பிய அந்தச் சாவியைக் கண்ட கார்குழலி அடுத்த நிமிஷம் எவ்விதமான விபரீதம் நேரிடப் போகிறதோ என்ற அச்சத்தால் அசைவற்று நின்றாள். மழவராயனாலும் பிறகு அடிகளாராலும் திரும்பத் திரும்ப அழைக்கப்பட்டதால் வேகமாய்ப் படிகளேறி வந்த முத்துநகையும் திகைத்து நின்றாள். சாவியையும் நோக்கி அடிகளாரையும் நோக்கிய மழவராயன் அவர் குழப்பத்துக்குக் காரணத்தை அறியா விட்டாலும், அவர் எதையோ ஒளிக்க முயலுகிறார் என்பதை மட்டும் தீர்மானித்துக் கொண்டான். இருந்தாலும் அதை வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல், ''இது என்ன சாவி?'' என்று வினவினான். அவன் குரலில் சற்றுக் கோபமும் கலந்திருந்தது.

அடிகளாரின் உதடுகள் அசைந்தனவே தவிர வார்த்தைகள் உடனடியாக வெளிவரவில்லை. தம்மை நிதானப் படுத்திக் கொண்டு அவர் பதில் சொன்ன போதும் பேச்சு ஓரளவு உளறலாகவே இருந்தது. ''மடியிலிருந்தது.....'' என்று தடுமாறிச் சொன்னார், அடிகளார்.

''அது தெரிகிறது. அது எந்த அறையின் சாவி?'' என்று கேட்டான் மழவராயன்.

மேலும் பொய் சொல்வதில் பயனில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டு அடிகளாரும், ''அந்தக் கோடி அறையின் சாவிதான்,'' என்றார்.

''மடியிலேயே சாவியை வைத்துக் கொண்டு நீரும் எதற்காக என்னுடன் முத்துநகையைக் கூப்பிட்டீர்?''

''மறதி....''.

''அடிகளாரே! யாரிடம் பேசுகிறீர் என்பதை யோசித்துப் பேசும். உமக்கு மறதி என்பது இந்த ஜன்மத்தில் கிடையாது என்பது எனக்குத் தெரியும். உண்மையைச் சொல்லும். அந்த அறையில் என்ன இருக்கிறது? எதை மறைக்கப் பார்க்கிறீர்?'' என்று கோபத்துடன் வினவினான் மழவராயன்.

அடிகளார் பதிலேதும் சொல்லாமல் மௌனம் சாதிக்கவே அதுவரை சும்மாயிருந்த குலசேகர பாண்டியன் நிலைமையை ஒரு நிதானத்துக்குக் கொண்டுவர விரும்பி, ''அறை விஷயமாக

சாண்டில்யன்

இத்தனை விவாதம் எதற்கு? இந்த அறையி லேயே நாம் பேசலாமே,'' என்றான்.

அந்த யோசனைக்கு மழவராயன் மசிந்து கொடுக்கவில்லை. அடிகளார் எதையோ மறைக்கிறார் என்பது திட்ட வட்டமாகத் தெரிந்து விட்டதாலும், எதை மறைக்கிறார் என்பதை அறிந்து கொள்ளும் ஆசையாலும், ''வேண்டாம், வேண்டாம், அடுத்த அறையே சௌகரியம்,'' என்று சொல்லிவிட்டு அடிகளாரை நோக்கி, ''அந்த அறையைத் திறவுங்கள்,'' என்று உத்தரவிட்டான். அப்பொழுதும் அடிகளார் உத்தரவை நிறைவேற்றச் சிறிதும் அசையாமல் இடித்த புளிபோல் நின்ற இடத்திலேயே நின்றிருக்கவே, ''நீர் திறக்கா விட்டா லென்ன? நானே திறந்து கொள்கிறேன்,'' என்று கூறிவிட்டுக் கோபத்துடன் கீழே இருந்த சாவியை எடுத்துக் கொண்டு கோடி அறையை நோக்கி மிக வேகமாகச் சென்றான். முத்துநகை அடிகளாரையும் பார்த்துக் குழலியையும் பார்த்தாள். அடிகளார் அவ்விருவரையும் பார்த்து விழித்தார். அந்த மூவர் கண்களும் சந்தித் ததைக் கவனித்த குலசேகர பாண்டியன் கூட அடுத்த அறையில் அம்மூவரும் எதையோ ஒளிக்கப் பார்க்கிறார்களென்று சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான். சந்தேகத்தாலும் கோபத்தாலும் உந்தப் பட்ட மழவராயன் பூட்டில் சாவியைப் போட்டு முரட்டுத்தனமாகத் திறந்து, அறைக்குள் நுழைந்தான். காரியம் மிஞ்சி விட்டதென்ற நினைப்பால் அடிகளார் கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டு சிவநாம ஸ்மரணையில் இறங்கினார்.

அரசியல் துறவியான அடிகளார். கூட அந்த விநாடியில் சிவபிரானை உள்ளும் புறமும் ஒன்றாகி உருகி நினைத் துத் தங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று இறைஞ்சினார். சக்தியிழந்த நிலையில்தான் மனிதன் ஈசுவரனை நினைக்கிறான். சுயபலத்தில் நம்பிக்கை யிருக்கும் வரையில் மனித எண்ணத்தில் மமதை ஓங்கி நிற்கிறது. நிர்ப்பலமாகித் திண்டாடும் சமயத்தில்தான் அகங்காரம் விலகி ஈசுவரானுபவத்திற்கு இடம் கொடுக்கிறது. வேண்டிய வேளையில் மட்டும் கடவுளை நினைத்தால் போதுமா என்ற சர்ச்சையில்கூட மனித மனம் அந்தச் சமயத்தில் இயங்குவதில்லை. ஆபத்தான நிலைமையில் ஆதரவாகப் பிடித்துக் கொள்ளக்கூடிய இடத்தை மனம் நாடு கிறது. திக்கற்ற நிலைமையில் மனித மனத் துக்குப் பிடிப்பை அளிப்பது 'திட விசும்பு எரிவெளி நீர் நிலம் இவை மிசை எங்கும் பரந்து உள' கடவுளின் நினைப்பு ஒன்று தான். கடைசி விநாடியில் பாரத்தைப் போட்டாலும் கடவுள் மனிதனைக் கைவிடுவதில்லை என்ற வேதாந்தத்தைப் பல தடவை படித்திருந்த அடிகளார், 'இந்தச் சமயத்தில் ஆண்டவன் ஒருவன் தான் காப்பாற்ற முடியும்,' என்ற முடிவுக்கு வந்தோ, அவர்மேல் பாரத்தைப் போட்டுச் செயலற்று இருந்து விட்டதோ ஆச்ரியமில்லையல்லவா?

அடிகளாருக்கு இந்தச் சித்தாந்தத்தில் ஆச்சரியமில்லைதான். ஆனால் கோடி அறைக்குள் நுழைந்த மழவராயன் அங்கிருந்து திரும்பி வந்தபோது சிரித்துக் கொண்டே வந்ததும், தம்மிடம் வேடிக்கையாகப் பேச ஆரம்பித் ததுந்தான் அவரை சொல்லவொண்ணா ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது.

''என்ன அடிகளாரே! விஷயம் இப்படியென்று என்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கக் கூடாது?'' என்று மழவராயன் கேட்டான்.

அடிகளாருக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியவில்லை. இருந்தாலும் நிதானப்படுத்திக் கொண்டு ''எப்படி சொல்வதென்று புரிய வில்லை....'' என்று இழுத்தார்.

''புரியாமலென்ன? உள்ளதை உள்ளபடி சொன்னால் உம்மிடமா நான் ஆட்சேபிப்பேன்?'' என்று கேட்டான் மழவராயன்.

''ஆட்சேபிக்க மாட்டீர் களென்று தெரிந்திருந்தால் சொல்லி யிருப்பேன்.''

''உங்க பையனைக் கொஞ்சம் கண்டிச்சு வையுங்க!''

''என்ன பண்ணினான்?''

''இந்த வருஷம் ப்ளஸ் டூல பெயிலாயிட்டியேன்னு கேட்டேன். அதுக்கு 'குரைக்கிற ஒவ்வொரு தெரு நாய்க்கும்' நான் பதில் சொல்லத் தேவை யில்லைங்கிறான்!''

—மேல்மங்கலம் பத்ரா

''ஆட்சேபிக்க மாட்டேனென்று உமக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டாமா?''

''அவ்வளவு தூரம் என் சிந்தனை ஓடவில்லை.''

''குலசேகர பாண்டிய மன்னர் அங்கு போகக் கூடாது என்பதற்கு மட்டும் சிந்தனை ஓடியதோ?''

''தாங்கள் கூட அங்கு போயிருக்கக் கூடாதென்பதுதான் என் உத்தேசம்,'' என்றார் அடிகளார்.

''அங்குதான் தவறு செய்து விட்டீர்,'' என்று சிரித்தான் மழவராயன்.

''இப்போதுதானே புரிகிறது....'' என்று கூறினார் அடிகளார்.

''அறையை நான் பார்த்தது நல்லதாகப் போய் விட்டது,'' என்றான் மழவராயன்.

''நல்லதாகப் போய்விடும் என்று நினைத்திருந்தால் சாவியை ஒளித்தேயிருக்க மாட்டேன்,'' என்று சமாதானம் சொன்னார் அடிகளார்.

''இத்தனை முன் யோசனையுடன் நீர் நடந்து கொண்டிருப்பீர் என்பதை நான் அறிந்திருந்தால் உம்மிடம் சந்தேகித்தே இருக்க மாட்டேன். மன்னித்து விடும்,'' என்றான் மழவராயன்.

இந்தச் சம்பாஷணையின் ஆரம்பத்திலேயே ஆச்சரியத்தை அடைந்த அடிகளார், கடைசியில் மழவராயன் சொன்னதைக் கேட்டதும் மழவராயனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா என்பதை நிர்ணயிக்க முடியாமல் திண்டாடினார். பேச்சின் ஓட்டத்தைக் கவனித்த கார்குழலி கூட ஆச்சரியத்தால் கண்களை அகல விழித்து அடிகளாரையும் தனது தந்தையையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள். முத்துநகை பெரிதும் பிரமிப்படைந்து மெத்தைப் படிக்கதவின் மேல் லேசாக சாய்ந்து கொண்டாள். மழவராயனை ஒரு கணம் உற்று நோக்கிய அடிகளார் ஏதோ சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக, ''இதில் மன்னிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?'' என்றார். மழவராயன் சொன்ன அடுத்த வார்த்தைகள் அவரை மீண்டும் அயர வைத்தன. ''அறையிலிருந்த வஸ்துக்கள் என் கண்களில் படவில்லை யென்று நினைக்கிறீரா?'', என்றான் மழவராயன்.

''பட்டுவிட்டதா!'' வாயைப்

ஆஸ்திரேலிய சோகம்!

குழந்தை மாதிரி அழுது கொண்டிருந்தார், சரண்ராஜ். சொந்தப் பிள்ளை மாதிரி வளர்த்து வந்த சன்னி இறந்து அன்றோடு முப்பதாவது நாளாம். அந்த ஞாபகம் வந்து, துக்கம் தாங்காமல் அழுகிறேன் என்றார். ஆஸ்திரேலிய உயர் வகை நாயான சன்னி, இரவில் சரண்ராஜின் படுக்கையில்தான் படுத்திருக்குமாம்.

பிளந்தார் அடிகளார்.

''ஆகா! நன்றாகப் பட்டுவிட்டன. என் கண்கள் என்ன குருடா?'' என்றான் மழவராயன்.

''இல்லை. அதற்காகச் சொல்லவில்லை. நீங்கள் அறையிலிருந்ததைப் பார்த்ததும்...''

''நீர் செய்தது சரியென்று தீர்மானித்தேன். அறையிலிருப்பதைப் பார்த்த பிறகு குழலியைக்கூட அங்கு போகச் சொல்வது சரியல்லவென்று தோன்றுகிறது.''

'சரி, மழவராயன் விருந்தினர்களைப் பார்த்து விட்டான்' என்று தமக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்ட அடிகளார், 'பார்த்த பிறகும் மழவராயன் ஏன் இப்படிப் பேசுகிறான்?- ஒருவேளை பெண் கேட்க வந்திருக்கும் குலசேகர பாண்டியனுக்கு எதிரில் விஷயத்தை மறைப்பதற்காக இந்த நாடகம் ஆடுகிறானா? இல்லா விட்டால் அபராஜிதனும் காரியும் அறையிலிருந்து தப்பிப் போய் விட்டார்களா? எப்படித் தப்பியிருக்க முடியும்? அந்த அறைக் கதவு இருக்குமிடம் நமக்குத்தானே தெரியும்? அப்படி அவர்களைப் பார்த்திருந்தால் மழவராயன் கோபத்தை எப்படி அடக்க முடியும்? தன் பெண்ணின் கன்னி மாடத்தில் ஆண் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்ததுமே கொதித்தெழுந்திருக்க வேண்டாமா?' இப்படியாக ஏதேதோ யோசித்துப் பார்த்து மழவரா

யன் போக்குக்கு எந்தவித விடையும் புலப்படாதவரய்ப் பிரமை பிடித்து நின்றார். அவர் பிரமிப்பைக் கண்ட மழவராயன் அவர் ஏதோ யோசிப்பதாக நினைத்து. "என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?" என்று வினவினான்.

"ஒன்றும் யோசிக்கவில்லை. நீங்கள் சொல்வது நியாயந்தான்...." என்று ஆரம்பித்தார்.

"நீர் தயங்குவதும் நியாயந்தான். அந்த அறைக்குக் கார் குழலியை அனுப்புவது சரியல்லதான். இருந்தாலும் இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமையில் வேறெதுவும் செய்ய முடியாது. கார்குழலியையே அந்த அறைக்கு அனுப்பி விடுவோம்," என்றார் மழவராயன்.

"வேண்டாம், வேண்டாம்!" என்றார் அடிகளார்.

"பரவாயில்லை, போகட்டும்," என்று மழவராயன் பிடிவாதமாகச் சொல்லி விட்டுக் கார்குழலியையும் நோக்கி, "குழலி! நீ அந்த அறையில் சற்று நேரம் போயிரு. நானும் மன்னரும் முக்கிய விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச வேண்டியிருக்கிறது." என்று ஆக்ஞாபித்தான். கார்குழலி அடிகளாரைப் பார்க்கவே, அடிகளார் அவள் சகாயத்துக்கு வந்து, "அப்படியானால் முத்துநகை, நீயும் குழலியுடன் அந்த அறைக்குப் போ!" என்றார் முத்துநகையை நோக்கி.

"வேண்டாம், முத்துநகை! நீ கீழே போ. குழலி மட்டும் அந்த அறைக்குப் போகட்டும்," என்று அடிகளாரின் கட்டளையை வெட்டிக் கூறினான், மழவராயன்.

"இல்லை....." என்று துவங்கினார் அடிகளார்.

"குறுக்கே பேச வேண்டாம். சொன்னபடி செய்யுங்கள்!" என்று

ஆட்டோகாரரின் அம்மா பக்தி

பெங்களூரில் ஓடும் ஓர் ஆட்டோ ரிக்ஷாவின் (CAS 931) பின்புறம் 'தாய்—தந்தை இருவர்—கண்ணுக்குத் தெரியும் தேவர்' என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

—கே.ஜி.எஸ்ப் பழனிச்சாமி.

மழவராயன் ஆக்ஞாபிக்கவே அதற்கு மேல் எதுவும் செய்யச் சக்தியற்ற அடிகளார் முத்துநகையைக் கீழே போகச் சொல்லி விட்டுக் கார்குழலியையும் கோடி அறைக்கு அனுப்பினார். அவள் அறைக்குள் போனதும், "அந்த அறையை நன்றாக இழுத்துச் சாத்தும்!" என்று மழவராயன் உத்தர விட்டதைக் கேட்ட அடிகளாருக்கு விதியை நினைத்து அழுவதா சிரிப்பதா என்பதே தெரியா விட்டாலும் அவன் சொன்னபடியே செய்து முடித்தார். இத்தனை குழப்பத்திலும் அவர் கோபத்தைக் கிளறி விட்ட காரியமும் ஒன்று உண்டு. மழவராயன் உத்தரவுப்படி குழலி கோடி அறைக்குள் செல்லும்போது தம்மைப் பார்த்துக் குறும்பாகச் சிரித்துவிட்டுப் போனதை மட்டும் அடிகளாரால் பொறுக்க முடியவில்லை. பகிரங்கமாகத் தமது கோபத்தை வெளிக்குக் காட்ட முடியாததால், 'சிரிக்கவா சிரிக்கிறாய்? இரு இரு. இவர்கள் போகட்டும். உன்னுடன் பேசிக் கொள்கிறேன்,' என்று தமக்குள்ளேயே கறுவிக் கொண்டார்.

கோடி அறைக் கதவு சாத்தப் பட்டதும் குலசேகர பாண்டியனை மஞ்சமொன்றில் உட்காரச் சொல்லிப் பக்கத்தில் தானும் உட்கார்ந்த மழவராயன் அடிகளாருக்கும் ஓர் ஆசனத்தைக் காட்டினான். அவன் காட்டிய ஆசனத்தில் உட்கார இஷ்டமில்லாத அடிகளார், "இருக்கட்டும்! பாதகமில்லை!" என்று மதிப்பாகச் சொல்லிவிட்டு அவர்கள் உட்கார்ந்திருந்த இடத்துக்கும் கோடி அறைக்கும் இடையே நின்று ஒரு காதை அந்த அறைக்கும் இன்னொரு காதை இரு மன்னர்களுக்குமாகப் பகிர்ந்தளித்து நடக்கும் விவகாரங்களை மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் கவனிக்கலானார்.

குலசேகர பாண்டியன் முதன் முதலாகத் தமிழ்நாட்டு ராஜீயப் பிரசினைகளைப் பேசத் துவங்கி, "மழவ மன்னரே! தமிழ்நாடு இருக்கும் நிலைமையைப் பற்றி உங்களுக்கு நான் விவரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஒற்றுமை குலைந்த தமிழ் மக்கள் சிங்களவர் கால்களில் மிதிபட்டுக் கிடக்கிறார்கள்," என்று கூறிப் பெருமூச் செறிந்தான்.

குலசேகரன் பேச்சு அடிகளாருக்குப் பெருத்த விந்தையாயிருந்தது. 'பாண்டிய பிரஜைகள் இலங்காபுரன் அடிகளில் மிதிபட்டுக் கிடப்பதற்கு நீங்கள் தானே பொறுப்பாளி,' என்று கேட்டுவிட வேண்டும் போலிருந்தது அவருக்கு.

"மாமாவுக்கு ஒரு பெரிய பார்ட்டி ?

அப்பாவை ஃபாபா வாங்கிவர சொல்லு."

"உங்கள் விருந்தினர்களும் அவர்களுடைய நண்பர்களுடன் வருகிறார்களா. இப்போது நீங்கள் எதிர்பார்த்ததைவிட அதிக நபர்கள் வந்துவிட்டார்கள். உணவு பற்றாமல் போய்விடுமே என்று கவலைப்படாதீர்கள்— ஃபாபா ஃபலூடா, கஸ்டர்டு மற்றும் ஜெல்லி கிரிஸ்டல் வாங்கிவரச் செய்யவும்.
விருந்தினர்கள் விரும்பி உண்பர்.

ஃபாபா டெஸர்ட் நேரத்திற்கானவை:

- ஃபலூடா— 2 ருசிகளில்; ரூ. 5.45* லிருந்து ரூ. 5 90* வரை
- ஜெல்லி கிரிஸ்டல்ஸ்— 7 ருசிகளில்; ரூ. 6.75* லிருந்து ரூ. 6.95* வரை
- சைனா கிராஸ் (மில்க் ஜெல்லி)— 7 ருசிகளில்; ரூ. 6 75* லிருந்து ரூ. 6.95* வரை.
- கஸ்டர்டு பவுடர்— 5 ருசிகளில்; ரூ. 4.30* லிருந்து ரூ. 4.95* வரை.

* உள்ளூர் வரிகள் தனி.

fapaa

இன்ஸ்டன்ட் ஃபுட் மிக்ஸஸ்

Marketed by:
WHAM MARKETING PVT. LTD.
8, "Taj Manjul", Tejpal Road, Vile Parle (East), Bombay 400 057. Tel: 6325166

Symbol

நெல்லையில் அரசாண்டு கொண்டிருந்த குலசேகர பாண்டியன் நாடாசையால் மதுரை மீது படையெடுத்திருக்காவிட்டால், மதுரை மன்னனான பராக்கிரம பாண்டியன் சிங்களவரின் உதவியை நாடியிருக்க மாட்டான். சிங்களவர் உதவியை அவன் நாடாதிருந்தால் நாடும் அடிமைப்படக் காரணமிருக்காது. குலசேகர பாண்டியன் நாடாசையோடு நிறுத்தினானா? பராக்கிரம பாண்டியனை வெற்றி கொண்டதோடு அவனையும் அவன் மனைவியையும் கொன்று விட்டானே? அந்தப் பாவமெல்லாம் எங்கே போகும்? பராக்கிரம பாண்டியன் மகனான வீரபாண்டியன் தப்பியிருக்காவிட்டால் அந்த வம்சமே நிர்மூலமாகியிருக்குமே,' என்று குலசேகரன் அவனுடைய தாயாதிக்குப் புரிந்த அட்டூழியங்களை நினைத்துப் பார்த்த அடிகளார், 'தன் வினை தன்னைச் சுடும்,' என்ற பழமொழியையும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டார். 'இலங்காபுரன் சிங்கள சைன்னியத்தோடு வந்து இந்தக் குலசேகரனை மதுரையிலிருந்து விரட்டி வீரபாண்டியனுக்கு முடிசூட்டியிருக்காவிட்டால் இவன் இவ்வளவு அடக்கமாக உட்கார்ந்திருப்பானா?' என்றும் யோசித்துப் பார்த்தார். இத்தகைய சிந்தனையின் விளைவாக அவர் குலசேகரனைப் பெரிதும் வெறுத்தாலும் மேற்கொண்டு என்ன பேசுகிறானென்பதைக் கவனத்துடன் கேட்கலானார்.

குலசேகரன் பேச்சுக்கு மழவராயனும் ஒத்துப் பாடினான். "ஆமாம், தமிழ் மக்கள் கதி அதோகதியாகத்தானிருக்கிறது. ஆனால் நாம் என்ன செய்ய முடியும்?" என்றான்.

"என்ன செய்ய முடியுமா? இலங்காபுரனின் அட்டூழியங்களை உம்மையும் எம்மையும் போன்ற வீரர்கள் சகித்துக் கொண்டு சும்மாயிருக்க முடியுமா?" என்று குலசேகர பாண்டியன் கேட்டான்.

"சகிக்காமல் என்ன செய்வது? தாங்களோ நாடியில்லாத மன்னர். நானோ இரண்டொரு ஊர்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் சிற்றரசன். மதுரைக்குக் கப்பம் செலுத்துபவன்," என்றான் மழவராயன், அரைக் குத்தலாகவும், அரை வருத்தமாகவும்.

"எனக்கு நாடில்லாவிட்டாலும் தமிழ்நாட்டில் அக்கறையுள்ள மற்றவர்களுக்கு இருக்கிறதல்லவா?"

எந்தத் தலைவிதியைத் தொட்டான்?

"கடவுளைக் காண முடியாது. உணரத்தான் முடியும். எதைப் போலென்றால் காற்றைக் காண முடியாது. உணரத்தான் முடியும். இனிப்புச் சுவையையும் அது எவ்வாறு இருக்கும் என்று விளக்க முடியாது. அதைப் போல் இருக்கும், இதைப் போல் இருக்கும் என்றுதான் கூற முடியும்.

"யாருக்கு?"

"ஏன்? சோழ மன்னர் ராஜாதி ராஜனில்லையா?"

"ராஜாதிராஜன் இதில் என்ன செய்ய முடியும்?"

"எனக்கு எவ்வளவு படைபலம் தேவையானாலும் தருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அவருடைய இரு மந்திரிகளான திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பல்லவராயனையும் அண்ணன் பல்லவராயனையும் படைகளை நடத்தச் சொல்லி, வெற்றி வாங்கித் தருவதாகவும் உறுதி கூறியிருக்கிறார்."

பாண்டியனின் இந்தப் பிரதாபத்தைக் கேட்ட அடிகளார் பேச்சில் புகுந்து, "புளியங் கிளையையே பிடித்து விட்டீர்கள். இனி யார் உதவியும் உங்களுக்குத் தேவையில்லை!" என்றார்.

"யார் சொன்னது? மழவராயன் உதவியின்றி இக் காரியம் எப்படி நடக்கும்?" என்று பாண்டியன் கேட்டான்.

"என் உதவியா? நான் என்ன செய்ய முடியும்?" என்று ஆச்சரியப்படுவது போல நடித்தான் மழவராயன்.

"குறுநில மன்னரே! மேலைமங்கலச் சிற்றரசு இந்தப் போரில் மிக முக்கியமான பாகத்தை வகிக்கப் போவது ராஜதந்திரிகள் அனைவருக்கும் தெரியும். உமது உதவியை நாடியே வந்திருக்கிறேன். நீர் யார் பக்கம் இருக்கப் போகிறீர் என்பதை அறியவே இங்கு வந்தேன்," என்றான் பாண்டியன்.

உதாரணமாக, காதலன், காதலியைத் தொட்டான். அப்பொழுது அவளுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தது என்று தான் கதைகளில் வரும். அந்த ஸ்பரிசம் எப்படியிருந்தது என்று விளக்கிச் சொல்ல முடியாது,'' என்று கூறிவிட்டு—

ஆன்மீக மேடைகளில் காதலன், காதலி என்ற வார்த்தையை உபயோகிக்கக் கூடாது. தலைவன், தலைவி என்று தான் சொல்ல வேண்டும். ஆனால், நான் தலைவன், தலைவியைத் தொட்டான் என்று சொன்னால் நீங்கள் எந்தத் தலைவி? என்று கேட்டு விடுவீர்களோ என்றுதான் அவ்வாறு சொன்னேன்.''

—புலவர் கீரன் சொற்பொழிவிலிருந்து:
—வே. ஸ்ரீநிவாசன்

''கேட்பானேன்? தங்கள் பக்கம்தான்!''

''வெறும் பேச்சில் மட்டும் அது இருந்தால் போதாது.''

''வேறு எப்படியிருக்க வேண்டும்?''

''சரியான ருசு காட்ட வேண்டும்.''

''எப்படிக் காட்ட முடியும்?''

''உமது பெண்ணை விக்கிரமனுக்கு மணமுடிப்பதன் மூலம்.''

இப்படித் திடும் பிரவேசமாகப் பாண்டியன் மண விஷயத்தைப் பிரஸ்தாபிப்பானென்பதை மழவராயனோ, அடிகளாரோ எதிர் பார்க்கவில்லை. மழவராயன் பதில் சொல்லு முன்பாகவே அடிகளார், ''இது யோசிக்க வேண்டிய விஷயம்,'' என்றார்.

குலசேகர பாண்டியன் முகத்தில் கோபம் தாண்டவமாடியது. ''உம்மை நான் கேட்கவில்லை. உமது மன்னரைக் கேட்கிறேன்,'' என்றான், உக்கிரமாக.

''மன்னருக்கும் எனது அபிப்பிராயம்தான்,'' என்றார் அடிகளார் சற்றும் அச்சப்படாமல்.

''என்ன, அப்படித்தானா?'' என்று குலசேகரன் மழவராயனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

''மன்னர் கோபிக்கக் கூடாது. தாங்கள் பெண் கேட்கிறீர்கள். இந்தச் சம்பந்தம் கிடைப்பது சுலபமல்ல. இதில் எவ்வளவு கௌரவம் இருக்கிறதென்பதும் நாம் அறியாத விஷயமல்ல. இருந்தாலும் திருமண விஷயம் பாருங்கள். பெண்ணையும் ஒரு வார்த்தை கேட்க வேண்டாமா?'' என்றான் மழவராயன்.

''இது ராஜீய விவாகம்.''

''இருந்தாலும் விவாகம் பெண்ணுக்கும் பிள்ளைக்கும்தானே?''

மழவராயனின் இந்தப் பதிலைக் கேட்டு அடுத்த அறையில் யாரோ களுக்கென்று சிரித்தார்கள். அந்தச் சிரிப்பு குலசேகரன் காதிலும் விழுந்தது. ''குழலி சிரிக்கிறாள்!'' என்றான் கோபத்துடன்.

''குழந்தைதானே?''

கார்குழலியின் திருமண விஷயத்தைப் பற்றி நாடிழந்த மன்னனும், நடுநிலைமை வகித்த மேலைமங்கலச் சிற்றரசன் தலைவனும் காலத்தை லட்சியம் செய்யாமல் நீண்ட நேரம் பேசியும் முடிவு மட்டும் எதுவும் ஏற்படவில்லை. மழவராயன் பாண்டியனிடம், மிகுந்த மரியாதையுடன் நடந்து கொண்ட போதிலும், பிடி கொடுத்துப் பதில் மட்டும் சொல்லவில்லை. ''உங்கள் சம்பந்தம் மிக உயர்ந்தது. என்னைக் கௌரவப்படுத்துகிறீர்கள்,'' என்று சொல்லிக் கொண்டே, ''எதையும் ஒரு மாத காலத்திற்குப் பிறகு தான் திட்டவட்டமாகச் சொல்லலாம்,'' எனச் சாமர்த்தியமாகத் தெரிவித்து விட்டான். பேச்சினால் எதிர்பார்த்த பலன் கிடைக்கா விட்டாலும் மனம் தளராத குலசேகர பாண்டியன் கடைசியாக விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்படுகையில், ''சீக்கிரம் யோசித்து நாட்டின் நன்மைக்கு அவசியமான முடிவுக்கு வாருங்கள்,'' என்று கேட்டுக் கொண்டான். ''ஆகட்டும்,'' என்று கூறிய மழவராயன், ''அடிகளாரே! மன்னரை நான் ஜாக்கிரதையாக வெளியே அனுப்பி விட்டு வருகிறேன். அடுத்த அறையைக் கவனியும்,'' என்று சொல்லிவிட்டுக் குலசேகர பாண்டியனுடன் படிகளில் இறங்கிச் சென்றான்.

அவர்கள் போனதும் அடிகளார் மிக விரைவாகக் கோடி அறைக்கு ஓடினார். கதவைத் திறந்து பார்த்ததும் அறையிலிருந்த நிலையைக் கண்டு, ''அடடா! மர்மம் இதுதானா? நான் எத்தனை முட்டாள்,'' என்று சொல்லிக் கொண்டதோடு நில்லாமல் சிரிப்பை அடக்க முடியாதவராய்த் தமது சரீரம் குலுங்க இடி இடியென்று கட்டிடமே அதிரும்படியாகப் பெரிதாகச் சிரித்தார்.

(தொடரும்)

சேமிப்பு விழா மாதம் 1.8.88 முதல் 31.8.88 வரை.

எதிர்காலத்தைச் சிந்தியுங்கள்,
எங்களிடம் சேமியுங்கள்

அண்ணாமலை பைனான்ஸ் லிமிடெட்

பதிவு அலுவலகம்: 252, மேட்டுப்பாளையம் ரோடு, கோயமுத்தூர்-641 043
போன்: 42224 தந்தி: ''ராஜ்தூத்'' டெலக்ஸ்: 0855-399

பொது டெபாசிட் திட்டங்கள்

திட்டம் 1 – நிரந்தர டெபாசிட்

குறைந்த பட்ச வைப்புத் தொகை	டெபாசிட் காலம்	வட்டி விகிதம் (ஆண்டுக்கு)
ரு. 1000/- (கூடுதல் ரு. 500/-ன் ...	6 மாதங்கள் 1 வருடம்	13%

திட்டம் 2 - ரொக்க பத்திரங்கள்

வைப்புத் தொகை	காலம்	முதிர்வுத் தொகை	வருட வருவாய்
... 1,000	6 மாதங்கள் 1 வருடம்	ரு. 1,067 ரு. 1,149	13.36 % 14.93 %

7. டாக்டர் எஸ்.வி. கந்தசாமி, எம்.எஸ்., எம்.சி.எச். (யூரோ) — 31, வெஸ்ட் கிளப் ரோடு, ரேஸ் கோர்ஸ், கோயமுத்தூர்-641 018. — ஜெனிடோ யூரினரி சர்ஜன், இயக்குநர், வேதநாயகம் ஹாஸ்பிடல் (பி) லிட்.

8. திரு. எஸ்.வி. பாலகிருஷ்ணன், பி.காம்., பி.எல்., — நெ.73, போயஸ்கார்டன், சென்னை-600 086. — வியாபாரம் இயக்குநர், ஆனைமலைஸ் ஏஜென்ஸிஸ் (பி) லிட்.

9. திரு. எஸ்.வி. ஆறுமுகம், — 22, பாரதி பார்க் ரோடு, — வியாபாரம்

11. கோட்டை வாசல் கழுகுகள்

அறை இருந்த நிலையைக் கண்டதும் அப்படி அத்துமீறி அடிகளார் சிரித்ததில் ஆச்சரியமேதுமில்லை.

அடிகளாரென்ன, வேறு யாராயிருந்தாலும் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சிரிப்பை அடக்கியே இருக்கமுடியாது. தமது மடியிலிருந்து தவறி விழுந்த சாவியை எடுத்துக் கொண்டு கோபத்துடன் அறையைத் திறந்து நுழைந்த மழவராயன் அடியோடு மனோநிலை மாறித் திரும்பியதன் உள்வயணம் அறையைக் கண்டபிறகுதான் அடிகளாருக்குப் புரியலாயிற்று. திரும்பப் பெரிய அறைக்குள் வந்த மழவராயன் தம்முடன் பேசிய பேச்சுக்களின் அர்த்தமும் அவன் சிரித்ததன் காரணமும் அவருக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் சிறுகச் சிறுக விளங்கவும் தொடங்கியது. எப்பேர்ப்பட்ட ஆபத்தை எத்தனை சிறிய தந்திரத்தால் அபராஜிதன் உடைத்தெறிந்துவிட்டான் என்பதை நினைக்க நினைக்க அவருக்குச் சொல்லவொண்ணா வியப்பும் பாண்டிய சேனாதிபதியின் புத்திக் கூர்மையைப் பற்றி மிதமிஞ்சிய மதிப்பும் ஏற்பட்டு, 'அப்பா! சேனாதிபதி யமப்பேர்வழி!' என்று தமக்குள்ளேயே சிலாகித்துக் கொண்டார்.

அறை ஒரே அலங்கோலமாகக் கிடந்தது. கோடியில் ஒரு மூலையில் படுப்பதற்காகப் போடப்பட்டிருந்த பெரிய மஞ்சத்தைத் தவிர சின்னஞ்சிறு உட்காரும் மஞ்சங்கள் குப்புறக் கவிழ்த்து கிடந்தன. திரைச் சீலைகள் கிழிக்கப்பட்டு ஆங்காங்கு எறியப்பட்டுக் கிடந்தன.

கிழிக்கப்பட்ட கந்தலில் ஓரிரண்டு குப்புறக் கிடந்த மஞ்சத்தினொன்றின் மூலையில் செருகப்பட்டு, யாரோ மஞ்சத்தைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் பாதியில் நிறுத்தியதைப் போன்ற தோற்றத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. வெளியில் மொட்டை மாடியில் ஒரு புறத்தில் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த அறையைச் சுத்தம் செய்யும் துடைப்பம் முதலிய சாமான்கள் அங்கிருந்து கொண்டு வரப்பட்டு அறையில் அங்குமிங்கும் எறியப்பட்டிருந்ததோடு அறையை அலம்ப நீர் கொண்டு வரும் தவலைகள் இரண்டும் உருட்டி விடப்பட்டுக் கிடந்தன. அறை இருந்த நிலையை யார் கவனித்திருந்தாலும் அதை ஏதோ அன்று காலையில்தான் யாரோ சுத்தம் செய்யக் கிளம்பிப் பாதியில் விட்டிருக்கிறார்கள் என்ற பிரமையை அளித்திருக்குமேயன்றி, வேண்டுமென்றே அந்த நிலை சிருஷ்டிக்கப்பட்டதென்ற ஊகத்துக்குச் சிறிதும் இடம் கொடுத்திருக்காது. அபராஜிதனும் காரியும் அத்தனை திறமையுடன் அறையை அலங்கோலப்படுத்தியிருந்தார்கள்.

அறை இவ்வளவு கேவல ஸ்திதியில் இருந்ததால்தான் மழவராயன், பாண்டிய மன்னனை அந்த அறைக்குள் அழைக்க இஷ்டப்படவில்லை என்பதைச் சந்தேகமறத் தெரிந்துகொண்ட அடிகளார் மழவராயன் பேசிய ஒவ்வொரு பேச்சையும் மனதில் நினைத்துப் பார்த்து அவற்றுக்கெல்லாம் தாம் செய்துகொண்ட விபரீத அர்த்தத்தையும் எண்ணித் திரும்பத்

சாண்டில்யன்

திரும்ப நகைத்தார். குலசேகர பாண்டியனை அந்த அறைக்கு அழைத்து வரக்கூடாதென்பது நியாயம்தானென்று மழவராயன் ஒப்புக்கொண்டதற்கும், குழலியைக்கூட அங்கு அனுப்புவது சரியல்லவென்று அவன் சொன்னதற்கும் சரியான அர்த்தம் அவருக்கு அப்பொழுதுதான் புரிந்தது. 'அங்கிருந்த வஸ்துக்களைக் கண்டேன்.' என மழவராயன் கூறியது கிழிந்து கிடந்த திரைச் சீலைகளையும், குடம், துடைப்பம் வகையறாக்களையுமே தவிர, தாம் நினைத்ததுபோல் அபராஜிதனையும், காரியையும் அவன் மறைமுகமாகச் சுட்டிக்காட்டவில்லை என்பதையும் அடிகளார் தெரிந்து கொண்டார். சந்தர்ப்பங்கள் லேசாக மாறுபட்டாலும் மனிதர்களின் வார்த்தைகளில் எத்தனை மாறுபட்ட அர்த்தங்கள் தொனிக்கின்றன என்பதை எண்ணிய அடிகளார் சிருஷ்டியின் விசித்திரத்தை நினைத்துப் பெரிதும் வியந்தார்.

இப்படிப் பழைய சம்பாஷணைகளை நினைத்து மெள்ள மெள்ளச் சுயநிலைக்கு வந்த அடிகளார் அறைக்கோடியில் கார்குழலி மட்டும் சிலையென உட்கார்ந்திருந்ததையும் வேறு யாரும் இல்லை என்பதையும் கண்டு வெளி மாடிக்கு ஓடிச் சுற்று முற்றும் பார்த்தார். அங்கும் யாரையும் காணாது போகவே கார்குழலியிடம் திரும்பி வந்து, ''எங்கே அவர்கள்?'' என்று விசாரித்தார்.

''எனக்குத் தெரியாது,'' என்றாள் கார்குழலி.

''நீ வந்தபோதே அறையில் இல்லையா?'' என்று அச்சத்துடன் வினவினார் அடிகளார்.

''இல்லை.''

''எங்கு போயிருப்பார்கள்? எங்கு போக முடியும்?'' என்று அடிகளார் திணறினார்.

''அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை. மனிதர்கள் காற்றில் பறக்க முடியாது. இங்கிருந்து வெளியேற மாடிப்படி வழியொன்றுதான் எனக்குத் தெரியும். ரகசிய வழி உங்களுக்குத்தான் தெரியும்,'' என்று கார்குழலி அடிகளாரைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

அடிகளார் மேற்கொண்டு அவளிடம் பதிலேதும் சொல்லாமல் தீவிர யோசனையில் இறங்கினார். அறை முழுவதையும் மீண்டும் ஒரு முறை சுற்றிப் பார்த்ததன்றி வெளி மாடிக்கும் இரண்டு தடவை போய் வந்தார். பிறகு அறையில் கிடந்த சாமான்களையெல்லாம் உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு ஏதோ கணக்குப் போட்டார். கடைசியில், ''புரிந்துவிட்டது, புரிந்து விட்டது,'' என்று அவர் கூறியபோது வார்த்தையில் மிதமிஞ்சிய அச்சமும் தொனித்தது.

விஷயத்தை அடிகளார் ஓரளவு ஊகித்துவிட்டார் என்பதை அவர் பேச்சிலிருந்தும் முக பாவத்திலிருந்தும் தெரிந்துகொண்ட கார்குழலி கட்டிலிலிருந்து எழுந்து அவர் நின்றிருந்த இடத்துக்கு வந்து, ''என்ன புரிந்து விட்டது?'' என வினவினாள்.

''இதோ, அறையைச் சுத்தம் செய்யும் சாமான்கள் இருக்கின்றன. கவனித்தாயா?'' என்று அடிகளார் துடைப்பம் முதலியவற்றைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

''ஆம்,'' என்று கார்குழலி தலையை அசைத்தாள்.

''இதில் ஒரு சாமான் காணவில்லை.''

இரண்டு படங்களுக்கும் குறைந்தபட்சம் ஆறு

''என்ன?''

''என்னவா? சரியாகப் பார்.''

என்ன பார்த்தாலும் கார்குழலிக்குப் புரியவில்லை. அடிகளாரைப் போன்ற சன்னியாசிகளுக்கும் மடாதிபதிகளுக்கும் இந்தச் சில்லறைப் பொருள்களில் மிகுந்த பிடிப்பு உண்டென்பதும், பூண்டது துறவறமாயிருந்தாலும் மடாதிபதிகள் மடத்துச் சாமான்களை ஒன்றுவிடாமல் கணக்குப் போட்டு வைத்திருப்பதைப்போல, கன்னிமாடத்திலிருந்த தட்டுமுட்டுச் சாமான்களிலிருந்து சகலத்தையும் அடிகளார் கணக்குப்போட்டு வைத்திருந்தாரென்பது கார்குழலிக்குத் தெரியுமானாலும், இந்தச் சில்லறை விஷயங்களில் அவள் மட்டும் என்றும் அக்கறை கொண்டதே கிடையாது. ஆகையால் சொன்னாள், ''பார்த்தேன், தெரியவில்லையே ஸ்வாமி,'' என்று.

''இதிலெல்லாம் நான் அக்கறை காட்டியபோதெல்லாம் சன்னியாசிக்கு இது சரியா என்று பரிகசித்தாயே, பார்த்தாயா?''

''இதையெல்லாம் கவனிக்கப் பணிப்பெண்கள் இருக்கிறார்களே என்று சொன்னேன்.''

வித்தியாசங்கள் உள்ளன. விடை: 56'ம் பக்கம்

''இப்பொழுது இந்த இரண்டு பேரும் ஓடிப்போனதற்குக் காரணம் உன் பணிப்பெண்களால் சொல்லமுடியுமா?''

''அதற்கும் இந்தச் சாமான்களுக்கும் என்ன ஸ்வாமி சம்பந்தம்?''

''என்ன சம்பந்தமா? இங்கிருந்து தப்ப வேண்டுமானால் வசதி வேண்டாமா?''

''ஆமாம்.''

''இங்கிருந்த பெரிய தாம்புக் கயிறு இரண்டையும் காணோம்.''

அடிகளாரின் இந்தப் பேச்சினால் பேரதிர்ச்சி அடைந்த கார்குழலி விடுவிடென்று வெளி மாடிக்கு ஓடினாள். கைப்பிடிச் சுவர்ப் பகுதிகளைப் பார்த்துத் திரும்பவும் அறைக்கு வந்து, ''அடிகளாரே, எங்கும் கயிறு கட்டித் தொங்கக் காணோமே!'' என்றாள்.

''உன் கண்ணுக்குப் புலப்படாது. நான் காட்டுகிறேன் வா,'' என்று அழைத்துப்போன அடிகளார் வெளி மாடியின் கைப்பிடிச் சுவரில் நிர்ப்பயமாகத் தாவி வெளிப் பக்கமாக இருந்த பெரிய இரும்பு ஆணியில் கயிறு கட்டப்பட்டிருந்ததைக் காட்டி, ''குழலி! இப்பொழுதுதான் உண்மையான ஆபத்து ஆரம்பமாகிறது. இந்தக் கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு இறங்கினால் நேராகப் பணிப்பெண்கள் அறைக்குப் பக்கத்தில்தான் இறங்க முடியும். பணிப் பெண்கள் கண்டால் பயந்து கூச்சலிடுவார்கள். வேறு பக்கம் ஓடத் தொடங்கினால் வீரர்கள் மடக்கிக் கொள்வார்கள். எப்படியும் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் இருவரும் நமது வீரர்கள் கையில் சிக்குவது ஏன்னவோ திண்ணம்,'' என்று விளக்கிச் சொன்னார்.

கார்குழலியின் கள்ளமற்ற உள்ளத்தில் அபராஜிதனைப் பற்றிய கவலை அலைபாயத் தொடங்கவே அவள் பெருமூச்செறிந்து, ''இத்தனையும் அவர் எனக்காகத்தானே செய்தார்,'' என்று வார்த்தைகளைச் சற்று இழுத்து ஏக்கத்துடன் சொன்னாள்.

''உனக்காகச் செய்தாரா? ஏன், எனக்காகச் செய்திருக்கக் கூடாதோ!'' என்று அடிகளார் வினவினார், விஷமத்துடன் அவளைப் பார்த்து.

இத்தனை துக்கத்திலும் கார்

கம் கலந்த ஒரு
லயும் காட்டி
' உங்களுக்காக
ய்யமுடியும் அடி
நீங்கள் ஆண்
'' என்றும்
ான்னாள்.

பிள்ளையாக
ெலன்ன?
இடக்காகக்

ிங்கிதம் தெரியாமல்
டால் நான் எப்படிப் பதில்
என்று கார்குழலி மனத்துக்
துக் கொண்டாளேயன்றி
துவும் சொல்லவில்லை.
அந்தப் பக்கத்திலிருந்து
ளி மாடிக்குள் தாவிய
மேற்கொண்டு எதுவும்
ர யோசனையில் இறங்
கிருந்தோ திடீரென்று
டிய சேனாதிபதி, தான்
கொடியின் உள்ளத்தைக்
க்கும் நேரத்தில் நைந்து
ய்துவிட்டானே என்று
ர்த்ததோடு அதனால்
டிய விபரீத
ம். ராஜீய சிக்கல்

களையும் ஆர
தொடங்கி, 'இது
போய் முடியப்
றதோ, ஆண்டவன்
வழி,' என்ற முடி
வந்தவராய், ''குழலி!
போவோம்; நான்
இவர்கள் அகப்ப
கொண்டார்க
என்பதைக் கவனித்து
பட்டிருந்தால் அவர்களைத் தப்பு
ஏதாவது முயற்சியெடுக்கிறே
என்றார்.

''ஆமாம், அடிகளாரே!
முதலில் கவனியுங்கள். தந்தை கண்
அவர்கள் பட்டால் என்ன ஆகுமே
என்று அச்சத்துடன் கூறிக்கொண்
அடிகளாரைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

எதுவும் ஆகவில்லை
அபராஜிதனோ காரியோ ய
கண்ணிலும் பட்டதாகத் தெரியவில்
அவர்கள் எப்படித் தப்பினார்
என்பது தந்திரத்தில் கைதேர்
அடிகளாருக்கே விளங்கவில்லை என்ற
வேறு யாருக்கு விளங்கப்போகிற
அபராஜிதனை மீண்டும்

கவர்னர் பதவி என்பது சுலபமான வேலை அல்ல. இழுத்துப் பிடித்துக் கட்டப்பட்ட ஒற்றைக் கயிற்றில் நடந்து நடனமாடுவது போன்றது அதன் வேலை.

—'ராஜாஜி உவமைகள்' எனும் நூலிலிருந்து:
சு. குழந்தைநாதன்

போது அவன் தப்பிய விந்தையை மட்டும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்று அடிகள் தீர்மானித்தார்.

அடுத்த சில தினங்களில் அவர் கார்குழலியுடன் பேசிய சமயங்களிலும் இந்த விந்தையைப்பற்றி அடிக்கடி பிரஸ்தாபித்தார். கார்குழலியும் அபராஜிதனை பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்ததோடு அவன் பெயரையும் அறிய விரும்பி, ''அவர் யார் அடிகளாரே? சொல்ல மாட்டீரா?'' என்று அடிக்கடி கேட்டும் வந்தாள்.

அடிகளார் அதற்கு மாத்திரம் பதில் சொல்லாமல் தட்டிக் கழித்தாலும் அவள் செய்த தொந்தரைவப் பொறுக்க மாட்டாமல் ஒரு நாள் சொன்னார், ''குழலி! இப்பொழுது என்னைக் கேட்காதே. ஒரு நாள் நீயே தெரிந்து கொள்வாய். தெரிந்தபோது நான் அவனைப்பற்றி உன்னிடம் எதுவும் சொல்லாதிருந்தது சரியென நீயே தெரிந்துகொள்வாய்,'' என்று.

அர்த்தம் புரியாமல் அடிகளாரை ஏறெடுத்து நோக்கினாள் கார்குழலி. ''குழலி! அரசகுமாரிகள் அரசியல் சதுரங்கப் பலகையின் காய்கள். அவர்களை யார் எதற்காக எந்தப் பக்கம் நகர்த்துவார்களோ சொல்ல முடியாது. சுய உணர்ச்சிகளை அவர்கள் துடைத்துவிடவேண்டும்,'' என்று கூறிவிட்டுத் தன் பேச்சின் முழு அர்த்தத்தையும் விளக்காமல் போய் விட்டார். அவர் அப்படிப் போய் விட்டாலும் வார்த்தைகளின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட கார் குழலி, ஏக்கம் கலந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டாள்.

அடிகளாரின் இந்த உபதேசம் நடந்த நான்கு நாட்கள் கழித்து அபராஜிதனும் காரிவளவனும் மதுரை மாநகரின் எல்லையை அடைந்து கொண்டிருந்தார்கள். காரியின் யோசனைப்படி பொன்னமராவதியில் இரண்டு நாட்கள் தங்கிக் காயத்துக்குச் சரியான சிகிச்சை செய்துகொண்ட தோடு இளைப்பாறவும் செய்ததால் பழைய வலுவை மீண்டும் பெற்றிருந்தாலும் அபராஜிதன் முகத்தில் சோகமும் ஆழ்ந்த யோசனையும் கலந்து பிரதிபலித்தன. புத்தி எங்கெங்கோ சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்ததால் காரியுடன் ஏதும் பேசாமலே குதிரையை நடத்தினான் அபராஜிதன். சேனாதிபதியின் மனோ நிலையைப் புரிந்துகொண்ட காரியும் சம்பாஷணையைத் துவக்காமல் அபராஜிதனுக்குச் சற்றுப் பின்தங்கிக் குதிரையை மெள்ளச் செலுத்தினான்.

மதுரை மாநகரை அவர்கள் அணுகியபோது பொழுது சாயும் சமயமாய் இருந்தது. மதுரையின் பெரிய கோட்டை வாசலும் அவர்கள் கண் முன்பு பிரும்மாண்டமாக எழுந்தது. அபராஜிதன் சட்டென்று குதிரையை நிறுத்திக் கோட்டை வாசலுக்குச் சற்றுத் தூரத்திலிருந்தே அம் மாநகர்மீது தன் கண்களை ஓட்டினான்.

மனோகரமான அந்த மாலை வேளையில், மெல்ல மெல்ல மங்கிக் கொண்டிருந்த மஞ்சள் வெய்யிலின் மயக்கம் தரும் பிரகாசத்தில், மதுரை மாநகர், மிக ரம்மியமாகக் காட்சி அளித்தது. பைந்தமிழும் பாவலரும் இரண்டறக் கலந்து உறவாடியதால் எழுந்த பல இன்பக் கவிதைகளின் இருப்பிடமான மதுரை மாநகர், ஆழ்கடலிலிருந்து முதன்முதலாக எழுந்த ஒரே நிலப்பரப்பான ஜம்பூத்வீபத்தின் ஆரம்ப காலத்திலேயே ஏற்பட்டதால் மூதூர் (பழைய ஊர்) எனப் பிரசித்தமாகி, பின்பு காலத்தின் வாக்கினிலே மதுரை என மருவிவிட்டது மான ஆதி மதுரை ஒன்று இருந்ததற்கு அத்தாட்சியாக இன்றும் விளங்கும் மதுரை மாநகர், மூதூரை மும்முறை கடல்கொண்டும் அதன் தமிழ் மக்கள் மாளாது பின்னடைந்து வாழ இடம் கொடுத்ததால் சரித்திரத்திலும் இலக்கியத்திலும் இறவா இடம் பெற்றுள்ள மதுரை மாநகர், கண்ணன் அடிவைத்த வடமதுரைக்கு ஒரு சவாலாகவும் ஆண்டவன் திருவிளையாடல்களாலும் அவற்றால் மலர்ந்த அடியார்களின் உள்ளத்திலிருந்து

தெள்ளமுதென எழுந்த தீந்தமிழ்ப் பாக்களாலும் தெய்வீகம் பெற்றுத் துலங்கும் தென்மதுரை மாநகர், 'நாவலம் பெரும் தீவினில் வாழ்பவர்,' என அப்பர் பெருமானும் மற்றோரும் போற்றிப் புகழ்ந்த பெருமக்கள் வாழ்ந்த தமிழன்னையின் மடியெனத் திகழும் மதுரை மாநகர், எட்டு ரெண்டும் தெரியாத கெட்ட மானிடருய்யப் பிட்டுக்கு மண் சுமந்து பிரம்படியும் பட்டதால் ஆண்டவனும் அடியாரும் ஒன்றே என்பதையும் சிற்றுயிர்களி லெல்லாம் பேருயிர் பரவிக் கிடக்கிற தென்ற பிரபஞ்ச தத்துவத்தையும் உலகுக்கு விளக்கிக்காட்டிய எம்பெருமான் கோயில் கொண்ட மதுரை மாநகர்... அர்த்தநாரீசுவரியான அம்பாளும் அடியார்களை ஆட்கொள்ள அரன் உடலிலிருந்து பிரிந்து இறங்கினாளோ என ஐயுறும்படி அவதரித்து, தன் அருள் விழிகளால் அஷ்ட ஐசுவரியத்தையும் அளித்ததோடு அரியணையிலிருந்து அரசும் ஆண்ட தேவி மீனாட்சியின் தலைமைத் தலமாம் மதுரை மாநகர், காவியத்துக்கும், ஓவியத்துக்கும், வாணிபத்துக்கும், விவசாயத்துக்கும், ஆய கலை அறுபத்து நான்குக்கும் இருப்பிடமாகத் திகழ்ந்த மதுரை மாநகர், வைர வைடூரியங்களும், முத்துக்களும் குவியல் குவியலாகக் கடைத் தெருக்களில் கிடந்ததால் செல்வத்துக்குப் பேர்போன மதுரை மாநகர், கற்பரசி கண்ணகி சிலம்பெறிந்து தீப்பொறி கிளப்பி, அக்கினிப் பிழம்பிலே குளிக்க வைத்ததால் தூய்மை பெற்றுத் தீயிட்ட தங்கம்போல் புது மெருகுடன் ஜொலிக்கும் மதுரை மாநகர் இத்தகைய புராதன நகரம் பெரிய கோபுரங்களுடனும் வானத்தைத் தொடும் கட்டிடங்களுடனும் மிக அழகாகக் கண்முன்னால் எழுந்து நின்றதைப் பார்த்தான் அபராஜிதன்.

இப்பேர்ப்பட்ட மாநகர், தாயாதிச் சண்டையால் சீரழியப் போகிறதே என்ற நினைப்பால் மூச்சை ஒரு முறை இழுத்துவிட்டு மிகுந்த ஏக்கத்துடன் காரியைப் பார்த்து, ''வா, நகரத்துக்குள் போகலாம்,'' என்று கூறிவிட்டுக் குதிரையை நடத்தினான். கோட்டை வாசலைக் கிட்டக் கிட்ட ஊர் ஜனங்கள் பேசும் சத்தமும், வீரர்கள் ஆணையிடும் கூச்சலும், வாகனங்கள் புரண்டோடுவதால் ஏற்படும் ஒலியும் எல்லாமாகச் சேர்ந்து பேரிரைச்சலாகக் கேட்ட மதுரை மாநகர் முழு உயிருடன் சஞ்சரிப்பதைப் புலப்படுத்தியது. அபராஜிதனும் காரியும் கோட்டை வாசலை அணுகுவதைத் தூரத்திலிருந்தே பார்த்த ஓரிரு வீரர்கள் சேனாதிபதியின் வருகையை அறிவித்தார்கள். அடுத்த வினாடி தாரை வாத்தியங்கள் பலமாக முழங்கின. குதிரைப் படையினர் அணிவகுத்துச் சேனாதிபதியை எதிர்கொள்ள வந்தார்கள். குதிரைப் படையினரில் இருபது பேர் புடைசூழக் காரியுடன் கோட்டை வாசலை அணுகிய அபராஜிதன் கோட்டைக் கதவுகள் பொருத்தப்பட்டு சிற்ப வேலைப் பாட்டால் சிறப்பான தோற்றமளித்த இரண்டு பெரிய கருங்கல் கம்பங்களையும் ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். பார்த்ததும் சட்டென்று குதிரையை நிறுத்திக் காரியை அருகில் அழைத்து, ''காரி! அதோ பார்த்தாயா!'' என்று கம்பங்களின் உச்சியைக் காட்டினான்.

கம்பத்தின் உச்சி ஒவ்வொன்றிலும் நாலைந்து கழுகுகள் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தன. 'இதில் என்ன விந்தையிருக்கிறது?' என்று நினைத்த காரி அபராஜிதனைப் பார்த்து, ''கழுகுகள் பிரபு!'' என்றான்.

தன் குதிரையைக் காரியின் குதிரையோடு நெருக்கி, ''கழுகுகளுக்கு அடியில் கவனி!'' என்று கூறினான் அபராஜிதன், காரிக்கு மட்டும் கேட்கும்படியாக.

அபராஜிதன் உத்தரவுப்படி கம்பத்தின் உச்சிகளைக் கூர்ந்து கவனித்த காரி அசந்துபோய் ஒரு கணம் குதிரையில் விறைத்து உட்கார்ந்தான். அச்சமே இன்னதென்பதை அறியாத அவன் முகத்தில்கூடப் பயத்தின் சாயை வெகு வேகமாகப் படர்ந்தது.

(தொடரும்)

97

1-9-88

12. அதிர்ச்சியும் ஆத்திரமும்

கம்பங்களின் உச்சிகளில் உட்கார்ந்திருந்த கழுகுகளுக்குச் சற்றுக் கீழே கண்ணைச் செலுத்திய காரியின் முகத்தில் பயச் சாயையைக் கண்ட அபராஜிதன் உடலிலும் நடுக்கம் ஒன்று ஒருகணம் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. சொல்லவொண்ணா அருவருப்பாலும் துக்கத்தாலும் ஏற்பட்ட அந்த நடுக்கத்தைக் கண்மூடிக் கண்திறக்கும் நேரத்தில் உதறிவிட்ட அபராஜிதன் தன் கண்களைக் காரியினிடமிருந்து அகற்றி, கம்பங்களின் மேல் சஞ்சரிக்கவிட்டான். கழுகுகள் கூட்டம் கூட்டமாக உட்கார்ந்து கொண்டு கம்பங்களின் உச்சிகளில் ஈட்டிகளின் முனைகளில் செருகப்பட்டிருந்த இரண்டு தலைகளைக் கொத்திக் கொண்டிருந்தன. இன்னும் சில கழுகுகள் கம்பங்களுக்கு மேல் வட்டமிட்டுத் திடீரெனத் தலைகளுக்காகக் கீழ்நோக்கிப் பாய்ந்து ஒரு கொத்துக் கொத்திவிட்டு மீண்டும் உயரப் பறந்தன. அப்படித் திடீர்ப் பாய்ச்சலில் தல்லகளைக் கொத்த வந்த கழுகுகளை, ஏற்கெனவே கம்ப உச்சிகளிலிருந்த கழுகுகள் எதிர்த்துச் சிறகாலடித்துக் கொத்திக் கூவின. இத்துடனில்லாது கழுகுகளை எதிர்க்கத் திறனில்லாத காக்கைக் கூட்டங்களும் ஏராளமாகச் சுற்றிப் பறந்தும் கம்பங்களுக்குக் கீழே சிந்தும் மாமிசத்தை உண்ணக் குறுநடை போட்டும், சாய்வாகப் பார்த்தும் தத்தித் தத்தி ஓடியும் கூச்சலிட்டுக் கொண்டுமிருந்தன. கம்ப உச்சிகளில் கூட்டமாக உட்கார்ந்திருந்த கழுகுகளால் மறைக்கப்பட்டிருந்த தலைகளிரண்டும், இடையிடையே கழுகுகள் விலகி உயரப் பறந்தபோது ரத்தமொழுக, சாயந்தரத்து வெயிலில் மிகப் பயங்கரமாகக் காட்சியளித்ததோடு, கீழேயிருந்தவர்களை உக்கிரமாக உற்றும் பார்த்தன.

யுத்தங்களில் ஆயிரமாயிரம் தலைகள் உருண்டதைக் கண்களால் பார்த்துப் பழக்கப்பட்ட பாண்டிய சேனாதிபதியின் உள்ளத்தில்கூட அந்த இரு தலைகள் பேரச்சத்தை விளைவித்தன. 'இன்னுமா பாண்டிய நாட்டைக் காப்பாற்ற முன் வரமாட்டீர்கள்' என்று அத் தலைகள் தன்னை நோக்கிக் குற்றம் சாட்டி வெறுப்புடன் விழிப்பது போலிருந்தது அபராஜிதனுக்கு. நீலமலைச் சரிவில் தன்னுடன் போரிட்ட நிஷதராசன் தலையும், வங்கார முத்தரையன் தலையும் கம்பங்களின் உச்சிகளில் காட்சியளித்ததைப் பற்றி ஒரு வினாடி யோசித்த அபராஜிதனுக்கு இத்தனை பெரிய படைத் தலைவர்களின் தலையைச் சீவிவிட்ட வீரபாண்டியனுக்குத் தனது தலையையோ, காரியின் தலையையோ சீவுவது ஒரு பிரமாதமான காரியமல்ல என்று சந்தேகமறத் தெரிந்தது. இந்த நிலையில் மதுரைக்குள் போவது உசிதமா என்று கூட ஒரு வினாடி எண்ணினான். ஆனால் அந்த எண்ணத்தை மறுகணமே உதறிவிட்டுக் கோட்டைக்குள் குதிரையைச் செலுத்தினான். நண்பர் இருவர் தலைகளையும் பார்த்ததிலிருந்து மனத்தில் அமைதியை இழந்துவிட்ட காரி ஏதும் பேசாமல் சேனாதிபதியின் அருகிலேயே தன் குதிரையைச் செலுத்தினான். அத்தனை அமைதியிலும் மதுரையின் பேரிரைச்சல் அவர்களைத் தாக்கிக் குற்றம் சாட்டுவது போல் மிகப் பலமாக எழுந்து கொண்டிருந்தது.

மக்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்ட மாவீரனாதலால், ஒவ்வொரு கோட்டை வாசலிலும் சேனாதிபதிக்கு வரவேற்பு பிரமாதமாயிருந்தது. காவலுக்காக நிறுத்தப்பட்டிருந்த யானைகள் துதிக்கை

சாண்டில்யன்!

களைத் தூக்கி வணங்கியதோடு சந்தோஷமாகக் கூச்சலும் போட்டன. குதிரைகள்மீது காத்து நின்ற வீரர்கள் வாட்களைத் தாழ்த்தி வணங்கினார்கள். சேனாதிபதியும் அவனைத் தொடர்ந்து வந்த சிறு குதிரைப்படையும் உட்புகுவதற்காகக் கோட்டைக் கதவுகளை அகலத் திறந்த காவலாளிகள் தலைகளை வணங்கி, சேனாதிபதி அப்புறம் செல்லும்வரை நின்ற இடத்திலேயே மரியாதையாக நின்றார்கள். வீதிகளில் அபராஜிதனைக் கண்ட சிறுவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் கூச்சல் போட்டார்கள். அபராஜிதன் வருவதற்கான தாரை முழங்கப்பட்டதால் மாடிக் கைப்பிடிச் சுவர்களில் வந்து கூடிய மங்கையர் அபராஜிதனைச் சுட்டிக் காட்டி ஏதேதோ பேசிக்கொண்டார்கள். சிலர் வெட்கத்துடன் சிரித்தார்கள். புஷ்பக் கடைவீதிகளில் அபராஜிதன்மீது மலர்கள் வாரி வீசப்பட்டன. சுற்றிலும் வீரர்கள் அணிவகுத்து வந்ததால் கிட்டே அவனை அணுகமுடியாமல் தவித்த பூ விற்கும் சிறுமிகள் தங்கள் கைகளிலிருந்த செண்டுகளை அவன் மீது விட்டெறிந்தார்கள். எதற்கும் அஞ்சாத உயர்ந்து சிவந்த யவனர்கள் கூட மிக வேகமாக வந்து கொண்டிருந்த தங்கள் வாகனங்களை ஓரமாக நிறுத்தி இறங்கி நின்று தலை தாழ்த்திச் சேனாதிபதிக்கு வழிவிட்டார்கள். மக்களின் வாழ்த்துக்கள் நாலா புறத்திலும் ஒலிக்க, மன்னனைவிட மிகச் சிறப்பாக மதுரை மாநகரத்தின் வீதிகளில் சென்ற அபராஜிதன் எதற்கும் காது கொடாமலும், கண்ணைத் தூக்கி யாரையும் கவனிக்காமலும், விடுவிடுவென்று குதிரையை நடத்தித் தன் மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தான். குதிரையிலிருந்து இறங்கியதும் சேணத்தைக் குதிரை முதுகில் வெறிந்துவிட்டு யாரிடமும் பேசாமல் காரி பின் தொடர மாளிகைக்குள் நுழைந்தவன், நேராகத் தனது அந்தரங்க அறைக்குள் சென்று உடையைக் கூடக் கழற்றாமல் மஞ்சத்தில் தடாலென்று உட்கார்ந்து நீண்ட நேரம் ஏதோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆழ்ந்த சிந்தனைக்கு ஆளாகிவிட்ட அபராஜிதனும் உட்காராமல் அவனுக்கு எதிரே உலாவிக்கொண்டிருந்த காரிவள்ளவனும் வெகுநேரம்வரை எதுவும் பேசாமல் மௌனமாகவே இருந்தார்கள். கடைசியில் மௌனத்தைக் கலைத்த காரிவள்ளவன் வார்த்தைகளில் விவரிக்க இயலாத வருத்தம் தோய்ந்து கிடந்தது.

''இரண்டு மாபெரும் வீரர்களைப் பாண்டியநாடு இழந்துவிட்டது பிரபு,'' என்று சொல்லிக் காரி பெருமூச்செறிந்தான்.

அதுவரை பேசாமலிருந்த அபராஜிதன் மெள்ள அவனை நோக்கித் தன் கண்களை உயர்த்தி, ''அதுவும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்...'' என்றான்.

''எந்தச் சந்தர்ப்பத்தைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் பிரபு?'' என்று காரி மெல்லக் கேட்டான்.

''பாண்டிய நாட்டைக் காப்பாற்ற ஒவ்வொரு வீரனும் தேவையான இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்! சிங்கள வீரர்களின் அடிகளில் சிக்கித் தத்தளிப்பதால் பாண்டிய நாட்டைச் சுற்றி யுத்த மேகங்கள் சூழும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்!'' என்று சொல்லிய அபராஜிதன் மஞ்சத்தை விட்டெழுந்து அறையில் அங்குமிங்கும் சற்று நேரம் உலாவினான்.

''பிரபு! எனக்கு ஒரு சந்தேகம்...'' என்று ஆரம்பித்தான் காரி.

''என்ன காரி?''

''நிஷதராசனும் முத்தரையனும் கொல்லப்பட்டிருப்பதால் சதியைப் பற்றிய விஷயம் மன்னனுக்குத் தெரிந்துதானே இருக்கவேண்டும்!''

''ஆம்.''

''அப்படியிருந்தும் நம்மை ஏன் ஊருக்குள் நுழைந்தவுடனே கைது செய்யவில்லை?''

''அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை. அது மாத்திரமல்ல, காரி! நாம் இரண்டு நாட்கள் பொன்னமராவதியில் இருந்திருக்கிறோம். அங்கு இதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபமே இல்லையே!''

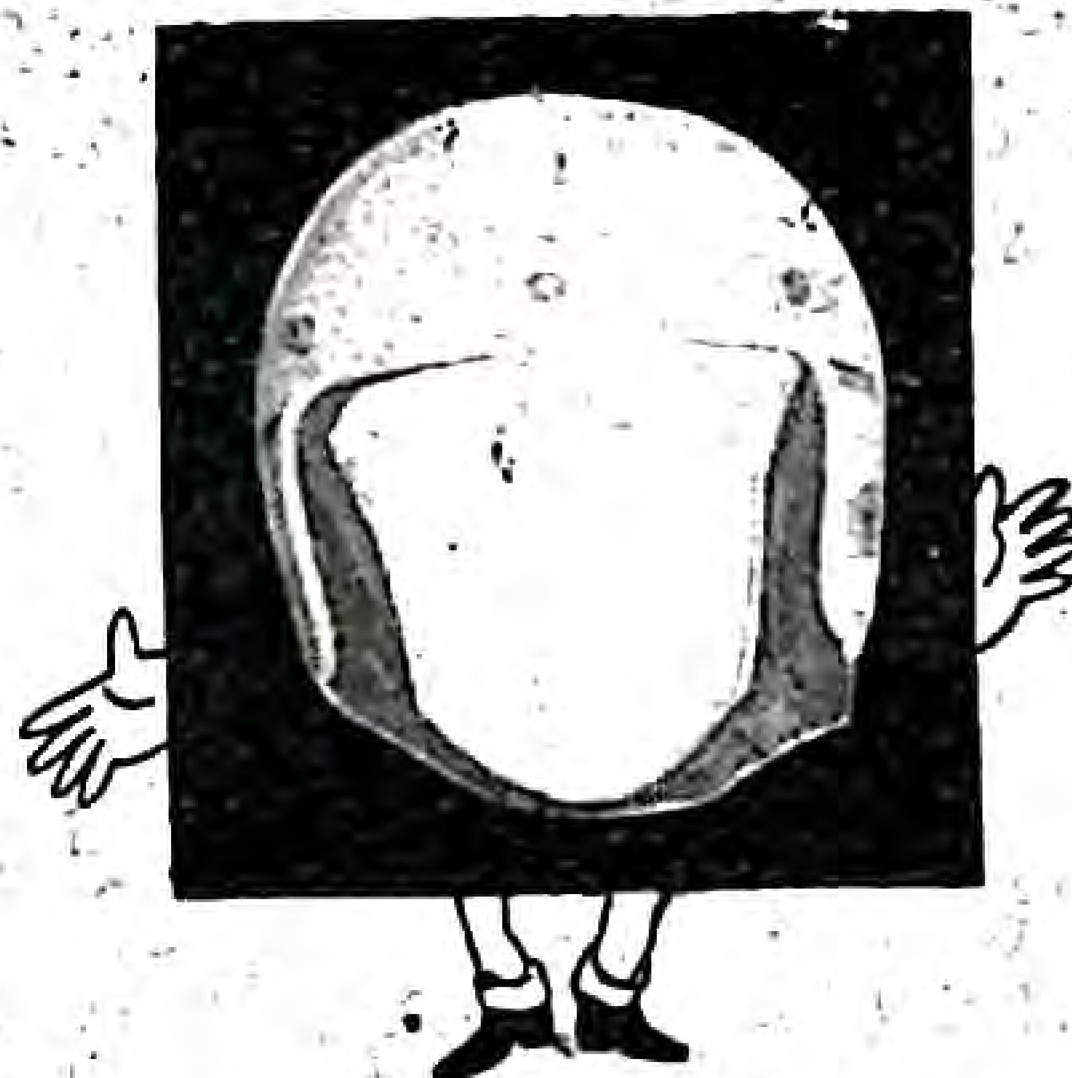
''ஆமாம் பிரபு! விஷயத்தை ரகசியமாக வைத்திருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது,'' என்று காரியும் கூடப் பாடினான்.

''கொலை செய்யப்பட்ட விஷயம் தெரிய நியாயமில்லை. சிரச்சேதம் இன்று காலையில்தான் நடந்திருக்கிறது. நாம் வருவதற்குச் சற்று நேரத்துக்கு முன்புதான் கோட்டை வாசலில் தலைகள் குத்தி நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.''

''அது எப்படித் தெரிந்தது உங்களுக்கு?''

''தலைகளை வெட்டி ஒரு நாழிகைக்குமேல் ஆகியிருந்தால் துர்நாற்றம் கிளம்பியிருக்கும். தவிர, தலைகள் அடையாளம் தெரியும்படியான நிலையில் கழுகுகளும் விட்டு வைத்திருக்காது.''

ஆசைப்பட்டது நான்தான்!

18'ம் பக்க விடை:

1. லலிதகுமாரி
2. சத்யராஜ்
3. கோகிலா
4. ரேகா
5. சித்ரா

சேனாதிபதியின் ஊகம் சரிதானென்பதைக் காரி வளவனும் ஒப்புக்கொண்டாலும், சதி வெளியாகியிருக்கும் பட்சத்தில் தங்களிருவரையும் ஏன் கைது செய்யவில்லை என்பது மாத்திரம் அவனுக்குச் சற்றும் புரியாமலிருக்கவே, அபராஜிதனைப் பார்த்துக் கேள்வி கேட்கும் தோரணையில் திரும்பினான். அவன் மனத்தில் ஓடிய எண்ணங்களை முன்னமேயே புரிந்துகொண்ட அபராஜிதன், ''காரி, இதில் ஏதோ பெரிய மர்மமிருக்கிறது,'' என்றான்.

''என்ன மர்மம் பிரபு?'' என்று காரி வினவினான்.

''நீலமலைக் குடிசையில் நான் கூறியபடி சதியின் விஷயம் மன்னனுக்குத் தெரிந்தேயிருக்கிறது. அப்பொழுது ஊகத்திலிருந்த சதி ரகசியம், நிஷதராசனும் முத்தரையனும் சிங்கள வீரர்களால் பிடிக்கப்பட்டபின் வெட்ட வெளிச்சமாகியிருக்க வேண்டும்,'' என்ற அபராஜிதனை இடைமறித்த காரி, ''ஏன், விசாரணையின்போது நிஷதராசனும் முத்தரையனும் வாயைத் திறந்திருப்பார்களென்று நினைக்கிறீர்களா?'' என்று வினவினான்.

''இல்லை காரி! அவர்களிடமிருந்து ஒரு வார்த்தைகூட வெளி வந்திருக்காது. ஆனால், சந்தர்ப்

பங்களைத் தொகுத்துப் பார். நீலமலைச் சாரிவில் சிங்கள வீரர்கள் நம்மை மடக்கியிருக்கிறார்கள். போரிட்ட நால்வர் யாரென்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். அடுத்தபடி இலங்காபுரனிடம் நாம் சிக்கிக் கொண்டோம். அவனுக்கும் சதியில் நமது பங்கு என்னவென்பது நன்றாகத் தெரியும். நம்மை கைது செய்யப் பாண்டிய வீரர்களையே ஏவியிருக்கிறான். நமக்கு எதிராக அவர்கள் சாட்சியமும் இருக்கிறது. இத்தனையிருந்தும் நம்மை ஏன் சுதந்திரமாக விட்டிருக்கிறார்கள்? சுதந்திரமாக விட்டதோடு மாத்திரமில்லாமல் வழக்கப்படி என்ன ஆடம்பரமான வரவேற்பளித்திருக்கிறார்கள் பார்த்தாயா?'' என்று அபராஜிதன் கேட்டான்.

அபராஜிதனுடைய காரணங்கள் மிகச் சரியானவையாயிருந்தபடியால் பதிலேதும் சொல்லத் தெரியாமல் திகைத்தான் காரி. கேள்விக்குச் சரியான பதில் சிந்தனையில் எழாது போகவே அடுத்து செய்ய வேண்டியதைப் பற்றிக் கேட்கத் தொடங்கி, ''நாம் மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டியது என்ன?'' என்றான்.

''முதலில் நீ தப்பிவிட வேண்டும் காரி.''

காரியின் முகத்தில் அதுவரையிலிருந்த அச்சம் நீங்கி ஆச்சரியம் படரத் தொடங்கியது. ''ஏன்? என் உயிர் மட்டும் என்ன வெல்லமா?'' என்று கேட்டான்.

''உயிர் வெல்லமில்லைதான், காரி. ஆனால் உயிரைத் தப்புவிக்க மார்க்கமிருக்கும்போது அதை விட்டுவிட்டுப் பிரயத்தனப்படுவது முட்டாள்தனம்,'' என்று அபராஜிதன் சொன்னான்.

''நீங்கள் என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?'' என்று காரி அடுத்தபடி வினவினான்.

''இங்கேயே இருப்பதாக உத்தேசம்.''

''ஏன், தங்கள் உயிரைப் போக்கிக் கொள்வது மட்டும் புத்திசாலித்தனம் போலிருக்கிறது?'' என்று தன் நகைச்சுவையைக் காட்டத் தொடங்கியதும், அதுவரை வருத்தத்துடனிருந்த அபராஜிதன் இதழ்களிலும் மெல்லப் புன்சிரிப்பு தவழலாயிற்று. ''அதற்காகச் சொல்லவில்லை காரி. பெரிய மனிதர்கள் செய்தால் மட்டும் அறிவீனச் செய்கை அறிவுச் செய்கையாக மாறிவிட முடியுமா? நீ இங்கிருப்பதால் ஆபத்திருக்கிறது. எனக்கு அத்தனை ஆபத்தில்லை,'' என்று விளக்கினான். காரிக்கு அபராஜிதன் செய்த விளக்கத்தின் அர்த்தம் புரியவில்லை. ஆகவே, ''ஏன்? என்ன காரணம்?'' என்ற கேள்வியொன்றை வீசினான்.

''என் அந்தஸ்துதான் காரணம். நான் மன்னர் குலத்தில் பிறந்தவன். மன்னனுக்கு அடுத்தபடியாக முடி சூடக் கூடியவன். தவிர...?''

''தவிர?''

''மன்னனைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமாக மக்களால் நேசிக்கப் பட்டவன்.''

''அதனால் தங்களை மன்னன் சும்மா விடுவானென்று நினைக்கிறீர்களா?''

''மன்னன் என்னைச் சும்மா விடாவிட்டாலும் என்னைத் தொட மன்னனை இலங்காபுரன் அனுமதிக்க மாட்டான். என்னைத் தொட்டால் என் படை வீரர்கள் சீறி எழுவார்களென்பது இலங்காபுரனுக்குத் தெரியும்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''பிரபு, தங்கள் வீரர்களைப் போல் இரட்டை மடங்கு சிங்கள வீரர்களை மதுரையிலேயே இலங்காபுரன் தங்க வைத்திருக்கிறான். ஆகையால் தங்களைக் கொன்று படை எழுச்சியையும் சமாளிக்கத் தயங்க மாட்டான்,'' என்று காரி தீர்மானமாகச் சொன்னான்.

காரி சொன்ன வார்த்தைகளில் எத்தனையோ உண்மையிருந்ததைக் கவனித்தாலும், அபராஜிதன் தன் தீர்மானத்திலிருந்து எள்ளளவும் மாற மறுத்துவிட்டான். ''காரி, நமது இரு நண்பர்களும் கொல்லப்பட்ட தகவல்களை நான் பூர்ணமாக அறியும் வரையில் தன் நகரிலிருந்து அகலமாட்டேன். பாண்டி நாட்டின் இரு சிறந்த படைத் தலைவர்களின் தலைகளைப் பலிகொண்ட தேவி மீனாட்சிக்கு என் தலையையும் பலி கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசையிருந்தால் அப்படியே நடக்கட்டும்.'' என்றான்.

''பிரபு! மரணத்தில்கூடத் தாரதம்மியம் பார்க்கிறீர்களே!'' என்றான் காரி.

''மரணத்தில் தாரதம்மியமா?''

''ஆமாம் பிரபு. கோட்டை வாசல் கம்பத்திலொன்றில் தங்கள் தலை

உட்கார்ந்திருக்கும்போது சரிசமமாக அடுத்த கம்பத்தில் என் தலை இருப்பது தங்களுக்குப் பொறுக்கவில்லையே!''

''அதல்ல காரி விஷயம். உன் தியாக புத்தியைக் குறைத்துக் கூறவில்லை. இப்பொழுது நீ தலைமறைவாயிருக்க வேண்டிய அவசியமிருக்கிறது.''

''என்ன அவசியம்?''

''நாட்டின் அவசியம். மன்னன் என்னைக் கொல்லத் துணிவானென்று நான் நினைக்கவில்லை. அப்படி நான் தப்பி நீ மட்டும் இறந்து போனால் நாடிருக்கும் இந்த நிலையில் எனக்கு உற்ற துணையாய் நிற்கக்கூடிய ஓர் உபதளைவனை இழப்பேன். அத்தகைய நஷ்டத்துக்கு நான் தயாராயில்லை'' என்று அபராஜிதன் கூறினான். அபராஜிதன் பேச்சு மனதுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியை அளித்தாலும் அபராஜிதனை ஆபத்தில் தனித்துவிட்டுச் செல்லக் காரி சம்மதிக்கவில்லை. ஏதோ சாக்குகள் சொல்லிப் பார்த்தும், அபராஜிதன் கேட்க மறுத்ததன்றி நீண்ட நேரம் சாவதானமாகத் தர்க்கித்துக் கொண்டிருந்தவன் திடீரெனக் கோபத்துடன் தன் குரலையும் உயர்த்தினான். இடையிலிருந்த வாளைச் சரேலென உருவி எதிரே இருந்த தேவி மீனாட்சியின் படத்துக்கு எதிராக நீட்டி, ''காரி, என் அன்னைமீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன். நிஷதராசனையும் முத்தரையனையும் கொன்றவன் யாராயிருந்தாலும் சரி, அவனைப் பழி வாங்காமல் விட மாட்டேன். எந்தக் கோட்டை வாசலில் அந்த மாபெரும் வீரர்கள் தலைகள் இருக்கின்றனவோ அதே இடத்தில் அவர்களைக் கொன்றவர்களின் தலைகளையும் வெட்டி மாட்டுவேன். நமது நண்பர்களின் தலைகளைக் காகத்துக்கும் கழுகுக்கும் எவர்கள் இரையாக்கினார்களோ, அவர்கள் தலைகளையும் காகமும் கழுகும் கொத்துவதை என் கண்களைக் கொண்டு பார்க்கும்வரை என் மனம் ஒரு நிலைக்கு வராது. இது சத்தியம் காரி, சத்தியம்!'' என்று உணர்ச்சி மேலிட்டுப் பெரிதாகக் கூவினான். அதைத் தொடர்ந்து பெரிதாக உயர்ந்து நின்ற அந்த மாளிகைச் சுவர்களும், ''இது சத்தியம் காரி, இது சத்தியம்,'' என்று நாலா பக்கத்திலிருந்தும் பயங்கரமாக எதிரொலி செய்தன.

திடீரென உணர்ச்சி வசப்பட்ட சேனாதிபதியைப் பயபக்தியுடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் காரி. அபராஜிதன் மேலும் சொன்னான்: ''நிஷதராசன் முத்தரையன் விசாரணையில் என்ன நடந்தது என்ற தகவல்கள் பூராவும் நான் அறியும் வரையில் இந்த மதுரையைவிட்டு அகல மாட்டேன். இதோ பக்கத்து அறையில் நான் நகர சோதனைக்குச் செல்லும்போது அணியும் மாறுவேட உடைகள் இருக்கின்றன. அவற்றிலொன்றை அணிந்து மதுரையை விட்டுப் போய், பொன்னமராவதியில் காத்திரு. நான் சீக்கிரம் உனக்குத் தகவல் அனுப்புகிறேன். ஒருவேளை மன்னன் என்னை வெட்டிப் போட்டால், உடனே நீ நிஷதராசன் முத்தரையன் படைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு சோழ நாட்டுப் படையுடன் இணைந்து இலங்காபுரனைப் பழி வாங்கப் பார்...'' என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப் போகையில் படை வீரனொருவன் அறைக்குள் புகுந்து, ''பிரபு! மன்னனிடமிருந்து தூதுவன் வந்திருக்கிறான்,'' என்று அறிவித்தான்.

''இதோ வருவதாகச் சொல்,'' என்று அவனை அனுப்பிய அபராஜிதன், ''காரி! அழைப்பு வந்துவிட்டது. என் உத்தரவுப்படி நட. எதிர்த்து எதுவும் பேசாதே'' என்று அவசரமாகக் கூறி

சரத்பாபு வருகிறார்

'ஆகஸ்டு பதிகேனு ராத்திரி' என்ற தெலுங்குப் படத்தில் சரத்பாபுவுக்கு ஜோடியாக நடித்து வருகிறார் ரஞ்சனி. படப்பிடிப்பில் இருவரும் கலகலப்பாகப் பேசி அரட்டையடிக்கிறார்கள். இதைப் பார்த்து யூனிட்டாரின் கமெண்ட்: ''ஏற்கெனவே நடிகை ரமா பிரபாவைத் திருமணம் செய்து இப்போது தான் விவாகரத்து செய்திருக்கிறார். அதற்குள் இவருடன் கும்மாளமா? பாவம், ரஞ்சனி சின்னப் பொண்ணு! சரத்பாபுவிடம் சிக்காமல் ரஞ்சனி தப்பினால் சரி!''

—மாம்பலத்தான்

விட்டு, கையிலிருந்த வாளை மீண்டும் உறையில் போட்டுக் கொண்டு அறையிலிருந்து வெகு வேகமாக வெளியே சென்றான்.

அபராஜிதன் அரண்மனை வாயிலைக் கடந்தபோது இருட்டிச் சற்று நேரம்தான் ஆகியிருக்கும். அதற்குள்ளாக மன்னனின் அரண்மனை ஏராளமான விளக்குகளுடன் ஜாஜ்வல்லியமாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. ஏராளமான காலாட்படையினர் வாசலில் உலாவிக் கொண்டிருந்தார்கள். குதிரைப்படை வீரர்களும் குதிரைகளை அங்குமிங்கும் செலுத்திக் காவல் புரிந்தார்கள். கையில் பந்தங்களை ஏந்திய யவனர்கள் மாளிகையைச் சுற்றிப் பல இடங்களில் நின்று, போகிறவர்கள் வருகிறவர்களுக்கு வெளிச்சம் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். பிரம்மாண்டமான தூண்களுடன் எழுந்து நின்ற முன் அரங்கில் பிறநாட்டுத் தூதர்களும், இதரரும் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். விதவிதமான ஆடைகளை அணிந்து பாண்டியநாட்டுப் பணிமக்களும் யவனப் பணிப் பெண்களும் தீபங்களை ஆங்காங்கு ஏற்றிக்கொண்டு, இந்திர சபையில் உலாவும் அப்ஸரஸ்களைப்போல் காட்சியளித்தார்கள். அவ்வப்பொழுது வெற்றி கொண்ட யுத்தங்களில் எதிரிகளிடமிருந்து பழைய பாண்டிய மன்னர்கள் கைப்பற்றிய கேடயங்களும், வாட்களும், கவசங்களும் தூண்களில் பொருத்தப்பட்டு, விளக்குகளின் ஒளியில் மின்னிக்கொண்டிருந்தன. சுவர்களில் ஆங்காங்கு தீட்டப்பட்ட வர்ணச் சித்திரங்களும் அமைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளி, பொன், முத்து இவற்றால் செய்யப்பட்ட பதுமைகளும் கண்ணைப் பறித்தன.

எதற்கு இந்தப் பயிற்சி?
விடை:
பொதுவாகவே உடலை 'வனப்பாகவும் வாளிப்பாகவும் வைத்துக்கொள்ள இந்தப் பயிற்சிகள் உதவும் என்கிறார் மாடலிங் செய்யும் மினி.

இத்தகைய முன் மண்டபத்தையும், இதுபோன்ற இன்னும் பல மண்டபங்களையும் கடந்து, பழைய கால முறைப்படி வெள்ளை வைக்கப்பட்டிருந்ததால் வழவழவென்றிருந்த மாடிப் படிகளில் ஏறி மன்னனைப் பேட்டி காணும் அறையை அடைந்தான் அபராஜிதன். அவன் வந்திருப்பதை அரசனுக்கு அறிவிக்கச் சென்ற காவலன் வெகு சீக்கிரம் திரும்பி வந்து, "மன்னர் தங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறார்," என்று கூறி அவனை உள்ளே அனுப்பினான். எவ்வளவோ உணர்ச்சிகள் இதயத்தைத் தாக்க உள்ளே நுழைந்த அபராஜிதனுக்கு அறைக்குள்ளேயே பெரிய அதிர்ச்சியொன்று காத்திருந்தது.

அங்கு மன்னன் இல்லை. மன்னன் இல்லாததே சேனாதிபதிக்குப் பேராச்சரியமாயிருந்ததென்றால் மன்னன் உட்கார வேண்டிய மஞ்சத்தில் இன்னொருவர் உட்கார்ந்திருந்தது அவனுக்குப் பேரதிர்ச்சியை விளைவித்தது. தவிர, பெரும் பாண்டியர்கள் உட்கார்ந்து பிற நாட்டுத் தூதுவருக்கெல்லாம் பேட்டி கொடுத்த அந்த ஸ்தானத்தில் உட்காரத் துணிந்த பேர்வழியைக் கண்டதும் அபராஜிதன் உள்ளத்தில் அதிர்ச்சியுடன் ஆத்திரமும் கலந்து கொண்டது. அவன் வலக் கையும் கச்சையில் கட்டியிருந்த வாளை நோக்கி எழுந்தது.

(தொடரும்)

ர், ஜாக்கிரதை!

பதிலை விசுகிறார் புலியூர்சரோஜா

இஷ்டத்துக்கு ஸ்டெப்ஸ்ஸும் மூவ்மென்ட்ஸும் கொடுக்கிற அபத்தம் எதற்கு?

புலியூர் சரோஜா: இது ஆக்ஷன் யுகம். முன்மாதிரி மரத்தையும் குளத்தையும் சுற்றிக்கொண்டு இருந்த காலம் மாறிவிட்டது. இப்போ அதிக மூவ்மென்ட்ஸ் கொடுத்து நாட்டியம் அமைக்கிறோம். ஜனங்கள் ஸ்டெப்ஸையும் மூவ்மென்ட்ஸையும் ரசிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். முன் மாதிரி ஒரே இடத்தில் நின்றுகொண்டு பாடி முடிக்கிறதை ஜனங்கள் ஏற்க மாட்டார்கள். வரிக்கு வரி லொகேஷன் மாறுகிறது. மூவ்மென்ட் மாறுகிறது. துளிகூட மோனாட்டனி இருக்காது.

வித்யா சுப்பிரமணியன்: ஜனங்களின் ரசனை மாறுகிறது என்று சொல்கிறீர்களே தவிர, யதார்த்தம் எங்கே இருக்கிறது? கிராமப் படம் என்றால் அம்மன்கோயில் திருவிழா என்று குரூப் டான்ஸ் ஒரே மாதிரி அமைக்கிறீர்கள். கிராமத்து ஜனங்கள் அந்த மாதிரியா ஆடுகிறார்கள்?

புலியூர் சரோஜா: அந்த டான்ஸை உற்றுக் கவனித்தவர்களுக்கு வித்தியாசம் தெரியும். கிராம நடனங்களிலும் புதுமை புகுத்தி வருகிறோம். உதாரணமாய்ப் பாடலின் பின்னணி இசையில் டிரம்ஸ் அதிகமாய்ப் பயன்படுத்தியிருந்தால் பிரேக் டான்ஸையும் கிராமிய நடனத்தையும் மிக்ஸ் பண்ணிக் கொடுக்கிறோம். அப்போது மாடர்னிடி தானாகவே வந்து விடுகிறது.

வித்யா சுப்பிரமணியன். டான்ஸுக்குக் கொஞ்சம்கூட ஒத்திகையே செய்வதில்லை நீங்கள். சில சமயங்களில் செட்டுக்கு வந்துதான் டான்ஸே கம்போஸ் பண்ணுகிறீர்கள். தரம் குறைவதற்கு அதுவும் ஒரு காரணம் இல்லையா?

புலியூர் சரோஜா: சுமார் 20 வருஷங்களாய் நடனம் அமைக்கிறேன். 500 படங்கள் பண்ணியிருக்கிறேன். முன்னே நிதானமாய்ப் படம் எடுப்பார்கள். இப்போ 20 அல்லது 25 நாளில் படமே முடிந்து விடுகிறது. இதில் எனக்குச் சில மணி நேரங்கள்தான் அவகாசம் தருகிறார்கள். இருந்தாலும் தரம் குறையாதபடிதான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். பல படங்களைத் தியேட்டருக்குப் போய், மக்கள் மத்தியில் அமர்ந்து பார்க்கிறேன். அவர்கள் நன்றாய் ரசிக்கிறார்கள். ஒரு சமயம் பின் ஸீட்டில் அமர்ந்திருந்த ஒரு அம்மாள் நான் படத்தை மறைக்கிறேன் என்று என் தலையைத் தள்ளிவிட்டு நடனத்தைப் பார்த்து ரசித்தார். இதுக்கு என்ன சொல்கிறீர்கள்?

வித்யா சுப்பிரமணியன்: முதலிலே சொன்னதையேதான் இப்பவும் சொல்கிறேன். நீங்கள் நாட்டியத்தின் தரத்தை உயர்த்தி, தூய்மையைக் காப்பாற்றுங்கள். ஜனங்களும் தரமான நாட்டியத்தை நன்றாய் ரசிக்கிறார்களா இல்லையா பாருங்கள்.

தொகுப்பு: பாமா கோபாலன்

ஒருவன்: நடிகையோட தாத்தா இறந்துட்டார்னு செய்தி வந்ததும், இன்னும் போகாமல் யாருக்காக வெயிட் பண்றாங்களாம்?

மற்றவன்: கிளிசரின் வரணுமாம்! தீர்த்திருக்காங்க. வாங்க ஆள் போயிருக்கு!

—கோட்டை உமேஷ்

கன்னி மாடம்

13. மாதவியின் கனவு!

8-9-88

மக்களுக்காக மகத்தான தியாகங்களைச் செய்து சரித்திரத்தில் சாசுவதமான இடம் பெற்றுவிட்ட பெரும் பாண்டிய மன்னர்கள் அமர்ந்த அரியணையில், மல்லிகைக்கொடி விழுந்து கிடந்ததுபோல் மிக ஒய்யாரமாகச் சாய்ந்து கொண்டிருந்தாள் மாதவி. வெய்யில் காலம் ஆரம்பித்து விட்டபடியால் பகலின் வெப்பத்தைப் போக்கிக் கொள்ளச் சாயந்தரம் ஸ்நானம் செய்து புதுப் பட்டாடை கட்டிக் கொண்டிருந்த அந்தச் சிங்களத்துப் பைங்கிளி தெய்வ ரம்பை போல் கண்ணைப் பறிக்கும் அழகுடன் விளங்கினாள். சற்று அகலமாக இருந்த அரியணையில் நேராக உட்காராமல் பாதி ஒருக்களித்தும், பாதி சாய்ந்தும் படுத்திருந்ததால் சாதாரணமாகவே எழிலை எடுத்துக் காட்டும் அவள் உடல் ஆங்காங்கு எழுந்தும் தாழ்ந்தும் தனது கவர்ச்சியை ஆயிரம் ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாகப் புலப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அரியணையின் கோடியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த சிங்கத் தலைகளில் ஒன்றை அவள் இடக்கை பிடித்துக் கொண்டிருந்ததால், வளைந்த இடுப்புக்கும் கைக்கும் இடைவெளி அதிகமாக ஏற்பட்டதோடு சேலை சற்று நகர்ந்தும் கிடந்தது.

அன்று மாதவி பிரமாதமாக அலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தாள். வைரமும் கெம்பும் மாறி மாறி வைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த வங்கியொன்று வலக்கையை அலங்கரித்தது. நவரத்தின முகப்புடன் கூடிய கல்லிழைத்த ஒட்டியாணம் ஏற்கெனவே குறுகலாயிருந்த அவள் இடையை இன்னும் அதிகமாக இறுக்கிப் பிடித்திருந்தது. முன்னுச்சியில் சின்னஞ்சிறு பின்னலில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த வைரச் சுட்டி அறை விளக்குகளின் ஒளியில் பச்சை, சிவப்பு, நீலம் எனப் பலவித வர்ணங்களைக் கிளப்பிவிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவள் நீண்ட குழல் ஐந்தாறு கால்களாக எடுத்துப் பின்னிக் கட்டப்பட்டு அவற்றின் இடையே விலை மதிக்க முடியாத திருகுப்பூவும் அழுத்தப்பட்டிருந்ததால், கரிய அந்தப் பின்னணியில் பிரமாதமாக ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பின்னல் கூட்டத்திலே வைக்கப்பட்டிருந்த முல்லைச் சரங்களின் வெளுப்பு திருகுப்பூவின் ஜொலிப்போடு போட்டி போட்டது. தமிழர்களின் நெசவுத் திறனுக்கு அடையாளமாக விளங்கிய பட்டுச் சேலை இத்தனை ஆபரணங்களையும் தோற்கடித்துக் கொண்டு நானாவித வர்ணங்களுடன் வழவழப்பான அவள் அங்கங்களையெல்லாம் தடவிச் சென்று மறைத்து, இயற்கையான எழிலை எண் மடங்கு அதிகரிக்கச் செய்தது. பார்ப்பவர் மனத்தை அப்படியே பறித்துக் கொள்ளும்படியான நிலையில் சாய்ந்து கிடந்த மாதவி, அபராஜிதன் மனத்தை மட்டும் அந்தச் சமயம் கவரச் சக்தியற்றவளானாள்.

சாண்டில்யன்

மன்னனைக் காண அவசரமாக உள்ளே நுழைந்த மாதவியைக் கண்ட அபராஜிதன் அவள் அழகைக் கண்டு கண நேரம்தான் மலைத்தான். அவள் சாய்ந்து கொண்டிருந்தது பாண்டிய மன்னர்களின் அரியணை என்பதைக் கண்டதும் அவன் மலைப்பு அரை வினாடியில் விலகிக் கோபத்துக்கு இடங்கொடுத்தது. அந்த அறை பாண்டிய மன்னர்கள் தொன்று தொட்டுத் தூதுவர்களைச் சந்தித்து வந்த அறை. பாண்டியர்கள் அரண்மனையில் பரம்பரையாக இருந்துவந்த அரியணைகள் இரண்டுதான். ஒன்று கொலு மண்டபத்தில் இருந்தது. மற்றொன்று தூதுவரைக் காணும் வரவேற்பு அறையில் இருந்தது. இந்த இரண்டு அரியணைகளில் யார் உட்கார்ந்தாலும் அவர்களுக்கு மரண தண்டனை அளிப்பது வழக்கம். பாண்டிய மரபில்கூட முடிசூடிய மன்னர்களைத் தவிர வேறு யாரும் உட்காரக் கூடாத அந்த அரியணையில் இலங்காபுரன் மருமகள் உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்ததும் அபராஜிதனுக்கு அவள் தைரியத்தைக் கண்டு முதன் முதலில் ஆச்சரியம் ஏற்பட்டாலும், அடுத்த கணம் அந்த ஆச்சரியம் மறைந்து ஆத்திரம் தலை தூக்கியது. அதன் விளைவாக அவன் வலக்கை வாளை நோக்கியும் எழுந்தது.

அபராஜிதன் உள்ளே வந்ததும் அவன் முகத்தில் ஏற்பட்ட குறிகளையோ, வாளை நாடிச் சென்ற கை மறுபடியும் பக்கவாட்டில் தொங்கியதையோ மாதவி கவனிக்கத் தவறவில்லை. பாண்டிய சேனாதிபதிக்கு ஆத்திரம் வந்த காரணமும் அவளுக்கு நன்றாகத் தெரிந்துதானிருந்தது. இருந்த போதிலும் இருந்த இடத்தை விட்டுச் சிறிதும் நகராமலே, மயக்கம் தரும் தனது பார்வையை மாதவி சேனாதிபதியின் மீது திருப்பினாள். அந்தப் பார்வையோடு சேர்ந்தாற்போல் சற்று அகன்ற அவள் அதரங்களுக்கிடையே பாண்டியநாட்டு முத்துக்களைப் பழிக்கும் பற்கள் மின்னின. அந்த மந்தகாசம் பாண்டிய சேனாதிபதியின் ஆத்திரத்தை ஓரளவு அடக்கி, அவனை ஒரு நிதானத்துக்குக் கொண்டு வரவே, மாதவியை நோக்கி அவன் இரண்டொரு அடிகள் எடுத்து வைத்தான். அப்படி அணுகி வந்தவனை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்தபடியே மாதவி கூறினாள்: ''வரவேண்டும்! சேனாதிபதியவர்களுக்காகத்தான் வெகு நேரம் காத்திருக்கிறேன்.'' என்று.

''நான் தங்களைக் காண வரவில்லை...'' என்று கோபத்துடனேயே ஆரம்பித்தான் அபராஜிதன்.

''மன்னரைக் காண வந்திருப்பீர்கள்,'' என்றாள் மாதவி.

''ஆம்.''

''மன்னரைக் காண வந்தால் என்ன, மாதவியைக் காண வந்தால் என்ன?''

''இரண்டும் ஒன்றுதான் என நான் நினைக்கவில்லை.''

''உலகம் நினைக்கிறதே.''

''உலகத்தைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை.''

''தவறு சேனாதிபதியவர்களே! உலகத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாதிருக்க முடியுமா? உலகத்தில்தானே நாம் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது.''

''இருக்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருப்பவர்களுக்குத்தான் அந்த அவசியம்.''

இதைக் கேட்டதும் சிங்களத்துப் பைங்கிளி 'க்ளுக்'கென நகைத்தாள். அந்தச் சிரிப்பினால் சற்றுக் கோபத்தை அடைந்த அபராஜிதன், ''எதற்காக நகைக்கிறீர்கள்?'' என்று வினவினான்.

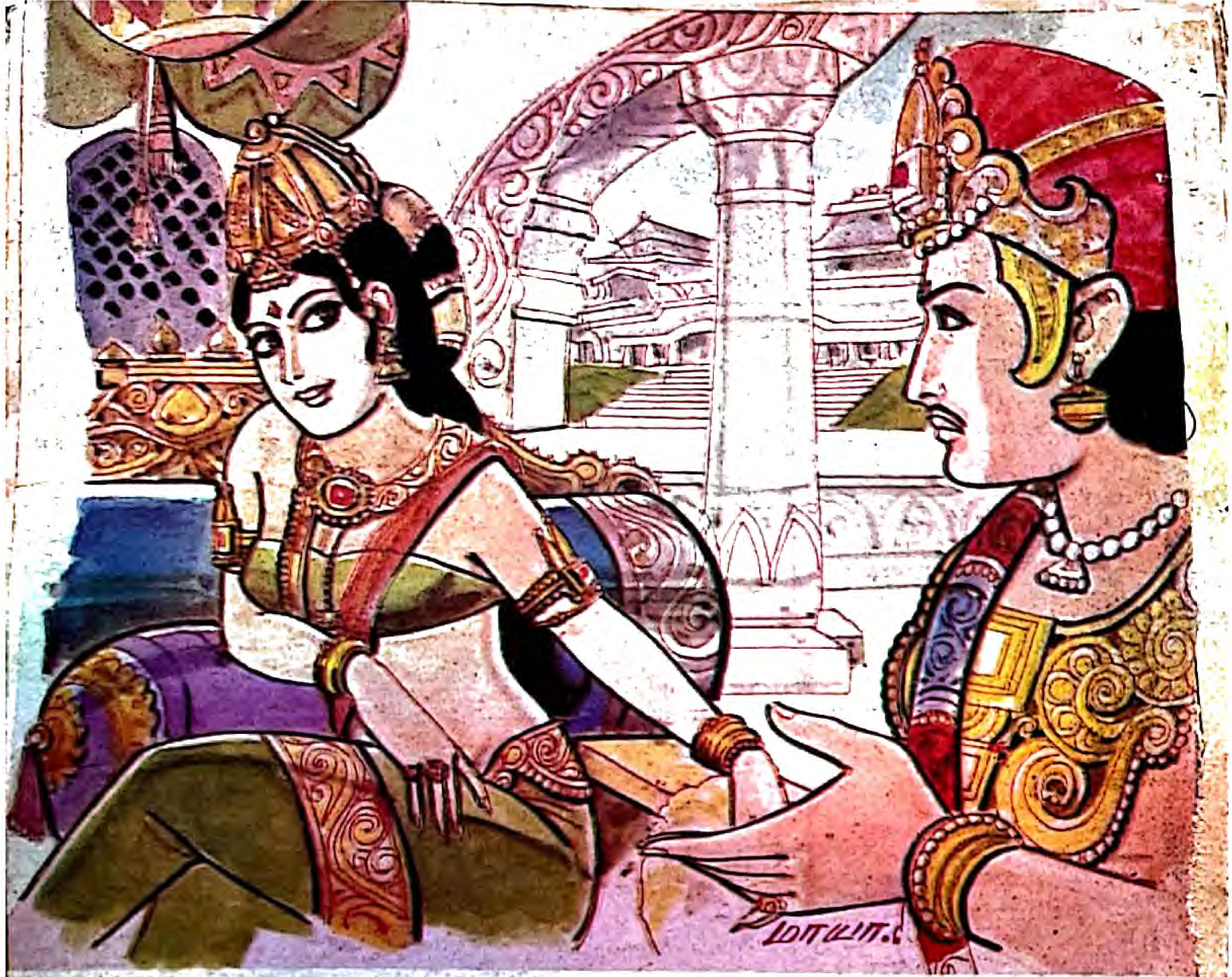
''ரொம்ப விரக்தியடைந்துவிட்டதுபோல் பேசுகிறீர்களே என்பதற்காகச் சிரித்தேன்.'' என்றாள் மாதவி.

''விரக்தியடையவில்லையென்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?'' என்று அபராஜிதன் மீண்டும் வினவினான்.

''விரக்தியடைந்து இந்த உலகத்தில் இருக்கப் பிடிக்கவில்லையென்றால், அன்று நான் சொல்லியபடி பக்கத்துக் கூடாரத்துக்குப் போகாமல் ஏன் காட்டுக்குள் தப்பி ஓடினீர்கள்?'' என்று கேட்ட மாதவி தன் கூரிய பார்வையை ஒருமுறை அவன்மீது செலுத்தினாள்.

இந்தக் கேள்வியால், கண்ணிமைக்கும் நேரம் சங்கடத்திற்குள்ளான அபராஜிதன் தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு, ''என் உயிருக்காக நான் அஞ்சவில்லை.'' என்று பதில் சொன்னான்.

மாதவி மீண்டும் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள். ''சகோதர சதி

காரர்களின் பெயர்கள் வெளியாகிவிடப் போகிறதென்ற பயம் போலிருக்கிறது.''

இந்தக் கேள்வி அபராஜிதனுக்கு எந்தவித அதிர்ச்சியையும் அளிக்கவில்லை. இலங்காபுரனுக்குச் சதியைப் பற்றிய சகல தகவலும் தெரியுமென்பதை அவன் உணர்ந்தேயிருந்தான். ஆனால் அது சம்பந்தமாக ஏன் தன்மீது நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்ற விஷயம் மட்டும் அவனுக்குச் சற்றும் புரியாமலிருந்தது. ஆகையால் அதைப்பற்றிய தகவலை மாதவியிடமிருந்தே கிரகிக்க வேண்டும் என்று சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்து அவளுக்குப் பதில் சொன்னான்: ''அந்த மாதிரிப் பயம் எதுவும் இல்லை. சதியைப் பற்றி உங்கள் மாமாவுக்கு எல்லாத் தகவல்களும் தெரியும் என்பதை நான் அறிவேன்.''

''நீங்கள் அறியாதது?''

''தெரிந்தும் என்னை ஏன் சும்மா விட்டிருக்கிறீர்கள் என்பது.''

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட பைங்கிளி மஞ்சத்தில் சற்றுப் புரண்டு படுத்தாள். பிறகு அபராஜிதன்மீது சிறிது நேரம் மயக்கமான தன் பார்வையை ஓட விட்டுக்கொண்டே கேட்டாள், ''காரணம் தெரிய வேண்டுமா?'' என்று.

''ஆமாம்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''காரணம் மாதவி தான்.'' என்றாள் சிங்களத்துப் பைங்கிளி.

இந்தப் பதிலால் பிரமித்துப் போன அபராஜிதன் அவள் முகத்தை நன்றாக ஏறெடுத்துப் பார்த்து, ''நீங்களா காரணம்? நீங்களா! என்னிடத்தில் அப்படியென்ன அக்கறை உங்களுக்கு?'' என்று கேட்டான்.

''இப்படி உட்காருங்கள்,'' என்று அரியணையின் ஒரு மூலையில் நகர்ந்து தன் பக்கத்தில் அவனுக்கு இடம் காட்டினாள் மாதவி.

''இந்த அரியணை பாண்டிய மன்னர்கள் உட்காரும் இடம். அதில் உட்காருபவர்களுக்கு என்ன தண்டனை தெரியுமா?'' என்று வினவினான் அபராஜிதன்.

''தெரியும்! மரண தண்டனை!'' என்று நிர்ப்பயமாகப் பதில் சொன்னாள் மாதவி.

அவள் தைரியத்தைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட அபராஜிதன், ''நீங்கள் அந்த அரியணையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்ததை இத்தனை நேரம் நான் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா நிற்பதே பிசகு,'' என்று கோபத்துடன் ஆரம்பித்தான். அவன் வார்த்தைகளை இடையே வெட்டிய சிங்களத்துப் பைங்கிளி, ''பார்த்துக்கொண்டு சும்மா நிற்கச் சொல்லவில்லையே, உங்களையும் உட்காரத்தானே சொல்கிறேன்,'' என்று வேடிக்கையாகச் சொன்னாள்.

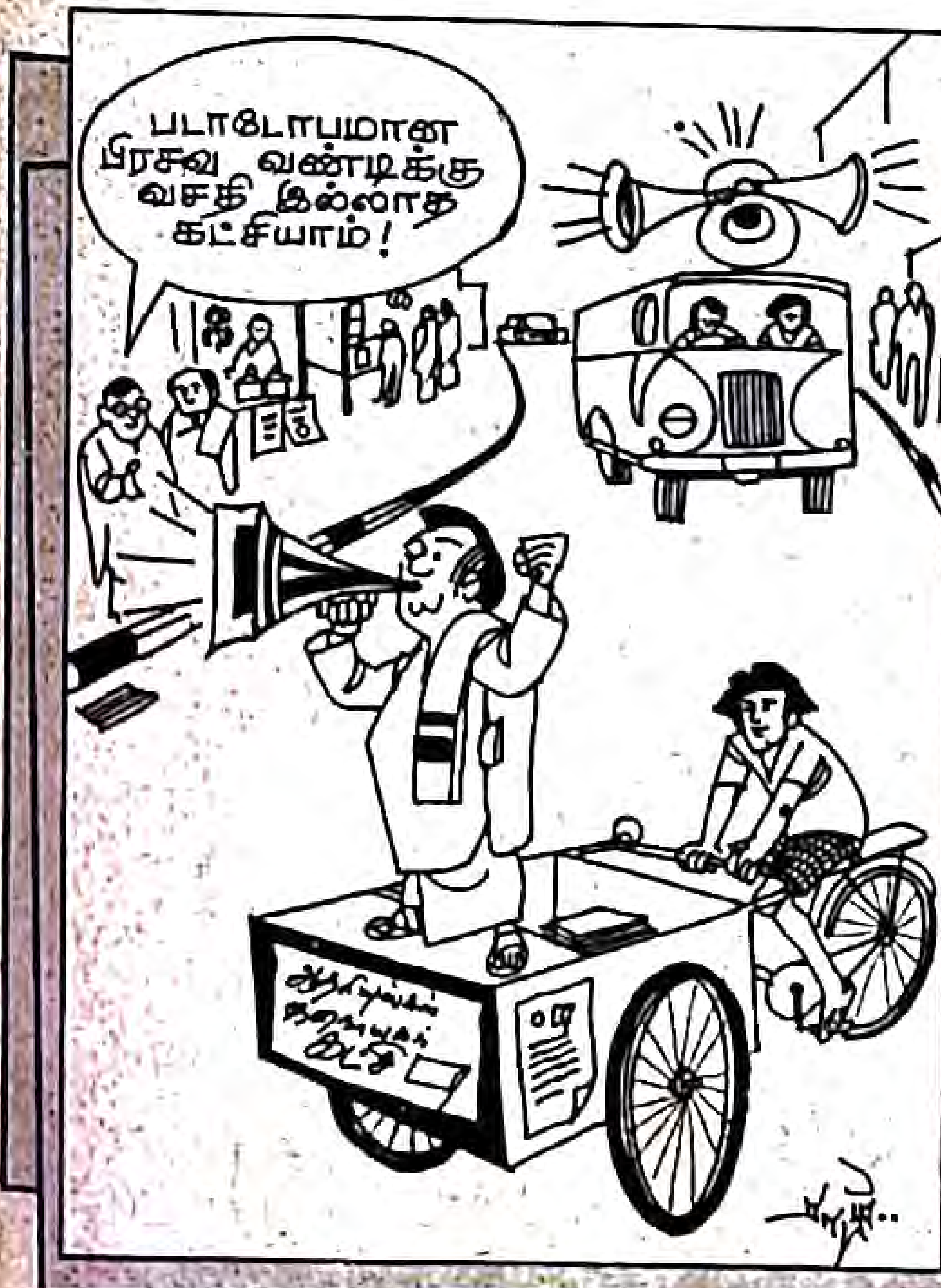
''நீங்கள் புரிவதே குற்றம்.''

''நாமிருவரும் குற்றவாளிகள்தான். நான் மன்னனுக்கு எதிராகவே இந்த அரியணையில் உட்காருகிறேன். பகிரங்கக் குற்றவாளி. நீங்கள் மன்னனுக்குத் தெரியாமல் சதி செய்கிறீர்கள். இரகசியக் குற்றவாளி. இரண்டு குற்றங்களுக்கும் மரண தண்டனை உண்டு. ஆனால், இரண்டு பேரும் உயிருடனேயே இருக்கிறோம்.'

பைங்கிளியின் இந்தப் பேச்சுக்குள் தொக்கியிருந்த மர்மத்தை அபராஜிதன் உணராமல் இல்லை. இஷ்டப்பட்டால் அவளால் தன்னை அழித்துவிட முடியும் என்பதையும், மன்னனின் ஆசைக் கிளியான தன்னை அழிக்க யாராலும் முடியாதென்பதையும் பைங்கிளி சுட்டிக் காட்டுகிறாளென்பதைச் சந்தேகமறத் தெரிந்துகொண்ட அபராஜிதன் ஏதும் பேசாமல் எதிரேயிருந்த வேறோர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான். மாதவி அவனை நோக்கி மேலும் கேட்டாள்: ''சேனாதிபதியவர்களே! உங்களைக் காப்பாற்ற நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டேன் தெரியுமா!''

''கஷ்டமென்ன இருக்கிறது? நீங்கள் எது நினைத்தாலும் இந்த ராஜ்யத்தில் நடக்குமே? மன்னர்...''

''ஹூம். ஹூம். மன்னரல்ல. மன்னருக்குச் சதியில் தங்கள் பங்கைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாது. மாமாவுக்குச்

இரண்டு படங்களுக்கும் குறைந்த பட்சம் ஆறு வித்தியாசங்கள் உள்ளன. விடை: 66'ம் பக்கம்.

ஒருத்தி: உங்க வீட்டுச் சமையலறையில் டேஞ்சர் போர்டு வைச்சிருக்கியே எதுக்கு?

மற்றவள்: நாலு மருமகள் இருக்கிற வீடு. நாளைக்கு நம்ம பேர்ல ஏதும் புகார் வந்துடக் கூடாது பாரு!

—கழுகுமலை மூர்த்தி

சகலமும் தெரியும். தெரிந்தும் முதலில் ருசு இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டார். அதையும் நீங்களே அளித்துவிட்டீர்கள்.''

''நான் ருசு அளித்தேனா?''

''ஆமாம். பக்கத்து கூடாரத்துக்கு நான் போகச் சொன்ன போது நீங்கள் காட்டுக்குள் ஓட வில்லையா?''

''ஓடினேன்.''

''அதுவே குற்றத்திற்கு ருசு அல்லவா? நிரபராதியாய் இருந்தால் ஏன் ஓடவேண்டும்? இதைச் சற்று யோசித்திருந் தால் ஓடியிருக்க வேண்டாமே!''

அபராஜிதன் அவளைக் கூர்ந்து நோக்கிக் கொண்டே சொன்னான்: ''அதைப் பற்றி நான் சிந்திக்காமல் இல்லை. நீங்கள் கூறியபடி அன்று பக்கத்துக் கூடாரத்தில் நான் தங்கி யிருந்தால் நிரபராதி வேஷம் போட்டிருக்க லாம். ஆனால் எத்தனை நாழிகைக்கு? நானும் எனது சகாக்களும் சிங்கள வீரர் களால் மலைச் சரிவில் தாக்கப்பட்டோம். எனக்குக் காயம் ஏற்பட்ட காரணத்தை உங்கள் மாமன் ஊகித்துவிட்டார். மலைச் சரிவுக்குச் சென்ற சிங்களத்து வீரர்கள் திரும்பிவந்தால் எங்கள் மேல் ருசு பூர்த்தி யாகிவிடும்...''

''நீங்கள் ஓடி விட்டால் மட்டும்?''

''ருசு பூர்த்தியாகாது. நான் அந்தப் பக்கமே வரவில்லையென்று சாதிக்கலாம். என் வார்த்தைக்கு முன்பு உங்கள் மாமன் வார்த்தையை மக்கள் எடை போடுவார்கள். தட்டு எந்தப் பக்கம் சாயும் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்தது தான்.''

அவன் கூரிய புத்தியை நினைத்துச் சிங்களத்துப் பைங்கிளி, பெரிதும் வியப்படைந்தாள். தான் அவனுக்குத் தப்ப அவகாசம் கொடுத்து ருசுவைத் தயாரிக்க நினைத்தால், அந்த அவகாசத்தையே ருசுவை முறிக்கும் சாதனமாக அபராஜிதன் உபயோகப் படுத்திக் கொண்டு விட்டானே என்று நினைத்துப் பார்த்த பைங்கிளி அவனுடன் மிக எச்சரிக்கையாகப் பேசவேண்டு மென்று நினைத்து அரியணையிலிருந்து எழுந்து அவனுக்கு அருகில் வந்தாள்.

''நீங்கள் என்ன செய்தாலும் சிங்கள வீரர்களின் சாட்சியம் இருக்கிறது. போதாக்குறைக்கு உங்கள் வீரர்களே உங்களைத் துரத்தியிருக்கிறார்கள். இதெல்லாம் மன்னருக்குத் தெரியாமல் மறைத்து விட்டேன். என் மாமனிடம் சொல்லி எல்லா வீரர்களின் வாயையும் கட்டிவிட்டேன். உங்களைப் பற்றி யாரும் ஒரு வார்த்தை கூட மூச்சு விட மாட்டார் கள்,'' என்று மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்திருந்த அவனுக்கருகில் குனிந்து மிக மெதுவாகச் சொன்னாள்.

தலைநகருக்குள் நுழைந்தும் தன்னை ஏன் யாரும் கைது செய்யவில்லை என்ற மர்மம் அப்பொழுதுதான் அபராஜி தனுக்குப் புரிந்தது. என்ன காரணத்துக் காக மாதவி தன்னை அப்படிக் காப்பாற்றி னாள் என்ற தகவல் மட்டும் அவனுக்குப் புரியாது போகவே, ''எதற்காக இத்தனை கஷ்டப்பட்டு என்னைக் காப்பாற்றினீர் கள்?'' என்று கேட்டான்.

அபராஜிதன் அழையாமலே அவன் உட்கார்ந்திருந்த மஞ்சத்தில் அவனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள் மாதவி. ''அறிவாளிகளைக் கொல்வதென்றால் எனக்குப் பிடிப்பது இல்லை,'' என்று அவன் காதுக்கருகில் தன் முகத்தைச் சாய்த்துக் கூறினாள். அவள் சமீபத்தில் உட்கார்ந்தபோது அவள் சரீரம் சற்று மேலே பட்ட மாத்திரத்தில் சுய நிலையை ஓரளவு இழந்துவிட்ட அப ராஜிதன் அவள் காதுக்கருகில் வந்து பேசிய போது கமழ்ந்த முல்லைச் சரங்களின் நறு மணத்தாலும், பட்டால் தடவுவதுபோல் மிக மிருதுவாகத் தன் கன்னத்தில் தடவிய அவள் கபோலத்தின் வழவழப்பாலும்

விவரிக்க இயலாத எத்தனையோ உணர்ச்சிகள் உடலெங்கும் பரவி, அவள் அழகில் அடியோடு லயித்து நின்றான்.

இத்தனை அஸ்திரங்களுடன் அர்த்தபுஷ்டி நிரம்பிய கடைக்கண் பார்வை ஒன்றையும், புன்முறுவலொன்றையும் அவன்மீது வீசிய அந்த அழகி மிருதுவான தன் குரலில் சொன்னாள்: "அபராஜிதா! உன்னை அன்று தான் கூடாரத்தில் முதன் முதலாகப் பார்த்தேன். நான் சிங்களத்திலிருந்து வந்து எத்தனையோ நாளாகியும் உன்னை நான் பார்த்ததே கிடையாது. ஆனால், மக்கள் உன்னைப் பற்றிப் பேசக் கேட்டிருக்கிறேன். என் தோழிகள் உன் அழகைப் பற்றிப் புகழக் கேட்டிருக்கிறேன். வீரர்கள் உன் வீரத்தைப் பற்றிக் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். கேள்விப்படும் விஷயத்திற்கும் உண்மைக்கும் மாறுபாடுகள் இருப்பது வழக்கம். உன் விஷயத்தில் அது இல்லை. அபராஜிதா! நான் கேள்விப் பட்டதைவிடப் பன்மடங்கு அதிக அறிவுடனும், அழகுடனும், வீரத்துடனுமே இருக்கிறாய். உங்கள் மன்னன் சர்வ முட்டாள். நீதான் இங்கு அரசாளத் தகுந்தவன். நான் சதி செய்கிறேனென்று நினைக்காதே. உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். நான் முட்டாளல்ல என்பது உனக்கே தெரியும். நீயோ பெரிய அறிவாளி. என் புத்தியும் அற்ப சொற்பமானதல்ல. நாம் இருவரும் சேர்ந்தால் இந்தத் தமிழ் நாட்டில் பெரிய சாம்ராஜ்யத்தை அமைக்கலாம். இன்னும் எதை எதையோ சாதிக்கலாம்;" என்று கண்களைப் பாதி மூடிய வண்ணம் கனவுலகத்தில் சஞ்சரிப்பது போல் பேசினாள்.

நன்றாக விரியாமல் அரைப் பாகம் பட்டும் விரிந்த தாமரை மலருக்குள் சிக்கிய வண்டு வெளி வர முடியாமல் தவித்து அங்கேயே சுற்றிச் சுற்றி எழுந்து மீண்டும் மலரின் பக்கத்து இதழ்களில் தாக்கித் தாக்கி மகரந்தத்தின் மேல் விழுவதுபோல, மாதவியின் சமீபத்தினால் ஏற்பட்ட மயக்கத்திலிருந்து மீள முடியாமல் தவித்த அபராஜிதன் காதுகளில் அவள் வார்த்தைகள் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தனவேயொழிய, அவன் மனமும் கண்களும் அவள் உடல் வளைவுகளில் சிக்கி எந்தப் பக்கமும் அகல முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தன. அத்துடன் அதுவரை அவனுக்குப் பக்கவாட்டில் உட்கார்ந்திருந்த மாதவி திரும்பி அவனுக்குப் பூரணமாக முதுகைக் காட்டியும் உட்கார்ந்ததால் அவள் முதுகும் இடையும் அபராஜிதன் மேல் ஓரளவு உராயவும் தொடங்கின. இதனால் கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த சுரணையையும் இழந்து சொர்க்கலோகத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த அபராஜிதன்மேல் அதிகமாகச் சாய்ந்த பைங்கிளி, "உன்னை மரியாதையாகப் பேசவில்லை என்று நினைக்கிறாயா அபராஜிதா?" என்று தழுதழுத்த குரலில் கேட்டாள்.

அபராஜிதன் ஸ்மரணை அடியோடு போய்விடும் நிலைக்கு வந்து விட்டது. அதற்கு அவள் மோகனாஸ்திரங்கள் மட்டுமல்ல காரணம்; இந்த நாடகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு கனல் கக்கும் கண்களுடன் வாயிற்படியில் நின்றிருந்தான் வீரபாண்டியன்.

(தொடரும்)

கூலிக்குப் போராடினால்...

டி.வி.யில் 'ஜான்சி ராணி' படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். கடைசியில் வரும் சண்டைக் காட்சியில் ஜான்சி ராணியின் வீரர்கள் அடிபட்டு உயிர் இழக்கும் நிலையிலும் கையில் கிடைக்கும் ஆயுதங்களைக் கொண்டு ஆவேசமாக வெள்ளைக்கார சிப்பாய்களைக் கொன்றுவிட்டுச் சாகின்றனர்.

படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த என் 8 வயது மகள், "இந்திய வீரர்கள் மட்டும் சாவதற்கு முன் வரை வெள்ளைச் சிப்பாய்களைக் கொல்கிறார்கள். ஆனால் வெள்ளைக்காரர்கள் மட்டும் அடிபட்டவுடன் கீழே விழுந்து விடுகிறார்களே?' என்றாள்.

உடனே என் 10 வயது மகள், "அது ஏன்வா, நம் வீரர்கள் நாட்டுக்காகப் போராடினாங்க. வெள்ளைச் சிப்பாய்கள் கூலிக்காகப் போராடினாங்க!" என்றாள்.

—பிரேமா பாரதிதாசன்

விவரிக்க இயலாத எத்தனையோ உணர்ச்சிகள் உடலெங்கும் பரவி, அவள் அழகில் அடியோடு லயித்து நின்றான்.

இத்தனை அஸ்திரங்களுடன் அர்த்தபுஷ்டி நிரம்பிய கடைக்கண் பார்வை ஒன்றையும், புன்முறுவலொன்றையும் அவன்மீது வீசிய அந்த அழகி மிருதுவான தன் குரலில் சொன்னாள்: "அபராஜிதா! உன்னை அன்று தான் கூடாரத்தில் முதன் முதலாகப் பார்த்தேன். நான் சிங்களத்திலிருந்து வந்து எத்தனையோ நாளாகியும் உன்னை நான் பார்த்ததே கிடையாது. ஆனால், மக்கள் உன்னைப் பற்றிப் பேசக் கேட்டிருக்கிறேன். என் தோழிகள் உன் அழகைப் பற்றிப் புகழக் கேட்டிருக்கிறேன். வீரர்கள் உன் வீரத்தைப் பற்றிக் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். கேள்விப்படும் விஷயத்திற்கும் உண்மைக்கும் மாறுபாடுகள் இருப்பது வழக்கம். உன் விஷயத்தில் அது இல்லை. அபராஜிதா! நான் கேள்விப்பட்டதைவிடப் பன்மடங்கு அதிக அறிவுடனும், அழகுடனும், வீரத்துடனுமே இருக்கிறாய். உங்கள் மன்னன் சர்வ முட்டாள். நீதான் இங்கு அரசாளத் தகுந்தவன். நான் சதி செய்கிறேனென்று நினைக்காதே. உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். நான் முட்டாளல்ல என்பது உனக்கே தெரியும். நீயோ பெரிய அறிவாளி. என் புத்தியும் அற்ப சொற்பமானதல்ல. நாம் இருவரும் சேர்ந்தால் இந்தத் தமிழ் நாட்டில் பெரிய சாம்ராஜ்யத்தை அமைக்கலாம். இன்னும் எதை எதையோ சாதிக்கலாம்," என்று கண்களைப் பாதி மூடிய வண்ணம் கனவுலகத்தில் சஞ்சரிப்பது போல் பேசினாள்.

நன்றாக விரியாமல் அரைப் பாகம் பட்டும் விரிந்த தாமரை மலருக்குள் சிக்கிய வண்டு வெளி வர முடியாமல் தவித்து அங்கேயே சுற்றிச் சுற்றி எழுந்து மீண்டும் மலரின் பக்கத்து இதழ்களில் தாக்கித் தாக்கி மகரந்தத்தின் மேல் விழுவது போல, மாதவியின் சமீபத்தினால் ஏற்பட்ட மயக்கத்திலிருந்து மீள முடியாமல் தவித்த அபராஜிதன் காதுகளில் அவள் வார்த்தைகள் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தனவேயொழிய, அவன் மனமும் கண்களும் அவள் உடல் வளைவுகளில் சிக்கி எந்தப் பக்கமும் அகல முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தன. அத்துடன் அதுவரை அவனுக்குப் பக்கவாட்டில் உட்கார்ந்திருந்த மாதவி திரும்பி அவனுக்குப் பூரணமாக முதுகைக் காட்டியும் உட்கார்ந்ததால் அவள் முதுகும் இடையும் அபராஜிதன் மேல் ஓரளவு உராயவும் தொடங்கின. இதனால் கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த சுரணையையும் இழந்து சொர்க்கலோகத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த அபராஜிதன்மேல் அதிகமாகச் சாய்ந்த பைங்கிளி, "உன்னை மரியாதையாகப் பேசவில்லை என்று நினைக்கிறாயா அபராஜிதா?" என்று தழுதழுத்த குரலில் கேட்டாள்.

அபராஜிதன் ஸ்மரணை அடியோடு போய்விடும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது. அதற்கு அவள் மோகனாஸ்திரங்கள் மட்டுமல்ல காரணம்; இந்த நாடகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு கனல் கக்கும் கண்களுடன் வாயிற்படியில் நின்றிருந்தான் வீரபாண்டியன்.

(தொடரும்)

கூலிக்குப் போராடினால்...

டி.வி.யில் 'ஜான்சி ராணி' படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். கடைசியில் வரும் சண்டைக் காட்சியில் ஜான்சி ராணியின் வீரர்கள் அடிபட்டு உயிர் இழக்கும் நிலையிலும் கையில் கிடைக்கும் ஆயுதங்களைக் கொண்டு ஆவேசமாக வெள்ளைக்கார சிப்பாய்களைக் கொன்றுவிட்டுச் சாகின்றனர்.

படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த என் 8 வயது மகள், "இந்திய வீரர்கள் மட்டும் சாவதற்கு முன் வரை வெள்ளைச் சிப்பாய்களைக் கொல்கிறார்கள். ஆனால் வெள்ளைக்காரர்கள் மட்டும் அடிபட்டவுடன் கீழே விழுந்து விடுகிறார்களே?' என்றாள்.

உடனே என் 10 வயது மகள், "அது ஏன்னா, நம் வீரர்கள் நாட்டுக்காகப் போராடினாங்க. வெள்ளைச் சிப்பாய்கள் கூலிக்காகப் போராடினாங்க!" என்றாள்.

–பிரேமா பாரதிதாசன்

14. முத்திரை ஓலை

கடவுளின் மாயை அற்புதமானது. அநித்தியத்தை நித்தியமாகக் காட்டக்கூடியது. உண்மையைப் பொய்யாகவும் பொய்யை உண்மையாகவும் தோற்றுவிக்கச் செய்ய வல்லது. தினசரி கணக்கற்ற மக்கள் கண்ணுக்கெதிரே மடிந்து மயானம் செல்வதைக் கண்டாலும் தன் வாழ்வு மட்டும் சதமென்று நினைத்து மனிதன் பொய்யான மண்ணையும் பொன்னையும் கட்டிக்கொண்டு திண்டாடக் கூடிய மனோநிலையைச் சிருஷ்டிக்கக் கூடிய மாயையின் வல்லமையை வர்ணிக்க முடியாது. மனிதனுடைய கண்ணுக்கும் உண்மைக்கும் இடையே சட்டென்று திரை போடக்கூடிய இப்பேர்ப்பட்ட மாயையைப் பெரியவர்கள் பெண் இனத்தில் சேர்த்திருக்கிறார்கள். எந்த உண்மையையும் நிமிஷ நேரத்தில் மறைத்து ஆண்கள் கண்ணில் மண்ணைப் போடும் திறமை பெண்களுக்கு உண்டு என்பது பெரியோர்கள் சித்தாந்தம். எப்பேர்ப்பட்ட அசந்தர்ப்பமான நிலையிலிருந்தும் பெண்கள் சுலபமாகத் தங்களை விடுவித்துக் கொண்டு ஆண்களைத் தங்களுக்கு நிரந்தர அடிமைகளாக வைத்துக் கொள்கிறார்கள். இந்தச் சக்தியை மட்டும் ஆண்டவன் பெண்ணினத்துக்கு அளிக்காவிருந்தால் அரண்மனையில் அன்று அபராஜிதன் கதி அதோகதியாகத்தான் போயிருக்கும்!

திடீரென்று வீரபாண்டியன் வாசற்படியில் தோன்றியதைக் கண்ட அபராஜிதன் அடியோடு நிலைகுலைந்துபோய் ஒரு கணம் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திண்டாடினான். பிறகு மெள்ளச் சமாளித்துக்கொண்டு ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து சற்று விலகி நின்றான். மிக அசந்தர்ப்பமான நிலையில் மன்னனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்ட காரணத்தால் சாதாரணமாக மன்னனைக் கண்டதும் தலைவணங்க வேண்டிய முறையைக்கூட அனுசரிக்காமல் வெறும் மரம்போல் நின்றான். கோபாக்கினியைக் கக்கிக் கொண்டு நின்ற வீரபாண்டியன் கண்களை ஒரு வினாடி சந்தித்த அவன் கண்கள் வெட்கத்தாலும் அச்சத்தாலும் தரையை நோக்கிச் சாய்ந்தன. ஆனால் இத்தனைக்கும் மாதவி மட்டும் சற்றும் அசையாமல் ஏதும் நடக்காதது போல் இருந்த இடத்திலேயே உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் அப்படி உள்ளத்திலோ உடலிலோ சலனமின்றி உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்த அபராஜிதன் ஆச்சரியமும், வீரபாண்டியன் ஆத்திரமும் ஒரே சமயத்தில் உச்ச நிலையை அடையலாயின. இருவருடைய மனோநிலையும் மாதவிக்கு நன்றாகப் புரிந்தே இருந்தது. இருந்தபோதிலும் எதையும் லட்சியம் செய்யாமலும் சற்றும் பதட்டத்தைக் காட்டாமலும் உட்கார்ந்துகொண்டே மன்னனுக்காகச் சற்றுக் கண்களை உயர்த்தி, "ஏன் அங்கேயே நிற்கிறீர்கள்? உள்ளே வாருங்களேன்," என்று சாவதானமாக அழைத்தாள்.

அவள் துணிச்சலைக் கண்டு மன்னன் ஒரு வினாடி பிரமித்துப் போனாலும் மறுகணம் ஏதும் பேசாமல் உள்ளே இரண்டடி எடுத்து வைத்துத் தன் அரியணையை நோக்கிச் சென்றான். "அங்கே எதற்காகப் போகிறீர்கள்? இப்படி வாருங்கள்," என்று மன்னனை அழைத்த சிங்களத்துப் பைங்கிளி தனக்குப்

சாண்டில்யன்

பின்னால் ஏற்கெனவே அபராஜிதன் உட்கார்ந்திருந்த இடத்தில் உட்காரும்படி சமிக்ஞை செய்தாள்.

அரியணையை நோக்கி அடியெடுத்து வைத்த மன்னன் சட்டென்று நின்று அவளை ஒரு வினாடி நோக்கிவிட்டு, ''அங்கு எதற்காக உட்கார வேண்டும்?'' என்று வினவினான்.

பொறாமையால் ஏற்பட்ட கோபம் அவன் பேச்சில் தொனித்ததைக் கவனித்த சிங்களத்துப் பைங்கிளி அவனை நோக்கி முறுவல் செய்துகொண்டே எரிகிற கொள்ளியை ஏறத் தள்ளுவது போன்ற வார்த்தைகளை உதிர்த்தாள். ''உங்கள் சேனாதிபதியால் முடியாத காரியம் உங்களால் முடிகிறதா என்று பார்க்கிறேன்,'' என்றாள்.

அவள் என்ன சொல்கிறாள் என்று புரிந்துகொள்ள இயலாத வீர பாண்டியன் சேனாதிபதியை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு மீண்டும் அவளை நோக்கி, ''சேனாதிபதியால் என்ன முடியவில்லை?'' என்று வினவினான்.

''அவரைத்தான் கேளுங்களேன்,'' என்று சொல்லி மாதவி 'களுக்' கென்று சிரித்தாள்.

இந்தப் பதிலால் மேலும் அதிகக் குழப்பமடைந்த அபராஜிதன் மாதவியை நோக்கி ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். ஆனால் அவனைப் பேசவொட்டாமல், மாதவியே பேசலானாள். ''ஏன் அப்படி விழிக்கிறீர்கள்? உங்களுக்குச் சொல்ல இஷ்டமில்லாவிட்டால் நானே சொல்லி விடுகிறேன்,'' என்று சேனாதிபதியை நோக்கிச் சொல்லிவிட்டு மன்னனுக்காகத் திரும்பிய மாதவி, ''உங்கள் சேனாதிபதி ரொம்பவும் சங்கோசப் பிராணியாக இருக்கிறார். என் பக்கத்தில் அவரை உட்காரச் சொல்வதே பிரம்மப் பிரயத்தனமாகி விட்டது. பிறகு செய்ய வேண்டிய காரியத்தைச் சொன்னதும் மனிதன் நடுங்கிவிட்டார். சேனாதிபதி நல்ல சூரப் புலிதான்!'' என்றாள்.

''நீயா அவனை உன் பக்கத்தில் உட்காரச் சொன்னாய்?'' மன்னன் குரல் மிக உக்கிரமாக எழுந்தது.

''ஆமாம், என் கட்டளையில்லாமல் அவர் உட்காருவாரா?'' என்றாள் மாதவி, மிக நிதானமாக.

''ஓர் ஆண் மகனை உனக்கருகில் உட்காரச் சொல்வது உனக்கு வெட்கமாயில்லை?''

''மகாராஜா! கோபம் உங்கள் கண்களை மறைக்கிறது. சம அந்தஸ்துள்ளவர்களிடம்தான் வெட்கம் ஏற்பட வேண்டும். வேலைக்காரர்களிடம் வெட்கம் எதற்கு? சேனாதிபதி நம்மிடம் பணி செய்பவர்தானே?''

''உன் அருகில் அவ்வளவு நெருங்கி உட்கார்ந்து என்ன பணியைச் செய்து கொண்டிருந்தார்?'' மன்னன் கேள்வியில் கோபத்தோடு சற்று இகழ்ச்சி கலந்திருந்தது.

அபராஜிதன் பேசக்கூடிய நிலையில் இல்லை. மன்னனையும் தன்னையும் மாதவி எங்கு இழுத்துச் செல்கிறாள் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத காரணத்தால் பதிலேதும் சொல்லாமல் புது நாட்டுப் பெண்ணைப் போலத் தரையை நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் சங்கடம் மாதவிக்கு உள்ளூரப் பெரும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கவே ஒரு சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டு மன்னனை நோக்கி, ''விஷயம் ஒன்றும் பிரமாதமில்லை. என் கழுத்திலிருக்கும் முத்துச் சரங்களின் பட்டுக் கயிறுகள் மற்ற நகைகளுடன் பின்னிக் கொண்டு சிக்கிக் கிடந்தன. என்னால் எடுக்க முடியாமற்போகவே சேனாதிபதியைச் சற்று எடுத்து விடும்படி கேட்டேன். அவர் உட்காருவதற்கு ஒரு மண்டலமாயிற்று. பிறகு என் கழுத்திலுள்ள நகைகளைத் தொடுவதற்கு இன்னொரு மண்டலமாயிற்று. அதற்குள் நீங்களே வந்துவிட்டீர்கள். வந்தவர் கூப்பிட்டவுடன் நேராக வந்து உட்கார்ந்து சொன்னதையாவது செய்கிறீர்களா? அதையும் காணோம். இப்படி உட்காரத்தான் உட்காருங்களேன். இதைக் கொஞ்சம் பிரித்து எடுங்கள் பார்க்கலாம்,'' என்று சொல்லிக் கொண்டே கழுத்தை மன்னனுக்காகச் சற்றுத் திருப்பினாள்.

விநாடி நேரத்தில் உண்மையை அப்படியே தலைகீழாகக் கவித்துவிட்ட அவள் சாகசத்தைக் கண்டு அபராஜிதன் பிரமித்தான். அந்தச் சாகசத்தில் சிக்கிக் கொண்ட மன்னன், காரியம் ஏதும் மிஞ்சி விடவில்லையென்று ஓரளவு மனச்சாந்தி அடைந்தான். இருந்தாலும் கோபம் பூராவும் குறையாது போகவே, ''இந்த அற்பக் காரியத்துக்காக உன் பெயரை நீ கெடுத்துக் கொள்ளலாமா? நீயும் சேனாதிபதியும் நெருங்கி உட்கார்ந்திருப்பதை வேலைக்காரர்கள் பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்?'' என்று கேட்டான்.

''நம்முடைய காரியங்களைப் பற்றி எடைபோட வேலைக்காரர்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?''

''உரிமையில்லாதிருக்கலாம். வம்பை அடக்க முடியுமா?''

''வம்பு நம்மைப் பாதிக்காது.''

''ஏன்?''

''ஏழைகளைத்தான் அது தொல்லை செய்யும். அந்தஸ்து இருப்பவர்களிடம் அணுகாது.''

''அதற்காக?''

''அனாவசியமான விவகாரங்களையெல்லாம் பற்றி நாம் கவலைப்படுவதில் பயனில்லை. நீங்கள் இன்னொன்று கவனிக்கத் தவறிவிட்டீர்கள்.''

''என்ன அது?''

''நான் பிறந்த இடம்.''

''அதைப் பற்றி என்ன இப்பொழுது?''

''நான் பாண்டிய நாட்டுப் பெண்ணல்ல, மகாராஜா! சிங்களத்துப் பெண். எங்கள் நாட்டில் நாங்கள் ஆண்களுடன் சகஜமாகப் பழகுகிறோம். ஒரு பெண்ணின் பக்கத்தில் ஆண் உட்கார்ந்தால் யாரும் தவறாக நினைப்பதில்லை. ஓர் ஆணிடம் பெண் பேசினாலும் மாசு கற்பிப்பதில்லை. உங்கள் நாட்டில் எல்லாம் விசித்திரம். பெண்களுக்கு மணமாகும் வரை பெற்றவனிடம் சிறை. மணமானபின் கணவனிடம் சிறை. பிறகு பெற்ற மகனிடம் சிறை! இந்தக் காராக்கிரகத்தைக் கொண்டு எங்கள் நாட்டுப் பெண்களை எடை போடுவதால் பயனில்லை, மகாராஜா. சேனாதிபதி என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்த உடனே உங்களுக்குச் சகல விபரீத அர்த்தங்களும் தோன்றிவிட்டது, பாருங்கள்!''

அவளுடைய இந்த வாதத்தைக் கேட்ட வீரபாண்டியன் ''அப்படியானால்...'' என்று ஏதோ ஆரம்பித்தான், அவன் பேச்சை இடையிலேயே வெட்டிய பைங்கிளி, ''என்ன அப்படியானால்?'' என்று கேட்டாள். 'அப்படியானால், வேறொன்றும் நடக்கவில்லையா?' என்று கேட்க முற்பட்ட வீரபாண்டியன் தன் வார்த்தைகளைப் பாதியிலேயே விழுங்கிக் கொண்டு மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் அவள் உத்தரவுப்படி அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டான். சாதாரணமாகவே குழப்பம் மிகுந்த அவன் புத்தி அந்த அறையில் நடந்த வினோதங்களால் பெரிதும் சுவாதீனத்தை இழந்திருக்கவே, அவன் அவளுக்குப் பதிலேதும் சொல்லாமலும் எதிரே மரம்போல் நின்றுகொண்டிருந்த சேனாதிபதியை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமலும், திரும்பிய அவள் கழுத்தில் நகைகளோடு சிக்கிக்கொண்டிருந்த பட்டுக் கயிறுகளைப் பிரித்து எடுக்க ஆரம்பித்தான். அந்தச் சிக்கலை எடுப்பதில் மிகத் தீவிரமாக முனைந்துவிட்ட மன்னனைக் கண்ட அபராஜிதன், 'இவனா பாண்டிய நாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள சிக்கலை எடுக்கப் போகிறான்?'' என்று நினைத்துப் பெரிதும் ஏக்கம் கொண்டு அதற்கடையாளமாக நீண்டதொரு மூச்சையும் விட்டான்.

பெயருக்கும் குணத்திற்கும் பொருத்தமில்லாத பல பேர்வழிகளில் வீரபாண்டியனும் ஒருவன். ஸ்ரீவல்லபன் போன்ற மாபெரும் வீரர்கள் பிறந்த வம்சத்திலே தோன்றிய வீரபாண்டியன் துளிகூட வீரமற்றவனாகவே விளங்கினான். ஆஜானுபாகுவான பராக்கிரம பாண்டியன் வயிற்றில் உதித்த வீரபாண்டியன் பார்வைக்குச் சாதாரண உயரத்துடனேயே தோற்றமளித்தான். அளவுக்கு மீறிய குடியினாலும் அளவு மீறிய உணவினாலும் ஊதிக் கிடந்த அவன் உடற் பருமன் இருந்த உயரத்தையும் சற்றுக்

குறைத்துக் காட்டியது. பாண்டிய பரம்பரையில் தொன்றுதொட்டு இருந்துவந்த பிரகாசம் வீரபாண்டியனின் கண்களிலும் இருந்து வந்ததாலும் அதில் ஒரு வெறியும் அறிவீனமும் கலந்திருந்தன. நிலையற்ற புத்தியுள்ளவனாதலால் கண்களில் சதா ஒரு கலக்கமும் இருந்து வந்தது.

எத்தனை நேரம் நின்றும் மன்னன் தன்னை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல் மாதவி இட்ட முக்கிய பணியில் முனைந்திருப்பதைக் கண்டு, அபராஜிதன் வெறுப்பின் காரணமாகப் பயத்தை உதறி விட்டு, உள்ளே எழுந்த ஆத்திரம் குரலில் தொனிக்காமலே மன்னனை நோக்கி, ''தாங்கள் என்னை ஏதோ அவசர காரியமாக அழைத்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன்,'' என்று சம்பாஷணையைத் தொடங்கினான்.

''ஆமாம்; அழைத்தேன். மிகவும் முக்கியமான காரியம்!'' என்று அவனை ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல் நகைச் சிக்கலைப் பிரித்துக் கொண்டே பதில் சொன்னான் வீரபாண்டியன்.

''தங்கள் கட்டளைக்காகக் காத்திருக்கிறேன்,'' என்று அபராஜிதன் சொன்னான்.

''கட்டளை மூன்று நாளாகக் காத்திருக்கிறது. சேனாதிபதி தலைநகரில் இல்லை.''

''ஆமாம்.''

''எங்கே போயிருந்தாய்?''

''நீலமலைக்கருகே.''

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட வீர பாண்டியன் சட்டென்று தன் பணியை நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பி அபராஜிதனை நோக்கி, ''என்ன, நீலமலைக்கருகிலா? எதற்கு?'' என்று வினவினான். அவன் குரலில் சந்தேகம் பலமாகத் தொனித்தது.

''அங்கு தங்களுக்கெதிராகச் சதி ஏதோ நடக்கிறதென்று காரி சொன்னான்,'' என்றான் அபராஜிதன் மீண்டும்.

இந்தப் பதில் மாதவியைக்கூட அயர வைத்தது. அபராஜிதன் மிக அபாயமான பாதையில் இறங்குவதைக் கவனித்த அவள் எச்சரிக்கை கலந்த பார்வையொன்றை அவன்மீது வீசினாள். அதற்குள் மன்னன் மிகுந்த ஆவேசத்துடன் அபராஜிதனை நோக்கி, ''எந்தக் காரி? நிஷதராசன் படைத்தலைவனா?'' என்று வினவினான்.

''அவன் நிஷதராசன் படைத்தலைவனல்லவே?''

''இல்லையா?''

''இல்லை.''

''பின் யார் படைத்தலைவன்?''

''தங்கள் ஊழியனல்லவா?''

மன்னன் பிரமித்தான். ''என்ன! காரிவளவன் என் ஊழியனா? எத்தனை நாட்களாக?'' என்று வினவினான்.

''அவன் நம் படையில் சேர்ந்து ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகிறதே.''

''யார் அவனை அமர்த்தியது?''

''நான்தான்.''

''எதற்காக?''

''பாண்டிய நாட்டைச் சுற்றிலும் யுத்த மேகங்கள் சூழ்ந்து வருகின்றன. அவற்றைச் சமாளிக்கச் சரியான ஒரு படைத்தலைவன் வேண்டுமென்பதற்காக என்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டேன்.''

என்ன பதில் சொல்வதென்று வீரபாண்டியனுக்குப் புரியாததால் மாதவியைப் பார்த்தான். மாதவி சொன்னாள்: ''அவன் சொல்வது உண்மைதான், மகாராஜா.''

''உனக்கெப்படித் தெரியும்?''

''நீலமலைக்கருகில் மாமாவின் கூடாரத்தில்தான் இவர்களைப் பார்த்தேன். இல்லாவிட்டால் உங்கள் சேனாதிபதியை எனக்கு எப்படித் தெரியும்?''

''இவர் நீலமலைக்கு வந்தது

புகுந்து விளையாடினால்
ஆ...
என்னே கவிதை நயம்!

நான்
சற்றே கை கை வைத்தால்
ஓ...
செக்ஸ்!
ஆபாசம்!
அசிங்கம்!
என்னடா இது!

சிவசக்தியின்—இன்னமும் இனிக்கிறது கவிதைத் தொகுப்பிலிருந்து—

உங்கள் மாமாவுக்கும் தெரியுமா?''

''நன்றாகத் தெரியும். இருவருமாகச் சேர்ந்துதான் சதிகாரர்களைப் பிடிக்கப் பிரயத்தனப்பட்டார்கள்.''

இதைக் கேட்ட மன்னன் மனம் சற்று நிம்மதியடைந்தாலும் பூரண நம்பிக்கை பிறக்காது போகவே அபராஜிதனைப் பார்த்துக் கேட்டான்: ''அப்படியானால் நிஷதராசனையும் முத்தரையனையும் இவர்கள் பிடித்துக் கொண்டு வந்தபோது நீ ஏன் கூட வரவில்லை?''

அபராஜிதன் பதில் சொல்லுமுன் மாதவியே குறுக்கிட்டு, ''அவர்களைப் பிடிக்கும்போதுதான் சேனாதிபதி அங்கில்லையே? மாமா அந்த அலுவலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார் என்று தெரிந்தவுடன் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டார்.'' என்று பதில் சொன்னவள், மன்னன் முகத்தில் அதற்கு மேலும் அவநம்பிக்கை தாண்டவமாடுவதைக் கண்டு கோபிப்பதுபோல் பாசாங்கு செய்து, ''ஏன், நான் சொல்வதில் கூட உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையா?'' என்று வெகுண்டு எழுந்திருந்தாள்.

''இருக்கிறது, இருக்கிறது. உட்கார் மாதவி!'' என்று அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்து உட்கார வைத்த பாண்டியன் சேனாதிபதியைப் பார்த்து, ''உண்மை தெரியாமல் உம்மீது கூடச் சந்தேகப்பட்டேன். ஆனால் என்ன செய்வது? இவளோ இவள் மாமாவோ சதியைப் பற்றி ஏதாவது சரியான தகவலைச் சொன்னால்தானே?'' என்றான்.

''சதியைப் பற்றிய தொல்லை உங்களுக்கு எதற்கு? அதைக் கவனிக்கத்தான் மாமா இருக்கிறாரே!''

''ஆமாம், ஆமாம், மாமா இருக்கிறார். அதற்குமேல் நீயும் இருக்கிறாயே, மாதவி!'' என்றான் மன்னன்.

''நாங்களிருக்கையில் உங்களுக்கென்ன குறைச்சல்?'' என்றாள் மாதவி.

''ஒரு குறைச்சலுமில்லை,'' என்று சேனாதிபதியும் கலந்து கொண்டான். அவன் குரலில் சற்று ஏளனமும் கலந்திருந்தது.

அதைக் கவனிக்காமலேயே வீரபாண்டியன் சம்பாஷணையின் மிக முக்கியமான கட்டத்தில் இறங்கி அபராஜிதனை நோக்கிச் சொன்னான்: ''அபராஜிதா! இவள் மாமா நீலமலைக்குச் செல்லுமுன் மொத்தம் நான்கு பேர்கள் அங்கு சதி செய்யப் போவதாகச் சொன்னார். வந்தபோது இரண்டு பேரைக் கொண்டு வந்தார்...'' என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப் போனான்.

அவன் பேச்சை இடையிலேயே வெட்டிய அபராஜிதன் ''தமிழ்நாட்டின் இரு மாபெரும் படைத்தலைவர்கள்!'' என்றான்.

''ஆனால் இப்போது தலையை இழந்தவர்கள்,'' என்று சொல்லிவிட்டுத்தான் ஏதோ பெரிய ஹாஸ்யத்தைச் சொல்லி விட்டதுபோல் இடி இடி என்று நகைத்தான் மன்னன்.

மன்னனிடம் அபராஜிதனுக்கு ஏற்கெனவே இருந்த வெறுப்பு இன்னும் அதிகமாகவே சற்று உஷ்ணமாகவே கேட்டான்: ''மகாராஜா, அவர்கள்தான் சதி செய்தவர்கள் என்று உங்களுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியுமா?''

''நிச்சயமாகத் தெரியும்?''

''எப்படித் தெரியும்?''

''மாமாதான் சொல்லிவிட்டாரே.''

''விசாரணையில் அவர்கள் நிரபராதி என்று வாதிக்கவில்லையா?''

''விசாரணை நடந்தாலல்லவா விவாதிப்பார்கள்?''

''என்ன! விசாரணை இல்லாமலே தமிழ்நாட்டின் இரு பெரும் படைத் தலைவர்களின் தலைகளை வாங்கி விட்டீர்களா? மகாராஜா!

உருவெளித் தோற்றம்!

நன்றாகக் குடித்துவிட்டு இருவர் ஓட்டலிலிருந்து வெளியே வந்தார்கள்.

''அய்யோ, என்னது இது! என் மனைவியும் சின்ன வீடும் ஒண்ணா சேர்ந்து வராங்க!''

''அய்யோ, நானும் அதைத்தான் நினைச்சேன்!'' —எஸ்.

உங்களுக்கு நிச்சயமாய்ப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது. ஆமாம் மகாராஜா! பாண்டிய நாட்டைச் சுற்றி யுத்த மேகங்கள் சூழ்ந்து வருகின்றன. எந்த நிமிஷத்திலும் பாண்டிய நாட்டின் மீது பாய ராஜாதிராஜ சோழன் தயாராக இருக்கிறான். இந்தச் சமயத்தில் மக்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்ட இரு படைத் தலைவர்களைக் கொன்று விட்டீர்கள். அவர்கள் சைனியங்கள் கொதித்தெழுந்து சோழ மன்னனுடன் சேர்ந்து கொண்டால் என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?'' என்று ஆவேசத்துடன் கேட்டான் அபராஜிதன்.

''அதைப் பற்றி எனக்கேன் கவலை? மாமா இருக்கிறார்.''

''மாமாவா? மாமா இதற்கு என்ன செய்யமுடியும்?'' என்று வெறுப்புடன் வினவினான் அபராஜிதன்.

''இலங்கையிலிருந்து படைகளை வரவழைக்க முடியும். வரவழைப்பதற்கு மாமா கடிதம் எழுதி விட்டார். வேண்டுமானால் மாதவியை கேள்.''

''மாமா இருக்கிறார், மாதவியைக் கேள்! என்ன பேச்சு மகாராஜா இது? வெளிநாட்டு வாட்களைக் கொண்டா உமது நாட்டைக் காக்கப் போகிறீர்கள்! அதில் என்ன சுயமரியாதை இருக்கிறது?. அதைவிட உங்கள் மக்களின் அன்பைக் கவரப் பாருங்கள். ஆயிரமாயிரம் அண்டை நாட்டுப் படையைவிட மக்கள் அன்பு எத்தனையோ சக்தி வாய்ந்தது. அதைக் கவருங்கள். உங்கள் சொந்தப் படைத் தலைவர்கள் சொல்லும் யோசனைக்குச் செவி கொடுங்கள். அக்கம் பக்கத்திலிருக்கும் தமிழ் மன்னர்களின் நட்பைச் சம்பாதியுங்கள்.''

நிதானத்தை இழந்து அபராஜிதன் சீறி உதிர்த்த அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட மன்னன் மாதவியின் பக்கத்திலிருந்து எழுந்தான். ''அபராஜிதா! மக்கள் குழந்தைகளுக்குச் சமானம். துஷ்டக் குழந்தைகளை அடக்கி ஆள்வது அவர்களுக்கே நல்லது. அதற்குப் படை பலம் வேண்டும். அதை இலங்காபுரத் தண்டநாயகர் அளிக்கிறார். அக்கம் பக்கத்து அரசர்களைப் பற்றி ஏன் பயப்படுகிறாய்? சோழன் படையெடுக்கட்டும். அவற்றைச் சமாளிக்க இலங்கைப் படைகள் இருக்கின்றன. அதுவும் போதாதென்றால்...''

''போதாதென்றால்?''

''மழவராயன் சைன்யம் இருக்கிறது.''

''மழவராயன் சைன்யமா? உங்களுக்கும் அவனுக்கும்தான் பகையாயிற்றே?''

''பகையைத் தீர்க்க முடிவு செய்துவிட்டோம். என்ன மாதவி?''

ஆமென்பதற்கு அறிகுறியாக மாதவி தலையசைத்தாள். ''பகையை முடிக்க என்ன திட்டம் செய்திருக்கிறீர்கள்?'' என்று அபராஜிதன் கேட்டான்.

''திருமணத் திட்டம். மழவராயன் மகளை மணக்கச் சம்மதித்து விட்டேன்,'' என்றான் மன்னன்.

அபராஜிதனுக்கு உலகமே சுழல்வது போலிருந்தது. அவன் உள்ளத்தில் சொல்லவொண்ணா வேதனை ஊடுருவிச் சென்றது. இத்தனை நாளாகக் குழலியை மணக்க இஷ்டப்படாத வீரபாண்டியன் இப்பொழுது எப்படி இசைந்தான் என்று தனக்குள்ளேயே கேட்டுக்கொண்டான். அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லும் முறையில் அமைந்தன வீரபாண்டியனின் அடுத்த சொற்கள். ''ஆச்சரியப்படாதே அபராஜிதா! இந்தத் திருமணம் நடந்துதான் தீரவேண்டுமென்று மாதவி தான் வற்புறுத்தினாள்.'' என்றான்.

''மாதவியா?''

''ஆமாம். நீலமலைக்குப் போய் வந்ததிலிருந்தே மாதவியின் போக்கு விசித்திரமாயிருக்கிறது. அவள் சொல்லாவிட்டால் இந்த விவாகத்திற்கு நான் உடன்படுவேனா! அபராஜிதா! அவள் தியாகத்தின் சிகரம். பாண்டிய நன்மைக்காக இந்தத் திருமணம் அவசியம் என்று அவள்தான் வற்புறுத்தினாள்.''

மன்னனை அவள் வற்புறுத்திய காரணம் தியாக புத்தியல்ல என்பது அபராஜிதனுக்கு நன்றாகப் புரிந்தேயிருந்தது. இருந்தாலும் அவன் மனோநிலை எதையும் பேச இடம் கொடுக்காததால் அந்த அறையிலிருந்து சீக்கிரம் போய் விட வேண்டுமென்ற உத்தேசத்துடன் கேட்டான். ''மகாராஜா? என்னை அழைத்த காரணத்தைச் சொல்லவில்லையே?'' என்று.

வீரபாண்டியன் மாதவியை நோக்கி, ''மாதவி! எங்கே அது?'' என்று வினவினான்.

மாதவி மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்து அறைக் கோடிக்குச் சென்று அங்கிருந்த ஒரு வெள்ளிக் குழலை எடுத்து வந்து மன்னனிடம் கொடுத்தாள். மன்னன் அந்தக் குழலை அபராஜிதனிடம் நீட்டி, ''அபராஜிதா! மழவராயனைப் பெண் கேட்டு இதில் ஓலை எழுதி வைத்திருக்கிறேன். இந்த முத்திரை ஓலையை எடுத்துச் சென்று மழவராயனிடம் பெண் பேசி நீயே முகூர்த்தத்தை நிச்சயம் செய்து வா.'' என்று உத்தரவிட்டான்.

மனத்தில் வேதனை மண்டிக் கிடந்ததால் மறு பேச்சு ஏதும் பேசாமல் முத்திரை ஓலையைப் பெற்றுக்கொண்டு தன் மாளிகைக்குப் புறப்பட்டான். துக்கம் நெஞ்சை அழுத்தியதால் குனிந்த தலையுடன் குதிரையில் ஏறி வேகமாகச் சென்றான். இருள் நன்றாகப் படிந்தாலும் மதுரை ஏராளமான விளக்குகளுடனும் சதா போய் வந்து கொண்டிருந்த ஜன சஞ்சாரத்தின் இரைச்சலுடனும் பகல் போலவே கண்ணையும் காதையும் ஒருங்கே கவர்ந்து அற்புதமாகக் காட்சி தந்தது.

எதையும் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமலும், யாரையும் நோக்காமலும் மாளிகைக்கு வந்த அபராஜிதன் நேராகத் தன் அறைக்குச் சென்றான். அறையில் விளக்குகள் எதையும் ஏற்றக் காணோம் என்று யோசித்துக் கொண்டே நடு அறைக்கு வந்த அபராஜிதன் அந்த அறையில் தன்னைத் தவிர வேறு யாரோ இருப்பதை உணர்ந்ததும் சட்டென்று நின்ற இடத்திலேயே நின்றான். அறையில் இருந்த போர்வழி கோடியில் மெல்ல நகர்வதும் லேசாகத் தெரிந்தது.

அடுத்த வினாடி திறந்திருந்த அறைக் கதவும் வெகு லாகவமாகச் சாத்தப்பட்டது.

(தொடரும்)

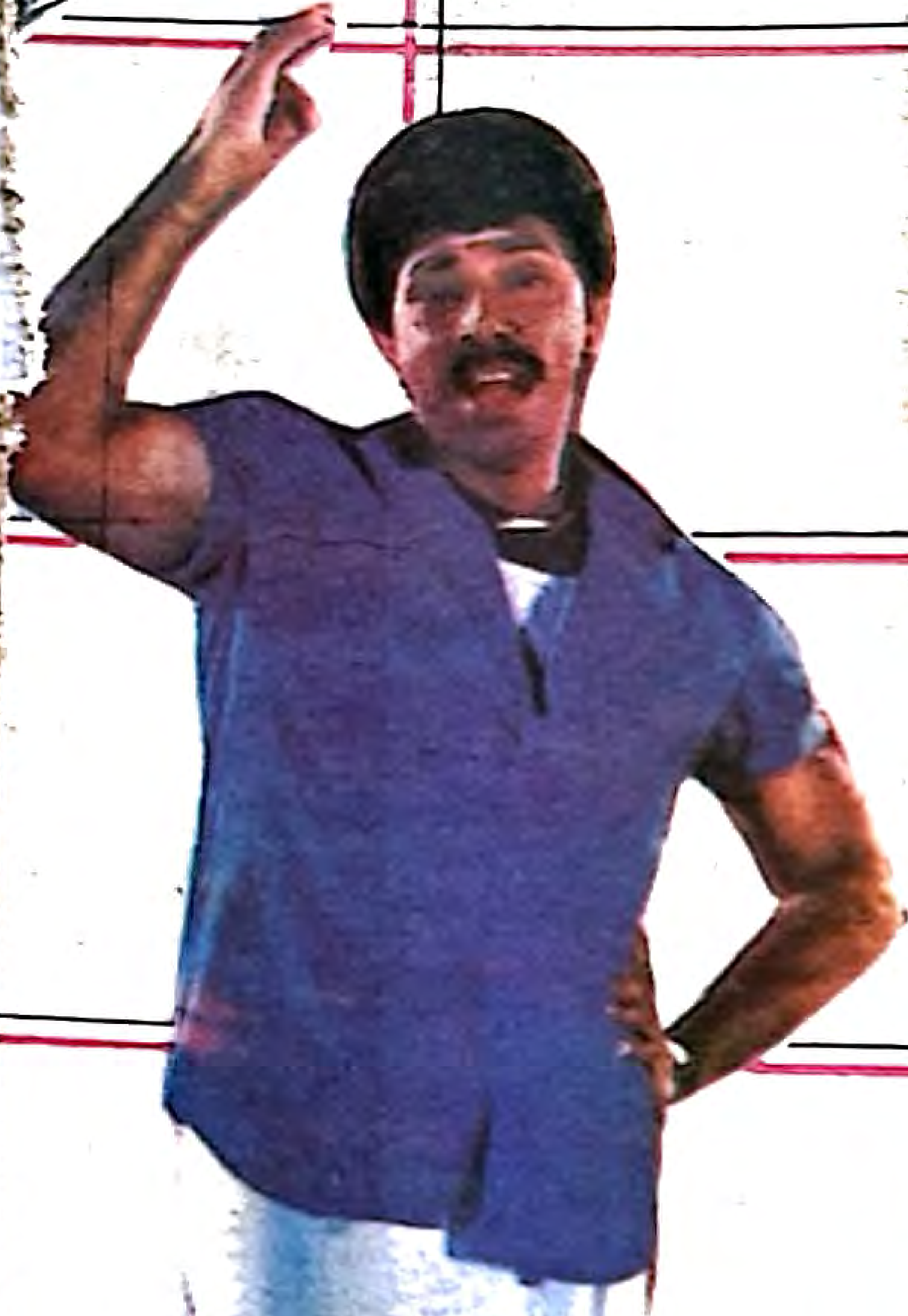

'பூந்தோட்ட காவல்காரன்' படத்தில் வில்லனாக நடித்த லிவிங்ஸ்டன் கிறிஸ்துவ மதத்திலிருந்து இந்து மதத்திற்கு மாறப் போகிறாராம். மதமாற்றத்திற்குப் பின்னர் பெண் ஒளிப்பதிவாளர் விஜயலட்சுமியை இந்து முறைப்படி திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறாராம், லிவிங்ஸ்டன். ☆ கணவரை விவாகரத்து செய்துவிட்ட ஸ்ரீவித்யாவுடன் படப்பிடிப்பு நடைபெறும் இடங்களுக்கு தீபக் என்கிற வாட்ட சாட்டமான இளைஞர் ஒருவர் வருகிறார். இருவரும் ஒரே காரில் வருகிறார்கள். ☆ பாண்டியராஜன் இயக்கும் 'நெத்தியடி' படத்தின் ரஷ்ஷை முதன் முதலாகப் பார்த்தாராம், அவர். அசோக்குமார் ஒளிப்பதிவு பாண்டியராஜனை மகிழ்ச்சிக் குள்ளாக்கிவிட்டதாம். உடனே தன் கையில் போட்டிருந்த ஒரு மோதிரத்தை கழற்றி அசோக்குமார் விரலில் மாட்டிவிட்டு தன் மகிழ்ச்சியை கொண்டாடினாராம். ☆ ராமராஜன் அப்பாவாகப் போகிறார். நளினிக்கு வளையல்காப்பு (சீமந்த) விழா நடைபெற்றது. விழாவை முன்னின்று நடத்தியவர், ஜானகி அணி எம்.எல்.ஏ. வளர்மதி.

—துரை. ராமச்சந்திரன்

எனவே, இந்த
இதழில் அங்கங்கே
வர்களைப் பற்றிய
ய்திகள் இருக்கும்.

அப்படி ஏதேனும்
விட்டுப் போயிருந்
தால் மறந்துவிட்டது
என்று அ●த்தம்!

சாண்டில்யன்

15. விளக்கின் ஒளியில்

22-7-82

ஏற்கனவே பலகணிகள் நன்றாக இழுத்து மூடப்பட்டிருந்ததன் காரணமாக வீதி விளக்குகளின் வெளிச்சம் கூட அடிக்காமல் நல்ல இருட்டாக இருந்த அந்த அறையில், கதவும் சாத்தப்படவே இருள் பரிபூரணமாகக் குடிகொண்டது. அந்த மை இருட்டில் அறையில் தனக்குப் பின்னால் நகர்ந்து கொண்டிருந்தவன் யாராயிருந்தாலும் அவன் மிகுந்த முன்னேற்பாட்டுடனேயே காரியங்களைச் செய்திருக்கிறானென்பதை அபராஜிதன் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டாலும் அப்படி அத்தனை கட்டுக் காவல்களையும் தாண்டி ரகசியமாகத் தன் அறையில் புகக் கூடியவன் யாராயிருக்கும் என்பதை மட்டும் ஊகிக்க அவனால் முடியவில்லை. காவலாளிகளைக் கடந்து தனது அறைக்கு வரக்கூடியவர்கள் அரசாங்கத்திலேயே இலங்காபுரனையும் காரியையும் தவிர வேறு யாருமில்லை என்பதை அறிந்த அபராஜிதனுக்கு அவ்விருவரும் அச்சமயம் தன்னைத் தேடி வரவேண்டிய அலுவல் ஏதும் இல்லை என்பதும் தெரிந்தே இருந்தது. "காரியும் இல்லை, இலங்காபுரனும் இல்லை, வேறு யாராயிருக்கும்?" என்பதை யோசித்தவண்ணம் அறை நடுவில் அப்புறம் இப்புறம் சிறிதும் அசையாமல் நின்ற சேனாதிபதி, வந்திருந்தவனின் காலடிச் சத்தத்தின் மூலம் அவன் சஞ்சரிக்கும் மார்க்கத்தைக் கவனித்த வண்ணமிருந்தான். வந்திருந்தவனும் அபராஜிதன் சந்தேகத்தைத் துடைக்க அதிக நேரம் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. கதவை மெல்லச் சாத்தியதும் அபராஜிதனை நோக்கி இரண்டு அடி எடுத்து வைத்து, "பிரபு! இருளில் நாம் பேச முடியாது. நான் கதவு ஓரமாக மறைந்து நிற்கிறேன். காவலாளிகள் யாராவது ஒருவனைக் கூப்பிட்டு வெளியிலிருந்து சிறு விளக்கு ஏதாவது ஒன்றைக் கொண்டுவரச் சொல்லுங்கள்," என்றான்.

அந்தக் குரலைக் கேட்டதும் வியப்பும் அதிர்ச்சியும் ஒருங்கே அடைந்த அபராஜிதன் சட்டென்று பின்புறம் திரும்பி, "யார்! நீங்களா!..." என்று ஏதோ பேசப் போனவனை வந்தவன் தடுத்து, "உஸ்! பேசாதீர்கள். விளக்கு வரட்டும் பேசுவோம்," என்று எச்சரிக்கை செய்யவே அபராஜிதனும் மேலே எதுவும் பேசாமல் அவர் சொற்படியே கதவைத் திறந்து காவலாளி ஒருவனைக் கூப்பிட்டு விளக்கு கொண்டுவரச் சொன்னான். காவலாளி கொண்டுவந்த விளக்கை வாயிற்படிக்கருகில் சேனாதிபதியே நின்று வாங்கிவந்து மூலையிலிருந்த பீடத்தின் மேல் வைக்க அதே சமயத்தில் வந்திருந்த மனிதனும் கதவை மூடி இறுகத் தாளிட்டு விட்டு அறை நடுவே வந்து அங்கிருந்த மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான். சேனாதிபதி மட்டும் தன் மேலங்கியைக்

சுழற்றாமலும், மஞ்சத்தில் உட்காரா மலும் வந்த மனிதனைப் பார்த்துக் கொண்டே சிறிது நேரம் மௌனமாக நின்றுவிட்டு, ''உங்களை நான் எதிர் பார்க்கவேயில்லை. திடீரென்று எங்கிருந்து வந்து முளைத்தீர்கள்? அதுவும் இந்த அறையில் எத்தனை முன்னேற் பாட்டுடன் காத்திருந்தீர்கள். இது சொப்பனமா நிஜந்தானா என்று எனக்கு இன்னும் சந்தேகமாகவே இருக்கிறது.''

''பிரபு! நான் இருக்கும் நிலையில் இத்தனை முன்னேற்பாடு அவசியமாகிறது. நான் இங்கிருப்பது மட்டும் இலங்காபுரனுக்குத் தெரிந்தால்...''

''பௌத்த மதத்தைச் சேர்ந்தவனாயிருந்தாலும் தேவி மீனாட்சிக்குத் தேங்காய் உடைக்கத் தவற மாட்டான்.''

''தேங்காய் எதற்கு? என் தலை யையே தேங்காய் என்று நினைத்து உடைத்துவிட மாட்டானா?'' என்று கருணாகரத் தேவன் அத்தனை ஆபத்திலும் இரைந்து சிரித்தான்.

உள்ள அபாயத்தை உணர்த்தி அவன் சிரிப்பை அடக்க முயன்ற அபராஜிதன், ''தேவரே! இத்தனை எச்சரிக்கையுடன் நடந்துகொண்டு கடைசியில் இரைந்து சிரிக்கிறீரே, காவலாளிகள் காதில் பட்டால் உமக்கும் ஆபத்து. உம்மை இந்த அறைக்குள் அனுமதித்த எனக்கும் ஆபத்து!'' என்று சொல்லிவிட்டு, ''அது கிடக்கட்டும்; நீலமலைக் குடிசையிலிருந்து எப்படித் தப்பினீர்கள்?'' என்று வினவினான்.

''தப்பியதில் கஷ்டம் ஏதும் இல்லை. ஒரு நாள் பட்டினி கிடக்க வேண்டியிருந்தது.''

''பட்டினியா! எதற்காக?''

''உணவுக்கு ஆசைப்பட்டால் தலை உருண்டிருக்கும். அன்று எல்லாம் நான் எதிர்பார்த்தபடிதான் நடந்தது. சிங்கள வீரர்கள் அனைவரும் உங்கள் நால் வருடன் போரிடுவதிலும் உங்களைத் துரத்துவதிலுமே முனைந்திருந்தார்கள். குடிசைப் பக்கம் யாரும் வரவில்லை. போதாக் குறைக்குப் பந்தங்களை அவர்கள் மூங்கிற் புதர்களில் எறிந்ததால், காட்டுத்தீ வேறு பரவிவிட்டது. அந்தத் தீயை அணைத்து எப்படியாவது தப்பினால் போதுமென்றாகி விடவே குடிசையிலிருக்கும் கிழவனைப் பற்றி யாருக்கும் யோசனை வரவில்லை. தீ அணைந்து, அவர்கள் பாதையில் செல்ல ஒரு நாள் பிடித்தது. அந்த ஒரு நாள் அடியேனுக்கு உபவாசம்.''

''தப்பிய பிறகு இத்தனை நாள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்?''

''முக்கிய அலுவலாகச் சோழ

டாக்டர்: ஏன் உங்க வாய் எல்லாம் ஒரே ரத்தக் கறையா இருக்கு?

நோயாளி: ஊசி மூலமா ரத்தம் ஏத்தினா ரொம்ப நேரமாகுமுன்னு நாலு பாட்டில் ரத்தத்தை ஒரே மூச்சில் மடக் மடக்குன்னு குடித்துவிட்டேன்.

—கே. தங்கராஜன்.

நாடு சென்றிருந்தேன். நேற்றிரவுதான் இங்கு வந்து சேர்ந்தேன். தாங்கள் வரும் வரையில் தலைமறைவாக இருப்பதற்காக ஒரு நண்பர் வீட்டில் தங்கினேன்.''

''நான் வந்ததை எப்படி அறிந்தீர்கள்?''

''உங்கள் வரவை அறிவதில் கஷ்டமென்ன இருக்கிறது? சேனாதிபதியின் பட்டணப் பிரவேசமென்றால் ஊர் அமளிப்படுகிறதே.''

இதைக் கேட்டதும் அபராஜிதன் முகத்தில் சற்றுப் புன்முறுவல் தவழ்ந்தது. ''ஆமாம், தேவரே! மக்கள் என்னைப் பெரிதும் நேசிக்கிறார்கள்...'' என்று ஆரம்பித்த அபராஜிதனை இடைமறித்துக் கருணாகரத் தேவன், ''அப்படி நேசிக்கும் மக்களுக்குத் தாங்கள் என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?'' என்று கேட்டான்.

அபராஜிதன் உடனே பதில் ஏதும் சொல்லாமல் தேவனைக் கூர்ந்து கவனித்தான். பிறகு சொன்னான்: ''எதை வேண்டுமானாலும் செய்யத் தயார் தேவரே! உயிரை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கிறேன்.''

தேவன் பதிலுக்குச் சொன்னான்: ''உயிரைக் கொடுக்க வேண்டாம் பிரபு! தேச பக்தர்களின் உயிர்கள் ஏற்கனவே நஷ்டமடைந்து வருகின்றன. இப்பொழுதுதான் நமது நண்பர்கள் இருவரின் தலைகளைக் கோட்டை வாசலில் கழுகுகள் கொத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.''

இந்தப் பதிலைச் சொன்னபோது தேவன் முகத்தில் இருந்த துக்கக் குறியைக் கவனித்த அபராஜிதனும் ஆயாசம் கலந்த பெருமூச்சொன்றை வெளியிட்டு, ''தேவரே! நமது நண்பர்களின் தலைகளைக் கோட்டை வாசலில் நாட்டிய இலங்காபுரனின் தலையை அதே கோட்டை வாசலில் ஈட்டி மேல்நாட்ட நானும் தேவி மீனாட்சி மீது ஆணையிட்டிருக்கிறேன்!'' என்றான்.

அத்தனை நேரம் அதிக உணர்ச்சியைக் காட்டாதிருந்த தேவனும் தனது ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து, ''பிரபு! வெறும் ஆணையிடுவதால் என்ன பயன்? இலங்காபுரனை ஒழித்துக் கட்டினாலொழிய இந்த அக்கிரமங்கள் நீங்க வழியில்லை,'' என்றான்.

''ஒழித்துக் கட்டுவது அவ்வளவு சுலபமான வேலையில்லை, தேவரே! மன்னன் இலங்காபுரனிடம் பூரண

பிறந்த வீட்டிலும் புகுந்த வீட்டிலும்

ஹனீபா

பட்டுப்புடவைகள்

ஹனீபா
டெக்ஸ்டைல்ஸ்

14, சர். தியாகராயா ரோடு,
பாண்டி பஜார்,
சென்னை - 600 017.

போன் : 443546 446555

நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறான். சிங்களத்துப் பைங்கிளியின் பிடியில் பூராவாகச் சிக்கிக் கொண்டிருக்கும் மன்னன் எதற்கெடுத்தாலும், "மாமா இப்படிச் சொன்னார், மாமா அப்படிச் சொல்வார், மாமாவின் அபிப்பிராயம் இது. மாமாவின் அபிப்பிராயம் அது!' என்று பிதற்றுகிறான்," என்றான் அபராஜிதன்.

"மாமாவா!" தேவன் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

"ஆமாம், மன்னர் இலங்காபுரனை இப்பொழுது மாமா என்றுதான் அழைக்கிறார்."

"இந்த உறவுமுறை எப்படி ஏற்பட்டதாம்?"

"பைங்கிளிக்கு மாமா அல்லவா?"

"ஆகவே தனக்கும் மாமாவாக்கிக் கொண்டு விட்டாரோ? நல்ல லட்சணம்!" என்ற கருணாகரத் தேவன், "பிரபு! இப்பேர்ப்பட்ட மன்னனைக் காப்பாற்றத்தானே அன்று நாங்கள் அளித்த மணிமகுடத்தைப் புறக்கணித்தீர்கள்?" என்று கேட்டான்.

"காரணத்தைத்தான் அன்றே கூறிவிட்டேனே, தேவரே! நான் சுதந்திரமாக வாழ விரும்புகிறேன். மணி மகுடம் மனிதனுக்கு அளிக்கப்படும் பொன்விலங்கு. அதில் சிக்க நான் இஷ்டப்படவில்லை," என்றான் அபராஜிதன் பதிலுக்கு.

"அப்படியானால் பாண்டிய நாட்டு மக்கள் கதி?" என்று வினவினான், தேவன்.

"மக்களை இலங்காபுரனின் கொடுமையினின்று விடுவிக்க வேறு மார்க்கம் தேடுவோம்."

"வேறு மார்க்கத்திற்குத்தான் அரசன் ஒப்பவில்லையே?"

"எந்த மார்க்கத்தைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?"

"ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட மார்க்கம்தான். மழவராயன் மகளை மன்னன் மணம் புரிந்து சோழ நாட்டு நட்பையும் பெற்றால் இலங்காபுரனை ஓரளவு அடக்கலாம்."

"தங்கள் கோரிக்கையில் ஒரு பாதி பூர்த்தியாகிவிட்டது," என்று மெல்லச் சொன்னான் அபராஜிதன்.

கருணாகரத் தேவன் ஏதும் புரியாமல் சேனாதிபதியைப் பார்த்து, "என்ன! ஒரு பாதி பூர்த்தியாகிவிட்டதா' எப்படி?" என்று வினவினான்.

அபராஜிதன் தொண்டையில் எழுந்த வார்த்தைகள் ஒரு விநாடி தேங்கி நின்றன. பிறகு சமாளித்துக் கொண்டு சொன்னான்: "தேவரே! மன்னர் மழவராயன் மகளை மணக்கச் சம்மதித்து விட்டார்."

வயோதிகனான கருணாகரத் தேவரின் முகம் ஆச்சரியத்தாலும் மிதமிஞ்சிய சந்துஷ்டியாலும் நன்றாக மலர்ந்தது. "இது உண்மையா பிரபு! அத்தனை புத்தி மன்னனுக்கு வந்துவிட்டதா?" என்று பதற்றத்துடன் வினவினான்.

அபராஜிதன் உடனே பதிலேதும் சொல்லவில்லை. தன் கையிலிருந்த வெள்ளிக் குழலைத் தேவன் கையில் கொடுத்து, "பெண் கேட்கும் முத்திரை ஓலை இதில் இருக்கிறது," என்றான் கருணாகரத் தேவன் அவசர அவசரமாக வெள்ளிக் குழலைத் திறந்து ஓலையை எடுத்துக் கொண்டு அறைக் கோடிக்குப் போய் வெளிச்சத்தில் ஓலையைப் படித்தான். ஓலையில் கடைசியில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த பாண்டிய நாட்டு ராஜாங்க முத்திரையையும் ஆராய்ந்தான். பிறகு அபராஜிதனை நெருங்கி வந்து, "பிரபு! உங்களைப் பாண்டிய மக்கள் என்றும் வாழ்த்துவார்கள். மன்னன் மனத்தை எப்படியோ மாற்றி விட்டீர்களே," என்று குதூகலத்துடன் கூறினான்.

"மக்கள் வாழ்த்த வேண்டியது என்னையல்ல," என்றான் அபராஜிதன். அவன் குரலில் துக்கமும், வெறுப்பும் கலந்து நின்றன.

"பின் யாரை?" என்று தேவன் வினவினான்.

"மாதவியை."

"சிங்களத்துப் பைங்கிளியையா?"

"ஆம், அவள்தான் மன்னர் மனத்தை மாற்றினாள். அவள் ஆணைப்படிதான் மன்னர் மழவராயன் மகளை மணக்க ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்."

கருணாகரத் தேவன் ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்து நின்றான். "ஒன்றும் புரியவில்லையே, பிரபு! மன்னனைத் தன்

பிடியில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் மாதவி, இன்னொரு பெண்ணை அவனுக்கு மணமுடித்து வைக்கிறாளென்றால் ஆச்சரியமாயிருக்கிறதே!''

''ஆச்சரியம் தான்; ஆனால் உண்மை.''

''இதற்குக் காரணம்?''

அபராஜிதன் மனத்தில் என்னென்னவோ எண்ணங்கள் எழுந்து ஊசலாடின. இலங்காபுரனிடமிருந்து தான் தப்பியது முதல் அன்று வரை நடந்த நிகழ்ச்சிகளை நினைத்துப் பார்த்து, சில நாட்களுக்குள் தன் வாழ்க்கையில் எத்தனை விசித்திரமான, விபரீதமான அலைகள் மோதியிருக்கின்றன என்பதை எண்ணி ஏங்கினான். 'மாதவியின் மனம் மாறியதற்குத் தேவர் காரணம் கேட்கிறாரே, எப்படிச் சொல்வது?' என்று தயங்கினான். 'மாதவி என்னிடம் மையல் கொண்டிருக்கிறாள். ஆகையால் வேறு பெண்ணை மன்னன் கழுத்தில் கட்டப் பார்க்கிறாள்,' என்று சொல்லுவதா என்று பலவாறாக யோசித்துப் பார்த்துக் கடைசியில் காரணத்தை மறைத்தே பேசினான்.

''பைங்கிளியின் மனத்தை அவள் மாமனாலேயே அறிய முடியவில்லையே? நாம் எப்படி அறிய முடியும், தேவரே?'' என்றான்.

சேனாதிபதியின் போக்கையும், தயக்கத்தையும் யோசனையையும் கவனித்த கருணாகரத் தேவனுக்குச் சேனாதிபதி எதையோ மறைக்கிறாரென்பது திட்டவட்டமாகத் தெரிந்தாலும் அது என்ன என்பதை ஊகிக்க இயலாதவனாய்த் திண்டாடினான். பிறகு ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவன் போல, ''காரணம் எதுவாயிருந்தால் என்ன? நாட்டு நல்ல காரியம். சீக்கிரம் திருமணத்தை முடித்து வையுங்கள்,'' என்றான். சேனாதிபதி சொன்ன அடுத்த வார்த்தைகள் கருணாகரத் தேவனை ஓர் உலுக்கு உலுக்கி விட்டன.

''இந்தத் திருமணத்தில் எனக்கு இஷ்டமில்லை, தேவரே,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''இஷ்டமில்லையா! ஏன்?''

''நீர் கார்குழலியைப் பார்த்திருக்கிறீரா?''

''சிறுவயதில் பார்த்திருக்கிறேன்.''

''இப்பொழுது சமீபத்தில் பார்த்திருக்கிறீரா?''

''இல்லை.''

''பாரும், புரியும். கள்ளம் கபடமற்ற கார்குழலியை இந்தக் குடிகார அரசனுக்கு மணம் புரிவிப்பது எத்தனை பாவமென்பது புரியும்.''

சேனாதிபதியின் விசித்திரமான இந்த மாறுதலுக்குக் காரணத்தை அறியாத கருணாகரத் தேவன் ஒரு விநாடி ஏதோ யோசித்துவிட்டு, ''பிரபு! அரசியல் பெரிய சதுரங்கம் போன்றது. அதில் எந்தக் காயைப் பலி கொடுப்பதும் தவறாகாது. தமிழ்நாட்டின் நன்மைக்காக கார்குழலியைத் தியாகம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இருந்தால் செய்ய வேண்டியதுதான்,'' என்று திட்டவட்டமாகச் சொன்னான்.

பிரபுவிடம் 'உங்கள் அப்பா ஆரம்பித்த கட்சி உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையாமே?' என்று கேட்டபோது—

''அப்பாவுக்கு கட்சி ஆரம்பிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லைதான். அவரைக் கட்சி ஆரம்பிக்க வைத்தவர்களே காங்கிரஸ்காரர்கள்தான். நான் நடிப்பில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருப்பதால் அரசியலில் ஈடுபட நேரமில்லை. அதனால் அப்பா ஆரம்பித்த கட்சி, பிள்ளைகளுக்கே பிடிக்கவில்லை என்று பொய்ப் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள்,'' என்று வருத்தப்பட்டார் பிரபு.

—ஷிவ்சங்கர்

ஈஸி கலர் டிவி

''தமிழ் நாட்டைப் போல் மூன்று தமிழ்நாடுகளைப் பலி கொடுப்பதானாலும் கொடுக்கலாம். அதற்காக ஒரு பேதையின் வாழ்வை அடியோடு அழிப்பது நியாயமல்ல.''

''இந்த நியாயத்தை எத்தனை நாளாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? உங்களுக்குக் கார்குழலியைப் பற்றி என்ன தெரியும்?''

''எல்லாம் தெரியும்.. அவள் அழகு தெரியும். குணம் தெரியும். அவள் வார்த்தையில் இசை இருக்கிறது தேவரே! நடையில் நடனக் கலை இருக்கிறது.''

''ஏதோ நேரில் பார்த்தது போல் பேசுகிறீர்களே?''

''பார்த்துவிட்டுத்தான் சொல்கிறேன். பார்த்தது மட்டுமா? பேசினேன், பழகினேன், இருந்தேன்.....''

தேவன், அபராஜிதனை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

இதைக் கவனித்த அபராஜிதனும் சொன்னான்: ''எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதென்று நினைக்கிறீரா? சந்தேகமில்லாமல் பிடித்திருக்கிறது. கார்குழலியைக் கன்னி மாடத்தில் கண்ட நாளாய்ப் புத்தி ஒரு நிலையில் இல்லை.''

''கன்னி மாடமா?''

நீலமலையில் எதிரிகளிடமிருந்து தப்பியது முதல் அன்று கருணாகரத் தேவனைச் சந்தித்தது வரையில் சகல தகவல்களையும் எடுத்துச் சொன்னான். இந்த வரலாற்றைக் கேட்ட பிறகு வெகு நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்த கருணாகரத் தேவன் கடைசியாக சேனாதிபதியை நோக்கி, ''பிரபு! விதி உங்கள் வாழ்க்கையில் பலவிதமாக விளையாடி இருக்கிறது. ஆனால், நாட்டின் விதியை நாம் கவனிக்க வேண்டும். ஆகவே வீரபாண்டியனுக்கும் கார்குழலிக்கும் திருமணம் நடந்துதான் தீர வேண்டும். முத்திரை ஓலையை நானே எடுத்துச் சென்று திருமணத்தை முடித்து வைக்கிறேன்.'' என்று வெள்ளிக் குழலை எடுத்துக் கொண்டான்.

''அதை வையுங்கள் கிழே!'' அதட்டலாக எழுந்தது அபராஜிதன் குரல்.

''ஓலையை என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?''

''எரிப்பதாக உத்தேசம்.''

கருணாகரத் தேவன் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல், குழலை மஞ்சத்தில் வைத்துவிட்டு. ''பிரபு! கடைசி முறையாகக் கேட்கிறேன். இந்தத் திருமணத்தை நடத்தப் போகிறீர்களா, இல்லையா?'' என்று வினவினான்.

''இல்லை.'' கண்டிப்பாகக் கூறினான், அபராஜிதன்.

''இதைக் கண்ட பிறகுமா?'' என்று சொல்லிக் கொண்டே தன் மடியிலிருந்து ஒரு பளபளப்பான வஸ்துவை எடுத்து அபராஜிதனிடம் நீட்டினான் கருணாகரத் தேவன். அதை விளக்கொளியில் இருமுறை திரும்பிப் பார்த்த அபராஜிதன், முகத்தில் எல்லையற்ற ஆச்சரியமும் கோபமும் தோன்றின.

(தொடரும்)

குஜராத்தில் ராஜ்கோட் என்னுமிடத்தில் ஐஸ்கிரீம், ஐஸ்கேண்டி, பால் போடா ஆகியவை விற்பனை செய்யத் தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. மீறிய மூன்று கடைகளில் நகரசபை ஆணையர்கள் 'ரெய்டு' நடத்தினார்கள். அங்கு கைப்பற்றிய 200 கிலோ ஐஸ்கிரீமையும், 5000 லிட்டர் ஐஸ் கேண்டியையும் 'பிஞ்சராபோலில்' உள்ள கால்நடைகளுக்கு உணவாக்கி விட்டனர். கால்நடையாகப் பிறந்தாலும் குஜராத்தில் பிறக்க வேண்டும்.

—ராமசுவாமி

சினிமாவில் உபயோகிக்கும் நகைகள் எல்லாம் கில்ட் நகைகள்தான். லட்சுமி— சுஹாசினி, போன்ற நடிகைகள்— அவர்கள் சொந்த நகைகளையே போட்டு நடிக்கிறார்கள். ஏனாம்? சில அனுபவங்கள்:

சுஹாசினி:

எனக்கு இந்த கில்ட் நகைகள் போட்டால் அலர்ஜி. அந்த இடங்கள் கறுப்பாகி விடும். ஆரம்ப காலத்தில் தவிர்க்க முடியாமல் போட்டு வந்தேன். இப்போது என் சொந்த நகைகளைப் போட்டு வருகிறேன்.

லட்சுமி:

ஒரு நாள் வைரத் தோடு ஒன்றைப் போட்டுக்கொண்டு நடிக்கப் போயிருந்தேன். ஆனால் டைரக்டர், ''அம்மா, தோடு வேற போடுங்களேன்,'' என்றார். நான் அது உண்மையான வைரம் என்று சொல்லியும் அவர் நம்பவில்லை. சினிமாவுக்கு உபயோகிக்கும் தோட்டை அருகில் வைத்துப் பார்த்தால் அது பலமாகச் ஜொலித்தது. வேறு வழியில்லாமல் அந்தத் தோட்டையே போட்டு நடித்தேன். காட்சி முடிந்தவுடன் உடனடியாக கழற்றி விட்டேன். இன்னும் கொஞ்சம் நேரமாகியிருந்தால் அந்த இடம் தடித்து இருக்கும்.

சினிமா நகையில் மின்னுகிறவர்கள்: உமா மகேஸ்வரி, பிரசாந்தி.

வைரங்கள் மின்னுவதில்லை

—செல்லப்பா.

16. காசுப் பணம்

தன் கையிலிருந்த பளபளப்பான வஸ்துவை மீண்டும் இருமுறை திருப்பித் திருப்பி ஊன்றிக் கவனித்த அபராஜிதன் பக்கத்திலிருந்த மரப்பலகை மீது அதை ஒரு முறை ஓங்கித் தட்டினான்.

''தேவரே, இது உமக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?'' என்றான்.

மங்கலான விளக்கின் ஒளியிலேயே பிரமாதமாகப் பிரகாசித்த அந்தத் தங்க நாணயம் மரப் பலகைமீது பலமாகத் தாக்கப்பட்டதும் ஒளிக்குச் சமமான ஒலியொன்றையும் கணீரென எழுப்பி, நிசப்தமாயிருந்த அந்த அறை பூராவும் திடீரெனச் சுண்டிவிடப்பட்ட யாழின் ஒற்றைத் தந்திபோல் இன்பமான நாதத்தைப் பரப்பியது. சாதாரண சமயமாயிருந்தால் இதயத்துக்கு மிக இன்பத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய அந்தச் சப்தம், சந்தர்ப்ப விசேஷத்தால் அபராஜிதன் உள்ளத்துக்குப் பெருத்த வேதனையையே அளித்தது. இந்த நாணயத்தால் பாண்டிய நாட்டின் கதி

நாட்டுத் தங்கத்தில்தான் இந்தப் பொற்காசு அடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் இலங்காபுரன் தங்கத்தைக் கட்டி கட்டியாகச் சிங்களத்திலிருந்து மூட்டை கட்டிக்கொண்டு வந்தானென்று நினைக்கிறீர்களா?'' என்று பதிலுக்குக் கேட்டான் கருணாகரத்தேவன்.

அபராஜிதன் பதிலேதும் சொல்லாமல் மரப்பலகைமீது கிடந்த தங்க நாணயத்தை எடுத்து இருபுறத்தையும் மீண்டும் கவனித்துவிட்டு, ''தேவரே! இதன் ஒரு பக்கத்தில் நாணயத்தின் மதிப்பு செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னொரு பக்கத்தில்...'' என்று ஏதோ சொல்லப் போனவனைக் கருணாகரத்தேவன் இடைமறித்து, ''காசுத்தின் சின்னம் செதுக்கப் பட்டிருக்கிறது,'' என்று வாசகத்தை முடித்தான்.

''காசுத்தின் சின்னம் சிங்கள மன்னனான பராக்கிரம பாகுவினுடைய முத்திரையல்லவா?''

''ஆமாம் பிரபு. அந்த முத்திரையைத்தான் பாண்டிய நாணயத்தில் ஏற்றியிருக்கிறார்கள்.

28.9.88

கன்னிமாடம்

அதோ கதியாகக் கூடுமென்பதைச் சந்தேகமறத் தெரிந்து கொண்டிருந்த சேனாதிபதி, கருணாகரத்தேவன் வாயாலேயே அதன் பூரா விவரத்தையும் அறிய விரும்பி மீண்டும், ''தேவரே, நாணயம் சுத்தமான பத்தரை மாற்றுத் தங்கத்தில் செய்யப் பட்டிருக்கிறது,'' என்றான்.

தேவன் முகத்தில் கோபக்களை சொட்டியது. உக்கிரம் நிரம்பிய தன் கண்களைச் சேனாதிபதியின்மீது திருப்பிச் சொன்னான். ''பிறநாட்டுத் தங்கம் கிடைத்தால் பத்தரை மாற்று என்ன, பன்னிரண்டு மாற்றுக்குக்கூட நாணயம் அடிக்கலாம்.''

சேனாதிபதியின் முகத்தில் ஆச்சரிய ரேகை சற்றே படர்ந்தது. ''என்ன, பிற நாட்டுத் தங்கமா?'' என்று வினவினான்.

''ஆமாம் பிரபு! பாண்டிய

இலங்கையில் பிரதான செலாவணி இந்த நாணயத்தின் மூலம்தான் நடக்கிறது.''

''அப்படியானால் இதை இங்கு அச்சிடுவானேன்?''

''காரணம்தான் உள்ளங்கை நெல்லக்கனி போலிருக்கிறதே பிரபு! ஒரு நாட்டார் மற்ற நாட்டாரைச் சுரண்டும் போது கையாளப்படும் முறைகளில் இதுவும் ஒன்றுதான். வீர பாண்டியனுக்கு உதவும் சாக்கை வைத்துக்கொண்டு தமிழகத்தின்மீது இலங்கையின் படையெடுப்பு நடந்திருக்கிறது. மன்னனைப் பொம்மையாக அரியணையில் உட்கார வைத்தவுடன் இலங்காபுரன் படைகளே பெரும்பாலும் பாண்டிய நாட்டை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன. பொம்மை அரசன் கிடைத்தான்.. படை ஆதிக்கமும் முடிந்தது. அடுத்தபடி செலாவணியைத் தங்கள் கைக்குள் போட்டுக் கொள்ள

வேண்டியதுதானே! இலங்கைக்கும் பாண்டியன் நாட்டுக்கும் நாணயம் ஒன்றானால் இலங்கைக்கு வேண்டிய பொற்காசுகளையெல்லாம் பாண்டிய நாட்டிலேயே அடிக்கலாம். பாண்டிய நாட்டுப் பொன்னைக் கொண்டே அடிக்கலாம். பாண்டியநாட்டுப் பொற்கொல்லர்களே அடித்துத் தருவார்கள். இப்படியாகப் பாண்டியநாடு நன்றாகச் சுரண்டப்படும். பொன் கொழிக்கும் பாண்டியநாடு பொன் னிழந்து நிற்கும். படை ஆதிக்கத்திற்குப் பின் பண ஆதிக்கமும், பண ஆதிக்கத்திற்குப் பின் நாகரீக ஆதிக்கமும் ஏற்படும். அதன் முதற்படி இந்த நாணயத்தில் துவங்கியிருக்கிறது. இலங்கையின் முத்திரையான சூாகம் இப்பொழுதுதான் பாண்டிய நாணயத்தில் ஏறியிருக்கிறது.'' என்று விளக்கினான் தேவன்.

''இந்த நாணயத்தை நான் கடை வீதிகளிலோ செலாவணித் துறைகளிலோ பார்க்கவில்லையே. உமக்கு எங்கிருந்து கிடைத்தது?'' என்று அபராஜிதன் வினவினான்.

''இன்னும் நாணயம் சந்தைக்கு வரவில்லை பிரபு! இப்பொழுதுதான் நாணயச் சாலையில் பொற்கொல்லர்கள்

சாண்டில்யன்

பாக்யராஜ் டைரக்ஷனில் நடிக்க அமிதாப் பச்சனுக்கு ஆசையோ ஆசை. விழுந்த மார்க்கெட்டை 'ஆக்ரி ரஸ்தா' மூலம் அமிதாப்பைப் பாக்யராஜ் நிற்க வைத்ததுதான் காரணம்.

'எனக்காக ஒரு படம் பண்ணித்தர வேண்டும்' என்று பம்பாயிலிருந்து பல முறை சென்னைக்குப் பறந்து வந்து பாக்யராஜை மடக்கிப் பார்க்கிறார் அமிதாப். ஆனால், அமிதாப்பின் ஆசையை பாக்யராஜ் நிறைவேற்ற வில்லை. காரணம் என்னவோ?

—து. ரா.

காசு அடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்,'' என்றான் தேவன்.

''எத்தனை பொற்காசுகளை அடிக்க உத்தரவாகியிருக்கிறது?''

''ஒரு கோடி பொற்காசுகள்.''

''ஒரு கோடி தானா? செலாவணிச் சுழற்சிக்குப் போதுமா?''

''போதாது பிரபு! இலங்காபுரன் மிகத் தந்திரமாக வேலையை முடிக்கப் பார்க்கிறான். முதலில் காசுப் பணம் அடித்துப் பாண்டிய நாட்டு நாணயத்தோடு கலந்து சுழல விட உத்தேசிக்கிறான். அப்படிச் சுழன்றால் காலக்கிரமத்தில் மக்களுக்குக் காசுப் பணம் சகஜமாகிவிடும். பிறகு கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் காசுப் பணத்தை அதிகமாகத் தயாரித்து, காலக்கிரமத்தில் பாண்டிய நாட்டுக்குச் சொந்த நாணயமே இல்லாமல் அடித்து விடுவதே இலங்காபுரன் திட்டம். திடீரெனக் காசுப் பணத்தை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தால் மக்கள் எதிர்ப்பார்களென்பதை நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறான் இலங்காபுரன்.''

கருணாகரத் தேவன் பதிலைக் கேட்ட அபராஜிதன் சற்று நேரம் தீவிர யோசனையில் ஆழ்ந்து, அறையில் சற்று நேரம் உலாவினான். பிறகு தேவனை நோக்கிக் கேட்டான். ''நாணயத் தயாரிப்பை இலங்காபுரன் இவ்வளவு ரகசியமாக வைத்திருக்கும்போது உமக்கு எங்கிருந்து இந்தப் பொற்காசு கிடைத்தது?''

''நேற்று நான் யார் வீட்டில் தங்கியிருந்தேனோ அந்த நண்பன் ஒரு பொற்கொல்லன். நாணயச் சாலையில் வேலை செய்கிறான்,'' என்று பதில் சொன்னான் கருணாகரத் தேவன்.

அபராஜிதன் மீண்டும் மௌனம் சாதித்தான். பாண்டிய நாட்டை எப்பேர்ப்பட்ட அபாயம் சூழ்ந்து வருகிறதென்பது அவன் மனக்கண் முன்னால் எழுந்து நின்றது. எண்ணற்ற காட்சிகள் அவன் புத்தியில் ஓடத் தொடங்கின. பாண்டிய நாட்டு மக்கள் சிங்களருக்கு அடிமைப்பட்டு அலுவல் புரியும் காட்சி, இலங்கையின் நாணயம் பாண்டிய நாணயத்தை அறவே ஒழித்துவிட்டதால் மாற்றரசர் பாண்டியர்களைப் பார்த்து நகைக்கும் காட்சி, சிங்களப் படைகள் சதா நடமாடுவதால் வெளியில் தலைகாட்ட முடியாதபடி பாண்டியப் பெண்கள் வீடுகளில் பதுங்கிக் கிடக்கும் காட்சி, பதுங்க முடியாமல் வெளிவந்த பெண்கள் மாற்றாரால் பலவந்தமாகத் தூக்கிச் செல்லப்படும் காட்சி என இப்படியாகப் பல காட்சிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மனத்தில் எழுந்து அலைமோதவே, அபராஜிதன் அறை நடுவிலிருந்த மஞ்சத்தின் மேல் உட்கார்ந்து தலையைத் தன் இரு கைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டான்.

சேனாதிபதியின் இதயத்தில் ஓடிய எண்ணங்களைக் கருணாகரத் தேவனும் அறிந்துதானிருக்க வேண்டும். ஆகவே, அபராஜிதன் மௌனத்தை வெட்டும் நோக்கத்துடன் இடையே புகுந்து, ''பிரபு! இலங்காபுரனின் திட்டங்கள் அமுலுக்கு வந்தால் பாண்டிய நாட்டின் பிற்கால நிலை எப்படியிருக்குமென்று உங்களுக்கு நான் சொல்லத் தேவையில்லை. அவனை அடக்கும் வழிகள் இரண்டுதான். ஒன்று சோழ நாட்டுடன் ஒப்பந்தம். இல்லையேல் மழவராயனுடன் மணத் தொடர்பு, இவ்விரண்டில்...'' என்று தொடர்ந்து பேசப் போன தேவனுடைய பேச்சை, ''சோழ நாட்டுடன் தொடர்பு கொண்டால் என்ன?'' என்று அபராஜிதனின் சொற்கள் வெட்டின.

கருணாகரத் தேவன் உதடுகளில் புன்சிரிப்புத் தவழ்ந்தது. கார்குழலியிடமுள்ள மையலால் சேனாதிபதியின் மனம் பெரிதும் மாறுதல் அடைந்திருப்பதை அறிந்ததால் ஏற்பட்ட பரிகாச ரேகை முகத்தில் படரத் தேவன் சொன்னான்:

''எனக்குக் கொஞ்சமும் ஆட்சேபணையில்லை, பிரபு! ஆனால் அது இரண்டாம் பட்சமாகச் செய்ய வேண்டிய முயற்சி. சோழ நாட்டுடன் நாம் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வதானால் சோழர்கள் ஆதிக்கம் பாண்டிய நாட்டின் மீது படர நாம் தயாராக வேண்டும். ராஜாதிராஜன் தமிழ் மண்டலத்தை ஒரே குடைக்கீழ் ஆளத் திட்டமிட்டு வருகிறான். ராஜராஜன் காலத்திய பேரரசை மீண்டும் தமிழகத்தில் அமைப்பது அவன் நோக்கம். தங்களுக்கு அது இஷ்டமானால் எனக்கும் இஷ்டம்தான். சிங்கள ஆதிக்கத்தைவிட இன்னொரு தமிழ் மன்னன் ஆதிக்கம் சிறந்ததுதான். ஆனால் சுதந்திரத்தைவிட ஆதிக்கம் சிறந்ததா என்பதைத்தான் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.''

அந்த வயோதிக வீரன் சொற்களில் உண்மை ததும்புவதைக் கண்ட பாண்டியச் சேனாதிபதி என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் திகைத்து, ''அப்படியானால்...'' என்று இழுத்தான்.

கான்ஸ்டபிள்: நாடு ரொம்பத்தான் கெட்டுப் போயிடுச்சி சார்!

இன்ஸ்பெக்டர்: ஏன்? என்ன ஆச்சு?

கான்ஸ்டபிள்: பேங்க்ல கொள்ளையடிக்கப் போறோம், பந்தோபஸ்து வேணும்னு ஒரு லெட்டர் நமக்கு வந்திருக்கு.

—ஹரிதரன்

''மழவராயனுடன் மணத்தொடர்புதான் பாண்டிய நாட்டைக் காக்கச் சிறந்த வழி. மழவராயனிடமிருக்கும் படைகளுடன் பாண்டியப் படைகளும் இணைந்தால் இலங்காபுரனைச் சமாளிக்கலாம்.''

''அதெப்படி முடியும்? மழவராயன் குறுநில மன்னன்தானே? அவனிடம் பெரிய படைபலமிருக்க முடியாதே.''

''பிரபு, மழவராயனை லேசுப்பட்டவனென்று நினைக்க வேண்டாம். தமிழ்நாட்டு அரசியல் நிலைமையை நன்றாகப் புரிந்துகொண்டு ரகசியமாகப் பெரும்படை திரட்டியிருக்கிறான். மேலைமங்கலமும் கீழைமங்கலமும் போர்க்கவசம் பூண்டு நிற்கின்றன. பல இடங்களைக் கோட்டையாக்கி அரண் அமைத்திருக்கிறான். அத்தனை பலமில்லாவிட்டால் குலசேகர பாண்டியனும், குலசேகர பாண்டியன் மூலமாகச் சோழ மன்னனும் அவனுடன் உறவாடப் பார்ப்பார்களா?''

கருணாகரத் தேவன் வாதத்தில் தவறு சிறிதுமில்லையென்றும், ராஜீய நிலையை அவன் உள்ளபடி எடைபோட்டு வைத்திருப்பவனென்றும் சேனாதிபதிக்குத் தெள்ளெனத் தெரிந்தே இருந்தது. இருந்தபோதிலும் இந்த ராஜீயச் சிக்கலுக்காகக் கார்குழலியை வீரபாண்டியனைப் போன்ற ஒரு குடிகாரனுக்குப் பலியிடுவதா என்று நினைத்தான். அவன் நினைப்பை அறிந்துகொண்ட கருணாகரத் தேவன் சொன்னான்: ''வேறு வழியில்லை பிரபு! வீரபாண்டியன் திருமணம் நடந்துதான் தீரவேண்டும். நீங்கள் சொல்வதுபோல் கார்குழலி அழகும் குணமும் நிரம்பியவளானால் பாண்டியநாடு புண்ணியம் செய்ததாகும். அவள் வரவால் ஒருவேளை வீரபாண்டியனே திருந்தினாலும் திருந்தலாம். அவன் திருந்தாவிட்டாலும் நாம் நமது படைபலத்தால் அரசனைப் பொம்மையாக்கி, ராணி ஆட்சியின் கீழ் பாண்டியர்களின் சிறப்பு மீண்டும் சிறந்தோங்கும்படி செய்யலாம். இந்த விஷயத்தில் உங்கள் சொந்த உணர்ச்சிகளைப் புகவிடாதீர்கள். காம இச்சைக்காக அபராஜிதன் நாட்டைக் காற்றில் பறக்கவிட்டான் என்ற சாசுவதமான அபக்கியாதியைச் சரித்திரத்தில் சம்பாதித்துக் கொள்ளாதீர்கள்,'' என்று கூறிவிட்டுத் திருமண ஓலை இருந்த குழலைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான்.

அபராஜிதன் பேசாமலேயே உட்கார்ந்திருந்தான். அவன் மனத்தை அரித்துக்கொண்டிருந்த வேதனையை முக பாவத்திலிருந்து அறிந்துகொண்ட தேவன் மஞ்சத்தை அணுகி அவன் தோள்மேல் கையை வைத்து, ''பிரபு! உங்கள் வேதனையை நன்றாக அறிவேன். ஆனால் நாம் மக்களின் நன்மைக்காக ஜீவிப்பவர்கள், ஆகையால் உத்தரவிடுங்கள்,'' என்றான்.

அபராஜிதன் தலை நிமிர்ந்து தேவனை நோக்கி, ''எதற்கு உத்தரவு'' என்று வினவினான்.

''இந்தத் திருமணத்தை முடித்து வைக்க. இந்த நிமிஷமே நான் மேலை மங்கலத்துக்குப் பயணமாக வேண்டும்,'' என்றான் தேவன்.

''இலங்காபுரன் கண்ணில் பட்டால் உமது கதி என்ன ஆகும்?''

''பாண்டிய நாட்டின் கதி சரியாகும் வரையில் என் கதியைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. இருந்தாலும் நான் உங்கள் தூதன் என்பதை உணர்த்த ஓர் ஓலை எழுதிக் கொடுங்கள். சேனாதிபதி ஓலை இருக்கும்போது யாரும் என் நடமாட்டத்தைத் தடை செய்ய முடியாது.''

அந்த அறையில் சம்பாஷணை இத்துடன் முடிந்தது. அபராஜிதன் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் அறையின் மூலைக்குச் சென்று எழுது கருவிகளைக் கொண்டு வந்து தேவன் கேட்டபடி ஓலை எழுதிக் கொடுத்தான். அதைப் பெற்றுக் கொண்ட தேவனும் ஒருமுறை அபராஜிதனை நோக்கினான். அபராஜிதன் கண்களும் தேவன் விழிகளைச் சந்தித்தன. அந்தப் பார்வையிலேயே நாட்டுக்காகத் தங்களைத் தியாகம் செய்யத் தீர்மானித்து விட்ட அந்த தேச பக்தர் இருவரும் ஒருவர் உள்ளத்தில் ஓடிய உணர்ச்சி வெள்ளத்தை இன்னொருவர் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டு ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாமல் பிரிந்தனர்.

இந்தச் சம்பவம் நடந்த அடுத்த இரண்டு நாட்களும் அபராஜிதன் தன் மாளிகையை விட்டு வெளியிலேயே வரவில்லை. மாதவி அவனை இரண்டு முறை கூப்பிட்டனுப்பினாள். உடல்நிலை சரியில்லை என்று அந்த அழைப்பையும் மறுத்து விட்டான். கருணாகரத்தேவன் யோசனைக்குத்தான் ஒப்புக் கொண்டது தேச நன்மையை உத்தேசித்துத்தானென்றாலும் கார்குழலியின் எழில் வதனம் அவன் உள்ளத்தைவிட்டு அசையாமல் அவன் மனோநிலையை ஆயிரத்தெட்டுக் கோணங்களில் திருப்பித் திருப்பித் தாக்கி, இடைவிடாத வேதனையை அளித்துக் கொண்டிருந்தது. மூன்றாவது நாள் அந்த வேதனை உச்சநிலை அடையும்படியான நிகழ்ச்சியொன்று ஏற்பட்டது. திருமணத்திற்கு இசையும்படி மழவராயனைச் சரிப்படுத்திவிட்டதாகவும் மன்னர் உடனே புறப்பட்டு மேலைமங்கலத்துக்கு வர வேண்டுமென்றும் கருணாகரத் தேவன் ஓலை அனுப்பியிருந்தான். வெடிக்கும் நிலையிலிருந்த மனத்துடன் அந்த ஓலையை அபராஜிதனே வீரபாண்டியனிடம் எடுத்துச் சென்றான்.

(போன வாரம் விடுபட்டு,
இந்த வாரம் இடம் பெற்றது).

விஜயலட்சுமியுடன் ஓட்டம்

'அதே முகம்' படத்திற்காக வில்லன் வேடத்தில் நடிக்க லிவிங்ஸ்டனைத் தேர்ந்தெடுத்துப் படப்பிடிப்பிற்காகக் கொடைக்கானலுக்கு டிக்கெட்டும் எடுத்து விட்டனர். புறப்படும் தினம் லிவிங்ஸ்டன் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் காமெராவுமன் விஜயலட்சுமியுடன் வெளியூர் போய்விட்டாராம். கடைசியில் அவரை நீக்கிவிட்டுச் செந்தாமரையை ஒப்பந்தம் செய்தார்களாம்.

''நாணயமா இருந்தியே, இப்ப எப்படி இருக்கே?''

''செல்லாக் காசா ஆயிட்டேன்!''

—என். சுப்பிரமணியன்

ஓலையைப் படித்த வீர பாண்டியன் அபராஜிதனை நோக்கி, ''அபராஜிதா, நான் மீண்டும் ஓர் உற்ற நண்பனுக்குத் தவறு இழைத்து விட்டேன்,'' என்றான்.

''யாருக்குப் பிரபு?''

''கருணாகரத் தேவனுக்குத் தான்!''

''தேவருக்கா?''

''ஆமாம், அபராஜிதா. என்னைக் கவிழ்க்கச் சதி நடந்த நாளிலிருந்து தேவனை இப்பக்கத்தில் காணாதிருக்கவே, அவனும் சதிகாரனென்று நினைத்தேன். ஆனால் உன்னை நான் செய்யச் சொன்ன வேலையைக் கருணாகரத் தேவன் என்ன திறமையாகச் செய்து முடித்திருக்கிறான் பார்! நீ நேராகப் போகாவிட்டாலும் தேர்ந்தெடுத்த தூதன் கெட்டிக்காரன்!'' என்று வீரபாண்டியன் சிலாகித்தான். அத்துடன் தொடர்ந்தும் சொன்னான்: ''அபராஜிதா! இந்தத் திருமணத்தில் எனக்குக் கொஞ்சம்கூட இஷ்டமே இல்லை. இருந்தாலும் மாதவி சொன்னதற்காகவும், மக்கள் நன்மைக்காகவும் என்னைத் தியாகம் செய்கிறேன். ஆனால் மாதவியிடமிருந்து ஒரு வாக்கு வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.''

''என்ன வாக்கு மகாராஜா?''

''திருமணமான பின்பும் என்னைக் கைவிடுவதில்லையென மாதவி உறுதி கூறியிருக்கிறாள். அதுவும் யார் முன்பு...? அவள் மாமாவின் முன்பு! எந்த மருமகளாவது இப்படிச் சொல்லி மாமா கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறதைக் கண்டிருக்கிறாயா?'' என்று இடி இடியென்று சிரித்தான் அவன்.

''இல்லை, இல்லை! இது புதுமைதான்,'' என்று அபராஜிதன் சொன்னாலும் ஏதோ ஆழ்ந்த திட்டம் வகுத்தே இலங்காபுரனும் மாதவியின் போக்குக்கெல்லாம் உட்பட்டிருக்கிறான் என்பதை மட்டும் தீர்மானித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

வீரபாண்டியன் தீராத உற்சாகத்துடன் மேலும் சொன்னான்: ''திருமணமே மழவராயன் அளிக்கக்கூடிய உதவிக்காகத்தான், அபராஜிதா. எனது பைங்கிளியின் அழகுக்கு இணையான அழகு இந்த உலகத்தில் கிடைக்காது. வீர பாண்டியன் எத்தனையோ அழகிகளைப் பார்த்திருக்கிறான். ஆனால் சிங்களத்துப் பைங்கிளி வானில் ஜொலிக்கும் தனி நட்சத்திரம்,'' என்றான்.

ஆனால் அதே வானத்தில் எல்லா நட்சத்திரங்களையும் மறையச் செய்யக்கூடிய சந்திர பிம்பமும் உண்டு என்பதை வீரபாண்டியன் உணர்ந்துகொள்ள அதிக நாளாகவில்லை.

மேலைமங்கலத்தை அடைந்த வீரபாண்டியன், மழவராயன் மாளிகையிலிருந்த ஓர் அறையிலிருந்து கீழே பரந்து கிடந்த மலர்ச்சோலைமீது கண்களை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான். நிர்மலமான அந்த இரவில் சந்திரன் ஒளியில் பூமியில் ஒரு சந்திரன் நடமாடுவது போல் ஒரு மங்கை தோட்டத்தில் உலாவியதைக் கண்டான். அவளுடைய அழகைக் கண்டு அப்படியே ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்த மன்னன் தன் அறையைக் காத்து நின்ற மழவ நாட்டு வீரனை அருகில் அழைத்து நந்தவனத்தில் உலவிய மங்கையைக் காட்டி, ''அது யார்?'' என்று விசாரித்தான்.

''அதுதான் எங்கள் அரசகுமாரி.''

''யார், கார்குழலி இவள் தானா?''

''ஆமாம் பிரபு.''

வீரபாண்டியன் ஒருமுறை மென்று விழுங்கினான். பிறகு அறைக் கோடிக்குச் சென்று அங்கு மஞ்சமொன்றில் பொற்கிண்ணத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த மதுவை எடுத்துக் 'களுக் களுக்' என்று இரண்டு வாய் குடித்தான். அந்தக் குடிவெறியில் கிளறப்பட்ட மோக வெறியுடன் மாடிப் படிகளில் அதிவேகமாக இறங்கித் தோட்டத்தை நோக்கி அசுர வேகத்தில் சென்றான்.

(தொடரும்)

கன்னி

17. வீரபாண்டியன் இலக்கியம்

பாண்டிய மன்னன் பலகணி வழியாகத் தன்னைப் பார்த்ததையோ, பாத்திரத்திலிருந்த மதுவைப் பதற்றத்துடன் பருகி விட்டுக் காமவெறியுடன் தன்னைத் தேடிக் கன வேகமாக வந்து கொண்டிருந்ததையோ, சிறிதும் அறியாத கார்குழலி தன் எண்ணங்களை எங்கெங்கோ சுற்றிவிட்டவளாய் மலர்ச்சோலையின் நடுவே மெல்ல நடந்து சென்றாள். எங்கும் பால் நிலவு படர்ந்து கிடந்தாலும், காற்று ஸ்தம்பித்துவிடவே செடிகள் சிறிதுகூட ஆடாமல் ஓர் அமைதியே நந்தவனத்தில் குடிகொண்டிருந்தது. சின்னஞ்சிறு வெண்ணிற மேகங்கள் குறுக்கே ஓடினாலும், வானவெளியில் மிதந்து ஓடக்கூடிய சந்திரன்கூட அன்று ஆகாயம் நிர்மலமாயிருந்ததன் காரணமாக நின்ற இடத்திலேயே நின்று கார்குழலியை உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். இளவரசி பாங்கிகளுடன் புகுந்தாடுவதற்காக, இடையே இடம்விட்டுச் சுற்றிலுமே செடிகள் வைக்கப்பட்டிருந்த அந்த மலர்ச் சோலையின் மத்தியிலிருந்த சமவெளியில் பசும் புல் செழித்து வளர்ந்திருந்தது. அந்த மரகதப் பாயின்மேல் மௌனமாக நடந்து சென்ற கார்குழலி அதன் ஓர் ஓரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு சுற்றுமுற்றும் நோக்கினாள். நாலு பக்கத்திலும் வளர்ந்திருந்த மலர்ச்செடிகள் அந்த மங்கையின் மனத்தைச் சூழ்ந்திருந்த சோகத்தை உணர்ந்தவை போல துக்கத்துடன் உற்றுப்

சாண்டில்யன்

மாடம்

பார்த்தன. சாதாரணமாகக் காற்றில் அலைந்து அலைந்து தன்னைப் பார்த்ததும் வெள்ளை மலர்ப் பற்களைக் காட்டிக் குதூகலித்துக் கூத்தாடும் மல்லிகை முல்லைக் கொடிகள்கூடச் சோகத்தால் தாழ்ந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்ததைக் கார்குழலி கவனித்தாள். தன்னுடைய கார்குழலுக்கு இணையற்ற மணம் தரும் மகிழ மரம் தூரத்தே பெரிதாக எழுந்து நின்று தன்னை நோக்கிக் கண்ணீர் உகுப்பதுபோல் ஓரிரு சின்னஞ்சிறு பழுப்பு மலர்களை உதிர்த்ததையும் பார்த்தாள். உள்ளே ஓடிய எண்ணங்களின் காரணமாகச் சுற்றிலும் சோகக் குறிகளையே கண்ட கார்குழலி வருத்தம் கலந்த பெருமூச்சொன்றையும் விட்டாள்.

இரவின் நேரம் ஏறியதால் ஊரடங்கிவிட்டாலும் அவள் உள்ளத்தே பலப்பல எண்ணங்கள் எழுந்து எழுந்து அலைமோதிப் பேரிரைச்சலிட்டு அவள் அமைதியைப் பெரிதும் குலைத்துக்கொண்டிருந்தன. சில நாட்களுக்கு முன்பு கன்னி மாடத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களையெல்லாம் அவள் உள்ளத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன. காட்டில் அபராஜிதன் காயத்துக்குக் கட்டுப்போட்டது முதல் அவன் தப்பியோடியது வரையில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றைக்கூட அவள் மறக்கவில்லை. எல்லாவற்றையும் விட அபராஜிதனின் கம்பீர உருவம் அவள் கருத்தில் ஸ்திரமாக வேரூன்றி நின்றது. அவன் யார் என்பதை அறியப் பலமுறை முயன்றும் அடிகளார் அதைச் சொல்ல மறுத்துவிட்டதால், அவனைப் பற்றி மேலும் தகவலறிய வேண்டுமென்ற எண்ணம் கார்குழலிக்கு இருந்துகொண்டே இருந்தது. ஒரு மனிதன் பெயரை அடிகளார் எதற்காக மறைக்க வேண்டும் என்று பலமுறை யோசித்துப் பார்த்தும் விடை காணாத காரணத்தால், அந்தப் புருஷனை ஏதோ மர்மம் சூழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று தானாகவே தீர்மானித்துக் கொண்டாள். மர்மம் எதுவாயிருப்பினும் அவன் வாழ்க்கை மாசு படர்ந்ததாக இருக்க முடியாது என்ற தீர்மானம் மட்டும் கார்குழலியின் மனத்தில் திடமாக வேரூன்றியிருந்தது.

கன்னி மாடத்துக்குள் அவன் வர அடியோடு மறுத்து விட்டதையும் பிறகு தன் வற்புறுத்தலின் பேரிலேயே ஒப்புக்கொண்டதையும் சிந்தித்துப் பார்த்தாள். வந்த பிறகு தன் தந்தையின் கண்ணில் படாது தப்பி ஓடி விட்டதையும் நினைத்துப் பார்த்தாள். இப்படியெல்லாம் அவன் நடந்து கொண்டதற்குக் காரணம்

தன்னைப் போன்ற ஒரு பெண்ணின் பெயருக்கு இழுக்கு வரக்கூடாது என்பது தான் என முடிவு செய்துகொண்டாள். இப்படி அவனைப் பற்றி ஏற்பட்ட நினைவுகளாலும் முடிவுகளாலும் அவள் மனத்தில் பிரதி தினமும் வேளை கெட்ட வேளைகளிலெல்லாம் அபராஜிதன் உருவம் எழுந்து நின்று என்னென்னவோ வேதனைகளை விளைவித்துக் கொண்டிருந்தது. அத்தகைய இன்ப வேதனைகள் எல்லாம் திடீரென உடைக்கப்பட்டுத் தான் கன்னி மாடத்தை விட்டுத் தொலைதூரத்திலிருந்த மேலைமங்கலத்துக்கு வர வேண்டிய அவசியம் நேரிட்டதையும் இன்னும் சில நாளில் தனக்கு வீர பாண்டியனுடன் திருமணம் நிச்சயம் நடைபெறப் போவதையும் நினைத்து நினைத்து ஏங்கிய வண்ணம் கார்குழலி அன்று நந்தவனப் புல் தரையில் தலைகுனிந்து உட்கார்ந்திருந்தாள்.

நினைப்பு நிலைகுலைந்து எங்கெங்கோ ஓடிக்கொண்டிருந்ததால் வீரபாண்டியன் தோட்டத்திற்குள் நுழைந்ததையோ, வந்து தன்னை நோக்கி விடுவிடுவென வேகமாக வந்ததையோ, தனக்கு வெகு அருகில் நின்று தன் எழிலைப் பார்த்துப் பிரமித்துக் கொண்டிருந்ததையோ கார்குழலி கவனிக்கவேயில்லை. அவள் பேரெழிலைப் பார்த்த வீர பாண்டியன்கூட அத்தனை வெற்றியிலும் ஓரளவு நிதானத்துக்கு வந்து எதுவும் பேசச் சக்தியற்று வெகு நேரம் நின்றான். மாதவியின் அழகையே பேரழகாக நினைத்து, மழவராயன் மகளுடன் மணத் தொடர்பு கொள்ள மறுத்த பாண்டிய மன்னனுக்கு, நந்தவனத்தில் பதுமைபோல் உட்கார்ந்திருந்த அந்தப் பாவை தந்த பரவசக் காட்சி பெரியதொரு வியப்பை அளித்தது. இந்த அழகுக்கு முன் மாதவியின் அழகு உறைபோடக் காணாது என்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்ட வீரபாண்டியன் அவளுடன் பேசவேண்டுமென்ற ஆசையால் சம்பாஷணையைத் துவக்க இச்சை கொண்டான். இச்சை கொண்டானே தவிர அந்த இச்சையைப் பூர்த்தி செய்வது அவ்வளவு எளிதான காரியமாகப் புலப்படவில்லை. சாதாரணமாகவே கலக்கமான அவன் புத்தி மதுவினால் மேலும் கலங்கி இருந்தபடியால் பேச்சை எப்படி ஆரம்பிப்பதென்று புரியாமல், ''என்ன அரசகுமாரி!'' என்று சம்பிரதாயமாகவே சம்பாஷணையைத் துவக்கினான்.

சிந்தனை அலைகளில் திடீரெனப் புகுந்த இந்த இரு சொற்கள் இந்த உலகத்துக்குச் சரேலென இழுக்கவே கார்குழலி மிரண்ட விழிகளோடு திரும்பிப் பார்த்தாள். தனக்கு வெகு அருகில் ஓர் ஆண் நிற்பதைப் பார்த்ததும் எழுந்து சற்று விலகி நின்று அவனை ஏற இறங்கி நோக்கி, ''யார் நீ?'' என்று கோபத்துடன் வினவினாள்.

பதிலுக்கு நகைத்தான் பாண்டிய மன்னன். ''என்னை நீ அறிந்துகொள்ளும் சமயம் அதிக தூரத்திலில்லை,'' என்ற சொற்களையும் வெறிகலந்த அந்த நகைப்புடன் உதிர்த்தான்.

அவன் சிரிப்பும் பேச்சும் அவளுக்குப் பெரும் வெறுப்பை அளித்தன. ஆகவே, அதிகம் பேச இஷ்டப்படாமல் அவன் அந்த இடத்தில் தங்கக்கூடாது என்பதை உணர்த்த, ''இது அந்தப்புரத்து நந்தவனம்,'' என்றாள்.

''எனக்குத் தெரியும்'' என்றான் வீரபாண்டியன்.

''தெரிந்தா வந்தாய்?'' கோபத்துடன் ஆச்சரியம் கலந்த குரலில் கேட்டாள் கார்குழலி.

''ஆம், தெரிந்துதான் வந்தேன். அதுவும் நீ இங்கிருப்பதை அறிந்துதான் வந்தேன்.''

''அந்தப்புரத்துச் சோலைக்குள் அனுமதியின்றி வரும் ஆண்பிள்ளைக்கு என்ன தண்டனை தெரியுமா உமக்கு?''

''தெரியும். மரண தண்டனை. எங்கள் ஊரிலும் அதே பழக்கம்தான்.''

''உன் ஊரா? எது உன் ஊர்?''

''பாண்டியநாடு.''

''பாண்டிய நாட்டில்?''

''மதுரை.''

''மதுரையில் நீ...''

''மன்னன்.''

மூச்சே நின்றுவிடும் போலிருந்தது கார்குழலிக்கு. எதிரே நின்றவன் பாண்டியனென்பதை அவள் ஊகிக்கக்கூட இல்லை. பாண்டியன் உடையின் படாடோபத்தால் அவன் பெரிய பிரபுவாயிருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தாளேயொழிய, அவனே பாண்டிய நாட்டு மன்னன் என்பதை மனத்தால் நினைக்கக்கூட முடியவில்லை அவளுக்கு. மன்னனுக்கு அவசியமான கம்பீரம் வீரபாண்டியனின் தோரணையில் அடியோடு இல்லாதிருந்த தோடு குடியால் சற்றுத் தள்ளாடியும் நின்று கொண்டிருந்தான். மன்னன் என அவனே அறிவித்துக்கொண்டதும் அவனை ஒரு முறை ஏறெடுத்துப் பார்த்த கார் குழலியின் உள்ளத்தில் வெறுப்பு மிக அதிக மாக எழுந்து நின்றது. 'இவனா பாண்டிய மன்னன்? இவனையா தந்தை என் மணாளனாகத் தேர்ந்தெடுத்தார்?' என்று எண்ணிப் பார்த்துப் பிரமித்தாள். இந்த மன்னன் உருவத்துடன் கன்னிமாடத்தில் கண்ட அபராஜிதன் உருவத்தையும் நடையையும் தோரணையையும் இணைத்துப் பார்த்து, 'சே! அந்த கம்பீர புருஷன் எங்கே? இந்தக் குடிகாரன் எங்கே?' என்று ஏதும் சொல்ல வகை யறியாதவளாய்த் தலைகுனிந்து மௌன மாக நின்றாள்.

தான் யாரென்பதைக் கேட்டதும் வெட்கம் கவிழ்ந்து கார்குழலி நிற்பதாகக் கற்பனை செய்துகொண்ட வீர பாண்டியன் மீண்டும் பேச்சைத் துவக்கி, ''கார்குழலி! உன்னை நான் பார்த்த தில்லை. பார்த்த பிறகு...'' என்று வார்த்தையை விழுங்கினான்.

கார்குழலி தரையில் பாய்ந்திருந்த கண்களைக் கம்பீரமாக உயர்த்தி, ''பார்த்த பிறகு?'' என்று வினவி னாள்.

''அழகில் உனக்கிணை இந்தத் தமிழ்நாட்டில் யாரும் கிடையாது என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.''

கார்த்திக் ரகசிய திருமணமாமே!

'கார்த்திக் தன்னோடு, 'சோலைக் குயில்' படத்தில் நடித்த ராகிணி என்ற மலைஜாதிப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். ராகிணி ஓர் எம்.ஏ. பட்டதாரி. இருவருக்கும் நடந்த ரகசியத் திருமணத்தைத் தயாரிப்பாளர் தமிழ்மணி நடத்தி வைத்தார்.'

இப்படி ஒரு வதந்தி லேட்டஸ்ட்டாய் ஸ்டுடியோக்களில் ரவுண்ட் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

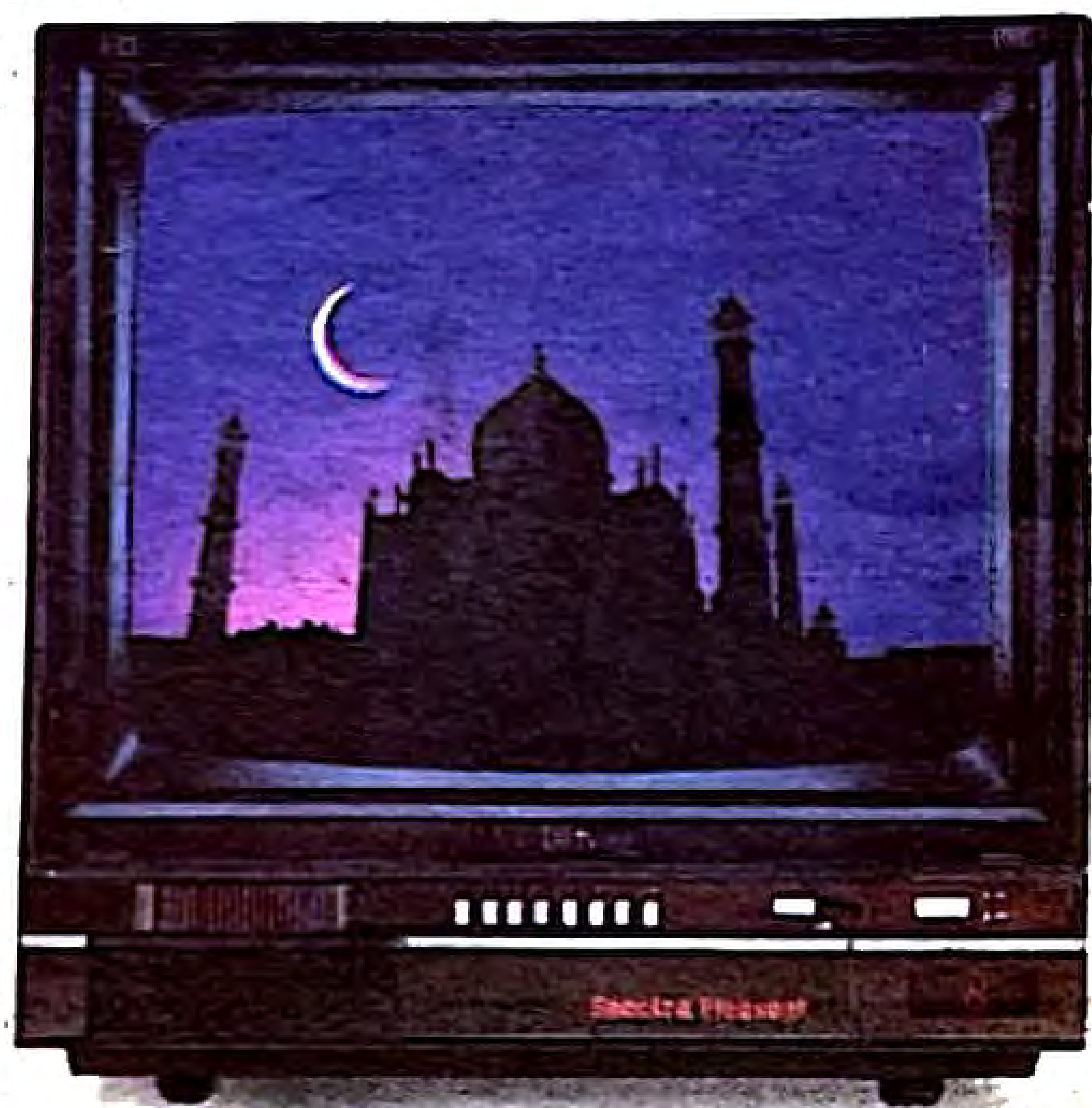
இதுபற்றிக் கார்த்திக்கிடம் கேட்டபோது 'சுருக்'காய்ச் சொன்னார் அவர்:

'அவர் படித்தவர் என்பதால் அவருடன் நான் சகஜமாய்ப் பழகுகிறேன். இது காதல் அல்ல, தூய்மையான நட்பு!'

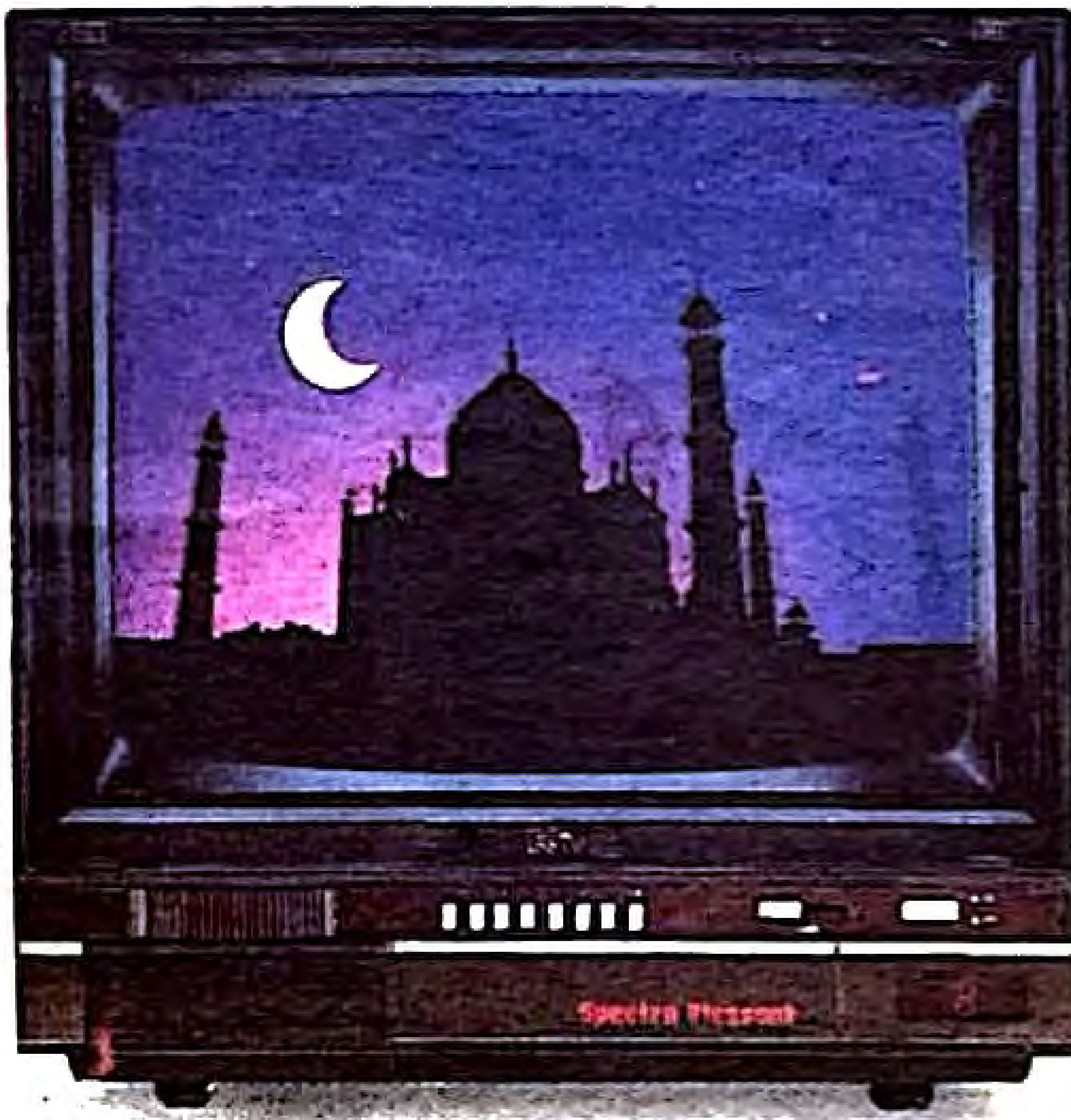
(ஹூம்... தமிழ்ப்பட சினிமா உலகில் இந்த டயலாக் மட்டும் இன்னும் மாற வில்லை.)

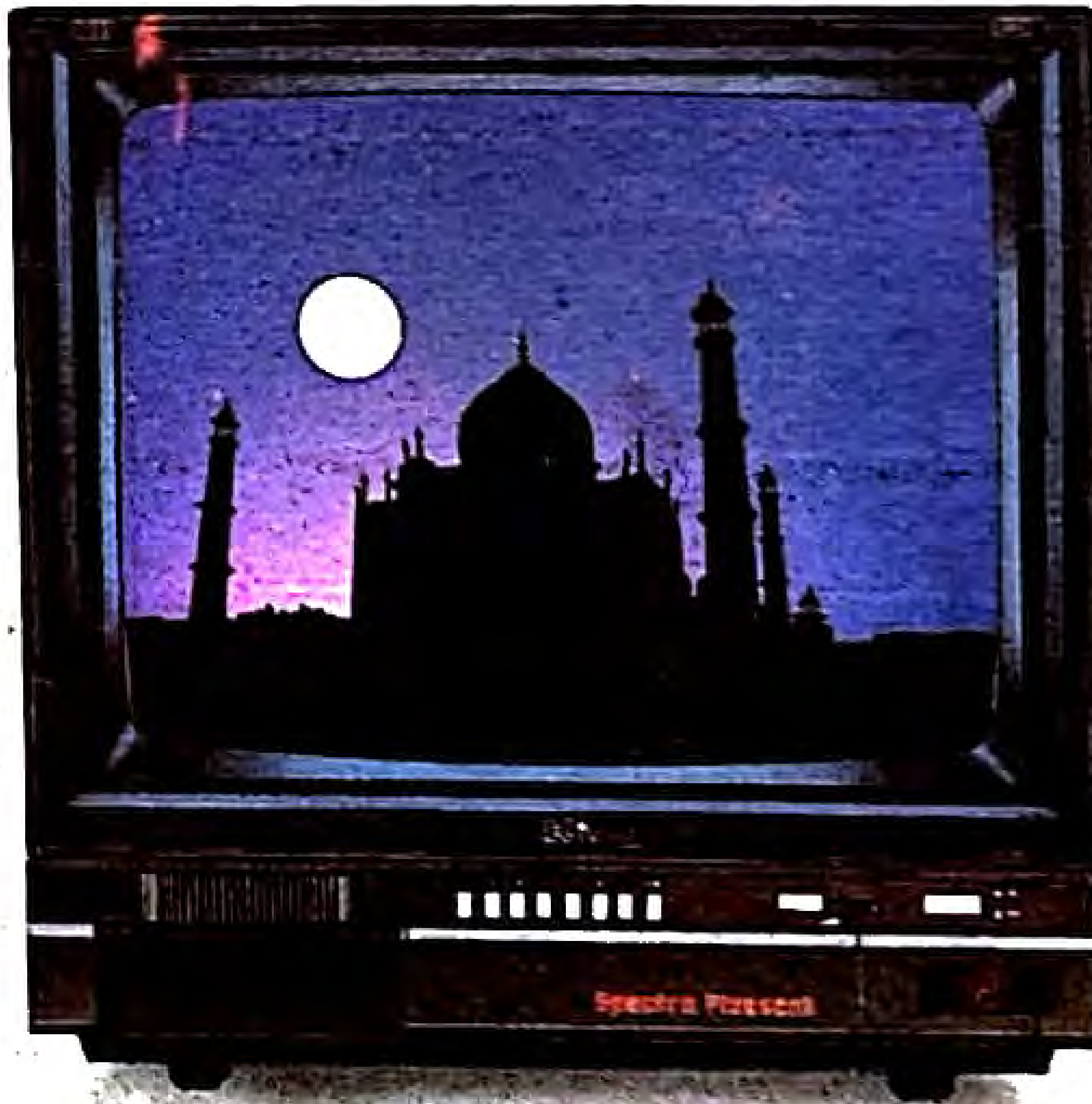
—ஆழ்வார்.

ஈ.ஸி கலர் டிவி

உங்கள் உயிரைப் பாதுகாக்க உங்கள் வாழ்நாளின் மொத்த சேமிப்பும் தேவைப்படலாம்

பல சமயம் தீவிர, கவலைக்கிடமான நோய்களினால் அபரிமிதமான பணச் செலவு ஏற்படலாம். அம்மாதிரி சமயத்தில் உங்களுக்கு உதவுவதற்காகவே யுனைடட் இந்தியா "மெடிக்ளேம்" என்னும் திட்டத்தை அளிக்கிறார்கள்.

அத்தியாவசியமான வைத்திய செலவு, ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பதால் ஆகும் செலவு (ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையிலும் நிகழக்கூடிய) முதலியவைகளை ஈடுகட்ட யுனைடட் இந்தியாவின் மெடிக்ளேம் திட்டம் வாழ்க்கையின் சிரமதசையில் கவலையைத் தீர்க்கப் பெரிதும் உதவுகிறது.

ஒரு நாளைக்கு 60 பைசா மட்டுமே கட்ட வேண்டிய இன்ஷ்யூரன்ஸ் கட்டண தொகையினால் மெடிக்ளேம் உங்களுக்கு ரூ.13,600/- வரை ஆஸ்பத்திரி, வைத்திய செலவுகளை சரிக்கட்ட உதவுகிறது. கூடவே உயர்ந்த வைத்திய பாதுகாப்பும் கிடைக்கிறது.

மலிவானதும், வரிச்சலுகை கொண்டதும்கூட

மெடிக்ளேமின் மிக கவர்ச்சிகரமான அம்சம் - ரூ.3000/- வரை நீங்கள் செலுத்தும் ப்ரீமியம் தொகைக்கு வரிச்சலுகையும் உண்டு.

குடும்ப அங்கத்தினர்களுக்கு தள்ளுபடி திட்டம்

உங்கள் மனைவி, இரண்டுக்கு மேற்படாத குழந்தைகள், உங்கள் ஆதரவிலிருக்கும் பெற்றோருக்கு இன்ஷ்யூர் செய்தால் 10% விசேஷ தள்ளுபடி திட்டத்தை யுனைடட் இந்தியா மெடிக்ளேம் உங்களுக்கு அளிக்கிறது.

மெடிக்ளேமின் இவ்வரிய வாய்ப்பை கட்டாயம் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

ஒரு நாள் ப்ரீமியம் தொகை	ஒரு வருட ப்ரீமியம் தொகை	வைத்திய செலவு	ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கும் போதாகும் செலவு
ரூ.0.54	ரூ. 200	ரூ.10,500	ரூ. 3,100
ரூ.0.68	ரூ. 250	ரூ.17,600	—
ரூ.0.95	ரூ. 350	ரூ.25,500	—
ரூ.1.64	ரூ. 600*	ரூ.37,750	ரூ. 5,250
ரூ.2.30	ரூ. 840*	ரூ.52,750	ரூ. 7,400
ரூ.3.56	ரூ.1,300*	ரூ.82,500	ரூ.11,500

* தனி நபரின் விபத்துகளுக்கான உதவியும் அதிக ப்ரீமியம் தொகை மூலம் அளிக்கப் படுகிறது.

மேற்கொண்டு விபரத்துக்கு கீழ்க்கண்ட இக் கூப்பனை இன்றே பூர்த்தி செய்து அனுப்புக.

MEDICLAIM

தயவுசெய்து எனக்கு மெடிக்ளேமின் உதவி, சலுகை விபரங்கள் கொண்ட யுனைடட் இந்தியாவின் மெடிக்ளேம் ஃபோல்டர் அனுப்பக் கோருகிறேன்.

பெயர் ________________

விலாசம் ________________

யுனைடட் இந்தியா இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்
(ஜெனரல் இன்ஷ்யூரன்ஸ் கார்ப்பொரேஷன் ஆப் இந்தியாவின் உப நிறுவனம்)
24, வைட்ஸ் சாலை, சென்னை - 600 014.

உங்களை தொடர்ந்து பாதுகாக்கிறோம்

Interpub/UI/Med/88

''மகிழ்ச்சி மகாராஜா! இருந்தாலும் இத்தனை புகழ்ச்சிக்கு நான் தகுந்தவள் அல்ல.''

''உன் தகுதி உனக்கு எப்படித் தெரியும்? புஷ்பத்தின் மணம் புஷ்பத்துக்கா தெரியும்?'' என்று சொல்லிப் புன்முறுவல் செய்தவண்ணம் கார்குழலியை நோக்கி ஓர் அடி எடுத்து வைத்தான் வீரபாண்டியன்.

கார்குழலியும் ஓர் அடி எடுத்து வைத்துப் பின்னடைந்தாள். ''பாண்டிய மன்னனே, இது உங்களுக்குத் தகுதி யல்ல,'' என்று எச்சரிக்கை தொனிக்கும் குரலில் கூறினாள்.

''எது தகுதியல்ல?''

''இப்படித் தனிமையில் என்னுடன் தங்கியிருப்பது.''

''தகுதியல்லவென்று யார் சொன்னது?''

''யார் சொல்ல வேண்டும்? பரம்பரைப் பழக்கமில்லையா?''

''தமிழர் முறைக்கு இது மாறு பாடல்ல, அரசகுமாரி.''

கார்குழலியின் கண்களில் ஆச்சரியம் மீண்டும் உதயமாயிற்று. தன் நாட்டின் சுதந்திரத்தையே இலங்கா புரனிடம் அடமானம் வைத்திருக்கும் பாண்டிய மன்னன் தமிழர் முறையைப் பற்றிப் பேசுவது பெரும் விசித்திரமாயிருந் தது அவளுக்கு. இகழ்ச்சி கலந்த புன்முறுவ லொன்றை அவள் இதழ்களில் படர்ந்தது. ''தமிழர் முறையா? அது என்ன முறை மகாராஜா? கன்னிப் பெண்ணின் தனிமையில் குறுக்கிடுவது தமிழர் முறையா? அல்லது அந்தப்புரத் தோட்டத் தில் காவலற்று இருக்கும் அணங்கை அணுகிப் பேச்சுக்கிழுப்பது தமிழர் முறையா?'' என்று வினவினாள்.

மன்னனென்று அறிந்த பிறகும், இன்னும் சில நாட்களில் மணாளனாகப் போகிறவன் என்பதை உணர்ந்த பிறகும் கார்குழலி தன்னைச் சிறிதும் மதியாமலும் பெண்களுக்குரிய நாணத்தைக் காட்டா மலும் எதிருக்கு எதிர் நின்று சம்பாஷிப் பதை அறிந்த வீரபாண்டியன் அவள் தைரியத்தை எண்ணிப் பெரிதும் வியந்தான்; அதற்காகப் பேச்சை நிறுத் தாமல் மேலும் பேச்சுக் கொடுத்து, அவள் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொன்னான். ''நீ சொன்னதெல்லாம் தமிழர் முறைதான் கார்குழலி! தமிழ் இலக்கியங்களைப் பார்த்தால் தெரியும்.''

''தமிழர் இலக்கியமா மகா ராஜா?''

''ஆமாம் இளவரசி! தலைவனும் தலைவியும் களவியலில் ஈடுபடுவது தமிழ் இலக்கியம் ஒப்புக்கொண்ட விஷய மாயிற்றே!''

கார்குழலிக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று புரியவில்லை. இத்தனை விபரீதமான ஒரு காரியத்துக்கு இலக்கியம் உபயோகப்படக்கூடும் என்று கனவிலும் அவள் நினைத்தவளல்ல. இப்பேர்ப்பட்ட வனுக்கு மணமாலை சூடுவதைவிட மரணப்பாதையை நாடுவது எத்தனை நல்லது என்ற நினைப்புடன் வீர பாண்டியனை மீண்டும் ஒருமுறை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அவன் முகத்தில் வெறி முன்னைவிட அதிகமாகத் தாண்டவ மாடிக் கொண்டிருந்தது. அதிகக் குடியின் காரணமாக உதடுகளில் சற்று நடுக்கமும் தெரிந்தது. அவள் தன்னை அப்படி உற்றுப் பார்ப்பதைக் கண்ட வீரபாண்டியன் இதழ்களில் புன்முறுவல் படர்ந்தது. லேசாகச் சற்றுச் சிரிக்கவும் சிரித்தான். அத்துடன் ''நான் இலக்கியத்தை விளக்கிய பின்தான் இளவரசிக்கு உண்மை புலப்பட்டது போலிருக்கிறது,'' என்று கேட்கவும் செய்தான்.

வீரபாண்டியனின் விபரீதமான இலக்கிய ரசனையும், வெறியை அள்ளித் தெளிக்கும் சிரிப்பும், விரசம் சொட்டும் பார்வையும் கார்குழலிக்குச் சொல்ல வொண்ணா வெறுப்பு அளிக்கவே, விழிகளில் கோபம் எழுந்து தாண்டவ மாட, அவள் பாண்டிய மன்னனை

நடிப்பு: டி. பாஸ்கர் குடும்பத்தினர்

ராமு: நம்ம புரொஃபசர் 'அறுவை அருணாசலத்துக்கு' ஏதாவது பேர் வைக்கணும்டா.

சோமு: 'பிளேடு'ன்னு வைக்கலாமா?

ராமு: ஊகூம்... பத்தாது.

சோமு: கத்தி...?

ராமு: சரியில்லை.

சோமு: டி.வி.?

ராமு: கரெக்ட்... அதையே வெச்சுடலாம்!

—சீர். ஸ்ரீராம்.

நோக்கிக் கூறினாள்: ''இலக்கியத்தில் கண்ட உண்மைகளைத் தாங்கள் வேண்டுமானால் கடைப்பிடியுங்கள், மகாராஜா. எனக்கு அதில் இஷ்டமில்லை. தவிர இலக்கியத்தைத் தாங்கள் சரியாகவும் படித்ததாகத் தெரியவில்லை. தலைவன் தலைவி விளையாட்டு காதலால் கட்டுண்ட உங்களுக்குத்தானே தவிர, ராஜீய காரணங்களுக்காகப் பலவந்தமாகக் கட்டப்படும் பலி ஆடுகளுக்காக ஏற்பட்டதல்ல. அதுவும் தவிர, தாங்கள் கோரும் இன்பத்தை இலக்கியத்தால் பெற முடியாது மகாராஜா. காதலைக் கதை சொல்லியும் பெற முடியாது. காதலின் இலக்கியம் தனி இலக்கியம். அதன் கதை தனிக்கதை. அதைப் புத்தகங்களில் படிக்க முடியாது. காதல் என்பது எண்ணத்தின் ஏட்டிலே உணர்ச்சியின் மையைக் கொண்டு உள்ளத்தினால் எழுதப்படும் அழியா இலக்கியம் மகாராஜா. அதை உங்களால் அர்த்தம் செய்து கொள்ள முடியாது.''

கனவேகத்தில் உதிர்ந்த உணர்ச்சி சொட்டும் அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட வீரபாண்டியன் மதிமயங்கி நின்றான். எழிலோடு சொல்வேகமும் பெற்ற அந்தப் பெண்ணை எப்படியும் கைப்பற்றாமல் விடுவதில்லை என்ற தீர்மானத்துடன் எதிர்பாராத விதமாக அவளை நோக்கித் தாவி அவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, ''குழலி! உன் வார்த்தைகளில் இலக்கியமிருக்கிறது. அத்துடன் இன்பமான கீதம்கூட இருக்கிறது. உன்னை மனைவியாகப் பெற நான் எத்தனையோ பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும்,'' என்றான்.

கார்குழலியின் கோபம் எல்லை மீறியது. கையை உதறி விடுவித்துக் கொண்டு முகம் அக்னிபோல் ஜொலிக்க மிக உஷ்ணமான வார்த்தைகளை உதிர்த்தாள்: ''நீ ஒரு மன்னனா! தனிமையில் இருக்கும் ஒரு பெண்ணுடன் சரியாக நடந்துகொள்ளத் தெரியாத நீ மக்களை எப்படிச் சரியாக ஆளப் போகிறாய்? நான் உன்னை மணந்தால் உனக்குப் பாக்கியமென்கிறாயே; எனக்கும் அது பாக்கியம் தானா என்பதை யோசித்தாயா? மழவராயன் மகளின் கரத்தை அவள் இஷ்ட விரோதமாகப் பிடிக்க உனக்கு என்ன தைரியம்? என்ன உரிமையுடன் என்னைத் தொட முன்வந்தாய்?''

''மணம் செய்து கொள்ளப் போகும் உரிமை.''

ரஜனீஷ் ஏன் திருமணம் செய்துகொள்ளவில்லை?

ரஜனீஷ் கூறுகிறார்:

நடுநிலைப்பள்ளிக்கு நான் சென்ற முதல் நாள் அன்று அரை மணிநேரம் தாமதமாகச் சென்றேன். உடனே அந்த ஆசிரியர், 'இது சரியல்ல, வகுப்பிற்கு நீ சரியான நேரத்தில் வர வேண்டும். என்னுடைய பாடத்தை நீ படிக்கவேண்டுமென்றால் நான் இந்த வகுப்பிற்குள் வருவதற்கு ஐந்து நிமிடத்திற்கு முன்பாகவே நீ வந்துவிட வேண்டும். நீ ஏன் தாமதமாக வந்தாய்?' என்று என்னிடம் கேட்டார்.

அதற்கு, ''நன்றாகக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள் ஐயா, இந்தக் கேள்விகளுக்காகத்தான் நான் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போவதில்லை,'' என்று கூறினேன்.

உடனே அவர், ''என்ன? கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போவதில்லையா?'' என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டார்.

அதற்கு நான், ''கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்கிறேன் ஐயா, 'எங்கே சென்றிருந்தீர்கள்? ஏன் தாமதமாக வருகிறீர்கள்?' என்று அக்கம்பக்கத்து வீடுகளில் உள்ள ஒவ்வொருவரின் மனைவியும் கேட்பதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். இந்த மாதிரி கேள்விகளுக்கெல்லாம் நான் பதில் சொல்லக் கூடாது என்று அப்போதே தீர்மானித்து விட்டேன். ஆகையினால் இந்தக் கேள்விகளுக்காகவே நான் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போவதில்லை. நான் பாடத்தை மாற்றினாலும் மாற்றுவேனே தவிர உங்கள் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல மாட்டேன்; போய் வருகிறேன்,'' என்று கூறிவிட்டு வந்து விட்டேன்.

('அடிப்படை மனித உரிமைகள்' என்ற புத்தகத்தில்)

''மணம் செய்துகொண்ட பின்பு தான் அந்த உரிமை உண்டு. நினைவில் வைத்துக் கொள்.''

''மரியாதையில்லாமல் பேசுகிறாய் அரசகுமாரி.''

''நீ என்ன மரியாதையை எனக்குக் காட்டினாய்?''

''வீரபாண்டியனை நோக்கி முதன் முதலாக இப்படிப் பேசிய பெண் நீ ஒருத்திதான்.''

''இப்பொழுதாவது தெரிந்து கொள், தமிழகப் பெண்களின் தன்மையை! மரியாதை கெட்டவன் மன்னனாயிருந்தாலும் மதிக்க மாட்டார்கள். இங்கிதம் தெரியாதவன் இந்திரனாயிருந்தால்கூட இணங்க மாட்டார்கள்.''

சாதாரணமாகவே முன்கோபமுடைய வீரபாண்டியன் இந்தத் தர்க்கத்தில் கொஞ்சநஞ்சமிருந்த நிதானத்தையும் அடியோடு இழந்தான்.

''அடி பெண்ணே! நீ வீரபாண்டியனை யாரென்று சரியாக அறிந்து கொள்ளவில்லை. யாரென்று இதோ காட்டுகிறேன், பார்.'' என்று அவளை நோக்கிப் பாய்ந்து இரண்டு கைகளோடு இடையையும் சுற்றி வளைத்து இறுகப் பிடித்தான்.

கேவலம், மிருகத்துக்கும் கீழாக நடக்க முயன்ற வீரபாண்டியன் செய்கையால் கார்குழலியும் நிதானத்தை இழந்து தனது வலக்கரத்தைத் திமிறி விடுவித்துக் கொண்டு, அவன் மண்டலத்தை ஆளும் மன்னனென்பதையும் மதியாது அவன் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்து விட்டாள். இரு கைகளாலும் அவன் மார்பைப் பிடித்தும் தள்ளவே திடீரெனப் புல் தரையில் மல்லாந்து விழுந்தான் மன்னன். அவனைத் தள்ளிவிட்டுச் சரேலென மான் போல் துள்ளி அந்தப்புரத்தை நோக்கிப் புல்தரையில் கால் பாவுகிறதோ இல்லையோ எனச் சந்தேகப்படும்படி வெகு வேகமாக ஓடினாள் மழவராயன் மகள். அவளைப் பிடிக்க உறுதிகொண்டு மன்னனும் எழுந்திருந்து ஓட முயன்றான். எழுந்து நின்ற மன்னனால் ஓர் அடிகூட முன்னால் எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. பின்னாலிருந்து இரும்பினும் வலிய இரு கரங்கள் அவனை இறுகப் பிடித்து நிறுத்தின.

(தொடரும்)

வா... பலகணி வந்து மூடடி!

சமீபத்தில் நடந்த ஒரு திருமண ரிசப்ஷனில் கச்சேரிக்குப் பதிலாக, கவியரங்கம் நடந்தது.

பலத்த கை தட்டல் பெற்று, பாராட்டு பெற்றது. 'தேன் நிலவு' கவிதை. எழுதி வாசித்தவர்: மதிவண்ணன். அந்தக் கவிதையின் ஒரு பகுதி:

ஆரம்பத் தேன்நிலவு மிக இனிக்கும்!
அனுபவித்த பேர்களுக்கே இது விளங்கும்!
ஓரத்தில் பஸ் ஸீட்டில் ஒட்டிக் கொண்டு
ஒருவருக்கு ஒருவர் கை தொட்டுக் கொண்டு
நேரத்தைச் சூழ்நிலையை மறந்து சென்சார்
நிச்சயமாய் 'கட்' செய்யும் காட்சி காட்டி
வாரமெல்லாம் பல இடங்கள் சுற்றி எல்லாம்
வற்றியபின் திரும்புவதே தேன் நிலவு!
விணாகச் சொற்களில்
ஏன் சொல்ல வேண்டும்?
விரிவாகச் சொல்லுவதா தேன் நிலவு?

வாழ்வென்னும் வானத்தில் தேன் நிலவு
வருவது ஒரே முறை! அதனால் அனைவருமே
ஆழ்ந்திடுவோம் அவ்வின்பம்! தேன் நிலவை
அனுபவிக்கும் அந்நேரம் என்ன சொல்வோம்?

'வளை ஒலித்திடும் கைகளே! புது
வண்ணம் பூத்திடும் விழிகளே!
களையவா உடை! பதியவா உடல்!
காணவா ஒரு காவியம்!
என் கரம் தனில் உன் உடல் ஒரு
வில் வளைவென ஆகிட
மண் மறந்து இம் மஞ்சமோடு நாம்
விண் பறந்து வா செல்லுவோம்!
பகலவன் ஒளியும் ஏனடி! வா
பலகணி வந்து மூடடி!'

ROBIN
LIQUID
Fabric Whitener

கன்னிமாடம்

18. திருக்குறளும் அடிகளாரும்

13-10-88

எதிர்பாராத விதமாகப் பின்னாலிருந்து திடீரெனப் பலமாகக் கட்டிப் பிடிக்கப்பட்டதால் காமவெறி கலைந்து கோபவெறிக்கு இலக்கான வீரபாண்டியன், அந்தப் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள யத்தனித்து எத்தனை முறை திரும்பத் திரும்பத் திணறிப் பார்த்தும் எந்தவிதப் பலனும் ஏற்படவில்லை. பின்னாலிருந்தவன் பிடி, குரங்குப் பிடியாயிருந்ததோடு அவன் எண்ணமும் கைகளும் திண்மையாயிருந்தமையால் வீரபாண்டியனைச் சுற்றியிருந்த புஜங்களின் அழுத்தம் வர வர அதிகமாயிற்றே தவிர, சற்றும் குறைவதாய் இல்லை. தோட்டத்தை விட்டு ஓட்டமாக ஓடிய கார்குழலியின் உருவம் கண்ணுக்கு மறைந்த பின்பே பின்னாலிருந்தவன் தன் பிடியைத் தளர்த்தி வீரபாண்டியனுக்கு விடுதலையை அளித்தான். என்னதான் நன்றாக வண்டியில் பூட்டப்பட்டு நாள் பூராவும் நொறுக்கப்பட்டிருந்தாலும், பூட்டவிழ்க்கும் சமயத்தில் காளை எப்படி ஒரு முறை திமிறியே நுகத்தடியிலிருந்து விலகிக் கம்பீரமாக நிற்குமோ அம்மாதிரியே பின்னாலிருந்தவன் பிடியைத் தளர்த்தியதும் அதிலிருந்து தானே திமிறி வெளிவந்தவன் போல் ஒருமுறை தலையை உதறிக்கொண்டு தன்னைப் பிடித்தவன் யாரென்பதை அறியத் திரும்பினான். திரும்பியவன் கண்களில் கோப வெறி மறைந்து ஆச்சரியக் குறி மிக துரிதமாகப் பரவலாயிற்று. இடையில் காவி உடுத்தி, கழுத்திலும் தலையிலும் ருத்திராக்ஷமணிந்து தங்க நிற மேனியுடன் நல்ல பரங்கிப் பழத்துக்குத் திருநீறு பூசியதுபோல் உடல் பூராவும் விபூதி பூசிக்கொண்டு தளதளவென்று சந்திர வெளிச்சத்தில் ஜொலித்துக்கொண்டு சிவானந்த அடிகளார் நின்று கொண்டிருந்தார். கேவலம் இந்த மாதிரி ஒரு மாமிசப் பிண்டத்திடமா அகப்பட்டுத் தத்தளித்தோம் என்பதை நினைக்க நினைக்க வீரபாண்டியனுக்கு ஆத்திரத்தைவிட வெட்கமே மேலோங்கி நின்றது.. வீரபாண்டியனைக் கண்ட சில வினாடிகள் அடிகளார் முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியும் தோன்றாதிருந்தாலும் கடைசியாக மெள்ள, மெள்ள வியப்பின் அடையாளம் அவரது விசாலமான வதனத்தில் படரத் தொடங்கியது. மென்று விழுங்கிப் பேசத் தொடங்கிய அவர் குரலிலும் சற்றுப் பயத்தின் சாயை தெரிந்தது. "யார்? பாண்டிய மன்னனா! மதுரையம்பதியின் அதிபதியா?" என்று அப்பொழுதுதான் புதிதாக அவனை அறிந்ததுபோல் விசாரிக்கலானார் அடிகளார்.

வீரபாண்டியன் பதிலேதும் சொல்லாமலே அவரை உச்சந் தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரையில் ஆராய்ந்தான். பிறகு கேட்டான்: "டேய் பண்டாரம்! நீ யார்? இங்கு வர உனக்கு யார் அனுமதி கொடுத்தது?" என்று.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அடிகளார் முகத்தில் கோபத்துக்குப் பதில் ஆச்சரியமே உதயமாகியது. அவரும் வீரபாண்டியனைக் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டு அவன் காதுக்குப் படும்படியாகத் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டார். "குடி அதிகமில்லையே? அப்படியிருந்தும் இப்படி எதற்காகப் பேசவேண்டும்?" என்று.

இந்தச் சொற்கள் காதில் விழுந்ததால் மீண்டும் நிதானத்தை இழந்த வீரபாண்டியன், "என்ன முணுமுணுக்கிறாய்? சொல்ல வேண்டியதை வெளிப்படையாகச் சொல்," என்றான்.

"அப்படி ஒன்றும் தங்களுக்குத் தெரியக்கூடாத விஷயமல்ல. தாங்கள் பேசிய பேச்சுக்களிலிருந்து தாங்கள் ஒருவேளை..."

"என்ன ஒருவேளை?" அதட்டினான் வீரபாண்டியன்.

சாண்டில்யன்

''ஒன்றுமில்லை. எங்கள் ஊர் மது மிக விசேஷமானது. மேலைமங்கலத்து மதுவென்றால் அதை நினைத்துப் பார்த்தே மயங்குபவர்கள் உண்டு.''

''அதனால்...?''

''நினைத்தாலே நிதானம் தவறு மென்றால் பருகினால் கேட்க வேண்டுமா?''

''வேண்டியதில்லை. உங்கள் ஊர் மது சிறந்ததுதான். அதற்கும் நீர் பேசியதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?''

''என் பேச்சுக்கும் அதற்கும் எந்தவித சம்பந்தமுமில்லை. ஆனால்...?''

''ஆனால் என்ன ஆனால்?''

''தங்கள் பேச்சுக்கும் அதற்கும் ஏதாவது சம்பந்தமிருக்குமோ என்று அடியேனுக்கு ஒரு சிறு சந்தேகம்.''

அடிகளாரின் பேச்சுக்களில் புதைந்து கிடந்த அர்த்தம் அப்பொழுது தான் வீரபாண்டியனுக்கு மெள்ள மெள்ள உதயமாகத் தொடங்கியது. ஆகவே ''பேய் பண்டாரம்! குடி வெறியில் நான் உளறுகிறேனென்பது உன் அபிப்பிராயமா?'' என்று கர்ஜித்தான்.

அடிகளார் பயப்படுவதுபோல் பாசாங்கு செய்து கொண்டு, ''அப்படிச் சொல்ல இந்த அடிகள் மடையனா? அப்படிச் சொல்லவில்லை, மன்னவா! சொல்ல இஷ்டமுமில்லை. ஆனால் திரும்பத் திரும்பத் தாங்களே ருசு அளிக்கிறீர்களே!'' என்றார்.

''ருசுவா? என்ன ருசு?''

''இந்த ஊரில் என்னை யாரும் மரியாதைக் குறைவாகக் கூப்பிடுவது கிடையாது. எங்கள் மன்னர் கூட 'அடிகளாரே' என்று மிகப் பணிவுடன் தான் அழைப்பார். ஆனால் நீங்கள் பேசுவதைப் பார்த்தால் நிதானத்திலிருக்கிற மனிதன் பேசும் பேச்சாகக் காணோம். அதனால்தான் சந்தேகித்தேன்.''

''என்ன சந்தேகிக்கிறீர்?''

''கொஞ்சம் அதிகமாகப் போய் விட்டதோ என்று.''

வீரபாண்டியன் அடிகளாரை நோக்கி ஓர் அடி எடுத்து வைத்தான். அவன் கையும் இடைக் கச்சையிலிருந்த உடைவாளை நோக்கிச் சென்றது. அவன் உத்தேசத்தைக் கண்ட அடிகளாரும் பின்னால் சிறிது நகர்ந்து, ''மதுரை மன்னனே! தமிழ் மறையோதும் அடிகளார்களைத் தாக்குவது பெருந் தீது. இது உனக்குத் தெரியாதா?'' என்றார்.

''தாக்கப் போவதில்லை. கொல்லப் போகிறேன்!'' என்று சொல்லிக் கொண்டே, அவரை நோக்கி உருவிய உடைவாளுடன் வந்தான் பாண்டியன்.

அடிகளார் பக்கவாட்டில் நகர்ந்து கொண்டே ''மன்னவா! தமிழ் மறையாம் திருக்குறளை நீ படிக்க வில்லையா?'' என்றார்.

''படிக்க வேண்டிய அவசிய மில்லை.''

''அவசியமிருக்கிறது. அப்பொழுதுதான் கொலையின் தன்மை எத்தன்மையதென்று உனக்குத் தெரியும். வள்ளுவர் கூறுகின்றார்...''

''கூறுகின்றாரா? கூறட்டும். வள்ளுவரைக் கூறும் உன் நாக்கை முதலில் துண்டிக்கிறேன்.''

''துண்டித்தால் உனக்குத் தேவையானது கிடைக்காது மன்னவா!''

இதைக் கேட்டதும் வீர பாண்டியன் சட்டென்று நின்றான். அடிகளார் தன்னிடம் ஏதோ கூற முயல்கிறாரென்றும் அவரிடம் ஏதோ ரகசியம் சிக்கியிருக்கிறதென்றும் ஊகித்துக் கொண்டான். ஆகவே கேட்டான், ''என்ன அது?'' என்று.

''கேள் மன்னவா! வள்ளுவர் கூறுகின்றார்: 'அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல் பிறவினையெல்லாம் தரும்' என்று.'' எனத் தனது சாதுர்யத்தைக் காட்ட முயன்ற அடிகளார் மேலும் தன் பாண்டித்தியத்தை விளக்கி அப்பாட்டுக்கு அர்த்தமும் சொன்னார்: ''அறவினை யாதெனில்—தர்மமான மார்க்கம் எதுவென்றால், கொல்லாமை—கொல்லாதிருத்தல், கோறல்—கொல்லுதல், பிறவினை எல்லாம் தரும்—மற்றப் பல கெடுதல்களை விளைவிக்கும்.''

அடிகளாரின் குறளையோ அர்த்தத்தையோ விரும்பாத பாண்டிய மன்னன் அவர் முடிக்கும்வரை சும்மா இருந்துவிட்டு, ''இதை எதற்காகச் சொல்லுகிறீர்?'' என்று கேட்டான்.

பாண்டியன் பேச்சில் மரியாதை உதயமாவதைக் கண்ட அடிகளாரும் மரியாதையாகப் பேசத் தொடங்கி, ''இப்பொழுது நீங்கள் என்னைக் கொலை செய்ய முயன்றீர்கள் அல்லவா?'' என்று வினவினான்.

இந்த இரண்டு படங்களுக்கும் குறைந்தபட்சம் ஆறு வித்தியாசங்கள் உள்ளன. விடை: 75'ம் பக்கம்.

''பாட்டிக்கு என்ன வேணு மாம்?''

''ஹரஹரன்னு சொல்லிக் கிட்டே தின்ன கர கரன்னு முறுக்கு!''

—சீர்காழி சாமா

''ஆம்; அந்த உத்தேசம் இருந்தது.''

''உங்கள் உத்தேசம் நிறைவேறி யிருந்தால் என்ன ஆகியிருக்கும்?''

''என்ன ஆகியிருக்கும்?''

''என்னைக் கொன்ற பழி உங்களைச் சாரும்!''

''எனக்கு அதைப்பற்றிக் கவலை யில்லை.''

''தவிர என்னைக் கொன்ற தற்காக மன்னர் உங்களைக் கோபிப் பார்.''

''இங்கு நீர் என்னைக் கட்டிப் பிடித்த விவரத்தைக் கூறினால் மழவ ராயன் கோபம் ஆறிவிடும்.''

''ஆனால் கார்குழலியின் கோபத்தை ஆற்றமுடியாது.''

''ஏன்?''

''நான் அவள் குரு.''

வீரபாண்டியன் அடிகளாரை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். கார்குழலியைத் தன்னிடமிருந்து காப்பாற்ற அடிகளார் முயன்றதன் காரணமும் அவனுக்கு ஓரளவு தெரிந்தது. ஆகவே, மெள்ள ஏதோ யோசித்துவிட்டு, ''அப்படியா?'' என்றான்.

''ஆமாம் மகாராஜா!'' என்றார் அடிகளார், சற்றுப் பெருமிதத்துடன். அத்துடன் சம்பாஷணை நின்றிருந்தால் பின்னால் கதையில் நிகழவிருந்த பல விபரீதங்கள் நிகழாமல் இருந்திருக்கும். ஆனால் அடிகளார் வீரபாண்டியனை அத்துடன் விடாமல் மேலும் துன்பப்படுத்த இச்சை கொண்டு – இலக்கியத்தைத் தொடர்ந்தார்: ''மகாராஜா! தங்களிடம் எனக்கு இலக்கியம் பேசுவதென்றால் மிகவும் பிரியமாயிருக்கிறது. ஏன் தெரியுமா?'' என்றார்.

''ஏன்?''

''தாங்கள் சற்றுமுன் இளவரசியிடம் இலக்கியம் பேசியதைக் கேட்டேன், 'கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்,'' என்பது தமிழ்ப் பெருமாட்டியின் திருவாசகம்.''

அடிகளார் தன்னைப் பார்த்து நகைக்கிறாரா, நிஜமாகத்தான் பேசுகிறாராவென்பதை வீரபாண்டியன் புரிந்து கொள்ளாததால் அவன் பதிலேதும் பேசாமல் அவரையே பேசவிட்டான். அடிகளார் உற்சாகத்துடன் பேச முற்பட்டு, ''மகாராஜா! கற்றவர்களைக் கற்றவர்தான் ரசிப்பார்கள். இலக்கிய ரசிகரான உங்கள் கோபத்தை இலக்கியத்தின் மூலம் ஆற்ற முடியுமென்றுதான் குறளைப் பற்றிக் கூறினேன். என்னை நீங்கள் கொன்றிருந்தால் கார்குழலிக்கு உம்மீது அடங்காத வெறுப்பு உண்டாகும். இப்பொழுதும் அவளுக்கு அபாரமான பிரியமிருப்பதாகக் கூறமுடியாது. ஆனால் இப்பொழுதுள்ள கொஞ்ச வெறுப்பு என் கொலையால் மலைபோலப் பெருகி அவள் உள்ளத்தில் நிலைத்து நின்றுவிடும். பிறகு உங்கள் திருமணம் கனவுதான். மழவராயன் மணத் தொடர்பு ஏற்படாவிட்டால் பாண்டிய நாட்டின் கதியைப் பற்றி நான் ஏதுவும் தங்களுக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. ஒரு சின்னக் கொலையால் எத்தனை தொல்லைகள் பார்த்தீர்கள்ா?'' என்றார்.

அடிகளாருக்கு இலக்கிய அறிவோடு அரசியல் அறிவும் அபாரமாக இருப்பதைக் கண்ட வீரபாண்டியன் அவரை நோக்கி, ''உலகத்தைத் துறந்த உங்களுக்கு அரசியலைப் பற்றி என்ன கவலை?'' என்று வினவினான்.

''இவனுக்குக் கவலையில்லாத விஷயம் உலகத்தில் என்ன இருக்கிறது? அரசியல் கவலை இல்லாவிட்டால் மழவராயன் தங்களைத் தேட, என்னை

அனுப்பப் போவதில்லை. மன்னர் அனுப்பாவிட்டால் நானும் இங்கு வந்திருக்கப் போவதில்லை. இங்கு நடைபெற்ற காதல் களியாட்டத்தையும் கவனிக்கப் போவதில்லை,'' என்று சொல்லி அடிகளார் சற்று விஷமமாகப் புன்முறுவல் செய்தார்.

''என்ன! என்னைத் தேடும்படி கார்குழலியின் தந்தையா உங்களை இங்கு அனுப்பினார்?'' என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவினான் வீரபாண்டியன்

''ஆம்,'' என்றார் அடிகளார்.

''எதற்காக? அதுவும் இத்தனை நேரத்துக்குப் பின்...''

''அவசர ராஜாங்க காரியம்.''

''என்ன அப்படித் தலைபோகிற காரியம்?''

பதிலுக்கு ஒரு பெரிய வெடியை எடுத்து வீசினார் அடிகளார். ''பாண்டிய நாட்டிலிருந்து தூதன் வந்திருக்கிறான்,'' என்றார்.

''தூதனா?''.

''ஆமாம்!''

''ஓலை கொண்டு வந்திருக்கிறானா?''

''இல்லை. தங்களிடம் நேரில் பேசவேண்டுமாம்.''

''தூதனை அனுப்பியிருப்பது யார்?''

''இலங்காபுரன்!''

அடிகளாரின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்த வீரபாண்டியன், ''இதை ஏன் முன்னமேயே என்னிடம் சொல்லவில்லை?'' என்று கேட்டான்.

''தாங்கள் சந்தர்ப்பமளிக்கவில்லை,'' என்று தாழ்மையுடன் விண்ணப்பம் செய்து கொண்டாலும், அடிகளாரின் இதழ்களில் இகழ்ச்சியாகப் புன்முறுவலும் தோன்றியது.

''நாம் மீண்டும் பேசுவோம்,'' என்று கூறிவிட்டு அரண்மனையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான் வீரபாண்டியன். அவன் நாலடி தூரம் சென்றதும் அவனை அழைத்து நிறுத்திய அடிகளார், ''பாண்டிய மன்னனே! நான் ஒரு விஷயம் சொல்லுகிறேன்—கேட்பீரா?'' என்று வினவினார்.

''சொல்லும்,'' என்றான் வீரபாண்டியன்.

''கார்குழலியை மறந்துவிடுங்கள்.''

''ஏன்?''

''பெண்களின் குணம் அப்படி!''

''என்ன குணம்?''

''ஒருவனைக் காதலித்துவிட்டால் அவனைப் பற்றிப் பெரிதாக நினைக்கிறார்கள். அடுத்தபடி வருபவன்

குடும்பம் ஒரு திவசு

சுந்தர்ங்கறவன் பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணை லவ் பண்ணான். கல்யாணம் பண்ணிக்க ஆசைப்பட்டு அப்பாகிட்ட கேட்டான். அப்பா சொன்னாரு, ''நீ அவளை மறந்துடு. ஏன்னா அவ எனக்குப் பொறந்தவ,''ன்னு. அப்பா இப்படிச் சொல்லிட்டாரேன்னு ரொம்ப வாட்டமா உக்கார்ந்திருந்தான் சுந்தரம். அம்மா வந்து 'ஏண்டா?'னு கேட்டாள். இவன் விஷயத்தைச் சொன்னான். அதுக்கு அம்மா சொன்னா, 'நீ அவளைக் கட்டிக்கலாம், தப்பில்லை'ன்னு. 'எப்படி?'னு இவன் கேட்டான். அம்மா சொன்னா, ''நீ உங்கப்பாவுக்குப் பொறந்தவனில்லே,'னு. சுந்தரம் ஒரு நிமிஷம் கொழம்பிப் போயிட்டான் யாருக்கு யார் பொறந்ததுனு தெரியாம. அது மாதிரி அ.தி.மு.க.வைப் பார்த்துக் கொழம்பிப் போயிருக்காங்க தமிழ்நாட்டு ஜனங்க.''

—குமாரபாளையத்தில் பேசிய ராதாரவி கூறக் கேட்டவர் ஏ.என்.எஸ்.

தொழில் நுட்பமும் துல்லிதமும்

முழுமையின் முத்திரை

BPL கலர் டிவியைக் காணும் போது, அதை உருவாக்குவதில் செலுத்தப்பட்டிருக்கும் கவனத்தை, உங்களால் உணர முடியும். அதன் தொல்லையற்ற செயல்திறனும், துல்லியமான படங்களும் இதற்குச் சான்று.

இதற்குக் காரணம் கலர் டிவி தொழில் நுட்பத்தை BPL முற்றிலும் புரிந்து கொண்டிருப்பதே. மேலும் BPL லின் தொழிற்சாலை அதிநவீன சாதனங்கள் கொண்டது. BPL கலர் டிவிகளின் முக்கிய பாகங்கள் ஜப்பானின் ஸான்யோ கம்பெனியோடு இணைந்து உருவாக்கப் பட்டவை.

இவற்றோடு, நூதனமான இரட்டை ஸோல்டரிங் முறையையும் இணைத்து உருவாக்கப்பட்டவை BPL கலர் டிவிகள். துல்லியமான படங்களோடு, வருடக் கணக்கில் தொல்லையற்ற செயல்திறனையும் வழங்குப்வை. அறிவியல் வளர்ச்சியின் விளைவான அதிநவீன தொழில் நுட்பத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம்தான், BPL லைப் பிறருக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கச் செய்கிறது. இன்றே உங்கள் அருகிலுள்ள BPL டீலரை அணுகுங்கள். நெஞ்சை அள்ளும் வடிவங்களில் பல்வேறு மாடல்களில் வரும் முழுமையின் முத்திரையை உங்களுடையதாக்குங்கள்.

BPL லில் அதை நீங்கள் காண்பீர்கள்

R K SWAMY/BPL/3583 TAM

அரசனாயிருந்தாலும் அசட்டை செய்கிறார்கள்.''

வீரபாண்டியன் கண்களில் வெறி நிறைந்த ஓர் ஒளி பிறந்தது. ''அடிகளாரே? மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துத் தலைவராக உமக்கு இஷ்டமா?'' என்று வினவினான்.

''பெரும் பாக்கியமல்லவா அது?'' என்றார் அடிகளார்.

''சரி, அதற்கு உம்மைத் தலைவராக்கி விடுகிறேன்.''

''அப்படித் தலைவனாக நான் என்ன செய்யவேண்டும்.''

''ஒரு ரகசியத்தை மட்டும் சொல்ல வேண்டும்.''

''என்ன! ரகசியமா?''

வீரபாண்டியன் அடிகளாருக்கு வெகு அருகில் வந்து, ''அடிகளாரே! கார்குழலி யாரைக் காதலிக்கிறாள்?'' என்று மிகக் குழைந்த குரலில் வினவினான்.

வீரபாண்டியனுக்குத் தன்னிடம் திடீரென அன்பு ஏற்பட்டதன் காரணத்தை அறிந்துகொண்ட அடிகளார் பின்னால் நகர்ந்து கொண்டே, ''தெரிந்தால் தங்களிடம் இத்தனை நேரம் மறைத்தா வைப்பேன்?'' என்றார்.

''அடிகளாரே! வீரபாண்டியனிடம் விளையாட வேண்டாம். விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டு நகரும்,'' என்றான் மன்னன்.

அடிகளார் ''தெரியாததைப் பற்றிக் கேட்டால் எப்படிச் சொல்லுவேன், மகாராஜா! தூதன் தங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறான். கார்குழலியும் எனக்காகக் காத்திருப்பாள்!'' என்று சொல்லிக் கொண்டே வேகமாக அந்தப்புரத்தை நோக்கி நடக்கலானார் அடிகளார்.

அவரைத் தொடர எண்ணி ஓர் அடி எடுத்துவைத்த வீரபாண்டியன் சற்று நிதானித்துத் தனக்குள் ஏதோ யோசித்த பிறகு விடுவிடு என்று மாளிகையை நோக்கி நடந்தான். மாளிகையை அடைந்ததும் மாடிப்படிகளில் ஏறித் தன் அறைக்குச் செல்ல முயன்றவன் வழியிலிருந்த மழவராயன் அறையின் சாளரங்கள் திறக்கப் பட்டிருப்பதைக் கண்டு உள்ளே நோக்கினான். உள்ளே இருந்த காட்சியைக் கண்டதும் அவன் உள்ளத்தே ஓரளவு அச்சம் உண்டானாலும் என்னதான் நடக்கிறது என்பதை அறிய விரும்பி, சாளரத்தின் மூலமாக உள்ளே பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். உள்ளே மழவராயன் எதிரே கண்களில் கோபம் பொங்கக் கார்குழலி நின்று கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கும் அவள் தகப்பனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையில் தன்னைப் பற்றித் தகவல் வந்தபோதெல்லாம் பேருவகையடைந்த பாண்டிய மன்னன், மழவராயன் கடைசியாக மகளிடம் உரைத்த ஒரு செய்தியைக் கேட்டதும் விவரிக்க இயலாத பெரும் திகைப்படைந்து கனவேகமாகத் தன் அறைக்குச் சென்றான். அங்கு தனக்காகக் காத்திருந்த தூதனைக் கண்டதும் சற்றுமுன் கேட்ட செய்தியால் ஏற்பட்ட திகைப்பு மாறாமலும், அதனால் உண்டான கோபத்தால் நிதானத்தைப் பெரிதும் இழந்தும், ''இது உண்மைதானா?'' என்று இரைந்தான்.

அவன் அபிப்பிராயத்தை உணர்ந்த தூதனும், ''ஆமாம் பிரபு!'' என்றான் மிகப் பணிவுடன்.

''அவன் வந்து எத்தனை நாளாகிறது?'' என்று சீறினான் வீரபாண்டியன்.

''மூன்று நாட்கள்!'' என்றான் தூதன்.

''மூன்று நாட்களா!'' என்ற வீரபாண்டியன் மிதமிஞ்சிய திகிலால் பின்னாலிருந்த ஆசனத்தில் தொப்பென்று விழுந்தான்.

(தொடரும்)

ஆறு வித்தியாசங்கள் விடை:

1. பின்னல்
2. முழிக்கிறானே
3. மேஜை விளக்கு
4. புத்தகம்
5. கிராப்
6. வெளிச்சம்.

மாஜிஸ்திரேட்: இரண்டு பெண்ணுங்க பின்னாடியே பாட்டுப் பாடிக்கிட்டுப் போனீங்களா?

வாலிபன்: அவர்கள் திரும்பிப் பார்த்ததும் பாட்டெல்லாம் வேஸ்ட்டுன்னு தெரிஞ்சு ஓடிட்டோம் சார்!

ஹெர் ஹாஹா

''நீங்கள் நடித்த படத்தில், உங்களுக்கு மிகவும் பிடித்த வசனம் எது?'' என்று நகைச்சுவை நடிகர்களைக் கேட்டபோது—

குமரி முத்து:

'இது நம்ம ஆளு' படத்தில் நாவிதர் கேரக்டர் எனக்கு. சலூன் கடையில் ஒரு நாள் ஷேவ் பண்ணிக் கொள்ள ஒருவர் வருவார். அவருக்கு நான் சோப்புப் பூசி விட்டு, கத்தியைக் கையில் இரண்டு தீட்டு தீட்டிக் கொண்டே முகத்தருகே கொண்டு போவேன். அப்போது அவர், ''யோவ், வேற எங்கேயோ பராக்குப் பார்த்துகிட்டு முகத்துல கத்தியை வைக்காதே. ஒழுங்கா முகத்தைப் பார்த்துப் பண்ணு'' என்பார்.

உடனே நான் ''முகத்தைப் பார்த்துத் தான் செய்யறேன். என் கண் பார்வையே இப்படிய்யா,'' என்பேன்.

இந்தக் காட்சி படமாக்கப்படும்போதே எல்லோரும் சிரித்து விட்டார்கள்.

பானா தானாவே வறலே

சார்லி:

'அண்ணே அண்ணே' படத்தில் வி.கே.ஆர். தலைமை சமையல்காரனாக நடித்தார். நான் உதவி சமையல்காரன். அவர் பெண்ணை நான் காதலிப்பேன்.

''பானா தானாவே உன் வாயில சரியா வரல., இந்த லட்சணத்துல என் பொண்ணைக் காதலிக்கிறியா?... படுவா!'' என்று வி.கே.ஆர். கோபமாகக் கேட்டதும்—

''ஃப்ழில் வேறு; சொந்ஃப வாழ்க்கை வேறு. ஃபானுவ் நினைக்கறப்ப என் மனசு ஃபக்கு ஃபக்குங்குஃது. ஃபானுவை நான் மனஃபார காஃபலிக்கறேன்,'' என்று நான் சொல்லும் கட்டம் எனக்கே சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

'உந்கம்மா - எந்கம்மா!

பாண்டியராஜன்:

'ஆண்பாவம்' படத்தில் எனக்கு அப்பாவாக நடித்த வி.கே.ராமசாமியிடம், ''எங்கம்மாவை நீ கல்யாணம் பண்ணிக் கிட்டேல்ல? அப்ப, உங்கம்மாவை நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன்'' என்று நான் சொல்லும் வசனம் எனக்கு மறக்காத ஒன்று.

எஸ்.எஸ். சந்திரன்:

'சிவப்பு மல்லி' படத்தில் போலித் தியாகியாக நடித்தேன் நான். சுதந்திர தின விழாவில், ''வெள்ளைக்காரனை எதிர்த்துக் கப்பலோட்டித் தூக்கிலிடப் பட்டாரே ம.பொ.சி...'' என்பேன். மேடையில் அமர்ந்திருக்கும் ஒருவர், 'ம.பொ.சி. இல்லீங்க; வ.உ.சி.' என்பார்.

உடனே நான் ''ஏதோ ஒரு ஊசி. ஓட்டினாரா இல்லையா? அதுல ஒரு ஊ'சி' வருதா இல்லையா?'' என்று பதில் சொல்வேன். எல்லாரையுமே சிரிக்க வைத்த வசனம் இது.

கப்பலோட்டிய ம.பொ.சி

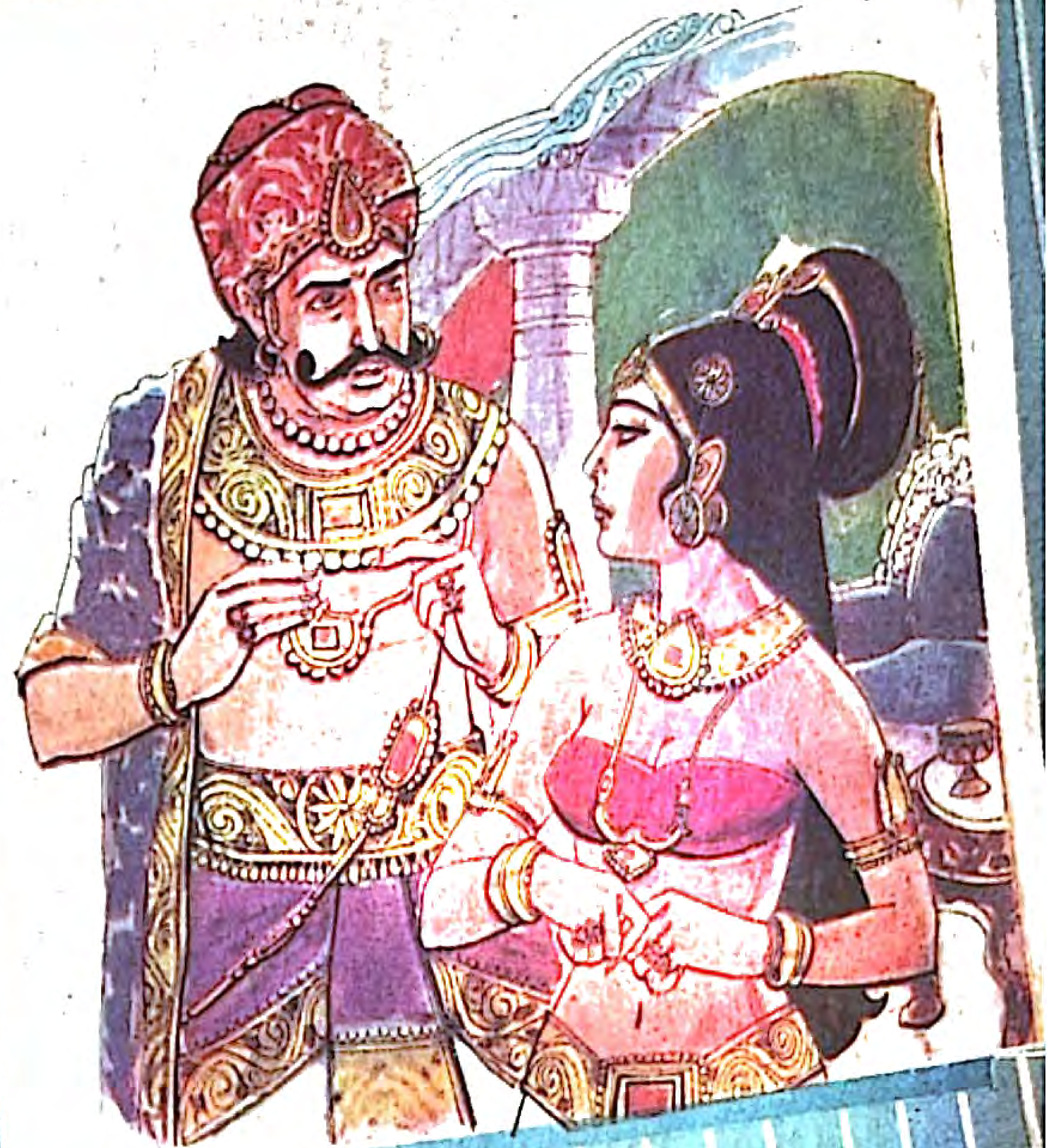
பேட்டி: டி. ஆர்.

கன்னி மாடம்

20-10-'84

19. தந்தையும் மகளும்

வீரபாண்டியனிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு புல்தரையில் புள்ளிமான் போல் துள்ளியோடிய கார்குழலி அந்தப்புர வாயிலை அடைந்ததும் சற்று நேரம் நின்று ஏதோ சிந்தித்துவிட்டு, உள்ளே நுழையாமல் பக்கவாட்டில் திரும்பி மழவராயன் மாளிகையை நோக்கி வேகமாக நடந்தாள். மழவராயன் மாளிகையும் அந்தப்புரத்தை ஒட்டியேதான் கட்டப்பட்டிருந்தது. அக்கம்பக்கத்திலிருந்த மாளிகையும் அந்தப்புரமும் விலகி நிற்பது போல் பார்வைக்குத் தெரிந்தாலும் பெருங்கொடிகளால் மறைக்கப்பட்ட மாடிகளின் குறுக்குத் தாழ்வாரமொன்று இரண்டு கட்டிடங்களையும் இணைத்துப் பாலமிட்டிருந்தது. அந்தப் பாலத்தின் இரு கோடிகளிலும் இரு மாடிப்படி வரிசைகள் நந்தவனத்துக்குள் இறங்கியிருந்தன. இரண்டு கட்டிடங்களிலுள்ளவர்களும் மாடிப்படிகளில் பரஸ்பரம் சம்பாஷிக்கும்படியாக அத்தனை அருகில் கட்டிடங்கள் இருந்தாலும், மழவராயன் சில ஆண்டுகளாகத் தன் படுக்குமிடத்தை மாளிகையின் ஒரு கோடியிலிருந்து மற்றொரு கோடியில், அந்தப்புரத்துக்கு அருகாமையிலிருந்த அறைக்கு மாற்றிக்கொண்டிருந்தான். மனைவி காலமான பிறகு மகள் தன்

சாண்டில்யன்

பார்வையிலேயே இருக்கவேண்டுமென்று மழவராயன் செய்துகொண்ட ஏற்பாடு அது.

படிகளில் ஏறிச்சென்று மாளிகையில் திரும்பியதும் முதன்முதலாகத் தென்படக்கூடியது மழவராயன் பள்ளியறைதான். பாண்டிய நாட்டுச் சிறப்புத் திறமைக்குச் சான்றாக விளங்கிய பெரும் தூண்களின்மீது எழுந்து நின்ற அந்த அறையின் அடித்தளத்தில்கூட ஆயிர மாயிரம் சின்னஞ்சிறு வண்ணச் சித்திரங்கள் வரையப்பட்டிருந்தன. நாலு பக்கத்துச் சுவர்களிலும் கண்ணகியும் மணிமேகலையும் வாழ்ந்ததால் விளைந்த தமிழ்க் காவியங்கள், ஓவியங்களாக அமைந்திருந்தன. தோட்டத்தையும் அந்தப்புரத்தையும் நோக்கி இரு பக்கங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பெரிய சாளரங்களை வெயிலடிக்கும்போது மறைப்பதற்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த கருள் தட்டிகளில்கூடத் தமிழர்களின் கலைத்திறமை நன்றாகக் காட்டப்பட்டிருந்தது. நீர்த்துளிகள் பட்டதும் இன்பமணம் கமழும் இயற்கை வாய்ந்த அந்த வெட்டிவேர் தட்டிகளில்கூட ஓரிரண்டு சுருட்டாமல் அவிழ்ந்து கிடந்ததால் மழவராயன் அறை முழுவதும் கம்மென்று வாசனை அடித்துக்கொண்டிருந்தது. அந்தத் தட்டிகளில்தான் எத்தனை எத்தனை சித்திர ஜாலங்கள்! அதோ ஒன்றில் கண்ணன் குழலூதும் எழிலுருவம்! இன்னொன்றில் ராதை நடனமாடும் இன்பத் தோற்றம்! அந்த ராதையின் புடவையில் வானவில் காட்டும் அத்தனை வர்ணங்களுமா இருக்கும். அவள் கன்னங்களிலென்ன கமலத்தின் சாயையா! உதடுகள் என்ன அத்தனை சிவப்பு! இப்படிப் பிரமிக்கும்படியாகத் தீட்டப்பட்டிருந்த உருவங்களுக்கு ஒளி வீசி இன்னும் அதிக உயிரிருக்கும்படியாகச் செய்துகொண்டிருந்தது அறை மூலையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஒரு விளக்கு. அறை மூலையிலிருந்தவை மொத்தம் இரு பெரிய வெண்கலப் பெண்ணுருவங்கள். அசப்பில் பார்த்தால் கையில் பிட்சைப் பாத்திரங்களை ஏந்தி நிற்கும் எழில் பொழியும் ஏந்திழைகளைப் போன்ற தோற்றமளித்த அந்த இரண்டு விளக்குகளில் கார்குழலி உள்ளே நுழைந்தபோது ஒன்றுதான் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த விளக்குக்கு முதுகைக் காட்டிக்கொண்டு அறை நடுவேயிருந்த மஞ்சத்தில் ஆழ்ந்த யோசனையுடன் உட்

கார்ந்து கொண்டிருந்தான் மழவராயன். எத்தனை எத்தனை கவலைகளால் பீடிக்கப்பட்டிருந்த அவன் மனத்துக்குள் அறையைச் சுற்றிலுமிருந்த கலைக்காட்சிகளோ காற்றில்லாமல் அசையாது எரிந்த விளக்கின் சுடரொளியோ எந்தவித ஆறுதலையும் அளிக்கவில்லை. அவன் மனத்தைக் கவரவேண்டுமென்பதற்காகத் திறந்திருந்த ஜன்னல் வழியாக அறைக்குள்ளே பட்டையாக விழுந்திருந்த சந்திர வெளிச்சம்கூடத் தன் உத்தேசத்தில் பெருந் தோல்வியே அடைந்தது. மழவராயன் மனம் பூராவும் தமிழ்நாட்டின் பிற்கால ஸ்திதியிலும் தனது மகளின் திருமண நிச்சய ஏற்பாடுகளிலுமே முற்றும் லயித்துக் கிடந்தது. ஆகவே கார்குழலி வேகமாக உள்ளே வந்ததையோ அவள் தனக்கு எதிரே நின்றதையோ மழவராயன் கவனிக்கவேயில்லை. அவள் குரல் கொடுத்த பிறகுதான் இந்த உலகத்துக்கு வந்தான். வேகமாகப் பாய்ந்து வரும் காவிரி நீர் கரையால் தடுக்கப்பட்டதும், எப்படி ஒருமுறை அலைமோதித் திரும்புமோ அந்த மாதிரியே கடுவேகத்துடன் வந்த கார்குழலியும் மழவராயன் மௌனத்தால் ஒரு நிமிஷம் தேக்கி நிறுத்தப்பட்டிருந்தாலும் உள்ளேயிருந்த ஆக்ரோஷத்தால் திரும்பி நோக்கி, ''அப்பா!'' என்று அழைத்தாள்.

குரலில் ததும்பிய உஷ்ணத்தால் கணீரெனத் தெறித்த அந்த அழைப்புக்கூட மழவராயனை உலுக்கிவிடவில்லை. எதற்கும் அசைந்து கொடுக்கும் சுபாவமில்லாத மழவராயன் மிக மெதுவாகவே தலையை உயர்த்தி, ''குழலியா?'' என்றான் ஆச்சரியத்துடன்.

துடிப்பிலிருந்த கார்குழலிக்கு அவன் சாந்தம் அதிகக் கோபத்தை அளித்தது. ''குழலிதான். ஏன், தெரியவில்லையா?'' என்றாள்.

(ஒலிம்பிக்ஸ் விழாவில்)

''அந்த இந்திய விளையாட்டு வீரர், என்ன வேணும்னு அடம் பிடிக்கிறார்?''

''ஒலிம்பிக் மெடலே பார்த்ததில்லையாம். ஒண்ணு காமிக்கச் சொல்றார்.''

—தேரமுந்தூர் மணி

மழவராயன் கண்கள் அவள் முகத்தை ஒரு வினாடி ஆராய்ந்தன. பிறகு உதடுகள் மெல்லவே உச்சரித்தன: ''தெரிகிறது'' என்று.

''எதற்காக வந்தேனென்று ஏன் கேட்கவில்லை?'' என்று கார்குழலி வினவினாள்.

''இவ்வளவு அவசரமாக வந்திருப்பவள் சொல்லாமலா போய்விடப் போகிறாள்?'' என்ற மழவராயன் பேச்சோடு அவன் இதழ்களில் புன்முறுவலும் படர்ந்தது.

''சொல்லாமல் போகப் போவதில்லை, சொல்லி நியாயம் கேட்கவே நான் வந்திருக்கிறேன்,'' என்றாள்.

'சொல்' என்பதற்கு அடையாளமாகப் பார்வையொன்றை அவள்மீது வீசினான் மழவராயன். அவன் மௌனத்தாலும் பார்வையாலும் உதறி எழுந்த உணர்ச்சிகளுடன், ''அந்தப்புர நந்தவனத்தை எத்தனை நாட்களாக அன்னியர்களுக்குத் திறந்து விட்டிருக்கிறீர்கள்?'' என்று வினவினாள் அவள்.

மழவராயன் உணர்ச்சியற்ற முகத்திலும் சற்று உணர்ச்சி தோன்றி மறைந்தது. ''அப்படி எந்தவித உத்தரவும் போட்டிருப்பதாக எனக்கு நினைவில்லை,'' என்றான்.

''பழைய உத்தரவை மாற்றாவிட்டால் அந்தப்புர நந்தவனத்துக்குள் நுழையும் ஆடவருக்கு என்ன தண்டனை அளிக்க வேண்டும்?''

''சந்தேகமென்ன, மரண தண்டனைதான்.''

''அப்படியானால் மரண தண்டனைக்கு ஓர் உத்தரவு எழுதுங்கள்.''

''யாருக்குத் தண்டனை விதிக்க வேண்டும் என்று சொல்லவில்லையே?''

''வீரபாண்டியனுக்குத்தான்.''

இந்தப் பதிலால் மழவராயன் ஏதாவது அசந்துபோய் விடுவானென்றோ, பிரமித்து அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு எழுந்து நின்றுவிடுவானென்றோ கார்குழலி நினைத்திருந்தால் அவள் ஏமாந்தே போனாள். கேள்விக்கும் ஆச்சரியத்துக்கும் அறிகுறியாக மழவராயன் புருவங்கள் ஒரு முறை ஏறி இறங்கின. அவ்வளவுதான். சாந்தம் நிரம்பிய குரலிலேயே மழவராயன் மீண்டும் மகளை வினவினான்: ''யார், மதுரை மன்னனா?''

''மதுரை மன்னனல்ல,'' என்றாள் பதிலுக்குக் கார்குழலி.

''வேறு வீரபாண்டியன் ஏது?''

''இலங்காபுரனுக்கு அடிமையாக ஒரு வீரபாண்டியன் இருக்கிறான்.''

மழவராயன் இதழ்களில் புன்முறுவல் லேசாகப் படர்ந்தது. ''அவனை அடிமைத் தளையிலிருந்து மீட்கவும், மதுரையின் உண்மையான மன்னனாக அவனை ஆக்கவுமே, இப்பொழுது முயற்சி செய்கிறேன் குழலி,'' என்றான் மழவராயன்.

''முயற்சியா! எப்படி முயற்சி செய்கிறீர்கள்?''

''உன்னை அவனுக்கு எதற்காகத் திருமணம் செய்து கொடுக்கிறேனென்று நினைக்கிறாய்?''

''அவனைக் காப்பாற்றவா?''

''அவனைக் காப்பாற்ற அல்ல. நாம் பிறந்த இந்த நாட்டைக் காப்பாற்ற. தமிழ் மக்களைக் காப்பாற்ற.''

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட கார்குழலியின் கோபம் சற்று உச்ச நிலையை அடைந்தது. ''உங்களால் காப்பாற்ற முடியாது,'' என்றாள்.

''ஏன்?'' என்று வினவினான் மழவராயன்.

''இந்த வீரபாண்டியனை நான் திருமணம் செய்து கொள்ள முடியாது.''

''ஏன், அவனுக்கென்ன குறைச்சல்?''

''குறைச்சல் எதுவுமில்லை, எனக்கு இஷ்டமில்லை.''

''உன் இஷ்டத்தை யார் கேட்டது?''

இந்தக் கேள்வியால் கோபம்

உச்சநிலையை அடையவே கார்குழலி ஜொலிக்கும் கண்களுடன் தகப்பனைப் பார்த்தாள். மழவராயன் பார்வையில் மட்டும் கோபமோ, பதற்றமோ இல்லை. ஏதோ சாதாரண விஷயத்தைப் பற்றித் தர்க்கிப்பவன் போலவே, மகளின் திருமண விஷயத்தைப் பற்றியும் தர்க்கிக்கலானான் மழவராயன். ''என் இஷ்டத்தை யார் கேட்டதா? என் இஷ்டத்துக்கு விரோதமாக நான் வெறுக்கும் ஒருவன் காலிலா என்னைக் கட்டப் போகிறீர்கள்?'' என்று கார்குழலி மீண்டும் சீறிய போதுகூட மன்னன் சிறிதும் அசைந்து கொடுக்காமலே பதில் சொன்னான்: ''குழலி, நீ அரசகுமாரி. அரச வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள் விருப்பு வெறுப்பு வைத்துக் கொள்வதால் விபரீதங்களே விளையும்?'' என்றான்.

''அரச குடும்பத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு விருப்பு வெறுப்புக் கூடாதா? ஏன் அவர்கள் மனிதர்களில்லையா? மனித உணர்ச்சிகள் அவர்களுக்குக் கிடையாதா? மற்ற மனிதர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? மற்றவர்களைப்போல அவர்கள் சாப்பிடுவதில்லையா, உறங்குவதில்லையா, பிறப்பதில்லையா, சாவதில்லையா?'' என்று வினவினாள் மழவராயனின் மகள்.

''நீ சொன்ன அத்தனையிலும் வித்தியாசமிருக்கிறது, கார்குழலி! மற்றவர்களைப்போல் அரசர்கள் சாப்பிடுவதில்லை! மற்றவர்கள் சாதாரண உண்டியுண்டால் அரசர்கள் சதா அறுசுவையுண்டியே உண்ணுகிறார்கள். மற்றவர்கள் சிறு வீடுகளில் வாழ்ந்தால் அரசர்கள் மாளிகையில் வாழ்கிறார்கள். மற்றவர்கள் பாயில் படுத்தால் மன்னர்கள் பஞ்சணையில் படுக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் பாயில் படுத்தாலும் உறங்குகிறார்கள். மன்னர்கள் பஞ்சணையில் படுத்தாலும் உறங்குவதில்லை. மற்றவர்கள் பிறக்கும்போது தங்கள் குடும்பத்தை மட்டும் ரட்சிக்கும் கடனுடன் பிறக்கிறார்கள்; மன்னர்கள் பிறக்கும்போது ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்களைக் காப்பாற்றும் பொறுப்புடன் பிறக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் சாகும்போது சாவுடன் அவர்கள் படலம் முடிந்துவிடுகிறது. மன்னர்கள் சாவு சரித்திரத்தில் எழுதப்படுகிறது. அவர்கள் ஆட்சியின் பாதகமும் சாதகமும் ஏடுகளில் தீட்டப்படுகின்றன. அவர்கள் மாண்ட ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்

பார்! பார்! பட்டணம் பார்!

சென்னை மாநகராட்சியின் மணிக்கூண்டு, சுமார் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு வரை வடசென்னைவாசிகளுக்குக் காலைச் சேவலாக இருந்தது. அதன் மணியோசையைக் கேட்டு, அதையே ஆதாரமாக வைத்து தத்தமது தொழிலகங்களுக்குச் சென்ற தொழிலாளர்கள் நிறையப் பேர். அதோடு, மாநகராட்சி அலுவலகம் சம்பந்தப்பட்ட வேலைகளை முடிப்பதற்காக அங்கே வருபவர்களுக்கு அந்த மணி ஓசை நல்ல சகுனமாக அமைவதுண்டு.

இந்த ஒலியைத் தருபவை ஐந்து பிரம்மாண்ட மணிகள். சுத்தியல் போன்ற அமைப்பு ஒவ்வொரு மணியையும் தாக்கி ஒலியைப் பிரசவிக்கின்றன.

மாநகராட்சி வழியாகப் போவோரும் வருவோரும் இந்த மணிக்கூண்டை அண்ணாந்து பார்த்த 'காலம்' எல்லாம் போய் விட்டது. எல்லோரும் இப்போது தங்கள் மணிக்கட்டைத்தான் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள்.

படங்கள், தகவல்: ஸ்படிகா

மணி ஆன நகராட்சி

களுக்குப் பின்பும் அவர்களை மக்கள் போற்றவோ தூற்றவோ செய்வார்கள். இத்தனை வித்தியாசங்களிருக்கின்றன. பிறப்பு இறப்பு மட்டுமல்ல கார்குழலி, வாழ்க்கையிலும் பெருத்த வித்தியாசமிருக்கிறது. சாதாரணப் பிரஜைகள் இஷ்டப்படி திருமணம் செய்து கொள்ளலாம். மன்னர் மரபில் பிறந்தவர்கள் அப்படிச் செய்து கொள்ள முடியாது.''

''ஏன்?''

''சாதாரணப் பிரஜையின் திருமணம் அவனை மாத்திரம் பாதிக்கிறது. மன்னர் மரபினர் திருமணம் ஆயிரக்கணக்கான குடிமக்களைப் பாதிக்கிறது. ஆகவே மன்னர் மரபினர் சம்பந்தப்பட்டவரையில் மக்களுக்காகத்தான் மணமே தவிர, மனத்துக்காக மணம் என்பது கிடையாது. எந்த இடத்தில் திருமணம் செய்து கொண்டால் ஜனங்களுக்கு லாபமாயிருக்குமோ அந்த இடத்தில்தான் அரச வம்சத்துப் பெண்கள் மணம் செய்து கொள்ளவேண்டும்,'' என்று விளக்கிச் சிறிது நேரம் பேச்சை நிறுத்தினான் மழவராயன்.

''இந்தக் குடிகாரனின் காலில் என்னைக் கட்டத் தீர்மானித்து விட்டீர்களா? என்ன லாபத்தை உத்தேசித்து அப்படித் தீர்மானித்தீர்கள்?'' என்று வினவினாள் கார்குழலி.

''முன்பு சொன்னது போல் நாட்டின் லாபத்தை உத்தேசித்துத்தான். இந்தத் திருமணத்தால் பாண்டியநாடு பலப்படும். என் படைகளுடன் பாண்டியப் படைகள் சேர்ந்தால் இலங்காபுரன் சிங்களத்திலிருந்து அழைத்து வந்திருக்கும் படைகளின் பலம் பெரிதும் குறையும். அதனால் இலங்காபுரன் பிடியும் பாண்டிய நாட்டான் மீதிருந்து சிறிது தளரும். பிறகு அவனைத் திரும்ப ஊருக்கு அனுப்புவது ஒரு பிரமாதமான காரியமல்ல. இப்படி இலங்காபுரன் அனுப்பப்பட்டுவிட்டால் போருக்குத் தயார் செய்யும் சோழ மன்னன்கூடப் போரைக் கைவிட்டு விடுவான்.''

''ஏன், சோழ மன்னனுக்கு உங்களைக் கண்டால் பயமோ?'' என்றாள் கார்குழலி.

அவள் குரலில் தொனித்த ஏளனத்தை லட்சியம் செய்யாமலே, ''பயமல்ல குழலி! சிங்களத்து ஆதிக்கம் தமிழ்நாட்டில் வேரூன்றக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் சோழ மன்னன் படையெடுக்க முற்படுகிறான். அந்த ஆபத்து தீர்ந்தால் படையெடுக்கமாட்டான்,'' என்று விளக்கினான் மழவராயன்.

''இதெற்கெல்லாம் ராஜீய ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொள்ளலாமே,'' என்றாள் கார்குழலி.

''செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் ஏட்டிலெழுதும் ஒப்பந்தங்களைவிட ரத்தத்தில் எழுதப்படும் ஒப்பந்தங்கள் நீண்டகாலமிருக்கும். தவிர, வீரபாண்டியனுக்கும் உனக்கும் திருமணமாகி மகன் பிறந்தால் மழவமும் பாண்டிய நாடும் ஒன்றாக இணைந்து பலமான ஒரு வல்லரசு சிருஷ்டிக்கப்படும். பிறகு பாண்டிய நாட்டவர் சக்தியை எதிர்த்து நிற்கச் சோழனால்கூட முடியாது. உன் மகன் வீரனாயிருந்தால் சோழனையும் வெற்றிக்கொண்டு தமிழர்களின் பேரரசனாகக்கூட வாழலாம்,'' என்று பேசிக் கொண்டே போன மழவராயன் தான் பூவுலகில் இருக்கிறோமென்பதை மறந்து கனவுலகில் சஞ்சரிக்க ஆரம்பித்தான்.

தன் உணர்ச்சிகளை ஒரு பொருட்டாக மதிக்காமல் தன்னை ராஜ்யத்துக்காகக் கை மாற்றப்படும் பொருளைப் போல் தகப்பன் நினைப்பதைக் கண்ட கார்குழலி, கோபத்தால் தொண்டையடைக்கக் கம்மிய குரலில் தகப்பனாரை நோக்கிச் சீறினாள். ''அப்பா! நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் உண்மையாயிருக்கலாம். ஆனால் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் நான் வீரபாண்டியனை மணக்க முடியாது. அவனை நான் மனதார வெறுக்கிறேன்,'' என்றாள்.

''காலம் வெறுப்பை விருப்பாக மாற்றிவிடும். கசப்பைக் காதலாக்கும்,'' என்றான் மழவராயன்.

''வீரபாண்டியனை மணப்பதைவிட வைகையில் விழுந்து பிராணனை விடுவேன்.''

''வைகை வெகுதூரம் இருக்கிறது. வைகையை நீ அடுத்த முறை பார்க்கும்போது வீரபாண்டியன் மனைவியாகவும், பாண்டிய ராணியாகவுமே பார்ப்பாய். சந்தேகமே வேண்டாம், கார்குழலி!'' என்று சாந்தத்தை உதறிக் கொண்டு சீறி விழுந்த மழவராயன் தன் மகளை நோக்கி மேலும் கூறினான்:

''மகளே, என் பொறுமையை அதிகமாகச் சோதிக்காதே. மன்னர் மகளாக நடந்து கொள். உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கடமையில் கவனத்தைச் செலுத்து. எத்தனை அபாயங்கள் நமது மக்களைச் சூழ்ந்திருக்கின்றன என்பது உனக்குத் தெரியாது. உன் ஒருத்தி பிடிவாதத்துக்காக நான் லட்சக்கணக்கான மக்களைப் பலி கொடுக்கத் தயாராயில்லை. இப்பொழுது பாண்டியனைக் காண இலங்காபுரன் ஒரு தூதனை அனுப்பியிருக்கிறான்,'' என்று பேசிக் கொண்டே போன மழவராயன் சற்று நின்று மகளை நோக்கி, ''ஏன் தெரியுமா?'' என்று வினவினான்.

''ஏன்?'' என்று பதிலுக்குக் கேட்டாள் கார்குழலி.

''சோழ நாட்டிலிருந்து அவசர தூதன் ஒருவன் வந்து மதுரையில் தங்கியிருக்கிறான். அவன் யார் தெரியுமா?'' என்று உதடுகளில் கோபங் கலந்த புன்முறுவல் தவழ மீண்டும் ஒரு கேள்வியை வீசினான் மழவராயன்.

''யார்?'' என வினவினாள் கார்குழலி.

மழவராயன் வார்த்தைகளை மிகுந்த மரியாதையுடனும் ஓரளவு பயத்துடனும் உச்சரித்தான்: ''அண்ணன் பல்லவராயன்.''

இரு சொற்களைக் கொண்ட அந்த வார்த்தை கார்குழலியைக்கூட அதிரச் செய்யவே சட்டென்று தலை நிமிர்ந்து தகப்பனை நோக்கி, ''யார் சின்னப் பல்லவராயரா?'' என்றாள்.

ஆமென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையசைத்தான் மழவராயன். இந்தப் பதில் கார்குழலிக்கு மட்டுமல்ல, அதுவரை சாளரத்தருகில் மழவராயன் தன் பக்கம் வாதிப்பதை மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டு நின்ற வீரபாண்டியனுக்கும் பேரதிர்ச்சியை விளைவிக்கவே, மிக வேகமாக நடந்து தன் அறைக்குச் சென்று அந்தச் செய்தியைத் தன் நாட்டுத் தூதன் மூலம் ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டான் அவன்.

சற்று நேரத்தில், தன் மெய்க்காவலர் படைத் தலைவனை வரவழைத்து, ''நாளைக்கே பாண்டியநாடு புறப்பட வேண்டும். சகலத்தையும் தயார் செய்,'' என உத்தரவிட்டான். பிறகு தன்னுடன் வந்திருந்த இரு அமைச்சர்களையும் கூப்பிட்டுத் திருமண நிச்சயத்தை எப்படி நடத்துவது என்று வினவினான்.

''பாண்டிய நாட்டு மன்னன் திருமண நிச்சயம் கோலாகலத்துடன் நடக்க வேண்டும். அதற்கு இப்பொழுது அவகாசமில்லை,'' என்றார் முதலமைச்சர்.

''திருமண நிச்சயத்திற்கு அவகாசமில்லாவிட்டாலும் திருமணம் நிச்சயமாகிவிட்டதாகப் பறையறைவிக்கச் செய்தால் போதும்,'' என்றார் மற்றவர்.

''அதனால் என்ன பிரயோசனம்?''

''பறையறைவித்தலே திருமண நிச்சயத்திற்கு ஓர் அத்தாட்சி. பிறகு மனத் தொடர்பிலிருந்து மழவராயன் விலக முடியாது. தவிர, இந்தத் திருமணத் தொடர்பு நிச்சயமாகிவிட்ட செய்தியுடன் மதுரை சென்றால் அண்ணன் பல்லவராயனையும் தைரியமாக எதிர்த்துப் பேசலாம்.''

இவர்கள் இப்படித் திருமணத்தை உறுதிப்படுத்தத் தீர்மானித்துக் கொண்டிருந்த அதே சமயத்தில் திருமணத்தை உடைக்கச் சிவானந்த அடிகளார் வேறோர் ஏற்பாட்டைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அந்த ஏற்பாட்டை முன்னிட்டுச் சுமார் இருபத்தைந்து வயது மதிக்கக்கூடிய வாலிபனொருவனைக் கார்குழலியின் அந்தப்புரத்துக்கு வெகு ரகசியமாக அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தார்.

(தொடரும்)

''கனவுகளுக்குப் பலன்'ன்னு நான் எழுதிய புத்தகம் ஒரு மணி நேரத்துல ஆயிரம் பிரதி வித்துப் போச்சு!''

''நிஜமாவா...?''

''ஆனால் அதுவும் கனவுல தான்...!''

—பொன். கிருஷ்ணமூர்த்தி

சாதனை! இதனை அடைய முழுமையான கட்டுப்பாடு மிகமிக அவசியம். களரி என்னும் புராதனக்கலை மனிதனை அடைய முடியாத சாதனையை அடைய வழிகோலுவது. நிராயுத பாணியான களரி நிபுணன் ஆயுதம் தாங்கிய ஒருவனை [illegible] எங்ஙனம்? கட்டுப்பாடு [illegible]. [illegible] பாங்கும் களரி நிபுணனைப் போன்றே கட்டுப்பாட்டுடன் 60 வருடகாலமாக இயங்கி, வங்கித் துறையில் சாதனைகள் படைத்துள்ளது.

களரி மாணவனின் பயணம் போன்றே எங்கள் பயணமும் இடைவிடாத ஒன்றாகும். இந்நீண்ட பாதையில் நாங்கள் படைத்திட்ட சாதனைகளைக் கண்டு வியந்து மகிழ்ந்து நிற்கவில்லை. கால மாற்றத்திற்கேற்ப மாற்றங்களைச் செயல்படுத்தி எங்கள் சேவையின் பயணத்தை இடைவிடாது தொடர்ந்து வந்துள்ளோம். இப்பயணத்தில் மைல்கற்கள் பற்பல — கேரளத்தின் முதல் ஷெட்யூல்டு பாங்காக இருந்தது. பொருளாதார ரீதியில் [illegible] உதவியது. [illegible] தொழில்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் உதவி, ஏற்றுமதி, வெளிநாட்டில் வாழும் இந்தியர்களுக்கான பல திட்டங்கள், [illegible] எங்கள் பயணம் நிற்காது தொடர்கிறது.

எங்களுக்கும் களரி நிபுணனுக்கும் உள்ள ஒரே வேறுபாடு — களரி நிபுணனின் குறிக்கோள் உடல் வலிமை என்றால், எங்களுடையது சமூகத்தை பொருளாதார ரீதியில் வலிமைப்படுத்துவதாகும்!

சிந்தனையும் திறமையும் சேரும் போது மனிதன் உயர்நிலை அடைகிறான்

ரூ. 400 கோடிகளுக்கு மேல்

டெபாசிட் தொகை

287 கிளைகள்

Regd. Office : Trichur

MAA COMMUNICATIONS SIB 488A TAM

டிஸ்கோ சாந்திக்கும் ஒரு காமெரா மேனுக்கும் காதல் மலர்ந்துள்ளது. காமெராமேன் டிஸ்கோ சாந்தி வீட்டிற்கு வருகிறார். போகிறார். அப்பா அம்மா இதைக் கண்டுகொள்வதே கிடையாது. காரணம் டிஸ்கோ சாந்தியின் வருமானத்தில்தான் குடும்பம் நடக்கிறதாம்.

இரண்டாவது ஞாயிற்றுக்கிழமை ஊரில் இருந்தால் காரில் டிஸ்கோ சாந்தியும் அவர் தங்கை லலிதகுமாரியும் கருமாரியம்மன் கோவிலுக்குத் தவறாமல் போய் வந்து விடுவார்கள்.

டிஸ்கோ சாந்தியும் ஏவி.எம். ராஜன் மகள் மகாலட்சுமியும், நெருங்கிய தோழிகளாக இருந்தார்கள். சமீபகாலமாக இவர்களுக்குள் என்ன தகராறோ, அவர்கள் வீட்டிலிருந்து யாரும் இங்கே வருவதில்லை.

காமெராக் காதல்

தகவல்: சங்கர்

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன் சாண்டில்யன் சாண்

27.10.88

20. சித்திரமும் சிவனடியாரும்

பாண்டிய மன்னனுக்குத் திருக்குறள் ஓதிவிட்டு, பரபரப்புடன் நந்தவனத்திலிருந்து அந்தப்புரத்தை நோக்கி நடந்த அடிகளார், அந்தப் புரத்தின் கீழ்ப்பாகத்திலிருந்த தனது அறைக்கருகே வந்ததும் உள்ளே நுழைய மனமில்லாமல் தாழ்வாரத்திலேயே நின்று ஏதோ சிந்திக்கலானார். சூழ்நிலையும் சிந்தனைக்கு மிக அனுகூலமாயிருந்தது. எங்கும் நிசப்தம் நிலவிக் கிடந்தது.

நந்தவனத்துப் பக்கமாக அடிகளாரின் அறை அமைந்திருந்ததால் அங்கு காவல் வீரர்கள்கூட யாருமில்லை. கட்டிடத்தின் வெளிப்பக்கத்தில் காவல் புரிந்த வீரர்களின் நடமாட்டம்கூட இடையே தடுத்து நின்ற பெரும் சுவர்களின் காரணமாகக் காதில் விழவில்லை. நேரம் அதிகமாகி விட்டதால் கார்குழலியைத் தோட்டத்திலிருந்து எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஓரிரு பாங்கியரைத் தவிர மற்றப் பணிப்பெண்களெல்லாரும் உறக்கத்தின் அணைப்பில் பரவசப்பட்டுக் கிடந்ததால் மாடிப் பக்கமிருந்தும் கால்களின் நடமாட்டச் சத்தமோ, மெட்டிகளின் கிண்கிணி என்ற ஓசையோ, சிலம்புகளின் சலசலப்புச் சத்தமோ எதுவுமே கேட்காமல் அமைதி பரிபூரணமாக இருந்தது. கூண்டுகளில் உறங்காத ஏதோ ஓரிரு பறவைகளின் கிலா கிலா சப்தம் ஒவ்வொரு முறை கேட்டது.

நந்தவனத்தில் ஏதோ ஒரு பாகத்திலிருந்த மயிலொன்று ஒரு முறை தனது அபஸ்வரக் குரலைக் காட்டி அகவியது. இந்தச் சில்லறைச் சப்தங்களைத் தவிர எந்தவிதமான இடைஞ்சலுமில்லாத சூழ்நிலையில் சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்ட அடிகளார் அன்று நடந்த சம்பவங்களையும் அவற்றால் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகளையும் பற்றி ஆராயத் தொடங்கினார்.

அன்று வரை வீரபாண்டியனை அடிகளார் பார்த்ததே இல்லை. பார்க்காததற்கு முன்பே அவருக்கு அவனிடம் மிகுந்த அருவருப்பு இருந்து வந்தது. பார்த்த பின்பு, அந்த அருவருப்பு ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாகியதோடு, இப்பேர்ப்பட்டவனுக்கா கார்குழலியை மணம் முடித்துக் கொடுக்க மழவராயன் நினைத்திருக்கிறான் என்பதை எண்ணி எல்லையற்ற வியப்பில் மூழ்கினார். இலங்காபுரனின் தயவில் காலங்கழிக்கும் மன்னனும் ஒரு மன்னனா என்று அவனைச் வெறுத்து வந்த அடிகளார், அவனைத் தோட்டத்தில் நேரில் சந்தித்ததோடு அவன் கார்குழலியிடம் நடந்துகொண்ட மாதிரியையும் கவனித்த பின்பு, இப்பேர்ப் பட்ட ஒரு மூர்க்கனிடம் தன் வளர்ப்புக் குழந்தையை ஒப்படைக்கக் கூடாது என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

இதை எப்படியும் நிறுத்தியாக வேண்டும் என்று தீர்மானித்து அதற்கான மார்க்கம் என்ன என்பதைப்பற்றி யோசனையிலும் ஆழ்ந்தார். தாழ்வாரத்தில் இந்த மாதிரி சிந்தனையில் ஆழ்ந்த அந்த நேரத்திலும் வீரபாண்டியனின் உருவம் அவர் புத்தியில் எழுந்து நின்றது. குடியால் நிதானமிழந்த அவன் நடை, வெறியும் குழப்பமும் நிறைந்த அவன் கண்கள், ஊதிய அவன் சரீரம், விஷமும் அறிவீனமும் கலந்த அயோக்கியச் சிரிப்பு அத்தனையும் அவர் கண் முன்பாக எழுந்து தாண்டவமாடின. இத்தனை அழகில் அவன் இலக்கியம் பேசிய லட்சணத்தை நினைத்ததும் அடிகளார் உள்ளத்தில் எரிச்சலோடு உதட்டில் சற்றுப் புன்முறுவலும் தவழ்ந்தது. நாட்டை ஆள்வதில் அசட்டையும், காம வேட்டையாடுவதில் கருத்தும் கொண்ட அந்தக் கசடனுக்குக் கண்ணின் கருமணி போன்ற கார்குழலியைக் கட்டிக் கொடுக்க மழவராயன் ஏன் ஒப்புக் கொண்டான் என்பதும்

அடிகளாருக்கு நன்றாகத் தெரிந்தேயிருந்தது. நாட்டின் நன்மையை உத்தேசித்துக் குலசேகர பாண்டியனின் மகன் விக்கிரம பாண்டியனுக்கோ அல்லது மதுரையை ஆண்டுவரும் வீரபாண்டியனுக்கோ மகளைப் பலியிடுவதென மழவராயன் முன்பே தீர்மானித்து விட்டானென்பதை அடிகளார் அறிவார்.

இந்த இரண்டு பேர்களில் யாருக்குக் கார்குழலி கிடைப்பாள் என்பதில்தான் சந்தேகமிருந்தது. சோழ மன்னனின் படை பலத்தைக் கொண்டு மதுரையைக் கைப்பற்றிப் பின்னால் அரசாளக் கூடிய குலசேகர பாண்டியன் மகனுக்கா அன்றி இப்பொழுது அரசாளும் வீரபாண்டியனுக்கா என்பதிலிருந்த சந்தேகத்தைக் கருணாகரத்தேவன் வந்து உடைத்துவிட்ட பின்பே இந்தத் திருமணம் நிச்சயமாயிற்று. இந்தத் திருமணத்தால் இலங்காபுரனை அடக்கி எப்படிச் சோழ நாட்டுப் படையெடுப்பைத் தடுத்து மக்களைக் கோரமான யுத்தத்திலிருந்து காப்பாற்றலாம் என்பதைக் கருணாகரத் தேவன் எடுத்துச் சொன்னபோது அடிகளாரும் கூடத்தானிருந்தார். ஓரிரு சமயங்களில் குறுக்கிட்டும் பேசிப் பார்த்தார்.

ஆனால் கருணாகரத்தேவன் வீராவேசம் கலந்த பேச்சுக்கு முன்பு அடிகளார் நாசூக்காகக் குத்திக் குத்திப் பேசிய பேச்சும் கேட்ட கேள்விகளும் பயனற்றுப் போயின. தேவன் சொன்னதில் அரசியல் உண்மை புதைந்து கிடந்ததை மழவராயன் கண்டான். அடிகளார் நறுக்கிட்ட சமயங்களிலெல்லாம் அவரை உஷ்ணமாகப் பார்த்து அடக்கினான். அப்படியும் அடங்காமல்தான் அடிகளார் தம் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டினார்.

ஆனால், அது பலிக்கவில்லை. வீரபாண்டியனுக்குப் பெண்ணை மணம் முடித்துத் தருகிறேனென்று உறுதி கூறிவிட்டான் மழவராயன். அன்று முதல் வீரபாண்டியனை நேரில் ஒரு முறை பார்த்துவிட வேண்டுமென்று முடிவுக்கு வந்தார் அடிகளார். ஆனால் இத்தனை விபரீதமான சந்தர்ப்பத்தில் அவனைத் தான் பார்க்க நேரிடும் என்பதை மாத்திரம் அவர் அப்பொழுது உணரவில்லை. அவனைத் தான் சந்திக்க நேர்ந்த முறையை நினைத்த அடிகளார் தமக்குள்ளேயே நகைத்துக் கொண்டதோடு நில்லாமல் வீரபாண்டியனால் பாண்டிய நாட்டைக் காப்பாற்ற முடியாது என்ற முடிவுக்கும்

வந்தார். பார்த்த மாத்திரத்தில் யாரையும் எடை போடக்கூடிய அடிகளார். பாண்டிய நாடு அதிக நாட்கள் வீர பாண்டியன் கையிலிருக்காது என்று சந்தேகமறத் தெரிந்துகொண்டார். நாடற்ற ராணியாகக் கார்குழலி வாழ்வதிலும் அவருக்கு இஷ்டமில்லை.

அப்படி நாடற்ற ராணியாய் வாழ்வதானால் இவனுக்கு ஏன் அவள் மணமாலை சூடவேண்டும் என்று யோசித்துப் பார்த்தார். அபராஜிதனைக் காட்டில் சந்தித்த நாளாய்க் கார்குழலியின் போக்கைக் கவனித்த அவர், அவள் மனம் அவனிடம் பூரணமாக ஒன்றிவிட்டதை உணர்ந்து கொண்டிருந்தார். ஆகவே எப்படியாவது கார்குழலியைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற திடசித்தம் கொண்டு அதை அமுல் நடத்து முன்பு கார்குழலியை ஆசுவாசப்படுத்திவிட்டுச் செல்வோமென அவள் அறையை நோக்கி நடந்தார்.

அடிகளார் கார்குழலியின் அறையை அடைந்தபோதுதான் கார்குழலியும் தந்தையுடன் வாதாடிவிட்டுத் திரும்பியிருந்தாள். மழவராயனுடன் வாதாடியதால் மனம் சுக்கல் சுக்கலாக வெடிக்கத் தன் அறைக்குத் திரும்பிய கார்குழலி பஞ்சணையில் படுக்காமல் பலகணியில் சாய்ந்து நின்று நந்தவனத்தில் கண்களை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள். நந்தவனத்தில் எத்தனை எத்தனையோ புஷ்பச் செடிகளும் மரங்களும் இருந்தாலும் ஒன்றுகூட அவள் கண்களுக்குப் படவேயில்லை. எல்லாம் சர்வ சூன்யமாகத் தெரிந்தன அவளுக்கு. பார்வை நினைப்பைப் பொறுத்தது. நினைப்பு நிலைகுலையும்போது பார்வையும் நிலைகுலைந்து போகிறது. மனம் சூன்யமானால் பார்வையும் சூன்யம்தான். உலகமே இருண்டு விட்டதுபோல் அவள் உள்ளம் நினைத்ததால் அவள் சம்பந்தப்பட்டவரை உலகம் இருண்டுதான் கிடந்தது. அவளுக்கு அடிகளார் உள்ளே வந்ததுகூடத் தெரியவில்லை. முதல் முறை, ''குழலி!'' என்று அவர் மெள்ள அழைத்ததுகூடக் காதில் விழவில்லை. இரண்டாம் முறை அவர் குரல் கொடுத்த பிறகுதான் அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அந்த முகத்தைப் பார்த்த அடிகளாரின் பார்வையில் பரிதாபம் கலந்து நின்றது. மன்னர் மரபில் பிறந்த கார்குழலி உரமான குணம் படைத்திருந்தவளாதலால் உள்ளம் வெடித்துக் கொண்டிருந்த அந்தச் சமயத்தில் கூடக் கண்ணீர் பெருக்கவில்லை. கண்ணீர் பெருக்காவிட்டாலும் அவள் கண்கள் கலங்கி நின்றதை அடிகளார் கவனித்தார். சோகத்தின் காரணமாக முகமும் வெளுத்திருந்தது. மயிர் சிறிது கலைந்தால் கூடத் தலையைக் கோதிவிட்டுக் கொள்ளும் பெண்மைக் குணத்தைக்கூட அவள் அந்தச் சமயத்தில் கைவிட்டிருந்ததால் முன்னுச்சி மயிர் பத்துப் பதினைந்து சேர்ந்து முகத்தின் பக்கத்தில் பட்டையாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. கழுத்தில் நேராகப் பதியாமல் பக்கத்தில் சிக்கியிருந்த ஓரிரண்டு ஆபரணங்களைக்கூடச் சரிப்படுத்தாமல் விட்டிருந்தாள் கார்குழலி. நிமிஷ நேரத்தில் இதையெல்லாம் கவனித்து, அவள் உள்ளப் போக்கை உணர்ந்து பரிதாபத்தால் மனம் கரைந்த அடிகளார், ''குழலி! எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்க யோசனை செய்துகொண்டிருக்கிறாய்? பணிப் பெண்களெல்லாம் எங்கே? எதற்காகத் தனியாக நின்று கொண்டிருக்கிறாய்?'' என்று வினவினார்.

கார்குழலி பலவந்தமாக ஒரு புன்முறுவலை வரவழைத்துக் கொண்டாள். ஒரு முறை அடிகளாரை ஏறெடுத்துப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் கண்களைத் தரையில் சாய்த்துக் கொண்டே, ''நேரமாகிவிட்டதென்று பணிப் பெண்களைப் படுக்க அனுப்பிவிட்டேன். எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை,'' என்றாள்.

''டிவி.யிலே நியூஸ் வாசிக்கிற வேலைக்காக இன்டர்வியூ போனீங்களே... என்ன கேள்வி கேட்டாங்க...?''

''சிரிக்காமப் பொய் சொல்லத் தெரியுமான்னு கேட்டாங்க...!''

—லட்சுமி ஆவுடைநாயகம்

''தூக்கம் வராததற்குக் காரணம்?'' என்று வினவினார் அடிகளார். எந்தக் காரணத்தைச் சொல்லுவாள்? வீர பாண்டியனிடம் அவதிப்பட்டதைச் சொல்லுவாளா? மழவராயன் பிடிவாதத்தைப் பற்றிச் சொல்லுவாளா? மனத்தில் புதைந்துகொண்டு தன்னைச் சதா அழைக்கும் அபராஜிதனின் அழகிய உருவத்தைப் பற்றிச் சொல்லுவாளா? எதைப் பற்றிச் சொல்லுவாள்? ஆனாலும் எதையோ சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காக, ''காரணம் எதுவுமில்லை. அடிகளாரே!'' என்றாள்.

அவள் பேச்சை அடிகளார் அடியோடு நம்பவில்லை என்பதை அவர் முகம் மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியது. அத்துடன் அடிகளார் தன் குயுக்தியையும் சற்று எடுத்துக்காட்டத் தொடங்கி, ''குழலி! உனக்குத் தூக்கம் வராத காரணம் எனக்குத் தெரியும்,'' என்றார்.

கார்குழலி அவரை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள். ''எனக்குத் தூக்கம் வராத காரணம் உங்களுக்குத் தெரியுமா?'' என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவினாள்.

''நன்றாகத் தெரியும்,'' என்றார் அடிகளார்.

''சொல்லுங்களேன் பார்ப்போம்!'' என்று கேட்டாள் கார்குழலி.

அடிகளாரின் அடுத்த சொல் அவளை ஓர் உலுக்கு உலுக்கியது. உடலில் ஒரு நடுக்கமும் ஓடியது. ''இலக்கியம்,'' என்று பதில் சொன்னார் அடிகளார்.

''இலக்கியமா?'' ஏதும் புரியாததுபோல் வினவினாள் கார்குழலி.

''ஆமாம், இலக்கியந்தான்!''

''எந்த இலக்கியம்?''

''வீரபாண்டியன் இலக்கியம்.''

தூக்கிவாரிப் போட்டது கார்குழலிக்கு. கேள்வி நிரம்பிய பார்வையொன்றை அடிகளார்மீது வீசினாள். அடிகளார் விவரிக்கத் தொடங்கி, ''நான் தோட்டத்துக்கு வந்தபோதுதான் வீரபாண்டியன் உன்னுடன் இலக்கியம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். தமிழ் இலக்கியமாயிற்றே என்று ஆசையுடன் கேட்டேன். இலக்கியச் சர்ச்சை அத்தனை விபரீதத்தில் கொண்டுபோய் விடுமென்று முன்கூட்டி எனக்குத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் சற்று முன்பாகவே தடுத்திருப்பேன். திடீரென நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டு வீரபாண்டியனைத் தள்ளிவிட்டு நீ ஓடிவிட்டாய் அல்லவா?'' என்று வினவினார்.

''ஆம்.''

''பாண்டியன் அத்துடன் விடவில்லை. எழுந்திருந்து உன்னைத் தொடர முயன்றான்; முடியவில்லை.''

''ஏன்?''

''நான் அவனை அணைத்துக் கொண்டேன்.''

புரிந்து கொண்டாள் கார்குழலி. தான் தப்பியதற்கு அடிகளாரே காரணம் என்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டாள். புரிந்து கொண்டதும் நன்றி ததும்பும் கண்களை அவருக்காக உயர்த்தினாள். அத்துடன் இன்னொரு சந்தேகமும் கேட்டாள்: ''நீங்கள் எதற்காகத் தோட்டத்திற்கு வந்தீர்கள்?''

தான் தோட்டத்துக்கு வர நேர்ந்த காரணத்தை விளக்கிய அடிகளார், ''கார்குழலி, பயப்படாதே. இந்த வீரபாண்டியனுக்கு உன்னை மணம் முடிக்க நான் ஒரு நாளும் சம்மதிக்க மாட்டேன்!'' என்றார்.

கார்குழலி துக்கம் நிரம்பிய புன்முறுவலொன்றை அவர்மீது வீசி, ''தந்தை தீர்மானித்துவிட்டார், அடிகளாரே!'' என்றாள்.

''தந்தையின் தீர்மானங்களை நான் மாற்றிவிடுகிறேன். வீரபாண்டியன் குணாதிசயங்களை எடுத்துச் சொல்லுகிறேன்.''

''அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்ட டாக்டர் கிட்டே ஆபரேஷனுக்குப் போனது தப்பாப் போச்சு!

''ஏன்?''

''எமனுக்கு லஞ்சம் கொடுக்கணும்னு சொல்லி ஆயிரம் ரூபா தனியாக் கறந்துட்டார்!''

—சீர்காழி சாமா.

''நான் சொல்லியாகிவிட்டது!''

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட அடிகளார் திகைத்துப்போய், ''என்ன, நந்தவனத்தில் நடந்ததைச் சொல்லி விட்டாயா?'' என்று வினவினார்.

''அது மாத்திரமல்ல, விவாக சம்பந்தமாகச் சகலத்தையும் பற்றி விவாதித்துவிட்டேன்.''

''தந்தை என்ன சொல்கிறார்?''

''விவாகம் என்னையும் வீர பாண்டியனையும் பொறுத்ததல்லவாம்.''

''பின் யாரைப் பொறுத்த தாம்?''

''மழவ நாட்டையும் பாண்டிய நாட்டையும் பொறுத்ததாம்.''

''ஓகோ!''

''ஆமாம், அடிகளாரே! இப் பொழுது திருமணம் மதுரைக்கும் மேலை மங்கலத்துக்கும்தான்.''

வேதனை ததும்பும் அவள் மதிவதனத்தைப் பார்த்த அடிகளார் நீண்ட நேரம் ஏதோ யோசனை செய்தார். சற்று நேரம் அறையில் உலாவினார். அறைக் கோடிக்குச் சென்று பலகணி வழியாக வெளியே தோட்டத்தை நோக்கினார். பிறகு திரும்பி அறைச் சுவர்களைக் கவனித்தார். திடீரென ஓர் இடத்தில் ஸ்தம்பித்து நின்றார். சுவரின் ஒரு பகுதியை நெருங்கிப் பார்த்தார். பிறகு, ''கார்குழலி! அறைக் கோடியிலிருக்கும் விளக்கை எடுத்து வா,'' என்றார். கார்குழலி தலையை நிமிர்த்தி அடிகளாரைப் பார்த்தாள். அவர் சுவரில் எதையோ பார்த்து மலைத்து நிற்பதைக் கண்டு அது என்னவென்பதைக் கவனிக்க ஆவல் கொண்டு அவர் கூறியபடியே தீபத்தை எடுத்து வந்தாள். அந்தத் தீபத்தைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு சுவரிலிருந்த சித்திரத்தை நன்றாக ஆராய்ந்தார். ''குழலி! இதைப் பார்த்தாயா?'' என்று வினவினார் முடிவில்.

''பார்த்தேன். ஆனால், இதில் என்ன இருக்கிறது?'' என்று கேட்டாள் கார்குழலி, ஏதும் புரியாமலே.

''உன் விடுதலைக்கு வழி இருக்கிறது,'' என்றார் அடிகளார்.

''இந்தச் சித்திரத்தின் மூலமா?''

ராஜீவ் காந்தி தமிழ்நாட்டில் சுற்றுப் பயணம் செய்கிறபோது, எல்லா இடங்களிலும் மக்களின் கூட்டம் அலைமோதியதற்குக் கலைஞரும் ஒரு காரணம் என்ற பேச்சு அடிபடுகிறதே, ஆச்சரியமாக இல்லை?

நட்டுவாக்காலி நாச்சிமுத்து: பிரதமர் செல்லுகின்ற வழியெல்லாம் கூட்டம் கூட்டமாக நின்று கை அசைத்து வரவேற்புக் காட்டும்படி, கருணாநிதி தன் கட்சியின் அடிமட்டத் தொண்டர்களுக்கு ரகசிய உத்தரவு போட்டிருக்கிறாராம். ராஜீவ் காந்தி மக்கள் கூட்டத்தைப் பார்த்து ஏமாந்து போய், காங்கிரஸ் தனித்துப் போட்டியிடலாம் என்ற முடிவை எடுக்க இப்படி ஓர் ஏற்பாடாம். இது எப்படி இருக்கு?

கருணாநிதியோடு, அகில இந்திய முஸ்லிம் லீக் தலைவர் சுலைமான் சேட் டெலிபோனில் தொடர்பு கொண்டு, நிச்சயம் தி.மு.க.வோடு உறவு உண்டு என்று உறுதிப்படுத்தினாராமே?

நட்டுவாக்காலி நாச்சிமுத்து: காங்கிரசை ஆதரித்து வேலூர் கூட்டங்களில் பேசித் தன் ஆதரவைப் பகிரங்கமாகத் தெரிவித்துவிட்ட அப்துஸ் சமது என்ன செய்வார்? தனிக் கட்சி, தனிக் கொடி என்று பிரிவாரா அல்லது கலைஞரோடு எனக்கென்ன பிணக்கு என்று திரும்பவும் ஒட்டுவாரா?

'நால்வர் அணி' திரும்பவும் செல்வியோடு சமரசம் செய்து கொண்டு ஒத்துப்போக, முன்னாள் சத்துணவு அமைச்சர் சௌந்தரராஜன் பரபரப்பாகச் செயல்படுகிறாராமே?

நட்டுவாக்காலி நாச்சிமுத்து: செல்வி மீது கொண்டிருந்த திருநாவுக்கரசின் கோபமும் தணிந்திருக்கிறதாம். 'கருணாநிதியை எதிர்த்து வெற்றிபெற என்ன வழி? அதைப் பற்றி யோசிக்காமல் அனாவசியமாகச் செல்வியைப் புறக்கணிப்பானேன்' என்கிற சிந்தனை மலர்ந்திருக்கிறதாம்!

—லிப்ரன்

''ஆம்.''

கார்குழலிக்கு ஏதுமே புரியவில்லை. அவர் முகத்தில் தன் கண்களைப் பதியவிட்டாள். அந்தக் கண்களில் எழுந்த கேள்விக்கு அடிகளார் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. தீபத்தைப் பழைய இடத்தில் கொண்டுபோய் வைக்கச் சொல்லிக் கார்குழலிக்கு உத்தர விட்டார். பின்பு அவளை மஞ்சத்தில் உட்காரச் சொல்லித் தாம் எதிரே நின்று கொண்டு பேசலானார்.

''குழலி! நான் துறவியென்பது உனக்குத் தெரியும்,'' என்று ஆரம்பித்தார்.

''தெரியும்,'' என்றாள் குழலி.

''ஆனால் சகலத்தையும் துறந்த என்னை இரு பாசங்கள் பிடித்து வாட்டுகின்றன...''

குழலி பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அடிகளாரே தொடர்ந்து சொன்னார்: ''ஒன்று, தமிழ்நாட்டின் பிற்கால நன்மை, இரண்டு, உன் நன்மை. குடும்பத்தை உதறிய எனக்குத் தமிழ்நாடு என்ற பெரிய குடும்பம் வாய்த்தது. பெண் முறைக்கு நீயும் வாய்த்தாய். இந்தப் பந்தங்களிலிருந்து என்னால் விடுபட முடியவில்லை. வீரபாண்டியனால் தமிழ் நாட்டுக்கு நன்மை உண்டென்று எனக்குத் தெரிந்தால் உன் நன்மையை நான் தியாகம் செய்வேன். ஆனால், வீரபாண்டியனிடம் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. ஆகவே உன் திருமணத்தை உடைக்கத் தீர்மானித்து விட்டேன். தீர்மானித்தவன் வழி தெரியாமல் திண்டாடினேன். கடவுள் ஒரு வழியையும் காட்டிவிட்டார். அதோ, அந்தச் சித்திரம். அதில் இருக்கிறது உனது விமோசனம்,'' என்றார் அடிகளார்.

''அது எப்படி என்னைக் காப்பாற்றும்?'' என்று வினவினாள் கார்குழலி.

''குழலி, நீ தமிழ்நாட்டுப் பெண். இந்த நாட்டில் எத்தனையோ வீர ஸ்திரீகள் பிறந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் நிலைக்கு நீ உயர்ந்தால் காரியத்தைச் சாதிக்கலாம்.''

கார்குழலி ஏதோ யோசித்தாள்.

''எதற்கும் தயாராக இருக்கிறேன், அடிகளாரே!'' என்றாள் இறுதியில்.

''எந்தத் தியாகத்திற்குத் தயாரா?''

''தயார்.''

''நான் ஓர் இளம் விதவைக்கு வாழ்வளிக்க ஆசைப்படறேன்!''

''உன்னோட இந்த நல்ல குணத்தை நான் பாராட்டறேன்!''

''சரி, நீ எப்ப சாகப் போறே?''

—கிழை. அ. கதிர்வேல்

''தந்தையை உதறக்கூட?''

''அவசியமானால் அதற்கும் தயார்.''

''சரி, அப்படியானால் உன் அந்தப்புரத்துத் திட்டி வாசல் சாவியைக் கொடு.''

தலையணையின் கீழிருந்து சாவியை எடுத்துக் கொடுத்தாள் கார்குழலி. அதைப் பெற்றுக்கொண்டு நேராகத் தன் அறைக்குச் சென்ற அடிகளார் பெரிய காவித் துப்பட்டியை எடுத்துத் தலை முதல் கால் வரை போர்த்துக்கொண்டு சப்தம் போடாமல் திட்டி வாசலை நோக்கி நடந்தார். திட்டி வாசலை வெகு ஜாக்கிரதையாகத் திறந்து வெளியே வந்து மேலைமங்கலத் தெருக்களில் பலவற்றைக் கடந்து வேகமாகச் சென்று மறவர் குடிசைகள் இருக்குமிடத்திற்கு வந்து ஒரு குடிசையின் கதவைத் தட்டினார். கதவைத் திறந்த வாலிபனை நோக்கி, ''உம், சீக்கிரம் மேலே போர்வையை அணிந்துகொண்டு கிளம்பு!'' என்றார். வாலிபனும் கிளம்பினான். அவனை அழைத்துக்கொண்டு திட்டிவாசல் வழியாக மீண்டும் உள்ளே நுழைந்த அடிகளார் கார்குழலியின் அறையை நோக்கிச் சென்றார். போர்த்துக் கொண்டு திருட்டுத்தனமாகச் சென்ற அந்த இருவரும் அந்தப்புரத்துக்குள் நுழைந்ததைத் திட்டிவாசல் பக்கத்தில் மறைந்திருந்த மற்றொரு உருவம் கவனித்ததோடு நில்லாமல் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தும் சென்றது.

(தொடரும்)

அந்தப் பெண்ணை மறக்க முடியாது

விடியற்காலையின் முகம் தெரியாத இருட்டு.

ணிங்... ணிங்... ணிங்...

வெளியே பால் விற்கும் ராகவனின் மணியோசை.

நான் எழுந்திருக்குமுன் படுக்கையை விட்டு என் மகள் ராதா சட்டென்று எழுந்தாள். பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே சென்றவள், பாலுடன் திரும்பி வந்து, மூடி வைத்துவிட்டு 'பால் வாங்கியாச்சம்மா' என்று சொல்லிவிட்டுப் படுக்கையில் சாய்ந்தாள்.

ராகவனுக்கு வயது இருபத்தைந்து இருக்கும். களையான முகம். பட்டப்படிப்பை முடித்தவுடன் வேலைக்காகப் பல இடங்களில் மோதிப் பார்த்துவிட்டு, கிடைக்காது என்று தெரிந்தவுடன் பால் கேனை எடுத்துச் சைக்கிளில் கட்டிக்கொண்டு வீடு வீடாக வினியோகம் செய்து வந்தான். நல்ல பிள்ளை.

சரியாக ஐந்து மணிக்கு வீட்டின் முன் வந்து மணியடிப்பான்.

பெரும்பாலும் ராதாதான் பால் வாங்குவாள். சில நேரங்களில் நான் போவேன்.

என்னுள் ஓர் ஆசை.

இவனையே ராதாவுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தால் என்ன?

எல்லாம் நல்லபடியாக முடிந்தால், திருமணத்திற்குப் பிறகு இவனுக்குச் சொந்தமாக ஒரு பிஸினஸ் தொடங்கித் தரலாம். என் கணவர் அதற்கு உதவி செய்வார்...

அன்று பால் வாங்கிக்கொண்டிருந்த போது ராகவன் சொன்னான்:

''நாளையிலிருந்து நான் வரமாட்டேன்.''

அதிர்ச்சியுடன் கேட்டேன்: ''ஏன்?''

''நான் ஒரு பொண்ணை விரும்பறேன். வீட்லே சொன்னேன். அப்பா செருப்பை எடுத்துட்டு அடிக்க வந்துட்டார். என்னால அந்தப் பொண்ணை மறக்க முடியாது. ரெண்டு பேரும் நாளை ஊரைவிட்டு போகப் போறோம்...''

எனக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், ''போயிட்டு வாப்பா. உனக்கு எந்தக் குறையும் இருக்காது. நீ நல்லாயிருப்பே...'' என்றேன்.

மறுநாள். பொழுது விடியத் தொடங்கியது.

ராகவனின் மணியோசையை கேட்காதது எதையோ இழந்துவிட்ட உணர்வை என்னுள் எழுப்ப—

திரும்பிப் பார்த்தேன். அருகே ராதாவைக் காணோம்.

படுக்கையில் ஒரு கடிதம். அவசரமாகப் பிரித்தேன்.

''அம்மா.

என் காதலை உங்களிடமும் அப்பாவிடமும் தெரிவிக்கும்படி அவர் கூறியும் எனக்குத் துணிவில்லை. நான் ராகவனோடு போகிறேன்.

—ராதா.''

ஜெயவண்ணன்

என் கணவருக்கு ஆணுறை அணியவே வெறுப்பு. அவரைக் கட்டாயப்படுத்தி அணியச் சொன்னால் எங்கே என்னையும் வெறுத்துவிடுவாரோ என்று பயமாக இருந்தது!

நான் என்ன செய்வது? 'ரிதம்' முறையும் சரிப்பட்டு வரவில்லை. 'வித்ட்ராவல்' முறையோ மிக ஆபத்தானது. என் கணவரோ என்னை 'லூப்' அணியும்படி கூறினார். ஆனால் சுபாவத்திலேயே கூச்சம் நிறைந்தவளாக இருந்ததால் இதற்காக டாக்டரிடம் செல்லவும் சங்கோசமாக இருந்தது. இறுதியாக கர்ப்பத்தடை மாத்திரை உட்கொண்டு பார்த்தேன். அதையே வழக்கமாக்கிக்கொள்ள தயக்கமாக இருந்தது... ஏதேனும் பக்க விளைவுகள் ஏற்படுமோ எனும் அச்சம்வேறு.

இவை எல்லாமாக என்னுள் பெரும்குழப்பத்தை ஏற்படுத்திய தோடல்லாமல் என் கணவரின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய இயலாத குற்ற உணர்வு வேறு என்னை உறுத்தியது... விருப்பத்திற்கு இணங்கினால் எங்கே அநாவசிய கர்ப்பம் ஏற்பட்டு விடுமோ என்கிற பய உணர்வு. சொல்லவும் முடியாமல் மெல்லவும் முடியாமல் இருதலைக் கொள்ளி எறும்பாகத் தவித்தேன்.

ஆனால் இதற்கெல்லாம் முற்றுப்புள்ளி வைத்ததுபோல், என் கணவர் ஒரு நாள் 'டுடே'யை என்னிடம் கொடுத்தார். இதழில் குறுநகை தவழ நமட்டுச் சிரிப்புடன் அவர் கூறினார்— "வெளிநாட்டில் மிகப் பிரபலமாக உள்ள கருத்தடை முறை இப்போது இந்தியாவிற்கும் வந்துவிட்டது. இனி ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை".

என்னைப் பொறுத்தவரை இது புதுமையான விஷயம்தான். மிகச் சிறிய வில்லை வடிவில் உள்ள இதை பாதுகாப்பு தேவைப்படும் தருணத்தில் அந்தரங்கமாகவும், எளிதாகவும் உடலில் பொருத்திக் கொள்ளலாம். ஆற்றல் மிக்கது அத்துடன் பக்க விளைவுகள் ஏதும் ஏற்படாது!

எத்தனை சாமர்த்தியமாக என் கணவர் இப்பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவு கண்டார் பார்த்தீர்களா! குறும்புக்காரர்! இனி எல்லாமே உன் கையில்தான் இருக்கிறதம்மா என்று கூறிவிட்டு "ஆஹா! இப்பவே உன் முகம் மலர்ந்துவிட்டதே" என கிண்டலும் கேலியும் வேறு!

எப்படியோ, அவர் சொன்னது பொய்க்கவில்லை! புதுப்பிறவி எடுத்த பெண்மையின் முழு உருவை அவர் கண்டு கொண்டு விட்டார்— அதாவது என்னை!

டுடே

பெண்களின் அந்தரங்கக் கருத்தடை சாதனம்.

ப்ளிஸ் கெமிகல்ஸ் அண்ட் ஃபார்மஸ்யூட்டிகல்ஸ் இந்தியா லிமிடெட்
ஸ்கைபேக் ஹவுஸ், ஆஃப் எம். வாசன்ஜி ரோடு, மரோல்,
அந்தேரி (கிழக்கு) பம்பாய்-400 059.

Avenues TC 53 88

21.

அடிகளார் ஒன்று நினைக்க...

3-11-88

அந்தப்புரத்து விடிவிளக்குகளின் மங்கலான வெளிச்சத்தில்கூடத் தலையைக் காட்டாமல், இருட்டடித்த சுவர்களின் ஓரமாகவே நடந்து மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் கார்குழலியின் அறையை அடைந்தார் அடிகளார். கூட வந்த வாலிபனும் அப்புறமோ இப்புறமோ சற்றும் அகலாமலும் அவர் காட்டிய ஜாக்கிரதைக்குச் சற்றும் குறையாமலும் மனிதனைத் தொடரும் நிழல்போல் அவரைத் தொடர்ந்து வந்தான். அறையின் வாயிலை அடைந்த அடிகளார் வாலிபனை வெளியிலேயே இருக்கச் சொல்லிவிட்டுத் தான் மட்டும் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றார். வெளியே நின்ற வாலிபன் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான். இரவோ இரண்டாம் ஜாமத்தை எட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஊரடங்கி எங்கும் நிசப்தம் நிலவிக் கொண்டிருந்தது. அரசகுமாரியின் அறைக்கு வெளியிலேயேயிருந்த பிரம்மாண்டமான தாழ்வாரத்தின் பெரிய தூண்கள்கூட அந்த நிசப்தத்தில் பெரிய பிசாசுகள்போல் நின்று கொண்டிருந்தன. தாழ்வாரத்தின் ஒரு கோடியிலிருந்த விடிவிளக்கின் வெளிச்சத்தைக்கூட ஓரிரு பெரிய தூண்கள் தடுத்துச் சில பகுதிகளில் இருட்டை வீசியிருந்ததால் பாதி இருட்டும் பாதி மங்கலான வெளிச்சமும் சேர்ந்து தாழ்வாரத்தை மிகப் பயங்கரமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தன. பயத்தையும் நிர்பயத்தையும் மனம்தான் சிருஷ்டிக்கிறது. எந்த நிமிஷத்திலும் எது நேர்ந்துவிடுமோ என்கிற திகில் மனத்தில் இருக்கும்போது மனிதனைச் சூழ்ந்திருக்கும் எதுவும் பயங்கரமாகவே தோற்றமளிக்கும். அடிகளாரைத் தொடர்ந்து வந்த வாலிபன் மனமும் அந்தச் சமயத்தில் சொல்லவொண்ணாத திகிலில் ஆழ்ந்திருந்ததால் அடிகளார் அறைக்குள் சென்றிருந்த சில விநாடிகள் கூட அநேக யுகங்களாகவே அவனுக்குத் தோன்றின. சாதாரண நிலையில் கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் இன்பம் பயக்கக்கூடிய தாழ்வாரத்துத் தூண்களும், தூண்களிலிருந்து பெரிய பெரிய சித்திரங்களும் அவன் கண்களுக்குத் தன்னை விழுங்கக் காத்திருக்கும் பிரும்மாண்டமான பூதங்களைப் போலக் காட்சியளித்தன. அர்த்த ராத்திரியில், அந்தப்புரத்தில், அதுவும் அரசகுமாரியின் அறைவாசலில் தான் நின்று கொண்டிருப்பதைக் காவலர்கள் கண்டு விட்டால் தன் கதி என்னவாகுமென்பதை அந்த வாலிபன் சந்தேகமறத் தெரிந்து கொண்டிருந்ததால், அவன் இதயம் பயத்தால் டக்டக் என்று அவன் உடல் அதிரும்படி அடித்துக் கொண்டிருந்ததோடு உள்ளத்தின் போக்குக்கு ஏற்ப முகத்தில் வியர்வைத் துளிகளும் அரும்பின. அதிக நேரம் அவனை அங்கு நிற்க விட்டிருந்தால் அவன் பயத்தாலேயே பிராணனை விட்டிருப்பான். ஆனால், அவ்வளவு எளிதில் அவனுக்கு விடுதலையளிக்க விரும்பாத அடிகளார் சில விநாடிகளுக்குள்ளாகவே வாயிற்படிக்கு வெளியே தலையை நீட்டி உள்ளே வரும்படியாக அவனுக்குச் சமிக்ஞை செய்தார். வாலிபன் உள்ளே நுழைந்ததும் மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் கதவைச் சாத்தித் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்ட அடிகளார் அவனை நோக்கி, ''இனிமேல் போர்வைக்கு அவசியமில்லை, எடுத்து விடலாம்,'' என்றார். வாலிபனும் உடலை மறைத்துச் சுற்றியிருந்த போர்வையை எடுத்துப் பக்கத்திலிருந்த மஞ்சமொன்றில் எறிந்துவிட்டு, அறையைச் சுற்றுமுற்றும் நோக்கினான். அப்படி அறையைத் துழாவிய அவன் கண்கள் பலகணிப் பக்கமாகச் சென்றதும் அங்கிருந்த கார்குழலியின் எழிலுருவத்தில் நிலைத்துப் பிரமித்துப் பரவசமடைந்து நின்றன. கார்குழலியின் கூரிய விழிகளும் அவனை ஏறெடுத்து நோக்கின.

சாண்டில்யன்

வந்திருந்த வாலிபனுக்கு வயது இருபத்தைந்துக்கு மேலிருந்தாலும் அவயவங்களோ அறிவோ முதிர்ச்சியடையாத காரணத்தால் அவன் சிறுபையனைப் போலவே காணப் பட்டான். கச்சலான சரீரம், கலக்கமான பயம் நிறைந்த கண்கள், நீண்ட மெல்லிய ஆனால் வலுவுற்ற கரங்கள். அந்தச் சிறிய சரீரத்தைக்கூடத் தாங்கச் சக்தியற்ற கால்கள். இவற்றுடனிருந்த வாலிபன் தலை மயிர் அடர்த்தியாகவும் சுருண்டும் இருந்தது. தலை நடுவே வகிடு எடுக்கப்பட்டு, காக்கையின் இறகுகளைப் போல வெட்டப்பட்டுத் தொங்கிய சுருட்டை மயிரிழைகளுக்கிடையே இருந்த முகம் வெளிறிட்டுக் கிடந்தது. லேசாக மீசை அரும்பு கட்டியிருந் தாலும், குழந்தையின் முகம் போலவே யிருந்த அவன் வதனமும் பொதுத் தோற்றமும் பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்கக்கூடிய வன்மை அவனுக்கில்லை யென்பதைச் சந்தேகமற எடுத்துக்காட்டின. அத்துடன் அவன் பார்வையும் அவனிடம் மற்றவர்களுக்கு நம்பிக்கையளிக்கக் கூடிய பார்வையா யில்லை. இவனை நம்புவது மண் குதிரையை நம்புவதற்குச் சமானம் என்று பார்த்தவுடனேயே கார்குழலி புரிந்து கொண்டாள். ஆனால் அடிகளாரும் அவனைச் சரியாகவே எடை போட்டிருப்பாரென்ற நம்பிக்கையாலும், காரணமாகவே அவனை அழைத்து வந்திருக்கிறாரென்ற எண்ணத்தாலும் உள்ளே எழுந்த அபிப்பிராயங்களை அடக்கிக் கொண்டு அடிகளார் அடுத்தபடி என்ன செய்யப் போகிறாரென்பதை ஆவலுடன் நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அடிகளார் அனாவசியமான பேச்சுக்கு இடம் வைத்துக்கொள்ளா மலும் வாலிபனைக் கார்குழலிக்கு அறிமுகப்படுத்தாமலும் முதலில் வந்த வேலையைக் கவனிக்கத் தொடங்கி, அறை கோடியிலிருந்த விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு வந்து சுவரிலிருந்த சித்திரத்தைச் சிறிது நேரம் ஆராய்ந்தார். பிறகு வாலிபனையும் கார்குழலியையும் தனக்கு அருகில் வரும்படி அழைத்தார். இருவரும் வந்ததும் விளக்கைச் சித்திரத்துக்காகத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு வாலிபனை உற்று நோக்கி, ''இதோ பார்! இது என்ன என்று தெரிகிறதா?'' என்று வினவினார்.

''தெரிகிறது: கோட்டை,'' என்று பட்டென்று சிறிது கூட யோசிக்காமல் பதில் சொன்னான் வாலிபன்.

அடிகளாருக்கு எரிச்சல் பற்றிக் கொண்டு வந்ததால் மிக உஷ்ணமாக அவனைப் பார்த்தார். ''கோட்டை என்று கண்டுபிடித்து விட்டாயா! பிரமாதம்! பிரமாதம்! இதைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு உன்னைப் போன்ற வீரன் தேவையில்லை. குழந்தைகூடச் சொல்லும்!'' என்று எரிந்து விழுந்த அடிகளார் வாலிபன் முகத்திலும் கோபம் ஏறுவதைக் கண்டு தன்னை அடக்கிக் கொண்டு மேலும் சொன்னார்: ''இது கோட்டைதான். நன்றாகக் கவனித்துப் பார். இந்தக் கோட்டையில் சில விசேஷங்களும் இருக்கின்றன.''

வாலிபன் மீண்டும் பார்த் தான். எத்தனை நேரம் பார்த்தும் ஏதும் புரியாததால், அடிகளாரையே கேட் டான், ''என்ன விசேஷங்கள் இருக் கின்றன? எனக்குப் புரியவில்லையே,'' என்று.

''இதோ பார். இந்தக் கோட்டையைச் சுற்றிலும் சைத்ரிகன் என்ன வரைந்திருக்கிறான்?''

''காடுகளை எழுதியிருக் கிறான்.''

''எங்காவது கிராமம் அருகிலிருக்கிறதா?''

''இல்லை.''

''சுற்றிலும் கிராமங்களே இல்லாத காட்டுப் பிரதேசத்தில் ஒரு பழங்கோட்டை. ஆனால் அதில் பழுதே இல்லை. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது?''

ஏதும் தெரியவில்லை வாலிபனுக்கு.. அடிகளார் அவன் கட்டைப் புத்தியை நினைத்து உள்ளூற வெகுண்டாலும் வெளிக்குச் சாந்தமாகவே நடித்து விஷயத்தை விளக்கலானார். ''இது ஒரு பழைய கோட்டை. யாரும் உபயோகப்படுத்தாததால் வெகுகாலம் பாழடைந்து விட்டது. ஆனால் இந்தக் கோட்டையை மழவராயன் சமீபத்தில்தான் புதுப்பித்தான். அகழியைக்கூட அழகு படுத்தியிருக்கிறான். அகழியில் ஜலம் இன்னும் நிரம்பியிருக்கிறது. கோட்டைச் சுவர்கள் பலப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. உள்ளேயிருந்த கட்டிடங்களும் நன்றாகச் செப்பனிடப் பட்டிருக்கின்றன.....'' என்று பேசிக் கொண்டு போன அடிகளார் சற்றுப் பேச்சை நிறுத்தி, வாலிபனைப் பார்த்தார்.

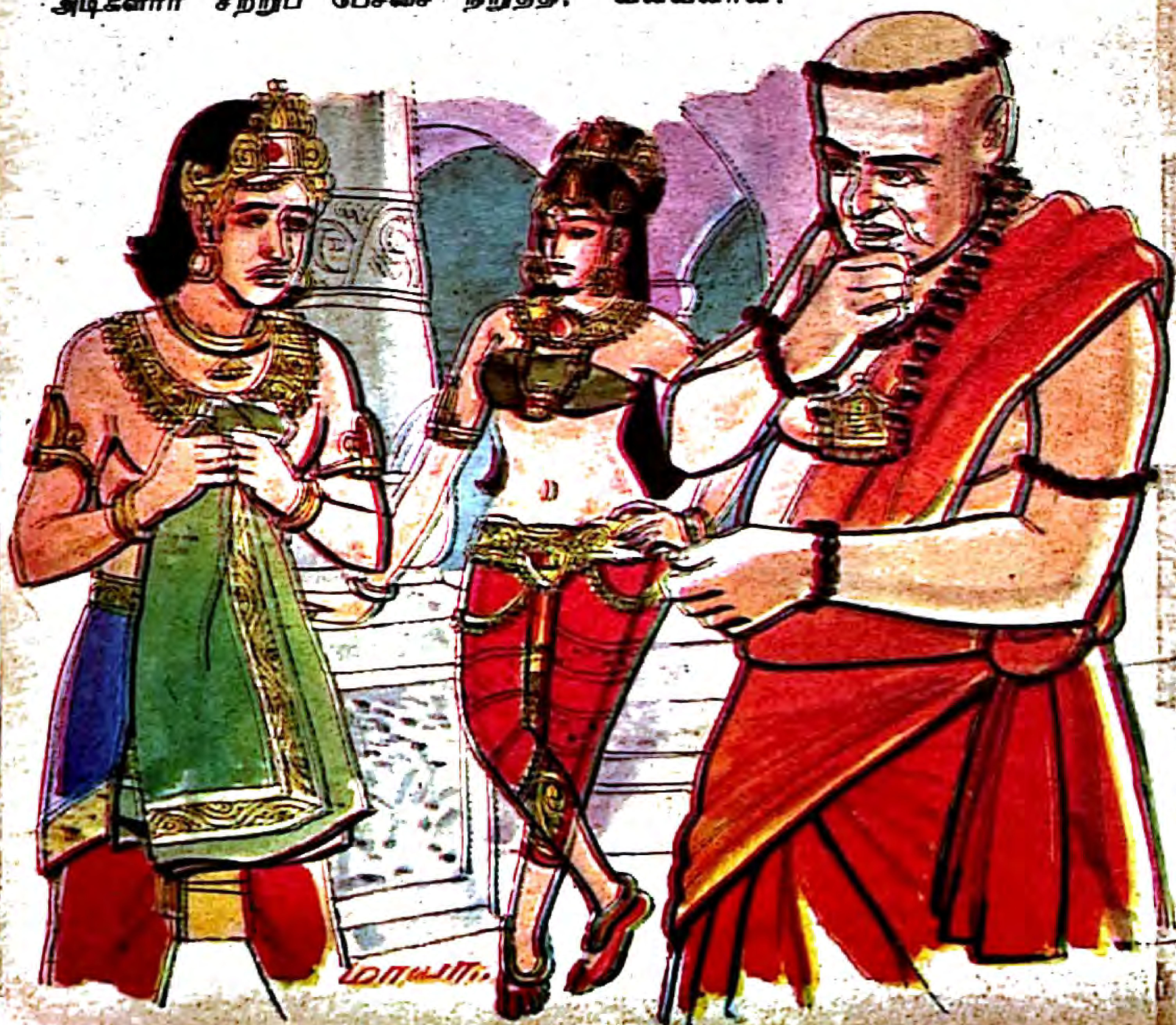
''ஏன் நிறுத்தி விட்டீர்கள்? வார்த்தையை முடியுங்கள். இது தான்.....?'' என்று கேட்டான் வாலிபன்.

''கார்குழலியின் கன்னி மாடம்!'' என்று முடித்தார் அடிகளார்.

வாலிபன் வியப்பினால் பிரமித்து நின்றான். கார்குழலிக்குத் தன் கன்னிமாடமோ, அதன் சித்திரமோ புதிதல்லவாகையால் எத்தகைய வியப்பையும் காட்டாமல் அடிகளார் எதற்காக இதையெல்லாம் விவரிக்கிறார் என்று யோசித்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தாள். வாலிபன் மட்டும் அடிகளாரை நோக்கி, ''கன்னி மாடமா! இந்தக் கோட்டையா கன்னிமாடம்?'' என்றான்.

''ஆம்,'' என்றார் அடிகளார்.

''இந்த வனாந்தரத்தில் இதை ஏன் கட்டினார்கள்?'' என்று வாலிபன் வினவினான்.

185

''சுட்டின் காலத்தில் இது வனாந்தரமில்லை.''

''இப்பொழுதுதான் வனாந்தரமாகிவிட்டதே. இதை எதற்காகப் புதுப்பிக்க வேண்டும்?''

''அப்படிக் கேள்! இதோ இந்த இடத்தைக் கவனி. இது என்ன தெரியுமா?''

''தெரியாமலென்ன? நில மலை.''

''நிலமலைக்குச் சற்று கீழே போ. ஒரு வாய்க்கால்.''

''ஆமாம்; இருக்கிறது.''

''இந்த வாய்க்கால் மேலைமங்கலச் சிற்றரசைப் பாண்டிய நாட்டிலிருந்து பிரிக்கிறது.''

வாலிபன் கண்கள் சற்று அகன்று அடிகளாரை நோக்கின. அத்துடன், ''பாண்டிய நாட்டு எல்லையில் ஒரு பழங்கோட்டை. அதுவும் நன்றாகப் புதுப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோட்டைக்காக வளர்ந்திருந்த காட்டுடன் காலம் வேறு சுற்றுப் பிரதேசம் பூராவையும் காடாக அடித்திருக்கிறது.'' என்று அவன் உதடுகளும் முணுமுணுத்தன. அப்பொழுதுதான் வாலிபனுக்கு உண்மை புலப்படுவதைக் கண்ட அடிகளார் அந்தக் களிமண் மண்டையிலேயே தன் விஷயத்தை விளக்க வைத்துவிட்டதை நினைத்து உள்ளூர உவகை கொண்டதோடு லேசாகப் புன்முறுவலும் செய்தார். வாலிபன் அவர் புன்முறுவலைச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல், ''இந்தக் கோட்டை எதற்காகப் புதுப்பிக்கப்பட்டது? ஏன் இவ்வளவு பலப்படுத்தப்பட்டது?'' என்று வினவினான்.

''காரணங்கள் இரண்டு,'' என்றார் அடிகளார்.

''சொல்லுங்கள்,'' என்றான் வாலிபன்.

''இப்பொழுதிருக்கும் ராஜீய நிலையில் மேலைமங்கலத்துக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்கும் போர் மூண்டால் இந்த எல்லைக் கோட்டையில் படைகளை வைத்துப் பாண்டியப் படைகளின் முன்னேற்றத்தை ஓரளவு தடை செய்யலாம். இது முதல் காரணம்.''

''இரண்டாவது?''

''இரண்டு, பாண்டியர்கள் கார்குழலியை அடைய ஆசைப்படுவதால், அவர்களிடமிருந்து காப்பாற்ற இந்தக் கோட்டை உபயோகப்படும்.''

''எப்படி?''

''இந்தக் கோட்டையில் கார்குழலி வைக்கப்படுவாள். அவளைக் காக்கப் படையும் நிறுத்தப்படும். இந்தக் கோட்டை சரியாகப் பாதுகாக்கப்பட்டால் எப்பேர்ப்பட்ட பெரும்படை இதைச் சூழ்ந்தாலும் இதைப் பிடிக்க ஒரு மாத காலமாவது ஆகும்.''

''உண்மைதான். ஆனால், ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு அரசகுமாரியின் நிலை எப்படி மாறும்?''

''ஒரு மாதத்திற்குள் ராஜீய நிலை எப்படி மாறுமோ அப்படி மாறும். அது கிடக்கட்டும். அதல்ல இப்பொழுது வேண்டிய யோசனை. சரியான படை திரட்டினால் இந்தக் கோட்டையை ஒரு மாத காலம் பாதுகாக்கலாம் என்பதிலேயே நம் கருத்தைச் செலுத்த வேண்டும்,'' என்றார் அடிகளார்.

அடிகளாரின் மனம் எப்படி ஓடுகிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளச் சக்தியற்ற வாலிபன் அவரை

இரண்டு மடங்களுக்கும் குறைந்தபட்சம் ஆற்

ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். அடிகளார் பதிலேதும் சொல்லாமல் அவனை உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு சரேலெனத் திரும்பி அறைக் கோடிக்குச் சென்று கையிலிருந்த விளக்கை வைத்துவிட்டுத் திரும்பினார். வாலிபன் தீவிர யோசனையில் இறங்கிவிட்டான். அடிகளார் தன்னை எங்கு இழுத்துச் செல்கிறாரோ என்பதை அறியாமல் கலங்கியதால் மிதமிஞ்சிய பீதிக்கும் உள்ளானான். அடிகளாரின் போக்கு கார்குழலிக்குப் புரிந்து விட்டதால் கலங்காத அவள் உள்ளங்கூடச் சிறிது கலங்கியது. சுவர்ப் பக்கத்திலிருந்து திரும்பிச் சற்று நடந்து அறையின் நடுவுக்கு வந்தாள். வாலிபன் மட்டும் வெறி பிடித்தவன் போல் சித்திரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். அறைக் கோடியில் விளக்கை வைத்துவிட்டுத் திரும்பிய அடிகளார், வாலிபனை அருகில் அழைத்து, ''இந்தக் கோட்டையைக் காக்கும் பொறுப்பை நீ ஏற்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய படையை ரகசியமாகத் திரட்ட வேண்டும்,'' என்று உத்தரவிட்டார்.

வாலிபன் உடல் ஒருமுறை நடுங்கியது. ''இதை நான் எதற்காகக் காக்க வேண்டும்?'' என்று கேட்டபோது, உடலின் நடுக்கம் அவன் குரலிலும் தெரிந்தது.

அடிகளாரின் முகத்தில் கோபக் குறி தோன்றலாயிற்று. ''உன் தகப்பனார் உன்னை இங்கு அனுப்பியபோது என்ன சொல்லியனுப்பினார்?'' என்று காரமாகக் கேட்டார்.

''நீங்கள் சொல்கிறபடி நடக்க வேண்டும் என்றார்.''

''அதன்படிதான் இப்பொழுது நடக்கிறாயா?''

''முடியாத காரியத்தைச் சொன்னால் எப்படிச் செய்வேன்?''

''எது முடியாத காரியம்? வீரனாயிருப்பவனுக்குப் படை திரட்டுவது முடியாத காரியமா? ஒரு கோட்டையைக் காப்பது முடியாத காரியமா?''

''படை திரட்டப் பணம் வேண்டும்.....''

''பணம் நான் தருகிறேன்.''

''ஏற்கனவே கோட்டையிலிருக்கும் வீரர்களைத் தாக்கிக் கோட்டையைப் பிடித்த பின்புதானே உள்ளே நுழைய முடியும்? கோட்டையை நான் பிடிக்குமுன்பு மழவராயன் வேறொரு படையை அனுப்பி நம்மைப் பின்புறம் தாக்கினால் கதி என்ன? கோட்டை வீரர்கள் முன்புறம்; உதவிப் படை பின்புறம். இரண்டுக்கும் இடையில் நமது படை துவையல் செய்யப்படுமே!''

''இதையெல்லாம் நான் யோசிக்காதிருப்பேனா?''

''யோசித்துமா கோட்டையைப் பிடிக்கவும் அதற்காகப் படை திரட்டவும் தீர்மானித்தீர்கள்?''

''கோட்டையைப் பிடிக்க நான் எண்ணவில்லை. காக்கவே படை திரட்டச் சொன்னேன்.''

''பிடிக்காமல் எப்படிக் காப்பது?''

''கோட்டையைப் பிடிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. கோட்டை வீரர்கள் அனைவரும் நான் சொல்கிறபடி கேட்பார்கள். தவிர, அவர்களுக்கு மழவராயன் மகளிடத்தில் அளவற்ற

வித்தியாசங்கள் உள்ளன. விடை: 71'ம் பக்கம்

அன்பு. அவளுக்காக உயிரையும் விடுவார்கள்.''

''அந்த அன்புக்கும் நாம் படை திரட்டுவதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?''

''மிகுந்த சம்பந்தமிருக்கிறது. அந்த அன்பினால்தான் எனக்கே இந்தத் துணிச்சல் வந்தது.''

''நீங்கள் சொல்வதொன்றும் எனக்குப் புரியவில்லை அடிகளாரே.''

''இதில் புரியாதது எதுவுமேயில்லையே! கார்குழலிக்காகக் கோட்டை வீரர்கள் எதையும் செய்வார்கள். ஆகவே, கோட்டையைத் திறந்து விடுவார்கள். கோட்டையைக் காக்க அங்கிருக்கும் வீரர்களே போதும். ஆனால் அங்கு கார்குழலியைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கவும் இடையில் சண்டை ஏற்பட்டால் சமாளிக்கவும் சிறு படையாவது வேண்டாமா?'' என்று கேட்டார் அடிகளார்.

அடிகளாரின் கேள்வி காதில் விழுந்ததும் விநாடி நேரம் அசைவற்று நின்று விட்டான் வாலிபன். கார்குழலியைத் தந்திரமாக அந்தப்புரத்திலிருந்து கடத்திக் கொண்டு போய்க் கன்னிமாடக் கோட்டையில் காவல் வைக்கவே அடிகளார் யோசிக்கிறார் என்பதை அறிந்து கொண்ட வாலிபனுக்கு அதைச் செய்து முடிப்பது எத்தனை அபாயம் என்பது சந்தேகமறப் புரிந்து விட்டதால் அவன் பதிலேதும் பேசாமல் அறையில் சற்று நேரம் உலாவினான். அடிகளாரின் யோசனையை ஏற்கனவே புரிந்து கொண்டுவிட்ட கார்குழலிகூட அந்தத் துறவியின் துணிச்சலைக் கண்டு அவரை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள். அந்த அரண்மனைச் சந்நியாசியின் முகத்தில் மட்டும் அச்சமோ வேறெந்தவித உணர்ச்சியோ இல்லாமல் முகம் கல்லாயிருந்தது.

வாலிபன் சம்பாஷணையைத் தொடங்கினான். ''நீங்கள் என்னிடம் எதை எதிர்பார்க்கிறீர்களென்பது புரிந்து விட்டது,'' என்றான் கோபம் குரலில் தொனிக்க.

''சந்தோஷம்,'' என்றார் அடிகளார்.

''இதில் சந்தோஷத்திற்கு என்ன இருக்கிறது? நீங்கள் சொல்கிற யோசனையில் அபாயம்தான் இருக்கிறது,'' என்றான் வாலிபன்.

''அபாயமில்லாமல் அரிய பொருள்கள் கிட்டுவதில்லை,'' என்றார் அடிகளார்.

கார்குழலியின் மனத்தில் அடிகளாரின் பதில் சந்தேகத்தைக் கிளறிவிடவே அவளும் சம்பாஷணையில் புகுந்து, ''எந்த அரிய பொருள் அடிகளாரே!'' என்று கேட்டாள்.

அடிகளார் கண் இமைக்கும் நேரம் யோசித்துவிட்டு, ''உன்னைப் போன்ற அரிய பொருள் குழலி,'' என்றார்.

கார்குழலியின் வதனத்தில் சந்தேகச் சாயை தீவிரமாகப் படரலாயிற்று. ''அடிகளாரே! இவர் யாரென்று நீங்கள் சொல்லவில்லையே!'' என்று வினவினாள்.

கார்குழலியை அதிரும்படியாகச் சொற்களை உதிர்த்தார் அடிகளார். ''இவன்தான் குலசேகர பாண்டியனின் மகன் விக்ரம பாண்டியன்,'' என்றார் மிக நிதானமாக.

அதிர்ச்சியினால் ஸ்தம்பித்து நின்றாள், மழவராயனின் மகள். இந்தப் பச்சைக் குழந்தைக்கா குலசேகர பாண்டியன் தன்னைக் கேட்டான் என்று நினைத்துப் பார்த்து ஏக்கம் கலந்த பெருமூச்சொன்றையும் விட்டாள். ஆனால் குலசேகர பாண்டியன் மகனுக்குத் தன்னைக் கேட்டதும், வீரபாண்டியனுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கத் தகப்பனார் ஒப்புக் கொண்டதும் எல்லாமே அரசியல் காரணமென்பதை நினைத்துப் பார்த்து, 'யாரும் என்னை உணர்ச்சியுள்ள ஒரு பெண்ணாகக் கருதவில்லையே!' என்று உள்ளூறச் சொல்லிக் கொண்டாள். தன்னைத் தன் அந்தப்புரத்திலிருந்து கடத்திச் செல்ல அனுபவமோ சக்தியோ இல்லாத விக்ரம பாண்டியனை அழைத்து வந்திருக்கிறரே அடிகளார் என்று நினைத்து ஆச்சரியமும் பட்டாள். தகப்பனார் தன்னை ஒருவனுக்குப் பலியிட நினைத்தார். வேறோர் இடத்தில் பலியிட அடிகளார் நினைக்கிறாரே என்று நினைத்து உள்ளூர உருகினாள்.

அடிகளார் விக்ரம பாண்டியனுடன் பேசலானார். ''விக்ரமா! உன் தாயாதியான வீரபாண்டியன் நீ உட்கார வேண்டிய சிம்மாசனத்தில்

உட்கார்ந்திருக்கிறான். உன் தகப்பன் நாடு கடத்தப்பட்டு அனாதையாகத் திரிகிறான். இப்பொழுதுதான் அவனுக்கு உதவச் சோழ மன்னன் தயாராக இருக்கிறான். இந்தச் சமயத்தை நீ நழுவ விட்டால், பிறகு வீரபாண்டியன்மீது வெற்றிகொள்ள மீண்டும் சந்தர்ப்பம் கிடைப்பது கஷ்டம். மழவராயனோ கார்குழலியை வீரபாண்டியனுக்கு மணமுடிக்கத் தீர்மானித்து விட்டான். பாண்டிய நாடும் மேலைமங்கலமும் இணைந்து விட்டால் சோழ மன்னனல்ல, அவன் பாட்டனாலும் வீரபாண்டியனை வெற்றி கொள்ள முடியாது. கார்குழலியின் கல்யாண ஏற்பாட்டை உடைத்தால்தான் உன் தாயாதி மேல் நீ வெற்றி கொள்ளலாம். உன் தகப்பன் கனவும் அப்பொழுதுதான் பலிக்கும். உங்கள் பரம்பரை மீண்டும் மதுரை ஆட்சி பீடத்தில் அமர்வது கார்குழலியின் கதியைப் பொறுத்திருக்கிறது.'' என்றார்.

''கார்குழலியைக் கன்னிமாடத்துக்குக் கொண்டு போய் விட்டால்......?''

''மழவராயன் மனம் மாறலாம். மழவராயனுக்குக் கார்குழலி ஒரே மகள்.''

''பாண்டியன் வெகுண்டு படையெடுத்தால்...?''

''கன்னிமாடச் சுவர்கள் அவளைக் காப்பாற்றும். கோட்டையைக் காக்கப் போர் அனுபவமுள்ள வீரன் ஒருவன் தேவை. அதற்குத்தான் உன்னைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறேன். என்ன இஷ்டமா சொல். இல்லையேல் நீ இல்லாமலே இந்தக் காரியத்தை என்னால் சாதிக்க முடியும்.'' என்றார் அடிகளார்.

விக்ரமன் வெகு நேரம் யோசித்துவிட்டுச் சற்றுத் தயங்கியே சொன்னான், ''உங்கள் இஷ்டம் அடிகளாரே!'' என்று.

அடிகளார் மேற்கொண்டு துரிதமாக வேலை செய்தார். ''குழலி! உன் கையிலிருக்கும் அந்த முத்து வளையல்களைக் கழற்றிக் கொடு!'' என்று கழற்றி வாங்கி அவற்றை விக்கிரமனிடம் கொடுத்து, ''விக்கிரமா! யவனச் சந்தையில் இவற்றை விற்றால் குறைந்த பட்சம் ஐயாயிரம் பொற்காசுக்களாவது கிடைக்கும். அதை வைத்துக் கொண்டு நீ ரகசியமாக வீரர்களைத் திரட்டு. திரட்டிய பிறகு நீ செய்தியனுப்பினால் கார்குழலி இரவோடு இரவாகச் சில பணிப் பெண்களுடன் புறப்படுவாள். எல்லோரையும் குதிரைகளில் ஏற்றி வேகமாகக் கன்னிமாடத்திற்குக் கொண்டு போய்ச் சேர். அங்கு நான் வந்து விடுகிறேன்,'' என்றார். விக்ரமன் தன்னையும் அறியாமலே தலையை ஆட்டினான். ''குழலி! இவனை அனுப்பி விட்டு வருகிறேன்,'' என்று சொல்லி விட்டு, அடிகளார் விக்ரமனை அழைத்துக் கொண்டு திட்டி வாசலுக்கு வந்தார். அங்கு அவனிடம் திட்டிவாசல் சாவியையும் கொடுத்து, ''விக்கிரமா! துணிச்சலுடன் காரியத்தை முடி. கார்குழலி உனக்குக் கிடைப்பதோடல்லாமல் பாண்டிய வல்லரசும் உனக்குக் கிட்டும்.'' என்று போதித்து விட்டு மீண்டும் கார்குழலியின் அறைக்கு வந்தார்.

கார்குழலி தலையை இரு கையாலும் பிடித்துக் கொண்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். அவள் முதுகை ஆர்வத்துடன் தடவிக் கொடுத்த அடிகளார், ''மகளே! இந்த மடையனிடம் உன்னை ஒப்படைப்பேனென்று ஒருகாலும் நினைக்காதே. இந்தச் சமயத்துக்கு இவன் ஒரு கருவி. அவ்வளவுதான். என்னை நம்பு! தமிழ் மகளான உனக்கு அச்சம் உதவாது. அதைரியத்தை விட்டு வீரன் மகளாக நடந்து கொள். எதற்கும்தான் நானிருக்கிறேனே! உன்னை விட்டு எங்கே போகப் போகிறேன்?'' என்று ஆறுதல் சொன்னார். ஆனால், அவர் சொன்ன கடைசி வார்த்தைகள் அடுத்த சில விநாடிகளில் உடைந்துபோகும் என்பதை அடிகளார் எப்படி அறிவார்? அறையை விட்டு வெளியே வந்து படிகளில் இறங்கித் தம் அறையைச் சமீபித்த அடிகளார்மீது திடீரென்று ஒரு பெரும் போர்வை வீசப்பட்டது. தாம் இறுகக் கயிற்றால் பிணைக்கப்படுவதையும் உணர்ந்தார். தன்னை மூட்டையாகக் கட்டு முன்பு கூச்சலிட எத்தனித்த அவர் பிரயத்தனமும் வீணாயிற்று. அவர் மண்டையில் பலமான அடியொன்றும் விழுந்தது. அடுத்த விநாடி அடிகளாருக்கு ஸ்மரணை தப்பியது.

(தொடரும்)

10-11-88

(190)

22. திருவடி நிழல்

இறைவன் திருவடி நிழலை அடைய விரும்பு
வதாக அனேகம் பேர் சொல்கிறார்கள். வாழ்க்கையில்
அலுப்புத் தட்டும் சமயங்களில், 'ஆண்டவா என்னை ஏன்
இன்னும் இந்த உலகத்தில் வைத்திருக்கிறாய்? உன் திருவடி
களில் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாதா?' என்று இறைஞ்சு
கிறார்கள். ஆண்டவன் உண்மையாகவே அவர்களிடம்
கருணை கூர்ந்து அவர்களைத் தன்னிடம் சேர்த்துக்
கொள்ள இஷ்டப்பட்டு மரணத்துக்குக் காரணமாக உடல்
உபாதையைக் கொடுக்க ஆரம்பித்தானானால் வேண்டு
கோளின் தன்மை அடியோடு மாறிவிடுகிறது. கொஞ்சம்
உடல்நலம் மெலிந்து தள்ளாட்டம் ஏற்பட்டு. இறைவன்
திருவடியின் கட்டைவிரல் கண்ணுக்குத் தெரிந்தவுடனேயே
தங்களை எப்படியாவது அந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து காப்
பாற்றிவிட இறைவனை வேண்டுகிறார்கள். இறைவன்
திருவடிகளிலிருந்து தப்பிச் சில காலமாவது இந்த உலகில் வசிப்
பதற்காக அவனிடமே சரணமடைகிறார்கள். இறைவனுக்கு
அபிஷேகம், அஷ்டோத்தர. சகஸ்ரநாம அர்ச்சனைகள் நடக்
கின்றன. தாங்கள் தப்புவதற்காகத் தாயையும், தாரத்தையும்
உபவாசமிருக்கச் சொல்பவர்களும் உண்டு. ஏனென்றால், இறை
வன் திருவடிக்கு மனிதன் ஆசைப்படுவதெல்லாம் வெறும்
பாசாங்கே தவிர வேறில்லை. யாரும் மரணத்தை விரும்பு
வதில்லை. இந்த உலகம் வெறும் நரகம் என்று உபன்யாசம்
செய்பவர்களும் கேட்பவர்களும் சகலபேருமே இந்த நரகத்தில்
எத்தனை நாள் ஜீவிக்க முடியுமோ அத்தனை நாள் ஜீவிக்கவே
இஷ்டப்படுகிறார்கள். மனிதனுக்கு உயிர் வெல்லம். அதைக்
கொடுத்த ஆண்டவனிடம் திருப்பிக் கொடுக்க உண்மையில் எந்த
மனிதனுக்கும் இஷ்டம் கிடையாது; இது சம்பந்தப்பட்டவரையில்
சாதாரண மனிதனும் துறவியும் ஒரே ரகம்தான். இந்த உலகம்
அனித்தியம் என்று துறவறத்தை மேற்கொள்பவர்கள்கூட
மடங்கள், சிஷ்யர்கள் போன்ற உலக பந்தங்களை ஏராளமாகச்
சிருஷ்டித்துக்கொண்டு சுகமாகவே வாழப் பிரயத்தனப்படுகிறார்
கள். மரண பயம் வரும்போது எப்பேர்ப்பட்ட துறவியும்
தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஆசைப்பட்டு அதற்காக எந்தத்
தியாகத்துக்கும் தயாராவது இயற்கை. அந்த இயற்கைக்குத்
தாமும் மாறுபட்டவரல்ல என்பதை அடிகளார் அடுத்து நேர்ந்த
நிகழ்ச்சிகளில் நிரூபித்துக்கொண்டார்.

அடிகளாருக்கு ஸ்மரணை வந்தபோது தாம் எங்கிருக்
கிறோம் என்பதை உடனே அறியமுடியாத ஸ்திதியில் இருந்தார்.
தலையில் பலமாகக் கொடுக்கப்பட்ட அடியினால் ஏற்பட்ட
காயம் அப்பொழுது சற்று வலியைக் கொடுத்துக் கொண்
டிருந்தது. தம்மைச் சுற்றிப் பெரிய துப்பட்டி போர்த்தப்பட்டுத்
தாம் பலமாகக் கட்டப்பட்டிருப்பதையும் கை கால்களைக் கூட
நீட்ட முடியாமல் பிணைக்கப்பட்டிருந்ததால் முட்டியிலும்

சாண்டில்யன்

அதற்குக் கீழும் பெரும் வலி எடுத்துக் கொண்டிருந்தது. தலையையும் மூடி, துப் பட்டி கட்டப்பட்டிருந்ததாலும் மூக்குக்கு நேரே துவாரம் செய்யப்பட்டிருந்ததாலும் தம்மைக் கொல்லும் நோக்கம் அந்த அரக்கர்களுக்கு இல்லையெனத் தீர் மானித்துக் கொண்டார். அடிக்கடி கேட்ட 'கடகடக்' என்ற சப்தத்தினாலும், தாம் மூட்டை போல் ஆடிப் பக்கத்திலிருந்த ஏதேதோ மூட்டைகள் பேரில் மோதிய தாலும் தம்மைச் சாமான் வண்டியில் கட்டிப் போட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை யும் ஊகித்துக் கொண்டார் அடிகளார். ஆனால் எங்கு கொண்டு போகிறார்கள், எதற்காகக் கொண்டு போகிறார்கள் என்ற விவரங்களை மட்டும் என்ன யோசித்துப் பார்த்தும் அவரால் ஊகிக்க முடியவில்லை. அந்தப்புரத்தில் தாம் கார் குழலியிடம் பேசியதோ, அவள் அறையில் தாம் செய்த ஏற்பாடுகளோ யாருக்கும் தெரியக் காரணமில்லை என்பதை அடி களார் சந்தேகமற அறிந்திருந்தார். ஆகை யால் அது சம்பந்தமாகத் தம்மை யாரும் பிடித்திருக்க மாட்டார்கள் என்பதை ஊர் ஜிதம் செய்து கொண்டார். ஒருவேளை திட்டி வாசல் வழியாகச் சென்று விக்ரமனை அழைத்து வந்ததை யாராவது பார்த்திருப்பார்களோ என்று சிந்தித்தார். 'அப்படிப் பார்த்திருந்தால் அந்தப்புரத்துக் காவலாளிகள் பார்த்திருக்கலாம். அவர் கள் பார்த்திருந்தால் உடனே கைது; பிறகு மரணதண்டனை. ஒரே முடிவுதானே தவிர இந்த மாதிரி இரண்டுங்கெட்டா னாக எதுவும் நடக்காது' என்று தமக்குள் ளேயே விவாதித்துப் பார்த்து, அந்தப்புரக் காவலுக்கும் தாம் மூட்டை கட்டப்பட்ட தற்கும் எந்தவித சம்பந்தமும் இல்லை யெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டார். ஒன்று மட்டும் அவருக்குச் சந்தேகமறப் புரிந்தது. யார் தம்மை இந்த ஸ்திதிக்குக் கொண்டு வந்திருந்தாலும் அவன் அன் றிரவு தமது நடவடிக்கைகளை ஊன்றிக் கவனித்திருப்பதோடு தம்மை நிழல்போல வும் தொடர்ந்திருக்கிறான் என்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்டார் அடிகளார். அப்படித் தொடர்ந்தவன் விக்ரமனையும் பார்த்திருப்பானா என்று யோசித்துப் பார்த்தார். யார் என்று அறிந்திருந்தால் அவனும் தம்மோடு இன்னொரு மூட்டை யாக வண்டியில் இருப்பானென்றும், அப்படி அவன் சகவாசம் இல்லாதிருக்கவே அவனை யாரும் பிடித்திருக்க மாட்டார் கள் என்றும் முடிவு செய்து கொண்டார். தவிர, தாம் பிடிபட்டது விக்ரமனைத் திட்டி வாசலைவிட்டு அனுப்பிய வெகு நேரத்துக்கு பின்பே என்பதையும் சிந்தித்துப் பார்த்ததும் அவர் மனம் அந்த விஷயத்தில் ஆறுதல் அடைந்தது. தாம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் கார் குழலி வீரபாண்டியனிடமிருந்து தப்பி விடு வாள் என்ற நிம்மதியில் மூட்டைகளோடு மூட்டையாக ஆடியபடியே பிரயாணம் செய்தார் சிவானந்த அடிகளார்.

ஆனால் அவர் நிம்மதி அதிக நேரம் நீடிக்கவில்லை. விடிய ஒரு ஜாமம் இருக்கையிலேயே வண்டி ஏதோ ஓரிடத் தில் நின்றது. அதற்கு முன்னேயிருந்த பல வண்டிகள் பூட்டவிழ்க்கப்பட்டதால்

(193)

திமிறி விலகிய காளைகளின் கழுத்து மணிச் சத்தம் காதில் மிக் இன்பமாக விழுந்தது. வேகமாக வைக்கப்பட்ட நுகத்தடிகள் தரையில் உராய்ந்ததால் ஏற்பட்ட சர்ரென்ற சப்தத்தாலும், 'காளைகளைப் பிடித்துக் கட்டு, சாமான்களை மாளிகைக்குக் கொண்டு போ' என்ற கூச்சலாலும் சேரவேண்டிய இடத்தை அடைந்து விட்டதாக அடிகளார் எண்ணினார். அவர் எண்ணியதும் சரிதான். அடுத்த வினாடி மூன்று நான்கு முரட்டு ஆட்கள் அடிகளாரை அப்படியே அலாக்காகத் தூக்கிக் கொண்டு போனார்கள். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் தாம் ஒரு பெரிய மஞ்சத்தின் மீது பலமாக எறியப்பட்டதை அறிந்த அடிகளார், தமது கண்களைத் திறந்து உலகத்தைப் பார்க்கும் வினாடியை எதிர்பார்த்து ஏங்கினார். அந்த வினாடியும் சீக்கிரமே வந்தது.

நன்றாக அவிழ்த்து விடப்பட்டதும் அதுவரை முடக்கப்பட்டுக் கிடந்த அவயவங்களைச் சுவாதீனப் படுத்திக் கொள்ள அப்படியும் இப்படியும் கைகால்களை நீட்டி மடக்கியும், முதுகை ஒருபுறமாகத் திருப்பி முறுக்குச் சதைத் திமிரை முறித்தும், விரல்களையும் மணிக் கட்டுகளையும் சொடுக்கி விட்டுக் கொண்டும் ஒருவாறு நிதானத்துக்கு வந்த அடிகளார் தாமிருந்த அறையைச் சுற்றும் முற்றும் நோக்கினார். அறையின் தன்மையையும் மஞ்சத்திலிருந்த பஞ்சணையையும் பார்த்த அடிகளார், அது பெரிய மாளிகையின் அறையென்பதையும், தம்மைக் கொண்டு வந்தவர்கள் தமது அந்தஸ்துக்குச் சரியாகவே தம்மை நடத்துவார்களென்பதையும் உணர்ந்து கொண்டார். தம்மை அவிழ்த்துவிட்ட பிறகு தம் எதிரே நின்றிருந்த முரட்டு வீரர்களைப் பார்த்ததும், தாம் சிறை வைக்கப் பட்டிருந்த இடம் அந்தஸ்தாயிருந்தாலும் கொண்டு வந்த மனிதர்கள் அவ்வளவு சாத்வீகப் பிராணிகளல்ல என்பதையும் புரிந்துகொண்டார். நின்றிருந்த வீரர்கள் அணிந்துகொண்டிருந்த உடைகளிலிருந்தும் அவர்கள் எந்த ஊர்க்காரர்கள் என்பதை அறிவது சாத்தியமில்லாதவாறு போயிற்று. இடையிலிருந்த வாளைத் தவிர வேறு ராணுவ உடை எதையும் அவர்கள் அணியாததால் அவர்கள் யாரென்பதை ஊகிக்கச் சக்தியற்றவரானார் அடிகளார். இருந்தாலும் அவர்களுடன் பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்ப்போமென்று மெள்ள ஆரம்பித்து, "நீங்கள் இந்த ஊர்தானோ?" என்று விசாரித்தார்.

சரக்கு மாஸ்டர்:
தீபாவளி போனஸ் தராவிட்டால் நான் என்ன பண்ணுவேன்னு சொல்ல முடியாது.
முதலாளி: என்ன பண்ணி விடுவீர்?
சரக்கு மாஸ்டர்: வெங்காய பஜ்ஜிக்கு வெங்காயத்தைத் தோய்த்துப் போடுவதற்குப் பதில் விஷ்ணு சக்கரத்தைத் தோய்த்துப் போட்டுடுவேன்.

வீரர்கள் உடனே பதில் சொல்லாமல் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். கடைசியில் ஒருவன் மட்டும் அடிகளாரை நோக்கி, "இல்லை" என்றான்.

"எந்த ஊரோ?" என்றார் அடிகளார், குழைந்த குரலில்.

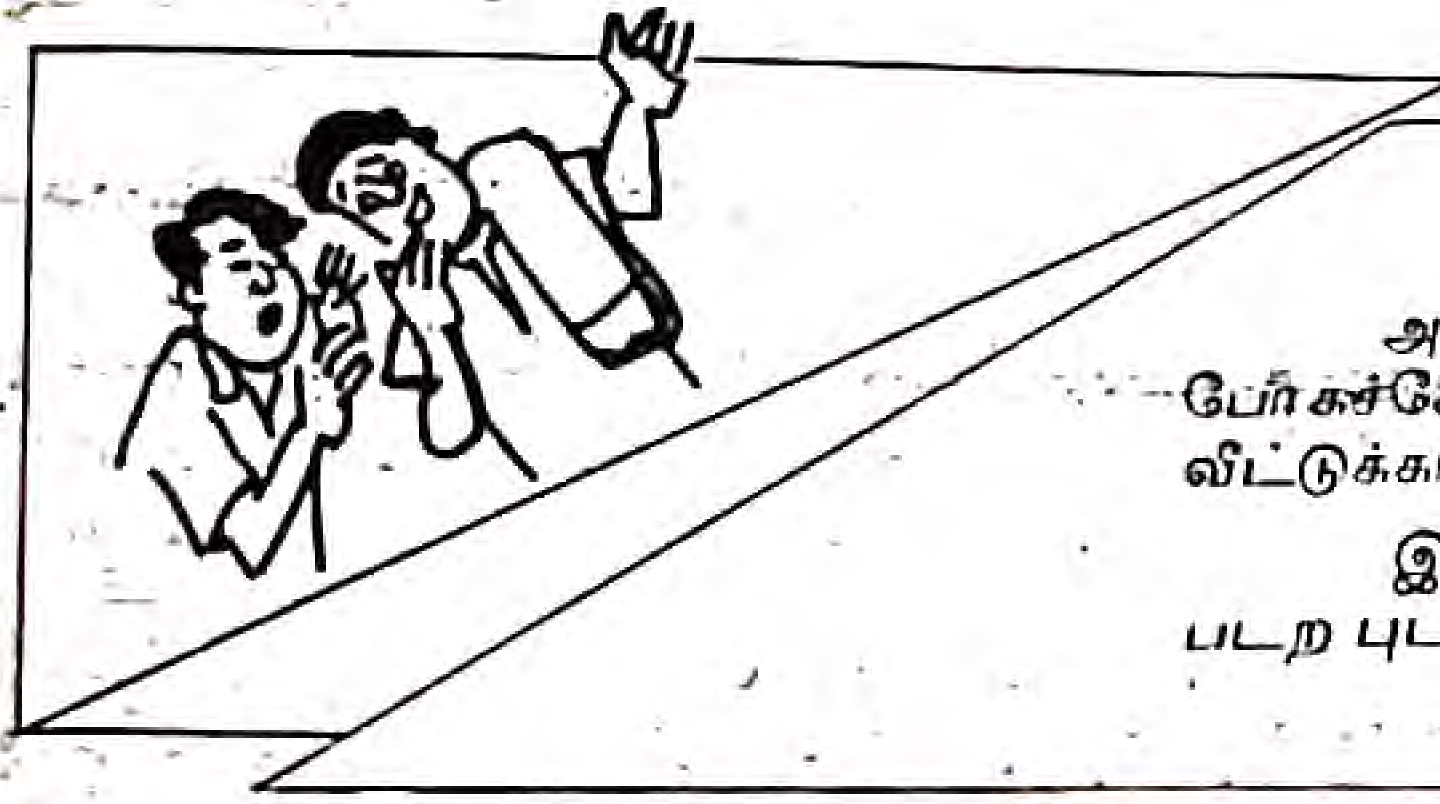
"தங்களிடம் சொல்ல உத்தரவில்லை," என்று உஷ்ணமாகக் கிடைத்தது பதில்.

"யாரிடமிருந்து உத்தரவில்லை?" என்றார் அடிகளார் அத்தனை இக்கட்டிலும் தமது ஹாஸ்யத்தை விடாமல்.

ஆனால் வீரர்கள் மசிபவர்களாகக் காணோம். "அதை இன்றிரவு புரிந்துகொள்வீர்கள்!" என்றான் முதலில் பேசிய வீரன்.

"இரவு வரை..." என்று இழுத்தார் அடிகளார்.

"தாங்கள் இந்த அறையிலேயே இருக்க வேண்டியதுதான்!" என்று அடிகளாரின் பேச்சைப் பாதியில் வெட்டிப் பதில் சொன்னான் வீரன். மேலும் நிலைமையைப் பட்டவென்று சில வார்த்தைகளில் விளக்கத் தொடங்கி, "பொழுது புலர்ந்ததும் உங்களைக் கவனிக்க வைத்தியர் வருவார்..." என்று ஏதோ சொல்லப் போனான்.

அவர்: தீபாவளிக்குப் புடவை எடுக்கப் போகச்சே உங்க மனைவி எதுக்குப் பக்கத்து வீட்டுக்காரியைக் கூட்டினு போறாங்க...?

இவர்: அவ பார்த்து வயித்தெரிச்சல் படற புடவையா செலக்ட் பண்றதுக்கு...!''

—வி.

''வைத்தியரா! எதற்காக?'' என்று அடிகளார் இடைமறித்துக் கேட்டார்.

''உங்கள் தலையிலுள்ள காயத்துக்குப் பச்சிலை வைத்துக் கட்ட,'' என்று விளக்கினான் வீரன்.

''முதலில், அடிப்பானேன்? பிறகு பச்சிலை வைத்துக் கட்டுவானேன்? ஏன் இந்த சிரமமெல்லாம் உங்களுக்கு?'' என்று சற்று விஷமமாக வினவினார் அடிகளார்.

''இன்றிரவு புரிந்துகொள்வீர்கள்.''

''எல்லாம் இரவில்தான் புரியுமா?''

''ஆமாம்.''

''ஏன் அப்படி? பகலில் புரிய வைத்தால் என்ன?''

''அதைப் பற்றியும் இரவில் புரிந்து கொள்ளலாம்.''

அந்த வீரனிடம் தமது ஜம்பம் ஏதும் பலிக்காது என்பதைச் சந்தேகமறத் தெரிந்துகொண்ட அடிகளார், மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் மௌனம் சாதித்து மெத்தென்ற பஞ்சணையிலிருந்த திண்டில் சாய்ந்து கொண்டார். வீரனே மேலே பேசினான்: ''வைத்தியர் வந்து உம்மைக் கவனிப்பார். போஜன வசதிகள் எல்லாம் இந்த அறையிலேயே கிடைக்கும். தங்களுக்கு எது வேண்டுமானாலும் இங்குள்ள வீரர்களிடம் கூறினால் உடனே கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள். தங்களுக்கு எந்தவிதச் சௌகரிய குறைச்சலும் இருக்காதபடி பார்த்துக்கொள்ள எங்களுக்கு உத்தரவிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் வீரர்களிடம் அனாவசியமாகப் பேச்சுக் கொடுக்க வேண்டாம். தப்பிவிடவும் முயலவேண்டாம், அதுவும் எந்தவிதப் பலனையும் அளிக்காது.''

அடிகளார் அவனுக்குப் பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. அவனும் அவரிடமிருந்து பதில் எதையும் எதிர்பார்க்காமலேயே தன் பேச்சை முடித்ததும், மற்ற வீரர்களுக்காகத் திரும்பி, ''இவர் தப்பினால் உங்கள் உயிரும் உடலிலிருந்து தப்பி விடும். ஜாக்கிரதை!'' என்று உத்தரவிட்டு வெளியே சென்றான். மற்ற வீரர்களும் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு வெளியே சென்றுவிட்டார்கள். அவர்கள் சென்றதும் வெகுநேரம் ஏதேதோ யோசித்த வண்ணம் திண்டில் சாய்ந்து கிடந்தார் அடிகளார்.

மனத்தில் கவலை அதிகமாயிருந்ததால் மிக அவஸ்தையுடன் அந்தப் பிரயாணத்திற்குப் பின்கூடக் கண்கள் மூட மறுத்தன. தனிமையான நிலையிலிருந்தும், மெத்தென்ற பஞ்சணையும் திண்டுமிருந்தும், தூக்கம் அடிகளாரை அணுகவும் மறுத்தது. பொழுது விடிந்த பின்பு பலகணிகள் வழியாக வெளியே பார்த்தால் தாமிருக்கும் ஊர் எது என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம் என மனப்பால் குடித்த அடிகளார், அந்த எண்ணமும் பலிக்காது என்பதை விடிந்ததும் தெரிந்து கொண்டார். சூரியோதயமான வெகு நேரத்துக்குப் பின்பும் பலகணிகள் திறக்கப்படவில்லை. சாதாரண அறைகளைப் போலல்லாமல் அந்த அறையின் பலகணிகள் மிக உயரத்தில் காற்று வாரிகளைப் போல் அமைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கவனித்த அடிகளார், அந்த அறை ராஜாங்கக் கைதிகளுக்காக ஏற்பட்ட அறை என்பதையும், சாளரத்தின் மூலம் யாரும் தப்பி ஓடாமலிருப்பதற்காக உயரத்தில் சிறு பலகணிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையும் புரிந்து கொண்டார். வெளியிலிருந்து கேட்ட

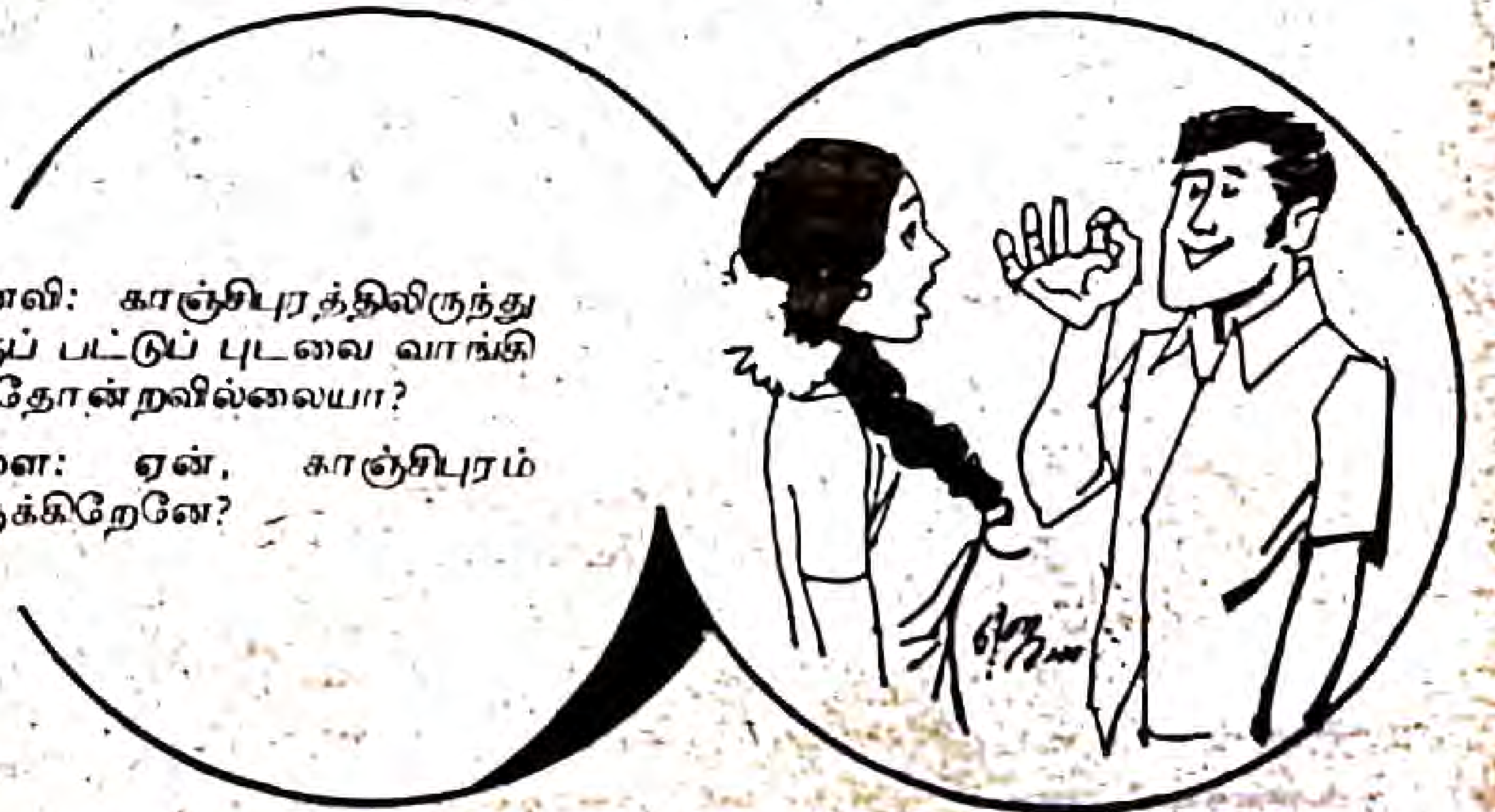
குதிரைகளின் கனைப்பிலிருந்தும், வயலுக்குச் செல்லும் மாடுகளின் கழுத்து மணியோசையிலிருந்தும், தாம் காவல் வைக்கப்பட்டிருப்பது கிராம எல்லையிலுள்ள பழைய மாளிகையொன்றில் என்பதை அடிகளார் உணர்ந்தார். அதற்குமேல் எதையும் அறிந்துகொள்ள அவரால் இயலாமல் போயிற்று. ஆகவே பகல் செல்லட்டும் என்று காத்திருந்தார்.

கவலை காலத்தை நீட்டுகிறது. ஆகவே கவலை நிறைந்த உள்ளத்துடன் இரவை எதிர்நோக்கியிருந்த அடிகளாரைத் துன்புறுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தால்தானோ என்னவோ பகல் மிக மெதுவாக நகர்ந்தது. பகலில் அரசர்கள் அருந்தும் அறுசுவை உண்டி அளிக்கப்பட்டதையோ, இதர உபசாரங்களையோ சிறிதும் ரசிக்காமலே அந்தி நேரத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார் அடிகளார். அடிகளாரிடம் பரிதாபத்தினால் அடுத்து வர இருந்த நிகழ்ச்சிகளைக் காண விரும்பாததாலும் ஆதவனும் மெல்ல மெல்ல மலைவாயிலில் மறைந்தான்.

தன்னைச் சிறைப் பிடித்தவனைக் காணும் நேரத்தை எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருந்த அடிகளாருக்கும் கடைசியாக விமோசனம் வந்தது. காலையில் அவருக்குப் பதில் சொன்ன வீரன் இரவின் முதல் ஜாம இறுதியில் அடிகளாரின் அறைக்கு வந்து தன்னுடன் வரும்படி சைகை செய்யவே அவரும் அவனைத் தொடர்ந்து சென்றார். முன்னே, அவ்வீரன் விளக்குக் காட்டிச் செல்ல, பின்னே அடிகளார் வர, அவரை இரு வீரர்கள் பின்தொடர, பவனிபோல் இந்தக் கோஷ்டி மாளிகையின் மாடிப்படிகளில் ஏறிச் சென்றது. மாடியிலிருந்த பிரும்மாண்டமான ஓர் அறைக்குள் அடிகளாரை நுழையச் சொல்லிவிட்டு வீரர்கள் வாயிற்படியிலேயே நின்றுவிட்டனர்.

நெஞ்சு திக்குத் திக்கென்று அடிக்க அடிகளார் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தார். அறையில் விளக்குகள் அவ்வளவாக இல்லை. இருந்த ஓரிரண்டு விளக்குகள் ஒவ்வொரு மூலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தமையால், அறையின் பாதி பாகம் இருட்டடித்துக் கிடந்தது. அடிமேல் அடி வைத்து உள்ளே நுழைந்த அடிகளார், சுற்றும் முற்றும் கண்களை ஓட்டி அங்கு கூட யாரும் இல்லாததைக் கண்டு திகைத்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், ''அறையின் இந்தக் கோடிக்கு வாரும்!'' என்று ஒரு குரல் கிளம்பியது. மாளிகை பழைய மாளிகையாதலாலும், சுவர்களும் பிரும்மாண்டமாயிருந்தபடியாலும், ''அறையின் இந்தக் கோடிக்கு வாரும்! இந்தக் கோடிக்கு வாரும்!'' என்று நாலா பக்கத்திலிருந்தும் எதிரொலிகள் கிளம்பி அடிகளாரின் திகிலை ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாக்கின. தன்னை அழைத்த குரலை நிமிஷ நேரத்தில் அடையாளம் கண்டு கொண்ட அடிகளார், ''சிவ சிவ! இவனிடமா அகப்பட்டுக் கொண்டோம்!'' என்று திக்பிரமை பிடித்து நின்றார்.

அடுத்த வினாடி வெளியே இருந்த வீரர்கள் கொண்டு வந்த பெரிய விளக்குகளின் ஒளி அறையின் நடுவே உட்கார்ந்திருந்தவன் மீது பட்டதும், தமது ஊகம் சரியானதென்பதை அடிகளார் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டதோடு, தம் கதி எப்படி இருக்கப் போகிறதென்பதைப் பற்றியும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். சிவனைத் தவிர தம்மைத் தப்ப வைக்கக் கூடியவர் உலகத்தில் யாருமில்லை என்பதை நினைத்த அடிகளார் அவனை நினைத்துக் கண்களை மூடிக் கொண்டார். அறை நடுவிலிருந்த மஞ்சத்தில் சாய்ந்து

புது மனைவி: காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வருகிறீர்கள். எனக்குப் பட்டுப் புடவை வாங்கி வரவேண்டும் என்று தோன்றவில்லையா?

மாப்பிள்ளை: ஏன், காஞ்சிபுரம் இட்லி வாங்கி வந்திருக்கிறேனே?

கொண்டிருந்த வீரபாண்டியன் அவர் முகத்தில் பிரதிபலித்த திகிலையும் அவர் கண்களை மூடியதையும் கண்டு கட்டிடமே அதிரும்படியாகப் பயங்கரமாகச் சிரித்தான்.

அந்தச் சிரிப்பினால் பய நிஷ்டை கலைந்த அடிகளார் மெள்ளச் சமாளித்துக் கொண்டு, ''யார், பாண்டிய மன்னனா?'' என்று வியப்பும் திகிலும் கலந்து தொனித்த குரலில் பேசினார்.

''ஆம் அடிகளாரே! பிரயாணம் உமக்குச் சற்று சிரமமாய் இருந்திருக்கும்!'' என்றான் வீரபாண்டியன் நகைத்துக் கொண்டே.

''தாங்கள் என்னை அழைத்திருந்தாலே வந்திருப்பேனே! தாங்களும் இத்தனை சிரமப்பட்டு என்னையும் இத்தனை சிரமத்துக்கு உள்ளாக்க வேண்டாமே!'' என்றார் அடிகளார் ஓரளவு தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு.

''அடிகளாரே! போன தடவை சந்தித்திருந்ததைவிட இப்போது உமக்குப் பேச்சிலும் தோரணையிலும் அதிகப் பணிவு இருப்பதை பார்க்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்,'' என்று எதிரே ஒடுங்கிக் குனிந்து நின்ற அடிகளாரைப் பார்த்துச் சொன்னான் வீரபாண்டியன்.

இந்தக் கேள்வி அடிகளாரின் இயற்கையான விஷம புத்தியைத் தூண்டி விடவே, அவர் தமது சொரூபத்தைக் காட்டத் தொடங்கி, ''மன்னவா! எதுவும் சூழ்நிலையையும் சந்தர்ப்பத்தையும் பொறுத்தது. சென்ற தடவை நாம் சந்தித்தபோது இருந்த சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் வேறு,'' என்றார்.

வீரபாண்டியன் இதழ்களில் புன்முறுவல் மறைந்து கண்களில் கோபம் துளிர்க்கத் தொடங்கியது. தாம் அவர் கைகளில் அகப்பட்டுத் தத்தளித்ததையே துறவி மறைமுகமாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் என்பதை அறிந்து கொண்ட வீரப்பாண்டியன், உள்ளே குரூரமும் உதட்டில் இனிப்பும் கொண்டு சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்தான்: ''அடிகளாரே! நீர் சொல்லுவது முற்றிலும் உண்மை. அன்றைய சூழ்நிலை வேறு; இன்றைய சூழ்நிலை வேறு. அன்று என் உடலைக் கட்டிப் பிடித்தீர்கள். வேறொருவன் அந்தக் காரியத்தைச் செய்திருந்தால் அவன் கரங்களை வெட்டிக் கழுகுகளுக்குப் போட்டிருப்பேன்! ஆனால் உமது விஷயத்தில் அப்படி நடந்து கொள்ள இஷ்டப்படவில்லை,'' என்றான்.

''என்னிடம் ஏன் இவ்வளவு கருணையோ?''

''முதலில் நீர் என் பிற்கால மனைவியின் குரு.''

''ஓகோ!''

''இரண்டாவதாக, சிவனடியார்.''

''மன்னருடைய பத்தினி பக்தியாலும் சிவபக்தியாலும் அடியேன் உயிர் தப்பியது.''

''இன்னும் தப்பவில்லை.''

அடிகளார் பிரமித்துப் பார்த்தார் வீரபாண்டியனை. வீரபாண்டியன் மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்து அவருக்கு வெகு அருகில் வந்து சற்று நேரம் அவரை உற்றுப் பார்த்தான். பிறகு கேட்டான்: ''அடிகளாரே, அன்று நந்தவனத்தில் சொன்ன சொற்கள் நினைவிருக்கிறதா உமக்கு?''

''எந்தச் சொற்கள் மன்னவா?''

''பெண்களின் குணத்தைப் பற்றிய சொற்கள்.''

''நீங்கள் சொல்வது புரிய வில்லையே!''

''பெண்கள் ஒருவனைக் காதலித்துவிட்டால், அடுத்து வருபவன் அரசனாயிருந்தாலும் அசட்டை செய்கிறார்கள் என்று சொல்லவில்லையா நீர்?''

''சொன்னேன்.''

''பிறகு நான் என்ன கேட்டேன்?''

''கார்குழலி யாரைக் காதலிக்கிறாள் என்று கேட்டீர்கள்?''

''என்ன பதில் சொன்னீர்?''

''எனக்குத் தெரியாது என்று சொன்னேன்.''

அடுத்த வினாடி இடிபோல் முழங்கினான் வீரபாண்டியன். ''அது சுத்தப் பொய்!'' என்று கர்ஜித்த அவன் குரலைத் தொடர்ந்து அவன் விழிகள் நெருப்பைக் கக்கின. ''உமக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்! அவன் பெயரைச் சொல்லிவிட்டுத் தப்பித்துச் செல்லும். இல்லையேல்...'' என்று பயமுறுத்தலை முடிக்காமல் சிறிது நிறுத்தினான் வீரபாண்டியன்.

அடிகளார் முகத்தில் பயத்தின் சாயை பலமாகப் படர்ந்தது. ''மன்னவா, மன்னிக்க வேண்டும். வீணாக என்னைத் துன்புறுத்தாதே. அவன் பெயரை நான் சொல்ல முடியாது!'' என்று கெஞ்சினார் அடிகளார்.

''ஏன்?''

''சொல்வதில்லையென ஆணையிட்டிருக்கிறேன்.''

''எங்கு ஆணையிட்டீர்?''

''கன்னிமாடத்துக்கு அருகில்.''

''எந்தக் கன்னிமாடம்?''

''நீலமலைக்கருகில் இருக்கும் கார்குழலியின் கன்னிமாடம்.''

நீலமலையின் பெயரைக் கேட்டதும் ஸ்தம்பித்து நின்ற, வீரபாண்டியன் மனத்தில் சந்தேகம் பலமாகப் படர்ந்தது. உள்ளேயிருந்த சந்தேகம் கண்களில் வீச, ''கார்குழலிக்கு அவனை எப்படித் தெரியும்?'' என்று வினவினான்.

''அவன் காயப்பட்டிருந்தான்'' என்றார் அடிகளார்.

''போர்க் காயமா?''

''ஆம்.''

வீரபாண்டியன் சற்று நேரம் தீவிரமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டே அறையில் உலாவினான். 'அந்தப் பிராந்தியத்தில் நடந்த ஒரே போர் சதிகாரர்களுக்கும் சிங்கள வீரர்களுக்கும் நடந்திருக்கிறது. அந்தச் சதியில் இருவர் தப்பியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவனாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.' என்று தீர்மானித்துக் கொண்ட வீரபாண்டியன், ''அடிகளாரே! யார் அவன்?'' என்றான் மீண்டும்.

அடிகளார் மௌனம் சாதித்தார்.

''பேச மாட்டீரா? இதோ உம்மைப் பேச வைக்கிறேன்,'' என்று கூறிவிட்டு, ''யாரங்கே?'' என்று கூவினான். மறு நிமிடம் மணிக்கயிறுகளுடனும், பந்தங்களுடனும் யமகிங்கரர்கள் போல் உள்ளே நுழைந்த நான்கு வீரர்களை நோக்கி, ''அதோ அந்தத் தூணில் இந்தச் சாமியாரைப் பிடித்துக் கட்டுங்கள்!'' என்று வீரபாண்டியன் பயங்கரமாக இரைந்தான். இனித் தமது உயிர் அரைக்காசு பெறாதென்பதை உணர்ந்த அடிகளார், மிதமிஞ்சிய திகிலால் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு சிவத்தியானத்தில் ஆழ்ந்தார்.

(தொடரும்)

கன்னிமாடம்

197

23. மதுரையின் எல்லையில்

17-11-84

பாண்டிய மன்னன் இட்ட பணியை முன்னிட்டுப் பந்தங்களுடனும் மணிக்கயிறுகளுடனும் உள்ளே நுழைந்த வீரர்கள் தங்கள் வேலையைக் கனகச்சிதமாக நிறைவேற்றத் தொடங்கி, கடவுளை நினைத்துக் கண்களை மூடி நின்ற சிவனடியாரின் இரு கரங்களையும் முரட்டுத்தனமாகப் பிடித்துத் தரதரவென்று இழுத்துச் சென்று அறை நடுவே இருந்த தூணோடு தூணாகச் சாத்தி, அவர் வயிற்றுக்குக் குறுக்கே ஒரு வலுவான கயிற்றைப் பாய்ச்சி அவரையும் தூணையும் இரண்டு மூன்று பிரதட்சிணங்கள் வந்து மார்பிலிருந்து வயிறு வரை வரிவரியாகத் தெரியும்படி நன்றாக இறுகப் பிணைத்தார்கள். பிறகு சிலர் பந்தங்களால் வெளிச்சம் காட்ட மற்றும் சிலர் அறையின் சாளரங்களையெல்லாம் இழுத்து மூடிக்கொண்டு வந்தார்கள். கம்பத்தில் சரேலென மோதப்பட்டதாலும் கயிற்றை இறுகக் கட்டியிருந்ததால் வயிறு பல இடங்களில் அழுந்தியும், பிதுங்கியும் மூச்சுவிட முடியாமல் திணறியதாலும் கடவுளின் நினைப்பைப் பறக்கவிட்டுக் கண்களைத் திறந்த அடிகளார், அறையில் நடக்கும் ஏற்பாடுகளைப் பார்த்ததும் தம்மைச் சட்டென்று சிவபதம் அனுப்பும் யோசனை வீரபாண்டியனுக்கு இல்லையென்பதையும் சித்திரவதை செய்வதே உத்தேசமென்பதையும் தெரிந்துகொண்டார். தாம் சப்தம் போட்டால் வெளியே கேட்காதிருக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே சாளரங்கள் சாத்தப்படுகின்றனவென்பதையும் சந்தேகமறத் தெரிந்து கொண்ட அடிகளாருக்குத் தம்மைச் சித்திரவதை செய்வதில் வீரபாண்டியன் இத்தனை ரகசியத்தை எதற்காகக் கையாள வேண்டும் என்பது மட்டும் புரியாத புதிராயிருந்தது. ஆனால் அந்தப் புதிருக்கு விடை கண்டுபிடிக்கவோ அவருடைய சிந்தனைகளை வேறு பிராந்தியங்களில் சஞ்சரிக்க விடவோ அவகாசம் கொடுக்காமலே வீரபாண்டியன், ''உம், சீக்கிரம் ஆகட்டும்.'' என்று வீரர்களைத் துரிதப்படுத்தவே, அவர்களும் சாளரங்களைச் சீக்கிரமாக மூடிவிட்டுக் கதவையும் அழுத்தித் தாளிட்டார்கள். அடிகளாரைக் கட்டியிருந்த தூணுக்கு எதிரேயிருந்த தூணிலும் பக்கவாட்டிலிருந்த தூணிலும் பொருத்தப்பட்டிருந்த இரும்புப் பூண்களில் இரண்டு பந்தங்கள் செருகப்பட்டன. அறைக் கோடிக்கு ஒரு வீரன் பந்தம் காட்டிச் செல்ல இரு வீரர்கள் பின்னே சென்று அங்கிருந்த கிட்டிகளைக் கொண்டு வந்தார்கள். காலில் தனக்குக் கிட்டி கட்டி அடிக்கப் போகிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொண்ட அடிகளாரின் உடல் பூராவிலும் பயம் மின்னல் வேகத்தில் ஊடுருவிச் சென்று அவரை ஓர் ஆட்டு ஆட்டியது. ஆனால் வீரபாண்டியனிடம் இந்த அலுவலைப் பன்முறை செய்திருக்கும் வீரர்கள் மட்டும் தங்கள் பணியில்

சாண்டில்யன்

எந்தவித அருவருப்பையும் காட்டாமல் திட்டமாகக் காரியத்தில் இறங்கினார்கள். இரண்டு வீரர்கள் அடிகளாரின் பாதங்களில் உட்கார்ந்து இரு கால்களையும் ஒன்று சேர்த்து, கணுக்கால்களுக்கு முன்பும் பின்பும் வளைவான இரு மரக் கட்டைகளைக் கொடுத்து விலங்குபோல் மாட்டினார்கள். வளைந்திருந்த மரக் கட்டைகளைப் பொருத்தி இடையே கால் இறுக அகப்பட்டுக் கொண்டதும் மரப் பகுதிகளின் நுனிப் பாகங்களிலிருந்த துவாரங்களுக்குள் மர ஆப்புகள் லேசாக அடிக்கப்பட்டன. சுத்திகளைக் கொண்டு அந்த ஆப்புகள் இறுக்கப்பட்டால், கால்கள் இறுகி, நரம்புகள் புடைத்து வெடிக்கும் ஸ்திதிக்கு வந்துவிடுமென்பதை அறிந்து அடிகளாரின் நெஞ்சு திக் திக்கென்று அடித்துக் கொண்டது. வீரர்கள் அத்துடன் விடவில்லை. ஒவ்வொரு கையின் மணிக்கட்டிலும் ஒவ்வொரு வீரன் ஒவ்வொரு கயிற்றைச் சுற்றி, கயிற்றின் முனைகளில் கிட்டிப்புள்களைப் பிணைத்து முறுக்கிவிட்டான். கிட்டிகள் சுழற்றப்பட்டால் கயிறு முறுக்கேறி மணிக்கட்டுகளை முறிக்கும். இத்தனை ஏற்பாடுகளுக்குப் பிறகும் திருப்தியடையாத வீரபாண்டியன், "அடிகளார் மண்டையிலும் ஒரு கயிற்றைப் போடு," என்றான். அடுத்த வினாடி அவர் தலையைச் சுற்றியிருந்த ருத்திராட்ச மாலை அப்புறப்படுத்தப்பட்டு, நெற்றியின் நடுமத்தியில் மணிக் கயிறு குறுக்கே போடப்பட்டது. அந்தக் கயிற்றின் இரு முனைகளையும் தூணுக்குப் பின்னால் பிடித்து நின்ற வீரன் அதிலும் முனையை மாட்டிக் கயிற்றை நன்றாக முறுக்கிக் கொண்டான்.

தம்முடைய உயிர்நிலைகள் அனைத்தையும் பிணைத்துவிட்டுக் குரூரமான புன்முறுவலுடன் எதிரே நின்ற வீரபாண்டியனை ஒருமுறை நோக்கினார் அடிகளார். அவருடைய பார்வை தரையிலிருந்து தன்னை நோக்கி எழுந்ததைக் கவனித்த வீரபாண்டியனும், "என்ன அடிகளாரே, என்ன பார்க்கிறீர்?" என்று வினவினான்.

கிட்டி கட்டி நிறுத்தப்பட்டு, சித்ரவதைக்கு ஆளாக இருந்த அந்த நேரத்திலும் இடக்குப் புத்திமட்டும் போகாததால், "தங்களுடைய ஏற்பாடுகளைத்தான் பார்க்கிறேன்," என்றார் அடிகளார்.

''எப்படி இருக்கின்றன ஏற்பாடுகள்?'' என்று புன்முறுவலுடன் கேட்டான் வீரபாண்டியன்.

''இந்த வேலையை இதைவிடச் சிறப்பாகச் செய்யத் தங்களைத் தவிர வேறு யாராலும் முடியாது.'' என்று அடிகளார் பதில் சொன்னார்.

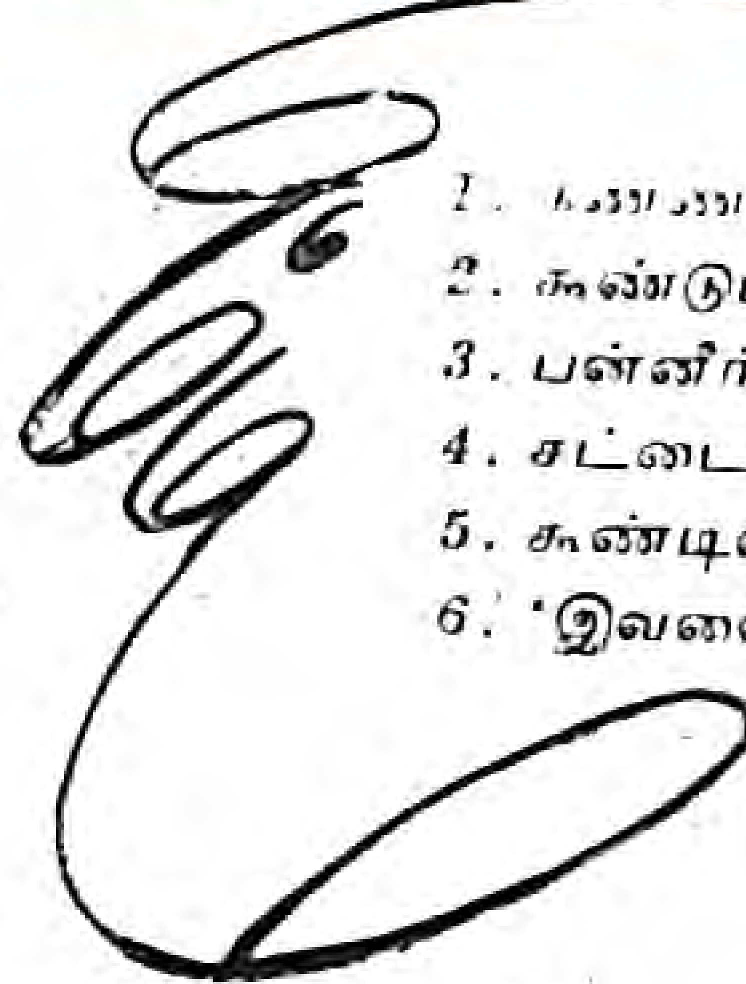
பதிலிலிருந்த விஷமத்தைப் புரிந்துகொண்ட வீரபாண்டியனும் நிதானத்தைச் சற்றும் இழக்காமல், ''அந்த உண்மையை நீர் புரிந்துகொண்டது பற்றி மகிழ்ச்சி. ஆனால் அடுத்து வர இருக்கும் நிகழ்ச்சி என்ன என்பதை அறிந்து கொண்டீரா?'' என்று வினவினான்.

''அறிந்துகொண்டேன் மன்னவா! ஆனால் இது உனக்குத் தகுமா என்று யோசித்துப் பார்.''

''எது தகுமா?''

''நிரபராதியான ஒருவனை, இட்ட ஆணையின் பயனாக ஓர் ஆள் பெயரைச் சொல்ல முடியாத ஒரு பரதேசியைச் சித்ரவதை செய்வது பாண்டிய மன்னனான உனக்குத் தகுமா என்று யோசித்துப் பார். மன்னர்கள் செய்யும் காரியங்கள் அன்றன்றோடு மடிவதில்லை மன்னவா! சரித்திரத்தின் ஏடுகளில் அவை பதியப்படும். சைவத்திலே பிறந்து சைவத்திலே தழைத்த பாண்டிய வம்சப் பரம்பரையில் வந்த வீரபாண்டியன் ஒரு சிவனடியாரைச் சித்ரவதை செய்தான் என்ற அபக்கியாதி உன் சரித்திரத்தில் எழுதப்பட வேண்டுமா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார். வேண்டாம். பாவத்தையும் அழியாப் பழிச்சொல்லையும் அள்ளித் தரும் இந்தப் பணியில் இறங்காதே! என் வார்த்தையைக் கேள்!'' என்ற அடிகளார் உணர்ச்சி ததும்பும் குரலில் கெஞ்சினார்.

பதிலுக்கு வீரபாண்டியன் அறையே அதிரும்படி நகைத்தான். ''அடிகளாரே! கிட்டி கட்டியதும் உமக்குச் சரித்திரம் கற்பனையில் தோன்றுகிறது. நீதி நினைவுக்கு வருகிறது. என்னுடைய பிற்காலத்தைப் பற்றி அக்கறையும் ஏற்படுகிறது. இந்த மாதிரி சமயத்தில் உம்மைப் போல என்னிடம் பலபேர் உளறியிருக்கிறார்கள். ஆனால் பலன் மட்டும் எல்லோருக்கும் ஒன்றுதான். வீரபாண்டியனுக்கு வேண்டிய தகவலை இந்தக் கிட்டிகளும் மணிக் கயிறுகளும் தரத் தவறியதே கிடையாது. சிவனடியார் என்று

1. கண்ணாடி அம்மாளின் வளை
2. கூண்டுப் பெண்ணின் பூ
3. பன்னீர் செம்பு
4. சட்டையில் பேனா
5. கூண்டின் கால்
6. 'இவளைப்'

கூறுகின்றீர். சிவ பரம்பரையிலும் சித்ரவதை அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பது தங்களுக்கு நினைவில்லை போலிருக்கிறது. கடந்த காலத்தைச் சற்றுக் கருத்தில் செலுத்திப் பாரும்,'' என்றான்.

அடிகளாருக்கு அத்தனை வேதனையிலும் கடந்த காலத்தைப் பற்றி வீரபாண்டியன் நினைவூட்டியது ஆச்சரியத்தையே அளித்ததால், ''கடந்த காலமா மன்னவா?'' என்று வினவினார்.

''ஆம்! கடந்த காலந்தான். அன்பே சிவம் என்று போதித்த சிவனடியார்கள் சமணர்களைக் கழுவில் ஏற்றி வேடிக்கை பார்க்கவில்லையா? அதிலிருந்தே சித்ரவதை சிவனடியார்க்குக் கைகண்ட மருந்து என்பது புலனாகவில்லையா?'' என்றான் வீரபாண்டியன்.

''மன்னவா! கடந்த காலத்தைப் பற்றிச் சர்ச்சை செய்ய நமக்கு யோக்கியதையில்லை. எத்தனையோ தலைமுறைகளுக்கு முன்பாக நடந்த சம்பவங்கள். அவற்றில் எத்தனை உண்மையோ எத்தனை பொய்யோ? அரனை நாடிய அடியார்கள் அத்தனை தீச் செயலில் ஈடுபட்டிருக்க மாட்டார்கள். காலத்தின் ஏடுகளில் களங்கம் நிரம்ப உண்டு. இலக்கியத்திலும் இடைச் செருகல் உண்டே மன்னவா! சரித்திரத்தில் கேட்கவா வேண்டும்? ஆகையால் கழுவேற்றிய கதையை வைத்துக்கொண்டு சிவனடியாரைத் தூற்றாதே. அடியார்களுக்குச் செய்யப்படும் அபவாதம் ஆண்டவனுக்கே செய்யப்படுவதாகும்.''

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட வீரபாண்டியன் மீண்டும் ஒரு பேய்ச் சிரிப்புச் சிரித்து, ''அடிகளாரே, சரித்திரம்கூட சந்தர்ப்பத்துக்குத் தகுந்தபடி மாறும் போலிருக்கிறது. சிவனடியார்களைப் பற்றி சமய புராணங்களில் கூறப்படும் மற்றத் தகவல்கள் சரி. கழுவேற்றிய படலம் மட்டும் கட்டுக்கதை போலிருக்கிறது.

நடிகர், டைரக்டர், சிவசந்திரனிடம் எஸ்.எம். மீரா என்ற ஒரு கல்லூரி மாணவி உதவி இயக்குனராகப் பணிபுரிகிறார். இவர் எஸ்.ஐ.ஈ.டி.யில் கடைசி ஆண்டு மாணவி.

''கல்லூரி நேரம் போக மீதி நேரத்தில் ஒவ்வொரு டைரக்டரையும் பார்க்கப் போவேன். ஆனால் நான் பலமுறை முயன்றும் பாலசந்தரைப் பார்க்க முடியவே இல்லை. யாரும் அனுமதிக்கவில்லை.

கடைசியில் எனக்கு உதவி இயக்குனர் சந்தர்ப்பம் கொடுத்தவர் ஜெயதேவிதான். 'பாசம் ஒரு வேஷம்' படத்தில் உதவி இயக்குனராகப் பணிபுரிந்தேன்.

அந்தப் படம் முடிந்தவுடன், டைரக்டர் சுந்தரராஜனிடம் போய்ச் சந்தர்ப்பம் கேட்டேன். அவர், 'உதவி இயக்குனர் சந்தர்ப்பம் இல்லை. 'என் ஜீவன் பாடுது' படத்தில் நடிக்கச் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது, நடிக்கிறாயா?' என்று கேட்டார். சினிமா உலகத் தொடர்பு இருக்கும் என்ற காரணத்தால் ஒப்புக் கொண்டு நடித்தேன்.

அதன் பிறகு 'ரத்ததானம்' படத்தில் உதவி இயக்குனர் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.''

திருவள்ளூரிலிருந்து அதிகாலை ஐந்து மணிக்குப் புறப்பட்டுப் படப்பிடிப்புக்குச் சரியாக வந்துவிடும் எஸ்.எம். மீராவின் அப்பா முனிசிபல் கோர்ட்டில் கிளார்க்காக வேலை செய்கிறார்.

பாலசந்தரை பார்க்க முடியாதா?

—மீசை

நம்பினால் முழுவதையும் நம்பவேண்டும். இல்லையேல் நம்பவே கூடாது. அரை குறை நம்பிக்கை எப்போதும் ஆபத்தில் தான் கொண்டுவிடும்,'' என்று கூறிவிட்டு, ''கடைசி முறையாகக் கேட்கிறேன். கார் குழலியின் மனத்தைக் கவர்ந்து நிற்கும் கயவனின் பெயரைச் சொல்லும். இல்லையேல் நான் என் கடமையைச் செய்ய நேரிடும்,'' என்றான்.

''கடமையா? என்ன கடமை மன்னவா? என்னைச் சித்ரவதை செய்வது ஒரு கடமையா?''

''ஆம்.''

''எனக்குப் புரியவில்லையே!''

''தமிழகத்தில் போரைத் தவிர்க்கப் பாண்டிய நாட்டுடன் மழவநாடு இணைய வேண்டியிருக்கிறது. அதற்காக எனக்கும் கார்குழலிக்கும் திருமணம் அவசியம். நாட்டைக் காக்கும் கடமையைச் செலுத்தவே இந்தத் திருமணத்திற்கு ஒப்புக் கொண்டேன். ஆனால் அதற்குக் குறுக்கே நிற்கிறான் ஒருவன். அவனை அகற்ற வேண்டியது என் கடமையாயிற்றே. அவன் பெயர் உமக்குத்தான் தெரியும். நீர் சொல்ல மறுக்கிறீர். ஆகையால் அதை உம்மிடமிருந்து வரவழைப்பதும் என் கடமையாகிறது'' என்று விளக்கிய வீரபாண்டியனின் கடமை உணர்ச்சியைக் கண்டு வியந்த அடிகளார், 'அடடா! இந்தப் பிசாசும், கடமையைப் பேசுகிறதே' என்று நினைத்தாரேயொழிய அதற்குப் பதிலேதும் சொல்ல மாட்டாமல் திணறினார்.

மேற்கொண்டு அனாவசியமாகச் சம்பாஷணையை வளர்த்த இஷ்டப்படாத வீரபாண்டியன், ''உம், நேரமாகிறது. யார் அவன்? சொல்லப் போகிறீரா இல்லையா?' என்று உக்கிரமாகக் கேட்டான்.

''முடியாது மன்னவா, என்னைக் கொன்று போட்டாலும் சொல்ல மாட்டேன். என் ஆணையை மீற மாட்டேன்,'' என்று அடிகளார் மறுத்ததும் வீரபாண்டியன் அவரை நோக்கி மிக்க குரூரமாகப் புன்முறுவல் செய்து, ''உமது திமிர் எவ்வளவு தூரம் தான் போகிறதோ பார்ப்போம்,'' என்று கூறிவிட்டு அவன் கட்டளையை எதிர் நோக்கி நின்ற வீரர்களுக்காகக் கண்களைச் செலுத்தி, ''மயிலே மயிலே என்றால் இறகு போடாது. உம்...

ஆகட்டும்,'' என்றான்.

வீரர்கள் பணியைத் தொடங்கினார்கள். அடிகளாரின் பாதங்களில் உட்கார்ந்த இருவரும் இரு கத்திகளால் கிட்டியின் முனைகளை ஓங்கி ஒரு முறை அடிக்கவே கால்கள் விரிந்து போகும்படியாக இறுகி நரம்புகள் புடைத்து உடல் முழுவதும் மரணவலி எடுத்தது. அதே சமயத்தில் பக்கவாட்டுகளில் மணிக்கட்டுக் கயிறுகளை முறுக்கி நின்றவர்கள் புள்களைச் சுற்றவே கயிறு இறுகி மணிக்கட்டுகள் உடைந்து போவது போன்ற வேதனையை அளித்தது. அந்த வினாடியிலேயே தூணுக்குப் பின்னால் அடிகளார் நெற்றிக் கட்டுக் கயிற்றின் நுனிகளை முறுக்கி நின்றவனும் கையிலிருந்த கிட்டியைச் சுழற்றினான். அடிகளாரின் நெற்றியின் நரம்புகள் புடைத்தன. மேலும்மேலும் சுழற்றப்பட்ட கிட்டியால் நரம்புகள் கண்ணுக்குத் தெரியும்படி நன்றாக எழுந்து நின்ற அடிகளாரின் வெள்ளை நிறத்தைக் குங்குமச் சிவப்பாக அடித்ததோடு ஓரிரு இடங்களில் கருரத்தமும் தோய ஆரம்பித்தது. மூளை நரம்புகள் வெடித்துவிடும் நிலைக்கு வந்துவிட்ட ஏக காலத்தில் கால்களிலும், கைகளிலும், நெற்றியிலும் புடைத்துவிட்ட நரம்புகள் வரவர இறுக்கப்பட்டதால் மரணவலியை உடல் பூராவும் பாய்ச்சவே, ''ஐயோ! சிவ சிவா!'' என்று அலறினார் அடிகளார்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சித்ரவதையை ஒரு நிமிடம் நிறுத்தும்படி உத்தரவிட்ட வீரபாண்டியன், ''அடிகளாரே! சிவனை அழைத்துப் பயனில்லை. நீர் சரண் புகவேண்டியது தற்சமயம் வீரபாண்டியனை. வீணாக வேதனைப்பட்டுச் சாக வேண்டாம். உண்மையைச் சொல்லிவிடும்,'' என்றான்.

சொல்லவொண்ணா வேதனையால் திணறிக்கொண்டிருந்த அடிகளார், ''அட பாதகனே! என்னைக் கொன்றாலும் என் வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தையும் வராது. இந்த யம கிங்கரர்களைக்கொண்டு உன்வாலானதைச் செய். சிவனடியார் பாவம் உன்னை விடாது. இதைவிடப் பத்து மடங்கு அதிக வேதனையை நீ நரகத்தில் அடையப் போகிறாய்'' என்று விக்கலுக்குப் திணறலுக்கும் இடையே கூவினார் அடிகளார்.

''டேய் சாமியாரே! நரகத்தைப் பற்றி நீ ஏடுகளில் படித்திருப்பாய். ஆனால்

இங்குமங்கும்

கார்த்திக் வீட்டில்
பாயசம்.
ஸ்ரீப்ரியா வீட்டில்
ஆயாசம்.

மேடை ஏறாத சிங்

தூக்கு மேடையிலிருந்து
தப்பிக் கொண்டே
இருக்கும்
கேகர் சிங்
சரியான
டேக்கா சிங்.

இவ்வளவு மழை ஏன்?

ராஜீவ் காந்தி
சூறாவளி.
ஜானகி அம்மா
சூறாவளி.
ஜெயலலிதா
சூறாவளி.
மூப்பனார்
சூறாவளி.
வீரப்பன்
சூறாவளி.
இவ்வளவு சூறாவளி
இருப்பதால்தான்
இவ்வளவு மழையா
தமிழ் நாட்டில்?

—அவிட்டம்.

கவிதை!

அனுபவித்திருக்க மாட்டாய். உன்னைவிட நரக. வேதனை எப்படியிருக்குமென்று எனக்குத் தெரியும். நரகவேதனையை சிருஷ்டித்திருப்பதே நான்தான். நரகத்தின் ஒரு பகுதியை இதோ காட்டுகிறேன் பார்,'' என்று கோபத்துடன் இரைந்து வீரர்களுக்குக் கண்ணைக் காட்டினான்.

இரண்டாம் முறை கிட்டி முளைகள் இன்னும் ஆழமாகவும் பலமாகவும் அடிக்கப்பட்டன. கயிறுகள் நன்றாக முறுக்கேற்றப்பட்டன. வலி தாளாமல் கதறினார் அடிகளார். நெற்றிக் கட்டு மிக அதிகமாக இறுக்கப்பட்டதால் ரத்தக்குழாயொன்று உடைந்து மூக்கின் வழியாக ரத்தமும் பிரவகித்தது. மீண்டும் சித்ரவதையை நிறுத்திய வீரபாண்டியன், ''டேய்! வீணாகப் பிராணனை விடாதே! சொல்லிவிடு. யாரவன்?'' என்றான். அடிகளார் பேசவில்லை. அவர் தலை மயக்கம் போட்டுத் தொங்கி கொண்டிருந்தது. ''கொஞ்சம் தண்ணீர் கொடுங்கள்,'' என்று ஆக்ஞாபித்தான் பாண்டிய மன்னன். வீரனொருவன் அறைக் கோடியிலிருந்து குவளையில் கொண்டு வந்து கொடுத்த நீரைப் பருகியதால் சிறிது சுரணை வந்து அடிகளார் கண்களைத் திறந்தார். அப்பொழுதும் அவருக்கு அரை மயக்கமாகவே இருந்தது. பந்தங்களுக்கருகே நின்ற ஓரிரு வீரர்களின் நிழல்கள் தரையில் படுத்திருக்கும் பிசாசுகளைப் போல விழுந்தன. எதிரே குரூரச் சிரிப்புடன் நின்றுகொண்டிருந்த வீரபாண்டியன் யமன் போலவும் பக்கத்திலிருந்த வீரர்கள் யமகிங்கரர்கள் போலவும் தோன்றியது அடிகளாருக்கு. தாம் உண்மையாக நரகத்துக்கு வந்துவிட்டதாகவே அடிகளார் நினைத்தார். அந்தச் சமயத்தில் எங்கோ ஒரு காதத்துக்கு அப்பாலிருந்து எழுவதுபோல் அவர் காதில் வீரபாண்டியன் கேள்வி ஒலித்தது. ''சொல்லப் போகிறாயா. இல்லையா?'' என்று. அப்பொழுதுதான் இன்னும் இகலோகத்திலிருக்கிறோமென்ற உணர்வு வந்தது அடிகளாருக்கு. பதிலேதும் சொல்லச் சக்தியில்லாததால், 'முடியாது' என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை ஆட்டினார் அடிகளார்.

மூன்றாம் முறை கிட்டிகள் அடிக்கப்பட்டு, கயிறுகள் முறுக்கப்பட்டன. மணிகட்டுகளும், கால்களும் சுரணையற்றுவிட்டன. மூக்கில் ரத்தம் ஆறாக ஓடியது. மூளை வெடித்துவிடும் ஸ்திதிக்கு வந்துவிட்டது. ஒரு வினாடியிருந்தால் அடிகளார் சிவபதம் எய்தியிருப்பார். அதற்கு மேல் தாங்க முடியாத அடிகளார் ஏதோ முணுமுணுத்தார். வீரபாண்டியன் அவருக்கு வெகு அருகில் வந்ததும், ''உம்! சொல்லிவிடு'' என்றான்.

''அபராஜிதன்'' என்ற வார்த்தை மிகப் பலவீனமாக உதிர்ந்தது அடிகளாரின் உதடுகளிலிருந்து.

''யார், என் சேனாதிபதியா!'' என்று காதுக்கருகே இரைந்தான் வீரபாண்டியன். ஆமென்பதற்கு அறிகுறியாக அசைந்த அடிகளாரின் தலை அடுத்த வினாடி தொங்கி விட்டது.

அதற்கு மேல் அடிகளாரைத் திரும்பிப் பார்க்காத வீரபாண்டியன் ஏதோ யோசனைகள், சிந்தனைகள் அலை மோத நின்ற இடத்திலேயே ஸ்தம்பித்து நின்றான். சில விஷயங்கள் அவனுக்குப் புரிந்தன. சில விஷயங்கள் புரியவில்லை. ''அபராஜிதன் நீலமலைக்குப் போனதை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் சதிகாரரைப் பிடிக்கப் போனதாகச் சொன்னான். காயம் பட்டதையோ கார்குழலியைச் சந்தித்ததையோ சொல்லவில்லை. அவன் சொல்லாதது இயற்கை. ஆனால் அதை மாதவி ஏன் மறைத்தாள்? இலங்காபுரன் ஏன் மறைத்தான்?'' என்று தன்னைத்தானே கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டான். மாதவிகூடத் தனக்கெதிராகச் சதி செய்கிறாளா என்றுகூட எண்ணினான். ஆனால் அவளிடமிருந்த மையலால் அப்படியிருக்காது என்று அந்த யோசனையை ஒரு வினாடி உதறினான்.

'ஒருவேளை மாதவி அபராஜிதன் மேல் மையல் கொண்டு அவனைக் காப்பாற்ற எண்ணுகிறாளா?' என்று மீண்டும் யோசித்துப் பார்த்தான். சில நாட்களுக்கு முன்பு, தான் அரண்மனை அறையில் நுழைந்தபோது மாதவியும் அபராஜிதனும் இருந்த நிலையையும் அதற்கு அவள் சொன்ன போலிச் சமாதானத்தையும் எண்ணி எண்ணி இதயம் பொங்கி, தான் எவ்வளவு முட்டாளென்பதை நினைத்துப் பொருமினான். அபராஜிதன்! தனக்குப் பதில் சிம்மாசனத்தில் யாராவது உட்கார வேண்டுமென்றால் அவன்தான் உட்கார முடியுமென்பதையும் யோசித்துப் பார்த்து அவனை அரியணை ஏற்றவே நீலமலையில் சதி நடந்திருக்கிறது என்ற முடிவுக்கும் வந்தான். இப்படித் தன் சிம்மாசனத்துக்கும், தான் விரும்பும் இரு பெண்களுக்கும் இடையே எழுந்து நின்ற அபராஜிதனை

ஒழித்துக் கட்டத் தீர்மானித்துத் தன் வீரர்கள் பக்கம் திரும்பி, ''அந்தச் சாமியாரை அவிழ்த்துக் கீழே தள்ளிவிட்டு சீக்கிரம் போய்ப் பிரயாணத்துக்குச் சித்தம் செய்யுங்கள்!'' என்று உத்தரவிட்டான்.

''எப்பொழுது பயணம்?'' என்று கேட்டான் ஒரு வீரன்.

''முட்டாள்! இப்பொழுது தான்,'' என்று கர்ஜித்தான் வீரபாண்டியன்.

அதற்குமேல் தாமதிக்கத் துணிவில்லாத வீரர்கள் அடிகளாரின் கிட்டிகளை நீக்கிக் கயிறுகளையும் அவிழ்த்து அவரைக் குற்றுயிரும் குலையுயிருமாகக் கீழே தள்ளிவிட்டு வீரர்கள் பின்தொடர வீரபாண்டியன் கீழே சென்றான்.

அடுத்த ஒரு நாழிகைக்குள் மதுரையை நோக்கி வாகனங்கள் உருண்டோடின. வண்டிகளின் கடகட சத்தமும் குதிரைகளின் குளம்படிகளும் நிசப்தமான அந்த இரவில் பெரியதாகச் சப்தித்தன. வீரபாண்டியன் யாருடனும் பேசாமலே நான்கு வெண்ணிறக் குதிரைகளால் இழுக்கப்பட்ட வாகனத்தில் சென்றான். அமைச்சர்கள் கேட்ட ஓரிரு கேள்விகளுக்குக்கூட அவன் பதில் சொல்லவில்லை. சீக்கிரம் மதுரையை அடைந்து அபராஜிதன் தலையைத் துண்டித்துக் கோட்டை வாயிலில் நாட்டவேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்துடன் சென்ற வீரபாண்டியனுக்கு மதுரையில் பேரதிர்ச்சி காத்திருந்தது. மதுரைக் கோட்டை வாயிலுக்குச் சற்று முன்பாகவே சிங்கள வீரர்கள் படையொன்று அவனை எதிர்கொண்டது. படைத் தலைவன் மன்னன் வாகனத்தை அடைந்து தலைதாழ்த்தி, ''மன்னவா! தாங்கள் இன்று மதுரைக்குள் புகக் கூடாது,'' என்றான்.

''புகக் கூடாதா?''

''ஆம், மகாராஜா.''

''ஏன் புகக் கூடாது?''

''தலைவர் உத்தரவு!'' என்றான் வீரன்.

''யார் அந்தத் தலைவன்?'' என்று கர்ஜித்தான் வீரபாண்டியன்.

''இலங்காபுரத் தண்டநாயகன்!'' என்று கிடைத்தது பதில். மரியாதையுடன், ஆனால் சற்று அழுத்தமாக.

(தொடரும்)

தேசிய முன்னணியைப் பற்றியோ, அதன் வடநாட்டுத் தலைவர்களைப் பற்றியோ எதுவும் மேடைகளில் பேசக்கூடாது என்று கலைஞர் தன்னுடைய கட்சிக்காரர்களுக்கு உத்தரவு போட்டிருக்கிறாராமே? ஏதாவது தகராறோ?

நட்டுவாக்காலி நாச்சிமுத்து: இப்போதைக்குத் தகராறு ஒன்றும் இல்லையாம். இங்கேயுள்ள பூவராகவன், ஜகவீரபாண்டியன் (ஜனமோர்ச்சா) டாக்டர் சந்தோஷம் (ஜனதா தள்) தேர்தல் டிக்கெட்டுகள் கேட்டுத் தொந்தரவு செய்யாமல் இருக்கப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடாம்.

போயஸ் தோட்டத்திற்கு நெருக்கமாக உள்ள பெருமாள் என்பவரிடம் நெடுஞ்செழியன், ''அம்மா எப்படியிருக்காங்க? என்னைப் பற்றி எப்போதாவது பேச்சு எடுக்கிறார்களா? சும்மா சொல்லக் கூடாது. ஒரு தந்தையின் ஸ்தானத்தில்தான் என்னை வைத்திருந்தார்கள்,'' என்று விசாரித்தாராமே?

நட்டுவாக்காலி நாச்சிமுத்து: இருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆக, அன்பழகன் இவரைத் தி.மு.க. பாசறைக்கு இழுத்துப் போடுகிற முயற்சி பலனளிக்கவில்லை போலிருக்கிறது!

ஜானகி அணியைச் சேர்ந்த அப்துல்லா அடியார் சேப்பாக்கம் தொகுதிக்கு டிக்கெட் கேட்டிருக்கிறாராம் என்று கருணாநிதியிடம் சொல்ல, ''அவர் ஏன் ஐயா இங்கெல்லாம் போட்டியிட வேண்டும்? வேறு இடமா அவருக்குக் கிடைக்காது?'' என்று கலக்கமடைந்தவராகக் கூறினாராமே?

நட்டுவாக்காலி நாச்சிமுத்து: சேப்பாக்கம் ரகுமான்கானின் தொகுதி. அடியார் அங்கு போட்டியிட்டால் தி.மு.க.வின் வெற்றி வாய்ப்புப் பாதிக்கப்படுமோ என்று கலைஞர் நினைத்திருக்கலாம்.

மது தந்தவதேயிடம் சொல்லி எப்படியாவது தமிழக ஜனதா தலைமைக்குப் பொன் விஜயராகவனை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி சிபாரிசு செய்ய சோ அண்மையில் டெல்லிக்குப் போய் வந்தாராமே? யோசனை எடுபடுமா, என்ன?

நட்டுவாக்காலி நாச்சிமுத்து: மது தந்தவதே என்ன செய்ய முடியும்? அவரே, தேசிய முன்னணியையும், கலைஞர் கருணாநிதியையும் ஆதரிப்பவராயிற்றே? ஒருவேளை தமிழக ஜனதாவில் ஏற்பட்டுள்ள பிளவைச் சரிக்கட்டி இருதரப்பாரும் சமாதானமாகப் போக வழி இருக்கிறதா என்று ஆராயலாமோ, என்னமோ?

—விப்ரன்

உழைப்பும் நம்பகமும்:

முழுமையின் முத்திரை.

BPL கலர் டிவி வைத்திருப்பவர் எவரை விசாரித்தாலும் வேறெந்த டிவியும் உங்களுக்குப் பொருந்தாது என்று உணர்வீர்கள்.

BPL கலர் டிவிகள் சிறந்த செயல் திறனோடு நீண்ட நாள் உழைப்பவை. இவற்றின் பாகங்கள் பிசிபிகளோடு இரட்டை ஸோல்டரிங் செய்யப்பட்டதால் ஸ்திரமாக இருக்கின்றன. செல் லரிக்கப்படுவதில்லை. சாதாரண டிவிகளைப் போல் பழுதடைவ தில்லை.

மேலும் டிவிகளின் முக்கிய பாகங்களான ஃபிளைபேக் ட்ரான்ஸ்பார்மர், டிஃப்ளக்ஷன் யோக், ட்யூனர் போன்றவை ஜப்பானின் ஸான்யோ கம்பெனி யோடு இணைந்து உருவாக்கப் படுகின்றன. அது மட்டுமல்ல. இவற்றின் இலேசான, உறுதியான காபினெட்டுகள் BPLலின் அதிநவீன இன்ஜெக்ஷன் மோல்டிங் தொழிற் சாலையில் உருவாக்கப்படுகின்றன.

ஆம் இதனால்தான் BPL உழைப்பிற் கும் நம்பகத்திற்கும் பெயர் பெற்று விளங்குகிறது.

இன்றே உங்கள் அருகிலுள்ள BPL டீலரை அணுகுங்கள். பல்வேறு மாடல்களில் வரும் முழுமையின் முத்திரையை உங்களுடையதாக் குங்கள்.

BPLலில் அதை நீங்கள் காண்பீர்கள்.

R K SWAMY/BPL/3585/TAM

"ட்ரூ"வின்
மற்றொரு
புதிய படைப்பு.

ஷார்ட் வெர்மிசெல்லி

அதிக சுவையுள்ள உப்புமாவும் கிச்சடியும் தயாரிக்க

ட்ருவின்
ஷார்ட் வெர்மிசெல்லி

- மிக உயர்ந்த தரத்தைக் குறிக்கும் கிரீம்-மஞ்சள் வண்ணம் கொண்டது.
- ஒட்டுவதை தவிர்க்க பருமனாகவும் வலிமையுடனும் தயாரிக்கப்பட்டது.
- மிக உயர்ந்த் சுவையுடன் கூடிய கிச்சடி, உப்புமா, புலவ், பாயாசம், கீர் மற்றும் ஹல்வா தயாரிக்க மிகவும் ஏற்றது.

ட்ரூ

ஷார்ட் வெர்மிசெல்லி

உபயோகித்து அதன் மேன்மையை உணருங்கள்

ட்ரூ பிஸ்கட்டுகள், சேமியா, வேஃபர்ஸ் —
சிறந்த பொருட்களைக் கொண்டு அன்புடனும் அக்கறையுடனும் தயாரிக்கப்படுபவை

AFL 2988

24-11-88

24. மக்கள் எழுச்சி

இலங்காபுரத் தண்டநாயகனின் சிங்களப் படைத் தலைவனால் மதுரையின் எல்லையிலேயே மடக்கி நிறுத்தப்பட்ட மன்னன் வீரபாண்டியனின் மனோநிலை வெடிக்கத் தயாராயிருக்கும் எரிமலையின் நிலையை ஒத்திருந்தது. அபராஜிதன் தனக்கெதிராகச் சதி செய்து தனது அரியணையில் அமர முயன்றான் என்ற நினைப்பும், மாதவியும் கார்குழலியும் தன்னைப் புறக்கணித்து அபராஜிதனிடம் ஆட்பட்டுக் கிடக்கின்றார்களென்ற ஆக்ரோஷமும் கிளப்பிவிட்ட அக்னி ஜ்வாலை அப்பொழுது அவன் உள்ளத்தில் குமுறிக் கொண்டிருந்தது. அடிகளார் அபராஜிதன் பெயரை உச்சரித்த வினாடியிலிருந்து மதுரையின் எல்லையை அடையும்வரை, தனக்குக் குழி தோண்டக் கூடிய உறவினனைத் தன் சிம்மாசனத்துக்குப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்த தன் முட்டாள்தனத்தை எண்ணி எண்ணி மனம் உடைந்து கொண்டிருந்த வீரபாண்டியனுக்கு இலங்காபுரத் தண்டநாயகனின் உத்தரவு விவரிக்க இயலாத ஆத்திரத்தையும் கோபத்தையும் உண்டாக்கவே, அவன் சிங்களத்துப் படைத் தலைவன் மீது சீறி விழுந்தான். உள்ளேயிருந்த குமுறலுக்கு ஒன்றரை நாள் பிரயாண அலுப்பும் சற்று தூரத்தில் 'வா வா' என்று அழைப்பது போல் கம்பீரமாக எழுந்து நின்ற மதுரையின் கோட்டை வாசல்களும் தூபம் போடவே, சிங்களத்துப் படைத் தலைவன் மீது எரிமலை படீரென வெடித்து நெருப்புப் பொறிகளை வாரி

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

இறைப்பது போல் வார்த்தைகளை உதிர்க்கத் தொடங்கிய வீரபாண்டியன், ''டேய் மடையா! உனக்காவது அந்த இலங்காபுரனுக்காவது தலையில் மூளை ஏதாவதிருக்கிறதா?'' என்று இரைந்தான்.

அவன் பேசிய தோரணையையும் உபயோகித்த வார்த்தைகளையும் கண்ட சிங்களத்துப் படைத் தலைவனின் புருவங்கள் ஆச்சரியத்தால் சற்றே உயர்ந்தன. இலங்காபுரனின் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே நடுங்கக்கூடிய வீரபாண்டியன், சிங்களத்துச் சேனாதிபதியின் கைப் பொம்மையென மதிக்கப்படும் மதுரை மன்னன், இவனா இப்படிப் பேசுகிறான் எனப் பக்கத்திலிருந்த அமைச்சர்கள் கூட ஆச்சரியப்பட்டார்கள். இந்த வார்த்தைகள் இலங்காபுரனின் காதுகளில் விழுந்தால் வீரபாண்டியனின் நிலை என்ன ஆகுமோ ஏது ஆகுமோ என்ற அச்சத்தால், சுற்றிலுமிருந்த வீரர்கள் பயத்துடன் மூச்சு விடாமல் நின்றார்கள்.

இத்தனைக்கும சிங்களத்துப் படைத் தலைவன் மட்டும் சற்றும் அசையாமலே பதில் சொல்லத் தொடங்கி, ''மகாராஜா, என்னைப் பற்றி நீங்கள் எப்படிப் பேசினாலும் பாதக மில்லை. ஆனால் எங்கள் சேனாதிபதியைப் பற்றி மரியாதையாகப் பேசுவதே நல்லது,'' என்றான். அவன் சொன்ன பதிலில் அதிக வேகமில்லையென்றாலும், வார்த்தைகளை உச்சரித்த மாதிரியில் சற்று எச்சரிக்கை கலந் திருந்தது.

அவன் பதிலையோ பேச்சின் தொனியையோ அதில் தொக்கி நின்ற எச்சரிக்கை யையோ வீரபாண்டியன் கவனிக்கத் தவறவில்லையென்றாலும், தன் கோபத்தைச் சற்றும் குறைத்துக் கொள்ளாமலே, ''இலங்காபுரத் தண்டநாயகன் எப்பொழுது மதுரை யின் மன்னனானான்?'' என்று வினவினான்.

''அந்த உன்னத பதவிக்கு அவர் வர ஆசைப்படவில்லை, அரசே,'' என்றான் சிங்கள வீரன் இதழ்களில் இகழ்ச்சி கலந்த புன்முறுவல் பிரதிபலிக்க. மதுரை மன்னன் பதவி எத்தனை மட்டமானது என்பது அவன் சொற்களில் திட்டமாக விளங்கியது. சொற்களை அர்த்தம் செய்து கொள்ள முடியாத பேர்களுக்கு அவன் முகபாவமும், இதழ் களில் தோன்றிய சிரிப்பும், கண்களில் சொட்டிய விஷமும் விஷயத்தை உள்ளபடி விளக்கியிருக்கும். ஆனால் மனத்தில் வேறு மனிதர்களைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டிருந்த வீரபாண்டியன் புத்திக்கு மட்டும் இந்தப் பதிலின் உள்ளர்த்தம் புரியா

திருக்கவே அவன் பழைய உஷ்ணத்துடனேயே கேட்டான்: ''அப்படியானால் மன்னனை மதுரைக்குள் பிரவேசிக்கக் கூடாது என்று உத்தரவிட இலங்காபுரனுக்கு அதிகாரமளித்தது யார்?''

''தாங்கள்தான் மகாராஜா,'' என்றான் சிங்களத்துப் படைத் தலைவன்.

''நானா!'' வீரபாண்டியன் கேள்வியில் ஆச்சரியம் பிரதிபலித்தது.

''ஆம். தாங்கள்தான். தங்கள் உத்தரவின் மேல்தான் அவர் மதுரையையும் பாண்டிய நாட்டையும் பாதுகாத்து வருகிறார். தங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டியதும் அவர் கடமையாக இருக்கிறது.'' உள்ள நிலைமையைச் சாமர்த்தியமாகச் சுட்டிக் காட்டினான் சிங்களப் படைத் தலைவன்.

''ஆமாம்.... அதற்காக.....?'' என்று ஏதும் புரியாமல் கேட்டான் பாண்டிய மன்னன்.

''இன்றிரவு தாங்கள் மதுரைக்குள் பிரவேசிக்க வேண்டாமென உத்தரவிட்டிருக்கிறார்.'' திட்டமாகக் கிடைத்தது பதில்.

''ஏன்? மதுரையில் இப்போது எனக்கென்ன ஆபத்து காத்திருக்கிறது?''

''பெரிய ஆபத்து மகாராஜா! தங்கள் உயிருக்கே ஆபத்து நேரிடலாம்.''

சிங்களப் படைத் தலைவனின் இந்தப் பதிலைக் கேட்ட வீரபாண்டியன், தனது வாகனத்திலிருந்து தரையில் குதித்தான். மற்ற அமைச்சர்களும் வீரர்களும் தரையில் இறங்கினர். கீழே குதித்த வீரபாண்டியன் ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையுடன் சற்று நேரம் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்த பின் சிங்களப் படைத் தலைவனை நோக்கி, ''என்ன! என் உயிருக்கு ஆபத்தா! எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லையே!'' என்றான்.

''மகாராஜா! நாம் சற்றுத் தனிமையில் பேசலாமா?'' என்றான் சிங்களப் படைத் தலைவன். தனது வீரர்களுக்கோ, அமைச்சர்களுக்கோ தெரியாமல் அவன் ஏதோ சொல்ல முயல்கிறானென்பதை உணர்ந்து கொண்ட வீரபாண்டியன் தன் வீரர்களை விட்டுச் சிறிது தூரம் சிங்களப் படைத் தலைவனுடன் நடந்து சென்றான். இருவரும் தங்கள் படைகளை விட்டுத் தனித்து வந்ததும் சிங்களப் படைத் தலைவன் விஷயத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி, ''மகாராஜா! தாங்கள் மழவராயன் ஊருக்குப் போயிருந்த சமயத்தில் மதுரையில் இரு முறை புரட்சி ஏற்பட்டுவிட்டது,'' என்று மெள்ள ஆரம்பித்தான்.

''என்ன, புரட்சியா! நமது படைகளா!'' என்று திகிலும் வியப்பும் தாண்டவமாடக் கேட்டான் வீரபாண்டியன்.

''படைகளல்ல மகாராஜா! படைகளாயிருந்தால் நொடிப் பொழுதில் சமாளித்து விடலாமே. தவிர, படைகளை அபராஜிதன் மிகத் திறமையுடன் அடக்கி வைத்திருந்தார்,'' என்றான் சிங்களப் படைத் தலைவன்.

வீரபாண்டியன் தன் விழிகளைச் சிங்களப் படைத் தலைவனுக்காக உயர்த்தி ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்: ''அபராஜிதன் படைகளை அடக்கி வைத்திருந்தானா?'' என்று.

''ஆம் மகாராஜா! அவர் உதவியில்லாமல் மக்களை அடக்கியிருக்க முடியாது!''

''மக்களா புரட்சி செய்தார்கள்?''

''ஆம், மகாராஜா!''

''எதற்காக?''

''சொன்னால் தங்களுக்கு மன வருத்தமாயிருக்கும்.''

''பாதகமில்லை, சொல்.''

''தங்களை ஆட்சிப் பீடத்திலிருந்து நீக்க வேண்டும் என்பதற்காக.''

வீரபாண்டியன் பிரமை பிடித்து நின்றான். தன்மீது மக்களுக்கிருக்கும் வெறுப்பை அவன் உணர்ந்தேயிருந்தான். அவர்கள்மீது அவனுக்கும் வெறுப்பு பூரணமாயிருந்தது. மக்கள் உண்மையில் மாக்கள் என்பதும் அவர்களை மிருகங்களைப் போல் அடக்கி ஆள்வதே முறை என்பதும் அவன் சித்தாந்தமாயிருந்தது. ஆகவே அவர்கள் புரட்சி செய்வதில் அவனுக்கு வியப்பில்லை. அவர்களை அடக்க அபராஜிதன் ஏன் உதவி புரிந்தான்

முஸ்லிம் லீக் தலைவர் அப்துஸ் ஸமது வீட்டு முகப்பில் பன்னிரண்டு அடி நீளத்துக்கு ஒரு சோபா செட் போட்டிருக்கிறார். எத்தனை பேர் வேண்டுமானாலும் அமரலாம்.

—பைரவன்

என்பது மட்டும் அவனுக்கு விளங்காத பெரும் புதிராயிருந்தது. ஆகவே மேற்கொண்டு புரட்சியின் பூரணத் தகவலை அறிவதற்காக வினவினான், "பிறகு என்ன நடந்தது?" என்று.

சிங்களத்துப் படைத் தலைவன் விளக்கிச் சொன்னான்: "மகாராஜா! மக்கள் புரட்சிக்குக் காரணம் யுத்த பயம் தான். இருமுறை மக்கள் எழுச்சி ஏற்பட்டது. மறவர்களும் மற்றோரும் நமது படைகளுடன் இருமுறை கை கலந்தார்கள். இரு தரப்புக்கும் நஷ்டம் அதிகம் தான். சிங்கள் வீரர் பலர் வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டார்கள். இரண்டு முறைகளிலும் அபராஜிதன் கலகக் கூட்டங்களின் நடுவே சென்று புரட்சிக்காரரை அடக்காதிருந்தால் மதுரையிலுள்ள சிங்களப் படைப் பகுதி அடியோடு அழிந்திருக்கும்."

"அபராஜிதன் பாண்டிய வீரர்களைக் கொண்டு புரட்சியை அடக்கினானா?"

"இல்லை மன்னவா! பேசி அடக்கினான்."

"என்ன! பேசி அடக்கினானா?"

"ஆம் மகாராஜா! சிங்களப் படைகளின் வாளுக்குப் பயப்படாத கலகக் கூட்டம், அவன் சொல்லுக்குத் தான் அடங்கியது."

வீரபாண்டியன் மூளை மிகத் துரிதமாக வேலை செய்யத் தொடங்கியது. அபராஜிதனுக்கும் மக்களுக்கும் அத்தனை பிரியமிருந்தால் மதுரையின் ஆட்சி பீடம் தனக்குச் சாசுவதமில்லை என்று நினைத்தான். ஆகவே அவனை முதலில் ஒழித்துக் கட்டுவதைத் தவிர வழி வேறில்லை எனத் தீர்மானித்துக் கொண்ட வீரபாண்டியன், "இப்பொழுது புரட்சி அடங்கி விட்டதல்லவா?" என்றான்.

"அடங்கி விட்டது மகாராஜா. ஆனால் மீண்டும் கிளம்பும் போலிருக்கிறது."

"ஏன்?"

"தாங்கள் வரும் செய்தி முன்னதாக ஊரில் பரவிவிட்டது."

"செய்தியைப் பரப்பியது யார்?"

"யாரென்று தெரியவில்லை."

"எனக்குத் தெரியும்."

மன்னன் பதிலைக் கேட்ட படைத் தலைவன் மலைத்து, "என்ன! தங்களுக்குத் தெரியுமா? யாரது மகாராஜா?" என்று வினவினான்.

வீரபாண்டியன் அதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை. இத்தனையும் அபராஜிதன் வேலையாகத்தானிருக்கும் என்று அவன் தீர்மானித்துக் கொண்டான். மக்களை அடக்குவது போல் அடக்கி, சமயத்தில் தூண்டிவிட்டுத் தன்னை ஒழித்துவிடப் பாண்டிய சேனாதிபதி திட்டம் போட்டிருக்கிறான் என்று ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்ட வீரபாண்டியன் சிங்களப் படைத் தலைவனை நோக்கி, "எப்படியும் இப்பொழுதே மதுரையில் நுழையத் தீர்மானித்து விட்டேன். உனது வீரர்களை மதுரையை நோக்கித் திருப்பிக் கொள்," என்றான்.

"வேண்டாம் மகாராஜா! நிலைமை மிக அபாயமாயிருக்கிறது. சோழ மன்னன் படைத்தலைவனும் தூதுவனுமான அண்ணன் பல்லவராயன் மதுரைக்கு வந்த நாளாக ஊர் அமளிப் படுகிறது. எங்கும் யுத்தத்தின் பேச்சாக இருக்கிறது. எப்படியும் தங்களுக்கு மழவராயன் பெண்ணோ படைத் துணையோ கொடுக்க மாட்டானென்றும், உங்களால் நாட்டைப் பாதுகாக்க முடியாதென்றும் மக்கள் பகிரங்கமாக வீதிகளில் பேசுகிறார்கள். சோழ நாட்டுக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்கும் யுத்தம் நிச்சயம் என்கிற உறுதி மக்களிடம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலைக்கே நீங்கள்தான் காரணமென்று மக்கள் கருதுகிறார்கள். நீங்கள் வருவதை அறிந்ததும் கோட்டை வாசல் தாரைகள் ஊதப்பட்டால் மக்கள் மீண்டும் எழுந்து விடுவார்கள்," என்றான் சிங்களத்துப் படைத் தலைவன்.

"எழுந்தாலென்ன? உன்னிடம் எத்தனை வீரர்கள் இருக்கிறார்கள்?"

"இருபது வீரர்கள்."

"ஒருவனை முன்னதாக அனுப்பி நூறு சிங்கள வீரர்களைக் கோட்டை வாசலில் நம்மைச் சந்திக்கச் சொல்."

"சந்தித்தால்?"

"சிங்களப் படை சூழ நாம்

அதி நவீன பட்டு வகைகள்

100% உன்னதமான பட்டு
உத்தரவாதமான சரிகை

உங்கள் உலகில் முக்கிய பங்கு
பெறுவது வண்ணங்கள்...
அவைகளின் அழகு ஜாலங்களை
பொலிவும் நேர்த்தியும் மிக்க பட்டு
வகைகளில் உங்களுக்குக்
கோ-ஆப்டெக்ஸ் அளிக்கிறது.

கோ-ஆப்டெக்ஸ் பங்கு பெறட்டும் —
உங்கள் இனிய நேரங்களில்!

கோ-ஆப்டெக்ஸ்
தமிழ்நாடு கைத்தறி
இந்தியாவின் உயர் விற்பனை
கைத்தறி வகைகள்.

DIPR/1766/MS88/HTA

• புடவைகள் — பருத்தி, பாலியெஸ்டர், பட்டு • ஷர்ட்டிங் • சூட்டிங் • ஃபர்னிஷிங்
• பெட்ஷீட்கள் • டவல்கள் • வேட்டிகள் • லுங்கிகள் • இணையிலா புதுமைகள். எண்ணிலா வகைகள்

பட்டணப் பிரவேசம் செய்வோம்.''

''மக்கள் மறுத்தால்?''

''குதிரைகளின் குளம்புகள் அவர்கள் தலைகளை மிதித்தோடும்.''

எந்தக் குரூரமான உத்தரவையும் சாதாரணமாக வரவேற்கக்கூடிய சிங்களப் படைத் தலைவன்கூட இந்த மிருகத்தன மான உத்தரவைக் கேட்டதும் பிரமித்து ஒரு கணம் நின்றான்.

''என்ன யோசிக்கிறாய்?'' என்று வீரபாண்டியன் வினவினான்.

''ஒன்றுமில்லை மகாராஜா! தங்களிஷ்டம்,'' என்று கூறிவிட்டுத் தன் வீரரில் ஒருவனை அழைத்து மன்னர் கட்டளையை அவனுக்குத் தெரிவித்தான்.

மதுரை மாநகர் வாயிலை மன்னன் நெருங்கியதும் தாரைகள் பலமாகச் சப்தித்தன. அவன் உத்தரவுப் படி நூறு வீரர்கள் கொண்ட சிங்களப் படையொன்று வெகு வேகமாக வந்து அவனைக் காவல் செய்யச் சூழ்ந்து நின்றது. அதே சமயத்தில் கோட்டைக்குள் பலமான கூச்சலும் எழுந்தது. இரவு நெருங்கி விட்டதால் எங்கும் விளக்குகள் கொளுத்தப்பட்டிருந்தன. சாதாரணமாக மதுரைக்குப் பொலிவை அளிக்கும் அந்த விளக்குகள்கூட அன்று அழகுக்குப் பதில் பயங்கரத்தையே அளித்தன. தாரை ஊதப் பட்டதுமே மன்னன் வரவை உணர்ந்து கொண்ட மக்கள் ஆங்காங்கு கூட்டம் கூட்டமாகச் சேர்ந்துவிட்டனர். சிலர் பந்தங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு அப்புறமும் இப்புறமும் ஓடினர். மக்களின் கூட்டங்களை மறித்துக் குதிரைப் படை யும் யானைப் படையும் அணிவகுத்து நின்றன. நாலா திக்கிலிருந்தும் மறவர் களும், குறவர்களும், தேவரும், மீனவரும், கொல்லரும், குயவரும் கூட்டம் கூட்ட மாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள். பலர் பந்தங்களை உயர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பலர் சின்னஞ் சிறு கத்திகளை இடையில் செருகியிருந்தார் கள்.

மன்னனைக் கண்டதும் மக்களிடையே கூச்சல் பலமாக எழுந்தது. ''மன்னனே, திரும்பிப் போ! மகா பாதகனே, திரும்பிப் போ! ஏன் மீண்டும் மதுரைக்கு வருகிறாய்?'' என்ற கூச்சல் பல இடங்களிலிருந்து எழுந்தது. கூட்டமும் பவனியை இருபக்கத்திலும் நெருக்க

தாத்தாவெல்லாம் நடிக்கறப்ப...

வலம்புரி ஜான், ஜேப்பியாரைத் தொடர்ந்து லேட்டஸ்ட்டாக சினிமாவுக்கு வந்திருக்கும் அரசியல்வாதி, முன்னாள் தமிழ்நாடு பாட நூல் நிறுவனத் தலைவரான கா. லியாகத் அலிகான். 'ஏரிக்கரை பூங்காற்றே' படத்தைக் கதை, வசனமெழுதி தயாரிப்பதோடு, கதாநாயகனாகவும் அறிமுகமாகிறார். 'தாத்தா' ஆகிவிட்டவர்களெல்லாம் கதாநாயகனாக நடிக்கும் போது நான் நடித்தால் என்ன?' என்கிறார். (யாரைத் தாக்குகிறார்?)

—ரகுராஜ்

னாயிற்று. ஓரிரு சிறு கத்திகளும் மன்னன் மீது வீசப்பட்டன. அவற்றிலொன்று வந்து வாகனத்தின் மீது விழுந்தது. வீரபாண்டியனுக்கு நிதானம் அடியோடு காற்றில் பறந்தது. பெண்கள் சிலர் மாடிப் பலகணிகள் வழியாகத் தலையை நீட்டிச் சிரித்தார்கள். 'மழவராயன் மகளெங்கே?'' என்று ஒரு பக்கத்திலிருந்து யாரோ கேட்டதும் மற்றப் பெண்கள் கொல்லென்று சிரித்தார்கள். 'மன்னனுக்கு மணாட்டியாகத்தான் பைங்கிளி இருக்கிறாளே!'' என்றாள் ஒருத்தி.

மன்னன் அடியோடு நிதானத்தை இழந்தான். இரு பக்கத்திலிருந்த கூட்டம் போதாதென்று எதிரேயிருந்தும் ஒரு கூட்டம் பந்தங்களுடன் வந்து கொண்டிருந்தது. ''அக்கம் பக்கத்திலோ எதிரேயிருப்பவர்களோ யாராயிருந்தாலும் வெட்டித் தள்ளி வேகமாகச் செல்லுங்கள்,'' என்று கூவினான் வீரபாண்டியன் வாகனத்தில் எழுந்து நின்று. அடுத்த கணம் சிங்களப் படை வீரர்கள், உருவிய கத்தியும், கையுமாக எழுந்து மதுரை மாநகர் மக்களின் மேல் பாய்ந்தார்கள். தலைகள் பல உருண்டவுடன் சற்றுத் தயங்கி நின்ற மக்கள் கும்பல் பீரிட்டு எழுந்த ஆவேசத்துடன் மீண்டும் மன்னன் வாகனத்தின் மீது பாய்ந்தது. வெட்டப்பட்ட மக்களின் தலைகள் மீதும் பிரவகித்த ரத்தத்தின் மீதும் உருண்டோடிய வாகனத்தில் மிகக் கம்பீரமாக அமர்ந்து அரண்மனையை எட்டிய வீரபாண்டியன் நேராகத் தனது நீதி ஸ்தலத்துக்குச் சென்றான். அரண்மனை வாயிலிலேயே அவனைச் சந்தித்த இலங்காபுரனும், அபராஜிதனும் மன்னனைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். நீதி மண்டபத்தின் மத்தியிலிருந்த அரியணையில் அமர்ந்து கொண்ட வீரபாண்டியன் வெகு நேரம் மௌனம் சாதித்தான். கடைசியாகத் தலையை நிமிர்த்தி, நின்றிருந்த இரு படைத் தலைவர்களை நோக்கினான். மன்னன் குறிப்பை உணர்ந்த அவ்விருவரும் அரியாசனத்தை அணுகியதும் சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்த மன்னன், அபராஜிதனுக்காகச் சுட்டிக் காட்டி, ''அதோ அந்த அயோக்கியனைக் கைது செய்யுங்கள்,'' என்று நீதி மண்டபமே அதிரும்படியாகக் கூவினான். சற்று நேரம் பயங்கரமான அமைதியொன்று நீதிமண்டபத்தில் நிலவியது. சேனாதிபதிமீது கையை வைக்க யாருக்குமே துணிவு வரவில்லை.

''ஏன், நான் சொல்வது காதில் விழவில்லையா?'' என்று மீண்டும் சீறினான் மன்னன். அதற்குமேல் தயங்கினால் தங்கள் தலைக்கு ஆபத்து வரும் என்று அஞ்சிய படைத் தலைவர்கள் இருவரும் உருவிய வாட்களுடன் அபராஜிதனை நெருங்கினார்கள். அவர்கள் அவன்மீது கைவைக்கப் போன தருணத்தில் நீதி மண்டபத்தின் ஒரு மூலையிலிருந்து மிகப் பயங்கரமாக எழுந்த ஒரு சிரிப்பு கோடையிடி போல் திரும்பத் திரும்பச் சப்தித்தது. அந்தச் சிரிப்பு வந்த திசையை நோக்கிய வீரபாண்டியன் முகம் சவமென வெளுத்தது.

(தொடரும்)

ஒரு திருடன்: ஐம்பது பவுன் நகை போட்டு ஓர் அரசியல்வாதிக்கு என் பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுத்தது தப்பாப் போச்சய்யா..... நான் போட்ட நகையெல்லாம் திருட்டு நகைன்னு அவருக்குத் தெரிஞ்சு போச்சு.

மற்றவன்: அப்புறம்?

முதலாமவன்: இன்னொரு அம்பது பவுன் எங்கேயாவது போய்த் திருடிட்டு வந்து கொடுன்னு அரிச்செடுக்கிறான்.....!

—சிவாஜி கிருஷ்ணா

'எதற்காகப் போனில் மிரட்டினான் என்று அப்பா கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வது?' என்று குழம்பினான். சே! அவசரப்பட்டு நேற்று அவளைக் கடத்தி இருக்கக் கூடாது. அவள், 'வேண்டாம்! வேண்டாம்! விட்டு விடுங்கள்,' என்று கத்திக் கலாட்டா செய்தபோதே உதறி விட்டிருக்க வேண்டும்!

''டெலிபோன் மிரட்டல் எல்லாம் இப்போ ரொம்பச் சாதாரண மான ஒண்ணு. சும்மா இருக்க முடியாத புறம்போக்கு செய்கிற விஷமம். இதற் கெல்லாம் பயந்து கொள்ளாதே, ஜெய்!'' ஃபாக்டரி ஆபிசில் தன் எதிரே கலக்கத்துடன் உட்கார்ந்து இருந்த மகன் ஜெயராமின் பயத்தைப் போக்க அவன் அப்பா முயன்றார்.

''ஆமா, எதற்காகக் கொலை செய்யறேன்னு சொன்னானா?''

''காரணத்தைச் சொல்லலே டாடி. ஆனா, என் வளர்ச்சியைப் பிடிக்காத சில சீனியர் லாயர்ஸ்தான் இதற்கு ஏற்பாடு செய்து இருப்பாங்கன்னு தோணுது....'' நம்பும்படியான பொய்யைச் சொன்னான்.

''டோண்ட் ஓர்ரி மை சன்! வீட்டுக்குப் போய் நல்லா ரெஸ்ட் எடுத்துக்க. நான் ஈவினிங் நேரத்திலேயே வந்திடறேன். மற்றதைப் பிறகு பேசிக்க லாம்.'' மகனின் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார்.

எப்போழுதும் ஜெயராம் அவனுக்காகக் கட்டப்பட்ட மேல் மாடி ரூமில்தான் படிப்பது, படுப்பது எல்லாம். ஒரே ஒரு ரூம்தான். கீழ்ப் பகுதியில் ஜெயராமின் அப்பா அம்மா ஒரு ரூமிலும், தம்பி விஜய் தனி ரூமிலும் படுத்துக்கொள்வது வழக்கம். ஆனால் அன்று மேல் மாடி ரூமில் ஜெயராமோடு அப்பா சொன்னபடி அவன் தம்பி விஜய்யும் படுத்துக் கொண்டான். அவன் அப்பா கொடுத்த ரிவால்வரைப் பத்திரப்படுத்தித் தலையணை மறைவில் வைத்திருந்தான். இரவு பன்னிரண்டு மணி வரை டெலிபோன் மிரட்டல் பற்றியே நினைத்து பயந்து புரண்டு புரண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தான் ஜெயராம்.

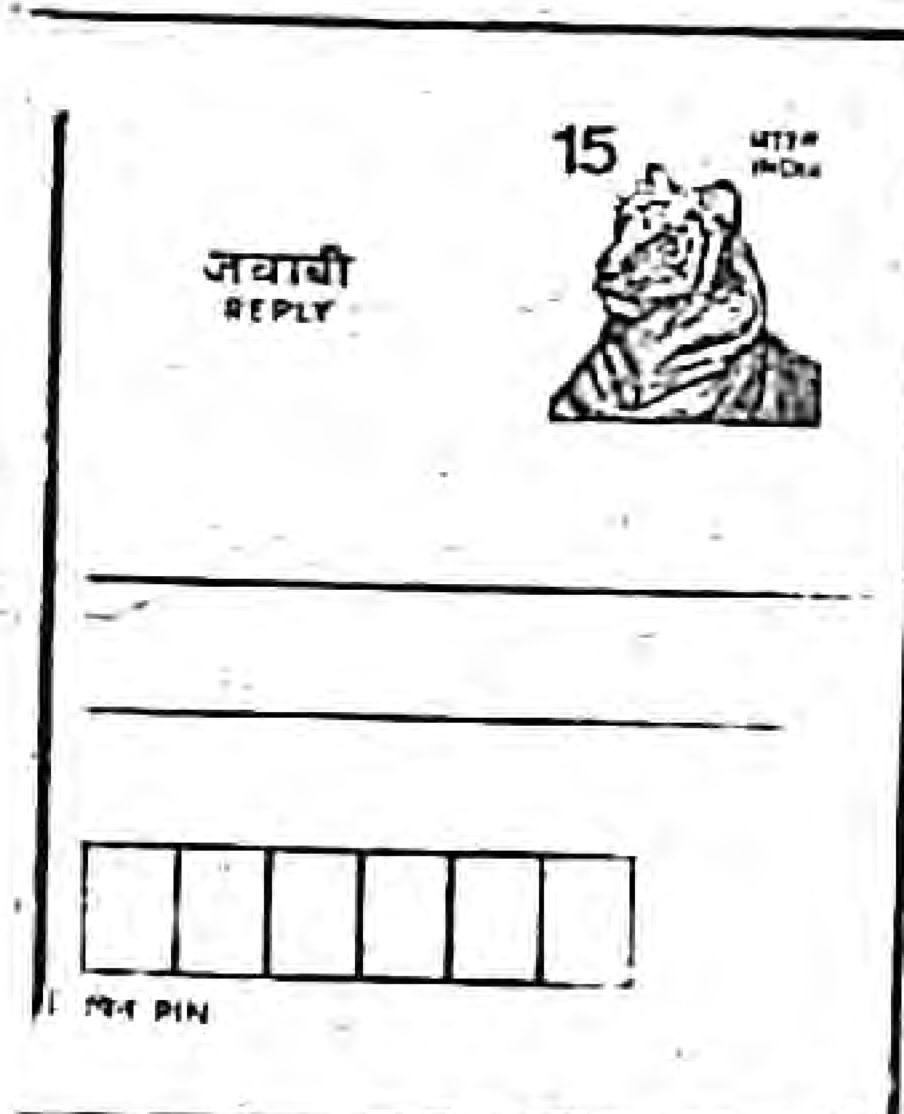
இரவு மணி இரண்டு இரண்டரை இருக்கும். ஜெயராமின் அப்பா மெல்ல எழுந்து ட்ரிபிள் ஃபைவ் சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு போர்டிகோ அருகில் வந்து நின்றார். வாட்ச்மேன் பாதுகாப்புக் கேட்டுப் போடப்பட்டிருந்த இரண்டு போலீஸ் காரர்களோடு மெல்லப் பேசிக் கொண்டிருப்பது கேட்டது. தூங்காமல் பாதுகாப்பாகத்தான் காவல் பார்க்கின் றனர் என்பதை உணர்ந்து கொண்டு, படுக்கச் செல்லத் திரும்பிய நேரத்தில்....

டுமீல்... டுமீல்....!

மேல் மாடியிலிருந்து துப்பாக்கிச் சத்தத்தோடு ஜெயராமின் கடைசி நேர உயிர் விடும் சத்தமும் அந்த அமைதியான நேரத்தைக் கலக்கியது.

அனைவரும் வேகமாகப் படிக ளைத் தாவிச்சென்று பார்த்தபோது... உயிரற்ற நிலையில் இரத்தம் உடல் முழுக்கப் பரவிய கோலத்தில் ஜெயராம் கிடந்தான். பக்கத்தில் துப்பாக்கியைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு பிரமை பிடித்தவன் மாதிரி விஜய் நின்று கொண்டிருந்தான்.

'தம்பியின் காதலியைக் கற் பழித்த வக்கீல் கொலை! தம்பி கைது!' — மறுநாள் பத்திரிகையில் தலைப்புச் செய்தி இதுதான்.

இப்போது வரும் த... கார்டுகளில் முகவரி எழுத வே... பகுதியில் இரண்டே இரண்டு வரி... இடம் விடப்படுகிறது. ஒரு பு... முகவரியை முழுசாக, விவரமாக எழுத... சொல்லிப் பொது மக்களிடம் வேண்... கோள் விடுத்துக் கொண்டு மறுபுறம் இ... போன்ற தபால் கார்டுகளை அச்சிடு... கிறார்கள் தபால் தந்தி துறையினர்!

—எஸ். வெங்கட்குமா...

கன்னி மாடம்

கன்னிமாடம்
சாண்டில்யன்

1-12.88

25. மண்டபம் சிரித்தது

தூலங்களிலிருந்து ஆங்காங்கு தொங்கிக் கொண்டிருந்த சர விளக்குகளாலும் தூண்களில் இணைக்கப் பட்டிருந்த மணி விளக்குகளாலும் மகோன்னதமாக ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்த அந்த மாபெரும் மண்டபத்தில் எழுந்த அந்தச் சிரிப்பொலி, மண்டபத்தின் விசாலமான சுவர்களிலும் பிரும்மாண்டமான தூண்களிலும் தாக்கி எதிரொலி செய்யவே மண்டபமே நாலா பக்கத்திலிருந்தும் மன்னனைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போன்ற பயங்கரத்தை விளைவித்தது. காவலரும் பாவலரும் நீதி வல்லுநரும் சூழ்ந்து நின்ற அந்த நீதி மன்றத்திலே, அப்படி அத்துமீறித் துணிச்சலாகச் சிரித்தவன் யாராயிருக்குமென்பதை அறிய அபராஜிதனும் இலங்காபுரனும் கூடச் சிரிப்பு வந்த திசையை நோக்கிக் கண்களைத் திருப்பினர். அத்திசையிலிருந்த மனிதனைக் கண்டதும் ராட்சதனைப் போல் பெரிய சரீரத்துடனிருந்த இலங்காபுரன் கண்களில்கூட ஓரளவு அச்சம் உதயமாயிற்று. அந்த மனிதன் எப்பொழுது அந்த மண்டபத்திற்குள் வந்தான் என்பதை அறிவதில் முனைந்தது அபராஜிதன் சித்தம். மண்டபத்தில் இருந்த மற்றவர் எண்ணங்கள் திகிலால் பீடிக்கப்பட்டிருந்ததால் எந்தவித யோசனையோ முணுமுணுப்போ கூட இல்லாமல் மண்டபத்தில் மௌனமே தாண்டவமாடியது. நீதி ஸ்தலத்தில் இருந்த அத்தனை பேர் கண்களும் பதிந்து நின்ற அந்த மனிதன் மட்டும் எதற்கும் அஞ்சாமலும் நின்ற இடத்திலிருந்து அசையாமலும் சிரிப்பை ஓரளவு அடக்கிக் கொண்டு எதிரேயிருந்த பாண்டிய சபை மீது கண்களைச் சூழலவிட்டான்.

மண்டபத்தின் தெற்கு மூலையிலிருந்த தூணொன்றில் சாய்ந்து நின்ற அந்த மனிதன் நடுத்தரப் பருவத்தைத் தாண்டிச் சில வருஷங்களே ஆகியிருக்கும் என்பதற்கு அறிகுறியாக ஓரிரு திரைகள் முகத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. ஆஜானுபாகுவான சரீரத்துடனும் விசாலமான நெற்றியுடன் நின்ற அவன் முகத்திலிருந்த போர் வடுக்கள் அவன் எத்தனையோ யுத்தங்களைப் பார்த்திருக்கிறான் என்பதை அறிவுறுத்தின. அவன் பார்வையில் ஒரு திடம் மட்டுமன்றி, யாரையும் ஊடுருவிப் பார்த்து அசைக்கக் கூடிய ஒருவிதக் கூர்மையும் இருந்தது. மேல் உதட்டில் அடர்த்தியாக வளர்ந்து இருபுறங்களிலும் வில்போல் மேல் நோக்கியிருந்த பயங்கர மீசையுடன் தலையிலிருந்து தொங்கிய மயிரிழைகள் சில சல்லாபம் செய்து கொண்டிருந்தன. இடையில் அகலமும் நீளமுமாகத் தொங்கிய பெரிய பட்டாக்கத்தி எல்லாவற்றையும்விடப் பயங்கரமாகக் காட்சி

யளித்தது. அவன் நின்ற தோரணையையும் பார்த்த பார்வையையும் கண்டவர்கள் அவனுக்கும் பயம் என்ற உணர்ச்சிக்கும் ஸ்னானப் பிராப்திகூடக் கிடையாதென்பதைப் புரிந்துகொண்டார்கள். அவன் பார்வையில் பிறருக்கு அச்சம் விளைவிக்கும் அம்சம் கலந்திருந்தது. இந்தக் கதை நிகழ்ந்த காலத்தில் அவன் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் நடுங்கிய பேர்கள் அனந்தம். தமிழ் நாட்டின் மாற்றார்களுக்கெல்லாம் குலை நடுக்கம் கொடுத்து வந்த சோழநாட்டுச் சேனாதிபதி அண்ணன் பல்லவராயன்—ராஜ தந்திரத்தில் இணையற்று விளங்கிய சோழ நாட்டு முதலமைச்சர் திருச்சிற்றம்பல முடையான் பல்லவராயனின் இளையோனான அண்ணன் பல்லவராயன்—அன்று அந்தப் பேரவையில் அப்படிப் பயங்கரமாகச் சிரித்தது யாருக்கு வியப்பாயிருந்தாலும் வீரபாண்டியனுக்கு மட்டும் வியப்பாயில்லை. வீரபாண்டியன் உலகத்தில் யாரிடமாவது பயந்தானென்றால் அது அண்ணன் பல்லவராயனிடம்தான். இலங்காபுரனை விரட்டி, சோழ சாம்ராஜ்யத்தைப் பாண்டிய நாட்டின்மீது நிலைநாட்டுவேன் என்று பகிரங்கமாகப் பறையறிவித்தவன் தமிழ்நாட்டிலேயே அண்ணன் பல்லவராயன் ஒருவன்தான். அப்பேர்ப்பட்ட அண்ணன் பல்லவராயன் சோழ நாட்டிலிருந்து தூதுவனாக வந்திருக்கிறான் என்ற செய்தியை கேட்ட தினத்திலிருந்தே திகிலடைந்திருந்தான் வீரபாண்டியன். அந்தத் தூதுவன் மிக இக்கட்டான நிலையில் தன் நீதி மண்டபத்தில் முன்னறிவிப் பின்றி நுழைந்தது மாத்திரமல்லாமல் சிரித்து அவமானப் படுத்தியதையும் நினைத்த வீரபாண்டியன் உள்ளத்தில் முதலிலிருந்த அச்சத்துடன் ஓரளவு கோபமும் கலந்து கொண்டது.

அப்படி அச்சமும் கோபமும் கலந்து தொனித்த குரலில் வீரபாண்டியன், அண்ணன் பல்லவராயனை நோக்கி, ''பல்லவராயரே! முன்னறிவிப் பின்றி நீதி ஸ்தலத்தில் நுழைவதும் அடக்கமின்றி அவமரியாதையாகச் சிரிப்பதும் தான் சோழ நாட்டவர் கற்ற தூது முறையோ?'' என்று கேட்டான்.

தடங்கல் ஏதுமின்றி கணீரென்று எழுந்தது பல்லவராயனின் பதில். ''இடத்திற்குத் தகுந்த முறையைக் கையாளுவதுதான் தூதுவர் லட்சணம் மகாராஜா!''

''இடத்திற்குத் தகுந்த முறையா?'' ஆச்சரியத்துடன் வினவினான் வீரபாண்டியன்.

''தங்கள் நீதிமுறைக்குத் தகுந்த தூதுமுறை'' என்ற பல்லவராயனின் பதிலில் ஓரளவு ஏளனமும் கலந்திருந்தது.

வீரபாண்டியன் கண்களில் கோபம் மெள்ள மெள்ள உதயமாகத் தொடங்கவே புருவங்களும் சற்று உயர எழும்பின. ''என் நீதிமுறையில் என்ன இழுக்கைக் கண்டு விட்டீர்?''

''நீர் செலுத்தும் நீதியில் நியாய மிருக்கிறதோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அசந்தர்ப்பமானது என்பது மட்டும் தெரியும்.''

''எப்படி அசந்தர்ப்பமானது?''

''சென்ற சில நாட்களில் தங்கள் தலைநகரில் இரண்டு முறை மக்களின் எழுச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த இரண்டு எழுச்சியையும் அடக்கியவர் தங்கள் சேனாதிபதி. அவரைக் கைது செய்ய மகாராஜா உத்தரவு போடுகிறீர்கள்...'' என்று

மேலும் ஏதோ சொல்லப்போன பல்லவ ராயன் வேண்டுமென்றே வாசகத்தை முடிக்காமல் நிறுத்தி மெல்ல சிரித்தான்.

''உத்தரவு செய்தாலென்ன?'' கடுமையாக எழுந்தது மன்னன் கேள்வி.

''தங்களுக்குப் புரியாவிட்டாலும் தங்களைச் சூழ்ந்துள்ள எல்லோருக்கும் புரிந்திருக்கிறது. தங்களை இன்று தங்கள் மக்களிடமிருந்து காத்து நிற்பது தங்கள் சேனாதிபதியின் கரம். அந்தப் பாதுகாப்பையும் நீங்கள் உதறி விட்டால்...''

''உதறிவிட்டால்?''

''எங்கள் வேலை சுலபம்.''

''என்ன உங்கள் வேலை?''

அண்ணன் பல்லவராயன் சொன்ன பதில் அனைவரையும் திக்பிரமையில் ஆழ்த்தியது. மன்னனை ஏறெடுத்துப் பார்த்த பல்லவராயன், ''பாண்டிய நாட்டை வெற்றி கொள்ளும் வேலை'' என்றான் அழுத்தம் திருத்தமாக.

அதுவரை கூடியவரை அமைதியைக் கையாண்ட வீரபாண்டியன் தன் சுபரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டான். பல்லவராயன் பதிலுக்குப் பின்பு மன்னன் ஏதாவது உளறிவிடப்போகிறானோ என்று பயந்த இலங்காபுரன் எச்சரிக்கை ததும்பிய தன் விழிகளை வீரபாண்டியன்மீது நிலைக்க விட்டான். நிதானத்தை அடியோடு இழந்துவிட்ட வீரபாண்டியன் எந்த எச்சரிக்கையாலும் பயனடையக்கூடிய நிலையைத் தாண்டி விட்டதால் உக்கிரத்துடன் சோழநாட்டுத் தூதுவனை நோக்கி வார்த்தைகளைக் கொட்டினான்.

''பல்லவராயரே! உம்மைத் தவிர வேறு யாராவது இந்தப் பேச்சை இந்தச் சபா மண்டபத்தில் பேசியிருந்தால் பற்களை உடைக்க ஆணையிட்டிருப்பேன். நீர் தூதுவராதலால் தப்பினீர். இந்தப் பாண்டிய நாட்டை வெற்றி கொள்வதற்கு நீரல்ல, உமது அண்ணன் இருக்கின்றானே அந்தக் கிழப் பல்லவராயனல்ல, உமது மன்னனிருக்கின்றானே ராஜாதிராஜன் அவனே வந்தாலும் முடியாது. இங்குள்ள படைபலத்தின் வன்மையைச் சமயம் வரும் போது உணர்த்துவோம்'' என்று மண்டபமே அதிரும்படியாக இரைந்தான் வீரபாண்டியன்.

பதிலுக்குப் புன்முறுவல் செய்தான் பல்லவராயன். ''சமயம் வரும்போது தாங்கள் சிம்மாசனத்திலிருந்தால் உணர்த்தலாம். ஆனால் மதுரை இருக்கிற நிலைமையைப் பார்த்தால் தங்களை வெற்றி கொள்ளும் பாக்கியம் சோழ வீரர்களுக்குக் கிடைக்காது போலிருக்கிறதே'' என்று பதிலும் சொன்னான்.

பல்லவராயன் போக்கை வீரபாண்டியன் உணராவிட்டாலும் தவிர இலங்காபுரனும் அபராஜிதனும் நொடிப் பொழுதில் உணர்ந்து கொண்டார்கள். எப்படியாவது பாண்டிய மன்னனைச் சண்டைக்கு இழுத்து அவன் செய்யக் கூடிய அந்தியைக் காரணமாக வைத்துப் பாண்டிய நாட்டின்மீது படையெடுக்கவே அண்ணன் பல்லவராயன் முயல்கிறான் என்பதையும், அதற்காகவே பாண்டிய நாடு வந்திருக்கிறானென்பதையும், தூதராக வந்திருப்பது வெறும் புரட்டு என்பதையும் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்ட அபராஜிதன் நிலைமையை ஓரளவு சீர்ப்படுத்த முயன்று இருவர் சம்பாஷணைக்கும் இடையே புகுந்து, ''பல்லவராயரே! பாண்டிய அவையில் நீர் பேசும் முறை சோழ மன்னர்கள்

தெ.வெ.

''ராத்திரி, எங்க வீட்டுக்குத் திருடன் வந்து, எல்லாப் பொருளையும் எடுத்துக்கிட்டு, டி.வி.யை மட்டும் தூக்கிப் போட்டு உடைச்சிட்டுப் போய்ட்டான் இன்ஸ்பெக்டர்!

—பு. ப. நாபன்

மாதம் ஒரு மாவட்டம்

இந்த மாதம் பசும்பொன் முத்து ராமலிங்கம் மாவட்டம்

மாதம் ஒரு மாவட்டம்: இந்த மாதம் பசும்பொன் முத்துராமலிங்கம் மாவட்டம். உங்கள் ஊருக்குப் பயன்படும் வகையில் ஏதாவது ஓர் உதவி செய்ய ஆசைப்படுகிறது குமுதம். பத்தாயிரம் ரூபாய் செலவில் நிறைவேறக்கூடிய பொதுப்பணியாக அது இருத்தல் வேண்டும். மாவட்டத்துக்கு ஓர் ஊரைத் தேர்ந்தெடுத்து ஒரு பொதுப்பணி நிறைவேற்றி வைக்கப்படும்.

பசும்பொன் முத்துராமலிங்கம் மாவட்டத்துக்காரர்கள் அன்பு கூர்ந்து 1.1.89'க்குள் எழுதுங்கள்.

கௌரவத்துக்கு உகந்ததாகாது'' என்றான். நல்லவேளை, இந்தச் சமயத்தில் அபராஜிதன் கைகொடுக்க வந்தானே என்று இலங்காபுரன், சந்தோஷப்பட்ட சமயத்தில் கோபவெறியால் கலவரப்பட்டிருந்த வீரபாண்டியன் சமாதானத்துக்கு இடமே இல்லாதிருக்கும் படியான மார்க்கத்தில் நுழைந்தான்.

''எங்கள் சம்பாஷணையில் நுழைய உனக்கு யார் அனுமதி கொடுத்தது?'' என்று அபராஜிதனை அடக்கிவிட்டுப் பல்லவராயனை நோக்கி, ''பல்லவராயரே! என்னை வெற்றி கொள்ளும் பாக்கியம் சோழ வீரர்களுக்குக் கிடைக்காதென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் பாண்டிய நாட்டு வீரரும் சிங்கள வீரர்களுமாகச் சேர்ந்து சோழ நாட்டைச் சிதைக்கச் சித்தமாயிருக்கிறார்கள். பேச்சில் வீரம் காட்டமாட்டார்கள் பாண்டிய நாட்டவர். காலம் வரும்போது போர் அரங்கில் வேல்களாலும் வாட்களாலும் பேசிக்கொள்வோம். அது கிடக்கட்டும். இப்போது எதற்காகப் பாண்டிய நாடு வந்தீர்? சொல்லும்,'' என்றான்.

''சோழ மன்னர் ஆணையை நிறைவேற்ற!'' என்றான் பல்லவராயன்.

''என்ன ஆணை?''

''பாண்டிய மன்னனே கேள்! சிங்களத்துடன் நீ கொண்டிருக்கும் உறவு தமிழ் நாட்டின் நன்மைக்கும் கௌரவத்துக்கும் பாதகமானது என்று சோழ மன்னர் கருதுகின்றார். இந்தச் சிம்மாசனத்தில் நீண்ட நாட்கள் உட்காரத் தங்களுக்கு ஆசையிருக்கும் பட்சத்தில் இலங்காபுரனையும் தமிழ் மக்களைக் காலடியில் வைத்துத் துவைத்துக் கொண்டிருக்கும் சிங்களப் படைகளையும் மீண்டும் சிங்களம் அனுப்பி விடவேண்டும். இன்னும் ஒரே ஒரு நிபந்தனை.''

''என்ன அது?''

''இலங்காபுரன் படைக்குப் பதில் சோழநாட்டுப் படையின் ஒரு பகுதி உமது தலைநகரைக் காத்து நிற்கும்.''

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும், ''என்ன சொன்னீர் பல்லவராயரே! உமது மன்னனுக்கு மதி கெட்டுவிட்டதா?'' என்று சொல்லிக்கொண்டே மிதமிஞ்சிய சினத்துடன் ஆசனத்திலிருந்து சரேலென எழுந்தான் வீரபாண்டியன்.

அவன் ஆத்திரத்தை இன்னும் அதிகமாகக் கிளறிவிட இஷ்டப்பட்ட பல்லவராயன், ''மன்னவா! இதில் ஆத்திரத்திற்கு என்ன இருக்கிறது? இப்பொழுது உங்கள் நாட்டிலிருப்பது சிங்கள ஆதிக்கம். அதற்குப் பதிலாகச் சோழர் ஆதிக்கம் கிடைக்கும். வேறு நாட்டவர் ஆதிக்கத்துக்கு, உள்நாட்டு மன்னர்—அதுவும் தூய தமிழர்—ஆதிக்கம் கிடைப்பது பெரும் பாக்கியமல்லவா?'' என்றான்.

ஆசனத்தருகேயிருந்த படிகளில் இரண்டைத் தாண்டிக் கீழே காலை வைத்தான் வீரபாண்டியன். ஏதோ விபரீதம் நேரிடப் போகிறதென்ற அச்சத்தால் இலங்காபுரன் தானிருந்த இடத்தை விட்டு இரண்டே எட்டில் மன்னனெதிரே வந்து, ''மகாராஜா! ஆத்திரம் வேண்டாம். தூதுவனை ஏதும் செய்யாதீர்கள்,'' என்று கெஞ்சினார் காதுக்கருகில். ஆனால், இலங்காபுரன் வார்த்தைகள் பல்லவராயன் காதிலும் விழுந்திருக்க வேண்டும். ஆகவே

பல்லவராயன் புன்முறுவலுடனேயே பேசத் தொடங்கி இலங்காபுரனை நோக்கி, ''தண்ட நாயகரே! மன்னனை எச்சரிக்க வேண்டாம். அவர் என்னை எது வேண்டுமானாலும் செய்யட்டும். வேறு நாட்டு வீரர்களைக் கொண்டு குடிகளின் தலைகளை வெட்டிப் போட்டு அவர்கள குருதியில் வாகன சக்கரங்கள் உருண்டோட மதுரையின் தெருக்களில் மக்கள் ரத்தச் சுவட்டைப் போட்டிருக்கும் பாண்டிய மன்னன், தூதுவனைக் கொன்றானென்றால் அதுவும் தற்சமயம் பாண்டிய நாடு அடைந்திருக்கும் பண்பையே குறிக்கும். எங்கள் நாட்டுக் கதை வேறு,'' என்றான்.

''என்ன உங்கள் நாட்டுக் கதை?'' என்று உக்கிரத்துடன் கூறினான் வீரபாண்டியன்.

''மன்னன் ஆட்சிக்காக மக்கள் தலை உருண்டது சோழ நாட்டுக் கதையல்ல மகாராஜா! மனு நீதிக்காக, தேரடியில் மன்னன் மகன் தலை உருண்டதுதான் எங்கள் நாட்டின் கதை,'' என்று இகழ்ச்சியுடன் கூறிய பல்லவராயன், ''மகாராஜா! உங்கள் மனம் இப்பொழுது ஆத்திரத்தில் கட்டுண்டிருப்பதால் எதையும் செய்யத் துணியலாம். ஆனால், துணிவதெல்லாவற்றையும் செய்ய உங்களால் முடியாது. என்னைக் கைது செய்ய நீங்கள் துணியலாம். ஆனால், அதுவும் முடியாது. சந்தேகமிருந்தால் இதோ பாருங்கள்,'' என்று கையைத் தட்டினான். அடுத்த வினாடி பாண்டிய நீதி மண்டபப் பெருங்கதவுகள் பேரிரைச்சலுடன் திறந்தன. ஏராளமான சோழ வீரர்கள் எந்த நிலையையும் சமாளிக்கச் சித்தமாய் உருவிய வாட்களுடன் வாயிலை அடைத்து நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

''பார்த்தீர்களா மகாராஜா! நீதி தவறும் தலத்துக்கு வரும் அண்ணன் பல்லவராயன் பைத்தியக்காரத்தனமாக வரமாட்டான் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள். முன்னறிவிப்புடன் உங்களைப் பேட்டி கண்டிருந்தால் நீங்கள் தூதனென்றும் பாராமல் என்னைக் கொலை செய்ய ஆட்களை ஏவியிருக்கலாம். ஆகையால் தான் யாருமறியாமல் உங்கள் கூட்டத்துடனேயே உள்ளே வந்தேன். வெளியிலும் காவல் வைத்தேன். இப்போது சொல்லுங்கள், சோழ மன்னருக்குத் தாங்கள் அளிக்கும் பதில் என்ன?'' என்று வினவினான்.

வீரபாண்டியன் உடனே பதிலேதும் சொல்லவில்லை. கோபத்தால் நடுக்கம் கொடுக்கச் சற்று நேரம் நின்ற இடத்திலேயே நின்றான். பிறகு மரியாதையைக் காற்றில் பறக்க விட்டு, ''டேய் பல்லவராயா! சோழ நாடு என்னிடம் வாலை ஆட்டினால் அதன் வாலைத் துண்டித்து விடுவேனென்று சொல். அவன் உள்நாட்டில் படை திரட்டினால் நான் சிங்களத்திலிருந்து இன்னும் அதிகப் படைகளைக் கொண்டு வரமுடியுமென்று சொல். சோழ மன்னன் அரசு சுதந்திர அரசாக நிலைக்க வேண்டுமானால் பாண்டிய நாட்டுக்கு உடனே பணிய வேண்டுமென்று சொல். பலம் மிக்க பாண்டிய நாட்டுடன் நல்லுறவு வேண்டுமென்றால் உன்னைப் போன்ற வெறியர்களை அமைச்சர்களாகவும் சேனாதிபதியாகவும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டாமென்று சொல். சிங்களத்துத் தண்ட நாயகரை என் நாட்டை விட்டு அனுப்பு முன்பு என் உயிரை விட்டுவிடுவேன் என்று சொல்...'' என்று விடுவிடு என்று பேசிக் கொண்டு போன வீரபாண்டியனை இடைமறித்த பல்லவராயன், ''தங்கள் உயிரைத் தங்களிஷ்டப்படி எது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். ஆனால் நாட்டை?'' என்று வினவினான்.

''அதையும் என்னிஷ்டப்படி செய்து கொள்வேன்.''

''அப்படியானால்?''

''உன் மன்னனின் நிபந்தனைகள் எதையுமே ஏற்க முடியாது.''

''அப்படியானால் போர்தான் மகாராஜா!''

''சித்தமாயிருக்கிறேன்,'' அழுத்தமாகப் பதில் கூறினான் வீரபாண்டியன்.

(தொடரும்)

ஆறு
வித்தியாசங்கள்
விடை:

1. செங்கல் சுவர்
2. முட்டை
3. சக்கரம்
4. பீரோ
5. வங்கி
6. நாற்காலி

26. மாய வலை

6.12.88

முன்கோபத்தாலும், பதட்டத்தாலும் மந்த புத்தியுள்ளவர்களுக்குள்ள இயற்கையான அசட்டுத் தைரியத்தாலும், போருக்குச் சித்தமாயிருப்பதாக வீரபாண்டியன் பதிலிறுக்க, யாத்திரத்தில் தான் வந்த காரியம் முடிந்துவிட்டதென்ற காரணத்தால் இதழ்களில் தவழ்ந்த புன்சிரிப்புடன், "தங்கள் சித்தம் மன்னவா. [illegible] வேண்டும் நாம் போர் அரங்கில் சந்திப்போம்." என்று கூறிவிட்டு [illegible] மிருந்தோரை இகழ்ச்சியாகப் பார்த்துவிட்டு [illegible] அரியணையை நோக்கித் தலை தாழ்த்திவிட்டுக் [illegible] நடந்து சென்றான் பல்லவராயன். அவனுடன் [illegible] அமைதியும் வெளியே நடந்து விட்டதென்பதை அறிந்து [illegible] அபராஜிதன் ஏக்கம் கலந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டான்.

பல்லவராயன் வெளியேறிய பின்பு சபை [illegible]குப் பின் அடையும் அமைதியைப் பெற்றிருந்தது. [illegible] சீற்றம் அடுத்தபடி யார்மீது பாயப் போகிறதோ என்று சபையில் [illegible] அனைவரும் எதிர்பார்த்து நின்றனர். அவ்வளவு [illegible] திசையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வீரபாண்டியன் [illegible]களை விட்டுப் பல்லவராயனையும் [illegible] என்று ஒரு கணம் நினைத்தான். அதனால் உண்டாகக்கூடிய [illegible] உடனே மனத்தில் எழுந்து நின்றது. அப்படி ஏதாவது செய்[illegible]

ஒரு சின்ன ஆசை

உங்களுடைய மனதின் அடி ஆழத்தில்—சிப்பியின் மெத்தைக்குள் தூங்கும் சின்னதொரு முத்தும் போல்—ஏதாவது ஒரு சின்ன மெல்லிய ஆசை இருக்குமோ? அந்தத் தூய்மையான ஆசை எது? காற்றிலே ஒரு வரி எழுதினால்கூட எல்லோரும் ஆயுளுக்கும் புகழ்ற மாதிரி இருக்கணும்.

தில் மக்களிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்ற யாராலும் முடியாது என்பதை நினைத்துத் தன்னைச் சிறிது அடக்கிக் கொண்ட வீரபாண்டியன், அபராஜிதன் மீது கண்களைத் திருப்பினான். பிறகு தன் வீரர்களை நோக்கி, "ஏன் இவனை இன்னும் கைது செய்யவில்லை?" என்று சர்ஜித்தான்.

அதுவரை நிகழ்ந்த சம்பவங்களால் மெய் மறந்திருந்த வீரர்கள் அரசன் உத்தரவை நிறைவேற்ற அபராஜிதனைக் கைது செய்ய அவன் மீது கையை வைக்கப்போன சமயத்தில், "சற்றுப் பொறுங்கள் மகாராஜா," என்று எழுந்தது இலங்காபுரனின் குரல்.

இலங்காபுரன் தனக்காகப் பரிந்து பேச முன்வந்ததைப் பார்த்த அபராஜிதன் விழிகள் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. வீரபாண்டியனும் ஆச்சரியத்துடன் இலங்காபுரனை நோக்கி, "எதற்காகப் பொறுக்க வேண்டும் மாமா?" என்று வினவினான்.

அத்தனை பேருக்கெதிரில் மன்னன் தன்னை மாமா என்று அழைத்ததை இலங்காபுரன் ரசிக்காவிட்டாலும், மெள்ளத் தன் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு, "மகாராஜா! இன்னும் அபராஜிதன் விசாரிக்கப்படவில்லை. அவன் செய்த குற்றம் என்ன என்பதும் தெரியவில்லை," என்றான்.

வீரபாண்டியன் இதழ்களில் இகழ்ச்சியும் கோபமும் கலந்து தாண்டவமாடின. "அவன் குற்றம் எனக்குத் தெரியும்," என்றான் மன்னன்.

"தங்களுக்குத் தெரிந்தால் போதாது மன்னவா! பாண்டிய நாட்டில் நீதி ஸ்தலமிருக்கிறது. நீதி வல்லுநர்கள் இருக்கிறார்கள். அதற்காக மண்டபமும் இருக்கிறது," என்றான் அபராஜிதன் அச்சம் எள்ளளவும் கலக்காத குரலில்.

"அந்த மண்டபத்தில்தான் நாமிருக்கிறோம். நீதியில் வல்லவரும் இதோ இருக்கிறார்கள். உன் குற்றம் மற்றவருக்கும் தெரிய வேண்டுமானால் இதோ சொல்கிறேன் கேள். நீலமலை சதி நடந்ததே, தெரியுமா உனக்கு?"

"நன்றாகத் தெரியும். இதைப்பற்றி நானே தங்களுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறேன்."

"அந்தச் சதிகாரர்களில் நீயும் ஒருவன்."

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட அபராஜிதன் முகத்தில் மட்டுமல்ல இலங்காபுரன் முகத்திலும் சற்றுச் சந்தேகச் சாயை படர்ந்தது. "யார் சொன்னது தங்களுக்கு?" என்று வினவினான் அபராஜிதன்.

"யார் சொன்னாலென்ன? சதி நடந்தது உண்மை. அதில் நீயும் ஒருவன் என்பது உண்மை. அங்கிருந்து தப்பும்போது நீ சிங்கள வீரர்களால் தாக்கப்பட்டுக் காயமடைந்ததும் உண்மை," என்றான் வீரபாண்டியன். இந்தத் தகவல்கள் மன்னனுக்கு எப்படிக் கிடைத்ததென்பதை அறியாவிட்டாலும் ஓரளவு மன்னன் விஷயத்தை அறிந்திருக்கிறானென்ற காரணத்தால் அபராஜிதன் திட்டமாகவே பேசலானான்: "மன்னவா! சதி நடந்தது உண்மை. நான் அங்கே போனதும் உண்மை. ஆனால், சதியில் கலக்க நான் செல்லவில்லை. சதியைக் குலைக்கச் சென்றேன்."

"அதற்கு ருசு?"

"ருசு நான் அளிக்க வேண்டுமா?"

"அளிக்காமல் நீ சொல்வது உண்மையென்று எனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

''மதுரையின் தெருக்களில் தெரியவில்லையா உங்களுக்கு? ஆட்டம் கொடுத்திருக்கும் அச் சிம்மாசனத்தை நான் அடைய விரும்பினால் சதி செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை மகாராஜா. மதுரையின் வீதிகளில் சென்று மக்களை அழைத்தாலே போதும். மறு விநாடி மன்னனாகிவிடுவேன். அது உண்மையென்பது உங்கள் மாமாவுக்கும் தெரியும். ஏன், சற்றுமுன் உங்களுக்கே தெரிந்திருக்க வேண்டும். மக்கள் குரலிலிருந்து தெரிந்திருக்க வேண்டும். இந்தச் சிம்மாசனத்தை அடைய நான் ஆசைப்பட்டால் மக்கள் எழுச்சியை இருமுறை அடக்குவானேன்! இவையெல்லாம் ருசு அல்லவா?'' என்று உணர்ச்சி ததும்பும் குரலில் கணீரெனப் பேசினான் பாண்டிய சேனாதிபதி.

ஆனால், களங்கப்பட்ட வீரபாண்டியன் உள்ளம் உள்ளதை உணர இஷ்டப்படவில்லை. ''அபராஜிதா! நீ சொல்வது உண்மையே என்று வைத்துக் கொண்டாலும் உன்னை உயிருடன் விடுவது பிசகு. ஓர் உறையில் எப்படி இரண்டு வாட்கள் இருக்க முடியாதோ அப்படியே ஒரு நாட்டில் அரசாளத் தகுந்த இரு உறவினர் இருக்க முடியாது. அப்படி இருந்தால் நாடு இரண்டு படும். ஆகவே, பாண்டிய நாட்டின் நன்மையை உத்தேசித்தும் உன்னை ஒழிப்பதுதான் முறை.'' என்று கூறிவிட்டு, ''டேய்! இவனை வெளியே கொண்டுபோய் வைத்திருங்கள். நீதி வல்லுநரைக் கலந்து

மறைந்திருப்பது யார்?

மேல் படத்தில் மறைந்துள்ள இரண்டு நட்சத்திரங்கள் யார்? கீழ்ப் படத்தில் சுதா சந்திரனின் காலைப் பிடிக்கும் நட்சத்திரம் யார்?

பத்துக் குறைகள்

அடுத்த ஆளைச் சுட்டிக் காட்டிக் குறை கூறிக் கொண்டிருப்பது சுவாரசியமான கலைதான். ஆனால், நம்ம குறை என்ன? உங்களிடமுள்ள 10 குறைகளைத் தைரியமாக ஒப்புக் கொண்டு எழுதுவீர்களா? (சபாஷ்! காந்தின்னா நீங்கதான் காந்தி.)

கொண்டு முடிவைச் சொல்லுகிறேன்,'' என்று வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டான் வீரபாண்டியன். இரு வீரர்கள் பக்கங்களில் ஈட்டி தாங்கிவர அலட்சியமான பார்வையுடன் வெளியே சென்றான் அபராஜிதன்.

நீதி எப்படிப் போகுமென்பது நீதி வல்லுநருக்கு மட்டுமன்றி மண்டபத்திலிருந்த மற்ற வீரர்களுக்கும் புரிந்து தானிருந்தது. மண்டபத்தின் கதவுகள் சாத்தப்பட்டவுடன் வீரபாண்டியன் மீண்டும் அரியணையில் அமர்ந்து, ''மாமா! நீதி வல்லுநரும் நான் சொன்னதைத்தானே சொல்ல முடியும்?'' என்று இலங்காபுரனை நோக்கி வினவினான்.

இலங்காபுரன் சிறிது நேரம் ஆழ்ந்த யோசனையிலிறங்கிவிட்டுப் பிறகு சொன்னான்: ''மன்னவா, இவனைக் கொல்வதில் ஆபத்திருக்கிறது.''

''என்ன ஆபத்து?''

''மக்கள் மீண்டும் கொதித்து எழுந்தால் சமாளிக்க நமது சைனியத்தால் முடியாது.''

''ஏன் முடியாது?''

''தங்கள் சைனியமும் மக்களுடன் சேர்ந்துவிடும். மீதியிருக்கும் சொற்ப சிங்கள படையினர் இரவில் எந்த நேரத்திலும் வெட்டப்படுவார்கள்.''

வீரபாண்டியனும் நீண்ட நேரம் யோசித்தான். பிறகு கேட்டான்: ''வேறு என்ன செய்யலாம், மாமா?'' என்று.

''ஆபத்தை அருகில் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது.''

''அப்படியென்றால்?''

''தூர அனுப்பி விட வேண்டும்.''

''நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லையே?''

''நாடு கடத்தி விடுங்கள். பாண்டிய எல்லைக்குள் மீண்டும் காலை வைத்தால் ஒழித்து விடுவதாக உத்தரவிடுங்கள். அவன் மக்கள் கண்களிலிருந்து நீண்ட காலம் மறைந்து விட்டால் மக்கள் அவனை மறந்து விடுவார்கள். மக்களுக்கு மறதி அதிகம் மன்னவா!''

இலங்காபுரன் யோசனையை ஏற்க முதலில் வீரபாண்டியன் இஷ்டப்படாவிட்டாலும், இறுதியில் ஒப்புக் கொண்டான். அந்த உத்தரவை நிறைவேற்றச் சென்ற இலங்காபுரன் வெளியே நின்ற அபராஜிதனை நோக்கி, ''அபராஜிதா! உன் உயிர் தப்பியது. நீ இன்றிரவே மதுரையை விட்டுப் புறப்பட வேண்டும். இரண்டு நாட்களுக்குள் பாண்டிய எல்லையைத் தாண்டியாக வேண்டும்,'' என்றான்.

''என்ன! நாடு கடத்தும் உத்தரவா?''

''ஆம்.''

அபராஜிதன் பதிலேதும் சொல்லாமல் மிகுந்த துக்கத்துடன் தனது மாளிகையை நோக்கி நடந்தான். அரண்மனை வாசலில் குதிரையைப் பிடித்துக் கொண்டு அவன் வரவுக்காகக் காத்திருந்த பையனைக்கூடக் கவனிக்காமல் நடந்தே சென்றான். பாண்டிய நாட்டைவிட்டுப் போக வேண்டுமே என்ற துக்கம் நெஞ்சை அழுத்தத் தன் மாளிகையை அடைந்த அபராஜிதன் நேராகத் தன் படுக்கையறைக்குச் சென்று வாளைக் கழற்றி ஒருபக்கமாக எறிந்துவிட்டு, மஞ்சத்தில் தொப்பென விழுந்து வெகு நேரம் யோசித்த வண்ணம் படுத்திருந்தான். இரவு ஏறத் தொடங்கியது. இருளும் நன்றாகச் சூழ்ந்துவிட்டது. கண்ணை மூடி மஞ்சத்தில் படுத்துக் கொண்ட அபராஜிதன் மனத்தில் என்னென்ன எண்ணங்களோ அலைமோதின. உள்ளே எழுந்து கொண்டிருந்த உணர்ச்சிகளின் காரணமாகப் பெருமூச்

சொன்றை உள்ளே இழுத்தான். திடீரென எழும்பிய ஜாதிமல்லிகையின் வாசனை அவனைக் கம்மென்று சூழ்ந்து கொண்டது. இதேது இத்தனை வாசனை என்று கண்களைத் திறந்தான் அபராஜிதன். அவன் படுக்கையில் அவனை மிக நெருங்கி அப்சரஸ் போல் அபாரமான எழிலுடன் உட்கார்ந்திருந்தாள் சிங்களத்துப் பைங்கிளி.

மனோநிலை அத்தனை கலவரப்பட்ட அந்தச் சமயத்தில்கூட மாதவியின் மனோகர எழிலைக் கண்டு மயங்காமலிருக்க அபராஜிதனால் முடியவில்லை. அமைதியை நாடியதன் காரணமாக அறை விளக்குகளை ஏற்றாமலே படுத்திருந்ததால் அறையில் நிலவிய இருட்டு அவன் நிதானத்தைக் குலைப்பதற்குக் காரணமாயிருந்தது. மாதவி மஞ்சத்தின் ஓரத்தில் உட்காராமல் அவனை நன்றாக நெருங்கி, தன் இடையுடன் அவன் இடுப்பு லேசாக உராயும்படி உட்கார்ந்திருந்தாள். தோளுக்காக வளைந்து எடுப்பான அவள் மார்பின் மேல சற்றுத் தவழ்ந்து தொங்கிய நீண்ட அவள் பின்னல்கூட அபராஜிதன் பக்கவாட்டில் பட்டு அவள் அசையும் போதெல்லாம் அவன் உடலைத் தொட்டு ஏதோ ரகசியத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. உடலை அரைகுறையாகச் சுற்றிப் பாதி இடங்களில் மட்டும் பட்டும் பாதி இடங்களில் நெகிழ்ந்தும் கிடந்த அவள் சேலை முந்தானைப் பாகம் மஞ்சத்தில் கிடந்த அவன் வலது கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தது. அறையில் விளக்குகள் இல்லாவிட்டாலும் தாழ்வாரத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கு ஒன்றின் வெளிச்சம் பாதி திறந்திருந்த ஒரு சாளரத்தின் வழியாகப் பட்டையாக அவள் மீது பாய்ந்து, அவள் உடலில் இடது பாகத்துக்கு மட்டும் ஒளி பாய்ச்சியிருந்ததால், பாதி இருளும் பாதி ஒளியுமாய், பாதி தேவாம்சமும் பாதி அசுர அம்சமும் கலந்து, பிராயகாலப் பதுமைபோல் காட்சியளித்தாள் மாதவி. அவள் மேல் விழுந்திருந்த அந்த அரை வெளிச்சம்கூட ஒரே நிலையில் இல்லாமல் தாழ்வாரத்துக்குள் தலை நீட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு வேப்பங் கிளையின் அசைவால் அவ்வப்பொழுது மறைந்து பிரகாசித்ததால் மாதவியின் உடல் வனப்பு அபராஜிதன் கண்ணுக்குத் தோன்றித் தோன்றி மறைந்து அவன் சித்தத்தைப் பெரிதும் கலக்கிக் கொண்டிருந்தது. அவள் பார்வையிலிருந்த மயக்கத்தை, அவள் செவ்விய பெருத்த இதழ்கள் உதிர்த்துக் கொண்டிருந்த உன்மத்தச் சிரிப்பு ஒன்று அதிகப்படுத்தியது. இத்தனைக்கும் தூபம் போடுவது போலிருந்தது ஜாதிமல்லிகையின் வாசனை.

மல்லிகைக்குத்தான் இத்தனை வாசனையோ அல்லது மாதவி வைத்திருப்பதால் அதற்கு இத்தனை வாசனை ஏற்பட்டிருக்கிறதோ என்று ஆராய்ந்தான் அபராஜிதன், திறந்த கண்களை அவள் முகத்திலிருந்து வாங்காமலே. கண்களும் நீண்ட நேரம் நிலைத்து நிற்கவில்லை. அவன் உள்ளத்தைப் போலவே சலனமடைந்து அவள் உடலெங்கும் பாய்ந்து அவளை ஆராயத் தொடங்கின. மேன்மேலும் அவளது எழிலின் ஒவ்வோர் அம்சத்தையும் அலசின. பூவின் மதுவைச் சாப்பிடு முன்பாக, பூவைச் சுற்றிச் சுற்றி வரும் வண்டுகளைப் போல அவன் இரு கருவிழிகளும் தன் முகத்தையும் உடலையும் வலம் வந்ததைக் கண்ட மாதவி வழக்கம்போல் களுக்கென்று மெல்லச் சிரித்தாள்.

அந்தச் சிரிப்புக்கூட அவன் சிந்தனை அலைகளைக் கலைக்க முடியவில்லை. அவன் மனம் பூராவும் மதுரையையும் பாண்டிய நாட்டையும் காற்றில் பறக்கவிட்டு அந்த மோகனாங்கியின் வசீகர எழிலிலேயே சிக்கிக் கிடந்தது. வாளைப் பிடிப்பதிலோ மனிதர்களைக் கொல்வதிலோ சிறிதும் கூச்சம் காட்டாத அவன்

கை, அவள் சேலை முந்தானையைப் பிடித்துக் கொண்டு அந்தச் செய்கையில் கூட ஓரளவு கூச்சத்தை அடைந்து நின்றது. பின்பு அந்தக் கையே மெள்ளத் துணிவுடன் எழுந்து அவள் முகத்தருகில் முத்துச் சரத்தோடு தொங்கிக் கொண்டிருந்த சுட்டியைச் சரிப்படுத்தி விட்டது.

மாதவி இன்னும் சற்று நெருங்கி உட்கார்ந்து தன் கைகளிலொன்றை அவன் உடலுக்கு அப்புறத்தில் வைத்துக்கொண்டாள். இப்படி அவள் இரு கரங்களுக்கிடையே கிடந்த அபராஜிதன் ஒருமுறை தன்னை உதறிக் கொண்டு எழுந்திருக்க முயன்றான். அப்படி முயன்றதன் காரணமாக அவள் உடலுடன் தன் உடல் உராயும் ஸ்திதிக்கு வந்துவிடவே மீண்டும் மஞ்சத்தில் விழுந்து, ''மாதவி! வேண்டாம் மாதவி!'' என்றான்.

''எது வேண்டாம்?'' என்று சொல்லிக் கொண்டே மாதவி அவன் மார்புக்காகத் தாழ்ந்து தன் இரு கைகளையும் இரு புஷ்ப மாலைகள் போல் அவன் கழுத்தைச் சுற்றிவிட்டாள். அவள் பூக்கரங்களும் பூவுடலும் மார்பில் துவண்டதால், மாய வலைக்குள் பூரணமாகச் சிக்கி, நெறியை அறவே கைவிடும் நிலைக்கு வந்துவிட்டான் அபராஜிதன். அவனை மீளா நரகத்திற்கு இழுக்க இச்சை கொண்ட மாதவி அவன் கன்னத்தோடு தன் கன்னத்தைப் பதிய வைத்துக்கொண்டு, காதுக்கருகில் தன் இதழ்களைத் திருப்பி அந்தரங்க எண்ணங்கள் ஒலியிலேயே அலைபாய, ''அபராஜிதா!'' என்று மிக மெதுவாக அழைத்தாள்.

(தொடரும்)

சமையல் செய்யப் பாத்திரம் அவசியம். இப்போதெல்லாம் அதைவிடத் தேவை சமையல் குறிப்பு. நீங்கள் பத்திரிகைகளில் படித்த சமையல் குறிப்புகளிலேயே எது உங்களுக்குப் பிடித்தது? செய்து பார்த்து ருசித்த அனுபவத்தை எழுதுங்கள்.

ஒருவர்: அந்த ஆள் போலி டாக்டர்னு எப்படி சொல்றீங்க?

மற்றவர்: ஒரு பேஷன்ட்டுக்கு ஆக்ஸிஜன் சிலிண்டருக்கு பதிலா சமையல் காஸ் சிலிண்டரை வைச்சிருக்கார்!

—வி. சாரதி டேச்சு

ஒருத்தி: உன் கணவருக்கு 'வேற' ஒரு தொடர்பு இருக்குன்னு எப்படி கண்டுபிடிச்சே?

மற்றொருத்தி: அவர் வாங்கி வந்த 'ப்ரா' 'சைஸ்'ஸை வெச்சி!

—திருவள்ளூர் பல்ராம்

மேடையில்: ''நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால் வீட்டு வசதி வாரியத்துடன் சின்னவீடு வைத்துள்ளவர்களின் வசதிக்காக ஒரு சின்ன வீட்டு வசதி வாரியமும் அமைப்போம் என்பதை இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்!''

—வேல்

''ஆனாலும் பெண்ணைப் பாடச் சொன்னதும் அவ இப்படிப் பாடியிருக்க கூடாது?''

''அப்படி என்ன பாடினாள்?''

''யாரை நம்பி நான் பிறந்தேன் போங்கடா போங்கன்னு பாடிட்டாள்!''

—கீழை. அ. கதிர்வேல்

15-12-88

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

27. உன்னையே மன்னனாக்குவேன்!

உணர்ச்சி, நெறி, அறிவு இம்மூன்றையும் விளக்கின் சுடர், திரி, எண்ணெய் ஆகிய மூன்றுக்கும் ஒப்பிடலாம். எண்ணெய் போதிய அளவு இருக்கும் வரையில்தான் சுடர் விளக்கின் முகப்பிலேயே அடங்கி நின்று தன் பணியை ஒழுங்காகச் செய்கிறது. உணர்ச்சிகளின் தன்மையும் இப்படித்தான். அறிவாகிற எண்ணெய் நெறியாகிற திரியின் ஊடே பாய்ந்து நிற்கும் வரையில்தான் உணர்ச்சியாகிற சுடரும் கட்டுக்கடங்கி நிற்கிறது. மனித எண்ண விளக்கில் அறிவு மட்டும் வற்றிவிட்டால் உணர்ச்சிச் சுடர் பெரிதாகக் கிளம்பிக் கட்டுமீறிப் பின் நோக்கிப் பாய்ந்து, படர்ந்து எரிந்து நெறியென்னும் திரியைச் சுட்டுச் சாம்பலாக்கி விடுகிறது. ஆகவே, எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நெறியுள்ளவர்கள் அறிவுப் பக்கமாகத் திரும்பி அதை அடியோடு வற்ற விடாமல் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். உணர்ச்சிகளுக்கு இடங்கொடுப்பவன் அறிவை அடியோடு வற்றவிட்டு நெறியையும் உணர்ச்சிகளுக்குப் பலி கொடுத்துவிடுகிறான். இந்தக் காரணத்தினால்தான் பழைய கிரந்தங்களில் நெறியுள்ளவர்களைத் தூங்கா விளக்குக்கு ஒப்பிட்டிருக்கிறார்கள். மேலிருந்து சதா சர்வகாலம் எண்ணெய் பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் தூங்கா விளக்கைப் போலவே நெறியுள்ளவர்களும் எப்பேர்ப்பட்ட இக்கட்டான சமயத்திலும் அறிவைப் பயன்படுத்தி நெறியைக் காப்பாற்றிக் கொள்கிறார்கள். இது பெரிய விசித்திரம்தான். ஆனால் அத்தகைய விசித்திரம் மனித சரித்

திரத்தில் எண்ணற்ற முறைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

அத்தகையதொரு விசித்திரத் தாலும் சமயத்தில் கை கொடுத்த அறிவின் பலத்தாலும்தான் அன்று அபராஜிதனும் தப்பினான்.

எல்லையற்ற மயக்கம் தரும் மாதவியின் பேரெழில் பெரும் மாயப் போர்வையாக எழுந்து அவன் அறிவைக் கவர்ந்து கொண்டதாலும், கிள்ளையிலும் இனிய சொற்கள் அவன் காதுக்கு வெகு அருகில் ஒலித்ததாலும், புஷ்பத்திலும் மெல்லிய இரு இதழ்கள் அவன் கன்னத்தில் புதைந்து கிடந்ததாலும், அவள் கரங்களிரண்டும், இரண்டு சர்ப்பங்கள் போல் வழவழப்புடன் அவன் உடலைத் தழுவி நின்றதாலும், அபராஜித னுடைய உணர்ச்சிகள் பெரிதாகச் சுடர் விட்டு அவன் உடலைப் பலவிதமாகச் சித்திரவதை செய்துகொண்டிருந்தன. அந்த மாயக் கன்னியின் சாகசத்தாலும் அவளது அங்க விசேஷங்களின் இணையற்ற சக்தியினாலும், அபராஜிதனின் அறிவு சுக்கல் சுக்கலாகத் தெறித்துவிடும் நிலைக்கு வந்ததன்றி, மௌனமான நிசப்த மான அந்தச் சூழ்நிலையில் அவன் உணர்ச்சிகளும் பேரிரைச்சலாக உள்ளத்தே கிளம்பி, சொர்க்கமா நரகமா என்று சொல்லமுடியாத ஒரு சொப்பன உலகத்துக்கு அவனை வெகுவேகமாக இழுத்துச் சென்று கொண்டிருந்தன.

காமுகனையும் ஞானியையும் பெரியோர்கள் ஒன்றாகத்தான் கருது கிறார்கள். இருவரும் தன்னிலை மறந்து நின்ற காரணத்தால், மாதவி அழைத்த அழைப்புக்கு அபராஜிதன் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அவன் புத்தி ஒரு நிலையில் இல்லாமல் எங்கெங்கோ சென்று கொண்டிருந்தது. கொந்தளிக்கும் கடலில் அகப்படும் சில மரக்கலங்களுக்கு அதிர்ஷ்டவசமாகத் தரை தட்டுப்படுவது போல் கொந்தளித்து நின்ற அவன் உணர்ச்சியில் மெள்ள மெள்ள உதயமாகத் தொடங்கியது கார்குழலியின் எழிலுருவம். அந்த உருவம் எழுந்ததும் அபராஜிதன் உணர்ச்சிகள் வேறுபுறமாக இழுக்கப் படவே, மார்மேல் துவண்டு கிடந்த மாதவியை விட்டு அவன் மனம் கன்னி மாடத்தின் காட்டிலும் கட்டிடத்திலும் நடந்த நிகழ்ச்சிகளுக்காகத் தாவத் தொடங்கியது.

உடல் வளைந்து தலை தாழ்த்தி,

19.11.88 சனிக்கிழமை திருவான்மியூரிலிருந்து புறப்பட்ட 22V பஸ் ஃபோர்ஷோர் எஸ்டேட் அருகே வந்து கொண்டிருந்த போது, டிரைவரின் எதிரே இருந்த பெரிய கண்ணாடி *(wind screen)* உடைந்து தூள் தூளாக விழுந்தது. இத்தனைக்கும் அந்தக் கண்ணாடி மீது கல்லோ அல்லது வேறு பொருளோ விழவில்லை! அதே பஸ்ஸில் சில நாட்களுக்கு முன் பக்கத்தில் இருந்த கண்ணாடி உடைந்ததாம்! இப்போது பொருத்தும் கண்ணாடிகள் தரம் வாய்ந்ததாக இல்லையாம். வேகமாக வரும் காற்றைக்கூடத் தாங்காமல் உடையும் கண்ணாடியினால் என்னென்ன விபரீத விபத்துக்கள் நடக்குமோ...

—ப. கோபுராஜ்

தன் முகத்துக்கு எத்தனை அருகில் வந்து கார்குழலி தன் காயத்தைப் பரிசோதித்தாள் என்பதை அபராஜிதன் நினைத்துப் பார்த்தான். மஞ்சள் தீட்டித் தன் கண்களுக்கு எதிரே நின்ற கழுத்து, சற்றுக் கீழே துலங்கிய வனப்புப் பிரதேசம், இத்தனையிலும் எத்தனை கவர்ச்சி இருந்தது என்ற எண்ணங்கள் அவன் சித்தத்தே எழுந்தன. தான் விழித்த சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அன்பு பாய்ந்து நின்ற அவள் அம்புஜ விழிகள் தன் விழிகளை எத்தனை காந்த சக்தியுடன் கவர்ந்து நின்றன என்பதையும் அபராஜிதன் எண்ணிப் பார்த்தான். கருணை சொட்டிய அந்த விழிகளெங்கே? மயக்கம் தரும் மாதவியின் விழிகளெங்கே? உறுதி காட்டிய அந்த உதடுகளெங்கே? உன் மத்தம் அளிக்கும் இந்த உதடுகளெங்கே? பால் வடியும் அந்தக் குழந்தை முக மெங்கே? காமம் சொட்டும் இந்தச் சாகசக் காரியின் வதனமெங்கே? கருத்தை உருக்கி ஒரே நிலையில் இருக்கும் கார்குழலியின் தெய்வீக உருவம் எங்கே, கருத்தைக் குலைத்து நாலா பக்கத்திலும் சிதறவிடும் மாதவியின் காமச்சிலை எங்கே?

இப்படியாகத் திரும்பத் திரும்பத் தன் வாழ்க்கையில் மோதிய இரு பெண் மணிகளின் உருவங்களையும் குணாதிசயங் களையும் ஒப்பிடத் தொடங்கியதன் காரணமாக அபராஜிதன் அறிவும் ஓரளவு சுயநிலைக்கு வரத் தொடங்கியது. காட்டாற்று வெள்ளத்தில் துரும்பென அடித்துச் சென்று கொண்டிருந்த தன் ஆத்மாவைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே தேவதையான கார்குழலியைத் தன் சித்தத்தில் விதி மிதக்கவிட்டதோ என்று அந்தச் சமயத்தில் அபராஜிதன் நினைக்க லானான். அப்படிச் சூழ்நிலை திரும்பத்

திரும்ப, அவன் கைகளும் மாதவியின் பக்க வாட்டிலிருந்து மெல்ல அகன்று மெத்தை மேல் தொப்பென விழுந்தன.

உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் துவண்டு கிடந்த அவன் உடல் சற்றுச் சரிப்படுவதிலிருந்தும், கண்ணைத் திறந்து பார்த்த அவன் பார்வையில் பழைய மயக்கம் மறைந்து நிதானம் துலங்கியதிலிருந்தும், அவன் அறிவு தன்னைவிட்டு வேறு ஏதோ மார்க்கத்தில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கிவிட்டதென்பதை அறிந்துகொண்ட பைங்கிளி, அவன் மேலிருந்த கைகளை அகற்றாமலும் தன் கன்னத்திலிருந்து அவன் கன்னத்தை விடுவிக்காமலும் கேட்டாள், ''என்ன யோசிக்கிறாய் அபராஜிதா?'' என்று.

அபராஜிதன் இதழ்களில் துச்சமான புன்முறுவல் ஒன்று படர்ந்தது. ''நாமிருக்கும் நிலையைப் பற்றி யோசிக்கிறேன் மாதவி,'' என்று மெல்ல பதில் சொன்னதோடு அவளை லேசாக விலக்கிக் கொண்டு எழுந்திருக்கவும் முயன்றான்.

மாதவி அவனை விடவில்லை. மெல்ல அவன் கரங்களைத் தன் கரங்களால் அழுத்திப் பிடித்து, ''நாமிருக்கும் நிலையில் என்ன தவறு இருக்கிறது?'' என்று கொஞ்சலாகக் கேட்டாள்.

''எது தவறு, எது தவறல்ல என்பது அவரவர் நோக்கத்தைப் பொறுத்தது மாதவி.''

''நீ சொல்வது புரியவில்லை.''

''அப்படிப் புதிர் ஒன்றும் நான் போடவில்லையே. எனக்குத் தவறாகத் தோன்றுவது உனக்குத் தவறாகத் தோன்றாதிருக்கலாம். நம்மிருவருக்கும் சரியென்று தோன்றுவது உலகத்துக்குத் தவறாகத் தோன்றலாம்.''

பைங்கிளி அவன் சொன்ன பதிலின் முதற் பகுதியை விட்டுவிட்டுப் பிற்பகுதியை எடுத்துக் கொண்டு, ''உலகத்தைப்பற்றி நாம் கவலைப்படுவானேன்?'' என்று கேட்டாள்.

''நாம் உலகத்தில் இருப்பதால்!'' என்று பதில் சொன்னான் அபராஜிதன்.

''நம் உலகம் வேறு. நம்மைப் பழிக்கக் கூடிய உலகம் வேறல்லவா?''

அபராஜிதன் படுத்த நிலையிலிருந்தே அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினான். பைங்கிளி சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள். ''அபராஜிதா! காதல் உலகம் தனி, மனிதர் நிரம்பிய இந்தப் பூவுலகம் தனி. காதலர் ஒன்றுபடும்போது தங்களுக்கென ஒரு தனி உலகத்தைச் சிருஷ்டித்துக் கொள்கிறார்கள். அந்த உலகத்தில் பிறர் வம்புக்கு இடமில்லை. காதல் ஒன்றைத் தவிர அங்கு வேறெதற்குமே இடமில்லை.''

அபராஜிதன் சற்று ஏதோ யோசித்துவிட்டுச் சொன்னான்: ''காமம் வேறு; காதல் வேறு மாதவி.''

இதைக் கேட்டதும் மாதவியின் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பியது. ''என்ன அறிவீனமான பேச்சு அபராஜிதா! காமம் வேறு காதல் வேறு என்பது வெறும் பிரமை. அறிவு மிகுந்த உங்கள் வள்ளுவர் கூடக் காமத்துப் பால் எழுதினாரே தவிர காதற்பால் எழுதவில்லையே!'' என்றாள் மெதுவாக.

தர்க்கம் ஏற ஏற மாதவியின் மாய வலையினின்று நன்றாக மீண்டுவிட்ட அபராஜிதன், பதிலுக்கு அவளைத் தன் மீதிருந்து தூக்கிவிட்டு மஞ்சத்தில் எழுந்து உட்கார்ந்தான். பிறகு அவளை நோக்கி, ''மாதவி! வள்ளுவரை விட்டுவிடு. நீயே யோசித்துப் பார். காதல் அறிவைப் பற்றியது, காமம் உணர்ச்சியைப் பற்றியது, உடலைப் பற்றியது,'' என்றான்.

''உடலில்லாவிட்டால் அறிவில்லை அபராஜிதா! காமமில்லாவிட்டால் காதலுமில்லை!'' என்றாள் மாதவி அவன் தோள்மேல் சாய்ந்து கொண்டே.

அவள் உடலை மெல்லச் சற்று அப்புறமாக நகர்த்திவிட்டுக் கட்டிலிருந்து எழுந்த அபராஜிதன் அவள் எதிரே சற்று நேரம் நின்று அவளை உற்றுப்

வெறும் பாசத்தினால் மட்டுமே இவர்களின் மருத்துவக் கட்டணங்களை செலுத்த முடியாது

மெடிக்ளைம் உதவியால் செலுத்த முடியும்

ஆம், மெடிக்ளைம்—ஒரு ஹாஸ்பிடலைசேஷன் மற்றும் டொமிசிலியரி ஹாஸ்பிடலைசேஷன் பெனிஃபிட் பாலிஸி, இது உங்கள் குடும்பத்தினர்க்கு ஒரு வரப்பிரசாதம்.

நீங்கள் எத்தனை அன்பு செலுத்தினாலும் சரி... உங்கள் கம்பெனி எத்தனை மருத்துவத் திட்டம் வழங்கினாலும் சரி... அவை உங்களுக்கு ஏற்படும் பெரிய நோய்கள், அறுவை சிகிச்சைகள், விபத்துகள் போன்றவைகளுக்குத் தேவைப்படும் மருத்துவ பராமரிப்புக்கு ஆகும் கட்டணங்களை செலுத்திவிட முடியாது.

ஆகவே உங்களுக்குத் தேவை மெடிக்ளைம்.

உங்களுடைய தேவைகளுக்கு ஏற்ப—பலரக மருத்துவ வசதிகளை வழங்குகிறது மெடிக்ளைம்.

வீட்டில் இருந்து கொண்டே மருத்துவமனையில் பெறும் சிகிச்சை வசதிகளுக்கும் கூட பாதுகாப்பளிக்கிறது.

இத்திட்டத்தின் கீழ் குடும்பத்தினர் அனைவருக்கும் பாதுகாப்பு செய்து கொண்டால், பிரிமியத்தில் தள்ளுபடியும், வரிவிலக்கும் கிடைக்கும்.

பாசத்தின் பிரதிபலிப்பாக உங்கள் குடும்பத்தினர்களுக்கு, மெடிக்ளைம் திட்டத்தின் கீழ் பாதுகாப்பு செய்து கொள்ளுங்கள்.

இதற்கு ஆகும் செலவோ மிகச் சொற்பம். உங்களுக்கு இதன் மூலம் கிட்டும் பலனோ மிக்க அதிகம்.

இத்திட்டம் உங்கள்பால் மிக்க அக்கறை காட்டுகிறது.

ஆண்டொன்றுக்கு பிரிமியம் ரூ.	ஹாஸ்பிடலைசேஷன் ரூ.	டொமிசிலியரி ஹாஸ்பிடலைசேஷன் ரூ.
200	10,500	3,100
250	17,600	—
350	25,500	—
600*	37,750	5,250
840*	52,750	7,400
1300*	82,500	11,500

வயது வரம்பு: 5-70 ஆண்டுகள்

* கூடுதல் பிரிமியம் செலுத்துவதின் பேரில் பர்சனல் ஆக்ஸிடெண்ட் காப்பு கிடைக்கும்.

MED+CLAIM

மெடிக்ளைம் வழங்குவோர்: நியூ இந்தியா அஷ்யூரன்ஸ்

NEW INDIA ASSURANCE

A subsidiary of the General Insurance Corpn. of India

எந்த விபத்திற்கும் நாங்கள் பாதுகாப்பு அளிக்கிறோம்!

CONTOUR ADS-NIA-278E/87 TAM

பார்த்தான்; இணையற்ற உடலழகும் அறிவும் நிரம்பிய இந்தப் பெண் மட்டும் நெறி படைத்தவளாயிருந்தால் மாதர்குலத் திலகமாக விளங்குவாளே என்று நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்ட அபராஜிதன், "தர்க்கத்தால் என்ன பயன் ஏற்படப் போகிறது மாதவி? என் உள்ளத்தில் தற்சமயம் காதலுக்கோ காமத்துக்கோ இடமில்லை. அப்படியே நான் உன்னைக் காதலித்தாலும் உன் நலனை உத்தேசித்தே இந்தச் சமயத்தில் உன்னைக் கைவிடுவதுதான் நியாய மாகும்."

"என் நலனா! என்ன அது?" பைங்கிளியின் கண்களில் ஆச்சரியம் எழுந்து நின்றது.

"நான் அரசனால் அவமதிக்கப் பட்டவன். நாடு கடத்தப்பட்டவன். எங்கு போவேனோ எங்கு அலைவேனோ சொல்ல முடியாது. அந்த வாழ்க்கைக்கு உன்னை இழுப்பது தவறாகும். மன்னனால் நான் வெறுக்கப்பட்டவன்; நீ விரும்பப்பட்டவள். மன்னனுக்காக மதுரையை அரசாளும் இலங்காபுரன் மரு மகள். அப்பேர்ப்பட்ட நீ அரண்மனையின் போக போக்கியங்களை விட்டு நாடோடி யாகத் திரியப் போகும் என்னை நாடுவதில் அர்த்தமென்ன இருக்கிறது?" என்று சொல்லி முடித்துவிட்டு அறையை விட்டு வெளித் தாழ்வாரத்துக்காக நகர்ந்தான் அபராஜிதன். வெளித் தாழ்வார விளக்கு அவனையும் அவனைத் தொடர்ந்து பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த மாதவி யையும் பார்த்து வெட்கப்படுவதுபோல் சற்று மங்கி எரிந்தது. அதை லேசாக மறைத்து நின்ற வேப்பங்கிளைகூட வெப்பத்துடன் வெளியே வரும் அபராஜித னுக்கு விசிறுவதுபோல் காற்றில் லேசாக அசைந்தது.

காற்றில் அசைந்த அந்த வேப்பங் கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு வெளியே வெறித்து நோக்கினான் அபராஜிதன். தூரத்தே தெரிந்த மலைகளுக்கு அப்பா லுள்ள மேலைமங்கலத்தில் கார்குழலி இருக்கிறாளென்ற நினைப்பு பின்னால் தன் தோளைத் தழுவி நின்ற மாதவியை அறவே மறக்கச் செய்தது. கார்குழலியின் பிற்கால கதியையும், அவள் வீர பாண்டியன் மனைவியானால் படக்கூடிய அவதியையும் நினைத்து மனம் புழுங்கவே ஏக்கமான பெருமூச்சு ஒன்றும் அவனிட மிருந்து வெளிப்பட்டது.

கி. ஆ.பெ. விசுவநாதம் அவர்களின் 90'வது பிறந்த நாள் விழா, திருச்சி ஜமால் முகம்மது கல்லூரியில் நிகழ்ந்தது. அப்போது, தமிழகத்தில் ஏற்பட்டுள்ள ஆபத்துக்களில் ஒன்று, மழலைப் பள்ளிகளில் தாய் மொழியைக் கைவிட்டு, ஆங்கிலம் வழி கல்வி புகட்டுவதாகும் என்பதை அவர் இப்படிச் சொன்னார்:

"நேருஜிக்கும், காந்திஜிக்கும் இல்லாத மதிப்பு எல்.கே.ஜிக்கும், யு.கே.ஜி.க்கும் ஏற்பட்டுள்ளது!"

—ஞானம்

அந்த நிலையிலிருந்த அவனைச் சற்று அசைத்த பைங்கிளி, "அபராஜிதா! உன் பேச்சில் தவறுகள் இருக்கின்றன," என்று சுட்டிக் காட்டினாள்.

ஒரு கையால் வேப்பங் கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவளை நோக்கித் திரும்பிய அபராஜிதன், "என்ன! என் பேச்சில் தவறா? எது தவறு மாதவி?" என்று வினவினான்.

"நீ நாடோடி என்பது தவறு."

"நாடு கடத்தப்பட்டவன் நாடோடியில்லாமல் வேறு எப்படியிருக்க முடியும்?"

"நாடு கடத்தும் உத்தரவு மன்ன னிட்டது தானே?"

"ஆமாம்."

"அதை மாற்றிவிட்டால் போகிறது."

"உன் சிபாரிசினாலா!"

"சிபாரிசு எதற்கு?"

"மன்னனிடம் நீ சொல்லித் தானே உத்தரவை மாற்ற முடியும்?"

"மன்னனிடம் சொல்ல வேண்டிய அவசியமென்ன?"

"உன் எழிலுக்கு மன்னன் அடிமையல்லவா?"

"உண்மை. அவன் எழிலுக்கோ வீரத்துக்கோ நான் அடிமையல்லவே."

"அதை மன்னன் உணர்ந்தால் உனக்கு ஆபத்துதானே?"

மாதவி இகழ்ச்சியாகச் சிரித்

235

ஆருயிரான உங்கள் பேரன்புக்கு—
நூறாண்டு வாழ்த்தும் பராமரிப்பு

உலகிலே உங்கள் பாப்பாவுககு ஆதரவு நீங்களன்றி வேறு யார்? அதன் பசசிள மேனியை பராமரிக்கும் தகுதி வேறு யாருககு உண்டு. ஒரு நூறு ஆண்டு காலமாக பாபபாவின் பச்சிள மேனிப் பராமரிபபை நன்கறிந்தவர்கள் நாங்கள் ...ஜான்ஸன் அண்ட் ஜான்ஸன். எங்களுக்குத் தெரியும்—பாப்பாவின் மேனி பூப் போன்றது. புண்படத்தக்கது: ஆகவேதான் ஒபபற்ற தூய்மைப் பொருட்களால் மட்டுமே அவற்றை உருவாக்குகிறோம். ஒவ்வொரு தயாரிப்பும் பரிசோதனைக்கு பன்முறை தேறி வருகிறது. எனவே அருமையிலும் அருமையானதே உங்கள் குழந்தையை அடைகிறது.

உங்கள் குழந்தையின் பராமரிப்புக்கு வேறு எவரையும் நம்புவீர்களா...நம்பத்தான் முடியுமா?

குழந்தைப் பராமரிப்பு பற்றி இலவச துண்டுப் புத்தகம் பெற்றிட எழுதுங்கள் இம் முகவரிக்கு:

பேபி கேர் அட்வைஸர், ஜான்ஸன் அண்ட் ஜான்ஸன், பி.ஓ. பாக்ஸ் 9301, பம்பாய்-400 036.

ஜான்ஸன் அண்ட் ஜான்ஸன்

தாள். ''இவன் ஒரு மன்னன்! இவனால் எனக்கு ஆபத்து! நான் இஷ்டப்பட்டால் நாளையே இந்த மன்னன் முடி துறப்பா னென்பது உனக்குத் தெரியாதா அபராஜிதா!''

''தெரியும் மாதவி! உங்கள் பிடியில் பாண்டியநாடு சிக்கிக் கிடப்பது யாருக்குத்தான் தெரியாது.''

''தெரிந்துமா மன்னன் தயவு எனக்கு வேண்டுமென்கிறாய்?''

''மன்னன் என்று ஒப்புக்கு ஒருவன் தேவையிருக்குமட்டும் அவன் தயவும் சிங்களத்துக்குத் தேவைதான். வேண்டுமானால் உன் மாமாவே நாளைக்கு வீரபாண்டியனை அகற்றி மதுரையை ஆளலாம். ஆனால் அந்த ஆட்சி நான்கு நாளைக்குக் கூட நிலைக்காது. மக்கள் ஒரு புறமும் சோழன் ஒருபுறமும் உங்கள் ஆட்சியைப் பறித்துச் சிங்களத்துக்கு ஓட்டிவிடுவார்கள். ஆகையால் பெயருக்கு ஒரு பாண்டியன் அரியணையில் அவசியம். அந்த அவசியம் இருக்குமட்டும் அவன் ஆணைக்கும் பலம் உண்டு.''

மாதவி அபராஜிதனை ஏற இறங்க நோக்கிவிட்டுப் பிறகு கேட்டாள்: ''அந்த அவசியமில்லாவிட்டால்?''

''அவசியம் எப்படி இல்லாது போகும்?''

மாதவி அவனை மிக நெருங்கி நின்று தன் கையிலொன்றை அவன் கையுடன் இணைய விட்டாள். ''கேள் அபராஜிதா! இந்த மன்னனை மக்கள் வெறுக்கிறார்கள், நானும் வெறுக்கிறேன். பேடிகளைக் கண்டால் என் மாமனுக்குப் பிடிக்காது. உன்னை மக்கள் விரும்பு கிறார்கள். நானும் விரும்புகிறேன். வீரனான உன்னை ஒரு நிபந்தனைக்குட் பட்டு மாமாவும் விரும்புவார்...'' என்று சொல்லிக் கொண்டுபோன மாதவியை இதழ்களில் இகழ்ச்சிக் குறி தோன்றப் பார்த்த அபராஜிதன், அவள் பேச்சை இடையிலேயே வெட்டி, ''அது என்ன நிபந்தனை மாதவி?'' என்று கேட்டான்.

''சிங்களத்துடன் தொடர்பு!'' என்றாள் மாதவி.

அபராஜிதன் கண்களில் கோபம் மெல்ல ஏறத் தொடங்கியது. ''சிங்களத்துக்கு அடிமையாகவேண்டும் என்று சொல்!'' என்று கடுமை ததும்பும் குரலில் கூறினான். ''சிங்களத்தின்

இந்த இரண்டு படங்களுக்கும் குறைந்த பட்சம்

அடிகளில் பாண்டிய நாடு தத்தளிக்கும் போது நட்புக்கு இடம் ஏது?''

''என் ஏற்பாட்டுக்கு நீ இணங் கினால் அடிமைத் தனம் நீங்கி நட்பு நிலவும்.''

''என்ன உன் ஏற்பாடு?''

''உன்னை அரியணையில் ஏற்றுவது. வீரபாண்டியனை அகற்றி உன்னையே மன்னனாக்குவேன். பிறகு...''

''பிறகு?''

''உனக்கு அடிமையாகக் காலம் கழிப்பது...'' என்று சொல்லிய அவனை மிக நெருங்கி அவன்மேல் நன்றாகச் சாய்ந்த மாதவி, ''அபராஜிதா! நான் சொல்வதைக் கேள். உன் நாடோடி வாழ்க்கையை மாற்றி ஒரு கணத்தில் நான் சொர்க்கப் பாதைக்கு இழுத்துச் செல் கிறேன்,'' என்று சொல்லி அவன் கையையும் பிடித்து அறைக்காக இழுத்தாள்.

பழைய மயக்கத்தை அடியோடு துறந்துவிட்ட அபராஜிதன் உள்ளத்தில் கோபம் பீரிட்டெழுந்ததால் அவள் கையைத் தன் கையிலிருந்து உதறி

..று வித்தியாசங்கள் உள்ளன. விடை: 47...

அவளைத் தன்னிடமிருந்து விலக்கி, ''மாதவி! நீ இன்னும் அபராஜிதனைச் சரியாக அறியவில்லை. பாண்டிய நாட்டை ஆள எனக்குச் சிங்கள ஈட்டிகளோ பைங்கிளியின் சூழ்ச்சியோ தேவையில்லை. மதுரையின் மக்களுக்கு ஒரு குரல் கொடுத்தால் போதும். அடுத்த விநாடி மன்னனாகி விடுவேன். வீரபாண்டியன் வீரமற்றவனானாலும் பாண்டிய மரபில் பிறந்தவன். எனக்கும் அவனுக்கும் ரத்த பந்தமிருக்கிறது. சிங்களத்துச் சீமாட்டிக்காக அதை வெட்டித் தள்ள நான் விரும்பவில்லை. ஆகையால் பயனற்ற இந்தப் பேச்சை விட்டுவிடு. நான் நாடோடிதான், இருந்தாலும் சுதந்திர புருஷன்!'' என்றான்.

அவன் பேசப் பேச அவன் முகத்தில் ஜொலித்த வீரத்தைக் கண்ட சிங்களத்துப் பைங்கிளியின் உள்ளத்தில் காமாக்கினி கொழுந்து விட்டெரியவே அவள் அவனை நெருங்கி, ''அபராஜிதா! வேண்டாம். சொல்வதைக் கேள்! நீயும் நானும் சேர்ந்தால் தமிழ்நாட்டுக்கே புதிய தொரு சகாப்தத்தைச் சிருஷ்டிக்கலாம்,'' என்று சொல்லிக் கொண்டே அவனை இரு கைகளாலும் அணைத்தாள்.

''மாதவி! உன் ஏற்பாடுகளைச் சுயமரியாதையுள்ள எந்தத் தமிழனும் ஏற்க முடியாது. சிங்களத்துப் பெண்ணால் அபராஜிதன் சிங்காதனம் பெற்றான் என்ற அவச் சொல்லுக்கு ஆளாக நான் இஷ்டப்படவில்லை. பல்லவ மரபில் பிறந்தவன் பைங்கிளிக்காக நாட்டின் சுதந்திரத்தைக் காற்றில் பறக்கவிட்டான் என்ற வெட்கக் கேடும் எனக்கு வேண்டாம், விடு என்னை,'' என்று திமிறி அவள் கைகளைப் பலவந்தமாகத் தன் மீதிருந்து அகற்றினான்.

மாதவியின் முகத்தில் கடுங் கோபம் எழுந்தது. ''அபராஜிதா! என் விரோதத்தைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு அழிந்து போகாதே,'' என்று கூறிக் கொண்டே அவனை மீண்டும் நெருங்கினாள்.

அவள் இரு கைகளையும் இரும்புப் பிடியில் சிறைப்படுத்திக் கொண்ட அபராஜிதன், ''உளறாதே மாதவி! இப்படி வா, உன்னை அரண்மனைக்கு அனுப்புகிறேன்!'' என்று சொல்லி அவளைச் சரசரவென்று இழுத்துச் சென்று வெளியே செல்லும் தாழ்வாரத்தின் மூலையில் கொண்டு வந்துவிட்டு, ''டேய், யாரங்கே!'' என்று இரைந்தான்.

மங்கலான வெளிச்சத்தில் அவனை நோக்கிவந்த வீரனிடம், ''இந்தா, இவளைக் கொண்டுபோய் அரண்மனையில் சேர்த்து விடு!'' என்று உத்தரவிட்டான்.

''மாட்டேன். இந்த இடத்தைவிட்டு நகர மாட்டேன்,'' என்று அபராஜிதனிடம் ஒன்றினாள் மாதவி.

அபராஜிதன் அளவுக்கு மீறிய வெறுப்புடன், ''இந்தா, இவளைப் பிடி!'' என்று வீரனை நோக்கி அவளைத் தள்ளினான். மாதவி கீழே விழ இருந்தாள். அந்த வீரன் வெகு லாகவமாக அவளைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டான். குனிந்த அவளைத் தாங்கிய அந்த வீரன் எழுந்ததும் அவன் முகத்தில் தாழ்வாரத்தின் விளக்கு பிரகாசித்ததைக் கண்ட அபராஜிதன் மட்டுமல்ல, பைங்கிளியும் சொல்ல வொண்ணா பிரமிப்பால் கல்லெனச் சமைந்தார்கள். ஒரு கையில் மருமகளைத் தாங்கியும் இன்னொரு கையை வாளின் மேல் வைத்தும் பெரிய ராட்சதனைப் போல் எழுந்து நின்றான் சிங்களத்துத் தண்டநாயகனான இலங்காபுரன்.

(தொடரும்)

''காலையில் உங்க தம்பி வந்திருந்தார்.''

''என்னவாம்?''

''ஏதோ டிம்பர் டெப்போவில் கணக்கு எழுதற வேலையாம். 'இந்த மாசம் ஒண்ணாந் தேதியிலிருந்து போறேன், மாசம் முன்னூறு ரூபாய் சம்பளம்'ன்னார்.''

''பாவம், ரொம்பக் கஷ்டத்திலே இருக்கான். அவனுக்கு இந்த வேலையாவது கிடைச்சவரை சந்தோஷம் தான்.''

''உங்களாலே ஓர் உதவி ஆகணுமாம்.''

கணேசன் ஒரு கேள்விக் குறியோடு காமாட்சியைப் பார்த்தார்.

''தினம் மூணு மைல் நடந்து போய்வர நாற்பத்தைந்து வயதுக்கு மேல் சாத்தியப்படலையாம். ஒரு சைக்கிளுக்கு எப்படியாவது ஏற்பாடு பண்ணித் தரச் சொல்றார்.''

''ஏற்பாடுன்னா....?''

''உங்களைத்தான் வாங்கித் தரச் சொல்றார். அவர்கிட்டே ஏது பணம்?''

கணேசன் கொஞ்ச நேரம் யோசனையில் இருந்தார். பிறகு, ''பார்க்கலாம்னு சொல்லு,'' என்றார்.

அப்புறம் ஒரு நாள்—

கணேசனின் தம்பி சுந்தரேசன் அவரை நேரிடையாகவே தேடிக் கொண்டு வந்தார்.

''பார்த்திட்டு இருக்கேன், சுந்தரேசா! செகண்ட் ஹேண்டா இருந்தாலும் நல்லதா இருக்கணும். உனக்குத் தெரிஞ்சாலும் சொல்லு, வாங்கிடுவோம்.''

அண்ணன் பொறுப்போடு உதவ முன்வந்ததில் சுந்தரேசனுக்கு ஏக சந்தோஷம். தலையை ஆட்டிவிட்டுப் போனார்.

ரம்மியமான மழைத்துளிகள் இணைந்திருக்கும் டைல்கள்

ஸ்பார்டெக் விசித்திரங்கள்

அழகான ஒரு புதிய அளவு
305mm x 152.5mm

அறிமுகம்

ரெயின் சாங் சீரிஸ்

பூப்போன்ற மென்மையான மழைத்துளிகள்
நீங்காமல் நிலைத்துநிற்கும் என்றென்றும்
ஸ்பார்டெக் ரெயின் சாங் சீரிஸ்
மூன்று மனங்கவர் வண்ணங்களில்
மகிழ்ச்சி தரும் உங்கள் எண்ணங்களில்

ஸ்பார்டெக்

52, சேமியர்ஸ் சாலை, சென்னை-600 028.

இந்தியாவில் அதிகமாக விற்பனையாகும்
செராமிக் ஃப்ளோர் டைல்கள்

EAS M SCL P38 2013 TM

அரச காரியமும் சரச காரியமும்

28

22-12-88

அக் காலத்தில் அன்னிய புருஷன் வீட்டுக்கு வந்து அவனால் முரட்டுத்தனமாகத் தள்ளப்பட்ட தன் மருமகளைத் தாங்கிப் பிடித்துத் தூக்கி நிறுத்திய இலங்காபுரன், அவள் கால்களைத் திடமாக நிலத்தில் ஊன்றிய பிறகு அவளை விட்டு விலகி நின்று, அவளையும் அபராஜிதனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். வேறுபட்ட உள்ளமுள்ள அந்த இருவர் இதயங்களும் இலங்காபுரன் தங்களை நோக்கிய அந்தச் சில வினாடிகளில் மட்டும் ஒரே விதமான உணர்ச்சிகளைப் பெற்றுத் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒரே வேடன் குறிக்கு இலக்கான இரு புறாக்களைப்போல அவர்களிருவரும் அசந்தர்ப்பமான நிலையால் ஏற்பட்ட அச்சத்தாலும் வெட்கத்தாலும் சங்கடத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டு எதுவும் பேசாமலும் திடமாக நிற்காமலும் என்ன செய்வது, என்ன சொல்வது என்று அறியாமலும் இலங்காபுரன் எதிரில் மௌனமாகவே நின்றார்கள். மாமன் கண்களால் ஊடுருவப்பட்ட மாதவி, வெட்க மிகுதியாலும் அபராஜிதனிடம் பட்ட அவமானத்தாலும் குன்றிப்போய் மாமனை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவும் சக்தியற்றவளாய்த் தாமரைக் கண்களைத் தரைக்காகச் சாய்த்துக் கொண்டாள். மாதவியைப் பிடித்த சமயத்தில் இலங்காபுரனை நன்றாகப் பார்த்த அபராஜிதனும் அவன் நன்றாக எழுந்து நின்று தன்னைப் பார்க்கத் தொடங்கியதும் அவன் கண்களைச் சந்திக்க வல்லமையற்று வேறுபுறமாகப் பார்த்தான். தாழ்வாரத்தில் அடித்துக் கொண்டிருந்த மங்கலான வெளிச்சம் அம் மூவரிடையே நிலவிய மௌனத்தின் பயங்கரத்தைச் சற்று அதிகப்படுத்தியே காட்டியது. பயங்கரமான அம் மௌனத்தை தூரத்தேயிருந்து வந்த மீனாட்சியம்மன் ஆலயத்தின் இரண்டாம் ஜாமத்தின் மணியோசை ஓரளவு கலைக்கத்தான் செய்தது. ஆனால், அதையும்விடச் சக்தியுடன் மௌனத்தைத் துண்டித்தன மிக நிதானமாக உச்சரிக்கப்பட்ட இலங்காபுரன் சொற்கள்.

''உன்னை இங்கு நான் சந்திப்பேனென்று எதிர்பார்க்கவில்லை மாதவி!'' என்றான் இலங்காபுரன், ஆத்திரம் சிறிதும் தொனிக்காத குரலில். மாதவி பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அந்த நிலையில் ஒரு பெண்ணுக்கு ஏற்படக்கூடிய சங்கடத்தைப் புரிந்துகொண்ட அபராஜிதனே அவளுக்காகப் பேச முற்பட்டு, ''தண்டநாயகரே! தாங்கள் மருமகள் மீது கோபிக்க வேண்டாம்...'' என்று இழுத்தான்.

இலங்காபுரன் கண்கள் அபராஜிதனை நோக்கித் திரும்பியபோது அவன் இதழ்களிலும் கோபப் புன்முறுவல் ஒன்று தவழ்ந்தது. ''என் மருமகள் மீது சேனாதிபதியவர்களுக்கு இத்தனை தயவு எத்தனை நாளாகப் பிறந்திருக்கிறது?'' என்று வினவினான்.

இந்த இரண்டொரு வார்த்தைகளால் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக்கொண்டு ஓரளவு சுயநிலைக்கு வந்த அபராஜிதனும் இலங்காபுரனைத் தைரியமாக ஏறெடுத்துப் பார்த்து, ''தங்கள் மருமகளுக்கு யார் தயவும் தேவையில்லை.

க.மா.

சாண்டில்யன்

மாதவியின் தயவுக்குத்தான் மதுரையம் பதியிலுள்ள மாபெரும் பிரபுக்களெல்லாம் காத்திருக்கிறார்களே!'' என்றான்.

''தாங்கள் மட்டும் அந்தப் பிரபுக் களுக்கு விலக்கு போலிருக்கிறது!'' என்று வினவினான் இலங்காபுரன், குரலில் உஷ்ணம் ஏற.

''விலக்கென்று யார் சொன் னது?''

''யாரும் சொல்ல வேண்டிய ஸ்திதியில் நீங்கள் வைக்கவில்லையே?''

மாதவியைத் தான் பிடித்துத் தள்ளியதையே இலங்காபுரன் மறைமுக மாக இப்படிக் குறிப்பிடுகிறானென்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்ட அபராஜிதன், மேற்கொண்டு என்ன பேசுவ தென்று அறியாமல் ஒரு கணம் வாளா நின்றுவிட்டுச் சொன்னான்: ''இங்கு நடந்ததைத் தாங்கள் தவறாக நினைக்க வேண்டாம்;'' என்று.

''தவறாக நினைக்கவில்லை சேனாதிபதியவர்களே! சரியாகவே புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன்,'' என்று கோபம் உச்ச நிலையை எட்டவே குரலைக் கடுமை யாக உயர்த்தினான் இலங்காபுரன்.

''சம்பவங்களின் உண்மை அர்த்தம் சந்தர்ப்பங்களைப் பொறுத்தது. சந்தர்ப்ப விசேஷத்தால் உண்மை பொய்யாகவும், பொய் உண்மையாகவும் தெரிவதுண்டு,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''இப்பொழுது எந்த உண்மை பொய்யாகத் தெரிந்திருக்கிறது? இந்த அகாலத்திலே மாதவி தங்கள் வீட்டி லிருப்பது பொய்யா? அல்லது நீங்கள் அவளைச் சற்று முன்பு பலாத்காரமாகத் தள்ளியது பொய்யா!'' என்று கேட்டான் இலங்காபுரன்.

''இதெல்லாம் பொய்யல்ல பிரபு. இந்த உண்மைகளுக்குத் தாங்கள் செய்யக்கூடிய வியாக்கியானம் விபரீதமா யிருக்கலாம். தங்கள் மருமகள் இங்கு வந்தது உண்மை. வந்த காரணம் உங்களுக்குத் தெரியாது. நான் அவளைப் பிடித்துத் தள்ளியது உண்மை. தள்ளிய காரணம் உங்களுக்குத் தெரியாது.''

''பருவப் பெண் பரபுருஷன் வீட்டுக்கு இரவில் வருவது தவம்

''நம்ப புதுக் கட்சிக் கொடிகளைப் பாலியெஸ்ட்டர் துணியில் அச்சடிக் காதீங்கன்னு சொன்னேனே, கேட் டீங்களா?''

''ஏன், என்ன ஆச்சு?''

''பெண் தொண்டர்கள் அதிலே ஜாக்கெட் தைத்துக் கொண்டு விட்டார்கள்.''

—சுதர்ஸன்

செய்வதற்கா? அவளைப் பிடித்து ஒரு புருஷன் மிருகத்தனமாகத் தள்ளுவது அவள் மேலுள்ள அன்பைக் குறிக்கவா? அல்லது மரியாதையைச் சுட்டிக் காட்டவா?''

இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லுமுன்பு அபராஜிதன் கண்கள் ஒரு முறை மாதவிக்காகச் சென்றன. பிறகு, இலங்காபுரனுக்காகத் திரும்பி, ''நான் நினைத்தது சரியாகப் போய்விட்டது!'' என்றான்.

''என்ன நினைத்தீர்கள்? எது சரியாகப் போய்விட்டது?'' என்று வினவினான் இலங்காபுரன்.

''நீங்கள் விபரீத அர்த்தம்தான் செய்வீர்களென்று நினைத்தேன். அது சரியாகப் போய்விட்டது. சாதாரண மனிதர்கள் இந்த மாதிரி அர்த்தத்தைச் செய்திருந்தால் சிறிதும் ஆச்சரியப் பட்டிருக்க மாட்டேன். சிங்களத்துச் சாம் ராஜ்யத்தை இதர நாடுகளில் நிலை நாட்டக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் சிங்களத்துத் தண்ட நாயகர் இங்கு நடந்த சம்பவங்களின் ஆழத்தை ஆராய்ந்து பார்க்காமல் எடை போடுவது எனக்கு எல்லையற்ற வியப்பைத்தான் தருகிறது. தண்ட நாயகரே! தங்கள் மருமகளைப் பெண் என்ற முறையில்தான் எண்ணுகிறீர் களா?''

''ஏன்? அவள் பெண்ணில்லையா?''

''பெண்தான் பிரபு. ஆனால், சாதாரணப் பெண் அல்ல.''

''இவளிடம் என்ன அசாதா ரணத்தைக் கண்டு விட்டீர்கள்?''

''எப்படி அசாதாரணமென்பது தங்களுக்குத் தெரியும்.''

''என்னைவிடத் தாங்கள்தான் மாதவியை அதிகமாக அறிந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆகையால் விளக்கிச் சொல்லுங்கள்.''

''அவள் பெண் மட்டுமல்ல தண்டநாயகரே! அரசியல் சதுரங்கத்தில் முக்கியமான காய். தங்கள் திட்டங்களை நிறைவேற்றும் அற்புதக் கருவி!''

அபராஜிதனுடைய கடைசி வார்த்தைகளைக் கேட்ட இலங்காபுரன் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் பெரிதாக மலர்ந் தன. மேலுதடு சிறிது அசைந்ததால் மீசை பயங்கரமாக எழுந்து தாழ்ந்தது. இலங்கா புரன் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதலை நொடிப் பொழுதில் கண்டுகொண்ட அப ராஜிதன் தனக்கு அனுகூலமாகத் திரும்பிய அந்த நேரத்தை வீணாக்க விரும்பாமல் மேலும் பேசலானான்: ''ஆமாம் தண்ட நாயகரே, அவள் ஓர் அற்புத அரசியல் கருவிதான். சிங்களம் சிருஷ்டித்த இந்தப் பேரெழில் வாய்ந்த மாயக் கருவி இங்கு பருவப் பெண் என்ற முறையில் வரவில்லை. சிங்களத்துக்குப் பரிந்து பேச வந்தாள். அபராஜிதனுடன் சரசமாட வரவில்லை. அவன் நாட்டுப்பற்றைத் தன் பிறந்த நாட்டுக்காகத் திருப்ப வந்தாள். அவள் இங்கு வந்தது உமக்காகத்தான், உமது நன்மைக்காகத்தான், உமது நாட்டுக்காகத்தான், அவள் வந்தது அரச காரியம், சரச காரியமல்ல. உங்கள் நாட்டுக்குப் பெருமையைத் தேட நினைத்தாள். அவள் ஏற்பாட்டுக்கு ஒப்புக் கொண்டிருந்தால் நான் சிறுமைப்பட்டி ருப்பேன்...'' என்று சொல்லிக் கொண்டே போன அபராஜிதனை இடைமறித்த இலங்காபுரன். ''அவள் தங்களிடம் எதை நாடி வந்தாள்?'' என்று வினவினான்.

''சிங்களத்து சாம்ராஜ்யத்தைத் தமிழ்நாட்டில் நிலை நிறுத்த என் உதவியை நாடி வந்தாள்!'' என்றான் அபராஜிதன் சிறிதும் தாமதமில்லாமல்.

''எத்தகைய உதவி?''

''என் வானளச் சிங்களத்துக்கு அர்ப்பணிக்கச் சொன்னாள்.''

''அதற்குப் பதிலாக எதைக் கொடுப்பதாகச் சொன்னாள்?'' இலங்காபுரனின் கேள்வியில் இகழ்ச்சியுடன் சந்தேகமும் கலந்து தொனித்தது.

''மதுரையின் சிங்காதனத்தை!'' என்றான் அபராஜிதன், இலங்காபுரன் க்ண்களைத் தன் கண்களால் சிறிதும் சலனமின்றிச் சந்தித்து.

இலங்காபுரன் கோபத்துடன் பைங்கிளியை நோக்கித் திரும்பி, ''இது உண்மைதானா மாதவி? உனக்குச் சகலத்தையும் அர்ப்பணித்திருக்கும் வீர பாண்டியனுக்குத் துரோகமா செய்யத் துணிந்தாய்?'' என்று வினவினான்.

மாதவி பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அபராஜிதனே பதில் சொன்னான்: ''நான்தான் அப்பொழுதே சொன்னேனே, மாதவிக்கு மன்னனும் முக்கியமல்ல; நானும் முக்கியமல்லவென்று. அவளுக்கு வேண்டியது சிங்கள சாம்ராஜ்ய விஸ்தரிப்பு. அதற்கு உதவக் கூடியவர்களைப் பார்க்கிறாள். வீர பாண்டியனை மக்கள் வெறுக்கிறார்கள், என்னை விரும்புகிறார்கள். யார் அரியணையிலிருந்தால் சிங்களத்துக்கு நல்லது? நீங்களே சொல்லுங்கள்!'' என்றான்.

இலங்காபுரன் சற்று நேரம் பதிலேதும் சொல்லாமல் அப்படியும் இப்படியும் உலாவினான். மிகச் சாமர்த்தியமாக அபராஜிதன் சம்பவங்களின் ஒரு பகுதியை மட்டும் விளக்கித் தன்னைப் பெரிய அபக்கியாதியினின்றும் மாமன் கோபத்தினின்றும் மீட்டுவிட்டதற்காக நன்றி ததும்பும் கண்களை அவனை நோக்கி ஒரு விநாடி உயர்த்தினாள் மாதவி. அபராஜிதன் அவள் பக்கம் திரும்பவேயில்லை. இல்ங்காபுரனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். ஆழ்ந்த யோசனையுடன் தாழ்வாரத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்த இலங்காபுரன் கடைசியாக நின்று அபராஜிதனுக்காகத் திரும்பி, ''சேனாதிபதியவர்களே! மாதவியைத் தவறாக நினைத்துவிட்டேன். அது கிடக்கட்டும். மாதவிக்குத் தாங்கள் சொன்ன பதிலென்ன?'' என்று கேட்டான்.

''தேசத் துரோகியாக மாற மறுத்துவிட்டேன். திரும்ப அரண்மனைக்குச் செல்லும்படி கூறினேன்.

இரண்டு படங்களுக்கும் குறைந்தபட்சம் ஆறு வித்தியாசங்கள் உள்ளன. விடை: 22'ம் பக்கம்

மாதவி இணங்கவில்லை. அவள் ஏற்பாட்டுக்கு ஒப்புக் கொண்டால்தான் போவேனென்று சொன்னாள். ஆகையால், கொஞ்சம் முரட்டுத்தனத்தையும் உபயோகிக்க வேண்டியதாயிற்று,'' என்று விளக்கினான் அபராஜிதன்.

''சேனாதிபதியவர்களே! மாதவி பெண் என்பதற்காக அவள் யோசனையை நீங்கள் உதறியிருக்கலாம். ஆனால் நானே அந்த ஏற்பாட்டுக்கு உடன்பட்டால்...'' என்று மெல்ல இழுத்தான் இலங்காபுரன்.

''தங்களுக்கும் அந்தப் பதில் தான் கிடைக்கும்.''

''ஏன், நாடாளும் வாழ்க்கையை விட நாடோடி வாழ்க்கை சிறந்ததென்றா?''

''சந்தேகமென்ன? சிறந்தது தான்.''

''நாடாளும் வாழ்க்கையில் செல்வம் உண்டு, செல்வாக்கு உண்டு...''

''நாடோடி வாழ்க்கையில் மன நிம்மதியுண்டு, மகிழ்ச்சியுண்டு.''

''உலகத்துக்கு ஒவ்வாத வார்த்தை.''

''நானே உலகத்துக்கு ஒவ்வாத மனிதன். இல்லாவிட்டால் மதுரையின் மணிமகுடத்தை இம்முறை புறக்கணித்திருப்பேனா?''

இலங்காபுரன் அபராஜிதனைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தான். ''சேனாதிபதியவர்களே, நீர் அதிர்ஷ்டக் கட்டை, உமது புத்தி இப்படித்தான் போகும். நீர் காலைக்குள் பிரயாணமாக வேண்டுமே என்பதற்காகப் பார்க்கவே வந்தேன். வந்த சமயத்தில் இந்தக் கதை சேர்ந்து கொண்டது. மன்னர் உம்மீது பெரிதும் கோபங்கொண்டிருக்கிறார். நீர் மதுரையில் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு வினாடியும் ஆபத்துதான். எந்த நிமிஷமும் மன்னர் மனம் மாறி, தங்கள் தலையை உடலிலிருந்து பிரிக்க உத்தரவிடலாம். சற்று நேரத்திற்கு முன்புகூட உங்களைக் கொல்லாமல் விடுவது அநீதியென்று உறுமிக் கொண்டிருந்தார். ஆகவே சீக்கிரம் புறப்படுங்கள்,'' என்று கூறிவிட்டு மாதவியை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான் இலங்காபுரன்.

அவர்கள் சென்றதும் சற்றுநேரம் தாழ்வாரத்திலேயே நின்ற அபராஜிதன் தன் ஏற்பாடுகளைத் துரிதமாகச் செய்யத் தொடங்கி வேலையாட்களை அழைத்துப் பயணத்துக்கு அனைத்தையும் சித்தப் படுத்தச் சொன்னான். ''சாமான்கள் சொற்பமாக இருக்கட்டும். நான்கு குதிரைகளுக்கு பேல் வேண்டாம். என்னுடன் இரு வீரர்கள் வந்தால் போதும்!'' என்று உத்தரவிட்டான். ஏற்பாடுகள் விடுவிடு என்று நடந்தன. முதல் இரண்டு ஜாமங்களில் விசாரணையும் விசாரணைக்குப் பின் காமவலையும் கழுத்தைச் சுற்ற அவதிப்பட்ட அபராஜிதன் மூன்றாம் ஜாமத்தில் வீரர் இருவர் பின்தொடர, பிரயாணச் சாமான்களை ஒரு குதிரை ஏற்றிவர, மதுரை மாநகரை விட்டு யாருக்கும் தெரியாமல் ரகசியமாக வெளியேறினான். கோட்டை வாசலைத் தாண்டிச் சிறிது தூரம் சென்றதும் மதுரையை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தான். அஷ்ட ஐசுவரியத்துடன் கூடிய மகாலக்ஷ்மியை விட்டுப் போவது போலிருந்தது அவனுக்கு. அந்தப் பிரிவாற்றாமையால் ஏக்கங்கலந்த பெருமூச்சொன்றும் வெளிப்பட்டது அவனிடமிருந்து. கடைசியாகத் தலையைக் குனிந்த வண்ணம் குதிரையைத் தட்டி நடத்தினான்.

இரண்டு நாள் பயணத்தை ஏதேதோ யோசனை செய்து கொண்டே செய்தான் அபராஜிதன். நீலமலையையும் தனக்குக் காரி காயத்தைக் கழுவிய காட்டு வாய்க்காலையும் தாண்டிய சமயங்களில் கூட அவன் சிந்தனை எங்கோ சுழன்று கொண்டிருந்தது. இரண்டு நாள் பிரயாணத்துக்குப் பிறகு மழவராயன் எல்லைக்கு வந்ததும் அபராஜிதன் சேவகனான சொக்கப் பெருமாள், ''பிரபு, மழவராயன் எல்லையில் நுழைந்துவிட்டோம். இனி எந்தப் பக்கம் செல்வது?'' என்று வினவினான்.

அபராஜிதன் சுற்றும் முற்றும் கண்களை ஓட்டிவிட்டுத் தூரத்தே தெரிந்த ஒரு மாளிகையைக் கண்டு, ''அதோ, மழவராயன் படைத் தலைவர்

ஆறு வித்தியாசங்கள் விடை:

1. பெண்ணின் சிரிப்பு
2. ஜமுக்காளம்
3. விளக்கு
4. சட்டை
5. டம்ளர்
6. ரவிக்கை

களில் ஒருவன் மாளிகை இருக்கிறது. அங்கே போவோம்,'' என்றான்.

மதுரையின் சேனாதிபதிக்கு மாளிகையில் பேருபசாரம் நடந்தது. மழவராயன் படைத் தலைவன் அபராஜிதன் குதிரைகளையும் ஆட்களையும் கவனிக்க ஊழியரை ஏவிவிட்டு, தானே அபராஜிதனுக்கு வேண்டிய சௌகர்யங்களைக் கவனிக்கலானான். தங்கத் தாம்பாளங்களில் இருவருக்கும் உணவு பரிமாறப்பட்டது. இருவரும் சாப்பிட்டுக் கை கழுவிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அந்த மாளிகையே அலறும்படியாகக் கிரீச் என்ற அலறல் கேட்டது.

அபராஜிதன் கை கழுவுவதைச் சட்டென்று நிறுத்திப் படைத் தலைவனைப் பார்த்தான். படைத் தலைவன் சொன்னான்: ''அதைப் பற்றிக் கவலைப் படாதீர்கள் பிரபு.''

''மனிதன் அலறுகிறான்.''

''அவனைக் கண்டால் நாமே அலறுவோம்.''

''ஏன்?''

''வந்து நீங்களே பாருங்கள்!'' என்று மாடியிலிருந்த ஓர் அறைக்கு அபராஜிதனை அழைத்துச் சென்றான் மழவராயன் படைத் தலைவன். அங்கு நெற்றியில் கட்டுடனும் கண்கள் பிதுங்கியும், கைகால்கள் வீங்கியும் பயங்கரமாகக் காட்சியளித்த மனிதனைக் கண்டதும் சற்றே பிரமித்த அபராஜிதன் இறுதியில், ''அடிகளாரே, இதென்ன கோரம்?'' என்று கூவிக்கொண்டே அவரை அணுகினான். கிட்டே வந்த அபராஜிதனை ஏற இறங்கப் பார்த்த அடிகளார், அவனை அடையாளம் புரிந்து கொண்டு, ''யார், சேனாதிபதியவர்களா!'' என்றார் பலஹீனமான குரலில்.

''ஆமாம், அடிகளாரே!''

''நல்லவேளை வந்தீர்கள்.''

''ஏன்?''

''கொஞ்சம் குனியுங்கள்.''

அபராஜிதன் குனிந்தான். அடிகளார் அவன் காதில் ஏதோ முணுமுணுத்தார். அபராஜிதன் முகத்தில் சொல்லவொண்ணாக் கிலி பரவத் தொடங்கியது. ''இது உண்மைதானா?'' என்று கேட்ட அவன் குரலும் நடுங்கியது.

(தொடரும்)

'கொடி பறக்குது' படத்தில் ரஜனிகாந்த் இரட்டை வேடத்தை ஆரம்பித்தாலும் ஆரம்பித்தார்—

இப்போது இரட்டை வேட சீசன்!

'அபூர்வ சகோதரர்கள்' படத்தில் கமல் இரட்டை வேடம் போடுவது தெரிந்ததே.

'ராஜாதி ராஜா' படத்தில் ரஜனிக்கு இரட்டை வேடம். (ராதாவும்—நதியாவும் ஜோடிகள்.)

'பொறுத்தது போதும்' படத்தில் — விஜயகாந்த் வக்கீலாகவும், ஒற்றைக் கை கொள்ளைக்காரனாகவும் நடிக்கிறார். ஜோடி—நிஷாந்தி, நிரோஷா.

'தர்மம் வெல்லும்' படத்திலும் விஜயகாந்த் அப்பாவாகவும் மகனாகவும் நடிக்கிறார். அப்பாவுக்கு ஜோடியாகச் சுஜாதா. மகனுக்கு ஜோடியாகக் கௌதமி.

'துருவ நட்சத்திரம்' படத்தில் கார்த்திக்கிற்கு இரட்டை வேடம்.

'டில்லி பாபு' படத்தில் பாண்டியராஜன், குப்பத்துத் தொழிலாளியின் மகனாகவும் (டில்லி) கோடீசுவரனின் மகனாகவும் (பாபு) நடிக்கிறார்.

'அன்பே என் அன்பே' படத்தில் மலேசியா வாசுதேவனுக்கு இரட்டை வேடம்.

(இரட்டை வேடமென்றால் இரட்டிப்பு ஊதியம் கிடைக்குமோ என்னவோ?)

—ஆழ்வார்

29. இரவில் வந்த ரகசியப் படைவீரர்

அந்தரங்கமாகக் காதுக்கருகில் அடிகளார் அளித்த தகவலைக் கேட்ட அபராஜிதன் அகத்தே எழுந்த உணர்ச்சிகளால் சற்று நேரம் ஏதும் பேசச் சக்தியற்று அசைவற்று நிலைத்து நின்றுவிட்டு, பிறகு யோசனையில் ஆழ்ந்த வண்ணம் அறையில் அங்குமிங்கும் உலாவலானான். ஒரு முறை சாளரத்துக்காகச் சென்று வெளியே எட்டிப் பார்த்து நீண்ட நேரம் அங்கேயே நின்றுகொண்டிருந்தான். அபராஜிதனையே கிலியிலும் குழப்பத்திலும் ஆழ்த்தக் கூடிய அப்பேர்ப்பட்ட என்ன தகவலை அடிகளார் சொல்லியிருப்பார் என்பதை அறிய முயன்ற மழவராயன் படைத் தலைவனும் சொக்கப் பெருமாளும் ஏதுமறியாமல் திகைத்து நின்றனர். அப்பொழுது பகல் நேரம் இளவேனிற் காலத்துச் சூரியனின் கிரணங்கள் இருக்கவேண்டிய வெப்பத்துக்கு அதிகமாகவே உறைத்துக் கொண்டிருந்ததால் உஷ்ணம் எல்லோர் உடலையும் அளவுக்கு அதிகமாகவே வாட்டிக் கொண்டிருந்தது தூரத்தேயிருந்த மரங்களில் முதல் நாள் மாலை புஷ்பித்த புஷ்பங்கள் சூரிய

29.12.88

சாண்டில்யன்

ரணங்களில் வாடிக் கொண்டிருந்தன. பாகரத்துக்குச் சற்று தூரத்தில் தெரிந்த நாககத்தின் நீரில் மிதந்துகொண்டிருந்த நீர்ப்பறவைகள்கூட நீர்மட்டத்தின் உஷ்ணத்தைத் தாங்க மாட்டாமல் கரைக்குத் தாவித் தரையில் தத்தி நடந்து கொண்டிருந்தன. புல்வெளியில் மேய்ச்சலுக்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த மாட்டு மந்தையிலிருந்த சில மாடுகள் வெப்பந் தாங்காமல் மேய்ச்சலைவிட்டுப் புல்வெளியை அடுத்திருந்த பெரிய மரங்களின் நிழல்களில் தங்குவதற்காகத் தங்கள் கழுத்திலிருந்த பெரிய மணிகள் 'டங் டங்' என்று ஒலிபரப்ப நடந்து சென்றன. ஓரிரு கன்றுக்குட்டிகள் மட்டும் கழுத்திலிருந்த பால்மணிகளும், சிறுமணிச் சலங்கைகளும் சப்திக்க வெறிகொண்டு துள்ளி எழுந்து எகிறிக் கொண்டிருந்தன. எங்கும் ஏகதாபம். எல்லாத் தாபத்திற்குமேல் அபராஜிதன் உள்ளம் தாபத்தால் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. என்றும் எல்லா உள்ளங்களையும் கவரக்கூடிய அத்தனை இயற்கைக் காட்சிகளும் அவன் உள்ளத்தைக் கவராதது மட்டுமல்ல, கண்ணுக்கும் தெரியவில்லை. கருத்து எங்கோ நிலைத்திருந்ததால் கண் பார்வை இழந்து கிடந்தது.

இப்படி நீண்ட நேரப் சாளரத்துக்கு வெளியே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அபராஜிதன் மீண்டும் அறையின் நடுவுக்கு வந்தபோது அவன் முகத்தைக் கவனித்த அடிகளார் மட்டுமல்ல, மற்ற இருவரும்கூட அந்தச் சில நிமிஷங்களில் அவன் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கிறதென்பதை அறிந்து கொண்டனர். களையான அவன் முகத்தில் சோகம் நிரம்பப் படர்ந்து நின்றது. ஒளி நிரம்பிய கண்களில் துக்கமும் கவலையும் நிரம்பி நின்றன. யோசனையால் பக்கப் பொறியின் நரம்பு ஒன்றும் புடைத்தெழுந்து நின்றது. அவனைப் பார்த்த சொக்கப் பெருமாள் கூட, "எந்த அபாயத்தையும் திரணமாக மதிக்கக் கூடிய சேனாதிபதியின் உள்ளத்தையே உலுக்கும்படியான அந்தச் சேதி என்னவாயிருக்கும்?" என்று வியந்தான். 'நாடு கடத்தும் உத்தரவைக் கேட்ட சமயத்தில்கூடச் சலிக்காத அபராஜிதன் இந்தச் சாமியார் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு அரண்டு போனானே, விஷயம்என்னவாயிருக்கும்?' என்று ஆராய்ந்தான். ஆராய்ச்சி பயனளிக்காததால் விஷயம் தானாக வெளிவரட்டும் என்று காத்திருந்தான். ஆனால் அபராஜிதனின் வார்த்தைகள் அவன் எதிர்பார்ப்பைத் தகர்த்தெறிந்தன.

சொக்கப் பெருமாளையும் மழவராயனின் படைத் தலைவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்த அபராஜிதன், "நான் அடிகளாருடன் பேசவேண்டியிருக்கிறது. நீங்களிருவரும் சற்று நேரம் எங்களைத் தனிமையில் விட்டால் சௌகரியமாயிருக்கும்," என்றான்.

"சேனாதிபதியவர்கள் எப்படி உத்தரவிட்டாலும் சரி, நான் மறுத்தா சொல்லப் போகிறேன்?" என்று கூறிவிட்டு மழவராயன் படைத் தலைவன் நகர்ந்தான். சொக்கப் பெருமாளும் ஏதும் பேசாமல் அவனைப் பின் தொடர்ந்தான். அவர்கள் சென்ற பிறகு அடிகளாரை நோக்கித் திரும்பிய அபராஜிதன் பொங்கி எழும் கோபம் கண்களில் தாண்டவமாடக் கேட்டான்: "ஏன் அடிகளாரே! உமக்கு அவலேசமாவது புத்தியிருக்கிறதா?"

கண்கள் புடைத்து மணிக்கட்டுகள் வீங்கிக் கிடந்த அத்தனை அவஸ்தையிலும் அடிகளார் இதழ்களில் விஷமமான புன்முறுவல் தவழ்ந்தது. அபராஜிதனை ஏறெடுத்துப் பார்த்துச் சொன்னார்: "பாழும் புத்தி மற்றவர்களைவிடக் கொஞ்சம் அதிகமாயிருப்பதால் வந்த ஆபத்துதான் இது."

அந்தப் பதிலைக் கேட்ட அபராஜிதன் முகத்தில் கோபத்தோடு இகழ்ச்சியும் கலந்துகொள்ளவே, கடுமையான குரலிலே மீண்டும் கேட்டான். "அப்படி புத்தி இருப்பதற்கு இதுதான் அடையாளமாக்கும்?" என்று.

"எது?" என்று ஏதுமறியாதவர் போல் அடிகளார் கண்களை உயர்த்தினார்.

"கார்குழலியைக் காற்றில் பறக்கவிட்டு இங்கு நீர் கல்லுப்பிள்ளையார் மாதிரி உட்கார்ந்திருப்பது!" என்றான் அபராஜிதன்.

"என் இஷ்டத்தின்மேலா நான் இங்கு உட்கார்ந்திருக்கிறேன்?" என்று இடக்காக ஒரு கேள்வியை வீசினார் அடிகளார்.

"பின் யார் இஷ்டத்தின்மேல்?"

"வீரபாண்டியன் இஷ்டத்தின்மேல்."

"வீரபாண்டியன் இஷ்டமா?"

"ஆம். இல்லாவிட்டால் இங்கு ஏன் உட்கார்ந்திருக்கிறேன்? அதுவும் இந்த நிலையில்."

"நீங்கள் குழலிக்குச் செய்த ஏற்பாடு வீரபாண்டியனுக்குத் தெரிந்து விட்டதா?"

"தெரியாது."

"என்ன புதிர் போடுகிறீர் அடிகளாரே?" என்று கேட்ட அபராஜிதன் குரலில் சலிப்புத் தென்படவே அடிகளார் அவனை மேலும் அந்தகாரத்தில் ஆழ்த்த இஷ்டப்படாமல், "சேனாதிபதியவர்களே! வீரபாண்டியன் அவசியமானதைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அனாவசியமானதை, அவனால் சரிப்படுத்த முடியாததைத் தெரிந்து கொண்டான்..." என்று சம்பாஷணையை மேலே தொடர்ந்தார்.

"புதிருக்கு மேல் புதிர் போட்டால் புரியவில்லையே அடிகளாரே! எது அவசியம், எது அனாவசியம்? எந்த வீரபாண்டியன் தெரிந்துகொண்டான். எதைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை? சரிப்படுத்த முடியாதது என்று சொன்னீர்களே, அது எது?" என்று அபராஜிதன் கேட்டான்.

"கார்குழலியை வீரபாண்டியனிடமிருந்து தப்புவிக்கச் செய்த ஏற்பாட்டை, அவளை மணக்க விரும்பும் அவன் தெரிந்து கொள்வது அவசியம். அதைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. நான் செய்த ஏற்பாடுகளை அவ்வளவு ரகசியமாகச் செய்தேன். கார்குழலி அவனை ஏன் வெறுக்கிறாள், என்பதைத் தெரிந்து கொள்வது அனாவசியம். வெறுப்பு இருக்கிறது என்பதை அறிந்த பின்பு விலகுவதுதான் ஆண் மகனுக்கு முறை. அந்த முறையை அனுஷ்டிக்க வீரபாண்டியன் இஷ்டப்படவில்லை. அவள் வெறுப்புக்குக் காரணத்தை அறிய ஆசைப்பட்டான்."

"ஆசைப்பட்டது நிறைவேறியதா?"

"சந்தேகமென்ன? என் கைகால்களையும் நெற்றிக் கட்டையும் பார்த்தால் தெரியவில்லையா?"

"வீரபாண்டியன் உம்மைக் கிட்டி கட்டி அடித்திருக்கிறானென்பது தெரிகிறது."

"சாதாரணமாகவா அடித்தான்? கிட்டி கட்டும் கலை இன்று தமிழ்நாட்டில் யாரிடமாவது இருக்கிறதென்றால் அது வீரபாண்டியனிடம்தான் இருக்கிறது. நன்றாக வெளுத்துவிட்டான் என்னை."

அபராஜிதன் அடிகளாரைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தான். அவன் உள்ளம் நெகிழ்வதைக் கவனித்த அடிகளார் சொன்னார். "என்னிடம் பரிதாபப்பட வேண்டாம், பிரபு! என்னுடைய தவறுக்கு நான் செலுத்திய காணிக்கை இது!" என்று கைகால் மீது தமது கண்களை ஓட்டினார் அடிகளார்.

"நீங்கள் செய்த தவறுதான் என்ன?"

"நுணலும் தன் வாயால் கெடும் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?"

"ஆகா, கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்."

"நான்தான் நுணல்!"

"என்ன அடிகளாரே இது?"

"உண்மைதான் பிரபு: அந்தப்புரத்து நந்தவனத்தில் கார்குழலியிடம் முறை தவறி நடக்க முயன்ற வீரபாண்டியனை நான் தடுத்தேன். தடுத்ததோடு நின்றிருந்தால் இந்த அவஸ்தைக்கு இடமிராது; ஆனால் சிறிது என் நகைச்சுவையையும் காட்டினேன். பெண்கள் மனம் வேறு இடத்தில் லயித்துவிட்டால் அதைத் திருப்புவது பிரும்மப் பிரயத்தனம் என்று சொன்னேன். அது இந்த

"என்னது? இன்னிக்குத்தான் உன் பொண்ணு வயசுக்கு வந்தாளா?"

"ஆமாங்க! ஓட்டு போடுற வயசு!"

—சுதர்ஸன்

அவஸ்தையில் கொண்டு வந்துவிட்டது. வீரபாண்டியன் இரவோடு இரவாகக் கட்டி என்னை இங்கு கொண்டு வந்தான். உருத் தெரியாமல் அடித்தான். நான் வேதனையைத் தாங்கியிருக்கலாம். முடிந்தவரை தாங்கினேன். ஆனால் நான் வீரனல்ல பிரபு. கேவலம் அடிகள்தானே! இறுதியில் அவன் அறிய முயன்ற அத்தனையையும் கொட்டிவிட்டேன்!'' என்று விவரித்தார் அடிகளார்.

''அவன் என்ன அறிய முயன்றான்?''

''கார்குழலி யாரை விரும்புகிறாள் என்று அறிய முயன்றான்.''

''நீர் என்ன சொன்னீர்?''

''தெரியாது என்று சொன்னேன்?''

''பிறகு?''

''துன்புறுத்தினான். தாங்க முடியாததால்...'' இங்கு சற்றுப் பேச்சை நிறுத்திய அடிகளார், ''பிரபு! இதற்கு மேல் எதையும் கேட்காதீர்,'' என்றார்.

அபராஜிதன் விடவில்லை. ''தாங்க முடியாததால்...?'' என்று வினவினான்.

அடிகளார் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு வேண்டுமென்றே பேச்சை மாற்றி, ''கார்குழலி யாரை விரும்புகிறாளென்பது எனக்கு எப்படித் தெரியும்? பெண் உள்ளத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளத் துறவியால் முடியுமா? ஆகையால் தப்புவதற்கு ஓர் உபாயம் கண்டு பிடித்தேன்,'' என்றார்.

''என்ன உபாயம்?''

''கார்குழலி தங்களைக் கன்னி மாடத்துக்கருகில் சந்தித்தாளல்லவா?''

''ஆமாம்.''

''அந்தச் சம்பவத்தை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டேன்.''

அடிகளாரை மேற்கொண்டு அபராஜிதன் எதுவும் கேட்கவில்லை. மனத்தைச் சூழ்ந்து நின்ற இருள் திடீரென அகன்றுவிட்டதால் என்ன நடந்திருக்கும் என்பது வெட்ட வெளிச்சமாகிவிட்டது அவனுக்கு.

'அடிகளாரை வீரபாண்டியன் கிட்டி கட்டி அடித்திருக்கிறான். அடிகளாருக்கோ கார்குழலி யாரை நாடியிருக்கிறாளென்பது தெரியாது.

''நேத்திக்குக் கோடம்பாக்கத்திலே ஒருத்தரைக் கத்திரிக்கோலும் கையுமா பிடிச்சாங்க....''

''பிக்பாக்கெட்டா?''

''இல்லை. யாரோ சென்சார் ஆபீஸராம்!''

—கோனேரி பப்லு

ஆகையால் தப்புவதற்காக என் பெயரை உளறியிருக்கிறார். நான் காயத்துடன் வந்து கன்னிமாடத்தில் கிடந்ததையும் கார்குழலி எனக்குக் கட்டுக் கட்டி உபசரித்ததையும் கேட்ட வீரபாண்டியன், நீலமலை, அதற்கருகாமையில் கன்னி மாடம், என் காயம், அவள் உபசரிப்பு எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக் கோத்து ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டான்' என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டான் அபராஜிதன். மதுரை மாநகருக்கு வந்தவுடன் ஆக்ரோஷத்துடன் வீரபாண்டியன் தன்னைக் கைது செய்ய உத்தரவிட்ட காரணமும் தெள்ளென விளங்கியது அபராஜிதனுக்கு.

அவன் மனத்தில் ஓடிய எண்ணங்களை ஊகிக்க முயன்ற அடிகளார் பேச்சுக் கொடுத்து அவன் மௌனத்தைக் கலைத்தார். ''பிரபு! என்னை மன்னித்து விடுங்கள். உங்கள் பெயரைச் சொல்வதில்லையென்று கன்னிமாடத்துக் காட்டில் நான் சத்தியம் செய்தது நினைவிருக்கிறது. கார்குழலியிடம் நான் மூச்சுவிடவில்லை. ஆனால் வீரபாண்டியன் கிட்டி, சத்தியத்தை முறித்துவிட்டது. என்ன செய்யட்டும்?''

''என் பெயரைச் சொன்னதைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை அடிகளாரே, கார்குழலி ஆபத்திலிருக்கிறாளே என்றுதான் அஞ்சுகிறேன்.''

''எந்த நிமிஷத்திலும் அவள் அந்தபுரத்தைவிட்டு வெளியேறலாம். வீர பாண்டியன் திருமணத்தை அவள் வெறுக்கிறாள். தப்பவோ நான் வழி செய்திருக்கிறேன். அத்துடன்...''

''அத்துடன்?''

''விக்கிரம பாண்டியனும் நம்பக் கூடிய மனிதனல்ல.''

''விக்கிரம பாண்டியனா?''

''ஆமாம், குலசேகர பாண்டியன் மகன்!''

''அவனுக்கு இதில் என்ன சம்பந்தம்?''

''கார்குழலியைத் தப்ப வைக்கும் பொறுப்பை அவனிடம்தான் ஒப்படைத்திருக்கிறேன். அந்தப்புரத்துத் திட்டி வாசல் சாவியும் அவனிடம்தான் இருக்கிறது.''

''இதை ஏன் முன்பே சொல்லவில்லை?''

''எப்படிச் சொல்லுவேன். கார்குழலி ஆபத்திலிருக்கிறாள் என்று சொன்னவுடன்தான் நீங்கள் அப்படியே மலைத்துவிட்டீர்களே?''

''சரி, நான் வருகிறேன்,'' என்று அபராஜிதன் கிளம்பினான். வாயிற்படிக்காகச் சென்ற அபராஜிதனை நோக்கி, ''எங்கு போகிறீர்கள் பிரபு!'' என்று சத்தம் போட்டு நிறுத்தினார் அடிகளார்.

''கேட்பானேன்? மேலைமங்கலத்திற்குத்தான்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''நானும் வருகிறேன்,'' என்றார் அடிகளார்.

''உங்களால் பிரயாணம் செய்ய முடியாது.''

''முடியும்.''

''கிட்டிக் காயங்கள்?''

''இப்பொழுது அவ்வளவு வலியில்லை.''

என்ன சொல்லியும் அடிகளார் கேட்காததால் அவரையும் அழைத்துக் கொண்டே பயணப்பட்டான் அபராஜிதன். அடிகளார் குதிரையில் ஏறக்கூடிய ஸ்திதியில் இல்லாததால் இரண்டு பேராகத் தூக்கிவிட்டு அவரைக் குதிரையின் முதுகில் பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். திணறியபடி குதிரைமேல்

உட்கார்ந்த அடிகளார் லகானைப் பிடித்துக் குதிரையை லேசாக நடத்திச் சென்றார். சன்னியாசி அவ்வளவு திறமையுடன் குதிரைச் சவாரி செய்வதைக் கண்ட சொக்கப் பெருமாள், 'அடிகளார் சன்னியாசி ஆகுமுன்பு ஏதாவது சைன்னியத்தில் இருந்திருப்பாரோ,' என்றுகூட வியந்தான். மேலைமங்கலத்துக்கு அருகிலிருந்த காட்டை அவர்கள் அடைந்தபோது நள்ளிரவுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. திடீரெனக் குதிரையின் லகானைப் பிடித்திழுத்து நிறுத்திய அடிகளார், ''பிரபு! சற்று நில்லுங்கள்,'' என்று கூறிவிட்டு எதையோ உற்றுக் கேட்டார். சற்றுத் தூரத்தில் குதிரைகளின் குளம்படி ஓசை கேட்டது. ''கள்வர் கூட்டமாயிருக்குமா?'' என்று அபராஜிதன் கேட்டான். அடிகளார் மீண்டும் உற்றுக் கேட்டுவிட்டு, ''ஏதோ படை வருகிறதுபோல் தெரிகிறது. குதிரைகளின் குளம்படிகள் ஒரே சீராகக் கேட்கின்றன,'' என்றார்.

''இரவில் படை நடமாட்டம் ஏது? யுத்தமும் மூளவில்லையே?'' என்றான் அபராஜிதன்.

''பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்,'' என்றார் அடிகளார். அவர் மதிப்பிட்டது சரியாகத்தான் முடிந்தது. இருபத்தைந்து பேர் கொண்ட படையொன்றுதான் வந்தது. முந்தின குதிரைகளிலிருந்த வீரர்கள் பந்தம் காட்டிச் சென்றார்கள். பின்னால் பூர்ண இரும்புக் கவசம் அணிந்த சிலர் சென்றனர். முதலிலிருந்த குதிரைக்குப் பின்னர் வந்த குதிரையில் ஆஜானுபாகுவாக இருந்த ஒரு வீரனைக் கண்ட அடிகளார் திக்பிரமைப் பிடித்துக் கையிலிருந்த சேணத்தையும் நழுவவிட்டு, ''அட இழவே! இவன் எங்கேயிருந்து முளைத்தான்? எதற்காக இந்தப் படையை அழைத்துப் போகிறான்? எங்கு போகிறான்?'' என்று குளறினார்.

(தொடரும்)

இந்தியப் பண்பாட்டுக் கதைகள்

(தங்கமணி —பக். 64 —ரூ. 6 —முத்துமீனா பிரசுரம். 38, மந்தவெளி லேன், சென்னை 600 004)

சின்ன வாக்கியங்கள்; சின்னக் கதைகள்.

சைக்கிள் ரிப்பேர் செய்தல்

(எஸ்.ஏ. சூசைராஜா —பக். 68 —ரூ. 4.50 —இலக்குமி நிலையம். 10. காசிம் சாகிப் தெரு. சென்னை 600 014)

பங்சர் ஒட்டுவது முதல் பாகங்களைப் பிரித்துச் சேர்ப்பது வரை சைக்கிளைப் பற்றிப் பல குறிப்புக்கள். சுருக்கமாகத் தரப்பட்டுள்ள சைக்கிளின் வரலாறு சுவையானது. (1338'ம் ஆண்டு, முதன் முதல் மரக் கட்டையால் சைக்கிள் தயாரிக்கப்பட்டது.)

நோயே டாக்டரானால்...

(மஃபூமான் —பக். 160 —ரூ. 15 —ஒளிப் பதிப்பகம், 63, டாக்டர் ரங்காச்சாரி சாலை, சென்னை 600 018)

மருத்துவம் சம்பந்தப்பட்ட நூலல்ல. நடிப்பதற்காக எழுதப் பட்ட எட்டு சமுதாய சீர்திருத்த நாடகங்கள்.

1. நான் அறிந்த தமிழ் மணிகள்

(பி. ஸ்ரீ. —பக். 480 —ரூ. 32 —வானதி)

தமிழிலக்கியத்தில் தோய்ந்த அனுபவங்கள்.

2. நேருஜி வாழ்க்கை வரலாறு

(சம்பந்தம் —பக். 160 —ரூ. 11 —இரண்டு புத்தகங் களும்: வானதி பதிப்பகம், 13, தீனதயாளு தெரு. சென்னை 600 017)

இளந் தலைமுறையினர் அறிந்துகொள்ளும் நோக்கத்துடன் எழுதப்பட்டது.

என் பயணம்

(அசோகமித்திரன் —பக். 196 —ரூ. 15 —நர்மதா பதிப்பகம், 16/7, ராஜாபாதர் தெரு, சென்னை 600 017)

தனியான பார்வை கொண்டவரின் அனுபவங்கள், நிஜாம் காலத்திய ஹைதராபாத் வாழ்க்கை அரசியல், குடும்பம் இரண்டும் கலந்த அருமையான கட்டுரை. நடையில் ஒரு கோணலான ஹாஸ்யமும் உண்டு. ('மேக்கப்பும் லிப்ஸ்டிக்கும் அழகு சாதனங்கள், பத்மஜா நாயுடுவிடம் அப்படிச் செயல் படவில்லை.')

நான் ஒரு இந்தியன்

(தங்கவயல் லோகிதாசன் —பக். 96 —ரூ. 8 —தங்கவயல் பதிப்பகம். 3/37, சத்தியமூர்த்தி நகர், சென்னை 600 035)

சமுதாயப் பிரச்னைகள் பற்றிய மேலோட்டமான சிந்தனைகள்.

1. குடும்ப நல நீதிமன்றச் சட்டமும் விதிகளும்

(வை. சண்முகசுந்தரம் —பக். 60 —ரூ. 15 —கலைக் கருவூலம்.)

குடும்பத்தின் நலனைக் காப்பாற்றுவதற்காக இயற்றப்பட்ட சட்டம்—ஆங்கில, தமிழ் விளக்கங்களுடன்.

2. கொடை வரிச் சட்டம்

(வை. சண்முகசுந்தரம் —பக். 60 —ரூ. 15 —இரண்டு புத்தகங்களும்: கலைக் கருவூலம், 19, மேற்குத் தெரு, மேற்கு சி.ஐ.டி. நகர், சென்னை 600 035)

கொடை என்ற பெயரில் அரசை ஏமாற்றாதிருப் பதற்காகச் செய்யப்பட்ட சட்டத்தை விளக்கிக் கூறுகிறது.

வெற்றிக்கு வழிகள்

(கோ. எழிலன் —பக். 92 —ரூ. 6 —மணிவாசகர் பதிப்பகம், 55, லிங்கித் தெரு, சென்னை 600 001)

வாழ்க்கை முன்னேற்றத்துக்கான கட்டுரைகள்—பெரியவர்களின் வாழ்க்கை, வாக்கிலிருந்து எடுத்துக் காட்டுக்களுடன்.

கூடி வாழ்வோம்

(பூங்கோவன் —பக். 80 —ரூ. 6.50 —நிர்மல் பதிப்பகம், 17, சுப்பராயர் தெரு, கொண்டியம்பதி, சென்னை 600 079)

குழந்தைகளுக்காக எழுதப்பட்ட எளிய பாடல்கள்.

என்னதான் செய்வீர்கள்?

(கோ. செல்வம் —பக். 132 —ரூ. 14 —புவனம் பதிப்பகம், 18, சின்னப்ப ராவுத்தர் தெரு, சென்னை 600 005)

அன்றாட வாழ்க்கையில் புத்திசாலித்தனமாய் நடந்து கொள்வது எப்படி என்று வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்ட கட்டுரைகள்.

1. அழகுக் குறிப்புகள்—1000

(ப்ரியா பாலு —பக். 116 —ரூ. 9.50.

புருவத்தை வெட்டிக்கொள்வது எப்படி? செம்பருத்தி இலையில் ஷாம்பூ செய்வது எப்படி? — இவ்வாறு பல விஷயங்கள்.

2. பயனுள்ள வீட்டுக் குறிப்புகள்—1000

(ப்ரியா பாலு —பக். 160 —ரூ. 13 —இரண்டு புத்தகங் களும்: விசாலாட்சி நிலையம், 10, காசிம் சாகிப் தெரு, சென்னை 600 014)

தினம் ஒரு வாழைப்பழம் அல்சரைத் தடுக்கும் என்பது முதல், விஷம் அருந்தியவருக்கு என்ன முதல் மருந்து என்பது வரை பலதரப்பட்ட குறிப்புக்கள்.

கன்னிமாடம்

5-1-89

30. விஷ ஓலை

காட்டு முகப்பிலிருந்த மரங்களின் கரும் இருட்டிலேயே அடிகளார் நின்றிருந்தபடியாலும், பாதையும் காட்டை ஒட்டியே அமைந்திருந்ததாலும், படை அணிவகுப்பில் சென்ற ஒவ்வொரு வீரனையும் எடை போடக் கூடிய ஸ்திதியிலேயே அடிகளார் இருந்தார். இருந்தபோதிலும் உச்சந்தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை இரும்புக் கவசமணிந்து ஆஜானுபாகுவாகக் குதிரையில் அமர்ந்து சென்ற முதல் வீரனைக் கண்டதுமே மனம் நிதானத்தை இழந்ததால், அவனுக்குப் பின்னால் சென்ற வீரர்களைப் பார்க்கக் கூடத் திராணியில்லாதவரானார் அடிகளார். அப்படி அவர் நிலை தடுமாறி, குலை நடுக்கமெடுத்துக் குளறிக் கொட்டியதைக் கண்ட அபராஜிதனும் அந்த வீரனை ஒரு முறை உற்று நோக்கிவிட்டு அடிகளாருக்காகத் திரும்பி, ''யாரவன் அடிகளாரே?'' என்று வினவினான்.

''ஏன், அவனைத் தெரியவில்லையா, உங்களுக்கு? அவனைத் தெரியாதவர் தமிழ் நாட்டிலேயே இருக்க முடியாதே!'' என்றார் அடிகளார்.

''அவ்வளவு பிரபலஸ்தனா!''

''ஆமாம் பிரபு.''

''இவன் பெயர்?''

''நிஜப் பெயர் தெரியாது...''

''பொய்ப் பெயர்தான் என்னவோ?''

''இவனுக்குப் பொய்ப் பெயர் இல்லை. காரணப் பெயர் இருக்கிறது.''

''அதைத்தான் சொல்லுங்களேன்.''

அடிகளார் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. சற்று அபராஜிதனை நோக்கிவிட்டு, ''இவன்தான்...'' என்று மீண்டும் நிதானித்தார்.

''இவன்தான்—'' முடுக்கினான் பாண்டிய சேனாதிபதி.

''கள்ளுக்கடை வீரன்,'' என்றார் அடிகளார் நிதானமாக.

இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் எதற்கும் அசையாத அபராஜிதன் மனமும் சிறிது அசைந்து, எழுந்த கவலைக்கு அடையாளமாக முகத்திலிருந்த புன்முறுவலும் சற்று மறைந்தது. ''மார்க்கியனா இவன்!'' என்று குரலில் கவலை தொனிக்க வினவினான் அபராஜிதன்.

''ஆமாம் பிரபு! அவனேதான்,'' என்று அடிகளார் பதில் சொன்னார்.

யவனனான மார்க்கியனை அறியாதவர்கள் அந்தக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலேயே கிடையாது. எப்பேர்ப்பட்ட கும்பலிலும் அடையாளம் கண்டுபிடிக்கக் கூடிய வகையில் மிக உயர்ந்த சரீரம் படைத்தவன். நிகரற்ற பலமுடையவன். வியாபாரத்துக்காக யவன நாட்டிலிருந்து மேற்குக் கடற்கரையிலுள்ள முசிறி வந்த

சாண்டில்யன்

மார்க்கீஸ், தென் பிரதேசத்திற்குள்ளே புகுந்து தமிழுறையும் நாடுகள் அனைத்திலும் சுற்றினான். இணையற்ற தமிழ்நாட்டு மதுவை உண்டு காலக் கிரமத்தில் அதற்கே அடிமையாகி, சதா கள்ளுக்கடைகள் பக்கத்திலேயே திரிந்து கண்ட பேர்களையெல்லாம் சண்டைக் கிழுத்துக் கொன்று கொண்டிருந்த படியால் அவனைக் கண்டு மக்கள் அஞ்சினார்கள். கள்ளுக்கடைச் சண்டை யாகையால் மன்னர்கள் அதைப் புறக்கணித்தார்கள்.

அவனது தொல்லைகளைத் தாங்கமாட்டாத ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் அவனை நாடு கடத்தியது. கடைசியாக அவன் வந்து சேர்ந்த இடம் மழவராயனின் மேலைமங்கலம். இப்படி ஊர் ஊராகத் திரிந்து கள் குடித்துச் சண்டை பிடித்துப் பிறர் மண்டையை உடைத்து வெளியே விரட்டப்பட்ட மார்க்கீஸுக்கு, 'கள்ளுக்கடை வீரன்' என்ற புனைப் பெயர் உலவலாயிற்று. மார்க்கீஸ் என்ற இயற்பெயர் மார்க்கியனாக மருவி, அந்தப் பெயரும் மறைந்துபோய்க் காரணப் பெயர் நாடெங்கும் நிலைக்கலாயிற்று. அவனுக்குக் கெட்ட பெயர் ஆயிரமிருந்தபோதிலும், அவனுக்கிணையாகத் தமிழ் நாட்டில் போராடக் கூடியவர் அதிகமில்லை என்ற பெரிய கீர்த்தியும் கிடைத்திருந்தது மார்க்கீஸுக்கு.

கள்ளுக்கடை வீரனுக்கு இத்தகைய கீர்த்திகள் இருந்தாலும் அவனுக்கு ஒரு படை உண்டென்றோ, அவன் அதற்குத் தலைமை வகித்து ஒழுங்காக அழைத்துச் செல்ல முடியுமென்றோ யாரும் நம்பியதேயில்லை. ஆகவே, அவன் ஒரு சிறு படையுடன் சென்றது ஆச்சரியத்தை மட்டுமின்றி வேறு சில எண்ணங்களின் காரணமாக அச்சத்தையும் விளைவித்தது. ஒரு வேளை விக்கிரம பாண்டியன் கார்குழலியைத் தப்பவைக்க இந்த அயோக்கியனை அமர்த்திவிட்டானோ என்று நினைத்தார். ஆனால் அது சாத்தியமில்லை என்ற முடிவுக்கும் இறுதியில் வந்தார். ''கார்குழலி தனியே போக மாட்டாள். இரண்டு சேடிகளையாவது அழைத்துச் செல்லுவாள். இரண்டு சேடிகளும் அரச குமாரியும் போகச் சிவிகைகள் வேண்டும். அவற்றையும் காணோம். விக்கிரம பாண்டியனும் படையில் இல்லை. வெகு சின்னப் பையன், படையில் போகிறவர்கள் எல்லாருமே திடகாத்திர சாலிகள்...'' என்று ஏதேதோ யோசனையில் ஆழ்ந்த அடிகளாரை அபராஜிதன் எழுப்பினான். ''அடிகளாரே! படை போய்விட்டது. நீர் இன்னமும் விழித்துக் கொள்ளவில்லையே!'' என்றான்.

''படை போய்விட்டது தெரியும். ஆனால் எங்கே போகிறது? அதுவும் இந்த அர்த்தராத்திரியில், இந்த அயோக்கியன் தலைமையில் மேலைமங்கலத்திலிருந்து...'' என்று அடுக்கிக்கொண்டே போன அடிகளாரை இடைமறித்த அபராஜிதன், ''மேலைமங்கலத்திலிருந்துதான் வந்திருக்க வேண்டும் என்று எப்படித் தெரியும்?'' என்று கேட்டான்.

''இந்தப் பாதை நேராக மேலைமங்கலக் கோட்டை வாசலிலிருந்து வருகிறது,'' என்று விளக்கினார் அடிகளார்.

''அப்படியே மேலைமங்கலத்திலிருந்து வந்தால் தானென்ன? உங்கள் மன்னன் ஏதாவது காரியமாக அனுப்பியிருக்கலாம்.''

''சாத்தியமில்லை, கள்ளுக்கடையானை மன்னர் ஏற்கெனவே இருமுறை சிறைப்படுத்தியிருக்கிறார். இதில் ஏதோ மர்மமிருக்கிறது.''

அபராஜிதனுக்கு இதில் எந்த மர்மமும் இருப்பதாகப் புரியவில்லை. சிறைப்படுத்தியவர்களை மீண்டும் உபயோகிப்பது மன்னர்களுக்குச் சாதாரணம். போர்க்களமாகிக் கிடந்த தமிழ்நாட்டில் எந்த வீரனுக்கும் வேலை கிடைத்துக் கொண்டுதானிருந்தது. ஆகவே அடிகளாரை நோக்கி, ''வீணாக மனத்தைக் குழப்பிக் கொள்ளாதீர்கள். இதில் மர்மம் ஏதுமிருக்காது. அவசியமிருந்தால் எத்தனை அயோக்கியனாயிருந்தாலும் நாங்கள் உபயோகப்படுத்திக் கொள்வது வழக்கம்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''எங்கள் மன்னர் வேறு தினுசு,'' என்று ஒரே வார்த்தையில் பதில் சொல்லிவிட்டுக் குதிரையை நடத்தினார் அடிகளார். கோட்டை வாசலை நெருங்கிய பிறகுதான் அடிகளாரின் ஊகம் எத்தனை சரியானது என்பதைப் புரிந்து கொண்டான் பாண்டிய சேனாதிபதி. அடிகளார் கோட்டை வாசலில் குதிரையைவிட்டு இறங்கித் தட்டுத் தடுமாறி நடந்து கோட்டைக் காவலன் மாளிகையை நெருங்கி அவனை அவசர

அவசரமாக எழுப்பினார். அப்பொழுது தான் கண்ணயர்ந்த கோட்டைக் காவலன் கோபத்துடன் எழுந்து வந்து, ''யாரது?'' என்று சீறிக்கொண்டே வார்த்தையை ஆரம்பித்தவன் அடிகளாரைப் பார்த்து ஒரு விநாடி மலைத்து நின்று மிகப் பணிவான குரலில், ''அடிகளாரே! இதென்ன தலையில் கட்டு?'' என்று பேச்சைத் துவக்கினான்.

''கட்டு இருக்கட்டும். பெரிய இக்கட்டு ஏற்பட்டிருக்கிறது,'' என்றார் அடிகளார்.

''என்ன இக்கட்டு?'' ஏதும் புரியாமல் விழித்தான் கோட்டைக் காவலன்.

''சற்று முன்பு நமது கோட்டையிலிருந்து படை ஏதாவது வெளியே சென்றதா?'' என்று அடிகளார் வினவினார், அவன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமலே.

''படையா? சென்ற ஒரு ஜாமத்தில் ஒரு மனிதன் கூட கோட்டையைவிட்டு வெளியே போகவில்லை.''

''நிச்சயமாகத் தெரியுமா?''

''தெரியும்.''

''எதற்கும் காவலாளிகளைக் கேட்டுப் பார்.''

''கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை. எனக்கே தெரியும்.''

''உனக்குத் தெரியாது. கேட்கவேண்டிய அவசியமிருக்கிறது. விசாரித்துப் பார்,'' என்று வற்புறுத்தினார் அடிகளார்.

அடிகளார் பின் தொடர வெளியே வந்த கோட்டைக் காவலன் கோட்டைமீது காவல் புரிந்து நின்ற இரு வீரர்களுக்குக் குரல் கொடுத்து, ''டேய்! கடந்த ஒரு ஜாமத்தில் வாசல் வழியாகப் படை ஏதாவது சென்றதா?'' என்று கூச்சலிட்டான்.

கோட்டை மதில் மீது நின்ற வீரரில் ஒருவன் காவலன் காதில் கேட்பதற்காக இரைந்து கூறினான், ''ஈ காக்காய் கூடச் செல்லவில்லை,'' என்று.

காவலன் அடிகளாரைப் பெருமிதத்துடன் பார்த்தான். அடிகளார் பதிலுக்கு இகழ்ச்சியாகச் சிரித்து, ''நல்ல காவல் இது! இந்தக் கோட்டையிலிருந்து வந்த இருபத்து ஐந்து வீரர்களை நாங்கள் மூவர் கண்களால் பார்த்தோம். இங்கிருந்து ஈ

கண்காய்கூடப் போகவில்லையாமே!'' என்றார் அடிகளார்.

''கோட்டை வீரர்கள் கண்களி லிருந்து யாரும் தப்ப முடியாது அடிகளாரே!'' என்றான் காவலன் கோபத்துடன்.

''தப்ப முடியும் என்பதற்கு என் கண்கள் சாட்சி.''

''சொப்பனம் கண்டிருப்பீர்.''

''விழித்திருக்கும்போது காண்ப தில்லை.''

பளிச் பளிச்சென்ற பதிலால் வாட்டிய அடிகளாரோடு அதுவரை மௌனமாய் நின்றிருந்த அபராஜிதனும் கலந்து கொண்டான். ''காவலரே, அடிகளார் சொல்வது உண்மை. நாங்கள் பார்த்தோம்,'' என்றான்.

காவலன் பாண்டிய சேனாதி பதிக்காகக் கண்களைத் திருப்பி அவனையும் சொக்கப் பெருமாளையும் மாறிமாறிப் பார்த்துவிட்டு, ''இவர்கள் யார்?'' என்று அடிகளாரைக் கேட்டான்.

''இவர் பாண்டிய சேனாதிபதி...'' என்று அடிகளார் உச்சரித்த மாத்திரத்தில் காவலன் கோபம் காற்றில் பறக்கவே அவன் சேனாதிபதியை வணங்கி, ''பிரபு! மன்னிக்க வேண்டும். தங்களை நான் இதற்கு முன்பு பார்த்த தில்லை,'' என்றான்.

''பாதகமில்லை. விஷயத்தைக் கவனிப்போம். நள்ளிரவில் மேலை மங்கலத்தில் படை நடமாட்டத்துக்கு அவசியமில்லை. ஆனால், ஒரு படை சென்றது மட்டும் உண்மை, அதற்குத் தலைமை வகித்துச் சென்றவன் கள்ளுக்கடையான்!'' என்றான் அபராஜிதன்.

காவலன் முகத்தில் பிரமை குடி கொண்டது. ''கள்ளுக் கடையானா! அவன் கலந்தால் காரியம் மோசமான தாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இப்பொழுது என்ன செய்வதென்று புரிய வில்லையே. அவர்களை மறிக்க வீரர்களை அனுப்பலாமா?'' என்று வினவினான்.

''அனுப்பிப் பயனில்லை. அவர்கள் தொலை தூரம் போயிருப்பார்கள்,'' என்று காவலனுக்குப் பதில் சொல்லிய அடிகளார், அபராஜிதனை நோக்கி, ''வாருங்கள், மன்னனை எழுப்பிச் சேதி சொல்வோம்,'' என்று சொல்லி மெல்லத் தத்தித் தத்திக் குதிரை ஏறினார்.

''மன்னனை இந்த நேரத்தில் எழுப்ப வேண்டுமா?''

''அவசியமிருந்தால் எழுப்பத்தானே வேண்டும்?'' என்ற அடி களார், மேற்கொண்டு பேச்சுக்கு இடம் வைக்காமல் குதிரையை நடத்தினார். அபராஜிதனும் சொக்கப் பெருமாளும் மௌனமாகவே அவரைப் பின்பற்றிச் சென்றனர். நேராக அந்தப்புரத்துத் திட்டி வாசலில் குதிரையை நிறுத்திய அடிகளார் கீழே இறங்கி, திட்டி வாசலைச் சிறிது அழுத்திப் பார்த்தார். மிக சுலபமாகத் திட்டிவாசல் திறந்ததைக் கண்டதும் குதிரை மேலிருந்த அபராஜிதனை நோக்கினார். அவர் கண்களில் மிதமிஞ்சிய திகில் தாண்டவமாடியதைக் கண்ட அபராஜிதன் விஷயத்தை ஒரளவு ஊகித்துக்கொண்டு, ''கார்குழலி...'' என்று ஆரம்பித்தான்.

''ஓடி விட்டாள்!'' என்று முடித்தார் அடிகளார்.

''எதற்கும் உள்ளே போய்ப் பார்த்துவிட்டு வாருங்கள்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

உள்ளே சென்று கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் திரும்பிய அடிகளார், ''பிரபு! சந்தேகமில்லை. கார் குழலியையும் காணோம். தோழிகள் அறையும் காலியாயிருக்கிறது. வாருங்கள், மன்னனைப் பார்ப்போம்,'' என்றார்.

அடிகளாரின் முயற்சியால் அர்த்த ராத்திரியில் எழுப்பப்பட்ட மழவ ராயன் அவர்களைத் தன் சயன அறையி லேயே சந்தித்தான். அடிகளார் தகவலைப் பயந்து பயந்து சொன்னார். தகவலைக் கேட்டதும் என்ன நடக்குமோ ஏது நடக்குமோ என்று திகில்பட்ட அபராஜிதன் கூட மழவராயன் மனோ

மாமியார்: எதிர்த்த வீட்டுக் கோமளாகிட்டே என்னைத் திட்டினாயாமே?

மருமகள்: ஆமாங்க அத்தை! அவ மாமியாரை அவள் திட்டும்போது, நான் மட்டும் சும்மா இருக்க முடியுமா?

—தேனி எஸ். மாரியப்பன்

திடத்தைக் கண்டு மலைத்து, தீர்க்காலோசனையுடன் வெகு நேரம் உட்கார்ந்திருந்துவிட்டு, ''அடிகளாரே! இதைப்பற்றிக் காலையில் ஒரு முடிவுக்கு வருவோம். அதுவரை படுத்துப் பிரயாண அலுப்பைத் தீர்த்துக் கொள்ளுங்கள்,'' என்று கூறிவிட்டு வேலையாட்களை அழைத்துப் பாண்டிய சேனாதிபதிக்கும் அவன் பணி மகனுக்கும் வேண்டிய சௌகரியங்களைச் செய்து கொடுக்க உத்தரவிட்டான்.

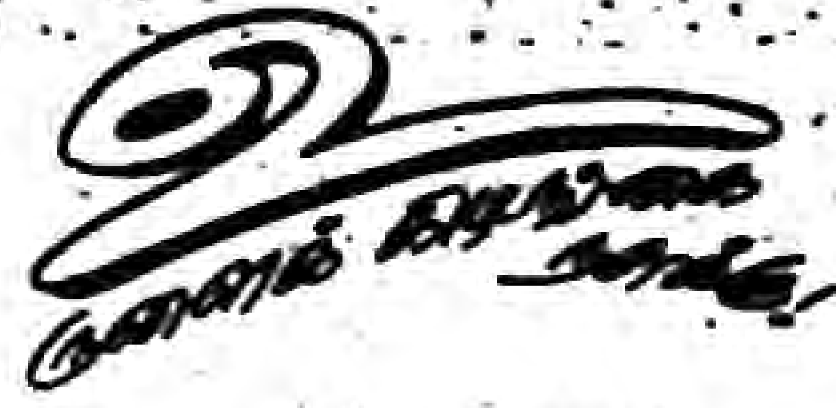
''வேண்டாம் மன்னவா! நாங்கள் அடிகளாரின் அறையிலேயே தங்குகிறோம்,'' என்று சொல்லிய அபராஜிதன் மழவராயனை வணங்கிவிட்டு அடிகளாரைத் தொடர்ந்து சென்றான். அவர்கள் அறையில் படுக்கச் சொல்லிய அடிகளார் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் எழுந்து அடிமேல் அடிவைத்துப் பூனை போல் மழவராயன் அறையை நெருங்கி, சாளரத்தின் மூலமாக உள்ளே கவனித்தார். அவர் நினைத்தது சரியாகப் போய் விட்டது. மழவராயன் தூங்கவில்லை. அப்பொழுதுதான் ஓர் ஓலையை எழுதி முடித்து முத்திரையை வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அதைத் தாங்கிச் செல்ல அவன் பக்கத்தில் ஒரு தூதனும் தயாராக நின்று கொண்டிருந்தான். அடிகளார் வேகமாகத் தமது அறைக்குத் திரும்பி வந்து அபராஜிதனை எழுப்பி, ''பிரபு! குடி முழுகிப் போய்விட்டது...'' என்று வேகமாக வந்ததால் மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்கத் திக்கு முக்காடிச் சொன்னார்.

''என்னய்யா இது?'' அபராஜிதன் வினவினான் ஏதும் புரியாமல்.

'வாருங்கள் காட்டுகிறேன்,'' என்று கூறிய அடிகளார் அவனை அறையிலிருந்து வெளியே அழைத்து வந்தார். அவர்கள் வெளியே வருவதற்கும், தூதுவன் தோட்டத்துப் படிகளின் வழியாக இறங்கி வருவதற்கும் சரியாக இருந்தது. அவனை அபராஜிதனுக்குச் சுட்டிக் காட்டிய அடிகளார், ''பிரபு! அவன் மழவராயனின் அந்தரங்கத் தூதுவன்!'' என்றார்.

அபராஜிதன் தூதுவனையும் நோக்கி அடிகளாரையும் நோக்கினான். அவன் பதில் சொல்லு முன்பு அடிகளாரே பேசத் தொடங்கி, ''அவனிடம் ஒரு கடிதம் இருக்கிறது.'' என்றார்.

''என்ன கடிதம்?''

பெங்களூர் விமானப்படை பயிற்சி நிலையத்தில், டீ பிரேக். பதினைந்து நிமிடத்தில் சுமார் —ஐந்நூறு பேருக்காவது டீ கொடுக்க வேண்டும். கியூ—இரண்டு வரிசையாக நின்றது.

நான் மெஸ் மெம்பர் என்றதால், சப்ளை செய்ய உதவியாக, இன்னொரு வரிசைக்கு நானும் டீ வேகமாகக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

தவறுதலாக ஊற்றும்போது டீயை என் கைமேல் ஊற்றி விட்டார்கள்—நான் துடித்து விட்டேன். உள்ளே வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஹெட்குக் உருளைக்கிழங்கை நசுக்கிக் கொண்டு வந்து கையில் வைத்து மெதுவாக, அந்தச் சாறை எரிச்சல் உள்ள பகுதியில் தடவிக் கொண்டே இருந்தார். இப்படிப் பதினைந்து நிமிடம்தான்—என் கை எரிச்சலும் தீர்ந்தது—கொப்புளம் எதுவும் வரவில்லை.

—செல்லப்பா.

''கார்குழலியின் வாழ்க்கையை நாசம் செய்யக்கூடிய விஷ ஓலை!'' என்ற அடிகளார் துக்கத்தால் பெருமூச்சு விட்டார்.

அபராஜிதன் ஏதும் புரியாமல் ஸ்தம்பித்து நின்றான். 'அர்த்த ராத்திரியில் ஒரு தூதன்! அவனிடம் ஓர் ஓலை! அதனால் மழவமன்னன் மகளின் வாழ்க்கையே நாசம்! இதென்ன மர்மம்?' என்று யோசித்தான்.

அடுத்த விநாடி அடிகளார் மர்மத்தை உடைத்தபோது மனமே உடைந்துபோகும் நிலையை எய்தினான் அபராஜிதன். மனம் சுக்கல் சுக்கலாக உடையும் அந்த நிலையில் வீரனான அபராஜிதன்கூடச் சுயநிலை இழந்து, ''அப்படி ஒருக்காலும் இருக்காது அடிகளாரே!'' என்று கெஞ்சினான்.

''மழவராயனை உமக்குத் தெரியாது,'' என்று சுருக்கமாகப் பதில் சொன்ன அடிகளாரும் கடிதத்தை நினைத்து நடுங்கினார்.

அதென்ன அப்பேர்ப்பட்ட கடிதம்?

(தொடரும்)

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

31.

மழவராயன் பதிலும் அடிகளாரின் திகிலும்

அடிகளார் அப்படிப் பட்ட வர்த்தனமாக விஷ ஓலையின் விஷயத்தை விளக்கி உடைத்துச் சொன்ன பிறகும் கூட பாண்டிய சேனாதிபதியான அபராஜிதனுக்கு அதில் பூரணமான நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. வீரனான ஒரு தமிழ் மன்னன் அத்தகைய ஒரு கடிதத்தை எழுதியனுப்புவானென்று நினைக்கக்கூட அவனால் முடியவில்லை. உண்மையில் கடிதம் மட்டும் அடிகளார் சொன்னது போல் அமைந்திருந்தால் தமிழ் நாட்டின் சரித்திர ஏடுகளில் மழவராயனைப்பற்றி எழுதப்படும் பகுதிகளில் கரி பூசப்படும் என்பதையும், பிற்கால மக்கள் அவனைப் பற்றிப் படிக்கும் போதெல்லாம் இகழ்ச்சியையும் ஏசலையும் அள்ளிக் கொட்டுவார்கள் என்பதையும் அபராஜிதன் உணர்ந்ததால் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் மழவராயன் அத்தனை கேவலமான வழியில் இறங்க மாட்டான் என்றே தீர்மானித்தான். அப்படி யோசனைகள், சிந்தனைகள் ஊடுருவிச் செல்ல, திக்பிரமை பிடித்ததுபோல் நின்றிருந்த பாண்டிய சேனாதிபதியை உற்றுப் பார்த்த அடிகளார் அவன் மனத்தில் ஓடிய எண்ணங்களை அரை வினாடியில் புரிந்துகொண்டார். ஆகவே

அவனைப் பார்த்து. ''சேனாதிபதியவர்களுக்கு நான் சொல்வதில் நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை போலிருக்கிறது.'' என்று பாதி கேள்வி தொக்கி நின்ற ஒரு வாசகத்தை வீசினார்.

கவலையால் தாழ்ந்து நின்ற அபராஜிதனின் கண்கள் அடிகளாரை ஏறெடுத்துப் பார்த்தன. சற்று நேரம் நிதானித்து விட்டு அவன் பதில் சொன்னான்: ''அடிகளாரே! நீங்கள் ஏதோ ஊகத்தின்மேல் சொல்லிவிட்டீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். இத்தகைய ஒரு காரியத்தில் இறங்கினால் மழவராயன் பெயர் மண்டலமெங்கும் சிரிப்பாய்ச் சிரிக்கும் தெரியுமா? இதை மழவராயன் யோசித்திருக்க மாட்டான் என்று நம்புகிறீரா?''

அடிகளார் அரைக் கணம்கூடத் தயங்கரமலே சேனாதிபதியை நோக்கி, ''பிரபு, மழவராயன் எந்தக் காரியத்திலும் யோசிக்காமல் இறங்கமாட்டான். ஆனால் எப்பொழுது யோசிக்கிறான், எப்பொழுது யோசிக்கவில்லை என்பது மட்டும் யாருக்கும் தெரியாது. அர்த்த ராத்திரியில் அவனை வந்து எழுப்பினோமே, அவன் எப்படி நடந்து கொண்டான் பார்த்தீர்களா?'' என்று கேட்டார்.

அடிகளார் எதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியாததால் சற்று ஆலோசித்த அபராஜிதன், ''எதைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் அடிகளாரே? மழவராயன் நடந்துகொண்டதில் எந்த வித்தியாசமும் எனக்குத் தெரியவில்லையே. ஒரு மன்னன் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமோ அப்படித்தான் நடந்து கொண்டான்!'' என்றான்.

''அதைச் சொல்லவில்லை பிரபு. நாம் எந்தக் காரியத்துக்காக அவனை எழுப்பினோம்?'' என்று சற்று எரிச்சலுடன் கேள்வி கேட்டார் அடிகளார்.

''கார்குழலி காணவில்லை என்பதை அறிவிக்க.''

''அதை அறிவித்தோமா?''

''ஆம்.''

''மழவராயன் சிறிதாவது அசைந்தானா பார்த்திரா?''

''இல்லை.''

''கார்குழலி ஓடிவிட்டாள் என்ற தகவலை, தகப்பன் நிலைதடுமாறித் தத்தளிக்கக் கூடிய செய்தியை, நள்ளிரவில் வந்து சொல்கிறோம். அவன் ஏதும் நடக்காதது போல் நம்மைப் படுத்துக் கொள்ளச் சொல்கிறான். அத்தனையையும் கேட்டுக்கொண்டு கல்லுப் பிள்ளையார் மாதிரி உட்கார்ந்திருந்தான். கவனித்திரா?''

''கவனித்தேன்.''

''சரி, அதுதான் போகட்டும். நானும்தான் கிட்டத்தட்ட ஒரு வாரமாக ஊரிலில்லையே, மறைந்தே போய் விட்டேனே! எங்கு போனாய் என்று கேட்டானா பார்த்தீர்களா?''

''கேட்கவில்லை.''

''திரும்பி வந்தவன் சாதாரணமாகவா வந்திருக்கிறேன்?''

''வேறு எப்படி வந்திருக்கிறீர்?''

''தலையில் இத்தனை பெரிய கட்டுப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேனே, எதற்காகக் கட்டு என்றாவது விசாரித்தானா? எதையாவது கேட்டானா? அக்கறையாவது காட்டினானா பாரும்: தனக்கும் இந்த விவகாரங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லாதது மாதிரியும் இவையெல்லாம் தினசரி நடக்கக் கூடிய காரியங்கள் மாதிரியும் கம்மென்று உட்கார்ந்திருந்தான் மழவராயன். அத்தனையும் அழுத்தம், அவனுக்கு நான் முக்கியமில்லை, நீர் முக்கியமில்லை,

அட்டையில்: காவ்யா
வண்ணப்படம்: டி.சி. நாகேஷ்

பெண்ணும் முக்கியமில்லை...'' என்று எரிச்சல் தாங்கமாட்டாமல் அடுக்கிக் கொண்டுபோன அடிகளாரை இடை மறித்த அபராஜிதன், ''பின் எதுதான் முக்கியம்?'' என்று வினவினான்.

''தமிழ்நாடு ஒன்றுதான் முக்கியம்,'' என்று குரலில் பூரண உறுதி துலங்கக் கூறிய அடிகளார், ''பிரபு! சந்தேகமே வேண்டாம். கடிதம் வீர பாண்டியனுக்குத்தான் போகிறது. வீர பாண்டியனுக்குப் பெண்ணைப் பலியிடத் தீர்மானித்து விட்டான் மழவராயன்,'' என்றும் தொடர்ந்து அறிவித்தார்.

''வீரபாண்டியனிடம் அப்படியென்ன வீரத்தைக் கண்டு விட்டான் மழவராயன்?'' என்று கேட்டான் அபராஜிதன் கோபம் சற்றுக் குரலில் ஏற.

''வீரபாண்டியன் வீரமற்றவன் என்பது மழவராயனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் குலசேகர பாண்டியன் மகனுக்கு மகளைக் கொடுப்பதைவிட வீர பாண்டியனுடன் ஏற்படக்கூடிய மணத் தொடர்பே தமிழ்நாட்டைக் காப்பாற்றும் என்று மழவராயன் நினைக்கிறான்,'' என்று அடிகளார் சொன்னார்.

''வீரபாண்டியனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தால் தமிழ்நாடு எப்படித் தப்பும்? இலங்காபுரன் தமிழ்நாட்டை விட்டு ஓடிவிடுவானா, இல்லை சோழன் தான் படையெடுப்பை நிறுத்திவிடுவானா?'' என்று சேனாதிபதி வினவினான்.

''வீரபாண்டியனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தால் பாண்டிய நாடும் மழவநாடும் இணையும். கார்குழலி பாண்டிய ராணியானால் வீரபாண்டியன் மீது சிங்களத்துப் பைங்கிளிக்குள்ள ஆதிக்கம் குறையும். அவள் ஆதிக்கம் குறைந்தால் இலங்காபுரன் யோசனையும் வீரபாண்டியன் காதுகளில் ஏறாது. பிறகு தன் போதனை ஏறும் என்று மழவராயன் தீர்மானித்திருக்கிறான்.''

''போதனை ஏறினால்?''

''இலங்காபுரன் ஸ்தானத்துக்கு மழவராயன் வருவான்.''

''இலங்காபுரனிடமிருக்கும் சிங்களத்துப் படைகளுக்கு யார் பதில் சொல்வது?''

அடிகளார் மெல்லப் புன்முறுவல் காட்டினார். ''மழவராயன் இத்தனை நாள் கையைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தானென்று நினைக்கிறீர்களா? மழவராயன் படை பலத்தைப் பெருக்கியிருக்கிறான். சிற்றரசான மழவநாடு தனித்து எதுவும் செய்ய முடியாது என்பது மழவராயனுக்குத் தெரியும். ஆனால் பாண்டிய நாட்டுடன் இணைந்தால் தன் படையின் பலத்தால் சிங்களவர்களை விரட்டி விடலாம் என்று மழவராயன் நினைக்கிறான். அப்படி விரட்டி விட்டால் சோழன் பாண்டிய நாட்டின்மீது படையெடுப்பதும் அனாவசியமாகிவிடும். சோழர்களிடம் பாண்டிய நாடு நட்புக் கொள்ளலாம். தமிழ் மன்னர்கள் ஒற்றுமையால் தமிழ் நாட்டில் அமைதி நிலவும் என்பது மழவராயன் தீர்மானம்,'' என்று கூறினார்.

அத்தனை கவலையிலும் அபராஜிதன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். அவன் சிரிப்பைக் கண்ட அடிகளாருக்குக் கோபம் எழவே லேசாக உஷ்ணம் ஏறிய குரலில் கேட்டார், ''இதில் சிரிப்பதற்கு என்ன கண்டுவிட்டீர்?'' என்று.

''சிரிக்காமல் என்ன செய்வது அடிகளாரே! தமிழ் நாட்டின் தலைவிதியை நினைத்தாலே சிரிப்பாகத் தானிருக்கிறது,'' என்று சொன்னான் அபராஜிதன்.

''நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லை,'' என்றார் அடிகளார்.

''மழவராயன் இந்த மணத் தொடர்பால் இலங்காபுரனை விரட்டிச் சோழ நாட்டுடன் தொடர்புகொள்ளத் திட்டம் போடுகிறானல்லவா?''

''ஆமாம்.''

''வீரபாண்டியன் திட்டம் வேறு.''

இதைக் கேட்ட அடிகளார் கண்களில் ஆச்சரியம் பொங்கி வழிய அபராஜிதனை நோக்கினார். அவர் முகத்தில் தாண்டவமாடிய ஆச்சரியத்தையும் அதில் தொக்கி நின்ற சந்தேகத்தையும் பார்த்த அபராஜிதன் விளக்கினான். ''ஆமாம் அடிகளாரே! வீரபாண்டியன் திட்டம் இதற்கு நேர்மாறானது. வீரபாண்டியன் அந்த மணத் தொடர்பினால் இலங்காபுரனை விரட்ட இஷ்டப்படவில்லை. சோழ நாட்டுடன் நட்பு கொள்ளவும் தயாராயில்லை. சோழ நாட்டுடன் போர் செய்யப் பறைசாற்றி விட்டான்.''

அடிகளாருக்குத் தூக்கி வாரிப்

ரம்மியமான மழைத்துளிகள் இணைந்திருக்கும் டைல்கள்

ஸ்பார்டெக் சித்திரங்கள்

அழகூட்டும் புதிய அளவு
305mm x 152.5mm

அறிமுகம்

ரெயின் சாங் சீரிஸ்

பூப்போன்ற மென்மையான மழைத்துளிகள்
நீங்காமல் நிலைத்துநிற்கும் என்றென்றும்
ஸ்பார்டெக் ரெயின் சாங் சீரிஸ்
மூன்று மனங்கவர் வண்ணங்களில்
மகிழ்ச்சி தரும் உங்கள் எண்ணங்களில்

ஸ்பார்டெக்

52, சேமியர்ஸ் சாலை, சென்னை-600 028.

இந்தியாவில் அதிகமாக விற்பனையாகும்
செராமிக் ஃப்ளோர் டைல்கள்

LINTAS M SCL P38 2013 TM

போட்டது. ''என்ன, சோழ நாட்டுக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்கும் போர் மூளப் போகிறதா!'' என்று வாயைப் பிளந்து அதிர்ச்சியைப் பொறுக்காமல் தமது வழுக்கைத் தலையையும் ஒருமுறை வலது கையால் தடவிக் கொண்டார்.

''ஆமாம்,'' என்று திட்டமாகச் சொன்னான் அபராஜிதன்.

''யார் சொன்னது?''

''வீரபாண்டியனே சொன்னான். அதுவும் நடுச் சபா மண்டபத்தில் அமர்ந்து.''

''யாரிடம் சொன்னான்?''

''அண்ணன் பல்லவராயனிடம்.''

''யார்! சோழ நாட்டுச் சேனாதிபதியிடமா?'' மூச்சு நின்றுவிடும் போலிருந்தது அடிகளாருக்கு. வீரபாண்டியன் முட்டாளென்று அடிகளாருக்குத் தெரியும். ஆனால், சோழப் பேரரசைப் போருக்கு அழைக்கும் அத்தனை முட்டாள்தனம் அவனிடம் குடி கொண்டிருக்கும் என்று அவர் நினைக்கவே யில்லை. ஆகவே குரலில் பிரமிப்பு பூரணமாகத் தொனிக்கச் சொன்னார், ''பிரபு! இருவர் திட்டமும் நேர் விரோதமாக இருக்கிறதே!'' என்று.

ஆமாம் என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்த அபராஜிதன் சற்றுச் சிந்தித்துவிட்டு, ''இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்?'' என்று அடிகளாரை நோக்கி வினவினான்.

''எதைப் பற்றி?''

''கார்குழலியின் கதியைப் பற்றித்தான்.''

''அதில் நாம் என்ன செய்ய முடியும்? மழவராயன் வீரபாண்டியனை உடனே பயணப்பட்டு வரச்சொல்லி அவசர ஓலை எழுதி அனுப்பியிருக்கிறான். கார்குழலி ஓடி விட்டதையும் அதில் குறிப்பிட்டிருக்கிறான்...'' என்று சொன்ன அடிகளாரின் பேச்சை இடையே வெட்டிய அபராஜிதன், ''எங்கு ஓடி இருக்கிறாள் என்று தெரியுமா?'' என்று வினவினான்.

''நல்ல கேள்வி கேட்டீர்கள்! மழவராயனுக்கா தெரியாது? கார்குழலி போய்விட்டாள் என்றதுமே நீலமலைக் கருகிலுள்ள கன்னி மாடத்துக்குத்தான் என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்து கொண்டிருப்பான். தமிழ்நாட்டில் அவளுக்குப் புகலிடமளித்து அவளைப் பாதுகாக்கக் கூடிய கோட்டை அது ஒன்று தான் என்பது அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும்,'' என்றார் அடிகளார். பின்னர், மேலும் சொன்னார்: ''கருணாகரத்தேவர் வந்து பாண்டிய நாட்டுக்கும் மழவ நாட்டுக்கும் திருமணத் தொடர்பைப் பேசி நிச்சயித்தவுடனேயே மழவராயன் நீலமலைக் கன்னி மாடத்திலிருந்த கார்குழலியை மேலைமங்கலத்துக்கு வரவழைத்துவிட்டான். இங்கு கார்குழலி இருந்தபோது வீரபாண்டியன் அவளிடம் முறைதவறி நடந்து கொண்டதைக்கூட மழவராயன் பொருட்படுத்தவில்லை. மகள் திருமணத்தை எதிர்த்ததால் அவளைத் தன் கண் பார்வையிலேயே வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே திரும்பவும் கன்னி மாடத்துக்கு அனுப்பாமல் இங்குள்ள அந்தப்புரத்திலேயே வைத்துக் கொண்டான். இப்போது அவள் ஓடி விட்டதால் வீரபாண்டியனை விட்டுக் கன்னிமாடக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டு மகளைப் பிடித்து ராட்சஸ விவாகம் செய்துகொள்ளச் செய்வதே மழவராயன் நோக்கம். அதைத்தான் கடிதத்தில் எழுதியிருப்பான்.''

''ராட்சஸ விவாகமா!'' என்று

இதுவரை எந்தத் தேர்தலிலும் சத்யராஜ் ஓட்டுப் போட்டதில்லையாம். அதற்கு அவர் சொன்னார்:

''எந்தத் தகுதியுமே இல்லாமல் வேட்பாளராக நிற்பவர்களுக்குக் கால் கடுக்க நின்று கியூவில் போய் ஓட்டுப் போட்டு வெற்றி பெற வைப்பதில் எனக்குச் சம்மதமில்லை. எந்தத் தொழிலுக்கு வேண்டுமானாலும் ஏதாவது ஒரு தகுதி தேவை. ஆனால், இந்திய அரசியலுக்கு அது தேவையில்லாமல் போய்விட்டது. உண்மையான ஜனநாயகம் இந்த நாட்டில் நிலவும் பொழுதுதான் நான் ஓட்டுப் போடுவேன்!''

—துரை.

ஆச்சரியத்துடன் வினவினான் அபரா ஜிதன்.

''ஆமாம்'' என்று பதிலிறுத்தார் அடிகளார்.

''காதலற்ற விவாகம்...'' என்று முணுமுணுத்தன அபராஜிதன் உதடுகள்.

''ஆனால் சாஸ்திர சம்மதம்,'' என்றார் அடிகளார்.

''என்ன சாஸ்திரம் அது?'' வெறுப்புடன் கேட்டான் சேனாதிபதி.

''க்ஷத்திரிய தர்மத்தைப் பற்றிய சாஸ்திரம். பலவந்தமாகப் பெண்களைத் தூக்கிச் சென்று திருமணம் புரியும் ராட்சஸ விவாகத்தை க்ஷத்திரிய தர்மம் அனுமதிக்கிறது,'' என்றார் அடிகளார் மீண்டும்.

''வடநாட்டு தர்மம்.'' கோபத்துடன் எழுந்தது அபராஜிதன் குரல்.

''தமிழ் நாட்டுடன் கலந்து விட்டது,'' என்று சற்றுத் தமது சொரூபத்தைக் காட்டினார் அடிகளார்.

வெகுண்டு எழுந்த உள்ளத்தால் உக்கிரம் பூரணமாகக் குரலில் தொனிக்க, ''அது எந்தத் தர்மமாக இருந்தாலும் சரி அடிகளாரே! அது தமிழ்நாட்டில் உடைக்கப்படும். மனிதர்கள் க்ஷேமத்துக்காக வகுக்கப்படுவது தர்மம். அறநூல், மகிழ்ச்சியை மண்ணாக்குவதற் காக அல்ல. இந்த மழவராயனல்ல, வீரபாண்டியனல்ல, உலகமே திரண்டு வந்தாலும் சரி, என் ஒரு வாள் இருக்கும் வரையில் கார்குழலியை யாரும் அவள் இஷ்ட விரோதமாக நெருங்க முடியாது,'' என்று சீறினான் சேனாதிபதி. ''வீர பாண்டியன் இங்கு வருவதற்குள் நாம் கன்னி மாடத்தை அடைய வேண்டும்,'' என்று பேச்சை ஓட்டிய சேனாதிபதி சட்டென்று ஏதோ ஆலோசித்து, ''ஆமாம்! அவள் கன்னி மாடத்துக்குத் தான் போயிருப்பாளென்பது என்ன நிச்சயம்?'' என்று கேட்டான்.

''வேறெங்கு போக முடியும்?'' என்று பதில் கேள்வி போட்டார் அடிகளார்.

''நாம் காட்டில் சந்தித்த இருபத்தைந்து வீரர்களில் நீர் சொன்ன விக்ரம பாண்டியனையும் காணோம், சிவிகைகளும் இல்லையே.''

''அதனாலென்ன? சந்தேகத்தை அகற்றப் படை இரண்டாகப் பிரிந்து போயிருக்கலாம். காட்டின் பின்புறமாகச் செல்ல ஓர் ஒற்றையடி குறுக்குப் பாதை யிருக்கிறது. சந்தேகம் வேண்டாம் பிரபு! கார்குழலி முட்டாளல்ல, இந்த அடிகளால் வளர்க்கப்பட்டவள். கன்னி மாடத்து வீரர்களெல்லோரும் அவளுக்காக உயிரைக் கொடுப்பார்கள். அவள் அவர்களை நம்பித்தான் சென்றிருக்கிறாள். விக்கிரம பாண்டியனையோ கள்ளுக்கடை யானையோ அவள் நம்பிப் போயிருக்கிறா ளென்று நினைக்க வேண்டாம்.''

''அப்படியானால் அவர்களை அமர்த்துவானேன்?''

''அவள் எங்கே அமர்த்தினாள்? விக்கிரம பாண்டியனிடம் ஆட்களை அமர்த்தச் சொல்லி நான்தான் ஏற்பாடு செய்தேன், அதற்காகக் கார்குழலியின் முத்து வளையல்களைக்கூட வாங்கிக் கொடுத்தேன்.''

''உமது வேலைதானா இது? இந்த நல்ல கைங்கரியத்தை எதற்காகச் செய்தீரோ!''

''கார்குழலி கன்னி மாடத்துக்குப் போனால் மழவராயன் அவளை அங்கிருந்து கொண்டுவந்து வீர பாண்டியனுக்கு மணமுடிக்கப் பார்ப்பானென்பது எனக்குத் தெரியும். ஒருவேளை மன்னன் உத்தரவுக்குக் கோட்டை வீரர்கள் பணியத் துணிந் தாலும் அவர்களைச் சமாளிக்க நமக்கென்று சில வீரர்கள் வேண்டாமா? அதற்காகத்தான் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தேன். ஆனால் அந்த முட்டாள் விக்கிரம பாண்டியன் போயும் போயும் கள்ளுக்கடையானை அமர்த்துவானென்று நான் எதிர்பார்த்தேனா?'' என்று அடிகளார் சலித்துக் கொண்டார்.

''அடுத்தபடி நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன?'' என்று கவலையுடன் விசாரித்தான் அபராஜிதன்.

ராஜதந்திரத்திலும் போர்த் தந்திரத்திலும் பிரசித்தி பெற்ற அபராஜிதனே தம்மை யோசனை கேட்டது பற்றி அடிகளாருக்குச் சற்றுப் பெருமை தான். இருந்தாலும் அதை வெளிக்குக் காட்டாமலே சொன்னார்: ''பிரபு! இரண்டு மூன்று நாட்களில் வீர பாண்டியன் எப்படியும் இங்கு வந்து சேரு வான். அவனும் மழவராயனும் செய்யும்

முடிவுகளை நாம் அறிந்து கொண்ட பின்பே நமது நடவடிக்கையைப் பற்றி முடிவு செய்ய வேண்டும். ஆகையால், இரண்டு நாட்கள் தாங்கள் தலை மறைவாயிருப்பதே நல்லது.''

''நான் எப்படித் தலைமறைவாய் இருக்கமுடியும்? நான் வந்திருப்பது உங்கள் மன்னனுக்குத் தெரியுமே!''

''மாறு உடை அணிந்து கொள்ளுங்கள். உங்களை இந்த ஊரிலேயே மறைத்து வைக்க இடமிருக்கிறது. நீங்கள் ஏதோ அவசர அலுவலாகத் தெற்கு நோக்கிச் சென்று விட்டதாக மன்னனிடம் சொல்லிவிடுகிறேன்.''

''சிவப்பெரும் பழமான தாங்கள் எனக்காகப் பொய் சொல்ல வேண்டுமா?'' என்று சாதுரியமாக வினவினான் அபராஜிதன்.

''சிவோஹம்! அப்புனே, அவன் பெயர் சொன்னால் சகல பாவங்களும் சாம்பலாகும். அவன் பெயர் சொல்லி இந்த அற்ப பாவத்தை அகற்றிக்கொள்ள இந்த அடிகளால் முடியாதா?'' என்று இன்னும் அதிக சாதுரியத்தைக் காட்டி நகைத்தார் அடிகளார். அபராஜிதனும் சிறிது கவலை கரையவே, கலகலவென்று நகைத்தான்.

அத்துடன் அறையில் படுக்கச் சென்ற இருவரும் பாக்கி இரவைத் தூங்காமலே கழித்தனர். விடியற்காலையிலேயே அடிகளார் சேனாதிபதிக்குச் சாதாரண வீரனின் உடையைக் கொடுத்து அவனையும் சொக்கப் பெருமாளையும் மேல்லமங்கலத்துக்குத் தெற்குக் கோடியிலிருந்த ஒரு சிவ மடத்தில் தங்க வைத்தார். அங்கு அவர்களுக்குச் சகல சௌகரியங்களையும் செய்து கொடுக்கத் தமது சிஷ்யப் பண்டாரங்களையும் நியமித்துவிட்டுக் காலையில் மழவராயனைச் சந்தித்து அபராஜிதன் அவசர வேலையாகச் சென்றுவிட்ட தகவலையும் தெரிவித்தார். அடிகளார் திட்டப்படியே எல்லாம் நிறைவேறின. மழவராயன் சேனாதிபதியின் வரவையோ போக்கையோ ஒரு பொருட்டாகவே மதிக்கவில்லை; அடிகளாரும் அவன் போனதைப்பற்றி லட்சியம் செய்யாதது போலும், தனக்கு அதில் எந்த சம்பந்தமும் இல்லாதது போலும் நடமாடிக்கொண்டு அடிக்கடி உதட்டில் சிவநாம ஸ்மரணையுடனும் உள்ளத்தில் கார்குழலியைப் பற்றிய கவலையுடனும் காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டிருந்தார்.

நாட்கள் மூன்று ஓடின. பெரும் புயல் புகுந்ததுபோல் மிகுந்த பரபரப்புடனும் கோபத்துடனும் மேலைமங்கலத்துக்குள் நுழைந்த வீரபாண்டியன் நேராக மழவராயன் மாளிகைக்குச் சென்றான். அடுத்த சில வினாடிகளில் பாண்டிய மன்னன் மழவராயன் அந்தரங்க அறையில் அவனைச் சந்தித்துச் சீறி, கேள்விகளைச் சரமாரியாக வீசினான். அவர்கள் இருவர் பேச்சையும் சாளரத்தின் வெளிப்பாகத்திலிருந்து ஒட்டுக் கேட்ட அடிகளார், பாண்டியன் சீறலைப் பற்றிச் சிறிதும் லட்சியம் செய்யவில்லை. ஆனால் மழவராயன் மிக நிதானமாகச் சொன்ன முதல் பதில் அவரை ஓர் உலுக்கு உலுக்கிக் கலங்க வைத்தது. இரண்டாவது பதிலைக் கேட்டதும் அடிகளார் தலை மிதமிஞ்சிய திகிலால் சுற்ற ஆரம்பித்தது. மூன்றாவது பதில் அவர் திட்டங்களுக்கெல்லாம் முற்றுப்புள்ளி வைக்கவே, மூர்ச்சை போடும் நிலை எய்தினார் சிவானந்த அடிகளார்.

(தொடரும்)

கோவை பாரதியார் பல்கலைக் கழகத்தில் பாரதியார் நூற்றாண்டு விழாவை மக்கள் செய்தித் துறையும் பல்கலைக் கழகமும் இணைந்து நடத்தியது. தமிழ் வளர்ச்சி உயர்மட்டக் குழுத் தலைவர் ம.பொ.சி. சிறப்பு உரை நிகழ்த்தினார்.

தலைமை உரை நிகழ்த்திய கோவை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் கோவிந்தன், பேசும்போது, ''பாரதியாரின் தமிழ்த் தேனைப் பருகிப் பருகி ம.பொ.சி.யின் மீசை நரைத்து விட்டது.'' என பலத்த கரகோஷத்தின் மத்தியில் கூறினார்.

—பெஞ்சமின் அப்பாத்துரை.

இந்தக் கட்சிகளை நினைத்தாலே வயிறு பத்தி எரியுதய்யா!

இந்தக் கட்சிகளை நினைத்தால்

தமிழகத்தில் தேர்தல் தேதி அறிவிக்கப்பட்டு விட்டது. அறிவிப்பு வந்த நாள் முதல், என் போன்றோரின் வீடு, பள்ளி, கோவில் போன்ற இடங்களின் சுவர்கள் கதி கலங்கிவிட்டன. பொங்கலும் வருகிறது. சுவர்களையெல்லாம் வெள்ளையோ, காவியோ அடித்துப் பொலிவுடன் விளங்க வேண்டிய நேரத்தில் அனைத்துக் கட்சிகளின் வசைமாரி களையும் விளம்பரங்களையும் தாங்கி நிற்கும் கொடுமை நம் வீட்டுச் சுவர் களுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. இந்தக் கட்சிகளை நினைத்தால் வயிறு பற்றி எரியுதய்யா!

இப்படிப்பட்ட அவல நிலை வேறு எந்த நாட்டிலாவது உண்டா? இல்லை. நம் இந்தியாவிற்கு, குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டிற்குத்தான் இந்தப் பெரும் வியாதி தொற்றிப் பெருகி வருகிறது. இந்த நிலைக்கு விமோசனமே கிடையாதா? அரசியல்வாதிகள் தான் பதில் சொல்லவேண்டும்.

—வே. முத்தையா

எதற்கு இந்த வசூல்?

சென்னை பொது மருத்துவமனையில் நரம்பியல் பிரிவு ஐந்தாவது தளத்திற்குச் சமீபத்தில் சென்றிருந்தேன். ஒரு நோயாளி அந்த வார்டில் எல்லோரிடமும் 25 பைசா, 20 பைசா என்று வசூல் செய்து கொண்டிருந்தார். வசூலிப்பதைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்ட நான் தீர விசாரித்தேன். பிறகுதான் தெரிந்தது, அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு இருண்டு கிடந்த குளியல் அறைக்கு மின் விளக்கு வாங்கிப் போட ஏற்பாடு செய்தார் அந்த நோயாளிப் பெண் என்பது.

—எஸ்.என்.ஆர்.

சண்டை போடும் முன்...

கணவன் மனைவி இருவரும் ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டும் என்றால், பேச்சு காரசாரமாக இல்லாமல் சுமுகமாக இருக்க வேண்டும். உதாரணத்திற்கு நான் ரசித்த இந்த உரையாடல் ஓர் வானொலி நிலையம் ஒலிபரப்பியது. எந்த நிலையம் என்று நினைவில்லை.

மனைவி கவனக் குறைவாக ஒரு கண்ணாடி டம்ளரை வழியில் வைத்து விடுகிறாள். வெளியில் சென்று வீடு திரும்பும் கணவன் ஏதோ சிந்தனையில் டம்ளரைக் கவனிக்காமல் நடக்க, கால் இடறி டம்ளர் உடைந்து விடுகிறது.

கணவன்: இந்த டம்ளரை ஏன் வழியில் வைத்தாய்? வைக்க வேண்டிய இடத்தில் வைத்திருக்கக் கூடாதா?

மனைவி: நான் வைத்தது இருக்கட்டும். உங்களுக்குக் கண் இல்லையா? முதுகிலேயா இருக்கிறது? பார்த்து வர வேண்டியதுதானே?

(இப்படிப் பேச்சு இருந்தால் சண்டையும் சச்சரவும்தான் மிஞ்சும்)

கணவன்: நான் சற்றுக் கவனித்து வந்திருந்தால் இந்த டம்ளர் உடைந்திருக்காது.

மனைவி: வழியில் டம்ளர் வைத்தது என் தவறுதான்.

(இப்படிப் பேச்சு இருந்தால் சண்டை வரச் சந்தர்ப்பம் இல்லை.)

—கே. மீராபாய்

நான் ஒரு குரங்கு!

என்னுடன் வேலை பார்க்கும் பெங்களூர் நண்பர் ஒருவர் சொன்னது:

'நான் ஒரு குரங்கு. அதனால் படிக்கட்டில் நின்று பயணம் செய்கிறேன்.'

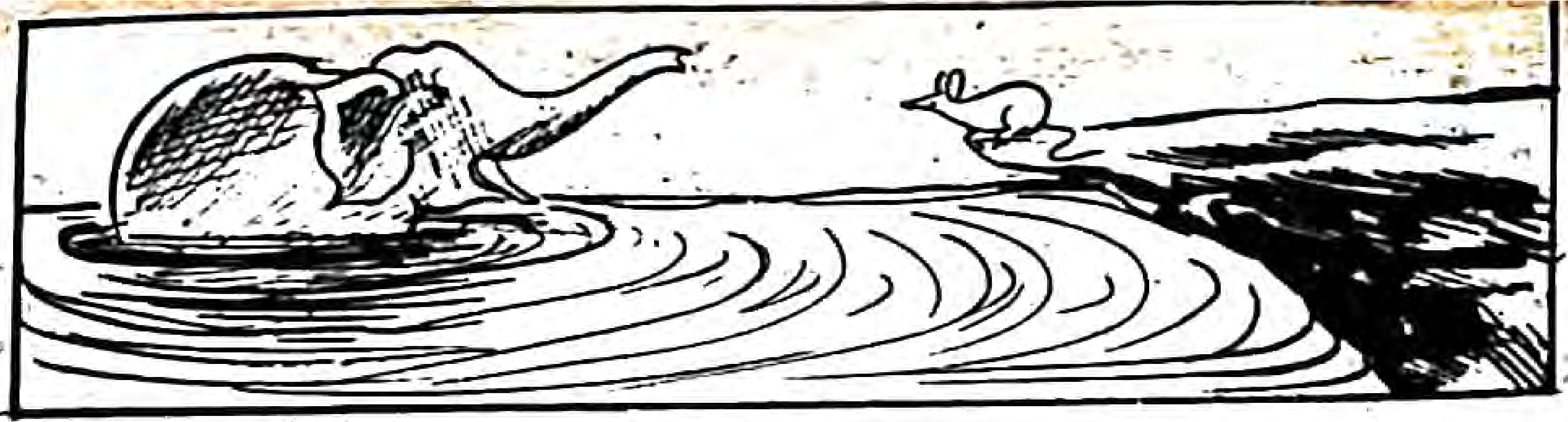

32. வேலும் வேல் விழிகளும்

19-1-89

முழு இருட்டு மேலைமங்கலத்தைக் கவ்வாததால் ஒளிச்சென்று எரியக்கூடிய விளக்குகள்கூட மங்கலாகத் தெரிந்த அந்திப் பொழுதைச் சற்றே அடுத்து வந்த அந்த ஆரம்ப இரவிலே, அரண்மனையின் அந்தரங்க அறையிலே, வீரபாண்டியன் கேட்ட கேள்விகளுக்கு மழவராயன் பதிலளிக்கும் வரையில் விஷயம் அத்தனை விபரீதத்துக்குப் போகக்கூடும் என்பதைச் சிவானந்த அடிகளார் கனவில்கூடக் கருதவேயில்லை. வீரபாண்டியனிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளக் கார்குழலி முனைந்தால் எத்தகைய நடவடிக்கை எடுப்பாள் என்பதை மழவரராயன் ஓரளவு ஊகித்து விடுவான் என்பதை அடிகளார் அறிந்து தானிருந்தார். ஆனால் அத்தகைய நடவடிக்கையை அவளிடமிருந்து முன் கூட்டியே எதிர்பார்த்து அதை முறியடிக்கக்கூடிய சகல முன்னேற்பாடுகளையும் அவன் செய்து முடித்திருப்பான் என்பதை ,அவனுடன் ஆயுள் பூராவும் பழகிய தன்னால் கூட அறிய முடியவில்லையே என்பதை நினைத்துப் பாதி ஆச்சரியத்திலும் கார்குழலியின் கதி எப்படிப்போய் முடியுமோ என்ற கவலையால் பாதி, துக்கத்திலும் மூழ்கினார் சிவானந்த அடிகளார்.

மங்கலான அறை வெளிச்சத்தில் கற்சிலைபோல் உட்கார்ந்திருந்த மழவராயனைச் சலனமான பார்வையோடும் நிதானமற்ற நடையோடும் நெருங்கிய வீரபாண்டியன் எப்படிப் பேச்சை ஆரம்பிப்பது என்று தெரியாமல் ஒரு நிமிஷம் திணறிய பிறகு, ''கடிதம் கிடைத்தது,'' என்று கர்ஜித்தான். யோசனை நிரம்பிய மழவராயன் கண்கள்

அமைதியாகக் குளத்தில் குளித்துக் கொண்டிருந்தது யானை.

தண்ணீரை விட்டு வெளியே வரும்படி அதற்கு உத்தரவு போட்டது எலி— ''நான் குளிக்க வேண்டும். நீ வெளியே வா!'' என்று.

யானை: இவ்வளவு பெரிய இடம் இருக்கிறது. ஏதாவது ஒரு மூலையில் நீ குளித்துக் கொள்ளலாமே. இவ்வளவு பெரிய என் உடம்பைப் போட்டுக் கொண்டு நான் வெளியே வருவதும், மறுபடியும் குளிப்பதற்குக் குளத்திற்குள் புகுவதும் ரொம்பக் கடினமான காரியம்.

எலி: நீ வெளியே வந்துதான் ஆகவேண்டும்.

யானை சிரமப்பட்டு எழுந்து வெளியே வந்தது. அது கரையேறி வந்தவுடனே, எலி மறுபடியும், 'நான் குளிக்கப் போவதில்லை. நீ போய்க் குளிக்கலாம்,' என்றது.

சற்று உயர்ந்து வீரபாண்டியனை நோக்கின. பிறகு பக்கத்திலிருந்த ஆசனத்திற்குச் சென்று லயித்தன. அந்தச் சமிக்ஞையைப் புரிந்துகொண்டாலும் வீர பாண்டியன் ஆசனத்தில் அமர இஷ்டப் படாமலே, ''இங்கு கையைக் கட்டிக் கொண்டு உட்காருவதற்காக வரவில்லை. உங்கள் புதல்வி எங்கு ஓடிவிட்டாள். எதற்காக ஓடினாள். ஓட எப்படி நீங்கள் அனுமதித்தீர்கள் என்பதை அறியவே வந்தேன்,'' என்று சரமழை போலச் சொற் களை உதிர்த்தான்.

கார்குழலி ஓடிவிட்டதால் சற்றுக் கவலையுடனிருந்த அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூட மழவராயன் உதடுகளில் லேசான புன் முறுவலொன்று தோன்றி மறைந்தது. எதிரே நின்ற வீரபாண்டியனை மீண்டும் துழாவிய அவன் கண்களில் 'இவன் என் மகளுக்குச் சரியான மணாளனா?' என்ற சந்தேகமும் தொக்கி நின்றதாகப் புலப் பட்டது சாளரத்தின் மறைவில் நின்றிருந்த அடிகளாருக்கு. வீரபாண்டியன் ஆத் திரத்துக்கோ கூச்சலுக்கோ அசைந்து கொடுக்காமலும் ஆசனத்தில்கூடச் சிறிதும் அசங்காமல் பதில் சொன்னான் மழவ ராயன்: ''பாண்டிய மன்னனே! கையைக் கட்டிக்கொண்டு உங்களை இங்கு உட்கார வைக்க நான் கடிதம் எழுதி வரவழைக்க வில்லை. என் புதல்வி கார்குழலி தங்களுக்கு மனையாளாக நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கும் பெண், கன்னிமாடத்துக்கு ஓடிவிட்டாளென்பது நிச்சயம். ஏன் ஓடி விட்டாள் என்று என்னைக் கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை. உங்களுக்கே தெரிந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சொல்கிறேன், கேளுங்கள். உங்களிட முள்ள பிரியத்தால்தான் அவள் ஓடியிருக்க வேண்டும். ஓட ஏன் அனுமதித்தேனென்று கேட்கிறீர்கள். நான் அனுமதித்து அவள் போயிருந்தால் அதற்கு ஓடிப் போவது என்று தமிழில் சொல்வதில்லை, அனுப்புவது என்ற சொல்தான் பொருந்தும்.''

மழவராயனின் பதிலில் தொக்கி யிருந்த இகழ்ச்சியைக் கவனிக்கும் நிலை யிலோ அதற்குப் பதில் கொடுக்கும் நிலை யிலோ வீரபாண்டியன் இல்லை. கார் குழலியைப் பற்றிய சிந்தனையிலேயே அவன் சிந்தை நிலைத்திருந்ததால் மீண்டும் கோபத்துடன் கேட்டான், ''கன்னி மாடத்துக்கு ஓடி விட்டாளா! யாருடன் போயிருக்கிறாள்?''

''விக்கிரம பாண்டியனுடன் போயிருப்பாளென்று தோன்றுகிறது,'' என்று பதில் சொன்னான் மழவராயன். இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் வெளியே யிருந்த அடிகளார் மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு, 'மழவராயன் ஒருவேளை யட்சிணி உபாசகனா' என்று நினைத்தார். ஆனால் அவன் பின்னால் விளக்கம் செய்த போது மேலைமங்கலத்தின் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் அவனுக்கு எப்படித் தெரிந் திருக்கிறது என்பதை நினைத்து வியந்தார்.

வீரபாண்டியன் விழிகள் மழவராயனை நோக்கி ஆச்சரியத்தால்

ஓர் எளிய தத்துவம்

அமைதியோடு திரும்பிச் சென்று குளத்தில் இறங்கியது யானை. பிறகு எலியைப் பார்த்து, ''முதலில் நீ குளிப்பதற்காக வெளியே வரச் சொன்னாய். மறுபடியும் 'நீ போய்க் குளித்துக் கொள். நான் குளிக்கப் போவதில்லை,' என்கிறாயே? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே?'

எலி: எனக்கு ஒரு சந்தேகம் இருந்தது. உன்னை முழுமையாகப் பார்த்த பிறகு என் சந்தேகம் தெளிந்தது.

யானை: அப்படி என்ன சந்தேகம்?

எலி: நீ என்னுடைய ஜட்டியைத் திருடிக் கொண்டிருக்கிறாய் என்று நினைத்தேன்.

(இது ஒரு ஜென் புத்தக் கதை. தத்துவம்: அளவிட முடியாத இறைவனைச் சிறியவர்களாகிய நாம் அளப்பதற்கு முயற்சி செய்கிறோம்.)

—எம். செல்வராமன்

மலர்ந்தன. ''விக்கிரம பாண்டியனா!'' என்ற கேள்வியும் அவன் பார்வையில் தொக்கி நின்றது. அதை நொடிப் பொழுதில் ஊகித்துக்கொண்ட மழவராயன், ''சந்தேகம் வேண்டாம்; குலசேகர பாண்டியன் மகன்தான்; தங்கள் தாயாதிதான். அவன்தான் இந்த வேலையைச் செய்திருக்க வேண்டும்; கார்குழலி ஓடியதற்கு முன்பு ஒரு வாரமாகவே அவன் மேலைமங்கலத்தில் உலாவிக் கொண்டிருக்கிறானென்பதை ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்தேன். அவனைக் காரணமின்றிக் கைது செய்வதற்குமில்லை. சோழ நாடு அவனுக்கு ஆதரவளிக்கத் தயாராயிருக்கிறது. ஆகையால் அவன் நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்க உத்தரவிட்டேன். அவன் நடமாட்டம் கன்னிமாடத்தின் பக்கமாகக்கூட இரு முறை இருந்ததாக அறிந்தேன். உள்ளே எக்காரணத்தைக் கொண்டாவது நுழைந்தால் கைது செய்யுமாறு ஒற்றர்களுக்கு உத்தரவிட்டிருந்தேன். அவன் அப்படி எதுவும் செய்யத் துணிந்ததாகத் தெரியவில்லை. திடீரென்று அவனும் கள்ளுக்கடையானும் சேர்ந்து திரிவதாகத் தகவல் கிடைத்தது. ஒரு நாள் இரவு குழலி எப்படியோ தப்பி விட்டாள். கள்ளுக்கடையானையும் இருபத்தைந்து வீரர்களையும் கன்னிமாடத்துக்குச் செல்லும் பாதையில் கண்டதாகத் தகவல் கிடைத்தது. பிறகு ஒற்றர்களை விட்டு நகரம் பூராவும் விக்கிரம பாண்டியனைத் தேடச் சொன்னேன். அவனும் மறைந்து விட்டான். இதிலிருந்து நாம் கொள்ளக் கூடிய ஊகம் ஒன்றுதான். கார்குழலியை விக்கிரம பாண்டியன்தான் தப்புவித்திருக்கிறான்.''

''அவனுக்கென்ன இதில் அக்கறை இருக்கிறது?'' என்று குறுக்கிட்டான் வீரபாண்டியன்.

''அக்கறை இருக்கிறது. அவன் தகப்பனாரே அவளைத் தன் மகனுக்குக் கொடுக்கும்படி என்னிடம் கேட்டார். தவிர, அரசியல் காரணங்களும் இருக்கின்றன. குலசேகர பாண்டியன் மகனுக்கு என் மகளைக் கொடுத்தால் மேலைமங்கலமும், சோழநாடும் ஒன்றுபடும்! பாண்டிய நாடும் மேலைமங்கலமும் வேறுபடும். ஆனால் ஒரு கேள்வி நீங்கள் கேட்கலாம் கள்ளுக்கடையானே அவளை அழைத்துப் போயிருக்கக் கூடாதா என்று. கள்ளுக்கடையான் தனியாகப் போரிடுவதில் கெட்டிக்காரனே தவிர, இந்த மாதிரி திட்டம் போட்டுக் காரியம் நடத்தும் யோக்கியதை அவனிடமில்லை. தவிர, கன்னிமாடத்தைச் சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தவன் விக்கிரம பாண்டியன்தான்,'' என்று மிக அமைதியாக ஏதோ அரசியல் சிக்கலைக் குறித்து வாதாடும் நிபுணனைப் போலத் தன் மகள் ஓடிவிட்ட காரணங்களை அலசினான் மழவராயன்.

சிக்கல் சிறிதும் இல்லாமல் தொடர்ச்சியாகவும் கோவையாகவும் உதிர்ந்த மழவராயன் சொற்களைக்

ஊனமுற்றவர்களுக்குச் செயற்கைக் கால் வழங்கும் விழா நடந்த போது, சத்யராஜ் கலந்து கொண்டார். வெடி, வெடித்து அவரை அவரது ரசிகர்கள் வரவேற்றதும், சத்யராஜின் பெயரைச் சொல்லும் போதெல்லாம் கைத் தட்டி விசிலடித்ததும், அந்த நிகழ்ச்சியில் நன்றாகவா இருந்தது?

—டி.ஆர்.

கேட்ட வீரபாண்டியன் உள்ளத்தில் சொல்லவொண்ணாக் கோபமும் வேதனையும் எழுந்து தாண்டமாடின. விக்கிரம பாண்டியனையும் குலசேகர பாண்டியனையும் அந்த க்ஷணத்திலேயே வெட்டிச் சாய்த்துவிட வேண்டும் போலிருந்தது. கார்குழலி, கேவலம் ஒரு பெண். அவள் ஓடி விட்டதால் தன் திட்டங்கள் சுக்கு நூறாகச் சிதைந்து போவதை எண்ணிப் பார்த்தான் வீர பாண்டியன். 'கார்குழலியுடன் திருமண மில்லையேல் மேலைமங்கலத்தின் உதவியில்லை. மேலைமங்கலத்தின் உதவி இல்லையேல் சோழப் பேரரசுடன் போர் அசாத்தியம். ஆனால் போருக்குச் சித்த மாயிருப்பதாக அண்ணன் பல்லவ ராயனிடம் பகிரங்கமாக என் நீதி மண்டபத்திலேயே அறிவித்திருக்கிறேன்' என்று சிந்தித்து, அந்தச் சிந்தனையால் கோபம் பொங்கித் ததும்பும் குரலில் மழவ ராயனை நோக்கிக் கேட்டான்: ''நீல மலைக்கருகிலுள்ள கன்னி மாடம்தானே? அதைப்பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். இருநூறு வீரர்களை அனுப்பி அதைத் தாக்கிப் பிடித்துக் கார்குழலியை அழைத்து வந்துவிட்டாலென்ன?''

மழவராயன் உதடுகளில் புன் முறுவல் தவழ்ந்தது. ''கன்னி மாடத்தைப் பற்றி உங்களுக்குச் சொன்னவர்கள் தகவலைச் சரியாகச் சொல்லவில்லை யென்று தெரிகிறது. கன்னி மாடம் ஒரு கோட்டை. அதை இருநூறு வீரர்களல்ல, ஆயிரம் வீரர்கள் தாக்கினால்கூடப் பிடிப்பது சாத்தியமல்ல. ஆனால் அதையும் சாத்தியமாக்கி வைத்திருக்கிறேன். கார் குழலிக்கும் உங்களுக்கும் திருமணம் நிச்சய மானதும் கோட்டையிலிருந்த நூறு வீரர்களில் எழுபத்தைந்து வீரர்களை மேலைமங்கலத்துக்கு வரவழைத்து விட்டேன். மீதி இருப்பவர் இருபத்தைந்து பேர்தான். கள்ளுக்கடையானுடைய இருபத்தைந்து வீரர்களும் அங்கு போய்ச் சேர்ந்தாலும் மொத்தம் ஐம்பது வீரர்கள். ஐம்பது வீரர்களால் கோட்டையைப் பாதுகாக்க முடியாது. நொடிப் பொழுதில் நீங்கள் கோட்டையைப் பிடித்து விடலாம்,'' என்றான் மழவராயன். இந்தப் பதிலை வெளியிலிருந்து கேட்ட அடிகளார் அடியோடு நிலைகுலைந்து போனார். கன்னி மாடத்திலிருந்து எதற்காக மழவராயன் வீரர்களை வரவழைத்தான் என்று ஏங்கினார். வீர பாண்டியன் வெறியிலிருந்து கன்னி மாடம்

கூடக் கார்குழலிக்குப் புகலிடமளிக்க முடியாதே என்று தத்தளித்தார்.

''கோட்டையிலிருந்த வீரர்களை ஏன் வரவழைத்து விட்டீர்கள்?'' என்று பாண்டிய மன்னன் வினவினான்.

''கன்னிமாடக் கோட்டை பாண்டிய நாட்டிலிருந்து ஏற்படக்கூடிய தாக்குதலைச் சமாளிக்கப் பலப்படுத்தப் பட்டது. பாண்டிய நாட்டுடன் திருமணத் தொடர்பு ஏற்பட்டுவிடுவது நிச்சயமாகி விட்டதால் அங்கு காவல் அவசியம் இல்லையல்லவா? கோட்டையைச் சீராக வைத்துக் கொள்வதற்கு அவசியமான வீரர்களை மட்டும் விட்டு வைத்தேன்,'' என்று விளக்கினான் மழவராயன்.

வீரபாண்டியன் மீண்டும் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். ''கோட்டையைப் பிடிப்பது அவ்வளவு சுலபமானால் என்னை ஏன் வரவழைத்தீர்கள்? நீங்களே கோட்டையைத் தாக்கி மகளைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்திருக்கலாமே?'' என்று வினவினான்.

மழவராயன் அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டே, ''இங்குதான் தமிழர் பண்பு வந்து குறுக்கிடுகிறது,'' என்று சொன்னான்.

வீரபாண்டியன் கண்கள் மழவராயன் மனப்போக்கை அறிய முடியாமல் தவித்தன. கடைசியாக, ''இதில் தமிழர் பண்பு எங்கு குறுக்கிடுகிறது?'' என்று வினவினான்.

''மனமில்லா மணம் தமிழர் பண்பல்ல,'' என்றான் மழவராயன்.

''உம்...''

''கார்குழலி பலவந்த விவாகத்திலிருந்து தப்பி ஓடியிருக்கிறாள். நான் கோட்டையை முற்றுகை யிட்டால்...''

''முற்றுகையிட்டால்...?''

''மழவராயன் என்றொரு மன்னனிருந்தான், பெண்ணைப் பலவந்தப் படுத்தப் போரிட்ட வீரன் அவன் என்று சரித்திரத்தில் எழுதப்படும். அத்தகைய கீர்த்தியைப் பெற எனக்கிஷ்டமில்லை.''

''அது எனக்கு மட்டும் பாதக மில்லையோ?''

''அதைத் தீர்மானம் செய்வது தங்கள் பொறுப்பு. ஆனால் பாதகமில்லை என்பதுதான் என் அபிப்பிராயம்.''

''அந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு அஞ்சு பைசா பிச்சை போட்டது தப்பாப் போச்சு.''

''ஏன், என்ன செய்தான்?''

''கோபத்திலே எனக்கே திருப்பிக் கொடுத்துட்டுப் போறான்!''

—லட்சுமி ஆவுடைநாயகம்

''எப்படி?''

''முதலில் இஷ்டமில்லாத பெண்ணை விவாகம் செய்துகொள்ள நீங்கள் தயாராயிருக்கிறீர்கள். ஆகவே அதன் பலாபலன்களை நீங்கள் அனுபவிப்பது தவறாகாது. தவிர ராட்சஸ விவாகத்தை க்ஷத்திரிய தர்மம் அனுமதிக்கிறது.''

''அது தமிழர் தர்மம் அல்லவே?''

''அல்ல. ஆனால் தர்மத்தை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் தங்கள் திட்டங்கள் என்ன ஆவது?''

மழவராயன் தன்னைப் பார்த்து நகைக்கிறானா, நிஜமாகத்தான் பேசுகிறானா என்பது வீரபாண்டியனுக்குப் புரியாததால் சற்று நேரம் பேசாமலே இருந்தான். ஏதோ மனத்தில் சந்தேகம் உதிக்கவே கேட்டான்: ''கன்னி மாடத்தை முற்றுகையிட்டுக் கார் குழலியை நான் மீட்டு வருவதில் உங்களுக்கு ஆட்சேபணை ஏதுமில் லையே?''

''ஆட்சேபணை இருந்தால் உங்களுக்குக் கடிதம் எழுதி வரவழைப் பேனா? அல்லது கன்னி மாடத்தில் வீரர்கள் இல்லாதிருக்கும் தகவலைத்தான் சொல்லுவேனா? நீங்கள் கார்குழலியை மணப்பதில்தான் எனக்குச் சம்மதம். தமிழ் நாட்டின் நன்மை இந்தத் திருமணத்தின் மூலம்தான் உருவாக வேண்டும்!'' என்றான் மழவராயன்.

மேற்கொண்டு அவர்களுக்குள் நடந்த பேச்சைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளாமல் மிக வேகமாகத் தாதுறைக்கு ஓடிய அடிகளார் ஒரு காஷாயத் துணியை எடுத்துப் போர்த்துக் கொண்டு அபராஜிதன் தங்கியிருந்த சிவமடத்துக்கு வந்து சேர்ந்து அபராஜிதனைத் தனியாக ஓர் அறைக்கு அழைத்துச் சென்று அரண்மனையில் தாம் ஒட்டுக் கேட்ட தகவல்களை விவரித்தார்.

நிதானமாக அத்தனை தகவல்களையும் கேட்டுக் கொண்ட அபராஜிதன், "விஷயம் விபரீதமாகத்தானிருக்கிறது அடிகளாரே!" என்றான்.

"ஆம்! ஆனால் இதில் ஒரு சௌகரியமும் இருக்கிறது!" என்றார் அடிகளார்.

"என்ன சௌகரியம்?"

"மழவ நாட்டு வீரர்கள் இதில் பங்கெடுத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். மழவராயன் தனது பெயர் இதில் இணைக்கப்படுவதை விரும்பவில்லை."

"ஆமாம்."

"ஆகவே கோட்டைக்குச் செல்லும் அந்தரங்க வழியை அறிந்துள்ள ஒரே மனிதன் பின்னடைந்து நிற்கிறான்."

"வீரபாண்டியனிடம் மழவராயன் அந்த வழியைக் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டான் என்பது என்ன நிச்சயம்?"

"பிரபு! இது கோட்டை ரகசியம். நாளைக்குப் பாண்டிய நாட்டுடன் போர் மூண்டால் என்ன செய்வது? அரசாங்க சம்பந்தமான ரகசியங்களை மழவராயன் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் யாரிடமும் சொல்ல மாட்டான். ஆனால் ஓர் ஆபத்து இருக்கிறது."

"என்ன?"

"என்னைப் பிடித்து வைக்கப் பார்ப்பான்."

"ஏன்?"

"எனக்கு அந்த வழி தெரியுமல்லவா?"

"தெரிந்தாலென்ன?"

"சார்குழலிக்கு உதவி செய்ய நான் அந்த வழியாக வீரர்களை அழைத்துச் சென்றால்?"

"ஓகோ!"

"ஆமாம். ஆகவே என்னைப் பிடித்து வைக்க மழவராயன் முயலுவான். ஆகையால் நான் உடனே கன்னி மாடம் போகவேண்டும்."

"நானும் வருகிறேன்!"

"வேண்டாம். இரண்டு நாள் இங்கிருந்து வேறு ஏதாவது விவரம் நடக்கிறதா என்று பார்த்துக்கொண்டு வாருங்கள். நான் இன்றிரவே செல்கிறேன்," என்று திட்டமாக அறிவித்த அடிகளார் அவனிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டு கிளம்பினார்.

அடிகளார் ஊகம் சரியாகவே முடிந்தது. அவருடைய அறைகள் சோதனையிடப்பட்ட தகவல்களைச் சொக்கப் பெருமாள் அறிந்துவந்து சொன்னான். வீரபாண்டியனும் வந்த வேகத்தில் புறப்பட்டுப் பாண்டிய நாடு சென்று விடவே இரண்டாவது நாளில் மேலைமங்கலம் சிறிது சாந்தியைப் பெற்றது. ஆனால், சாந்தி பெறாத உள்ளத்துடனிருந்த அபராஜிதன், அடிகளார் சொற்படி இரண்டு நாட்களைக் கழித்துவிட்டுச் சொக்கப் பெருமாளுடன் கன்னி மாடத்தை நோக்கிக் கிளம்பினான். ஒன்றரை நாள் பயணத்திற்குப் பின்பு கன்னிமாடத்தின் கோட்டைக்கெதிரில் வந்த பாண்டிய சேனாதிபதி, கதவுகளைத் திறப்பதற்காக, "டேய்! யாரங்கே?" என்று உரக்கக் குரல் கொடுத்தான். கோட்டை வாசலில் இருந்த இரு காவல் வீரர்கள் புதிதாக வந்த குதிரை வீரர்களைக் கண்டதும் கொம்புகளை எடுத்து ஊதினார்கள். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் கோட்டைத் தளத்தில் வீரர்கள் நடமாட்டம் தெரிந்தது. இரண்டு பேர் எட்டிப் பார்த்தார்கள். வீரர்களில் ஒருவன் கையிலிருந்த வில்லில் அம்பைப் பொருத்தி நாணை இழுத்து அபராஜிதன் மார்புக்காகக் குறி வைத்தான். அதே வினாடி அகஸ்மாத்தாக அங்கு வந்த சார்குழலியும் கோட்டையின் கைப்பிடிச் சுவரிலிருந்து வெளியே எட்டிப் பார்க்கவே, மனோகரமான அந்த இரவு நேரத்திலே உள்ளத்தையே அள்ளும் அவள் வேல் விழிகளின் எழிலைப் பருகி நின்ற அபராஜிதன், சார்குழலியின் பார்வைக்கு எட்டாத கோட்டையின் மற்றொரு கோடியிலிருந்து பிரும்மாண்டமான ஓர் உருவம் எழுந்ததையோ, தன் மார்புக்கு நேராக அது பெரிய வேலொன்றை எடுத்து ஓங்கிக் குறி பார்த்ததையோ கவனிக்கவில்லை.

(தொடரும்)

277

இப்பாட்டில் அடித்துமோதி விளையாடுவதையும் ஈடு கொடுத்து உறுதியாய் விளங்கும்

மிகவும் அக்கறையுடன் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான் குழந்தையை... அதே சமயம் குழந்தை மகவும் குறும்பாக இருக்கலாம். குழந்தைகளிடம் பொம்மைகள் படும்பாட்டைப் பாருங்களேன். அதே போன்ற அடித்து மோதி விளையாடும் குழந்தைக்கு ஈடுகொடுக்கும் உறுதிவாய்ந்த பாட்டில்.

ஆகவே நாங்கள் பரிந்துரை செய்கிறோம், மாரிஸன் பேபி ஃபீடர். இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பாலிகார்பொனேட்... இது உடையாது, கீறல் விழாது, வளர்ந்த குறும்புக் குழந்தைக்கும் ஈடுகொடுக்கும் இது. இதன் முனைகள் உருண்டையாய் விளங்குவதால் அழுக்கு படியாது. இது சுகாதாரமானது, ஏனெனில் இதை நீங்கள் கொதிக்கவும் வைக்கலாம்... இதில் வெடிப்பு ஏற்படாது. இதன் நிப்பிள் சரியான துவார முடிப்புடையது, பெரியதுமில்லை, சிறியதுமில்லை.

இன்றே வாங்குவீர் மாரிஸன் பேபி ஃபீடர். கீழே மோதி விளையாடும் உங்கள் குழந்தைக்கு ஈடுகொடுக்கும் உறுதிவாய்ந்த பாட்டில்.

மாரிஸன்ஸ்*

பாலிகார்பொனேட் பேபி ஃபீடர்

தாயை ஒத்த பாசமுடன் திகழுகிறது மாரிஸன்

MAA COMMUNICATIONS-B-J/102 TAM

குழந்தை பராமரிப்பு பற்றிய இலவச சிறு புத்தகத்திற்கு எழுதுக:

J L MORISON (INDIA) LTD., 'Crystal' 79, Dr. Annie Besant Road, Worli, Bombay 400 018.

கன்னி மாடம்

33. சேனாதிபதிக்கு வரவேற்பு

26-1-89

வாழ்க்கை, ஆற்றுப் பிரவாகத்தைப் போன்றது. உத்தேசப்படி அது ஓட முடிவதில்லை. சின்னஞ்சிறு அருவியாகப் பயணத்தைத் துவங்கும் ஆறு, அடைய உத்தேசிக்கும் இடம் ஆழ்கடல் தான். ஆனால் நேராக, ஒரே சீராக ஓடிச் சென்று கடலில் கலந்துவிடப் பிரவாகத்தால் முடிவதில்லை. இடையே அதன் பாதையைத் தடைசெய்து திக்கை மாற்றித் திருப்பி விடும் மலைப்பாறைகள் எத்தனை! அதன் ஓட்டத்தைக் குறைத்து நீரைத் தேக்கிக் கொள்ளும் பள்ளங்கள் எத்தனை! அதன் நீருக்குச் சுவையும் குணமும் ஊட்டும் மூலிகைகள் எத்தனை! அதன் நீரைப் பாழாக அடிக்கும். துவர் நிலங்கள் எத்தனை! இப்படியாக இத்தனையிலும் தட்டித் தடுமாறி லட்சியத்தை எட்டுமுன் இல்லாத கஷ்டமெல்லாம் பட்டுத் திசை மாறிமாறிப் பல முறை வளைந்து செல்லும் ஆற்றின் பிரவாகத்தைப் போன்றதுதான் மனித வாழ்க்கையும். இதிலும் எத்தனையோ தடங்கல்கள் உண்டு. தெரியாத திருப்பங்களும் உண்டு. எந்த இடத்தில் நமது வாழ்க்கை எப்படித் திருப்பப்படும் என்பதை நாம் அறியுமுன்பே நாம் வேறொரு மார்க்கத்தில் இழுத்துச் செல்லப்படுவோம். அருவியைத் திருப்ப ஆங்காங்கு கிடக்கும் சின்னஞ்சிறு பாறைகளைப்போல எத்தனையோ இயற்கை இடைஞ்சல்களை இறைவன் வாழ்க்கைப் பாதையிலும் சிருஷ்டித்திருக்கிறான்.

அவையெல்லாம் பௌதிகப் பொருள்கள் அல்லவாதலால் புறக் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதில்லை. ஆனால் அத்தகைய இடைஞ்சல் ஏற்படும்போது உள்ளம் உணர்கிறது. அப்படி உணரும் போது ஆற்றின் படிப்பினையை உணர்ந்து கொண்டு சற்று வளைந்து கொடுத்துச் செல்லும் மனிதன் லட்சிய சித்தி அடைகிறான். அப்படி வளைந்து கொடுக்காத மனிதன் வரண்ட நிலத்தில் பாய்ந்த நீரைப் போல உள்ளே இழுக்கப்பட்டு இருந்த சுவடே தெரியாமல் மறைந்து போகிறான். அறிவாளியான மனிதர்கள் வளைந்து கொடுத்து வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுகிறார்கள். பாண்டிய சேனாதிபதியான அபராஜிதனும் அத்தகைய அறிவாளிகளில் ஒருவனாயிருந்தபடியால்தான் கன்னி மாடத்தில் அடுத்து நிகழ்ந்த பல நிகழ்ச்சிகளில் அவன் வெற்றி காண முடிந்தது.

மேலை மங்கலத்திலிருந்து புறப்பட்டபோது கன்னி மாடத்தில் எந்த விதமான எதிர்ப்பையும் அவன் எதிர் பார்க்கவேயில்லை. முன்னே சென்ற அடிகளார் கோட்டைக் காவலுக்கான சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டுத் தன் வருகைக்காகக் காத்திருப்பாரென்றும் தான் வந்ததை அறிவித்ததும் கோட்டைக் கதவுகள் தாமாகவே திறக்கப்படுமென்றும் திட்டமாகக் கருதியிருந்தான். ஆகவே கோட்டைமீது தோன்றிய வீரன் வில்லை வளைத்து நாணை இழுத்து அம்பைக் குறி வைத்த போதும் அப்ராஜிதன் சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமலே நின்றான். தான் இன்னானென்பதை அறியாததாலேயே அம்புக் குறி வைக்கப்படுகிறதென்பதை உணர்ந்த சேனாதிபதி தான் யாரென்பதை அறிவித்ததும் நிலைமை மாறிவிடுமென்ற

சாண்டில்யன்

நிச்சயத்திலிருந்த சமயத்தில் அகஸ்மாத்தாக அங்கே கார்குழலியும் வந்து எட்டிப் பார்க்கவே அவன் நிச்சயம் மேலும் உறுதியாகி அடுத்த இரண்டு கணங்களில் தான் கோட்டைக்குள் இருக்கப்போவதை எண்ணிக் குதூகலித்தான். அந்தக் குதூகலத்தினாலும் தைரியத்தினாலும் எப்பொழுதும் அபாயத்தை எதிர்நோக்கி எச்சரிக்கையுடன் நாலா பக்கத்திலும் வட்டமிடும் சுபாவம் கொண்ட அபராஜிதன் கண்கள்கூட அந்தச் சில வினாடிகளில் வேறெதிலும் நாட்டங் கொள்ளாமல் •கார்குழலியின் வேல் விழிகளில் உறவாடி நின்று உலகையே மறந்து கோட்டையின் மற்றொரு கோடியில் பயங்கரமாக உருவாகிக் கொண்டிருந்த பெரிய அபாயத்தைக் கவனிக்கச் சக்தியற்றுக் கிடந்தன. ஆனால் இத்தகைய கவர்ச்சியில் சிக்காத சொக்கப் பெருமாள் கண்கள் மட்டும் கோட்டையின் மேல் தளத்தின் ஒரு கோடியிலிருந்து இன்னொரு கோடிக்கு உலாவியதால் மறுபுறத்தில் திடீரென எழுந்த பிரும்மாண்டமான உருவத்தையோ, அது சேனாதிபதிக்காக வேலைக் குறிவைத்து ஓங்கியதையோ கவனிக்கத் தவறவில்லை. அந்த உருவத்தால் எறியப்பட்ட வேல் அபராஜிதனைத் தாக்கு முன்னமே சொக்கப் பெருமாள் சட்டென்று பக்கவாட்டில் பாய்ந்து சேனாதிபதியின் குதிரைக் கடிவாளத்தைப் பிடித்துப் பின்னுக்காகத் தள்ளவே அபராஜிதனைத் தாக்கவிருந்த வேல் அப்புறமாக விழுந்தது.

இத்தகைய வரவேற்பால் கொதித்தெழுந்த சேனாதிபதி குதிரையைச் சற்றுத் திருப்பி வேல் வந்த திசையை நோக்கி, ''யாரவன் வேலை எறிந்தது?'' என்று கோபமும் ஆத்திரமும் கலந்த குரலில் உரக்கக் கூவினான்.

வேலை எறிந்த அந்தப் பிரும்மாண்டமான உருவமும் மிக வேகமாகக் கோட்டைக் கதவுகளின்மேல் வளைந்தோடிய தளச் சுவருக்காக வந்து நின்று, ''நான்தான் எறிந்தேன். யார் நீ? இந்த இரவில் எதற்காக வந்தாய்?'' என்று இடி போன்ற குரலில் பதில் கேள்விகளை வீசியது.

ராட்சதன் போல் கோட்டைமீது நின்ற அந்த மனிதனைப் பார்த்த அபராஜிதன். 'இவன்தான் கள்ளுக் கடையானாக இருக்கவேண்டும்' என்று தீர்மானித்துக் கோட்டை மீதிருக்கும் அவனுடன் வம்பு வைத்துக்கொள்ளுவதால் லாபமில்லையென்ற முடிவுக்கு வந்து தன் கண்களை மீண்டும் கார்குழலிக்காகத் திருப்பி, ''ராஜகுமாரி தங்களுக்கு மிக முக்கியமான செய்தியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். கோட்டைக் கதவுகளைத் திறக்க உத்திரவிடுங்கள்,'' என்றான்.

கார்குழலி ஏதோ சொல வாயெடுத்தாள். அதற்குள் அவள் பக்கத்திலிருந்து எழுந்த இன்னொரு குரல் ''சொல்வதை அங்கிருந்தே சொல் உள்ளே வரவேண்டிய அவசியமில்லை,'' என்றது. அந்தக் குரல் வந்த திசையி கண்களை ஓட்டிய அபராஜித கார்குழலிக்குச் சற்றுத் தள்ளி நின் கொண்டிருந்த இளைஞனைக் கண்டான். ஒற்றை நாடியான அவன் சரீரத்தையும், குழந்தை முகத்தையும் கண்ட சேனாதிபதி, அடிகளார் சொன்னதையும் நினைத்துப் பார்த்து, 'இவன்தான் விக்கிரம பாண்டியனாயிருக்க வேண்டும்' என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்து மீண்டும் அடக்கத்துடனேயே பதில் சொன்னான். ''பிரபு! நீங்கள் யாரென்று எனக்குத் தெரியாது. ஆகவே நான் சொல்வதைத் தங்களிடம் சொல்ல முடியாது, ராஜகுமாரியிடம் தனிமையில்தான் சொல்ல வேண்டும்.''

''இஷ்டமிருந்தால் சொல்லலாம்; இல்லாவிட்டால் செல்லலாம்,'' என்றான் கள்ளுக் கடையான்.

''செல்ல உத்தேசமில்லை. இங்கிருந்து கோட்டை மீதுள்ள உங்களை அண்ணாந்து பார்த்துக் கத்தவும் முடியும். எங்கே, அந்த அடிகளாரைக் கூப்பிடுங்கள். நான் யாரென்பது அவருக்குத் தெரியும்,'' என்றான் அபராஜிதன் பதிலுக்கு.

கார்குழலிக்குக் கீழே பாய்ந்திருந்த கோட்டைச் சுவரின் நிழலில் குதிரைமீது வீற்றிருந்த அபராஜிதன் முகம் சரியாகத் தெரியவில்லை. சற்று எட்டிப் பார்த்து, ''அடிகளார் இங்கில்லை. உங்கள் முகம் சரியாகத் தெரியவில்லை. பெயரையாவது சொல்லுங்களேன்,'' என்று கேட்டாள்.

சற்று நேரம் சிந்தித்த சேனாதிபதி அவளை நோக்கி, ''நான்தான் தங்களால் முன்னொரு முறை காப்பாற்றப்பட்டவன்,'' என்று

சொன்னான். கார்குழலி மகிழ்ச்சியுடன், ''யார், பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவா?'' என்றாள்.

''ஆமாம்.''

''அன்று காயமடைந்து வந்தீர்களே?''

''ஆமாம். இன்று மரணமடைய இருந்தேன்.''

''ஏன்?''

''அதோ, அந்தத் தடியன் என் மீது வேலை எடுத்து இப்பொழுதுதானே வீசினான்?''

''யார், மார்க்கியனா?''

''அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். அப்பேர்ப்பட்ட பெரிய மனிதரை அறிமுகம் செய்துகொள்ளும் பாக்கியம் இதுவரை கிடைக்கவில்லை.''

மேலிருந்து இந்தப் பதிலைக் கேட்ட கார்குழலி திகைத்துப்போய், ''மார்க்கியா! எனக்கு அவரிருப்பது தெரியவில்லையே. உனக்கெப்படித் தெரிந்தது?'' என்று கேட்டாள்.

''நீங்கள் பந்தத்துக்கு அருகில் நிற்கிறீர்கள். வெளிச்சத்தில் இருப்பவர்களுக்கு இருட்டிலிருப்பவர்கள் தெரியாது. நான் அந்தக் கோடியிலிருந்து வேலை எறிந்தேன். இங்கிருக்கும் பந்தங்களின் வெளிச்சம் நேராக முகத்தில் விழாவிட்டாலும் மார்பில் விழுந்திருக்கிறது. வேண்டுமானால் எட்டிப் பாருங்கள்,'' என்றான் மார்க்கியன்.

''வேலெறிய உனக்கு யார் உத்தரவு கொடுத்தது?'' என்று எரிந்து விழுந்தாள் கார்குழலி.

''வேலை எறிய எனக்கு யார் உத்தரவும் தேவையில்லை அரசகுமாரி. நான் இந்தக் கோட்டையின் காவலன். இதைக் காப்பது என் பொறுப்பு. எந்த எதிரியையும் கொன்றுபோட எனக்கு உரிமை உண்டு.'' மார்க்கியன் பதிலைக் கேட்ட கார்குழலியின் கோபம் இன்னும் அதிகமாகவே, ''வந்திருப்பவர் விரோதி என்பது உனக்கெப்படித் தெரியும்?'' என்று வினவினாள்.

''பாண்டிய நாட்டு வீரர்களின் உடைகளை அணிந்திருக்கிறார்.''

''இருந்தாலென்ன?''

''இருந்தாலென்னவா!'' ஆச்சரியத்தால் வாயைப் பிளந்தான் மார்க்கியன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சம்பாஷணைக்குள் புகுந்த விக்கிரம பாண்டியனும், ''என்ன அப்படி கேட்கிறாய் அரசகுமாரி, பாண்டிய மன்னரிடமிருந்து தப்பி நீ இங்கு ஓடி வந்திருக்கிறாய். பாண்டிய வீரர்களை இங்கு அனுமதிப்பது பூனையை மடியில் கட்டிக்கொண்டு சகுனம் பார்க்கிற கதையாக வல்லவா முடியும்? இவர்கள் வீரபாண்டியனின் வேவுகாரர்கள் அல்லவென்பதை யார் நிரூபிக்க முடியும்?'' என்று வினவினான்.

கார்குழலி பதில் கூறுவதற்கு முன்பாகவே கிளம்பியது மற்றொரு குரல், ''நான் நிரூபிக்க முடியும்.''

''யார், நீரா!'' என்று கேட்டான் விக்கிரம பாண்டியன்.

''ஆமாம்!'' என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்து கைப்பிடிச் சுவருக்காக எட்டிப் பார்த்த அடிகளார், ''பிரபு! மன்னிக்க வேண்டும். இரண்டு மூன்று நாள் மும்முரமாக வேலை. அசதியில் சற்றுக் கண்ணை மூடிவிட்டேன்,'' என்று கூவிவிட்டு, ''டேய்! யாரங்கே, கதவைத் திறவுங்கள்,'' என்று ஆக்ஞாபித்தார். அடுத்த சில விநாடிகளில் பிரம்மாண்ட

மான அந்தக் கோட்டைக் கதவுகள் கிரீச், கிரீச் என்ற சப்தங்களுடனும் கடமுடவென்று மரம் முறிவது போன்ற ஓசைகளுடனும் திறக்கப்பட்டன. பாண்டிய சேனாதிபதி, சொக்கப் பெருமாள் பின்தொடர, குதிரையைக் கோட்டைக்குள் செலுத்தினான்.

அதே கன்னி மாடத்திலிருந்து முன்பொருமுறை தப்பி வந்த காரணத்தால் கோட்டையின் உள் வயணம் ஓரளவு தெரிந்தே இருந்தது அபராஜிதனுக்கு. இருந்தபோதிலும் அவசரத்தில் முன்பு ஓடிவிட்டவனாதலால் உள்ளே சென்றதும் குதிரையிலிருந்து கீழிறங்கிக் கோட்டையை ஒருமுறை சுற்று முற்றும் பார்த்தான். கோட்டைக் கதவை அடுத்திருந்த சுவர்கள் சுமார் பத்தடி அகல மிருந்தபடியால் மேலே கமான் வளைத்துக் கோட்டையின் இருபுறங்களையும் இணைக்கப் பாலம் கட்டியிருந்தார்கள். இதனால் அந்த இடைவழி நன்றாக இருட்டிக் கிடந்தது. இந்த இருட்டை நீக்கச் சுவரில் செருகப்பட்டிருந்த ஒரே பந்தம்கூட அவ்வப்பொழுது எண்ணெய் வார்க்கப் படாமையால் தன் பணியைச் சரியாகச் செய்யாமல் அவிந்துபோய்ப் பந்தத் துணியில் மட்டும் சிறிது நெருப்புப் பொறி பொறியாய்த் தெரிய ஒப்புக்குப் பந்தமாயிருந்தது. கோட்டைக்குள்ளே வந்த வாடைக் காற்று, பந்தத்தை அடியோடு அணையவிடாமல் பொறிகளை அவ்வப்பொழுது சற்று ஜொலிக்கச் செய்த தேயொழிய எண்ணெயில்லாப் பந்தத்தை முழுதும் எரியவிடச் சக்தியற்ற தாயிற்று. இந்த வாயிலை அடுத்து நின்றது பெரிய இடைவெளி. இடைவெளியை அடுத்து நின்றது முதலில் வீரர் கூடம். அதற்குப் பின்னால் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது கார்குழலி இருந்த அந்தப்புரக் கட்டிடம்.

அபராஜிதன் விநாடிக்குள் கண்களைச் சுழலவிட்டுக் கோட்டையின் தன்மையை அளவெடுத்துக் கொண்டான். சுவர்கள் அகலமாகப் பலமாகக் கட்டப் பட்டிருப்பதையும் சுவர்களைச் சுற்றிக் கைப்பிடியும், கைப்பிடியை ஒட்டி முன்பாகவே பெரிய தளமும் ஓடுவதைக் கவனித்தான். ஆங்காங்கு தளத்தில் பத்துப் பத்து வீரர் ஏறிச் செல்லப் படிகளும் கட்டப்பட்டிருந்தன. கைப்பிடிச் சுவரும் நேராக இல்லாமல் ஆங்காங்கு கோட்டையின் அமைப்பை ஒட்டிச் சிறுசிறு வளைவுகளாக வளைந்து நின்றது. ஒவ்வொரு பாகத்திலும் சுமார் இருபது இருபது வீரர்கள் நிற்கலாமென்பதையும் அப்படி நிற்கும் பட்சத்தில் கோட்டையின் முன்புறத்தில் மட்டும் நானூறு வீரர்களை நிறுத்தலாமென்பதையும் சேனாதிபதி கணக்கிட்டுக் கொண்டான். கோட்டையின் கைப்பிடிகளில் அங்காங்கு விற்களைப் பொருத்தவும் ஈட்டிகளைச் சாய்த்து வைக்கவும் வசதிகள் செய்யப் பட்டிருந்ததையும் கவனித்த சேனாதிபதி, "இந்தக் கோட்டை மட்டும் சரியாகக் கையாளப்பட்டால் இதைப் பிடிக்கப் பாண்டிய மன்னனல்ல; அவனுடன் சோழனும் சேர்ந்து வந்தாலும் ஆறுமாத காலமாகும்," என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான்.

இப்படி அவன் கோட்டையை ஆராய்வதில் முனைந்திருந்த சமயத்தில் கோட்டைத் தளத்திலிருந்தவர்கள் கீழே இறங்கி வந்ததல்லாமல், அதுவரை குடி போதையில் மயங்கிக் கிடந்த கள்ளுக் கடையானுடைய இருபத்தைந்து வீரர் களும் கோட்டைக் கதவு திறந்த சப்தத்தால் அறைந்து எழுப்பப்பட்டுத் தள்ளாடித் தள்ளாடி வந்து குவிந்து நின்றார்கள். அவர்களுக்கு நேர் எதிர்ப் பக்கத்தில் கோட்டையைக் காக்க இருந்த

வாக்காளர்கள்

ஒன்றைப்
பத்தாகவும்
நூறாகவும்
ஆயிரமாகவும்
இலட்சமாகவும்
கோடியாகவும்
ஆக்கிக் காட்ட
உதவும்
வெறும்
பூஜ்யங்கள்!

—அறிவுமதி

தொகுப்பு: ராமுதானம்

அந்த ஐம்பது வீரர்கள் இரண்டு கட்சிகளாகப் பிரிந்து நிற்கிறார்கள் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டு எல்லோருக்கும் முன்னால் தன்னை வரவேற்க வந்த அடிகளாரை நோக்கி, ''அடிகளாரே! வீர பாண்டியனிடமிருந்து இளவரசியைக் காப்பாற்ற நல்ல ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்கள்,'' என்றான் இகழ்ச்சி பூராவாகத் தொனித்த குரலில்.

''பாண்டிய...'' என்று ஆரம்பித்த அடிகளார் பாண்டிய சேனாதிபதி பார்த்த உஷ்ணமான பார்வையால் வார்த்தையை உள்ளே இழுத்துக் கொண்டு, ''பிரபு! ஏற்பாடு என்னுடையதல்ல. எல்லாம் பிற்காலப் பாண்டிய மன்னன் சாமர்த்தியம்,'' என்று விக்கிரம பாண்டியனுக்காகக் கண்களைச் செலுத்தினார்.

''பிற்காலப் பாண்டிய மன்னனைப் பிறகு கவனிப்போம் அடிகளாரே. தற்காலப் பாண்டிய மன்னன் படையுடன் வருகிறானே, அவனை எப்படிச் சமாளிப்பதாக உத்தேசம்? இந்த இருபத்தைந்து குடிகாரக் கள்ளர்களைக் கொண்டா?'' என்று வினவினான் சேனாதிபதி.

''இவர்கள் கள்ளர்களல்ல. என் வீரர்கள்,' என்றான் கள்ளுக்கடையான் இடைமறித்து.

''உன்னைப் போல்தானிருக்கிறார்கள்.''

''ஏன், எனக்கென்ன?''

''ஒன்றுமில்லை. மரம்போல் வளர்ந்திருக்கிறாய். ஆனால்...''

''ஆனாலென்ன?''

''மூளையில்லை,'' சரேலென வெளிவந்தது பாண்டிய சேனாதிபதியின் பதில்.

இந்தப் பதிலால் என்ன ஆபத்து விளையுமோ என்று திகைத்து நின்றாள் கார்குழலி. அவள் திகைப்பும் சரியாகவே முடிந்தது. ''என்ன சொன்னாய் மடையா?'' என்று பெரிதாகக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு பூதாகாரமான உடலுடன் ராட்சஸ நடை நடந்து அபராஜிதனை நோக்கி, கண்களில் தீப்பொறி பறக்க நெருங்கியவனான மார்க்கியன் அடுத்த விநாடி தன் இரு கரங்களையும் ஓங்கிக்கொண்டு ஒரே பாய்ச்சலாகச் சேனாதிபதியின்மீது பாய்ந்து விட்டான். கண்மூடிக் கண்திறக்கும் நேரத்தில் அந்தச் சம்பவம் நடந்தபடியால் யாரும் குறுக்கிடுவதற்குக்கூட அவகாசமில்லாமல் போயிற்று. அபராஜிதன் தொலைந்தான் என்ற உற்சாகத்தில் கள்ளுக்கடையான் குடிகார வீரர்கள் போட்ட கும்மாளக் கூச்சல் அந்தக் கோட்டைச் சுவர்களில் மோதிப் பயங்கரமாக எதிரொலி செய்தது. மிதமிஞ்சிய திகிலால் சத்தம் போடக்கூடக் கார்குழலியால் முடியவில்லை. அவள் தலை சுழன்றது. மேலேயிருந்த மார்க்கியனின் பெரிய உருவத்தின் காரணமாகக் கீழே அகப்பட்டுக் கொண்ட அபராஜிதன் சரியாகக் கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை. அடுத்த கணம் எதுவுமே கண்களுக்குப் புலப்படாமல் மயக்கமுற்று அடிகளாரின் தோள்மேல் சாய்ந்தாள். அடிகளார் திகில் வசப்பட்டு, சுரணை கெட்டு யார் தன்மேல் சாய்கிறார்களென்பதை அறியமாட்டாமல் மரக்கட்டைபோல் நின்றார். அவரைக் கூட ஓர் உலுக்கு உலுக்கிச் சுயநிலைக்குக் கொண்டு வரும்படியான ஒரு நிகழ்ச்சி அடுத்த வினாடி நடந்தது.

(தொடரும்)

கன்னிமாடம்

2-1-89

34. திட்டமும் கவலையும்

மதுரைச் சேனாதிபதி யாயிருந்த மாவீரன்மீது மார்க்கியன் மூர்க்கத்தன மாகப் பாய்ந்து அவனைக் கீழே தள்ளி மேலே படுத்து ஒற்றை முழங்காலால் அவன் தொடையை நெரித்ததன்றி அவனைக் கொன்று போடவும் இடையிலிருந்த உடைவாளை வலது கையால் எடுத்து ஓங்கவே, அபராஜிதன் சகாப்தம் அத்துடன் தீர்ந்த தென்று முடிவு கட்டிய அடிகளார் ஏதும் சொல்லவோ மெல்லவோ மாட்டாமல் ஸ்தம்பித்து நின்றார். அப்படி ஸ்தம்பித்து நின்ற அவரை, அடுத்து நேர்ந்த அதிசய நிகழ்ச்சி ஓர் உலுக்கு உலுக்கி இகலோகத்துக்கு இழுத்து வந்தது. கத்தியை ஓங்கிய மார்க்கியன் கை ஓங்கியது ஓங்கியபடியே நின்றுவிட்டது. மெள்ளச் சேனாதிபதியைத் தரையிலேயே விட்டுவிட்டு எழுந்திருந்த கள்ளுக்கடையான் உண்மையாக நிரம்பக் கள்ளைக் குடித்தவனைப் போல இரண்டடி பின்னுக்கடைந்து தள்ளாடி நிற்க முயன்று, முடியாமையால் தடாலெனத் தரையில் விழுந்தான். அத்துடன் அவன் கைகால்களும் வலிப்பால் இழுக்கப்படுவன போல் அசைந்தன. கீழே, சற்று முன்பு மரணத்தின் பிடிகளில் சிக்கிக் கிடந்த அபராஜிதன் மட்டும் ஏதும் நடக்காததுபோல எழுந்திருந்து சட்டையின் முன் புறத்திலிருந்த தூசிகளைத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டு சொக்கப் பெருமாளைக் கூப்பிட்டு, ''இந்தா, பின்புறத்தைத் துடைத்துவிடு,'' என்றான். சொக்கப் பெருமாளுக்கும் இது சாதாரணக் காட்சியாகத்தானிருக்க வேண்டும். அபராஜிதன் கீழே விழுந்ததைக் கண்டும் அவன் உதவிக்குச் செல்லாமல், குதிரையின் சேணத்தைப் பிடித்து நின்று கொண்டிருந்த சொக்கப் பெருமாள், எசமான் உத்தரவைக் கேட்டதும் சேணத்தை விட்டு அவன் முதுகைத் தட்டிவிட முற்பட்டான்.

அபராஜிதன் கீழே விழுந்ததும் கும்மாள மிட்ட கள்ளுக்கடையான் வீரர்கள், கூச்சலை நிறுத்தி திக்பிரமை பிடித்தவர்களாய்க் கீழே விழுந்து கைகால்களை உதறிக் கொண்டிருந்த தங்கள் தலைவனையும் கம்பீரமான நல்ல உயரத்துடன் அலட்சியத்துடன் தன் வேலையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த அபராஜிதனையும் மாறிமாறிப் பார்த்தார்கள். மிதமிஞ்சிய உணர்ச்சி வயப்பட்டு நொடிப் பொழுது ஸ்மரணை இழந்திருந்த மழவராயன் மகளும் மயக்கம் கலைந்து மகிழ்ச்சிக்கும் மட்டற்ற ஆச்சரியத்துக்கும்

சாண்டில்யன்

லக்காகி, பாண்டிய சேனாதிபதியைப் பார்த்துப் பிரமித்து நின்றாள். பயங்கொள்ளியும் சிறு பிராயத்தால் ஞானம் தெரியாதவனுமான விக்கிரம பாண்டியன் மனத்தில் விவரிக்க இயலாத எண்ணங்கள் பல எழுந்து விளையாடின. அவற்றில் மேம்பட்டு நின்றது பொறாமை. அபராஜிதனை முதன் முதலாகப் பார்த்தபோதே அவனிடம் வெறுப்படைந்த விக்கிரம பாண்டியன், அவன் உள்ளே நுழைந்ததும் கார்குழலி அவனைப் பார்த்த மாதிரியைக் கவனித்ததிலிருந்து விஷயத்தை ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்டான். உலக அனுபவம் அதிகமில்லாதவனாயிருந்தாலும் 'இவன் எனக்குப் போட்டியாக வரக்கூடியவன்' என்று இயற்கை அவனை எச்சரித்தது. கார்குழலியின் விழிகள் அந்த எச்சரிக்கைக்குச் சாட்சி கூறின. அத்துடன் அபராஜிதன் மீது கள்ளுக்கடையான் பாய்ந்ததும் கார்குழலி மயக்கமுற்றதைப் பார்த்ததும் விக்கிரம பாண்டியன் அடியோடு சந்தேகம் தெளிந்து இவனைக் கோட்டையில் விட்டு வைப்பது மிகவும் தவறு என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். போதாக் குறைக்கு யவன ராக்ஷஸனான மார்க்கியன் அடைந்த தோல்வி அவன் தீர்மானம் சரியென்பதற்கு மற்றொரு சான்றாக நின்றது. இப்படிப் பலர் பலவிதமாக எண்ணமிட்டு நிற்க, மழவராயன் படையைச் சேர்ந்த கன்னிமாடக் கோட்டை வீரர்கள் மட்டும் எதிலும் கலக்காமல் தனித்தே நின்று, மேல் நடக்கப் போவது என்னவென்பதைக் கவனிக்கலானார்கள்.

உடம்பிலிருந்த தூசுகளைத் துடைத்துக்கொண்ட அபராஜிதன் அங்கு எந்தச் சம்பவமுமே நடக்காததுபோல் சொக்கப் பெருமாளை நோக்கி, "நீ இங்கேயே குதிரைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிரு. நான் அரசகுமாரியிடம் அந்தரங்கமாகச் சில விஷயங்களைப் பேசிவிட்டு வருகிறேன்," என்று கூறிவிட்டு, கள்ளுக்கடையான் வீரர்களுக்காகத் திரும்பி, "உங்கள் தலைவனுக்கு ஆபத்து ஏதுமில்லை. இன்னும் சில நிமிஷங்களில் எழுந்துவிடுவான். எழுந்ததும் நல்ல வெந்நீரில் குளிப்பாட்டுங்கள் அவனை. பழைய ஸ்திதிக்கு வந்து விடுவான்," என்று சொல்லிவிட்டு அரசகுமாரிக்காகக் கண்களைத் திருப்பினான்.

கார்குழலியின் கண்களில் ஆச்சரியம் ததும்பிக் கொண்டிருந்தது. ஏதோ சொல்ல எண்ணி, முடியாமையால் திறந்த இதழ்களைத் திரும்பவும் மூடி, அடிகளாரை நோக்கினாள். அதுவரை தங்களிடம் நிலவிவந்த மௌனத்தைக் கலைக்கும் நோக்கத்துடனும், பழையபடி சௌஜன்யத்தை நிலைநிறுத்தும் உத்தேசத்துடனும் அடிகளார் தமது இயற்கையான பாணியில் சம்பாஷணையைத் துவக்கி அபராஜிதனை நோக்கி, "பிரபு, தங்களை மாபெரும் வீரனென்றுதான் நினைத்திருந்தேன்..." என்று ஏதோ இழுத்தார்.

புன்சிரிப்புத் தவழும் இதழ்களுடன் அவரை நோக்கிய அபராஜிதன், "ஏன் அடிகளாரே! இப்பொழுதென்ன அதில் சந்தேகம் வந்துவிட்டது தங்களுக்கு?" என்று வினவினான்.

"அதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் மாந்திரிகமும் தெரியும்-போலிருக்கிறதே!" என்று அடிகளார் மேலும் சொற்களை அடுக்கினார்.

— "மாந்திரிகமா!" ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் அபராஜிதன்.

"ஆமாம். இல்லாவிட்டால் அந்த மகாவீரன் மார்க்கியனிடமிருந்து இன்று நீங்கள் தப்பியிருக்க முடியாது. ஒரு விருந்தாளியைக் கொன்ற அபவாதம் அரசகுமாரியின் தலையில் வந்து விடிந்திருக்கும்," என்றார் அடிகளார்.

"ஆமாம் பிரபு; எதிர்பாராமல் திடீரெனப் பாய்ந்து விட்டான் மார்க்கியன். அவனைத் தடைசெய்ய வீரர்களை ஏவக்கூட எனக்குத் தோன்றவில்லை," என்று அடிகளாருடன் சேர்ந்து சமாதானம் சொன்னாள் மழவராயன் மகள்.

''அதனால் பாதகமில்லை அரச குமாரி. இந்த மாதிரி வெறி பிடித்த யவனர்கள் எத்தனையோ பேரை நான் பார்த்திருக்கிறேன்,'' என்று கார்குழலிக்குப் பதில் சொன்ன அபராஜிதன் அடிகளாரை நோக்கி, ''இது மாந்திரீகமல்ல. ஓர் அபூர்வ அடி. நரம்புகளைப் பற்றியது. தமிழர்களிடமிருந்து மறைந்துவரும் பல கலைகளில் இதுவும் ஒன்று. மனிதனுக்குச் சில நரம்பு ஸ்தானங்கள் மிகப் பலவீனமானவை. அங்கு லேசான அடிப் பட்டாலும் உடலில் மின்னல் பாய்வது போல் நரம்புகளை உலுக்கிவிடும். அடியால் நரம்புகள் நிலைகுலைந்து போவதால் சில நிமிஷங்கள் வலிப்பும் ஏற்படும். உயிருக்கு ஆபத்தான அடிகளும் உண்டு. ஆனால் அவற்றை நான் உபயோகப்படுத்துவதில்லை,'' என்றான்.

''மார்க்கியன் இழுத்துக் கொண்டு கிடந்ததைப் பார்த்தால் காக்கை வலிப்பு மாதிரி இருந்ததே...'' என்று மேலும் சந்தேகம் கேட்ட அடிகளாரின் வார்த்தைகளைக் கோபத்துடன் வெட்டிய விக்கிரம பாண்டியன், ''வலிப்பு எது மாதிரி இருந்தாலென்ன? இவன் ஏதோ முக்கிய செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறானாமே, அதைக் கேட்போம்,'' என்றான்.

பாண்டிய சேனாதிபதியை ஏக வசனத்தில் பேசத் துணிந்த விக்கிரம பாண்டியன் அசட்டுத்தனத்தை நினைத்துப் பார்த்த அடிகளார், மிகுந்த இகழ்ச்சி சொட்டும் பார்வையொன்றை அவன்மீது வீசி, ''விக்கிரமா! நமது கையால் ஆகாத பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்கும் வீரர்களிடம் மரியாதை காட்டுவது நமது உள்ளத்துக்கும் நல்லது, உடலுக்கும் நல்லது,'' என்று போதித்தார்.

ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் ராதிகா பேசும்போது கூறினார்:

நாங்கள் தீபாவளி மத்தாப்புப் போலத்தான். கண்ணைப் பறிக்கும் ஒளியோடு உயரச் சென்று ஜொலிப்போம். கீழே விழும் போது கரித் துண்டுகளாகத்தான் விழுவோம். பிறகு யாரும் எங்களைக் கண்டு கொள்வதில்லை. நடிகர், நடிகையரின் கவர்ச்சி கொஞ்ச காலம்தான். என் தந்தை எம்.ஆர். ராதா நடித்தார். என் அண்ணன் நடித்தார். நான் நடிக்கிறேன். என் தங்கச்சியும் நடிக்கிறா. நாங்களும் மத்தாப்பு போலத்தான்.

—ந. முத்துசாமி

போதனையை ஏற்கும் மனோபாவம் பொறாமையால் மதியிழந்த விக்கிரம பாண்டியனுக்கு இல்லாது போகவே அவன் கூறினான், ''நான் மன்னர் மரபில் பிறந்தவன்.''

முன்னைவிட அதிக இகழ்ச்சியுடன் வெளிவந்தது அடிகளாரின் பதில். ''நான் வீரத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறேன். நீ அந்தஸ்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறாய்,'' என்றார்.

''அந்தஸ்து இருக்கிற இடத்தில் வீரமிருக்காதோ?'' என்று வினவினான் விக்கிரம பாண்டியன்.

''இருப்பதை யாரும் தடை செய்வதில்லை. அபூர்வமாக இருப்பதும் உண்டு,'' என்று சொல்லி அபராஜிதனுக்காகக் கண்களைச் செலுத்திவிட்டு, ''ஆனால் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு இடங்களில் அந்தஸ்தும் வீரமுமோ அந்தஸ்தும் அறிவுமோ சேர்ந்து உறைவதில்லை,'' என்று முடித்தார்.

அடிகளாரும் விக்கிரம பாண்டியனும் மெள்ளச் சண்டையிலிறங்குவதைக் கவனித்த கார்குழலி இடையே புகுந்து, ''சரி சரி, எதற்காக இந்த வீண் தர்க்கம்? வாருங்கள். இவர் சொல்ல வேண்டிய செய்தியைக் கேட்போம்,'' என்று கூறிவிட்டு விக்கிரம பாண்டியனைப் பார்த்து, ''நீங்கள் மன்னர் மரபில் பிறந்தவராயிருக்கலாம். அதற்காக என்னிடம் அபிமானமுள்ளவர்களை அவமரியாதையாகப் பேச நான் அனுமதிக்க மாட்டேன். நினைவிருக்கட்டும்,'' என்று எச்சரித்துவிட்டு, திரும்பி எதிரேயிருந்த கட்டிடத்துக்காக நடந்தாள்.. குமுறும் இதயத்துடனும் கலங்கிய சித்தத்துடனும் விக்கிரம பாண்டியன் அவளுக்கு ஒரு புறமும், உவகை பொங்கும் உள்ளத்துடனும் கவலையற்ற பார்வையுடனும் அபராஜிதன் ஒரு புறமும் வர, அடிகளார் அவளுடன் செல்லும் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டே பின் தொடர, கார்குழலி முதல் கட்டிடத்தின் மாடிக்குச் சென்ற பெரும்படிகளில் ஏறிச் சென்றாள். அப்படிச் செல்லும்போதே தனக்கு இரு புறத்திலும் வந்த இரு பேர்வழிகளின் தன்மையையும் எடை போட்டுக் கொண்டே சென்றாள். சரியாகக் கால் பாவாமலும் நிதானமின்மையால் பக்க வாட்டுகளில் அப்புறமும் இப்புறமும் சாய்ந்தும் தளர்நடை போட்டும் வந்த விக்கிரம பாண்டியனையும் நன்றாக

உயர்ந்த கம்பீரமான சரீரத்துடனும் உடலின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் சொட்டும் பௌருஷத்துடனும் போருக்குச் செல்பவனைப் போலவே உறுதியான நடையுடனும் பக்கத்திலேறி வந்த பாண்டிய சேனாதிபதியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்த கார்குழலி, முன்பின் யோசிக்காமல் கன்னி மாடத்துக்கு ஓடி வந்துவிட்ட தன்னைக் காப்பாற்ற ஒரு வீரன் கிடைத்தானே என்ற அமைதியால் பெருமூச்சொன்றும் விட்டாள். உடல் பாரம் மிகுதியால் கால்களை அகல வைத்தும் பெருமூச்சு விட்டும் சிரமப் பட்டாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமலே வேகமாக ஏறி வந்த அடிகளாரும் அந்த இருவருக்குமுள்ள தாரதம்மியத்தைக் கவனிக்கத் தவற வில்லை. கார்குழலியைத் தப்ப வைக்கத் தான் செய்த முட்டாள்தனத்துக்குக் கடவுள் மன்னிப்பளித்தே அந்தப் போர் வீரனைத் தங்களுக்குத் துணையாக அனுப்பியிருக்க வேண்டுமென்றும் நினைத்துப் பார்த்து அரனின் இணையற்ற காருண்யத்தை எண்ணி எண்ணி மனமுருகினார்.

இருபது படிகள் ஏறிச் சென்றதும் அந்த மந்திராலோசனை மண்டபத்திற்குள் அந்த நால்வரும் புகுந்ததும், "அடிகளாரே, பாண்டிய நாட்டுப் பிரபு நீண்ட தூரம் பிரயாணப்பட்டு வந்திருக்கிறாரே, அவர் தங்குவதற்கான வசதிகள் செய்ய யாராவது வீரனை அனுப்ப வேண்டாமா?" என்று வினவினாள் கார்குழலி.

"அதற்கு இப்பொழுது அவசிய மில்லை அரசகுமாரி. நான் தங்களிடம் சொல்ல வேண்டிய செய்தியைச் சொல்லி விடுகிறேன்," என்று அபராஜிதன் கூறியதும் அங்கிருந்த ஆசனங்களில் மற்ற மூவரும் அமர்ந்து கொண்டார்கள். அபராஜிதன் மட்டும் உட்காராமல் சற்று நேரம் உலாவிவிட்டு சாளரத்தின் வெளிப்புறமாகக் கோட்டைமீது கண்களைச் செலுத்திவிட்டு மீண்டும் அறையின் நடுப்பாகத்திற்கு வந்து கார்குழலி, விக்கிரம பாண்டியன், அடிகளார் மூவர் மீதும் சில விநாடிகள் கண்களை ஓட்டினான். அந்தப் பார்வையைச் சகிக்காத விக்கிரம பாண்டியன், "சொல்ல வேண்டியதைச் சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்," என்றான்.

பூம்புகாரில் ஒரு கோரம்!

சமீபத்தில் பூம்புகார் சிலப்பதிகாரக் கலைக் கூடத்திற்குச் சென்றேன். அங்குள்ள பாவை, இலஞ்சி மன்றங்களுக்குச் சென்றேன்.

இலஞ்சி மன்றக் கதவுகளில் குறும்புக்கார இளைஞர்கள் கவிதை எழுதியுள்ளனர் அதில் ஒன்று:

'அன்புக்கு நீ, பண்புக்கு நீ, பாசத்திற்கு நீ, படுக்கைக்கு நீ...'

—இதுபோன்ற செயல்களால் அதன் கலைநயமும், புனிதமும் கெடுகிறது.

—பி.வி. ஸ்ரீநிவாசன்

அவன் அப்படி மரியாதையாகக் கூறிய போதிலும் குரலிலிருந்த உதாசீனத்தைக் கவனிக்கத் தவறாத அபராஜிதன், "நான் செய்தி கொண்டு வந்திருப்பது தங்களுக்கல்ல, அரசகுமாரிக்கு. தங்கள் எதிரில் பேசலாமா என்பதற்காகத்தான் தயங்குகிறேன்," என்று சொல்லிவிட்டுச் சற்று யோசித்தான்.

"நான்தான் அரசகுமாரியை மேலைமங்கல அந்தப்புரத்திலிருந்து தப்புவித்து அழைத்து வந்திருக்கிறேன், தெரியுமா?" என்றான் விக்கிரம பாண்டியன்.

"அரசகுமாரியின் வளையல்களை விற்ற பணத்தில் வீரர்களைத் திரட்டி, அடியேன் கொடுத்த திட்டிவாசல் சாவியின் உதவியால்," என்று தமது பாகத்தையும் உணர்த்தினார் அடிகளார்.

கார்குழலி லேசாக நகைத்தாள்.

)

க்கிரம பாண்டியன் கோபம் எல்லையை ட்டிக் கொண்டிருந்தாலும் மெள்ளத் ன்னை அடக்கிக்கொண்டு அடிகளாரை நாக்கி, ''தங்கள் உதவியை யார் றுத்தது?'' என்று கேட்டான்.

''யாரும் மறுக்கவில்லை. னால் அவரவர் செய்ததை அவரவர் சால்லிக் கொள்ள வேண்டும் பாலிருக்கிறதே என்று பார்த்தேன்,'' ன்றார் அடிகளார் மீண்டும்.

''எதற்காகச் சொல்லிக்கொள்ள வண்டும்?''

''எனக்கெப்படித் தெரியும்? தலில் நீ செய்த உதவியை இந்தப் ரபுவுக்குச் சொல்லிக் காட்டினாய்; னக்கும் அதில் பங்கு உண்டு என்பதை ளக்க நான் பேசினேன்.''

இந்தத் தர்க்கம் கார்குழலியின் லையீட்டால் தடைப்பட்டது. 'எதற்காக இந்தச் சச்சரவு? அவர் சால்வதைக் கேட்போம்,'' என்று வர்கள் வாயை மூடிய கார்குழலி, 'பிரபு, இவர் இருப்பதால் பாதகமில்லை. ங்கள் கொண்டுவந்துள்ள சேதியைச் சால்லுங்கள்,'' என்று கேட்டாள். பராஜிதன் ஒரு கேள்வியுடன் தனது சய்தியை விவரிக்கத் தொடங்கி, 'தற்சமயம் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள ரசியல் நிலைமை தங்களுக்குத் தெரியு ல்லவா?'' என்று வினவினான்.

''ஓரளவு தெரியும்,'' என்றாள் ார்குழலி.

''தெரிந்தாலும் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் அதைச் சொல்கிறேன், கேளுங்கள். இதோ இருக்கும் விக்கிரம பாண்டியன் தந்தையான குலசேகர பாண்டியனை, பாண்டிய நாட்டு அரியணையில் ஏற்றிவிடச் சோழ வல்லரசு முடிவு செய்திருக்கிறது. வீரபாண்டியனைச் சிம்மாசனத்திலேயே இருத்தச் சிங்களப் பேரரசு தீர்மானித்திருக்கிறது. இந்த இரண்டு பேரரசுகளில் யார் எண்ணம் ஈடேறும் என்பது மேலை மங்கலச் சிற்றரசின் கையில்—அதாவது தங்கள் கழுத்தில் —இருக்கிறது...'' என்று நிதானித்த அபராஜிதனை இடைமறித்த அடிகளார், ''இவள் கழுத்திலா?'' என்றார் ஆச்சரியத்துடன்.

''ஆம். மேலைமங்கலத்து அரசகுமாரியின் கழுத்தில் யார் கட்டும் தாலி ஏறுமோ அதைப் பொறுத்திருக்கிறது தமிழ் நாட்டின் தலைவிதி. இது தங்களுக்குப் புதிதல்ல அடிகளாரே! அரசகுமாரிக்கும் புதிதல்ல. ஆனால் நான் அடுத்துச் சொல்லப் போகும் செய்தி புதிது,'' என்று தன் பேச்சைச் சற்று நிறுத்தினான் அபராஜிதன். கார்குழலி முகத்தில் எந்தவிதச் சலனமுமின்றி, சிலைபோல் உட்கார்ந்திருந்தாள். அபராஜிதன் தொடர்ந்து பேசினான்: ''கார்குழலியின் கழுத்தில் தான் கட்டும் தாலிதான் ஏற வேண்டுமென்று வீரபாண்டியன் தீர்மானித்து விட்டான், அடிகளாரே! நீங்கள் இங்கு வந்தபின்பு உங்கள் அறைகள் சோதனையிடப்பட்டன. அது அவ்வளவு முக்கியமல்ல. அத்துடன் வேறொரு செய்தியும் அறிந்தேன். இன்னும் இரண்டு நாட்களில் வீர பாண்டியன் பெரும்படையுடன் இந்தக்

கோட்டையை முற்றுகையிடப் போகிறான்...''

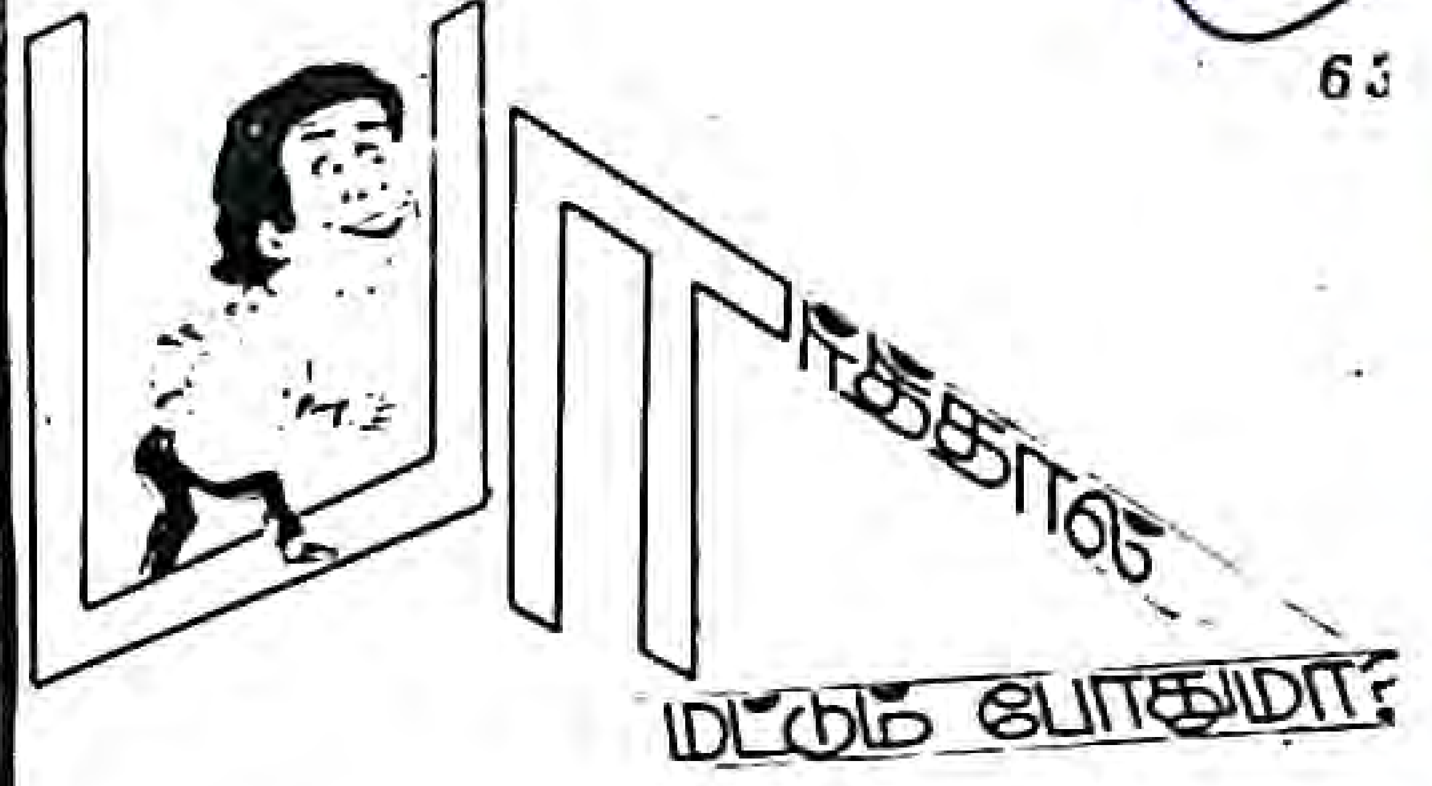
''வரட்டும் வீரபாண்டியன். அவனைச் சமாளிக்கத் தயாராயிருக்கிறோம்,'' என்றான் விக்கிரமபாண்டியன்.

''தயாராயிருப்பீர்கள் என்று நம்பித்தான் இங்கு வந்தேன்,'' என்று அவனை நோக்கிச் சொன்ன அபராஜிதன் கார்குழலியை நோக்கி, ''ராஜகுமாரி! ஆனால், என் நம்பிக்கையில் மண் விழுந்து விட்டது. இங்கிருக்கும் படையில் பாதி கள்ளர்கள். பாதிப் பேர் படை வீரர்கள். பிரிந்து நிற்கும் இந்த இரு படை வீரர்களையும் ஒன்று சேர்ப்பதும் கஷ்டம். நான் வேறு யோசனையுடன் வந்தேன் ராஜகுமாரி...'' என்று சற்றுத் தயங்கினான்.

''என்ன யோசனை பிரபு?''

''வீரபாண்டியன் கோட்டையை முற்றுகையிடு முன்பு உங்களைக் கோட்டையைவிட்டு எங்காவது அனுப்பி மறைத்துவிட்டு இங்கு இருக்கும் வீரர்களைக் கொண்டு அவனுடன் சண்டை போட்டுக் காலத்தை ஓட்டலாம் என்று நினைத்தேன். அவனுக்கு இருக்கும் அவகாசம் குறைவு. எந்த நேரமும் சோழப் பேரரசின் படையெடுப்பு பாண்டிய நாட்டின்மீது ஏற்படலாம். அண்ணன் பல்லவராயன் ஏற்கனவே போர் முரசு கொட்டி விட்டான். ஆகையால் தாமதம் தான் வீரபாண்டியனின் எதிரி. அதற்கு வழிசெய்ய ஆசைப்பட்டேன். தாமதித்தால் அவன் நாட்டுக்கே ஆபத்து. அதைக் காப்பாற்ற அவன் திரும்பி ஓட வேண்டும். அப்படியில்லாமல் இதைப் பிடித்தாலும் வெறும் கூட்டைத்தான் பிடிப்பான். கிளி பறந்திருக்கும்,'' என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப் போன அபராஜிதன் திடீரெனக் கீழே பெருங் கூச்சல் கிளம்புவதைக் கேட்டு, சாளரத்திற்காகச் சென்று எட்டிப் பார்த்தான். அவன் தலையைக் கீழிருந்தே பார்த்த மழவராயன் வீரர்களில் ஒருவன், ''பிரபு! ஆபத்து ஆபத்து! சீக்கிரம் வாருங்கள். உங்கள் வீரனைக் கொல்கிறார்கள்,'' என்று கூச்சலிட்டான். பேச்சை அப்படியே பாதியில் விட்ட அபராஜிதன் மிக வேகமாக வாயிற்படியைக் கடந்து படிகளில் இறங்கி ஓடினான்.

(தொடரும்)

கல்லூரிக்கோ அலுவலகத்துக்கோ தினம் தினம் ஒரே தெரு வழியாகத்தான் செல்கிறீர்கள். ஆனால் அந்த வழியில் உள்ள ஒரு கடையையோ வீட்டையோ வர்ணித்துச் சொல்லுங்கள் என்றால் உங்களால் முடியுமா? அனேகமாக முடியாது. ஏனென்றால் நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள். ஆனால் கவனிப்பதில்லை

பார்ப்பது வேறு, கவனிப்பது வேறு. கவனிக்கும் சக்தி வளர வளரத்தான் அறிவு பெருகும்.

அதற்கு வழி—

1. உங்கள் வீட்டிலுள்ள ஒருவரிடம் சொல்லி, ஒரு தட்டில் பத்துப் பன்னிரண்டு சிறிய பொருள்களை—பூட்டு சுத்தி, கண்ணாடி போல—உங்களுக்குத் தெரியாமல் வைக்கச் சொல்லுங்கள். அதை ஒரு துணி போட்டு மூடி, ஒரே ஒரு நிமிடம் திறந்து காட்டச் சொல்லுங்கள். பிறகு, தட்டில் என்னென்ன பொருள்கள் இருந்தன என்பதை நீங்கள் எழுத வேண்டும்.

2. உங்கள் தெரு முனையில் என்னென்ன சினிமா போஸ்டர் ஒட்டியிருக்கிறது என்பதை வீட்டுக்கு வந்ததும் சொல்லுங்கள்.

3. உங்கள் அறையை விட்டு வேறோர் அறைக்குப் போங்கள். உங்கள் அறையில் என்னென்ன இடத்தில் என்னென்ன பொருள்கள் இருந்தன என்று சொல்லுங்கள்.

4. ஒரு ஜவுளிக் கடையின் ஷோ கேஸைப் பார்த்துக் கொண்டே செல்லுங்கள். அங்கே என்னென்ன வர்ணத்தில் புடவைகள் தொங்க விடப் பட்டிருந்தன என்பதை ஞாபகப்படுத்திச் சொல்லுங்கள்.

இந்தப் பயிற்சிகள் உங்களுடைய கவனிப்பு சக்தியை வளர்க்கும்.

ஆதாரம்: 'ஹௌ டு டெவலப் யுவர் பர்ஸனல் பவர்'

True confessions of a teenager:

"I went against my mother's wishes I used Libra...

...now my mother uses Libra too!"

Introducing!

Libra
Beltless
Sanitary Napkins

The latest 'In-thing'!

Libra is a highly absorbent and super-soft beltless sanitary napkin manufactured in an ultramodern plant under technical know-how from Duotex, Milano, Italy.

A Superior Product

Only very high quality Indian raw materials i.e. finely defibrated cellulose pulp made from superior wood pulp, cellulose wadding, non-woven covers, silicone release paper and polyethylene go into making Libra a highly absorbent and super-soft sanitary napkin. A special HM + adhesive secures it firmly in place.

A unique fully automatic process consistently regulates stringent quality control at every manufacturing stage.

So what are you waiting for. Go in for Libra. Once you've tried it you'll continue to feel snug and secure with it.

Take home two trial packs of Libra today. One for your mother and one for yourself.

Available in Packs of 10's & 20's

Libra®
Beltless Sanitary Napkins

For the liberated young woman.

PATSAN HYGIENE INDUSTRIES PVT.LTD.
13, Amardeep, Ganga Park,
Race Course Circle, BARODA-390 015.

GIRI DUA/PHI/11/88

9-2-89

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

35. சிலம்ப விளையாட்டு

'உங்கள் வீரனைக் கொல்கிறார்கள்' என்று மழவப் படைவீரன் அபராஜிதனை நோக்கிக் கூவியபோது அவன் எதையும் கூட்டியோ குறைத்தோ சொல்லவில்லை. சொக்கப் பெருமாளின் நிலை படுமோசமாகத் தான் இருந்தது. அபராஜிதன் அரசிளங்குமரியுடன் மாடியறையில் பேசப் படிகளில் ஏறிச் சென்றவுடனேயே, கள்ளர்கள் சொக்கப் பெருமாளிடம் தங்கள் வேலைகளைக் காட்டத் துவங்கிவிட்டார்கள்.

தங்கள் தலைவனான மார்க்கியனுக்கு நேர்ந்த கதியால் திக்பிரமை பிடித்துப்போன கள்ளர்கள் அபராஜிதன் தலை மறைந்ததும் ஓரளவு தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு சொக்கப்பெருமாளைப் பார்த்து மெள்ளக் கேலி செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். பூராவாகக் குடித்துவிட்டிருந்ததால் சிலர் அவனை நோக்கித் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து வந்தார்கள். இன்னும் சிலர் வினோதமாகக் கூச்சலிட்டார்கள்.

ஒருவன், "டேய்! நீ யார், உன் பெயரென்ன?" என்று குழறினான். கள்ளர்களின் நிலையை நன்றாகப் புரிந்துகொண்ட சொக்கப் பெருமாள் அவர்களிடம் எந்த வம்பையும் வைத்துக்கொள்ள இஷ்டப்படாமல், "டேய், நெருங்காதே! விலகி நில்."

என்று மட்டும் எச்சரித்தான்.

ஆனால் அடுத்த வினாடியே பத்துப் பதினைந்து கள்ளர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். சிலர் அவனுடைய மேலங்கியைப் பிடித்திழுத்தார்கள். அதற்குள் வலிப்புச் சற்றே நின்றதால் எழுந்து மாடிக் கைப்பிடிச் சுவரில் சாய்ந்துகொண்ட மார்க்கியனும், "அவனைப் பிடித்து இங்கு இழுத்து வாருங்கள்," என்று உத்தரவிட்டான்.

அதற்குமேல் தாமதிப்பது தகாது என்ற முடிவுக்கு வந்தச் சொக்கப் பெருமாள் தன் வாளை உருவ முயன்றான். வாளின் மேல் கை போவதைக் கண்ட கள்ளர்களில் நாலைந்து பேர் திடீரென அவன்மீது பாய்ந்து வாளைப் பிடுங்கி எறிந்தார்கள். அடுத்த கணம் சொக்கப் பெருமாளின் மேலங்கிகள் தார்தாராகக் கிழிக்கப் பட்டன. அத்துடன் அவனைக் கீழேயும் தள்ளிக் காலைப் பிடித்துத் தரையில் தரதரவென்று இழுத்துச் சென்றார்கள். கள்ளனொருவன் அவன்மீது ஏறி உட்கார்ந்து அவன் தலையைத் தூக்கித் தரையில் மோத ஆரம்பித்தான். சொக்கப் பெருமாளும் தன்னாலானவரை திமிறிப் பார்த்தான். ஆனால், தனி மனிதன் பல பேர்களிடமிருந்து எப்படித் தன்னைத் தப்புவித்துக் கொள்ள முடியும்? அவன் கைகளைச் சில கள்ளர்கள் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். மார்பில் ஏறி உட்கார்ந்தவன் சொக்கப்பெருமாள் தலையைத் • தரையில் இடித்தான். ஒரு முறைதான் அப்படி இடிக்க முடிந்தது.

"அந்த ஏலக் கடைக்காரருக்கு எத்தனை பெண்டாட்டி?"

"ஒரு தாரம் ரெண்டு தாரம் மூணு தாரம்!"

—சுதர்ஸன்

அடுத்த இடி இடிக்கு முன்பு சொக்கப் பெருமாளின் மார்மேல் உட்கார்ந்த கள்ளன் அலறி எழுந்தான். மற்றும் பலர், 'ஐயோ, ஐயோ' என்று கூச்சலிட்டனர். இதற்குக் காரணம் என்னவாயிருக்குமெனக் கண்களைச் சப்தம் வந்த திசையில் ஓட்டிய மார்க்கியன், படிக்குப் பக்கத்தில் சாத்தப்பட்டிருந்த பெரிய மூங்கிற் கழியைக் கையிலேந்தி அபராஜிதன் நிற்பதைக் கண்டான்.

சேனாதிபதியின் கரத்திலிருந்த அந்தக் கழி வேகமாகச் சுழன்று கள்ளர்களின் மேல் மிகுந்த பலத்துடன் திரும்பத் திரும்ப இறங்கலாயிற்று. மார்க்கியன் சேனாதிபதியை அணுகாமலே, "விடாதீர்கள், அவனைச் சூழ்ந்து கொள்ளுங்கள்," என்று இரையவே கள்ளர்கள் வாட்களை உருவிக்கொண்டு அபராஜிதனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

ஆனால், அந்த வாட்கள் அனைத்தும் சிலம்பக் கழி முன்பு பயனற்றுப் போயின. சில வாட்கள் கழியால் வேகமாகத் தட்டப்பட்டுக் காற்றில் பறந்து தரையில் கிளீங்கிளீங் என்று சப்தமிட்டுக்கொண்டு வீழ்ந்தன. அப்படி வாளையிழந்தவர்கள் மீது மூங்கிற் கழி தயா தாட்சண்யமின்றிச் சரேல் சரேலென இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. அபராஜிதன் கழியைச் சுழற்றிய வேகத்தில் அவன் இருக்குமிடம்கூட அந்தச் சிலம்ப வித்தையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மழவ வீரர்களுக்குப் புலப்படவில்லை. மின்னல் போல் பளிச் பளிச்சென்று நாலா பக்கங்களிலும் தெறித்து ஒரு சிலம்ப அரணுக்குள் மனித உருவமொன்று நிற்பது போலத்தான் தோன்றியது. கண்ணிமைக்கும் போதில் ஏழெட்டுக் கள்ளர்கள் தரையில் சாய்ந்துவிடவே மற்றவர்கள் சிலம்பத்தின் எல்லைக்குள் வரப் பயப்பட்டு ஒரு புறமாக ஒதுங்கினார்கள்.

அப்படி அவர்கள் ஒதுங்கியவுடன் சிலம்ப ஆட்டத்தை நிறுத்திய அபராஜிதன், மழவ வீரர்களுக்குத் திரும்பி, "மழவ வீரர்களே! உங்கள் வீரம் நன்றாயிருக்கிறது! உங்களைப் போன்ற ஒரு வீரனை இந்தக் கள்ளர்கள் கொல்லும் போது பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். மழவ நாட்டுக்கு இது பெருமை தரக் கூடியதுதான்!" என்றான் குரலில் சற்றே இகழ்ச்சி தொனிக்க.

போட்டி முடிவு

எனக்கு ஜே!

பரிசு: ரூ. 20.

என்னிடம் எனக்கு மிகவும் பிடித்ததே என்னுடைய நிதானம்தான். சின்ன விஷயத்திலிருந்து பெரிய விஷயம் வரை எதையுமே அலட்டிக் கொள்ளாமல் நிதானமாக நான் முடிக்கும் அழகே அழகு தான்.

எந்த ஒரு கடினமான செயலையும் மிக எளிதாகப் புரிந்து கொள்ளும் திறமையும், எடுத்த காரியத்தை வெற்றியுடன் முடித்து விடும் வரை அயராது பாடுபடுவதும் என்னிடம் உள்ள சிறப்புக் குணங்கள்.

மார்க்கெட்டில் வெண்டைக் காயிலிருந்து பெங்களூர்க் கத்தரிக்காய் வரை பார்த்துப் பார்த்து வாங்குவதில் எனக்கு நிகர் நானே.

யார் எப்படித் திட்டினாலும் 'மூட்' அவுட்டாகாதது என்னுடைய ஸ்பெஷாலிட்டி. அப்படியே 'மூட்' அவுட்டானாலும் இரண்டொரு நிமிடங் களிலேயே சிரித்துப் பேச ஆரம்பித்துவிடும் என்னுடைய குணம்தான் என்னிடம் மிகவும் பாராட்டப்பட வேண்டிய குணம்.

—ஜென்னி

இதைக் கேட்டதும் மழவர் படை வீரர்களில் தலைவனாயிருந்த வீரன், அபராஜிதனை நெருங்கி, ''பிரபு! நீங்கள் சொல்வது நியாயந்தான். ஆனால் மார்க்கியனுடைய ஆட்களை நாங்கள் தாக்கினால் இக் கோட்டையின் நிலை விபரீதமாகிவிடும். அவனுடைய ஆட்கள் எல்லோரும் போதையில் இருக்கிறார்கள். ஒருவனை எங்கள் வீரன் தொட்டாலும் இரு படைகளும் கை கலக்கும். இப்பொழுதே கோட்டையைக் காக்க ஐம்பது பேர்தானிருக்கிறோம். இதிலும் பாதி மடிந்துவிட்டால் எங்கள் அரச குமாரியின் கதி என்னவாகும்?'' என்று வினவினான்.

அவன் சொன்னது முற்றும் உண்மை என்பதைப் புரிந்து கொண்ட அபராஜிதன், பயத்தால் ஒருபுறமாக ஒதுங்கிக் கூடியிருந்த கள்ளர்களுக்காகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். பிறகு கள்ளர்களில் இருவரை அழைத்து, ''மார்க்கியனைக் கைது செய்து ஏதாவது ஓர் அறையில் பூட்டி வையுங்கள். காலையில் அவனை விசாரிக்கிறேன்,'' என்று உத்தரவிட்டான்.

அந்த உத்தரவை நிறைவேற்ற எந்தக் கள்ளனும் முனையவில்லை. அபராஜிதன் அழைப்பை ஏற்று முன்னால் வந்த இரு கள்ளர்கள்கூட மீண்டும் பின்னடைந்து விட்டார்கள். அபராஜிதன் முகத்தில் கோபக்குறி லேசாக உதயமாகத் தொடங்கியது. மீண்டும் கையிலிருந்த சிலம்பக் கழி உயரும்போல் இருந்தது.

''உத்தரவை நிறைவேற்றப் போகிறீர்களா இல்லையா?'' என்று சீறினான் சேனாதிபதி.

''அவர் எங்கள் தலைவர். அவரை எப்படிக் கைது செய்வோம்?'' என்றான் ஒரு கள்ளன்.

''உங்களுக்கெல்லாம் சம்பளம் தருவது மார்க்கியனல்ல, மேலை மங்க லத்து அரசகுமாரிதான். உங்கள் தலைவன் இன்று நடந்துகொண்ட மாதிரியிலிருந்து அவன் தலைமைப் பதவிக்கு லாயக்கில்லை யென நிரூபித்துவிட்டான். அரச குமாரியைப் பார்க்க வருபவர்களைக் கொல்ல முயல்வது வரம்பு மீறிய செய்கை. வேறு ஏதாவது கோட்டையாயிருந்தால் இந்தக் குற்றத்திற்கு மரண தண்டனை அளித்திருப்பார்கள். இவனுக்கு என்ன தண்டனை கொடுப்பதென்பது பற்றிக் காலையில் தீர்மானிப்போம். முதலில் அவனைக் கைது செய்யுங்கள்,'' என்று அதட்டினான் அபராஜிதன்.

கள்ளர்கள் அதற்கும் இசையாமல் போகவே, கிழிந்த சட்டை யுடனும் புழுதி படிந்த முகத்துடனும் நின்றிருந்த சொக்கப்பெருமாளைக் கூப்பிட்டு, ''சொக்கா! வில்லும் அம்பறாத் தூணியும் கொண்டு வந்திருக்கிறா யல்லவா?'' என்றான்.

''கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.''

''ஓர் அம்பைத் தொடுத்து மார்க்கியனை ஒழித்துவிடு.'' இந்த உத்தரவைக் கேட்ட மார்க்கியன் அயர்ந்து

இது பெண்மையா?

மாக்ஸ்வெல் சுமார் நான்கு வருடங்களாகச் சினிமா சான்ஸ் தேடி அலையோ அலை. சமீபத்தில் ஓர் உதவி இயக்குனர், ''ஏன்யா, வீணா அலையறே? நீயே பொம்பளையாக இருந்தால் எப்பவோ சான்ஸ் கிடைச்சிருக்கும். பேசாம போய் வேலையைப் பாரு.'' என்று தாளித்துவிட, மாக்ஸ்வெல்லுக்கு வந்ததே கோபம். நேராக ஒரு காஸ்ட்யூமருடன் போய் ஒரு லேடீஸ் நீச்சல் உடையை வாங்கினார்.

'பளிச்! பளிச்! பளிச்!' என்று தன் கவர்ச்சி காட்டிப் போட்டோ எடுத்துக் கொண்டார். இப்போது இந்தப் போட்டோவைக் காட்டி, சான்ஸ் கேட்கிறாராம் மாக்ஸ்.

—புதுப்பையன்

விரக்தியின் உச்சக்கட்டம்— நீச்சல் உடை!

போனான். தலைவன் உத்தரவுப்படிச் சொக்கப் பெருமாளும் வில்லில் அம்பைப் பூட்டி நாணை இழுத்தான். அவன் அம்பைப் பூட்டி எய்யுமுன்பு, ''நில்!'' என்ற சொல்லொன்று மாடிப்படிகளிலிருந்து வந்தது.

குரல் வந்த திசையில் திரும்பிப் பார்த்த அபராஜிதன், கார்குழலி தன் கருவிழிகளில் கோபம் பொங்கி வழிய நின்றிருப்பதைக் கவனித்தான். அபராஜிதன் மாடியறையிலிருந்து கீழே ஓடிவந்தபோது, அவனைத் தொடர்ந்து கார்குழலியும், விக்கிரம பாண்டியனும், அடிகளாரும் கீழே நடந்த சிலம்பச் சண்டையைப் பார்த்து, ஆச்சரியத்தில் ஏதும் சொல்லவோ செய்யவோ இயலாமல் ஸ்தம்பித்து நின்று கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அந்த ஆச்சரிய நிலையையும் அபராஜிதன் உத்தரவு அறுத்துப் போடவே, அம்பை ஏவ வேண்டாமென்று உத்தரவிட்ட கார்குழலி படிகளில் இறங்கி வந்து கள்ளர்களையும் மார்க்கியனையும் மிகுந்த கோபத்துடன் நோக்கினாள். மழவப் படைவீரர் மீதும் அவள் கண்கள் சில விநாடிகள் நிலைத்தன. கடைசியாக இகழ்ச்சியுடன் சொன்னாள்: ''உங்களை வைத்துக்கொண்டா நான் இந்தக் கோட்டையைக் காப்பாற்றிவிடப் போகிறேன்?''

மழவப் படைத் தலைவன் அரசகுமாரியை நோக்கிப் பதில் சொன்னான்: ''நாங்கள் என்ன செய்யலாம் ராஜகுமாரி? இங்குள்ள அத்தனை வீரர்களுக்கும் பொதுத் தலைவன் யாருமில்லை...''

''ஏனில்லை?'' என்று கோபத்துடன் கேட்டான் கார்குழலிக்குப் பின்னால் நின்றுகொண்டிருந்த விக்கிரம பாண்டியன்.

''எங்கிருக்கிறான்? மழவப் படைகளுக்கு நான் தலைவன்...'' என்று சொல்லிக்கொண்டுபோன மழவப் படைத் தலைவனை இடைமறித்த அடிகளார், ''கோட்டைக்கு விக்கிரம பாண்டியன் தலைவன். இங்குள்ள ஆத்மாக்களுக்குச் சாமியாரான நான் தலைவன், அடுப்பங்கரைக்கு...'' என்று சொல்லி வாக்கியத்தைப் பாதியிலேயே நிறுத்தி இடி இடியெனச் சிரித்தார். அத்துடன் நில்லாமல் அபராஜிதனையும் பார்த்து, ''பார்த்தீர்களா பிரபு? இங்கு தலைவர்களுக்குக் குறைச்சலே இல்லை,'' என்று கேலியாகச் சுட்டிக் காட்டினார்.

விக்கிரம பாண்டியன் அடிகளாரை மிக உஷ்ணமாகப் பார்த்தான். அதைப்பற்றி அடிகளார் லட்சியம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. கள்ளர்களைப் பார்த்து அவரே உத்தரவிட்டார். ''டேய் அயோக்கியர்களா! உங்கள் தலைவனை அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள். பின்பக்கமிருக்கும் அறையில் பூட்டி வைப்போம், உம்... வாருங்கள்,'' என்று அதட்டவே, இரு கள்ளர்கள் மார்க்கியனை அணுகினார்கள். மார்க்கியனும் அதற்குமேல் தகராறு ஏதும் செய்யாமல் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான். அவனை அழைத்துப் போய்ப் பின்பக்கத்திலிருந்த அறையில் அடைத்துவிட்டு வந்த அடிகளார், கார்குழலி முதலிய சகல பேரும் நின்று கொண்டிருந்த இடங்களிலேயே மௌனமாக நிற்பதைப் பார்த்து, ''குழலி, இரவு முழுவதும் இப்படியே நின்று கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. வா, போவோம். உன்னை உன் தோழியிடம் விட்டபிறகு நான் இந்தப் பிரபுவுக்கும் அவர் வீரனுக்கும் இருக்க வசதி செய்து கொடுக்கிறேன். மீதி பேச வேண்டியது ஏதாவது இருந்தால் அதைக் காலையில் பேசிக் கொள்வோம்,'' என்றார்.

கார்குழலி பேசாமல் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றாள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் திரும்பி வந்த அடிகளார் மழவப் படை வீரர்களையும் கள்ளர்களையும் கோட்டைக் காவலுக்கு அனுப்பிவிட்டு, வீரர்கள் தங்கும் முன் கட்டிடத்திலேயே அபராஜிதனுக்கும் ஓர் அறையை ஒழித்துக் கொடுத்தார்.

அங்கிருந்த மஞ்சத்தில் படுத்த அபராஜிதன் இரவு வெகு நேரம் மட்டும் ஏதோ யோசித்தபடியே இருந்தான். அவன் மனம் தமிழ்நாடு ராஜீய விவகாரங்களில் உழன்று கொண்டிருந்தது. அத்துடன் கார்குழலியின் பரிதாப நிலையையும் எண்ணிப் பார்த்தான். வீரபாண்டியன் மட்டும் இந்தக் கன்னி மாடத்துக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டால் இதைக் காக்க எந்த வழியையும் காணோம் என்று ஏங்கிப் பெருமூச்செறிந்தான். எண்ணங்கள் இப்படிப் பலவிதமாக அலைமோதிக் கொண்டிருந்ததால் தூக்கம் பிடிக்காமல் எழுந்து அறையை விட்டு வெளியே செல்லவும் முயன்றான்.

''அந்த செக்ஷனில் ஏன் சார் கூட்டம்?''

''ஆயிரம் ரூபாய்க்குக் குறையாமல் லஞ்சம் கொடுக்கிறவங்களுக்கு ஒரு கேஷ் பேக் அன்பளிப்பாய்க் கொடுக்கிறாங்களாம்!''

—கீழை. அ. கதிர்வேல்

தரையில் படுத்திருந்த சொக்கப் பெருமாளும் வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு தலைவனைப் பின்தொடரத் தலைப் பட்டான்.

''நீ வேண்டாம் சொக்கா,'' என்று அபராஜிதன் அவனைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டான்.

தனிமையாகவே அறையைவிட்டு வெளியே சென்ற அபராஜிதன், கோட்டையின் ஒவ்வொரு பாகமாகச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு அதன் பக்கத்திலிருந்த ஒரு சிறு நந்தவனத்தை அணுகினான். அந்த நந்தவனத்தில் புஷ்பச் செடிகளோடு குட்டையான மாமரங்களும் தங்கள் நீண்ட கிளைகளைத் தரையில் படுக்க விட்டிருந்தபடியால் நந்தவனம் மிக அடர்த்தியாயிருந்தது. அதைத் தாண்டித் தான் தென்புறக் கோட்டைச் சுவருக்குப் போக வேண்டும். அந்தச் சோலைக்குள் சில அடிகளே நடந்திருப்பான் அபராஜிதன். தன்னைத் தவிர வேறு சிலரும் அச்சோலைக்குள் நடமாடுவதை அறிந்து சட்டென நின்றான். வெகு அருகில் இருவர் ரகசியம் பேசுவது அவன் காதில் பட்டது. இடையே மாமரத்திலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த சம்பங்கிக் கொடி அபராஜிதனுக்கும் மாமரத்துக்கும் அப்புறமிருந்தவர்களுக்கும் திரை போட்டிருந்ததால் அவர்கள் பேசுவதை மிக அருகிலிருந்தே உற்றுக் கேட்க முடிந்தது பாண்டிய சேனாதிபதிக்கு. அவர்கள் பேசிய பேச்சிலிருந்து என்னென்ன விபரீதங்கள் கார்குழலியை எதிர்நோக்கியிருக்கின்றன என்பதைப் புரிந்து கொண்டான் அபராஜிதன்.

(தொடரும்)

36. கல்லுக்கு அடியில் கருநாகம்

16-2-85

கிருஷ்ணபட்சம் கடந்து சுக்ல பட்சம் தலை நீட்டியிருந்தாலும், அன்று அமாவாசைக்கு மறுதினமேயாகையால் மையிருட்டே எங்கும் மண்டிக் கிடந்தது. பந்தங்கள் செருகப்பட்டிருந்த கோட்டைச் சுவர்களின் ஓரிரண்டு இடங்கள் நீங்கலாக, கன்னிமாடம் முழுவதையும் ஒன்றாக வளைத்துக் கொண்ட காரிருள் நந்தவனப் பிரதேசத்தில் தன் ஆட்சியை பரிபூரணமாகச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தது. நந்தவனத்தைச் சுற்றி வளைத்து அமைப்பாக அரணிட்டுக்கொண்ட பெரிய ராட்சஸிகளைப்போலப் பயங்கரமாகத் தரையில் படுத்துக் கொண்டிருந்த நீண்ட ஒட்டு மாமரக் கிளைகள் ஒன்றுக்கொன்று நன்றாகப் பின்னிக் கொண்டிருந்தபடியாலும் அவற்றில் முல்லை, மல்லிகை, காக்கரட்டைக் கொடிகள் தாவியேறிப் படர்ந்து பந்தலிட்டிருந்தபடியாலும் கோட்டைச் சுவர்களில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த பந்தங்களின் வெளிச்சம் சிறிதுகூட நந்தவனத்துக்குள் புகமுடியாமல் நந்தவனப் பிரதேசம் முழுவதிலும் இருளின் கடுமை இணையற்று நிறைந்திருந்தது.

இத்தகைய இருட்டுக்குத் துணை செய்யவும் அங்கு கவிந்திருந்த கோரத்தை அதிகப்படுத்தவும் நிலவிக் கிடந்த நிசப்தத்தை அவ்வப்போது கிழித்த சுவர்க் கோழிகளின் சப்தம், உள்ள பயங்கர நிலையை உச்சஸ்தாயிக்குக் கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தது. கன்னி மாடக் கிரீடங்களின் பொந்துகளிலிருந்த புறாக்கள் உறங்கி விட்டாலும் மாடச் சுவரின் ஓரங்களில் பகலெல்லாம் தலை கீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த வௌவால்கள் அடிக்கடி சிறகடித்துப் பறந்து மாமரக் கிளைகளில் தட் தட் என்ற சப்தத்துடன் உட்கார முயன்றன. என்ன இருட்டாயிருந்தாலும் லட்சியம் செய்யாத ஓரிரு குளவிகள் மாமரத்திலிருந்து கிளம்பி ரீங்காரம் செய்ய எந்த நிமிஷத்திலும் எதிர்ப்படும் யாரையும் கொட்டிவிடும் முறையில் சுற்றிச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தன. உலகத்தில் எப்பேர்ப்பட்ட கஷ்டத்திலும் பயங்கரத்திலும் நல்லதும் கலந்திருக்கிறது என்பதை அறிவுறுத்தத்தானோ என்னவோ, அத்தனை இருட்டினால் விளைந்த கோரத்திலும் அபராஜிதன் நின்றிருந்த இடத்தைத் திரையிட்டுக் கிடந்த சம்பங்கிக் கொடி தன் மஞ்சள் நிறப் புஷ்பங்களிலிருந்து சுகந்தத்தைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால், இருட்டின் கோரமோ சம்பங்கியின் சுகந்தமோ பற்பல எண்ண அலைகளால் பீடிக்கப்பட்டு மன அமைதியை அறவே இழந்து நின்ற அபராஜிதனைச் சிறிதும் பாதிக்கவே இல்லை. சம்பங்கித் திரையை அடுத்து நின்ற இருவர் பேசுவதில் தன் காதுகளை மாத்திரமன்றி உணர்ச்சிகளையும் லயிக்க விட்டிருந்த அபராஜிதன், தான் இருந்த சூழ்நிலையை அறவே மறந்து, 'பேசும் இருவர் யார்? என்ன பேசுகிறார்கள்?' என்பதை அறிவதிலேயே நாட்டமுடையவனாய்ச் சிறிதும் அசையாமல் மூச்சைக்கூடப் பலமாக விடாமல் நின்றான். முதலில் பேச்சைத் துவக்கியவன் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொண்டு குரலை மிக அடக்கியே பேசினாலும் அவன் வாயிலிருந்து இரண்டொரு சொற்கள் உதிர்ந்தவுடனேயே அவன் யாரென்பதை அபராஜிதன் தெரிந்துகொண்டான். தான் சென்றவுடனேயே படுக்கச் சென்ற விக்கிரம

36

பாண்டியன் அந்த இரவில் அங்கு எதற்காக வந்தான்? அவனுடன் கூட இருப்பவன் யார் என்பதை ஆராயு முன்பாக விக்கிரம பாண்டியன் விஷயத்தை உடைக்க ஆரம்பித்தான்.

''நீ ஜாதியில் கள்ளன், அதுவும் குடியால் அடிக்கடி நிதானத்தை இழப்பவன்...'' என்று பேச்சைத் துவங்கிய விக்கிரம பாண்டியனை இடையிலேயே தடுத்த கள்ளன், ''ஆமாம் மகாராஜா! அப்படித் தெரிந்திருந்தும் என்னை எதற்காக ரகசியம் பேச அழைத்தீர்கள்?'' என்று முரட்டுத்தனமாக வினவினான்.

கள்ளன் வார்த்தை தடிப்பதைக் கண்ட விக்கிரம பாண்டியன் தன்னைச் சிறிது அடக்கிக்கொண்டு வார்த்தையை வேறு பாணியில் திருப்பி, ''தெரிந்திருந்தும் என் [illegible] தேனென்று கேட்கிறாயா? [illegible] கள்ளர்களென்று தெரிந்திருந்தும் உங்களை என் படையில் சேர்க்க ஏன் ஒப்புக் கொண்டேன்?'' என்று பதில் கேள்வி போட்டான்.

''ஏன்?'' என்று மீண்டும் கேட்டான் கள்ளன்.

''கள்ளர்கள் குடிப்பார்கள். அவசியமானால் கொள்ளையும் அடிப்பார்கள். ஆனால் அவர்கள் பரம்பரைச் சரித்திரத்தை அறிந்தவர்களுக்கு மற்றோர் உண்மையும் தெரியும். கள்ளர்களிடம் ஒருவன் நம்பிக்கை மாத்திரம் வைத்து விட்டால் அந்த நம்பிக்கை குலையும்

சாண்டில்யன்

படியாக' ஒரு நாளும் நடந்துகொள்ள மாட்டார்கள்,'' என்று விளக்கினான் விக்கிரம பாண்டியன்.

விக்கிரம பாண்டியன் கள்ளர்களை மதிப்பிட்டதில் எந்தத் தவறுமில்லையென்பதை அபராஜிதனும் அறிந்தே இருந்தான். ஆனால் விக்கிரம பாண்டியன் கள்ளர் குலத்தைத் திடீரெனக் காரணமில்லாமல் ஸ்தோத்திரம் செய்யமாட்டானென்பதையும் ஏதோ ஆழ்ந்த கருத்துடனேயே அந்தப் பாராட்டுப் பத்திரம் வழங்கப்படுகிறதென்பதையும் உணர்ந்த அபராஜிதன் மேற்கொண்டு சம்பாஷணையைக் கவனிக்கலானான்.

விக்கிரம பாண்டியன் கள்ளன் மீது தன் வலையை மிகச் சாமர்த்தியமாக வீசத் தொடங்கி மேலும் சொன்னான். ''நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யாத ஒரு கள்ளன் நம்பிக்கை மோசம் செய்யக்கூடிய ஆயிரம் வீரர்களைவிட எத்தனையோ மேலானவன். பாண்டிய நாட்டுக் கள்ளர்களிடம் எத்தனை எத்தனையோ நற்குணங்களிருக்கின்றன, தெய்வ பக்தியில் அவர்களுக்கு நிகர் யாரைச் சொல்ல முடியும்? தேவி மீனாட்சியின் திருக்கோயிலிலும், கள்ளழகப் பெருமான் திருச்சந்நிதியிலும் அவர்கள் கொண்டு குவிக்கும் தானியங்கள் கணக்கிடப்படுமா? கள்ளர்கள் வீரர்கள், தெய்வ பக்தி நிரம்பியவர்கள், நம்பிக்கை மோசம் செய்யாத கண்ணிய புருஷர்கள். இப்படிப் பட்டவர்களின் தொழில் கொள்ளை. குடிப்பது கள் என்பதற்காக அவர்களைத் தமிழ்நாட்டில் யார் புறக்கணிக்க முடியும்?''

சாதுர்யமாகவும் உண்மை போலவும் மிக ரகசியமான குரலில் அந்தரங்கமாகவும் விக்கிரம பாண்டியன் வாயிலிருந்து உதிர்ந்த அம்மொழிகளால் இரவு அதிகமாக ஏறிய காரணத்தால் குடிபோதை நீங்கியிருந்த கள்ளன், மீண்டும் கள்ளைக் குடித்த ஸ்திதிக்கு வந்தான். அவன் மனோ நிலையை விக்கிரமனும் புரிந்து கொண்டுதானிருக்க வேண்டும். ஆகவே கள்ளனைப் பூராவாகத் தன் கையாளாக்கிக் கொள்ள இச்சித்து, ''கள்ளர்களை வீணாக நான் புகழ்வதாக நினைக்காதே, நான் சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் நிரூபிக்க முடியும்,'' என்றான்.

''எதை நிரூபிக்கப் போகிறீர்கள்?'' என்று கள்ளன் கேட்டான்.

''கள்ளர்களிடம் நம்பிக்கை வைக்கலாம் என்பதை.''

''எப்படி நிரூபிப்பீர்கள் மகாராஜா?''

''என் பிற்கால வாழ்க்கையையே உன் கையில் ஒப்படைக்கிறேன் என்று வைத்துக்கொள்...''

கள்ளன் பயந்தே போனான். ''வேண்டாம் மகாராஜா! அத்தனை பெரிய பொறுப்பு எனக்கு வேண்டாம்!'' என்று குழறினான்.

''பயப்படாதே! உனக்கு ஓர் ஆபத்தும் வராமல் நான் காப்பாற்றுகிறேன்! நான் சொல்கிறபடி மட்டும் செய்.''

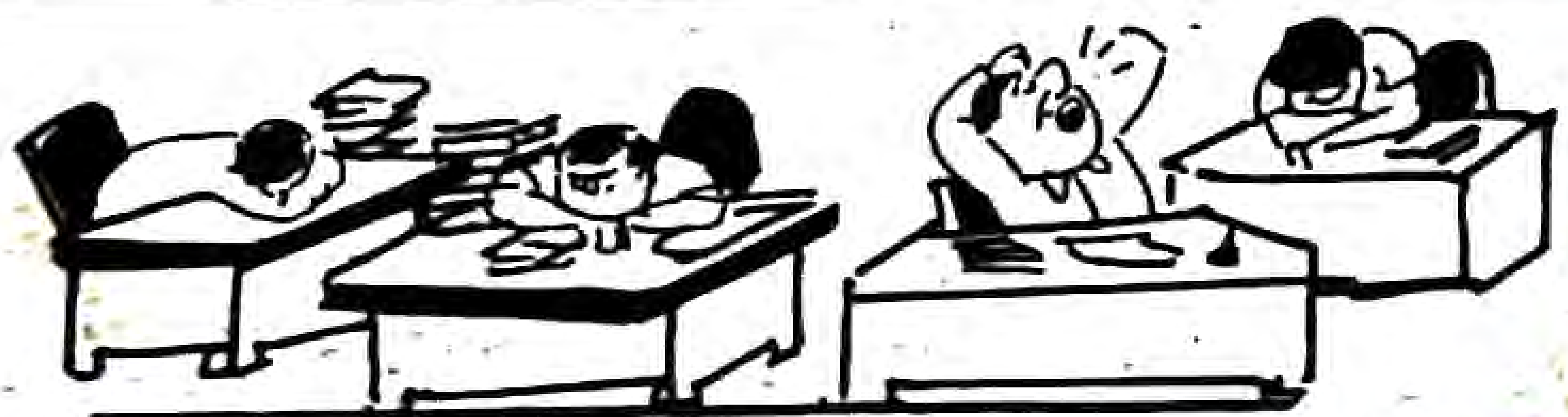
''என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள் என்னை?''

''முதலில் செய்வதாக உன் தெய்வத்தின்மேல் ஆணையிடு. பிறகு சொல்கிறேன்.''

ஆணை என்றதும் கள்ளன் சிறிது கலகலத்துப் போனான். விஷயம் ஏதோ விபரீதம் என்று அவனுக்கு உள்ளூரத் தெரிந்தாலும் விக்கிரம பாண்டியனை எதிர்த்து ஏதும் சொல்லத் தைரியமில்லாதவனாய், ''சரி மகாராஜா! கள்ளழகர் ஆணை! நீங்கள் சொல்கிறபடி செய்கிறேன். ஆனால் கொலை மட்டும் முடியாது. கள்ளன் எதிரிக்கு எதிரே நின்று வெட்டுவான், மறைந்திருந்து வெட்ட மாத்திரம் துணிய மாட்டான்,'' என்றான்.

விக்கிரம பாண்டியன் லேசாகச் சிரித்துவிட்டு, ''உன்னை யாரையும்

ஏன் இப்படி?

கொலை செய்யச் சொல்லவில்லை. சுபமான காரியத்துக்குத்தான் ஏவப் போகிறேன். அதுவும் தமிழ்நாட்டுக்கு மிகவும் நன்மை பயக்கக் கூடியது,'' என்று மெள்ள விஷயத்துக்கு வந்தான்.

''சொல்லுங்கள்,'' என்றான் கள்ளன்.

''ஜாக்கிரதையாகக் கேள். இன்னும் இரண்டு மூன்று நாட்களில் வீர பாண்டியன் பெரும் படையுடன் இந்தக் கோட்டையை முற்றுகையிடப் போகிறான்.''

''யார் சொன்னது?''

''இன்றிரவு ஒரு பிரபு வந்தான் பார், அவன்தான் அரசகுமாரியிடம் தெரிவித்தான். அப்படி வீரபாண்டியன் இந்தக் கன்னி மாடத்தை முற்றுகையிட்டால்...''

''இதைக் காவல் புரிய ஆள் இல்லையே!''

''ஆளும் இல்லை, ஆயுதங்களும் கிடையாது.''

''அப்படியானால்?''

''நாலே நாட்களில் வீர பாண்டியன் கோட்டைக் கதவை உடைத்து உள்ளே புகுந்து உங்கள் அனைவரையும் வெட்டிப் போடுவான். அத்துடன் உங்களுக்கெல்லாம் சம்பளம் கொடுக்கும் அரசகுமாரியையும் தூக்கிச் செல்வான்.''

''அட கடவுளே!''

''கடவுளை அழைத்துப் பயனில்லை. அதைத் தடுக்க வழிசெய்ய வேண்டும்.''

''வழி இருக்கிறதா?'' என்று கேட்ட கள்ளன் குரல் பயத்தால் சற்று ஆடியதை அபராஜிதன் கவனித்தான்.

விக்கிரம பாண்டியன் கள்ளன் பயத்தைத் தனக்கு அனுகூலமாகக் கொண்டு மேலே தொடர்ந்தான்: ''வழி இருக்கிறது. வழி செய்யவே உன்னை ரகசியத்தில் இங்கு அழைத்தேன்.

''என்ன வழி? அதற்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும்?''

''நான் கொடுக்கும் ஓலையை நீ எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்.''

''எங்கே?''

''இங்கிருந்து இரண்டு காத தூரத்திலுள்ள ஊருக்கு. ஊர் பொன்னமராவதிக்கு வெகு அருகிலிருக்கிறது.''

''யாருக்குக் கடிதம்?''

''என் தந்தைக்கு.''

''யார், குலசேகர மன்னனுக்கா?''

''ஆம்.''

''அவர் என்ன செய்ய முடியும்?''

''நீ துரிதமாக என் ஓலையை அவரிடம் கொடுத்தால் அவர் தமது வீரர்களுடன் உடனே புறப்பட்டுக் கன்னி மாடம் வருவார். எந்த நிமிஷத்திலும் அவருக்குத் துணை நிற்கும் வீரர்கள் நூறு பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இங்கு வந்தவுடன் தகுந்த பாதுகாப்புடன் நாம் கார்குழலியை இங்கிருந்து கொண்டுபோய் விடலாம். அப்புறம் வீரபாண்டியன் இங்கு வந்தால் வெறும் கோட்டைதான் இருக்கும்.''

கள்ளன் சிறிது நேரம் ஏதோ யோசித்தான். பிறகு கேட்டான், ''இந்த நல்ல யோசனையை அரசகுமாரியிடமே சொன்னாலென்ன?'' என்று.

கள்ளன் கேள்வி பாண்டியனுக்கு உள்ளூர ஆத்திரத்தை மூட்டிவிட்டாலும் அவன் மேலுக்குச் சாந்தமாகவே பதில் சொன்னான்: ''சொல்லலாம். ஆனால் இது அவர்கள் காதில் தற்சமயம் ஏறாது.''

''ஏன்?''

''அரசகுமாரிக்குத் துன்மந்திரிகள் இருவர் இருக்கிறார்கள். அவள் இஷ்டப்பட்டாலும் அந்த இருவரும் அரச குமாரியை இங்கிருந்து நகர விடமாட்டார்

''என்னது! உங்க எம்.டி. இறந்திட்டார்ங்கிறதுக்காக எல்லாரும் ஆபீஸ்ல தூங்கறீங்களா?''

''ஆமாங்க! இரண்டு நாள் 'துக்கம் அனுஷ்டிக்கவும்'னு சர்குலர் அனுப்பறதுக்குப் பதிலாக 'தூக்கம் அனுஷ்டிக்கவும்'னு தப்பா அடிச்சிட்டாங்களாம்.''

—ஆ. நல்லமுத்து

அழகான காட்சி இதமளிக்குது

ஆஹா! தாமரைமேல் வைரக்கல்போல் ஜொலிக்கும் இக்காட்சி என் நெஞ்சத்தை நெகிழ்த்தியது. ஏன் தெரியுமா? அந்திப்பொழுது வானத்தின் செந்நிற ஒளியிலே, கோட்டையின் நடுமண்டபம் அப்படித்தான் தோற்றமளிக்கிறது. ஏங்கித்தவிக்கும் புகைப்படக்காரரைப் போல், இக்காட்சியை, பலதடவை படம்பிடித்தேன்.

இந்த கலைச்சின்னத்தின் ஜன்னல்களிலும், கோபுரத்தின் உலோகங்களிலும் சூரிய ஒளிபட்டு, கதிரவன், ஆயிரம் துண்டுகளாய்ச் சிதறியது. அப்போது, கிழக்கத்திய இசை காற்றிலே மிதந்து வந்தது.

மாபெரும் அறிவீனச்செயல்

குவிந்து கிடக்கும் அழுகிய உணவுப்பண்டங்கள்மீது ஈக்கள் மொய்க்கின்றன. இங்கே மாடுகளும், பன்றிகளும் உணவைத் தேடுகின்றன. இப்போது, நிச்சயமாக ஒரு சுற்றுலாப்பயணி, மலைபோல் குவிந்து கிடக்கும் குப்பைமேட்டில் மேலும் பழத்தோலை எறிகிறார். பன்றிகள் முண்டியடித்து ஓடுகின்றன.

உங்களுக்குச் சொந்தமான மரபுச் செல்வத்தைப் பாதுகாக்க உதவுங்கள்

உங்கள் பயணத்தின்போது, நீங்கள் காணமுடிகிறது. உலகில் வேறு எங்கும் ஈடுஇணையற்ற வகையில், பாரதத்தின் பொன்மயமான மரபுச் செல்வம். எண்ணற்ற கோட்டைகள், கலைச் சின்னங்கள் மற்றும் ஆலயங்களில்.

கள். ஆகையால் அரசகுமாரியின் இஷ்டத்தையும் மீறித்தான் இந்தக் காரியத்தை நாம் சாதிக்க வேண்டும். நீ சம்மதித்தால் என் தந்தை இங்கு வந்ததும் உனக்கு நூறு பொற் காசுகள் இனாம் தருகிறேன். நாளையே என் தந்தை மதுரை சிம்மாசனத்தில் உட்காரலாம். அப்பொழுது உன் அந்தஸ்து எத்தனை உயரும் பார்,'' என்று ஆசை காட்டினான் விக்கிரம பாண்டியன்.

சிறிது நேரம் சம்பங்கித் திரைக்கு அப்புறத்திலிருந்து சம்பாஷணை ஏதும் காதில் கேட்கவில்லை. கள்ளன் நீண்ட நேரம் யோசித்துவிட்டு இறுதியில் சொன்னான்: ''மகாராஜா! நீங்கள் சொல்லும் பணியைச் செய்கிறேன். நீங்கள் கொடுக்கப்போகும் பொற் காசுகளுக்காக அல்ல. ஆனால், இந்தக் கோட்டையிலுள்ள அத்தனை பேரையும், முக்கியமாக எங்கள் அரசகுமாரியையும் வீர பாண்டியன் சினத்திலிருந்து காக்கத்தான். ஓலையைக் கொடுங்கள்.''

''ஓலையை இன்னும் எழுதவில்லை. முதலில் உன்னுடைய சம்மதத்தைத் தெரிந்துகொண்ட பிறகு எழுதலாமென்றிருந்தேன். காலையில் ஓலையை எழுதி முடித்துவிடுகிறேன். அடையாளத்துக்கு என் முத்திரை மோதிரத்தையும் தருகிறேன்,'' என்றான் விக்கிரம பாண்டியன்.

''நான் எப்பொழுது புறப்பட வேண்டும்?'' என்று வினவினான் கள்ளன்.

''நாளை இரவு எல்லோரும் உறங்கியபின் கோட்டை வாசற் கதவுகளைத் திறக்க நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்,'' என்றான் விக்கிரம பாண்டியன்.

''உங்களை எங்கு சந்தித்து ஓலையைப் பெறுவது? தங்கள் அறைக்கு வரட்டுமா?''

''வேண்டாம். நானே சந்திக்கிறேன். உன்னைச் சந்திப்பது, ஓலையைக் கொடுத்தனுப்புவது எல்லாம் என் பொறுப்பு, இடையில் நாமிருவரும் சந்தித்தால்கூட ஒருவருடன் ஒருவர் பேச வேண்டிய அவசியமில்லை. புரிகிறதா?''

கள்ளனுக்கு நன்றாகப் புரிந்துவிட்டபடியால் ''சரிதான்,'' என்று ஒரே வார்த்தையிலேயே பதிலை முடித்துக் கொண்டான்.

''சரி, நீ போய்ப் படுத்துக் கொள்,'' என்று அவனை அனுப்பிவிட்ட விக்கிரம பாண்டியனும் பூனைபோல் அடிமேலடி வைத்து நடந்து கட்டிடங்களின் முன்புறத்துக்காகச் சென்றான்.

அவர்கள் சென்று வெகு நேரம் வரை சம்பங்கிக் கொடிக்கு அருகிலேயே நின்றிருந்த பாண்டிய சேனாதிபதியும் முடிவில் நகர ஆரம்பித்தான். மனதில் ஏதேதோ எண்ணங்கள் அலைபாயக் கட்டிடங்களின் பக்கமாகச் செல்லாமல் கோட்டையின் தென்புறச் சுவரை நோக்கி மெல்ல நடந்தான். விக்கிரம பாண்டியன் எண்ணம் சந்தேகத்துக்குச் சிறிதும் இடமின்றி விளங்கி விட்டது அபராஜிதனுக்கு.

அங்கிருந்து கார்குழலியை மெல்லத் தூக்கிச் சென்று விட்டால் வீர பாண்டியன் அவளைத் தொடர இஷ்டப்பட மாட்டானென்று விக்கிரம பாண்டியன் மனப்பால் குடித்திருக்கிறானென்பதையும், அவ்வெண்ணம் காரணமாகவே வீரபாண்டியன் கோட்டையை வளைக்கு முன்பு தகப்பன் உதவி கொண்டு பெண்ணைத் தட்டிக்கொண்டு போய்விட உத்தேசிக்கிறானென்பதையும் அபராஜிதன் திட்டமாகப் புரிந்துகொண்ட போதிலும் இந்தச் சிக்கலை எப்படித் தீர்ப்பதென்பதை அறியாமல் திண்டாடினான்.

'நெல்லைப் பாண்டியனான குலசேகரனுக்குச் சோழர்கள் ஆதரவிருக்கிறது. அவன் சோழ நாட்டு வீரர்கள் நூறு பேர்களுடன் வந்தால் கோட்டைக்குள் அவனை விட முடியாதென்று யார் சொல்ல முடியும்? அவன் வரும் சமயமறிந்து விக்கிரம பாண்டியன் கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்துவிட்டால் யார் மறுக்க முடியும்? வீர பாண்டியன் படையெடுப்பு சீக்கிரமே ஏற்படக்கூடிய ஸ்திதி இருக்கும்போது அதனின்று தப்ப மார்க்கம் கிடைத்தால் கார்குழலி அதை ஏற்கமாட்டாளென்பது என்ன நிச்சயம்? அவளைத் தப்புவிப்பது போல் பாசாங்கு செய்து அப்பனும் பிள்ளையும் அவளைச் சோழ நாட்டுக்கு கடத்திச் சென்று, அதே ராட்சச விவாகத்தை விக்கிரம பாண்டியன் செய்து முடித்தால் கார்குழலியின் கதி என்ன?

'ஏதும் தெரியாத சிறுபிள்ளை போல் இருக்கும் இந்த விக்கிரம பாண்டியன் கல்லுக்கடியில் மறைந்துறையும் கருநாகம் போல்,

ஏதுமறியாத கார்குழலியை ஒழிக்கத் திட்டம் போட்டு உள்ளூறத் தன் விஷ ஜ்வாலையைக் கக்க ஆரம்பித்து விட்டாளே. இந்த விஷப் பாம்பை எப்படிச் சமாளிப்பது?' என்று இப்படிப் பலவாறாக யோசனை செய்த அபராஜித பல்லவன் இந்தச் சிக்கலுக்கு ஏதும் விடை கிடைக்காதவனாய்க் கோட்டையைச் சுற்றி நடந்து கடைசியாகத் தன் அறைக்குச் சென்று மஞ்சத்தில் வீழ்ந்து அதிகக் கவலையால் நித்திரை வராமல் புரண்டு கொண்டிருந்தான். நேரம் ஏறிக் கொண்டே போனதுகூடத் தெரியாமல் மஞ்சத்தில் புரண்டுகொண்டிருந்த சேனாதிபதி திடீரெனத் துள்ளி எழுந்து, ''சொக்கா! டேய் சொக்கா?'' என்று அவசரமாகச் சொக்கப் பெருமாளை எழுப்பினான்.

சொக்கப் பெருமாள் ஏதோ சாட்டையால் அடிக்கப்பட்டவன்போல், குத்துக்கல் போல் சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்து, ''என்ன எசமான்?'' என்று வினவினான்.

''பொழுது விடிந்ததும் நீ இந்தக் கோட்டையை விட்டுப் போய்விட வேண்டும்,'' என்றான் சேனாதிபதி.

சொக்கப் பெருமாள் ஏதும் புரியாமல், ''எங்கே எசமான்?'' என்று வினவினான்.

இருவரும் அந்தச் சமயத்தில் தனியே இருந்த போதிலும் அபராஜிதன் சொக்கப் பெருமாளைத் தனியே அழைத்து, அவன் காதில் கிசுகிசுவென்று சில வார்த்தைகளைச் சொன்னான். அவற்றைக் கேட்கக் கேட்க சொக்கப் பெருமாள் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி ஏறிக் கொண்டிருந்தது. சேனாதிபதி விஷயத்தைக் கூறி முடித்ததும் அதை ஆமோதிப்பவன்போல், ''உத்தரவு எசமான்,'' என்றான் சொக்கப் பெருமாள்.

''அதோ அந்த மூலையிலிருக்கும் விளக்கின் திரியைத் தூண்டிவிட்டு விளக்கை இப்படி எடுத்து வா, ஓலையையும் எழுத்தாணியையும் எடு!'' என்று உத்தரவிட்ட அபராஜிதன் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் சொக்கப் பெருமாள் விளக்குக் காட்ட ஓர் ஓலையில் ஏதோ அவசர அவசரமாக எழுதி முடித்து ஓலையைச் சொக்கப் பெருமாளிடம் கொடுத்துவிட்டு மஞ்சத்தில் சாய்ந்து மன நிம்மதியுடன் உறங்கிவிட்டான்.

மன நிம்மதியுடன் படுத்ததால், சேனாதிபதி நீண்ட நேரம் தூங்கி விட்டான். கன்னி மாடக் கோட்டையின் பொழுது புலர்ந்ததையோ, தாரைகள் ஊதப்பட்டதையோ அறியாமலே சூரியன் உதயமான வெகுநேரம் மட்டும் தூங்கிக் கொண்டேயிருந்த சேனாதிபதியைச் சொக்கப் பெருமாள், ''எசமான், எழுந்திருங்கள். அரசகுமாரி தங்களை அழைத்து வரச் சொல்லி ஆள் அனுப்பியிருக்கிறார்கள்,'' என்று எழுப்பினான். தூக்கம் கலைந்து நேரமாகிவிட்டதை உணர்ந்து மஞ்சத்திலிருந்து துள்ளி எழுந்த சேனாதிபதியும், ''இன்னும் சிறிது நேரத்திற்குள் வருவதாகச் சொல்!'' என்று வந்த வீரனுக்குப் பதில் சொல்லியனுப்பிவிட்டு ஸ்நானபானங்களை முடித்துக் கொண்டு புது உடை அணிந்து கோட்டை வாசலுக்கு எதிரிலிருந்த மாடிப் படிகளில் ஏறிச் சென்றான். மாடியறைக்குள் நுழையுமுன்பு, கண்கள் முன்பு தெரிந்த காட்சியைக் கண்டு சட்டென்று உள்ளே நுழையாமல் வாயிற்படியிலேயே சிறிது தாமதித்தான். அவனுக்கு நேர் எதிரில் பின்பக்கமாகப் பலமாக இறுக்கிக் கட்டப்பட்ட கைகளுடன் மார்க்கீயன் வேல் தாங்கிய இரு வீரர்களுக்கிடையே நின்றுகொண்டிருந்தான். பக்கவாட்டில் இரண்டு ஆசனங்களில் கார்குழலியும் விக்கிரம பாண்டியனும் அமர்ந்திருந்தார்கள். கார்குழலிக்கு ஒருபுறத்தில் சற்றுத் தள்ளி நின்ற அடிகளார், உள்ள நிலையை அரைப் புன்முறுவலுடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மார்க்கீயனைப் பற்றிய விசாரணை துவங்கி விட்டதென்பதை அறிந்த சேனாதிபதி தான் உள்ளே போவதா அல்லவாவென்று தயங்கிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், ''வாருங்கள்! உங்களுக்காகத்தான் காத்திருக்கிறோம்,'' என்று கிள்ளையினுமினிய குரலில் கார்குழலி அழைத்ததும் மந்திர உச்சாடனத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுச் செல்லும் சிம்மம்போல் மெள்ள நடந்து அவளுடைய ஆசனத்துக்கு வலது புறத்தில் போய் நின்று கொண்டான். ஒரு புறம் அபராஜிதனும் மற்றொரு புறம் அடிகளாரும் நிற்கவே ஏதோ பெரிய படை பலத்தைப் பெற்றுவிட்ட தைரியத்தோடு கார்குழலி தன் விசாரணையைத் தொடங்கினாள்.

(தொடரும்)

37. அல்லிப் பூம்பொழிலும் அன்னப் பேடையும்

1

மூன் கட்டிடத்து மாடியறை, மேலே வளைந்தோடிய கமான்களுடனும் இடையே இருந்த இரண்டு பிரம்மாண்டமான தூண்களுடனும் கிட்டத்தட்டப் பெரிய மண்டபம் போலவே காட்சியளித்தது. எதிரிகளைத் தடுப்பதற்காகக் கோட்டைச் சுவர்களைப் பலப்படுத்திய மழவராயன், உள்ளிருந்த கட்டிடங்களில் அதிகக் கவனம் செலுத்திப் பழுது பார்க்காததால், தூண்களில் செதுக்கப்பட்டிருந்த சில பிம்பங்கள் மூக்கை இழந்தும், ஒற்றைக் கண்களில் குழி விழுந்தும், வாயில் காரை உதிர்ந்து பொக்கையாகவும், பல விபரீதத் தோற்றங்களுடன் நின்று கொண்டிருந்தன. எதிரேயிருந்த பெரிய சாளரங்களில்கூட மரம் சற்றுச் சக்கை பெயர்ந்திருந்தது. இத்தனை விவகாரங்களிலும் சிற்பியின் கைத்திறமை காரணமாக மாடியறை மிகக் கம்பீரமாகவே விளங்கியது. விசாரணை தொடங்கிய சமயம் காலை நேரமாதலாலும் கதிரவனும் விசாரணையைப் பார்க்கும் ஆவலுடன் எழுந்து வானத்திலேறத் தொடங்கி விட்டபடியாலும் சாளரங்களில் ஒன்று கிழக்குப் பக்கமாக அமைந்து கதவுகளும் நன்றாகத் திறந்து விடப்பட்டிருந்தமையாலும் கார்குழலியின் அந்த விசாரணை மண்டபத்துக்குள் வெயில் பட்டை பட்டையாகத் தரையில் விழுந்து தூரத்தே உட்கார்ந்திருந்த அரசகுமாரியின் மலர்ப் பாதங்களையும் லேசாகத் தழுவலாயிற்று. சூரியன் கிளம்பியதும் கன்னிமாட உறைவிடங்களிலிருந்து சிறகடித்துக் கிளம்பிய புறாக்களின் சப்தம் வெளியே கேட்டதோடு, அப்புறாக்களிலொன்று சாளரத்திலும் வந்து அமர்ந்து விசாரணையை உற்றுக் கவனிக்கத் தொடங்கியது.

இடையே இருந்த ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து விசாரணையைத் தொடங்கிய கார்குழலி மீது கண்களை ஓட்டிய அபராஜிதன் அவள் நாட்டை ஆளப் பிறந்த ராணியென்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லையென்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்டான். அவள் உட்கார்ந்திருந்த தோரணையிலேயே அரச குடும்பத்தாருக்கு இருக்க வேண்டிய கம்பீரம் நன்றாகத் தெரிந்தது. கருணை வழிந்தோடிய அவள் மயிலை பாய்ந்த கருவிழிகளில் ஓரளவு உறுதியும் நிலைத்திருக்கக் கண்டான் அபராஜிதன். அன்று இத்தனைக்கும் கார்குழலி பிரமாதமாக அலங்காரம் எதுவும் செய்து கொள்ளவில்லை. பாண்டிய நாட்டு நெசவாளர் கைத்திறனை விளக்கும் லேசான சரிகை வேலைப்பாடமைந்த பட்டுச் சேலையொன்றைத்தான் அணிந்திருந்தாள். கழுத்திலிருந்த ஒரு வைர ஆபரணம் கூடச் சங்கிலும் வெண்மையான அவள் கழுத்தழகுடன் போட்டி போடச் சக்தியற்றுத் தவித்து வெட்கி வளைந்து கிடந்தது... வாரிக் கட்டிய ஜடையில் திருகுப்பூகூட இல்லாமல் இரண்டு செங்கழுநீர்ப் புஷ்பங்களை மட்டுமே அணிந்திருந்தாள். இவ்வளவு சொல்பமான அலங்காரத்தை அவள் இயற்கையழகு பெரிதும் ஈடு செய்திருந்தமையால் சர்வாபரண பூஷிதையாய்க் கொலு வீற்றிருக்கும் ஒரு ராணியைப் போல் விளங்கினாள் கார்குழலி. அவள் கரிய குழலிலும் பக்கவாட்டிலிருந்த சிவந்த கன்னத்திலும் வெண் கழுத்திலும் மைவிழிகளிலும் கண்களை ஓடவிட்டிருந்த பாண்டிய சேனாதிபதி கண்களோடு இதயத்தையும் உணர்ச்சிகளையும் ஓடவிட்டிருந்தபடியால் கார்குழலி விசாரணை

யைத் துவக்கி மார்க்கியனைக் கேட்ட முதல் கேள்வியைச் சரியாகக் கவனிக்க வில்லை. இரண்டாம் முறை அவள் கேள்வியைத் திருப்பிய பிறகுதான் சற்றுச் சுரணை வந்து விசாரணையில் கருத்தைச் செலுத்தலானான்.

கார்குழலி தன் கரிய விழிகளை இலேசாக உயர்த்தி எதிரே நின்ற யவன வீரனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்: ''மார்க்கியா! கோட்டையைப் பாதுகாக்க உன்னை அமர்த்தினோம். கோட்டைக்குள் ரகளை விளைவிப்பதற்காக அல்ல. நேற்று நடந்து கொண்ட முறைக்கு என்ன சமாதானம் சொல்லுகிறாய்?''

மார்க்கியன் பதிலேதும் சொல்லாமல் மரம் போல நின்றான். கார்குழலி கேள்வியைத் திருப்பி, ''என்ன மார்க்கியா! கேட்டதற்குப் பதில் ஏதும் இல்லையே.. மௌனத்தால் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்கிறாயா?'' என்று வினவினான்.

மார்க்கியன் பதில் சொல்லும் முன்பு விக்ரபாண்டியன் தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டத் தொடங்கி, ''இதில் சந்தேகமென்ன? மௌனமாயிருந்தால் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டதாகத் தான் அர்த்தம். தவிர, இதில் விசாரணை என்ன இருக்கிறது? இவன் செய்த காரியங்களைத்தான் நாம் கண்கூடாகக் கண்டோமே!'' என்றான்.

இதைக் கேட்ட அடிகளார் லேசாகச் சிரித்து விக்ரமபாண்டியனை நோக்கி, ''விக்ரமா! நீ பாண்டிய நாட்டு மன்னனானால் விசாரணை எப்படி நடக்குமோ தெரியாது. ஆனால், குற்றவாளியை விசாரித்த பிறகே தண்டிப்பதென்ற ஒரு வழக்கம் தமிழ்நாட்டில் நீண்ட நாளாக இருந்து வருகிறது. அத்துடன் வழக்கு என்று வந்தால் வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட இருவர் தம் சொல்லையும் ஏழு தரம் கேட்டுத்தான் தீர்ப்புச் சொல்ல வேண்டியதென்று விதியும் இருக்கிறது. அத்தனை தூரம் சிரமப்படுவது உன்னைப் போன்ற அரச குமாரர்களுக்குக் கஷ்டமாயிருக்கலாம். ஆனால், மழவ நாட்டுப் பரம்பரையில் அது சர்வ சகஜம்,'' என்று சுட்டிக் காட்டினார்.

''நாம் நேற்றுக் கண்ணால் கண்டதைவிடப் பிரமாதமாக எதை இந்த விசாரணையில் கண்டு பிடித்துவிடப் போகிறீர்கள்?'' என்று அடிகளாரை நோக்கிச் சீறினான் விக்ரம பாண்டியன்.

''சிவ சிவ! கண்ணால் காண்பதும் பொய்; காதால் கேட்பதும் பொய்; தீர விசாரிப்பதே மெய்,' என்ற அறிவுரை ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டு விக்ரம பாண்டியனை அர்த்தபுஷ்டி நிரம்பிய விழிகளால் அடிகளார் பார்த்தார்.

கார்குழலி இருவர் மீதும் கனல் கக்கும் விழிகளைப் பாய்ச்சினாள்.. ''அடிகளாரே! விசாரணை மண்டபம் நினைவிருக்கட்டும்,'' என்றாள்.

அடிகளார் மிகப் பணிவுடன், ''அரசகுமாரி! அதைத் தாங்கள் அந்தப் பக்கத்திலிருக்கும் பிற்காலப் பாண்டி மன்னருக்குத் தெளிவுபடுத்துவதுதான் அவசியம்,'' என்று கூறிவிட்டார். அத்தனை பணிவிலும் அவர் விக்ரம

பாண்டியனைப் பார்த்த பார்வையில் பணிவோ, மதிப்போ இருப்பதாகப் புலப்படவில்லை.

அத்துடன் இந்த விவாதம் அடங்கவே, கார்குழலி மார்க்கியனைப் பார்த்து மேலும் சொல்லலானாள்: ''மார்க்கீயா! உன்னை இந்தக் கோட்டையைப் பாது காக்க வீரர்களை அழைத்து வர அமர்த்தினோம். நீயோ கள்ளர்களை அழைத்து வந்திருக்கிறாய். போதாததற்கு அவர்களைக் குடிக்க வைத்துப் போதையையும் நன்றாக ஏற்றி யிருக்கிறாய்,'' என்று சொல்லிக் கொண்டே போன அரசகுமாரியை— இடையே தடுத்த மார்க்கீயன், ''அரச குமாரி! விக்ரம பாண்டியன் அழைத்து வர முடியுமா? அல்லது பாண்டியப் படை வீரர்களைத்தான் திரட்டிக் கொண்டு வர முடியுமா?'' என்று வினவினான்.

கார்குழலி மார்க்கீயனைப் பார்த்து விக்ரம பாண்டியனையும் பார்த்தாள். விக்ரம பாண்டியன் முகத்தில் கோபம் ஏறிக் கொண்டிருந்தது. ''அவன் ஏதோ உளறுகிறான். அவன் செய்த குற்றத்திற்கு மரண தண்டனைதான் விதிக்க வேண்டும். இரண்டு கள்ளர்களைக் கூப்பிட்டு இவனை வெட்டிப் போடச் சொல்லுங்கள்,'' என்று ஒரு வழியாக முடிவு கட்டினான்.

மரணம் கண் முன்னால் தோன்றிய அந்த வினாடியிலும் யவன வீரனான மார்க்கீயன், சிறிதும் கலங்காமல் கார்குழலியை நோக்கிச் சொன்னான்: ''அரசகுமாரி, தங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு போக இருபது இருபத்து ஐந்து வீரர்கள் தேவை என்றுதான் அவர் சொன்னார்; அதற்காக இரண்டு முத்து வளையல்களையும் கொடுத்தார். ஒரு பெண்ணை, அதுவும் ராஜகுமாரியைத் தூக்கிச் சென்று அகப்பட்டுக் கொண்டால் தண்டனை என்னவென்பது தங்களுக்குத் தெரியாததல்ல, இத்தகைய வேலையைச் செய்ய மழவப் படையோ வேறு எந்தப் படையையோ சேர்ந்த நாணயமான வீரன் எவனாவது வருவானா? இது கொள்ளைக்காரன் செய்ய வேண்டிய வேலை. கொள்ளைக்காரர்களை அமர்த்தினேன். தவிர, இன்னொரு விஷயம்....''

''என்ன?'' என்று கேட்டாள் கார்குழலி.

''தங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு

வரவேண்டும் என்று அந்த மகாப் பிரபு சொன்னாரே தவிர, இந்த மாதிரிக் கோட்டையைக் காக்க வேண்டியிருக்கும், முற்றுகையைச் சமாளிக்க வேண்டி யிருக்கும் என்ற தகவல் எதையும் சொல்ல வில்லை. சொல்லியிருந்தால் இந்தக் கள்ளர்களும் வந்திருக்க மாட்டார்கள்,'' என்றான் மார்க்கீயன்.

கார்குழலி பக்கவாட்டில் திரும்பி விக்ரம பாண்டியனை நோக்கி, ''இது உண்மைதானா?'' என்று வினவினாள்.

''ஆமாம். அதையெல்லாம் இவனிடம் சொல்ல வேண்டிய அவசிய மென்ன?'' என்றான் விக்ரம பாண்டியன் வெகு அலட்சியமாக.

''அவசியமென்னவா! நாம் கன்னிமாடத்தில் சரண் புகுவதென்றால் அதைக் காக்கக்கூடிய வீரர்களைப் பொறுக்காமல் கள்ளர்களைப் பொறுக்குவ தால் லாபமென்ன?'' என்று வினவினாள் கார்குழலி.

விக்ரம் பாண்டியன் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அடிகளாரின் கூரிய புத்தி மட்டும் விஷயத்தை ஓரளவு ஊகித்துக் கொண்டது. 'பயங்கொள்ளியான விக்ரம பாண்டியன் யுத்தத்தை எதிர்பார்க்க வில்லை. தான் கார்குழலியை அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டதைக் கேட்டதும் வீரபாண்டியன் மானத்துக்கு அஞ்சி மழவராயன் பெண்ணைத் தொடர மாட்டான். தானே அவளை மணந்து கொண்டு மழவராயனைத் தன் பக்கம் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்ற குருட்டு யோசனையினாலேயே விக்ரம பாண்டியன் இந்தக் கள்ளர்கள் போதும் என்றிருந் திருக்கிறான்,' எனப் புரிந்து கொண்ட அடிகளார், ''விக்ரம பாண்டிய மகாராஜா, வீரபாண்டிய மகாராஜா வுடன் யுத்தத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை

நிருபர்: ஏன் உங்களை அந்தப் படத்திலே ஸ்கிரீன் ஓரமாகவே காட்டுறாங்க?

நடிகர்: நான் அந்தப் படத்திலே சைடு ரோல்லதானே நடிச்சேன்!

—வி. சாரதி டேச்சு

போலிருக்கிறது,'' என்று பகிரங்கமாகவும் சொன்னார்.

கார்குழலி ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களை விக்ரம பாண்டியன் மீது லயிக்க விட்டாள். விக்ரம பாண்டியனுக்கு உள்ளூர இருந்த ஆத்திரத்திற்கு அந்தப் பார்வை தூபம் போட்டது போல் இருந்தது. ஆத்திரம் ததும்பும் குரலில் அடிகளாரைப் பார்த்து, ''ஏன் எதிர் பார்க்கவில்லை?'' என்று எரிந்து விழுந்தான்.

அடுத்த கேள்வி மார்க்கியனிடமிருந்து எழுந்தது. ''எதிர்பார்த்திருந்தால் இந்த இரண்டு மூன்று நாட்களில் நீங்கள் ஏன் ஆயுதங்களைச் சேகரிக்க முயலவில்லை? வீரபாண்டியன் முற்றுகையிட்டால் கோட்டைக்குள் உணவுப் பொருள்கள் தேவையாயிருக்குமே, அவற்றை ஏன் சேகரிக்கவில்லை?'' என்று கேட்டான் மார்க்கியன்.

''விகிரமனுக்கு வாயு பட்சணத்தில் நம்பிக்கை போலிருக்கிறது,'' என்றார் அடிகளார் சற்று இகழ்ச்சியுடன்.

விக்ரம பாண்டியன் ஏதும் பதில் சொல்ல மாட்டாமல் திணறினான். மார்க்கியனாலும், அடிகளாராலும் தன் சாயம் மெல்ல வெளுப்பதை உணர்ந்த விக்ரம பாண்டியன், ''எல்லாம் இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்குத்தானே? அதுவரையில் இவர்கள் ஆடுகிறபடி ஆடட்டும்,' என்று உள்ளூரத் தீர்மானித்துக் கொண்டு எதற்கும் மூர்க்கனான மார்க்கியனை முதலில் ஒழித்துவிட முடிவு செய்து, ''அரசகுமாரி! என் ஏற்பாடுகளைப் பற்றியும் அதன் காரணங்களைப் பற்றியும் பிறகு சமாதானம் சொல்லுகிறேன். முதலில் இவன் விசாரணை முடியட்டும். இவன் கோட்டைக்குள் இருக்கும் படைத் தலைவன் ஒருவன் செய்யத் தகாத காரியத்தைச் செய்திருக்கிறான். உங்கள் நட்புக்குப் பாத்திரமான இந்தப் பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவைத் தாக்கியிருக்கிறான். பிறகு அவன் ஆட்கள் அவர் பணியாளனை ஒழித்துக் கட்டப் பார்த்திருக்கிறார்கள். பிறகு இவனைக் கைது செய்ய உத்தரவிட்டோம். அதற்கு இவனும் இவன் தூண்டுதலின் மேல் இவன் வீரர்களும் கீழ்ப்படியவில்லை. முதலில் பாண்டியப் பிரபுவைத் தாக்கிய குற்றம், பிறகு கைதாக உத்தரவிட்ட பின்பு அதை எதிர்த்து நின்ற குற்றம், கோட்டையில் குழப்பம் விளைவித்த குற்றம்—இம் மூன்று குற்றங்களுக்கும் மரண தண்டனையைத் தவிர வேறு தண்டனை கிடையாது,'' என்று தன் கட்சியை எடுத்துக் கோவையாகச் சொன்னான் விக்ரம பாண்டியன்.

கார்குழலி மார்க்கியனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள். குற்றச்சாட்டுக்களில் ஒன்றைக்கூட மறுக்க முடியாமல், பிரம்மாண்டமாக, ஆனால் பரிதாபமாக நின்ற மார்க்கியனை என்ன செய்வதென்று புரியாமல் திகைத்த கார்குழலியின் உதவிக்கு வந்த அபராஜிதன், ''அரசகுமாரி! விக்ரம பாண்டியன் குற்றச்சாட்டுக்களில் தவறு இருக்கிறது. உத்தரவு கொடுத்தால் சொல்கிறேன்,'' என்றான். மார்க்கியனும், கார்குழலியும் ஆச்சரியம் ததும்ப, அபராஜிதனை ஏக காலத்தில் பார்த்தார்கள். எந்தப் பிரபுவைக் கொல்லத் தான் பிரயத்தனம் செய்தானோ, அந்தப் பிரபு தன் பக்கத்தில் பேச முற்பட்டதைக் கண்ட மார்க்கியன் பிரமித்துப் போனான்.

''குற்றச்சாட்டுக்கள் தவறா?'' என்று கார்குழலிகூடப் பிரமிப்புடன் வினவினாள். அடிகளார் மட்டும் பிரமிப்படையவில்லை. சேனாதிபதியின் யோசனைகள் எந்த மார்க்கத்தில் சஞ்சரிக்கின்றன என்பதை அவர் பூரணமாகப் புரிந்து கொண்டிருந்தார்.

அபராஜிதன் தன் கட்சியை விளக்கிச் சொல்லத் துவங்கி, ''அரசகுமாரி! மார்க்கியன் என்னைக் கொல்ல முயன்றது உண்மை. ஆனால், அது குற்றமாகாது. நான் பாண்டிய உடைகளை அணிந்து வந்திருக்கிறேன். பாண்டியர்களிடமிருந்து நீங்கள் எதிர்ப்பை எதிர்பார்க்கிறீர்கள். ஆகையால் என்னை வேவுகாரனென்று நினைத்திருக்கலாம். தவிர, உள்ளே வந்ததும் எங்கள் இருவருக்குள் வார்த்தை தடித்தது. நான் அவனுக்கு மூளையில்லை

என்றேன். அதனால் வெகுண்டு என் மீது பாய்ந்தான். வீரனாயிருப்பவன் தன்னை அவமதிப்பவன் மீது சண்டையிடுவது குற்றமாகாது. மேலும், அவனைக் கைது செய்யக் கோட்டைத் தலைவியான நீங்கள் உத்தரவிடவில்லை. உத்தரவிட்டது நான். உத்தரவிட எனக்கு இங்கு என்ன அதிகாரம்? என் உத்தரவுக்கு அவன் கீழ்ப் படிய வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகையால் குற்றமும் ஏதுமில்லை.''

''உங்கள் பணியாளைத் தாக்கியதும் குற்றமில்லையோ?'' உக்கிரமாக எழுந்தது விக்ரம பாண்டியனின் கேள்வி.

''பணியாளைத் தாக்கியது கள்ளர்கள். அதுவும் சுய நினைவில் இல்லாத சமயத்தில். ஆகவே, அது மன்னித்து விடக்கூடிய குற்றமே,'' என்றான் அபராஜிதன்.

கார்குழலி சற்று நேரம் யோசித்துவிட்டு, ''பிரபு! இவன் கட்சியை நீங்கள் எடுத்துப் பேசியதால் என்னையே குழப்பி விட்டீர்கள். இவனுக்கு என்ன தண்டனை விதிக்கலாம்? அதையும் நீங்களே சொல்லிவிடுங்கள்,'' என்றாள்.

''குற்றமில்லாதபோது தண்டனை ஏது? இவனை மன்னித்து விடுங்கள்.''

மரணத்தின் வாயிலிருந்து வெகு சாமர்த்தியமாகத் தன்னை இழுத்துவிட்ட பிரபுவின் மீது நன்றி ததும்பும் கண்களைச் செலுத்தினான் மார்க்கியன். அபராஜிதன் அவனை நோக்கிக் கூறினான்: ''நீ வீரன். ஆனால், வீரனுக்குத் தகாத முறையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறாய். உன் வீரர்களை அளவுக்கு மீறிக் குடிக்க அனுமதித்திருக்கிறாய். உன் உத்தரவுக்கும் கீழ்ப்படியாத முறையில் அவர்கள் நடந்து கொள்ளும் அளவுக்கு அவர்களுடன் உறவாடுகிறாய். சரியான படைத் தலைவனுக்கு இது லட்சணமல்ல. படைத் தலைவனாயிருப்பவன் தன் வீரர்களிடமிருந்து அதிகம் கலக்காமல் ஒதுங்கி நிற்க வேண்டும். அவசியமானபோது அவர்களைத் தண்டித்தும், இதர சமயங்களில் அவர்களை உற்சாகப்படுத்தியும் அவர்கள் பயத்துக்கும், மதிப்புக்கும் பாத்திரமாக வேண்டும். கள்ளர்கள் திறமை மிக்க வீரர்கள். சரியான தலைவனிருந்தால் நன்றாகக் கட்டுப் பாட்டுடன் போரிடக் கூடியவர்கள். அத்தகைய ஒரு தலைவனாக நீ மாற

இரண்டு படங்களுக்கும் குறைந்த பட்சம் ஆறு வித்தியாசங்கள் உள்ளன. விடை: 77'ம் பக்கம்

"குடும்பத்தினரின் கேசத்தை சேதப்படுத்துவது சோப்,
என்பதை நான்
அறிந்திருந்தால்...!"

"ஆனால் இப்போது அவர்களது கேசம்
ஆரோக்கியத்தினால் பளபளக்கிறது."
"என் இதயம் பெருமையால் பூரிக்கிறது."

சோப் நிஜமாகவே உமது கேசத்தை சேதப்படுத்தும்

நினைத்துப் பாருங்கள்! கேசத்தை சோப்பினால் கழுவி, பின் என்னைப் தடவுவதே சிறந்தது என நான் கருதியிருந்தேன். ஆனால் அடுத்த வீட்டு மீனா சொன்னாள்; சோப் கேசத்தை சேதப்படுத்துகிறது; கேசத்தின் இயற்கை எண்ணெயைக் கழுவி, அதை சொர சொரப்பாக்கி, மங்கலாக ஜீவனில்லாமல் செய்கிறது என்று.

புதிய க்ளினிக் ப்ளஸ் புரொட்டீன் உள்ள ஷாம்பூ

மீனா சொன்னாள், எந்த சோப்பிலும் இல்லாத ப்ரொட்டீன் உள்ள புதிய க்ளினிக் ப்ளஸ் ஷாம்பூ உபயோகிக்கும்படி. அது கேசத்திற்கு நிஜமான ஆரோக்கியம் தருகிறது. அவளது குடும்பத்தினரின் கேசம் சுத்தமாக, ஆரோக்கியமாக இருப்பதிலிருந்தே. நான் அதை காண முடிகிறது

சுத்தமான கேசம், ஆரோக்கியத்துடன் பளபளக்கும் கேசம்

ஆச்சரியம்! புதிய க்ளினிக் ப்ளஸ் செழுமையானது, அடர்த்தியானது. தூய்மையாக சுத்தம் செய்கிறது. மேலும், இதன் விசேஷ ஃபார்முலா, கேசத்தின் நுனிவரை உறுதியாக்குகிறது. எனவே கேசம் எளிதில் சேதமாவதோ, முறிவதோ இல்லை.

கேசம் அடர்த்தியாக வளர்கிறது ஆரோக்கியமாகத்

தோற்றமளிக்கிறது. அதை உணரவும் முடியும்! புதிய க்ளினிக் ப்ளஸ் இதமானது. எனவே, இதை அடிக்கடி உபயோகிக்கலாம் குழந்தையின் முடியில்கூட! உங்கள் குடும்பத்ினர்க்கு, புதிய க்ளினிக் ப்ளஸ் ஷாம்பூவின் விசேஷ பராமரிப்பை நல்குவீர் பிறகு பாருங்கள் ஆரோக்கியத்தின் பொலிவை'

புதிய
க்ளினிக் ப்ளஸ்
ஆரோக்கியத்துடன் பளபளக்கும் சுத்தமான கேசத்திற்கு

புரோட்டீன் உள்ள ஷாம்பூ

இந்துஸ்தான் லீவர் லிமிடெடின் தரமிக்க தயாரிப்பு

HTA 2224

வேண்டும். கோட்டைப் பாதுகாப்பில் யவனர்கள் இணையற்றவர்களென்று பெயர் வாங்கியவர்கள். அந்தப் பெயரைக் காப்பாற்றிக் கொள். இன்னும் சில நாட்களில் வீரபாண்டியன் வந்தால் அவனுக்குப் பதில் சொல்லக்கூடிய வகையில் உன் படை வீரர்களைப் பழக்கிக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வா.''

இந்த உபதேசத்தை அபராஜிதன் செய்து முடித்ததும், மார்க்கியன் கார்குழலியை நோக்கி, ''அரசகுமாரி! ஒரு வேண்டுகோள்!'' என்றான்.

''என்ன?''

''என் வீரர்களை நான் அடக்கி விடுவேன். கோட்டைப் பாதுகாப்புக்கு அது மாத்திரம் போதாது.''

''வேறென்ன வேண்டும்?''

''மழவப் படை வீரர்களையும் என் வீரர்களையும் இணைத்து ஒரே படையாக வகுக்க வேண்டும். இரண்டு நாட்களில் ஆகாரங்களைச் சேர்க்கவும், ஆயுதங்களைச் சேகரிக்கவும், இருக்கும் ஆயுதங்களைச் செப்பனிடவும் முயற்சி எடுக்க வேண்டும். அதற்கெல்லாம் போர்த் தந்திரமும் வீரர் பணியக் கூடிய போர்த் திறனும் வாய்ந்த சிறந்த கோட்டைத் தலைவன் தேவை.''

''அதற்குத்தான் விக்ரம பாண்டியர் இருக்கிறாரே?''

இதைக் கேட்டதும் கட்டிடமே அதிரும்படியாக நகைத்தான் மார்க்கியன். ''விக்ரம பாண்டியனால் இது முடியாது. ராஜகுமாரி. அவருக்கு எதிரில் என் வீரர்கள் நடந்து கொண்ட மாதிரியைத்தான் நீங்கள் கவனித்தீர்களே. இங்குள்ளவர்களில் அந்தப் பதவியை வகிக்க இந்தப் பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவால்தான் முடியும்,'' என்றான்.

கார்குழலி தயக்கத்துடன், ''நம்மை எச்சரிக்க வந்திருக்கும் அவரை அந்த அபாயத்தில் சிக்க வைப்பது.....'' என்ற அவள் வார்த்தைகளை இடையிலேயே வெட்டிய அபராஜிதன், ''பெரிய மகிழ்ச்சி தரும். அரசகுமாரிக்குச் சேவை புரிவதைவிடப் பெரிய வேலை எதுவும் எனக்குத் தற்சமயம் இல்லை,'' என்றான். நன்றி நிலவும் பார்வையொன்றை அபராஜிதன்மீது வீசிய கார்குழலி அத்துடன் விசாரணை முடிந்துவிட்டதென்ற காரணத்தால் இருப்பிடம் செல்ல ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தாள்.

இப்படித் திடீரென கோட்டைக் காவலனாக நியமிக்கப்பட்ட அபராஜிதன், அன்று மாலைக்குள்ளாகவே கோட்டையைப் பரபரப்படையச் செய்து விட்டான். மழவர் படையையும் கள்ளர் படையையும் கோட்டையின் இரண்டு பக்கங்களிலும் நிறுத்தினான். உணவுப் பொருள்களைச் சேகரிக்கவும், கொல்லர்களை அழைத்து வரவும் அக்கம்பக்கத்துக் கிராமங்களுக்கு ஆட்கள் அனுப்பப்பட்டார்கள். மாலைக்குள் வியாபாரம் கோட்டை வாசலில் துரிதமாக நடக்கலாயிற்று. கோட்டைக்குள் கொல்லர்கள் பட்டறை போட்டு இரும்பைக் காய்ச்சி வேல் முனைகளுக்கு அலகு அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கோட்டை பூராவிலும் இரும்படிக்கும் சத்தமும், வியாபார பேரக் கூச்சலும், வீரர்கள் கோஷமுமாக ஒரே அமர்க்களமாக இருந்தது. மாலையில் வியாபாரிகளை அனுப்பி விட்டுக் கொல்லர்களை மட்டும் இரவு பூராவும் வேலையைத் தொடரச் சொல்லிய அபராஜிதன், அந்தத் தொல்லையிலிருந்து சற்று விடுதலை பெற சாயந்திரம் ஒரு முறை ஸ்நானத்தை முடித்துக் கொண்டு மெல்லிய மேலங்கியொன்றைத் தரித்து நந்தவனத்துக்குள் நுழைந்தான். நுழைந்தவன் நேராக அல்லிப் பூம்பொழிலின் கரைக்குச் சென்று சிந்தனை அலைகளை எங்கெங்கோ ஓடவிட்டுக் கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தான்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சிந்தனையைச் சிதற அடிக்க எழுந்தது ஒரு குரல். ''தனிமையே ஒரு சுவர்க்கம் போலிருக்கிறது.'' என்ற வார்த்தைகளால் கனவு கலைந்து அபராஜிதன் பின்னுக்குத் திரும்பினான். எண்ணங்களையெல்லாம் ஒரே அள்ளாக அள்ளும் கள்ளினும் மயக்கம் தரும் பேரெழிலுடன் அவனுக்கு வெகு அருகில் மோகனச் சிரிப்புடன் வெண்பட்டு அணிந்து அன்னப் பேடையென நின்றிருந்தாள் கார்குழலி.

(தொடரும்)

சந்தனம்

நேற்று வரை
மாற்றுக் கட்சிக்காரரின் படத்தின்மீது
சாணத்தை வீசிய கரங்கள்,
இன்று தம் கட்சியில்
இணைந்துவிட்ட சேதி கேட்டு,
சந்தன மாலை அணிவிக்க
முந்திக் கொண்டு நீள்வதேன்?
அரசியலில்
சாணத்தின் பெயர் சந்தனமோ?
இல்லை,
சந்தனமே உன் பெயர்
சாணமா?

—செங்கை முருகு எழுதிய 'நெருப்பு வளைய'த்திலிருந்து.

ஆறு வித்தியாசங்கள் விடை:

● பெட்டி ● பூட்டு ● படம் ● சாவி ● இருதா ● பீரோ.

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

மஸாஜ், நைட் கிளப், செக்ஸ் காட்சிகள் நடத்தும் போக்கிரி நகரங்களில், 'மட்டத்திலும் மட்டம், மகா மட்டம் எது?' என்று யாராவது போட்டி வைத்தால் பாங்காக் நகரமே பரிசு பெறும்.

அங்கு 'பேட் பாங்க' தெரு என்று ஓர் இடம். ஷேவிங் செய்துகொள்ள ஒரு சலூனில் நுழைந்துவிட்டேன். பெரும்பாலும் சலூன்களில் அங்கு பெண்கள் தான் ஷேவிங் செய்கிறார்கள்.

உள்ளே சென்ற பிறகுதான் அங்கே கொஞ்சம் விவகாரங்களும் உண்டு என்று தெரிந்தது. 'செக்ஸ் ஷேவ்' என்று ஒரு வகை ஷேவிங் உண்டு என்ற அறிவிப்பைப் பார்த்தேன். 'என்னடா இது. ஷேவிங்கில்கூட இந்த நகரில் ஏதோ கோளாறு உண்டு போலிருக்கிறதே' என்று நெளிந்தவாறு, பெண் பணியாளரிடம் அதைப் பற்றி விசாரித்தேன்.

அவர் சொன்னார்: ''நான் சொல்லமாட்டேன். இருபத்தைந்து ரூபாய் கொடுத்து நீங்கள் உள்ளே போகலாம்,'' என்றாள்.

நான் ஏன் உள்ளே போகிறேன்? சற்றுப் பொறுத்து அந்த வகை ஷேவிங் செய்து கொண்டு உள்ளிருந்து வெளியே வந்த ஒரு நபரை விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டேன்— 'செக்ஸ் ஷேவ்' என்றால் என்ன என்று.

அவர் சொன்னார்:

''வெளி ஹாலில் போட்டிருக்கிற மாதிரியேதான் உள் அறையிலும் நாற்காலி போட்டிருக்கிறார்கள்.

ஷேவிங் செய்து கொள்ள வந்த கஸ்டமர், நாற்காலியில் உட்கார வேண்டியது.

மேலாடையில்லாமல் (டாப் லெஸ்) இருக்கும் அழகி அவருக்கு ஷேவ் செய்து விடுவாள். மழுமழுப்பாக ஷேவ் செய்திருக்கிறோமா என்று தன் கையால் சலூன்காரி தடவிப் பார்ப்பதற்குப் பதில்—

(அந்தக் கண்ணராவிக் கிளுகிளுப்பை என்னன்னு சொல்றதுங்க.)

நெஞ்சாரக் கஸ்டமரை முகத்தில் தேய்த்து, எங்கேயாவது சொர சொரவென்று இருக்கிறதா என்று பார்க்கிறாள். பிறகு மீண்டும் ஷேவிங் செய்கிறாள்.

அப்படி ஒரு தடவை கன்னங்களில் உருட்ட, ரூபாய் இருபத்தைந்து.

மீசை தாடியை மழிக்கக் கொள்ள ஒரு சலூனுக்குள் நுழைந்தால் இப்படியா மயக்கிக் காசு பறிப்பது?

பாங்காக் நகரில் பலவித மசாஜ்கள் உண்டு.

உடம்பு பிடித்து விடுகிறார்கள் என்பதைவிடப் பர்ஸைப் பிடித்து விடுகிறார்கள் என்பதுதான் பொருந்தும்.

மஸாஜ் பார்லரில் பிராவும் அணிந்த நூற்றுக் கணக்கான அழகிகள்— பல வேறு தேசத்தைச் சேர்ந்த அழகிகளின் கூட்டணியே—உள்ளது. ஒவ்வொரு அழகிக்கும் தலைக்கு மேலே ஒரு நம்பர்.

அதைக் கொண்டு, 'இந்தக் குறிப்பிட்ட தேசத்து அழகி' என்று தெரிந்து கொள்ளலாம். 'ஆறாம் நம்பரா? நார்வே நாட்டு அழகி!' 'ஒன்பதா? ஜப்பானிய அழகி!'—இப்படி.

எந்தத் தேசத்தைச் சேர்ந்த அழகி அல்லது அழகிகளைக் கொண்டும் மஸாஜ் செய்து கொள்ளலாம்.

'தொலைந்து போகிறது—ஏதோ பெண்கள் பிழைப்புக்காக இப்படி உடம்பைப் பிடித்து விடுகிற தொழிலைச் செய்து தொலைக்கிறார்கள்' என்று மனைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டாலும்—ஓர் அக்கிரமத்தைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது.

சாதாரண மஸாஜுக்கு ஐம்பது ரூபாய் வசூலிக்கிறார்கள். ஆயில் மசாஜ், பவுடர் மசாஜ் என்று எண்ணெயைத் தடவி, குளியல் தொட்டியில் அமுக்கி அரை மணி நேர உபசாரம் செய்து ஒரு

கன்னிமாடம்

கன்னிமாடம் கன்னிமாடம்

2-3-89

38. புஷ்ப பாணம்

மாலை மங்கும் நேரமாதலால் கன்னிமாடப் புழக்கடைத் தோட்டத்து வாவியுள்ளிருந்த ஓரிரு செங்கழுநீர்ப் புஷ்பங்கள் மூடிக் கொண்டு மொட்டுகளாகித் தண்ணீர் மட்டத்தில் சாய்ந்து நின்றன. அண்டை வீட்டுக்காரனின் அவதியால் உற்சாகப்படும் அயோக்கியனைப் போல் பக்கத்திலிருந்த ஆம்பல்கள் கூம்பிய வாய் திறந்து சிரித்துக் காற்றில் அலைந்து அலைந்து குதூகலித்தன. இந்த அநியாயத்தைப் பார்க்கச் சகியாதவைபோல், பறவைகள் தங்கள் இருப்பிடம் தேடிக் கூட்டம் கூட்டமாக ஆகாயத்தில் பறந்து சென்றன.

கன்னிமாடம் கன்னிமாடம் கன்னிமாடம்

அந்திப் பொழுதின் அழகு எங்கும் பரவிப் பரிமளித்துக் கிடந்தது. இருள் சூழ்ந்து காதலனை அடையப் போகிறோம் என்ற நினைப்பினால் அந்தப் பெண் தன் ஆகாய முகத்தில் வெட்கச் சிவப்பைக் காட்டினாள். அவள் இன்ப கீதத்துக்குச் சுருதி சேர்ப்பவைபோல், ஒட்டு மாந்தளிர்க் கிளைகளில் உட்கார்ந்திருந்த குயில்கள் 'கூகூ'வென்று இசைக்கத் தொடங்கின. அந்திப் பெண்ணின் முகச் சிவப்பு மட்டுமல்லாமல் ஸப்த வர்ணங்களும் தன் மேனியில் அடங்கியிருக்கும் கர்வத்தால் ஆண் மயிலொன்று தோகை விரித்து உல்லாசமாகத் தோட்டத்துப் புல்வெளியில் கம்பீரமாகத் தலையை உயர்த்தி நடந்து சென்றது. இந்த வேடிக்கையையெல்லாம் பார்ப்பதற்காகக் கன்னிமாடக் கோபுரப் பொந்துகளின் பக்கத்திலிருந்த விளிம்புகளில் புறாக்கள் அழகு நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

கன்னிமாடம் கன்னிமாடம் கன்னிமாடம்

கார்குழலியைப் பற்றிய கவலைகள் கருத்தில் அலை மோதிக் கொண்டிருந்ததால் இயற்கையின் இத்தனை விசித்திரங்களையும் சற்றும் கவனிக்காதவனாய் உட்கார்ந்திருந்த அபராஜிதன், தனக்குப் பின்னால் கார்குழலி நிற்பதைக் கண்டதும் அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு எழுந்திருக்க முயன்றான். "வேண்டாம், எழுந்திருக்க

சாண்டில்யன்

வேண்டாம், உங்கள் சுவர்க்கத்தை நான் கலைக்க வரவில்லை,'' என்று சொல்லிக் கொண்டே கார்குழலி அவன் பக்கத்தில மர்ந்தாள்.

அவள் மிகச் சமீபத்தில் உட்கார்ந் திருந்ததால் எத்தனை எத்தனையோ உணர்ச்சிகள் உடலை உருவியோடத் திண்டாடிய அபராஜிதன், அவள் கேட்ட முதல் கேள்விக்கோ, அடுத்தபடியாக சொன்ன வார்த்தைகளுக்கோ பதிலேதும் சொல்ல வகையற்றவனாய்ப் பக்க வாட்டில் கண்களைச் செலுத்தி அவளை ஒரு முறை பார்த்தான். அவள் கட்டி யிருந்த பாண்டிய நாட்டு வெண்பட்டின் தலைப்பில் பூ வேலைப்பாடு இரண்டு சாண் அகலத்துக்குச் செய்யப்பட்டிருந்த தால், அவள் மார்பகத்தை மறைத்தோடிய இடங்களில் சேலை ஒரே சித்திரமயமாகக் கிடந்ததன் காரணமாக கை தேர்ந்த சிற்பி யால் செதுக்கப்பட்ட பதுமைபோலக் காட்சியளித்தாள். கார்குழலி,. ஓரிரு மயிரிழைகள் அவள் சிவந்த வதனத்தில் தவழ்ந்து விளையாடின. இயற்கையாகவே மயிலை பாய்ந்த அவள் கருவிழிகளில் தீட்டப்பட்டிருந்த மை, இமைகளின் கருமையுடன் போட்டி போட முடியாத காரணத்தால் கண்களிலிருந்து சற்றுக் கசிந்து கண்களுக்கு அடியிலிருந்த சிவப்புப் பிரதேசத்தில் பட்டு, தனக்கும் ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு என்பதை நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தது. செயற்கைக் கறுப்பான மையின் திமிரைப் பார்த்து அவள் அஞ்சன விழிகள் இமைகளுக்கு அடியிலிருந்து சிரித் தன. அவற்றைவிட, அதிகமாக வெண் பற்களைக் காட்டி நகைத்த அவள் கழுத்தி லிருந்த விலை உயர்ந்த முத்துமாலை, அந்தச் சமயத்தில் கார்குழலியின் அந்தரங்கத்தில் என்ன எண்ணங்கள் ஓடுகின்றன என்பதை அறியும் நோக்கத் துடன் அவள் இதயத்தின் மேல் காதை வைத்துப் படுத்துக் கிடந்தது. மனத்தை அள்ள இத்தனை லாகிரிகளே போதுமே! அப்படியிருக்க, கார்குழலி எதற்காகத் தலையில் அத்தனை ஜாதி மல்லிகையை யும் அவற்றுக்கிடையே ஒரு மனோரஞ்சித மலரையும் சூட வேண்டும்.

இப்படி அவள் அழகின் ஒவ்வோர் அம்சத்தையும் கண்களால் விழுங்கிக் கொண்டு, வேனிற் காலத்தின் வெப்பத்தைத் தாங்காமல் மாலை நீராடியதன் விளைவாக இயற்கையாக அவள் உடலிலிருந்து வீசிக் கொண்டிருந்த ஸ்நானப் பொருட்களின் நறுமணத்

தாலும், தலையிலிருந்த ஜாதிப் புஷ்பத் தின் சுகந்தத்தாலும் அறிவை அறவே இழந்த அபராஜிதன் கார்குழலிக்குப் பதிலேதும் சொல்லாமலே அவள் மீது திரும்பிய கண்களை மீண்டும் அல்லிப் பொழிலுக்காக ஓடவிட்டான். அவன் நிலையைப் பார்த்த கார்குழலி மெல்லச் சிரித்தாள். குளத்திலிருந்த அல்லி மலர்களும் அவன் திண்டாட்டத்தைப் புரிந்து கொண்டதால் அவையும் சிரித்தன.

கார்குழலியின் சிரிப்பினால் சற்றே சிந்தனையும் சங்கடமும் கலந்த அபராஜிதன், வாயிலிருந்தும் மெள்ள வார்த்தைகள் உதிர்ந்தன. ''என்ன சிரிக்கி றீர்கள் ராஜகுமாரி?'' என்று கேட்டான் அபராஜிதன்.

''திடீரென்று மௌனியாகி விட்டீர்களே என்று சிரித்தேன்,'' என்றாள் கார்குழலி மெதுவாக, அவனை நன்றாக ஏறெடுத்துப் பார்த்து.

அத்தனைக்கும் அவள் பக்கம் திரும்ப தைரியமில்லாத அபராஜிதன், அல்லிகள் மீது கண்களை ஓட்டிய வண்ணமே சொன்னான்: ''நான் எப்படி மௌனியாக முடியும், ராஜகுமாரி?''

''ஏன் ஆக முடியாது?'' என்று 'நிரம்பாமென்சொல்' என்று தமிழ்க் கவிகள் வருணித்த தழுதழுத்த குரலில் கேட்டாள், கார்குழலி.

''யோகிகள்தான் மௌனிகளாக முடியும்.''

இத்தாலி நாட்டைச் சேர்ந்த சினிமா நடிகை இலோனா ஸ்டாலர். தேர்தலில் நின்று ஜெயித்து எம்.பி.யான இவர், அமெரிக்கா சென்று கலை நிகழ்ச்சி நடத்துவதற்காகத் தன் நாட்டு அமெரிக்கத் தூதரகத்தில் விண்ணப்பித்திருந்தார். ஆனால் அவருக்கு விசா மறுக்கப்படவே ரோம் நகரில் உள்ள தூதரகத்திற்குச் சென்று அங்கு கோஷமிட்டு ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினார்.

இதனால் எந்த விதப் பலனும் கிட்டாததால் ஆத்திரம் அடைந்த அந்தப் பெண் எம்.பி. (நடிகை) தன் உடலை நன்கு மூடி மறைத்திருந்த கோட், மேலங்கி, பிரா இவற்றை அவிழ்த்து எறிந்துவிட்டு காபரே அழகிபோல ஆடினார். தனக்குச் சாதகமான பதில் கிடைத்த பிறகே வீடு திரும்பினார்.

—ஷா

''நீங்கள் யோகியாக முடியாதோ?'' விளையாட்டாகக் கேட்டாள் கார்குழலி.

அபராஜிதன் இதழ்களில் புன்முறுவல் சற்றே தவழ்ந்தது. ''முடியாமலென்ன ராஜகுமாரி? இப்பொழுது யோகியாகத்தான் ஆகிவிட்டேன்,'' என்றான்.

''சொல்வதை விளக்கித்தான் சொல்லுங்களேன்,'' என்று கார்குழலி வினவினாள்.

''எனக்கு இப்பொழுது யோகம் அடிக்கிறது. ஆகையால் நான் யோகிதானே?''

''யோகமடிக்கிறதா?''

''சந்தேகமென்ன? இரண்டு பாண்டிய மன்னர்கள் மணத்துக்குப் போட்டியிடும் மழவராயன் மகள் சோழப் பேரரசின் அபிலாஷைக்கும் பாண்டிய நாட்டின் பிற்கால நிலைக்கும் இடையே தராசின் முள்ளைப் போல் நிற்கும் மேலைமங்கலத்தின் அரசகுமாரி, இந்த ஏழையின் தனிமையைத் தவிர்க்கத் தானாக முன்வரும்போது, அதை யோகம் என்று அழைக்காமல் வேறு எந்தப் பெயரிட்டு அழைப்பது?''

இதைக் கேட்ட கார்குழலியின் மலர் முகம் இன்னும் அதிகமாக மலர்ந்து அவள் இதழ்களில் இன்பப் புன்முறுவலொன்றும் படரவே, விஷமமாகக் கேட்டாள் அவள்: ''தாங்கள் யோகியாகிவிட்டதால் நான் யோகத்தைக் கலைப்பது சரியாகுமா?''

''ஏன் சரியாகாது?'' என்று அபராஜிதனும் பதிலுக்கு ஒரு கேள்வியை வீசினான்.

''யோகத்தைப் பெண்கள் கலைப்பதைப் புராணங்களில் கண்டித்திருக்கிறார்களே?''

''இது புராண யோகமல்லவே?''

''நீங்கள் சொல்வது.....''

''புரியாவிட்டால் கேளுங்கள் சொல்கிறேன். புராணங்களில் ரிஷிகள் தாங்களாக யோகியானார்கள். அதைக் கலைக்கப் பெண்கள் வந்தார்கள். என் விஷயம் அப்படியில்லையே?''

''ஏன் இல்லை?''

''என்னை யோகியாக்கியது நீங்கள். நீங்கள் உண்டாக்கியதை நீங்களே கலைத்தால் அது எப்படிக் குற்றமாகும்?''

மகிழ்ச்சி நிரம்பியதால் இதயம் விட்டுச் சிரித்தாள் மழவராயன் மகள். அப்படிச் சிரித்தபோது மெல்லப் பக்கவாட்டில் சாய்ந்த அவள் தேகம் லேசாகத் தன்மேல் படவே, விவரிக்க இயலாத இன்ப வேதனையை அடைந்தான் பாண்டிய சேனாதிபதி. அவன் வேதனையை அதிகமாக்கச் சாய்ந்த உடலை அகற்றாமலே மேலும், பேச்சுக் கொடுத்த கார்குழலி, ''உங்களோடு நான் எப்படிப் பேச முடியும்?'' என்றாள்.

''ஏன் பேச முடியாது?''

''நீங்கள் பேச்சில் வல்லவர்கள்.''

''யார் சொன்னது?''

''இன்னொருவர் சொல்வானேன்? நான்தான் காதாரக் கேட்டேனே.''

''எப்பொழுது கேட்டீர்கள்?''

''காலை விசாரணையின் போது. குற்றம் செய்தவனைக் குற்றமற்றவனாக்கி விட்டீர்கள்.''

''குற்றம் செய்தவன் யார்?''

''மார்க்கியன்.''

''உங்கள் விஷயத்தில் என்ன குற்றத்தைச் செய்தான்?''

''உங்களிடம் குற்றமிழைத்தால் அது எனக்குச் செய்த குற்றமாகாதோ?'' என்று துவங்கிய கார்குழலி அளவுக்கு மீறி

அந்தரங்கத்தைத் தெரிவித்து விட்டோமே என்ற நினைப்பால் சட்டென்று பேச்சை நிறுத்தினாள். அவள் சொற்களின் அர்த்தத்தை உணர்ந்து கொண்ட அபராஜிதனும் அல்லிக் குளத்திலிருந்து சரேலெனத் திரும்பி அவளை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். வாவியுள்ளிருந்த செங்கழுநீர்ப் புஷ்பத்துடன் போட்டி போடுவதைப் போல் அவள் முகம் தரையை நோக்கிச் சாய்ந்தது. ஆனால், விகசித்த அந்த மலர்த் தாமரை மட்டும் மூடவில்லை. மலர்ந்தது மலர்ந்தபடியே இருந்தது.

இருள் மெள்ள மெள்ளச் சூழத் தொடங்கிவிட்டதால், சாதாரணமாகவே கருத்தை அள்ளிச் செல்லும் கார்குழலியின் சோபித்த முகம் மிக மங்கலான வெளிச்சத்தில் அதிக மயக்கத்தைத் தரும்படியாக இருந்ததை அபராஜிதன் கவனித்தான். கூர்மையான அவள் கருவிழிகளில் புஷ்பத்திலிருந்து புஷ்பத்துக்குத் தாவும் நிலையற்ற வண்டுகளைப் போல் அவள் உடலின் பலவிடங்களில் நிமிர்ந்தும் மலர்ந்தும் அடங்கியும் சாய்ந்தும் கிடந்த மலர்களில் தாவித் தாவிச் செல்லத் தொடங்கி இறுதியாக முகத் தாமரையிலும், தாமரையில் பதிந்து கிடந்த இரு நீலோற்பலங்களிலும் செம்பருத்தியிலும் அழகான பட்டுக் கன்னங்களிலும் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கின.

இந்த ஆண்மகனின் கண்களின் ஓட்டத்தைக் கடைக் கண்ணால் கண்ட கார்குழலியின் தேகம் பூராவும் சொல்லவொண்ணாத நாணம் பரவியதால் ரத்தம் குபீரென்று பாய்ந்து முகத்திலும் கன்னங்களிலும் கடும் சிவப்பு ஏறியது. சேலை இறுகியிருந்ததால் ஏற்கனவே கன்றிக் கிடந்த இடை இன்னும் அதிகமாகக் கன்றி குங்குமச் சிவப்பாகி வெண்பட்டுச் சேலையிலும் ரத்த வர்ணத்தைச் சற்றே பாய்ச்சியது. வலிய அவனுடன் பேசிய தாமரைத் தளங்களைப் போன்ற இதழ்கள் லேசாகத் துடித்தன. விம்மிக் கிடந்த கவர்ச்சிப் பிரதேசங்கள் இன்னும் அதிகமாக உறுதிப்பட ஆரம்பித்ததால் இன்ப வேதனையைத் தாளாமல் அசைந்தாள் கார்குழலி. அவள் உடலிலிருந்த மலர்களே அபராஜிதனை அவஸ்தைப்படுத்தப் போதும். அப்படியிருக்க மன்மதன் வேறு எதற்காகத் தன் புஷ்ப பாணங்களை அவன் மீது சொரிய வேண்டும்.

இரண்டு பாண்டியர்கள் அடையப் போட்டி போடும்

சகுனம்

தமிழ்த் தாத்தா உ.வே. சாமிநாதய்யருக்கு சகுனத்தில் நம்பிக்கை உண்டா?

(கி.வா.ஜ. எழுதிய 'என் ஆசிரியர் பிரான்' என்கிற நூலிலிருந்து:)

ஒரு நாள் ஒரு முக்கியமான காரியமாக ஒருவரைச் சென்று ஆசிரியர் பார்க்க வேண்டியிருந்தது. அதற்காக வி. இராமானுஜாசாரியாரை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார். தமிழில் பாரதம் முழுவதையும் பலரைக் கொண்டு மொழிபெயர்க்கச் செய்து செப்பஞ் செய்து வெளியிட்டவர் அவர்; ஐயரவர்களிடம் சில நூல்களைப் பாடம் கேட்டவர்.

வீட்டை விட்டு வெளியே காலை வைத்தவுடன் வீதியில், ஒற்றைப் பிராமணர் வந்தார். அப்படி வந்தால் அதை அபசகுனம் என்று சொல்வார்கள். ஆகையால் இராமானுஜாசாரியார், ''இப்போது புறப்பட வேண்டாம். நம் எதிரில் ஒற்றைப் பிராமணர் வருகிறார்,'' என்றார்.

''அவரைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். நாம் போய் நம் காரியத்தை வெற்றியாகவே முடித்துக்கொண்டு வரலாம். போகலாம், வாருங்கள்'' என்று இராமானுஜாசாரியாரை அழைத்துக்கொண்டு ஆசிரியர் சென்றார்.

என்ன காரியமாகச் சென்றாரோ, அது நிறைவேறியது. இல்லத்திற்குத் திரும்பி வந்த பிறகு ஆசிரியர் இராமானுஜாசாரியாரிடம் சொன்னார்: ''நாம் புறப்பட்ட போது சகுனம் சரியாக இல்லை என்றீர்களே; இப்போது என்ன குறை வந்துவிட்டது? எல்லாம் சரியாகத்தானே முடிந்திருக்கிறது?'' என்றார்.

''உங்களுடைய தவத்தினால் அபசகுனம் கூட உங்களுக்கு ஒன்றும் செய்வதில்லை,'' என்றார் இராமானுஜாசாரியார்.

''அது அல்ல காரணம். எதிரே வந்த பிராமணரை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். கள்குடம் எதிரே வந்தால் நல்ல சகுனந்தானே?'' என்று கேட்டார்.

''பிராமணர் தாமே வந்தார்? கள்குடம் எங்கே வந்தது?'' என்று சொல்லி இராமானுஜாசாரியார் விழித்தார்.

''எதிரே வந்த பிராமணர் எப்போதும் கள்ளில் நீந்திக்கொண்டுதான் இருப்பர், என்பது எனக்கு முன்பே நன்றாகத் தெரியும். அவரே கள்குடந்தான். ஆகவே, அவர் வந்ததை நல்ல சகுனம் என்று நினைத்தேன்,'' என்றார் ஆசிரியர். இராமானுஜாசாரியார் சிரித்தார்.

—சு.

பைங்கிளியாள் தன் பக்கத்தே அமர்ந்திருந்தாலும், இருள் விளைவித்த அசந்தர்ப்பத்தாலும் அவள் உடல் தன் மீது அப்பொழுதும் உரசிக் கொண்டிருந்ததாலும், வளைந்து வளைந்து நெளிந்து நெளிந்து ஓடிய அவள் உடலின் இன்பப் பிரதேசங்கள் கண்களைத் தாக்கிய காரணத்தாலும் உன்மத்த நிலையை அடைந்த அபராஜிதன் அவன் மடியில் செயலற்றுக் கிடந்த அவள் பூங்கரத்தை எடுத்துத் தன் இரண்டு கைகளிலும் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டு, ''ராஜ குமாரி....'' என்று தயக்கத்துடனும் அவள் காதுக்கு மட்டும் கேட்கும் குரலிலும் மெல்ல அழைத்தான்.

''உம்....'' என்றாள் அவள் பதிலுக்கு. ஒரே தந்தியைச் சுண்டி விட்டால் சப்திக்கும் வீணை நாதத்தைப் போன்ற அந்த ஹூங்காரத்தைக் கேட்டு ஒரு முறை மென்று விழுங்கிய அபராஜிதன், ''ராஜ குமாரி! கனவு நிலைப்பதில்லை,'' என்று முணுமுணுத்தான்.

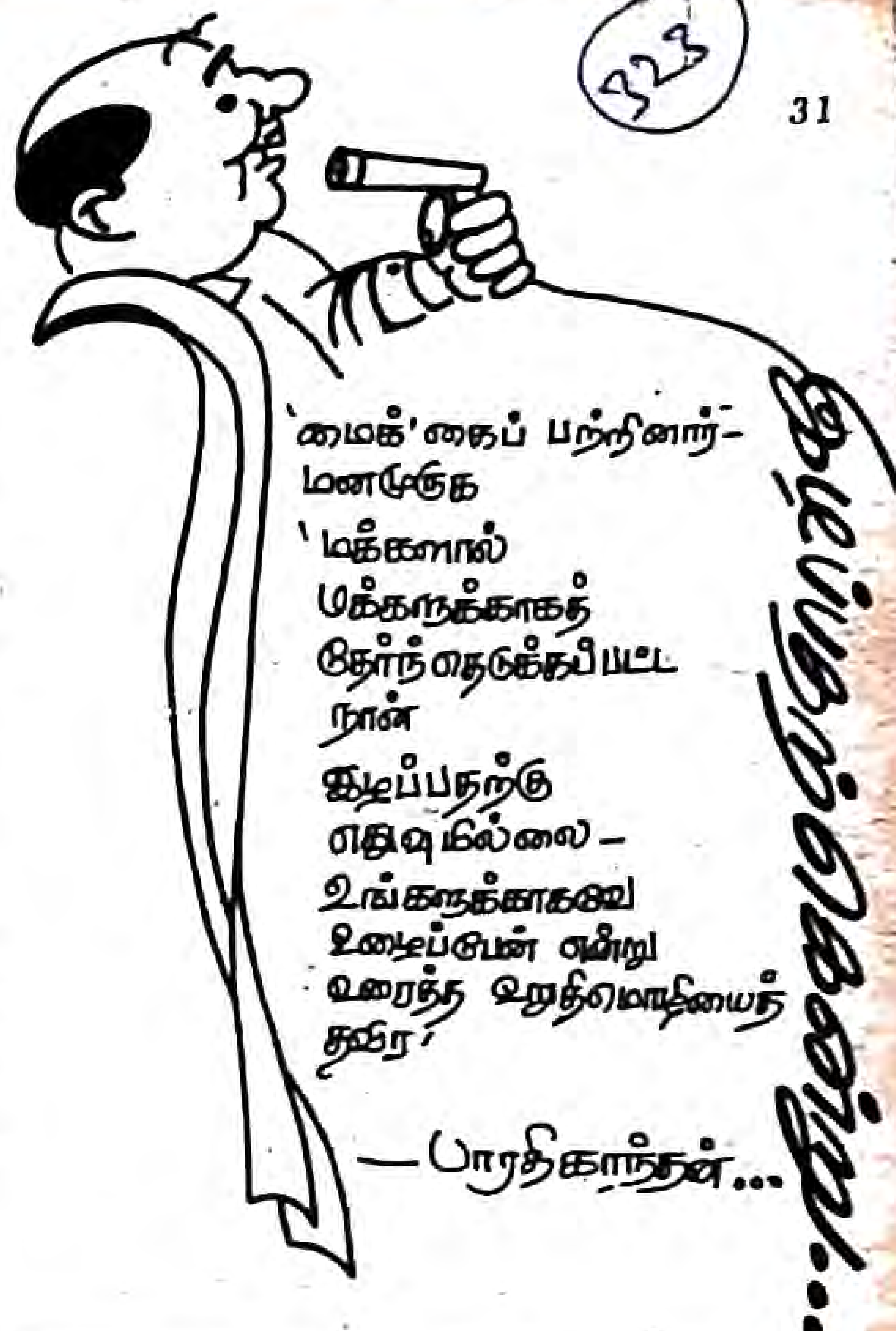
''ஆமாம்.''

''ஆமாம் என்றால்?''

''தாங்கள் தானே சொல்கிறீர்கள்?''

''அப்படியிருக்க, கனவு காண்பதில் பயனென்ன?''

கார்குழலி பதில் சொல்லவுமில்லை, கைகளில் சிறைப் பட்டுக் கிடந்த கரத்தை விடுவித்துக் கொள்ளவுமில்லை. அவள் பூங்கரம் ஒரு முறை அவன் கைக்குள்ளேயே 'இது கனவல்ல' என்று சுட்டிக்காட்டச் சுழன்றது. அவள் விரல்கள் அவன் விரல்களில் இரண்டை உடைத்துப் பாய்ந்து அவற்றுடன் பின்னிக் கொண்டு கரம் சுட்டிக் காட்டிய உண்மையை உறுதிப்படுத்த முயன்றன. எதற்கும் அஞ்சாத அபராஜிதன் இதயம் அந்தச் சமயத்தில் கனவேகமாக அடித்துக் கொண்டாலும், உணர்ச்சிகள் ஊசி முனையில் நின்றதால், அவன் விரல்கள் முரட்டுத்தனமாக அவள் விரல்களைப் பிடித்து அழுத்தின. அந்த முரட்டுத்தனம் அவளுக்கு வேண்டியிருந்தது. அவள் அவனைப் பார்த்து மோகனச் சிரிப்பு ஒன்றை வீசினாள். மெல்லிய பூங்கொடி தொத்தியேற முரட்டுக் கட்டை தேவையாயிருக்கத்தான் செய்கிறது. முட்கள் மேல் விகசிப்பதையே ரோஜாப் புஷ்பம் விரும்புகிறது. முரட்டுத்தனமும்,

மென்மையும் இயற்கையில் கலந்தே நிற்கின்றன. மென்மைக்கு முரட்டுத்தனமும், முரட்டுத் தனத்திற்கு மென்மையும் இன்பமூட்டும் சக்திகளாக வாய்க்கின்றன.

அவன் அப்படித் தன் கைவிரல்களை முறித்ததில் இன்பமே கண்ட கார்குழலி, அவனைப் பார்க்கச் சக்தியற்றவளாய் தன் முதுகை அவனுக்காகத் திருப்பிக் கொண்டு கையை விடுவித்துக் கொண்டாள். கை விடப்பட்டாலும் அவள் திரும்பியதால் தனக்கு வெகு அருகில் வந்துவிட்ட அவள் முதுகுப் பிரதேசத்தாலும் அதிலே நெகிழ்ந்து கிடந்த சேலையின் காரணமாகச் செவேலென்று தெரிந்த கழுத்துப் பிரதேசத்தாலும், அதற்கு மேல் பின்னியெடுத்து கட்டப்பட்டிருந்த கேசங்களில் செருகிக் கிடந்த மல்லிகைச் சரங்களாலும் சுய உணர்வை அறவே கைவிட்ட அபராஜிதன் 'எங்கு வந்திருக்கிறோம், எதற்காக வந்திருக்கிறோம்' என்ற யோசனைகளையெல்லாம் காற்றில் பறக்க விட்டு, அவள் தலையிலிருந்து தொங்கிய ஜாதிச் சரத்தை மீண்டும் சரியாக எடுத்து அவள் தலையில் செருகினான். முதுகுச் சேலையைச் சரிப்படுத்திவிடும் பாவனையில் அவள் இரு தோள்களின் வழவழப்பையும் கைகளின்

ஸ்பரிசத்தால் அறிந்து கொண்டான். கழுத்தைச் சுற்றியிருந்த அந்த முத்துமாலை ஏன் அவ்வளவு சிக்கிக் கிடக்கிறதென்று அவற்றையும் பிரித்தெடுத்தான். அவன் எண்ணங்கள் எங்கெங்கோ சுழன்றன. இந்த நிலையில் வீரபாண்டியன் அரண்மனையில் அந்தரங்க அறையிலிருந்த சமயத்தில் சிங்களத்துப் பைங்கிளியின் கழுத்தைத் தொடவும் வெறுத்த தன் மனம். கார்குழலியின் கழுத்திலே எதற்காகப் பதிந்து கிடக்கிறது என்று நினைத்தான். அதைப்பற்றி அவளையே கேட்போமென்று அவள் காதுக்கருகில் இதழ்களைக் கொண்டு போனான். இதழ்களுக்குத் துணிவில்லாததாலோ என்னவோ அவை காதுக்கருகில் போகக் கூசிக் கன்னத்தில் ஆழப் பதிந்து கிடந்தன. சற்று நேரம் கழித்துக் கழுத்தில் பதிந்தன. கழுத்தில் பதிந்ததால் உயர இருந்த கன்னத்தில் கார்குழலியின் பட்டுக் கன்னம் திருப்பித் தடவியது.

கார்குழலி லேசாகத் துவண்டாள். துவண்ட அவள் பூவுடல் அவன் மேல் பலமாகச் சாய்ந்தது. பயத்தால் பதுங்கும் குழந்தை போலவும், மரத்தின் பலமான கிளைகளில் உறையும் சின்னஞ்சிறு பறவை போலவும் அவள் அவன் அடைக்கலத்தை நாடினாள். அடைக்கலம் தர ஆசைப்பட்டுத் துடித்த அவன் கரங்கள் கைதியை உள்ளடைத்துக் கொள்ளும் சிறைக் கம்பிகள் போல் அவளைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டன. இருட்டு நன்றாகக் கவிழ்ந்து கொண்டது. உலகத்தையே மறந்து கரை மேல் வீற்றிருந்த காதலர்களைக் கண்டு அல்லி மலர்கள் நகைத்தன. கன்னிமாடப் புறாக்கள் வெட்கப்பட்டு உள்ளடைந்தன. மல்லிகை, முல்லை, காக்கரட்டைப் புஷ்பங்கள் மாந்தளிர்களுக்கு இடை இடையே திருட்டுத்தனமாக எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. புஷ்ப பாணனும் இரக்கம் சிறிதுமின்றி அவர்கள்மீது தன் மலர்க் கணைகளை இடைவிடாது பொழிந்தான்.

தங்களுக்கெனத் தனிச் சுவர்க்கத்தைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்ட அந்த இருவரும் இந்த உலகத்தை அடியோடு மறந்ததால் மாமரத்தில் தொங்கிய மல்லிகைக் கொடியின் மறைவில் ஓர் உருவம் நின்றிருந்ததையோ, அது தங்களை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்ததையோ கவனிக்கவே இல்லை.

(தொடரும்)

ராதிகா வராதது ஏன்?

1
2
3
4
5
6

முதல்வர் கருணாநிதி தலைமையில் 'நல்லவன்' படத்தின் 100'வது நாள் விழா நடந்தது. படத்தின் கதாநாயகி ராதிகா வரவில்லை.

அவரை எப்படியாவது விழாவிற்கு வர வைக்க வேண்டும் என்று 100'வது நாள் கேடயத்தில் விஜய்காந்த், டைரக்டர் எஸ்.பி. முத்துராமன், ராதிகா மூவரின் வண்ணப் படங்களையும் பதித்திருந்தார்கள். ஆனால் ராதிகா வரவில்லை.

இதற்கு முன்பு 'கூலிக்காரன்' படத்தின் வெற்றி விழா நடந்தபோது (மு.க. தலைமையில்) படத்தின் கதாநாயகி ரூபிணி வரவில்லை. அவர்களது அடுத்த படமான நல்லவன் படத்தின் நாயகி ராதிகா மேடைக்கு வந்து பேசினார்.

இப்போது நல்லவன் நாயகி ராதிகா வரவில்லை. அடுத்த படமான 'தெருப் பாடகன்' நாயகி அமலா மேடைக்கு வந்து பேசினார்.

—ரோமியோ

கன்னி மாடம்

325

39. அடிகளார் எச்சரிக்கிறார்

9.3.88

மாரன் மலர்க்கணையால் மதி மயங்கி உள்ளத்தோடு உள்ளம் உறவாட உணர்ச்சிகள் ஊஞ்சலாட, உன்மத்த நிலையிலிருந்த அந்த இருவரில் அபராஜிதனே முதலில் சுய உணர்வு பெற்றுத் தன் கரங்களில் சிக்கிக் கிடந்த அந்த இன்ப மலருக்குச் சற்றே சுதந்திரம் அளித்து லேசாக விலகி உட்கார்ந்தான். ஆனால், அந்தச் சுதந்திரத்தை அந்த மலர் விரும்பினால்தானே! சுதந்திரம் எல்லாச் சமயங்களிலும் இனிக்கிறதா என்ன? எந்த விஷயமும் வேம்பாயிருக்கும் வேளைகள் மனித வாழ்வில் எத்தனையோ உண்டு. காதல் வசப்பட்ட காரிகை தனிமைப்படும் போது அவளுக்குக் கற்கண்டு கசப்பதும் குளிர்மதி சுடுவதும் கவிஞர்கள் கண்ட காட்சிகள் அல்லவா!

ஆகவே, அபராஜிதன் அப்படித் தன்னை விட்டு விலகி உட்கார்ந்ததை விரும்பாத கார்குழலி, ''ஏன் விலகி உட்கார்ந்தீர்கள்?'' என்று கேட்கத் தைரியமில்லாமலும் மிதமிஞ்சிய நாணத்தால் என்ன செய்வது என்று விளங்காமலும் சேலையைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு, நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து விழிகளைத் தரையில் ஓட்டி வெகு நேரம் பேசாமலே இருந்தாள். இவள் மௌனத்தால் பெரிதும் சங்கடப்பட்டான் சேனாதிபதி. சற்று முன்பாகத் தான் தொட்டுப் பிடித்ததை எண்ணி எண்ணி ஏதோ செய்யக்கூடாத குற்றத்தைச் செய்து விட்டவன்போல் மனத்தில் விவரிக்க இயலாத கிலியாலும் வருத்தத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டு, அப்படியும் இப்படியும் அசைந்தான். 'பச்சிளங் குழந்தை போன்ற கார்குழலியை வீரபாண்டியன் முற்றுகையினின்று காப்பாற்ற வந்த நான் இந்தத்

சாண்டில்யன்

தனிமையில் அவள் பலவீனத்தைப் பயன் படுத்திக் கொண்டது நியாயமா?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டு, மனசாட்சி குத்தியதால் பெரிதும் மனம் கலங்கித் திண்டாடினான். ''அரசன் மகளான கார்குழலி எங்கே? நாட்டை விட்டு விரட்டப்பட்டுப் பரதேசி போலிருக்கும் நானெங்கே? எங்கள் இருவருக்கும், எசமானிக்கும் அடிமைக்கும் இருக்கக்கூடிய உறவைவிட வேறென்ன உறவு இருக்க முடியும்? அப்படியிருக்க இந்தப் பைத்தியக்கார எண்ணத்தில் என் மனம் ஏன் புகுந்தது?' என்று நினைத்து ஏங்கினான்.

கார்குழலியின் எண்ணங்கள் அவன் எண்ணங்களுக்கு நேர் விரோதமான திக்கில் பிரவேசித்துக் கொண்டிருந்தன. வெறி பிடித்த வீரபாண்டியனாலும் கோழையான விக்கிரம பாண்டியனாலும் துன்புறுத்தப் பட்ட தனக்கு, உண்மையாகவே ஒரு வீரன் கிடைத்தானே என்பதில் கள்ளமற்ற அவள் உள்ளம் களிப்புற்றிருந்தது.

'அந்தப் புருஷனின் பெயர் என்ன? அவன் யார்?' என்ற விவரங்களை அறிந்துகொள்ளவும் அவள் மனம் ஆசையால் துடித்தது.

தனக்கும் அப் பிரபுவுக்கும் உறவு இத்தனை தூரத்துக்கு நெருங்கிய பிறகு, அவரையே கேட்பதில் தவறில்லையென்ற நோக்கத்தால் மெள்ள சம்பாஷணையைத் துவக்கி, ''பிரபு!'' என்றாள்.

கார்குழலியின் வாயிலிருந்து உதிர்ந்த இனிமையான அந்த ஒரு சொல் திடீரென்று மயக்கத்தைக் கலைக்கவே அபராஜிதன் தலை நிமிர்ந்து, ''ஏன் ராஜகுமாரி?'' என்று திரும்பினான் மெதுவாக.

கார்குழலி அவன் பக்கம் திரும்பாமல், திரும்பிய முதுகைத் திரும்பியபடியே இருக்கவிட்டு, தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டே, ''இன்னும் ராஜகுமாரிதானா?'' என்று கேட்டாள்.

''இன்னும் என்ன, எப்பொழுதும் நீங்கள் ராஜகுமாரிதான்.''

''மற்றவர்களுக்குச் சரிதான். உங்களுக்கு?''

''மற்றவர்களுக்கும் எனக்கும் என்ன வித்தியாசம்?'' என்று பதில் சொன்ன அபராஜிதன் லேசாக நகைக்கவும் செய்தான்.

அவன் சிரிப்பை லட்சியம் செய்யாமல் கார்குழலி, ''மற்றவர்கள் எனக்கு...'' ஏதோ தொடங்கிப் பாதியிலேயே வெட்டியதை, ''அடிமைகள்!'' என்று பூர்த்தி செய்தான் சேனாதிபதி.

''அப்படியே இருக்கட்டும். நீங்கள்?''

''ஏன், நானும்தான் உங்களுக்கு அடிமை. இதில் உங்களுக்கு இன்னும் சந்தேகமிருக்கிறதா ராஜகுமாரி?''

அவன் தனக்கு அடிமை என்று சொன்னதால் பெரிதும் பூரிப்படைந்தாலும், அவன் காட்டிய மரியாதையால் வெறுப்படைந்த கார்குழலி வெகுண்டு, ''உங்களுக்கு! ராஜகுமாரி! வார்த்தை

களில் வர வர மரியாதை ஏறுகிறதே தவிர குறையக் காணோம்,'' என்றாள்.

அபராஜிதன் உதடுகளில் புன்முறுவலொன்று தவழ்ந்தது. அவன் கேட்டான்: ''ஏன் ராஜகுமாரி! அடிமைக்கு எசமானியிடம் மரியாதையிருக்க வேண்டாமா?''

''இருக்க வேண்டியதுதான். சில அடிமைகள், சில சமயங்களில் மரியாதையும் சில சமயங்களில் உரிமையும் காட்டுவதுதான் விந்தையாயிருக்கிறது,'' என்றாள் அவள்.

அவள் 'சில' என்று சுட்டிக் காட்டியது தன்னைத்தான் என்று அபராஜிதன் புரிந்துகொண்டாலும், அதை வெளியில் காட்டாமலே சற்று நேரம் மௌனமாயிருந்துவிட்டு மெள்ள அவள் தோளை ஒரு முறை தொட்டு, ''குழலி!'' என்று அழைத்தான்.

அப்படி அவன் சொந்தமாக அழைத்ததால் அங்கம் குளிர்ந்த கார்குழலி தலையை உயர்த்தி முதுகைப் பக்க வாட்டில் வளைத்துத் தன் மலர் முகத்தை அவனுக்காகத் திருப்பிப் புன்முறுவல் செய்து, ''பிரபு! இப்பொழுதுதான் புரிந்ததா?'' என்றாள்.

அத்தனை இருட்டிலும் ஈட்டிகள் போல் ஜொலித்த அபராஜிதன் கண்கள் அவளை விழுங்கிவிடுவன போல் பார்த்தன. அவன் உதடுகள், ''எப்பொழுதோ புரிந்துவிட்டது குழலி!'' என்று முணுமுணுத்தன.

''ஏன் புரியாதது போல் நடித்தீர்கள்?''

''என் நிலைமை அப்படி.''

''என்ன உங்கள் நிலைமை? நீங்கள் யார்? உங்கள் பெயரென்ன? சொல்ல மாட்டீர்களா?''

''இப்பொழுது என்னைக் கேட்காதே குழலி. காலம் வரும், சொல்கிறேன்.''

''ஏன், என்னிடம் உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லையா?''

''நம்பிக்கையிருக்கிறது. ஆனால், நான் யாரென்பது தவறி உன்னிடமிருந்து வெளிப்பட்டால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துக்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. பல விஷப் பூச்சிகளுக்கிடையில் இன்று நீ சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறாய். அவற்றை நசுக்கி எறிந்த பின்,

ஒருவர்: அதோ போறாரே, அவர் ரொம்ப முன் ஜாக்கிரதைக்காரர்.

மற்றொருவர்: எப்படிச் சொல்றீங்க?

ஒருவர்: டார்ச்சுக்குப் பாட்டரி போடும்போது கூட மெயினை ஆஃப் பண்ணிவிட்டுத்தான் போடுவார்!

—இந்து

நான் யாரென்பதை நீயே புரிந்து கொள்வாய்.''

அபராஜிதன் உள்ள நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லச் சொல்ல, அவனைப்பற்றிய விவரங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவல் கார்குழலிக்கு அதிகமாகியதால், வருத்தம் கலந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டாள். அவள் பெருமூச்சையும், அதைத் தொடர்ந்து வெளிப்பட்ட 'ஹூம்' என்ற ஆயாசத்தையும் கேட்ட அபராஜிதன் பெரிதும் மனம் புழுங்கினாலும், உண்மையைச் சொல்ல வகையில்லாதவனாய்த் தத்தளித்தான். தான் நாடு கடத்தப்பட்ட பாண்டிய சேனாதிபதி என்பதை விக்கிரம பாண்டியன் அறிந்தால் திடீரென்று எச்சரிக்கப்பட்டு விடுவானென்பதையும், தான் கன்னி மாடத்திலிருக்கும் தகவல் வீரபாண்டியனுக்குத் தெரிந்தால் அவன் கன்னி மாடத்தைப் பிடிப்பதற்கு முயற்சிகளைச் சற்றுக் கடுமையாகவே எடுப்பானென்பதையும் அறிந்த அபராஜிதன், தான் யாரென்பதைச் சில காலம் மறைத்து வைப்பதே கார்குழலியின் நன்மைக்கு ஏற்றது என்று தீர்மானித்தான்.

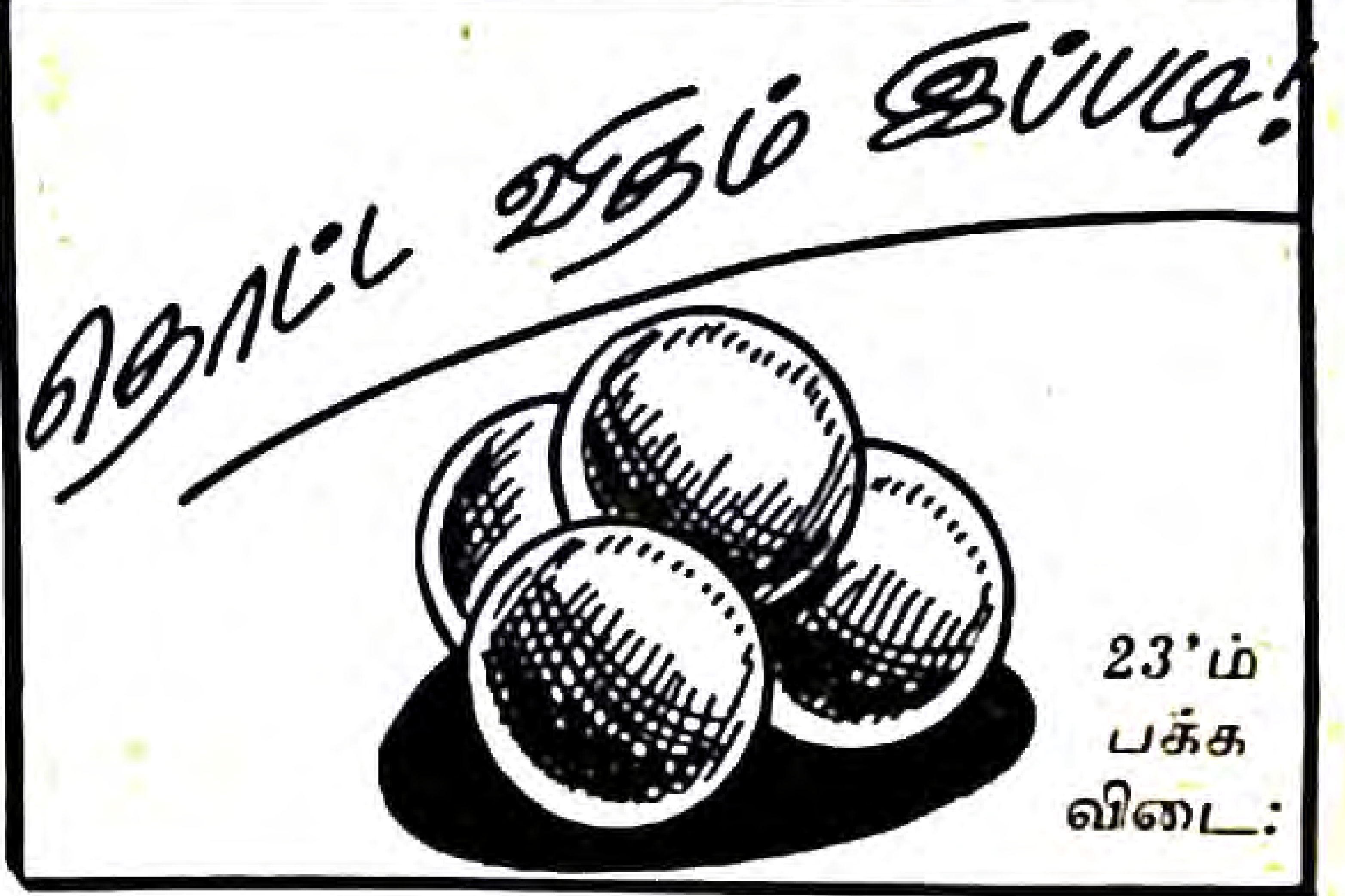
''இன்னும் சில நாட்கள் பொறுத்திரு. வீரபாண்டியன் விவகாரம் முடியுமட்டும் காத்திரு. என்னிடம் பூரண நம்பிக்கை வை.''

ஒலி இனிமையானது
தோற்றம் புதுமையானது
படைப்பு அருமையானது

இது முதன்மையானது

நேஷனல்/பானஸோனிக்
(National/Panasonic),
ஜப்பானிலிருந்து இறக்குமதி
செய்யப்பட்ட முக்கிய பாகங்களையும்
வடிவமைப்பையும் கொண்டவை.

Dyanora டைனவிஷன் லிமிடெட்.

நம்பிக்கை அப்பொழுதே பூரணமாக இருக்கிறதென்பதற்கு அடையாளமாகச் சற்று அவன்மேல் அதிகமாகவே சாய்ந்தாள் மழவராயன் மகள். ஆனால் இரவு ஏறுகிறதென்ற காரணத்தாலும், இன்னும் தான் கவனிக்க வேண்டிய வேலைகள் இருக்கிறதென்ற நினைப்பாலும் அவளைத் தன்னிடமிருந்து விலக்கிய அபராஜிதன், ''கார்குழலி, எழுந்திரு. நேரமாகிறது,'' என்றான்.

கார்குழலியும் அதற்குமேல் ஏதும் பேசாமல் மெள்ள எழுந்திருந்து தலைமயிரைக் கோதிவிட்டுக்கொண்டு, புடவையையும் சரிப்படுத்திக் கொண்டாள். அபராஜிதன் அவள் கைகளிரண்டையும் பிடித்துக் கொண்டு, ''குழலி! வீரபாண்டியனைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாதே. அவன் கண்ணில் மண்ணைத் தூவ எனக்கு வழி தெரியும். வழியும் ஓரளவு செய்திருக்கிறேன். தைரியமாக அறையில் போய்ப் படுத்துத் தூங்கு,'' என்றான்.

''ஏன், நீங்கள் வரவில்லையா?'' என்றாள் அவள்.

''நான் போய்க் கொல்லர்கள் வேலை எத்தனை தூரம் நடந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்த்துவிட்டு, கோட்டைக் காவலையும் சோதித்துவிட்டு வருகிறேன்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

மேற்கொண்டு பதில் பேசாமல் மெள்ளக் கன்னி மாடத்தை நோக்கி நடந்தாள் கார்குழலி. அபராஜிதன் மட்டும் அல்லிப் பூம்பொழிலின் கரையிலேயே நின்று அசைந்து செல்லும் அப் பூங்கொடியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அல்லி பூம்பொழிற் கரையிலேயே அந்த மையிருட்டிலே நடந்த நாடகத்தை அத்தனை நேரம் கண்

கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டு மல்லிகைச் செடிக்கருகில் மறைந்து நின்ற உருவம், மறைவிடத்தைவிட்டு வெளிவந்து தனிமையிலே நின்றிருந்த பாண்டிய தளபதியின் தோளில் மெல்லக் கையை வைத்தது. அதனால் யோசனைகள் சிதறப் பின்பக்கம் திரும்பிய அபராஜிதன் தனக்குப் பின்னால் அடிகளார் நின்றிருப்பதையும் அவர் கண்கள் தன்னைத் துழாவிக் கவனிப்பதையும் பார்த்தான்.

சாதாரணமாக விஷமம் ததும்பும் அடிகளார் முகத்தில் அன்று ஈயாடவில்லை. இருந்தாலும் அவர் பேசிய வார்த்தைகளில் இடக்கு நன்றாகத் தொனிக்கத்தான் செய்தது. அபராஜிதனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார் அடிகளார். ''இந்த அடிகளார் அருகாமையில் வந்தது சேனாதிபதியவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையோ?'' என்றார்.

''பிடிக்காமலென்ன?'' என்றான் அபராஜிதன், ஏதோ பதில் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக.

''எப்படிப் பிடிக்கும்?'' என்று இழுத்த அடிகளார், ''பிரபு! கார்குழலி குழந்தை. உலக விவரங்களை அதிகமாக அறியாதவள்...'' என்று ஆரம்பித்தார்.

''ஆமாம்.''

''ஆகையால் அவள் பலவீனப்பட்டாலும் நீங்கள் தான் எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.''

''நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லையே!'' என்றான் அபராஜிதன்.

அடிகளார் தமது அடி உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு சற்றுக் கடுமையாகச் சொன்னார். ''புரியும்படியாகச் சொல்கிறேன், கேளுங்கள். முதன் முதலாக, இந்தக் கன்னி மாடத்துக்கு எதிரிலுள்ள காட்டில் சந்தித்த நாளாகக் கார்குழலி உங்களை விரும்புகிறாளென எனக்குத் தெரியும். அதை நானே வீரபாண்டியனிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். இப்பொழுது அவள் இங்கு வந்து கோட்டையில் அடைபட்டுக் கிடப்பதற்கு நான் வீரபாண்டியனிடம் கூறிய தகவல்களே முக்கிய காரணம். வீரபாண்டியன் எப்படியும் வெகு சீக்கிரம் கன்னி மாடத்தை முற்றுகையிடுவான்.

ஆயிரம் குரல்கள் கேட்கின்றன!

ஆசியாவிலிருந்தும் தென்னமெரிக்காவிலிருந்தும் அமெரிக்காவில் குடியேறுகிறவர்களைப் பற்றிய சிறுகதைத் தொகுப்பு: 'த மிடில்மேன் அண்ட் அதர் ஸ்டோரிஸ்,' தேசிய புத்தக விமரிசகர் வட்டம் என்ற அமெரிக்க இலக்கிய சங்கம், சென்ற ஆண்டின் சிறந்த கதைப் புத்தகம் என்ற விருதை இதற்கு வழங்கியிருக்கிறது. இது மிகக் கௌரவம் வாய்ந்த விருது.

இதை எழுதியவர்: பாரதி முகர்ஜி. 48 வயதான வங்காளப் பெண்மணி. பல வருடங்களுக்கு முன்பு அமெரிக்காவில் குடியேறி, மெக்கில் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியையாகப் பணியாற்றுகிறார்.

''என் தலைக்குள் ஆயிரம் குரல்கள் வீரிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றும் 'என் கதையை எழுது, என் கதையை எழுது,' என்று சொல்கின்றன,'' என்கிறார் பாரதி முகர்ஜி.

ஆதாரம்: டைம்

ரஜனிகாந்த் நடித்த செக்ஸ் படம்?

சமீபத்தில் புது டெல்லி, பிளாசா தியேட்டரில் ரஜனிகாந்த் நடித்த 'ஜோஷிலா பதன்' என்ற இந்திப் படத்தைப் பகல் காட்சியாகத் திரையிட்டனர். தியேட்டர் வெளியிலுள்ள போஸ்டரில் 'ஆக்ஷன் கிங்' ரஜனிகாந்த் நடித்த செக்ஸ் லீலைகள் நிறைந்த சூடான கவர்ச்சி சித்திரம்' என்ற இந்திப் போஸ்டர் அனைவரையும் அதிரச் செய்தது.

திகைப்புடனும், ஆச்சரியத்துடனும், ஆவல் தூண்ட, 'ஸ்டில்ஸ்'களைப் பார்த்தேன். 'நெற்றிக் கண்' படத்தைத் தான் இப்படி இந்தியில் விளம்பரப்படுத்தியுள்ளனர்!

—பி.ஆர். மகேந்திரநாத்

அதன் விளைவு என்ன ஆகும் என்று யாருக்கும் தெரியாது. ஒருவேளை வீரபாண்டியன் வெற்றி கொண்டு, கார்குழலி பாண்டிய நாட்டு ராணியாக நேர்ந்தால்...''

''நேர்ந்தால்?''

''பாண்டிய நாட்டு ராணி பரிசுத்தமானவளாயிருக்க வேண்டும். மக்களைப் பரிபாலிப்பவள் மாசற்றவளாயிருக்க வேண்டும்.''

''அவள் ராணியாக வேண்டுமென்பது தங்கள் கனவா?''

''ஒரு காலத்தில் இருந்தது. இப்பொழுது இல்லை.''

''ஏன்?''

''கார்குழலி உங்களிடம் மனத்தைப் பறிகொடுத்திருப்பதால். அரியணையைப் பகிர்ந்துகொள்ளக் கூடிய வீரபாண்டியன் கயவனாயிருப்பதால்.''

அடிகளார் சொன்ன விஷயங்களை மனத்தில் நன்றாக வாங்கிக் கொண்ட அபராஜிதன் சொன்னான். ''அடிகளாரே, உங்கள் இஷ்டப்படியே போர் முடியும்வரை கார்குழலியை நான் தனிமையில் சந்திக்காதிருக்கிறேன். அதற்குப் பிறகு?''

''அவன் விட்ட வழிப்படி நடக்கட்டும் பிரபு! உங்கள் எண்ணம் ஈடேற ஈசன் அருள் புரியட்டும்,'' என்று ஆசீர்வதித்து விட்டுத் திரும்பிச் சென்ற அடிகளாரை, ''அடிகளாரே! ஒரு வார்த்தை,'' என்று கூப்பிட்டு நிறுத்தினான் சேனாதிபதி.

''என்ன பிரபு?''

''போகும்போது கோட்டைக் காவலர்களிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டுப் போவீர்களா?''

''ஆகா!''

''இன்று நள்ளிரவில் விக்கிரம பாண்டியன் கோட்டைக் கதவுகளைத் திறக்கச் சொல்லுவான்...''

''ஓகோ!''

''திறந்துவிடச் சொல்லுங்கள்.''

''சரி.''

''ஒரு கள்ளன் குதிரைமீது வெளியே செல்வான்.''

''அப்படியா!''

''ஆமாம், அவனைச் செல்ல அனுமதிக்கலாம்.''

அடிகளார் முகத்தில் வியப்புக் குறி பலமாகத் தென்பட்டது. ''இதன் மர்மத்தை நான் அறியலாமோ?'' என்று வினவினார்.

''பின்பு சொல்கிறேன்,'' என்று முடிவு கட்டிய சேனாதிபதி தன் அறையை நாடிச் சென்றான்.

நள்ளிரவும் மெள்ள வந்தது.

''ஆச்சரியமா இருக்கே! மாமியாரும் மருமகளும் ஒற்றுமையா இருக்காங்களே... எப்போதிலிருந்து?''

''இன்னைக்கு என் சம்பளப் பணம் வரப் போகுதுன்னு தெரிஞ்சதிலேருந்து தான்!''

—கோனேரி ராஜா

முன்னேற்பாட்டின்படியே விக்கிரம பாண்டியன் கோட்டைக் கதவுக்கருகில் கள்ளனைச் சந்தித்து அவனிடம் ஒரு பண முடிப்பையும் ஓலையையும் கொடுத்தான். ''ஜாக்கிரதை, சொன்னபடி வேலையை முடித்துவிடு. இந்தப் பணத்தை உன் வழிச் செலவுக்கு வைத்துக்கொள்,'' என்று கூறி விட்டு, ''யாரங்கே, கதவுகளைத் திற,'' என்று உரக்கக் கூவினான். அவன் உத்தரவுப்படி கோட்டைக் கதவுகள் திறந்தன. கள்ளன் குதிரை மீதேறி வெளிச் சென்றான்.

இரண்டு நாட்கள் சென்றன. மூன்றாவது நாள் காலையில் நூறு குதிரைகள் தடதடவெனக் கோட்டைக்குள் பாய்ந்து வந்தன. மிகக் குதூகலத்துடன் தந்தையைச் சந்திக்க மாடிப் படிகளில் இறங்கி ஓடிவந்த விக்கிரம பாண்டியன், குதிரையிலிருந்து அப்பொழுதுதான் கீழே குதித்த அந்தப் படையின் தலைவனைக் கண்டதும், மித மிஞ்சிய திகிலாலும் ஏமாற்றத்தாலும் முகம் சவம்போல் வெளுக்க மேற்கொண்டு நகரக்கூட முடியாதவனாய்க் கல்லெனச் சமைந்து நின்றான்.

(தொடரும்)

என்னுடைய பாய் ஃப்ரெண்ட்ஸ்!

மதுரை பாத்திமா கல்லூரியில் இரண்டாம் வருடம் பி.எஸ்ஸி. படிக்கும் கீதா, தன் ஐந்து பாய் பிரண்ட்ஸ்களை அறிமுகப்படுத்துகிறார். 65'ம் பக்கம்.

40. முற்றுகை

தந்தைதான் வந்து விட்டார் என்ற திட நம்பிக்கையுடன் திடுதிடுவென்று மாடிப் படிகளில் இறங்கி வந்து, வந்த மனிதனைக் கண்டதும், நகரக்கூட வகையற்றவனாய் நட்ட கல்லைப் போல நின்றுவிட்ட விக்ரமபாண்டியனைத் தவிர, மற்ற அத்தனை பேருக்கும் அந்தக் காலை நேரம் ஒரே இன்ப மயமாகக் காட்சியளித்தது. காலைக் கதிரவனின் இளங் கதிர்கள் கன்னிமாடக் கோட்டைச் சுவர்கள் மீதும் இதரக் கட்டிடச் சுவர்கள் மீதும் முந்திய நாள் இரவு பெய்து உறைந்து கிடந்த பனி முத்துக்களை ஊடுருவிச் சென்று வான வில்லின் வர்ண ஜாலங்களையெல்லாம் ஆங்காங்கு லேசாக எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. இரவு முழுவதும் நனைந்ததால் உண்டான குளிரைப் போக்கிக் கொள்ளவும் தங்கள் மேனியிலுள்ள ஈரத்தை உலர்த்திக் கொள்ளவும் கன்னிமாடத்தின் கிழக்குத் திக்கில் வளர்ந்திருந்த செடிகளிலிருந்த புஷ்பங்கள் நன்றாக விரிந்து கிரணங்களைத் தங்கள் மீது கிரகித்துக் கொண்டன. விடியும் வரை வெளிக் கிளம்பாதிருந்த சிட்டுக் குருவிகள் வெயிலடித்த சாளரங்களில் உட்கார்ந்தும் மீண்டும் வெளியே பறந்தும், சற்று நேரம் தத்தித் தத்தி நடந்தும், பரஸ்பரம் கொத்தியும் விளையாடி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

எந்த இதயத்திலும் இன்பத்

கதைப் பாய்ச்சக் கூடிய இயற்கையின் அந்தக் காலை நேர இந்திர ஜாலங்கள் அனைத்தும், விக்ரமபாண்டியன் இதயத்தில் மட்டும் இனிமையை அடியோடு வற்றச் செய்து அவன் உள்ளத்தைக் கொந்தளிக்கும் அலை கடலாக மாற்றியிருந்தது. இதோ அருந்தலாம் என்று ஆசையுடன் வைத்திருந்த பாலைச் சரேலென்று பூனை கவிழ்த்து விட்டால் ஏற்படக் கூடிய நிலையை அடைந்திருந்த விக்ரம பாண்டியன் தான் இரண்டு நாட்களாகக் குடித்துக் கொண்டிருந்த பால் இப்படித் திடீரெனத் திரிந்து போய் விஷமாக மாறும் என்பதைச் சொப்பனத்தில் கூட நினைக்காததால் அடியோடு திக்பிரமை பிடித்து நின்றான். தந்தை வருவாரென்ற நினைப்பில் கார்குழலியைப் பற்றித் தான் வகுத்த திட்டங்களெல்லாம் தவிடு பொடியாகி விட்டபடியால் இனி தன் கதியென்னவென்பதை அவன் மனம் தீவிரமாக ஆராயவும் தொடங்கியது. கோழையான விக்ரம பாண்டியன் வீரபாண்டியனோடு யுத்தத்தை அடியோடு எதிர் பார்க்காமையால் ஏற்பட்ட விபரீதங்கள் பல. கார்குழலியைத் தான் தூக்கிச் சென்று விட்டால் வீரபாண்டியன் தன்னைத் தொடர மாட்டான் என்று முதலில் நினைத்தான். அந்த எண்ணத்தில் மண் விழுந்தது. கண்டிப்பாய்க் கன்னி மாடத்தை முற்றுகையிட்டு முறியடித்துக் கார்குழலியை மீட்பேன் என்று வீரபாண்டியன் முரசு கொட்டி விட்டான். அந்த முடிவை அபராஜிதனிடமிருந்து கேட்ட நாளாகக் கன்னி மாடத்திலிருந்து தப்ப, வழி பார்த்துக் கடைசியாகத் தந்தை உதவி கொண்டு மழவன் மகளுடன் ஓடிவிடச் செய்த ஏற்பாடும் படுதூளாகி விட்டது. மேற்கொண்டு என்ன செய்வது என்பதை ஆராய்ந்து அதனாலும் எந்தப் பலனும் ஏற்படாது போகவே, தன் திட்டங்கள் குலைந்து போனதற்குக் காரணம் யாராயிருக்கும் என்று யோசித்துப் பார்க்கலானான் விக்ரம பாண்டியன். "நான் அனுப்பிய கள்ளன் என்ன ஆனான்? கையில் பணத்தையும் கொடுத்ததால் ஓடிவிட்டானா? தந்தையிடம் அவன் ஒருவேளை ஓலையைக் கொடுத்து அவர் வந்து சேரத்தான் வசதியில்லாது போயிற்றா?" என்று தனக்குத் தானே பல கேள்விகளைப் போட்டுக் கொண்டு எதற்கும் பதில் கிடைக்காமல் குழம்பினான். அப்படி அவன் குழம்பித் திகைத்து நின்ற சமயம், கோட்டைக்குள் நுழைந்த படைத் தலைவன் சரேலெனத் தரையில் குதித்து மாடிப் படிகளுக்காக மிக வேகமாக நடந்து வந்தான்.

வந்தவன் யாராயிருந்தாலும் அவன் ஒரு பெரிய படைத் தலைவனாயிருக்க வேண்டும் என்பதை அவன் நடையிலிருந்தும், கூட வந்த வீரர்கள் அவனிடம் நடந்து கொண்ட பணிவான மாதிரியிலிருந்தும், அவன் குதிரையின் சேணத்தில் பொருத்தப்பட்டிருந்த வெள்ளிப் பிடிகளிலிருந்தும் ஊகித்துக் கொண்ட விக்ரம பாண்டியன் அவன் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டதும் ஒருவேளை தகப்பனார் தமக்குப் பதில் இவனை அனுப்பியிருக்கலாமோ என்ற சபலத்தால் அவன் அருகில் வருமட்டும் காத்திருந்தான். வந்தவன் விக்ரம பாண்டியனை அணுகிப் பேச முற்படு முன் மற்றொரு குதிரையிலிருந்து இறங்கிய சொக்கப் பெருமாள் அவனைத் தடுத்து, "பிரபு, எசமானர் அங்கில்லை, பின்புறக் கட்டிடத்திலிருக்கிறார்," என்று எச்சரித்தான்.

சொக்கப் பெருமாள் ஆகாயத்திலிருந்து குதித்ததைப் போல் திடீரெனக் குதிரையில் வந்து இறங்கியதையும், வந்த பிரபுவை மிக உரிமையுடன் அழைத்துத் தடுத்ததையும் கண்ட விக்ரம பாண்டியனுக்கு ஓரளவு உண்மை மெள்ள மெள்ள உதயமாகவே தன் திட்டங்கள் எந்தக் காரணத்தினாலோ சுவடு மாறிவிட்டதென்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தவனாய் மீதி பாரத்தை இறைவன் மீது போட்டு மேற்கொண்டு என்னதான் நடக்கிறது பார்ப்போமென்று எதுவும் பேசாமல் தன்னருகில் வந்தவனை வாவென்று அழையாமலும் செயலற்று நின்று விட்டான். வந்தவனும் விக்ரம பாண்டி

ஆசிரியர்: உங்க பையன் 15 நாள் நல்லாப் படிக்கிறான், 15 நாள் எதிரா நடந்துக்கறானே?

தந்தை: அவனுக்குச் 'சந்திரன்'னு பேர் வைச்சதே தப்பாப் போச்சே!

—வெ. வானதி சம்பத்

யனைச் சற்றும் சட்டை செய்யாமல், ''சொக்கா, முதலில் எசமானிடம் அழைத்துப் போ! அவர் கட்டளையைக் கேட்டு வருவோம்,'' என்றான்.

சொக்கப்பெருமாள் அவனுக்கு வழிகாட்டிப் பக்கவாட்டில் திரும்புமுன் மற்றொரு பக்கத்திலிருந்து அங்கு வந்த சேர்ந்த அபராஜிதன், ''காரி! நீ இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்துவிடுவாய் என்று நான் எதிர் பார்க்கவேயில்லை. சொக்கப்பெருமாளை அனுப்பி இரண்டு நாட்கள் தானே ஆகின் றன?'' என்று மிகுந்த மகிழ்ச்சி ததும்பும் குரலில் பொன்னமராவதியின் படைத் தலைவனான காரிவளவனை முகமன் கூறி வரவேற்றான்.

பாண்டிய சேனாதிபதியைக் கண்டதும் தலை தாழ்த்தி வணங்கிய காரிவளவன், ''என்ன அப்படிச் சொல்கிறீர்கள் பிரபு! தாங்கள் கட்டளை யிட்டால் அதற்குப் பின் ஒரு வினாடி தாமதிப்பேனா?'' என்றான்.

''அதற்குச் சொல்லவில்லை காரி! படை திரட்டிக்கொண்டு வரச் சொன்னதால் ஓரிரண்டு நாட்கள் கழிக்க லாம் என்று நினைத்தேன்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''படை திரட்டுவதாவது! நீங்கள் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் பாண்டிய நாடே திரண்டு வந்துவிடாதா.....'' என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப் போன காரி அபராஜிதனின் கண்களில் தொனித்த எச்சரிக்கையைக் கண்டு வார்த்தைகளைப் பாதியிலேயே விழுங்கினான்.

காரிவளவன் சாதாரணமாக இரைந்தே பேசும் சுபாவமுள்ளவனாத லால், அவன் பேசிய சொற்கள் ஒவ்வொன் றும் விக்ரம பாண்டியன் காதில் தெளிவாக விழுந்தன. அபராஜிதனிடம் ஏற்கனவே பலமான சந்தேகம் கொண்டிருந்த விக்ரம பாண்டியனுக்குக் காரியின் வார்த்தைகள் இன்னும் அதிக சந்தேகத்தை ஊட்டின. விக்ரம பாண்டியன் முகத்திலிருந்தே அவன் மனம் போகும் போக்கைப் புரிந்து கொண்ட அபராஜிதன், காரியை மேலே பேச விடாமல் தடுக்க விக்ரம பாண்டியனை அவனுக்கு அறிமுகம் செய் விக்கத் தொடங்கி, ''காரி, இவர்தான் விக்ரமபாண்டியன்,'' என்றான்.

விஷமம் ததும்பும் தன் கண்க ளால் விக்ரமபாண்டியனை ஏற இறங்கப் பார்த்த காரி, ''ஓகோ! இவர்தான் பிற்காலப் பாண்டிய மன்னரா?'' என்று வினவினான். அவன் குரலில் ஏளனம் மறைவாயில்லாமல் வெளிப்படையாகவே தொனித்ததால் சற்றே சினக்கவே அவன் உஷ்ணமாகவே பதில் சொன்னான்: ''நான் குலசேகர பாண்டியன் மகன்!'' என்று.

''அதாவது மதுரையின் பழைய மன்னர்பிரானைச் சொல்கிறீர்கள்?'' என்று கூறிவிட்டு லேசாகப் புன்முறுவலும் செய்தான் காரி.

இதற்கு மேல் சம்பாஷணையை வளர விடுவது அனுசிதம் என்ற முடிவுக்கு வந்த அபராஜிதன், ''காரி, விக்ரம பாண்டி யன் நமது நண்பர்....'' என்று ஆரம்பித்த பேச்சை இடையிலேயே வெட்டிய காரிவளவன், ''அதைத்தான் கடிதத்தில் தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறீர்களே, பிரபு?'' என்றான்.

''ஆமாம் காரி! அவர்தான் இவர். இவருடைய உதவியில்லாதிருந் தால் கார்குழலி இந்தக் கன்னி மாடத் துக்கு வந்தேயிருக்க முடியாது,'' என்றான் அபராஜிதன், காரியின் வார்த்தைகளி

இரண்டு படங்களுக்கும் குறைந்தபட்சம் ஆறு

லிருந்த ஏளனத்தை அறியாதவன் போல.

''வாஸ்தவம்!'' என்ற காரியின் சொற்களில் மட்டுமின்றிக் குரலிலும் ஹாஸ்யம் ததும்பி நின்றது.

விக்ரம பாண்டியன் கோபத்தின் எல்லையை எட்டிக்கொண்டிருந்தான். மாடிப் படிகளில் அப்பொழுதுதான் இறங்கி வந்த அடிகளார்கூடக் காரியைக் கண்டதும், ''எப்பொழுது வந்தீர்கள்? வாருங்கள்! வாருங்கள்!'' என்று குதூகலத்துடன் வரவேற்றுத் திடீரென விக்ரம பாண்டியனுக்காகத் திரும்பிய போது, அவன் பேயறைந்ததைப் போல் நின்று கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து அதன் காரணத்தை அறிய முடியாமல் குழம்பினார். குதிரைகள் கோட்டைக்குள் பிரவேசித்ததால் கன்னிமாட உப்பரிகைக் கைப்பிடியிலிருந்து எட்டிப் பார்த்த கார்குழலிகூட, குதிரையிலிருந்து இறங்கிய காரியைக் கண்டதும் உடனே அடையாளம் கண்டு கொண்டு, 'இவர் எப்படி இங்கு வந்து சேர்ந்தார்?' என்று பிரமித்தாள். அதே சமயத்தில் ஆயுதம் தரித்த கள்ளர்களுடன் அந்தப் பக்கமாக வந்த மார்க்கியனும், வந்த படையையும் படைத் தலைவனையும் அபராஜிதனையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கோட்டைப் பாதுகாப்புப் பற்றி இனி அதிகப் பயமில்லையென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

சில வினாடிகளுக்குள் மழவ வீரர்களும் அந்த இடத்தில் வந்து சேரவே, கன்னி மாடத்தின் முன்வெளிப் பிரதேசம் ஏதோ பெரிய போர்ப் பயிற்சிக் கூடம் போலக் காட்சியளிக்கலாயிற்று. அபராஜிதன் அதற்கு மேல் அங்கு அனாவசியமாக நிற்க இஷ்டப் படாமல், ''மார்க்கியா! இவர்தான் பொன்னமராவதியின் படைத் தலைவரான காரிவளவன். வீரபாண்டியன் இந்தக் கோட்டையை முற்றுகையிடும் பட்சத்தில் நமக்குத் துணை புரிய நூறு வீரர்களுடன் வந்திருக்கிறார்,'' என்றான்.

''ஒரு தொல்லை தீர்ந்தது பிரபு!''

''என்ன தொல்லை மார்க்கியா?''

''கோட்டையைப் பாதுகாக்கும் தொல்லை. இனி நூறு வீரபாண்டியர்கள் வந்தாலும் சமாளிக்கலாம்.''

''உண்மைதான் மார்க்கியா. முதலில் இவருடைய வீரர்களுக்கு இருப்பிடத்திற்கு வசதி செய்து கொடு. குதிரைகளைக் கொட்டடியில் கட்ட ஏற்பாடு செய். இப்பொழுதுள்ள இடம் போதாதென்றால் நந்தவனத்துக்கு முற்புறத்தில் பெரிய கொட்டகை போடு,'' என்று உத்தரவிட்டு, ''அடிகளாரே! பிற்பகலில் உங்களைச் சந்திக்கிறேன்,'' என்று அவரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு, ''காரி! வா,'' என்று காரியை அழைத்துக் கொண்டு கட்டிடத்தின் பின்புறத்திலிருந்த தன் அறையை நோக்கி நடந்தான். சொக்கப்பெருமாளும் அவர்களைத் தொடர்ந்தான். அறைக்குள் வந்ததும் சொக்கப்பெருமாள் வெகு ஜாக்கிரதையாகச் சாளரங்களை மூடி விட்டு, அறைக் கதவை ஒருக்களித்து, அறை வாசலில் காவலிருக்க, உள்ளேயிருந்த இருவரும் மனம் விட்டுப் பேசலாயினர்.

அபராஜிதன் உடனே பேசத் தொடங்கவில்லை. நீண்ட நேரம் மௌனமாகவே மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். பாண்டிய சேனாதிபதியிடமிருந்து என்ன வார்த்தைகள் வரும் என்பதை எதிர்பார்த்

வித்தியாசங்கள் உள்ளன. விடை: 77'ம் பக்கம்

துக் காரியும் பேசாமல் அவனை உற்றுப் பார்த்த வண்ணம் நின்றிருந்தான். கடைசியாக சேனாதிபதியிடமிருந்து வார்த்தைகள் வெளி வந்தபோது அதில் ஓரளவு பரிதாபமும் துக்கமும் கலந்திருப்பதைக் கண்டான், காரி.

''காரி! மழவராயன் மகள் மிகவும் அபாயகரமான சூழ்நிலையில் சிக்கியிருக்கிறாள்,'' என்று மெள்ள ஆரம்பித்தான் அபராஜிதன்.

''வீரபாண்டியனிடமிருந்து தானே?'' என்றான் காரி.

''அதில் ஒருவித அபாயம் பகிரங்கமானது. இன்னொரு வித அபாயம் இங்கேயே இருக்கிறது. ரகசியமானது.''

''அப்படியா!''

''ஆமாம் காரி! இந்த விக்ரம பாண்டியன் இருக்கிறானே....''

''யார்? படிகளில் நின்றிருந்தானே அந்தக் கோழையா? அவன் என்ன செய்ய முடியும் பிரபு?''

''அவன் எதுவும் செய்ய முடியும் காரி. விஷப் பூச்சிக்குச் சமமானவன். நம் அருகிலேயே ஊர்ந்து தீண்டக் கூடியவன்.''

''வீரபாண்டியன் முற்றுகையிட்டால் இவன் செய்யக் கூடியது என்ன இருக்கிறது? இருவரும் தாயாதிகள். இவன் இங்கிருப்பது தெரிந்தால் கார்குழலியை விட்டு இவனை முதலில் பிடித்துக் கொன்று தன் சிம்மாசனத்துக்கு இருக்கும் போட்டியைத் தீர்த்துக் கொள்வான் வீரபாண்டியன்.''

''உண்மைதான் காரி! ஆனால் இவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள என்ன செய்வான், என்ன செய்ய மாட்டானென்பதைத் திட்டமாகக் கூற முடியாது. வீரபாண்டியன் உயிர்ப் பிச்சை அளிப்பதானால் கோட்டை வாயிலைக் கூடத் திறந்துவிட்டு விடுவான்.''

''அதற்கு அவனுக்கு வசதி இருக்கிறதா?''

''இல்லை காரி! தற்சமயம் இல்லை! ஆனால், ஆசை காட்டி ஒரு கள்ளனை மயக்கிய வீரபாண்டியன் மற்ற வீரர்களையும் மயக்க முயலலாம். அது கோட்டைப் பாதுகாப்புக்குப் பலவீனமல்லவா? ஆமாம், விக்ரம பாண்டியன் அனுப்பிய கள்ளனை என்ன செய்தாய்?''

''சிறையில் அடைத்திருக்கிறேன், பிரபு! சொக்கப் பெருமாள் நீங்கள் சொன்னபடி அணுவளவும் பிசகாமல் காரியத்தை நிறைவேற்றி விட்டான். நீங்கள் அவனை இவ்விடத்தை விட்டு விடியற் காலையிலேயே அனுப்பி விட்டீர்களா? அவன் காட்டிற்குள் நள்ளிரவு வரை ஒளிந்திருந்து கள்ளன் காட்டு மார்க்கத்தில் நுழைந்ததும் அவன் மீது பாய்ந்து வீழ்த்தி அவனைக் குதிரையுடன் கட்டி நேராகப் பொன்னமராவதி கொண்டு வந்து சேர்த்து, நீங்கள் கொடுத்த ஓலையையும் கொடுத்தான். நான் கள்ளனைச் சிறையில் போட்டுவிட்டு என் வீரர்களில் நூறு பேரை அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பினேன். அதிருக்கட்டும். எதற்காக நூறே பேரை அழைத்துக் கொண்டு வரச் சொன்னீர்கள்? உத்தர விட்டிருந்தால் ஐந்நூறு வீரர்களையாவது கொண்டு வந்திருப்பேன்,'' என்றான் காரி.

''காரணமாகத்தான் நூறு பேரை அழைத்துக் கொண்டு வரச் சொன்னேன். காரி, இக் கோட்டை சிறியது. ஏற்கனவே ஐம்பது பேர் இருக்கிறார்கள். உன் வீரர்களைச் சேர்த்து நூற்றைம்பது பேராயிற்று. இவர்
களுக்குச் சௌகரியங்கள் செய்து 1
கொடுப்பதற்கும் ஆயுதங்களை 2
அளிப்பதற்குமே வசதியில்லை. போரை
அடியோடு எதிர்பார்க்காத விக்ரம பாண்டி 3
யன் ஆயுதங்களையும் சேர்க்கவில்லை.
உணவுப் பொருட்களையும் நிரப்பிக் 4
கொள்ளவில்லை. எல்லாவற்றையும் நான்
வந்து செய்தேன். நான் வந்து 5
கொல்லர்களைக் கூப்பிட்டு வேல்கள் 6

தயார் செய்த பின்பும் ஆயுத பலம் நமக்குக் குறைவாக இருக்கிறது. இப்பொழுதிருக்கும் வேல்களைக் கணக்கிட்டால் வீரனொருவனுக்குப் பத்து வேல்கள் கிடைப்பது கூடக் கஷ்டம். எதற்கும் வீரபாண்டியன் முற்றுகையிடும் முன்பு இன்னும் கொஞ்சம் வேல்களைத் தயார் செய்து அம்புகளுக்கும் இரும்பு முனைகளை அடிப்போம்,'' என்று விளக்கினான் அபராஜிதன்.

''மேற்கொண்டு எதுவும் செய்ய அவகாசமில்லை, பிரபு!'' என்றான் காரி பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே.

''ஏன் காரி?''

''கன்னி மாடத்தை முற்றுகையிட வீரபாண்டியன் படைகளுடன் புறப்பட்டு விட்டதாகப் பொன்னமராவதியில் ஏக அமர்க்களமாயிருக்கிறது. எந்த நிமிஷத்திலும் வீரபாண்டியன் இக் கோட்டையை வளைத்துக் கொள்ளலாம்.''

காரியின் சொற்களைக் கேட்ட அபராஜிதன் மீண்டும் தீவிரமாகச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். கடைசியாகச் சொன்னான்: ''காரி, எப்படியும் நாம் கார்குழலியைக் காப்பாற்றி ஆகவேண்டும். இருக்கிற அவகாசத்திற்குள் ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடிப்போம். நீ சீக்கிரம் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு வா.''

அபராஜிதன் கட்டளைப்படி உடைகளைக் களைந்து ஸ்நானத்துக்குக் கிளம்பினான், காரி.

அன்று முழுவதும் முற்றுகையைச் சமாளிப்பதற்கான வேலைகளில் இருவரும் முனைந்தனர். கொல்லர் பட்டறைகள் நாள் முழுவதும் இடைவிடாது சப்தித்தன. குதிரை வீரர்களை அணிவகுத்து நடத்திப் பயிற்சியளித்ததால் கன்னிமாடம் கிடுகிடுவென்று அதிர்ந்தது. கோட்டைச் சுவரை அடுத்து நின்ற தாழ்வாரத்தையும் ஆயுதக் கூடுகளையும் பரிசோதித்த பாண்டிய சேனாதிபதியும் காரியும் யார் யாரை எங்கெங்கு நிறுத்தி எப்படிப் போர் புரிவதென்பதை நிச்சயம் செய்து கொண்டான். எதிரிகள் ஏணி வைத்து மதில்களில் ஏறத் துணிந்தால், அவர்கள் மீது எண்ணெய் காய்ச்சி ஊற்றக் கொப்பரைகள் பல, கோட்டைச் சுவர் தாழ்வாரத்தில் எழுப்பப்பட்ட இரும்புக் கிராதிகளில் பொருத்தப்பட்டன. அவற்றுக்குக் கீழே தீ போடுவதற்கும்

ஒருவர்: நான் ஒரு அதட்டுப் போட்டவுடன் என் மனைவி வாயை மூடிவிடுவாள்னு சொல்லிட்டு ஏன் வருத்தப்படறீங்க?

மற்றவர்: அவள் மூடுவது என் வாயை!

—புன்னகை மன்னன்

பெரிய அடுப்புகள் அமைக்கப்பட்டன. பெரிய மரங்களைக் கொண்டு எதிரி கதவை இடித்துத் தள்ள முயன்றால் அதைச் சமாளிக்கப் பெரிய இரும்புச் சலாகைகள் கதவுகளுக்குக் குறுக்கே பக்கத்துக் கட்டைகளில் பொருத்தப்பட்டன. கதவுகள் இடங் கொடுத்தாலும் ஆயுத வண்டிகள் நுழைய முடியாதபடி தடுக்கக் கதவுக்குச் சற்று தள்ளி, பெரிய பெரிய மர முளைகள் வட்டமாக அடிக்கப்பட்டன. இரண்டு நாட்களுக்குள் கன்னி மாடம் பூரண ஆயுதம் பூண்டு யுத்த வெறி கொண்ட அரக்கன் போல் வீரபாண்டியனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்த இரண்டு நாட்களிலும் கார்குழலியின் மனம் சொல்லவொண்ணா வேதனையால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தது. பிரதி தினம் மாலை வேளைகளில் அல்லிப் பொழிலுக்கருகில் உட்கார்ந்த அவள் இரண்டு நாட்களிலும் ஏமாந்தே திரும்பினாள். உள்ளத்தேயிருந்த துக்கத்தால் உறக்கம் பிடிக்காமல் இரவில் ஏங்கிய வண்ணம் படுக்கையில் படுத்திருந்தாள். முதல் நாளிரவை மெள்ளக் கழித்த கார்குழலி இரண்டாம் நாளிரவு அடியோடு உறக்கம் கொள்ளாமல் படுக்கையில் புரண்டாள். தொடர்ச்சியாகக் கண் விழித்ததால் அவள் உடல் அயர்ந்து துவண்டு கிடந்தது. துக்கம் பீரிட்டதால் மார்பு திடுதிடுவென்று அடித்துக் கொண்டது. இரண்டாவது நாள் இரவில் மூன்றாவது ஜாமத்தில் வீரபாண்டியன் முற்றுகை முரசம் கோட்டைக்கு வெளியே திடுதிடுமென பயங்கரமாகச் சப்தித்தது.

(தொடரும்)

23-3-88

41. அடிகளின் ரோஷமும் விக்ரமன் வேஷமும்

இரவின் மூன்றாம் ஜாமத்திலே, எவரும் கண்ணயரும் நேரத்திலே, கன்னிமாடத்துக்கு எதிரேயிருந்த காட்டின் முகப்பிலே, வீரபாண்டியன் முன்னணிப் படைகள் போர் முரசைப் பலமாக அடிக்கவே, கோட்டைக்குள் மிகுந்த பரபரப்பு ஏற்பட்டு வீரர்கள் பந்தங்களைக் கொளுத்திக் கொண்டு நாலா பக்கங்களிலும் ஓடலாயினர்.

குதிரைப் பாதுகாப்பாளரால் தயார் செய்யப்பட்ட குதிரைகளை நோக்கி ஆயுதபாணிகளாகத் திடுதிடுவென்று ஓடி வந்த வீரர்கள் அவற்றின்மேல் பாய்ந்தேறி, கன்னிமாடக் கோட்டைச் சுவரின் நாலா பக்கங்களிலும் வேகமாகப் புரவிகளை ஓட்டிக் காவலைச் சோதனை செய்தனர். மற்றும் சில குதிரை வீரர்கள் கோட்டைக் கதவுகளின் முன்பாக அணிவகுத்துச் சாரியாக நின்று கதவு உடைக்கப்படும் பட்சத்தில் அதைச் சமாளிப்பதற்குத் தயாரானார்கள். காலாட் படையினரும், கோட்டை மதில்களைக் காப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்டவருமான சிலர் பந்தங்களை ஏந்திக் கோட்டைச் சுவரை ஒட்டி நாலா பக்கத்திலும் ஓடிக்கொண்டிருந்த அகலமான தாழ்வாரத்தில் ஏறிச் சென்று இருபதடிக்கு ஒருவராக நின்று வெளிச்சம் காட்டலாயினர். காலாட் படையில் யல்லவரும் வேலெறிபவர்களும் ஆங்காங்கு தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்த ஆயுதங்களைத் தாங்கி எதிரிப் படைகளைக் குறிபார்த்து நின்றனர்.

எத்தனை எத்தனையோ கவலைகளில் ஆழ்ந்து, உறக்கம் பிடிக்காமல் தமது காவி போர்த்த பஞ்சணையில் படுத்துக் கிடந்த அடிகளார், முரசொலி கேட்ட மாத்திரத்தில் அவசர அவசரமாக எழுந்திருந்து கன்னிமாடத்துக்கு முன் வெளி முற்றத்திற்கு ஓடி வந்தார். தாம் எழுந்த துரிதத்தை விட அதிக துரிதத்தில் வீரர்கள் எழுந்து விட்டதையும், சில வினாடிகளுக்குள்ளாக அவர்கள் உடையணிந்து போர்ப் படைகளை ஏந்திக் கன்னி மாடத்தைக் காபந்து செய்துவிட்டதையும் பார்த்த அடிகளார், பாண்டிய சேனாதிபதியின் சாமர்த்தியத்தை எண்ணிப் பார்த்து, 'இவனுக்குப் பெரிய வீரன் என்று பெயர் வந்ததில் வியப்பேதும் இல்லை' என்ற முடிவுக்கு வந்தார். அத்துடன் 'இப்பேர்ப்பட்ட வீரன் கையில் இக்கோட்டையிருப்பதால் எதிரிகள் இதைப் பிடிப்பது அவ்வளவு சுலபமல்ல. வீரர்களின் தொகை காரணமாக எதிரிகள் பிடித்தாலும் பெரும் பலி கொடுத்தே கன்னிமாடக் கோட்டைக்குள் நுழைய வேண்டியிருக்கும். ஆகவே கார்குழலியை வீரபாண்டியன் அடைவது அவ்வளவு சுலபமல்ல' என்று தமக்குள்ளேயே யோசித்து, இருந்த நிலை பற்றி ஓரளவு திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் கொண்டார். மகிழ்ச்சியின் காரணமாக மந்தகாச வதனத்துடன் மாடிப்படிக்கருகே வந்து நின்ற குதிரை வீரர்களைப் பார்த்துக் கொண்டே வந்ததால் எதிரே வந்த விக்ரம

பாண்டியனைக் கவனிக்காமல் அவன்மீது மோதிக் கொண்டார்.

அடிகளாரின் பிரும்மாண்டமான தேகமும் முக்கியமாக வெண்மையான ஆனால் உறுதியான வழுக்கைத் தலையும் திடீரென மேலே மோதியதால் ஏற்பட்ட வலியாலும் நாலு பேருக்கு எதிரில் பாண்டிய மன்னர் மரபில் வந்த தன்மேல் அவர் விகாரமாக மோதிவிட்டாரே என்ற ஆத்திரத்தாலும் சினம் கண்களில் உதிர அவரை நோக்கிய விக்ரம பாண்டியன், ''என்ன அடிகளாரே, உமக்குக் கண்மண் ஏதாவது தெரிகிறதா?'' என்று வினவினான்.

அடிகளார் சற்று நிதானித்துக் கொண்டு மிகுந்த இகழ்ச்சி ததும்பும் பார்வையொன்றை அவன்மீது வீசினார். ''கண் தெரியவில்லை மன்னவா!'' என்று விஷமம் நிரம்பிய குரலில் சொன்னார்.

''ஏன்? கண் குருடாகி விட்டதா?'' என்று விக்ரம பாண்டியன் உஷ்ணமாகக் கேட்டான்.

''உண்மையாகவே குருடாகி விட்டது.'' என்றார் அடிகளார் மீண்டும் விக்ரம பாண்டியனை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்துகொண்டே.

''நீர் சொல்வது புரியவில்லை.''

''புரியவில்லையா? கேளுங்கள் மன்னவா! அதோ பாருங்கள், எத்தனை வீரர்கள் பந்தங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள்?''

''ஆமாம், நிற்கிறார்கள்.''

''அவர்கள் நிற்கிறார்களே தவிர, குதிரை வீரர்கள் நிற்கவில்லை. ஆங்காங்கு சஞ்சரித்தபடி இருக்கிறார்கள்.''

''அதனாலென்ன?''

''அதனாலென்னவா? பந்தங்களின் ஜாஜ்வல்லியமான பிரகாசத்தில் கவசமணிந்த வீரர்கள் குறுக்கே உலாவினால்...''

''உலாவினால்...''

''பளபளப்பான கவசங்கள் பந்தங்களால் பிரகாசிக்கின்றன. அவற்றை

அணிந்த வீரர்கள் வேகமாகக் குறுக்கும் நெடுக்கும் செல்வதால் அந்தப் பிரகாசம் பளீர் பளீரெனக் கண்களில் தாக்குகின்றன மன்னவா! இதனால் என் கண்கள் குருடாயின. ஆனால் மனம் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்திருக்கின்றது. ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்றது. இந்த மாதிரி வீரர்கள் உலவும் காட்சியை நான் கண்டு எத்தனை நாளாகின்றன! அநேக வருஷங்களுக்கு முன் மழவராயன் இப்படித்தான் தன் படைகளை நடத்துவான். அவன் யுத்தரங்கங்கள் பலவற்றில் நான் இருந்திருக்கிறேன். வீரர்கள் என்ன வேகமாகச் சென்று தாக்குவார்கள்! இராக் காலப் போராட்டங்களில் எத்தனை தலைகள் உருளும்! எத்தனை முண்டங்கள் எழுந்து கோர தாண்டவமாடும்! எத்தனை குதிரைகள் வீரிட்டலறி மாயும்! எத்தனை யானைகள் பீரிட்டுக் கதறும்! அத்தனை காட்சியும் .பந்தங்களின் வெளிச்சங்களில் எப்படி ஜொலிக்கும் தெரியுமா மன்னவா! அந்த யுத்தரங்கங்களில் ஏற்படும் எதிரிகள் கூக்குரலைத் தமிழர்கள் படைகளின் சிங்கநாதம் அடக்கும். எதிரிகள் வாழ்வை நமது வேல் உறிஞ்சும் அந்தக் காட்சிகள் தமிழ் நாட்டில் அடங்கிவிட்டன...'' என்று ரோஷமாகப் பேசிக்கொண்டே ஏதேதோ யோசனைகளில் ஆழ்ந்த சிவானந்த அடிகளார் எதிரே விக்ரம பாண்டியன் நின்றானென்பதையோ அவனுடன் தாம் சம்பாஷணையில் இறங்கியிருப்பதையோ நினைக்காமல் தமிழ் வீரர் பணிகளைப் பற்றிய கனவுகளில் சஞ்சரிக்கலானார்.

அடிகளாரின் முகத்தில் அமைதிக்குப் பதிலாகப் போர் வெறி ஓங்கி நிற்பதையும், ரோஷத்தால் அவர் முகத்தில் கருஞ்சிவப்பேறியிருப்பதையும், ஏற்கனவே பளிச் பளிச்சென்று மின்னும் கண்கள் அதிகமாக மின்னுவதையும் கண்ட விக்ரம பாண்டியன், 'இவர் உண்மையில் துறவியா, போர் வெறியனா?' என்று தனக்குள்ளேயே கேட்டுக்கொண்டு உள்ளேயிருந்த எண்ணங்களை வெளியிலே விடவும் தொடங்கி, ''அடிகளாரே! உம் நிலைக்கும் பேச்சுக்கும் சம்பந்தமிருப்பதாகத் தெரியவில்லையே?'' என்றான் மெதுவாக, ஆனால் குத்தலாக.

அடிகளார் தமது போர்த் தியானத்தைச் சற்றே கலைத்துக்கொண்டு விக்ரம பாண்டியனை ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். அதுவரை வெறி மண்டிக் கிடந்த துறவியாரின் கண்களில் விஷமம் புகுந்து கொள்ளவே அவர் பதில் சொன்னார்: ''மன்னவா! நிலைக்கும் பேச்சுக்கும் மட்டுமல்ல. நிலைக்கும் செய்கைக்கும் கூடப் பலரிடம் மாற்றத்தைக் காண்கிறோமல்லவா?'' என்று.

விக்ரம பாண்டியன் ரத்தக் குறைவாலும் பயத்தினாலும் வெளுத்திருந்த தன் சோகை முகத்தை அவருக்காகத் திருப்பி, ''காண வேண்டியது அவசியமா?'' என்று கேட்டான்.

''அவசியமல்ல மன்னவா! ஆனால் காலம் மாறிக் கிடக்கிறது. அதனால் அவரவர் நிலையும் மாறுகிறது.'' என்றார் அடிகளார்.

''காலத்துக்கும் நிலைக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தம் இருக்கிறது.''

''என்ன அப்பேர்ப்பட்ட காலம்?''

''தமிழ்நாடு தற்காலமிருக்கும் காலம். அதில் மட்டும் வீரர்கள் நிரம்ப இருந்தால் இன்று பாண்டிய நாடு

சிங்களத்தின் கால்களில் சிக்கிக் கிடக்குமா?''

''தமிழ்நாட்டில் வீரர்கள் இல்லையென்று சொல்கிறீரா?'' என்று விக்ரம பாண்டியன் வினவினான்.

அடிகளார் பதிலுக்குத் தமது கண்களைக் கோட்டை மதில் சுவர் தாழ் வாரத்துக்காக உயர்த்தி யவனர்கள் போல் உச்சந் தலை முதல் உள்ளங்கால் வரை போர்க் கவசமணிந்து நடமாடிய பாண்டிய சேனாதிபதியையும், மார்பிலும் தலையிலும் மட்டும் கவசமணிந்து அவனுடன் சென்று கொண்டிருந்த காரி வளவனையும் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னார். ''அடியோடு இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. சிலர் இருக்கிறார்கள்.''

விக்ரம பாண்டியன் கோழையானாலும் கிருத்திரமக்காரனாதலால் அடிகளார் பார்வை சென்றவிடத்தையும் அதைத் தொடர்ந்து உதிர்ந்த வார்த்தைகளையும் கவனித்து, அவற்றின் அர்த்தத்தையும் புரிந்து கொண்டான். இருந்தாலும் அடிகளாரை இடித்துக் காட்ட வேண்டுமென்பதற்காகச் சொன்னான்: ''அடிகளாரே! அப்படி வீரர்கள் குறைந்து போனாலென்ன? தங்களைப் போன்றவர்கள் இருக்கிறார்களல்லவா?''

அடிகளார் பெரிதாகச் சிரித்துவிட்டு, ''மன்னவா! புரிந்துகொண்டு விட்டீர்கள்,'' என்றார்.

''எதைப் புரிந்துகொண்டு விட்டேன்?'' உஷ்ணமாக எழுந்தது அந்தக் கோழையின் கேள்வி.

''நிலை மாறவேண்டிய அவசியத்தை.''

''என்னது?''

''நான் வீரனாகவும் நீர் துறவியாகவும் மாறவேண்டிய அவசியத்தை.'

''அடிகளாரே...'' சினத்துடன் கூவினான் விக்ரம பாண்டியன்.

அவன் சினத்தைக் கண்டு அஞ்சாத அடிகளார் வெந்த புண்ணில் வேலை விடும் பணியை மேற்கொண்டார்: ''விக்ரமா, சற்று முன்பு என் முகத்தில் போரின் வெறியைக் கண்டாய். துறவியின் முகத்தில் எதற்காகப் போர் வெறி என்று ஆச்சரியப்பட்டாய். வீரர்களான தமிழர்களைக் கண்டதும், என் இயற்கைக் குணம் செயற்கை அடக்கத்தை உதறி எறிந்து விட்டது. உண்மைத் தமிழனுக்கு ரத்தத்தில் ஊறியிருக்கும் வீராவேசம், உணர்ச்சிகளில் சதா சுழன்று கொண்டிருக்கும் உறுதியின் விலாசம், அநீதியைக் கண்டதும் அறிவில் சுடர்விடும் ஆத்திரத்தின் ஜ்வாலை, வீரச் செயல்களின் குறிகளைப் பார்த்ததும் நரம்புகளில் ஏற்படும் துடிதுடிப்பு, ஆயுதங்கள் உரசும் என்ற எண்ணத்திலேயே இதயத்தில் ஏற்படும் மகிழ்ச்சிக் கொந்தளிப்பு அத்தனையும் ஏற்பட்டு விட்டன, விக்கிரமா! ஆனால் நீயோ, சண்டையை வேடிக்கை பார்க்க வரும் சாதாரண மனிதனைப்போல் அரைத் தூக்கத்துடன் இங்கு வந்து நிற்கிறாய். என் உணர்ச்சிகள் உனக்கு ஏன் ஏற்படவில்லை? நீயும் தமிழ்நாட்டில் பிறந்தவன் தானே? வீரன் தானே?'' என்று படபடவென்று யாரும் அதுவரை கண்டறியாத கோபத்துடன் வெடித்துத் தள்ளினார் அடிகளார்.

தலைகுனிந்து நின்றான் விக்ரம பாண்டியன். அடிகளார் மேலும் சொன்னார்: ''விக்ரமா! நான் சொல்கிறே

வென்று வருத்தப்படாதே. நீ பெரிய வீரனாக வரவேண்டுமென்ற ஆசையால் சொல்கிறேன். எனக்கும் தமிழ்நாட்டு ராஜ குடும்பங்களுக்கும் உள்ள நேசத்தை முன்னிட்டுச் சொல்கிறேன். ஒருவேளை சோழப் பேரரசின் உதவியால் உன் தந்தை குலசேகர பாண்டியன் மீண்டும் மதுரையின் அரியணையில் அமர்ந்தால், அவனுக்குப் பின் அதே பீடத்தில் அமர வேண்டிய நீ, வீர பாண்டியன் போலிருக்கக் கூடாது. வீரவாளேந்தி பரம்பரை புகழ் குன்றாமல் தமிழ்நாட்டின் பெருமை சீரழியாமல் அரசாளத் தகுந்தவனாக வேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்தால் சொல்கிறேன். நீ அரசனானால் இந்த அடிகளுக்குத் தேவையானது ஒன்றுதான். பாய் வேய்ந்த பராந்தகனும் கங்கை கொண்ட ராஜேந்திரனும் இராமாயணக் கதை கேட்ட மாத்திரத்தில் அநீதியை அழிக்க நால்வகைப் படையுடன் ஆழியில் இறங்கிய குலசேகரப் பெருமானும், நீதி வழங்கக் கையைத் துண்டித்துக் கொண்ட பொற்கைப் பாண்டியனும் அரசாண்ட இந்தத் தமிழ்நாட்டிலே கோழையும் சபல சித்தனுமான விக்ரம பாண்டியனும் அரசாண்டான் என்ற பழிச் சொல்லுக்கு, சரித்திரத்தின் இழிச் சொல்லுக்கு ஆளாகாதிருக்க வேண்டும் என்பதுதான் தேவை. ஆகவே, போ விக்ரமா, போய், போர்க்கோலம் பூண்டு வா. பாண்டிய வம்சத்தில் யாரைப் பார்த்தாவது பிறர் பரிகசித்தால் நான் பொறுக்காதவன். மற்ற வீரர்கள் உன்னை இப்படிப் பார்த்தால் பரிகாசம் செய்வார்கள். உனக்காக இல்லாவிட்டாலும் உன் தந்தைக்காக, உன் வம்சத்துக்காகப் போர்க் கோலம் அணிந்து கொள், போ!'' என்றார் அடிகளார் வெறுப்பு, கோபம், இகழ்ச்சி அத்தனையும் கலந்த குரலில்.

''ஸ்கூலில் எந்தக் கேள்வி கேட்டாலும் சினிமாப் பாட்டிலேயே பதில் சொல்லியே, உனக்கு அதே ஸ்கூல்லே வாத்தி யார் வேலை கிடைச்சிருக்காமே, என்ன சொல்லித் தர்றே?''

''ஜின்ஜினக்கு ஜனக்கு நான் சொல்லித் தர்றேன் கணக்கு!''

மேல்மங்கலம் பத்ரா.

மகுடியில் புன்னாகவராளியைத் திரும்பத் திரும்ப ஊதினால் படமெடுத்து மயங்கி நிற்கும் அரவத்தைப்போல அடிகளாரின் வீர மந்திரோபதேசத்தால் நின்ற விக்ரம பாண்டியன், மகுடி வாசிப்பு முடிந்ததும் படத்தைச் சுருட்டிக் கொண்டு புற்றை நோக்கி ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பைப் போல் சரசரவென்று தன் அறைக்காக நடந்து சென்றான். அறைக்குச் சென்றவன் போர்க் கோலம் அணியவில்லை. படுக்கை மேல் வெகு நேரம் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான்.

அறைக்குள் வேகமாக நுழைந்த முத்துநகை, ''பிரபு! தங்களை இளவரசி அவசரமாக அழைக்கிறார்கள்,'' என்றாள்.

''எங்கிருக்கிறாள் உன் எசமானி?''

''கோட்டைச் சுவர் தாழ்வாரத்தில்.''

''என்ன செய்கிறார்கள்?''

''யாருடனோ பேசப் போகிறார்கள்.''

''யாருடன்?''

''எதிரிகளுடன்.''

''எதிரிகளுடனா!''

''ஆமாம் பிரபு! இரண்டு குதிரை வீரர்கள் வந்து அகழிக்கு அப்பால் நின்று முரசு கொட்டி அழைத்திருக்கிறார்கள்.''

அதற்குமேல் விக்ரம பாண்டியன் எக் கேள்வியையும் கேட்காமல் கிடுகிடுவென்று போர் வேஷம் தரித்து, கோட்டைச் சுவர் தாழ்வாரத்தின்மீது ஏறிச் சென்றான். கார்குழலி அங்கு ஏற்கனவே நின்றிருந்தாள். அவளுக்கு இரு பக்கங்களிலும் அபராஜிதனும், காரியும் பின் பக்கத்தில் மாரக்கீயனும் நின்றிருந்தார்கள். விக்ரம பாண்டியனும் அவர்களுக்குப் பின்னால் வந்து நின்று வெளியே நோக்கினான். கோட்டைச் சுவருக்கு வெளியே அகழியை அடுத்து இரு வீரர்கள் குதிரை மீது ஆரோகணித்து நின்றார்கள், அவர்களில் ஒருவன் முரசறைப்பவன், மற்றவன் வீர பாண்டியன். மீண்டும் ஒருமுறை முரசு முழங்கியது. வீரபாண்டியன் உக்கிரம் கலந்த பெருத்த குரலில் தன் கேள்வியை வீசினான்: ''விக்ரம பாண்டியன் அங்கு இருக்கிறானா?'' என்று எழுந்தது முதல் கேள்வி மிகப் பயங்கரமாக!

(தொடரும்)

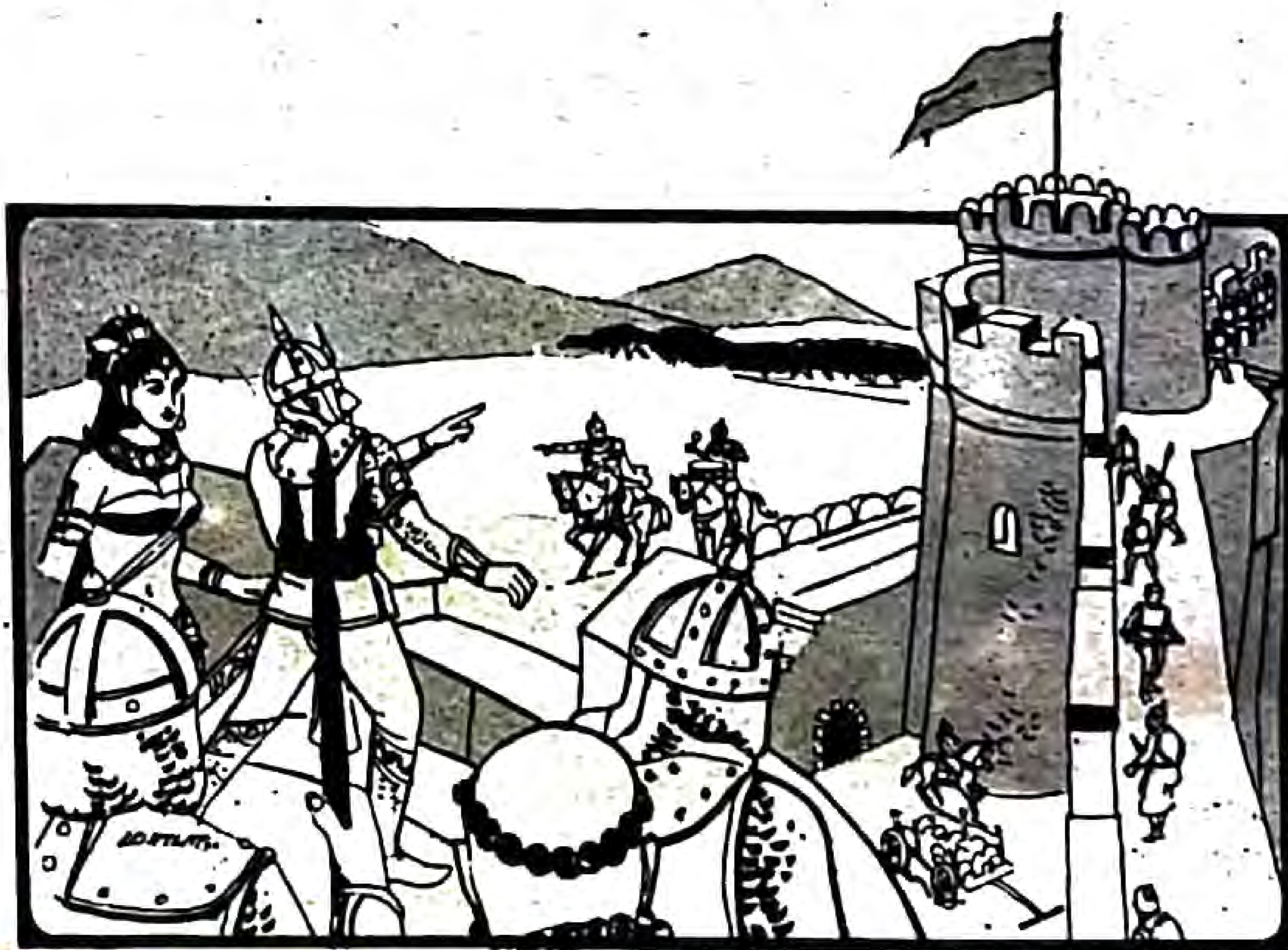
347

சாண்டில்யன்

42. இரவில் பறந்த அம்பு

அகழிக்கு அப்புறத்தே நின்று வீரபாண்டியன் விடுத்த முதல் கேள்வி காதில் விழுந்ததும் விக்ரம பாண்டியன் மிதமிஞ்சிய திகிலால் வெலவெலத்துப் போனான். பயத்தின் காரணமாக, கச்சலான அவன் சரீரமும் ஒரு நிலையில் நில்லாமல் கன்னிமாடக் கோட்டைச் சுவரின்மீது மெல்ல அப்படியும் இப்படியும் அசைந்தது. கால்களில் ஊடுருவிச் சென்ற நடுக்கத்தைச் சமாளித்துக்கொள்ள அவன் கைகள் கோட்டைக் கைப்பிடிச் சுவரை அவசியத்துக்கு அதிகமாக அழுத்திப் பிடித்தன. எதிரி வாசலில் வந்து நின்று கூவிய காரணத்தால் மற்றவர்கள் விக்ரம பாண்டியன் நிலையைக் கவனிக்காவிட்டாலும்

அடிகளார் மட்டும் பக்கவாட்டாக ஒரு பார்வை பார்த்து உள்ள விஷயத்தை ஊகித்துக் கொண்டார். விக்ரம பாண்டியன் அப்பொழுதிருந்த நிலையில் அவனிடமிருந்து எந்தக் கேள்விக்கும் பதில் வராதென்பதை நன்றாகப் புரிந்து கொண்ட அடிகளார் அபராஜிதனுக்காகத் திரும்பி, ''பிரபு! கேள்வி விக்ரம பாண்டியனைப் பற்றியதானாலும் பதிலை நீங்களே சொல்லிவிடுவது நலம்,'' என்று யோசனை சொன்னார்.

அபராஜிதன் தன் கண்களை விக்ரம பாண்டியனுக்காகத் திருப்பி, ''வீர பாண்டியனுக்கு நான் பதில் சொல்லட்டுமா? உத்தரவு கொடுக்கிறீர்களா?'' என்று வினவினான்.

''அவர் உத்தரவு எதற்கு?'' என்று அடிகளார் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

''கேள்வி அவரைப் பற்றியது. அவரே அதற்குப் பதில் சொல்ல இஷ்டப் படலாம்!'' என்றான் அபராஜிதன்.

''அப்படி ஒன்றும் அவர் இஷ்டப்படவில்லை,'' என்று விக்ரம பாண்டியன் அபிப்பிராயத்தை அடிகளார் தமது திருவாக்கு மூலமே தெரிவித்தார்.

தான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலேதும் வராமலிருப்பதையும், கோட்டை மதில் பிராந்தியத்தில் ஏதோ தர்க்கம் நடப்பதையும் கவனித்த வீர பாண்டியன் சற்றே கோபம் ஏறிய குரலில் மீண்டும் கேட்டான், ''நான் கேட்டது உங்கள் காதில் விழுந்ததா இல்லையா?'' என்று.

உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் வரை கம்பீரமாக யவனர்களைப் போல் இரும்புக் கவசம் பூண்டு நின்றிருந்த அபராஜிதன் அதற்கு மேலும் மௌனமாயிருப்பது தங்கள் பலவீனத்தைக் குறிக்கும் என்ற காரணத்தால் கவசத்தின் வாய்ப்புறத்தை மட்டும் திறந்து விட்டுக் கொண்டு தான் இன்னாரென்று அடையாளம் தெரியாதிருப்பதற்காகக் குரலையும் மாற்றிக்கொண்டு பேசத் தொடங்கி, ''பாண்டிய மன்னனே! உன் கேள்வி விசித்திரமாயிருக்கிறது. இங்கு யார் இருந்தால் உனக்கென்ன? இல்லாவிட்டால் உனக்கென்ன? முற்றுகையைப் பற்றி ஏதாவது சொல்ல வேண்டியிருந்தால் சொல்!'' என்றான்.

வீரபாண்டியன் சற்றே தலையை உயர்த்தித் தன்னை எதிர்த்து இத்தனை தைரியமாகப் பேசுகிறவன் யாரென்பதை அறிய முயன்றான். அபராஜிதன் கண், வாய்ப் பிரதேசங்கள் தவிர முகத்தின் மற்ற பாகங்கள் கவசத்தால் மறைக்கப்பட்டிருந்ததால் அடையாளம் ஏதும் புரியாமல் போகவே கோபத்தால் நிதானமிழந்த வீர பாண்டியன், ''டேய் முட்டாள்! காரணமில்லாமல் நான் விக்ரம பாண்டியனைப் பற்றி விசாரிக்கவில்லை. இந்த முற்றுகைக்கும் அவனுக்கும் பெரிதும் சம்பந்தமிருக்கிறது. அவன் அங்கிருக்கிறான் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். அவனை வரச்சொல்,'' என்றான்.

''மன்னனே, முட்டாள்தனம் யாருக்கு இருக்கிறது என்பதைச் சீக்கிரம் புரிந்து கொள்வீர். அது கிடக்கட்டும், நீர்

கூ...மந்திரக்காளிக்-கோப்பை!

கண்ணாடிக் கோப்பையின் மேல் (ஸ்டிக்கர் போல்) நீச்சல் உடையில் உள்ள ஒரு பெண் படம் ஒட்டப்பட்டிருக்கிறது. கோப்பையில் ஐஸ் வாட்டரை எந்த அளவுக்கு ஊற்றுகிறோமோ அந்த அளவுக்கு பெண்ணின் நீச்சல் உடை மறைந்துவிடும். கிளாஸ் முழுதும் ஐஸ் வாட்டரை ஊற்றி நிரப்பினால் ஒரு நிமிடத்தில் பெண்ணின் உருவம் முழு நிர்வாணம் ஆகிவிடுகிறது. இந்த மாதிரிக் கோப்பைகள் நடிகர் சரண்ராஜிடம் இருக்கின்றன.

—துரை

சொல்ல வேண்டியது ஏதாவதிருந்தால் கோட்டைத் தலைவனான என்னிடம் தான் சொல்லவேண்டும்!'' என்று அபராஜிதன் திட்டமாக அறிவித்தான்.

''டேய் கோட்டைத் தலைவனே, இன்னும் சில நாட்களில் உன் தலையை இந்தக் கோட்டை வாசலில் செருகி வைக்கிறேன்...'' என்று ஆரம்பித்த வீரபாண்டியனை, அபராஜிதனின் பயங்கரச் சிரிப்பு ஒன்று அடக்கியது.

கோபமும் வெறியும் கலந்த அந்தச் சிரிப்பை அபராஜிதனிடமிருந்து எதிர்பார்க்காத அடிகளார்கூட அந்தப் பயங்கர சப்தத்தைக் கேட்டுக் கலங்கினார். எதிரேயிருந்த காடு பூராவும் அந்தச் சிரிப்பு ஊடுருவிச் சென்று ஒலித்ததால் வீரபாண்டியன் மனதில்கூட ஓரளவு அச்சம் உதயமாயிற்று. அந்தப் பயங்கரச் சிரிப்பை உதிரவிட்ட அபராஜிதன் மரியாதையைக் கைவிட்டுப் பேசலானான்: ''மன்னனே! கோட்டை வாசல்மீது தலைகளை வெட்டிச் செருகுவதில் நீ சமர்த்தனென்பதைத் தமிழ் நாடு அறியும். அப்படி வெட்டுவதற்கும் உனக்குச் சாமர்த்தியம் கிடையாதென்பதும் மக்களுக்குத் தெரியும். சிங்களர் படை பலம் உன்னைப் பேசச் செய்கிறது. பிற நாட்டு ஆதிக்கம் உன் கரங்களுக்கு வலுவு கொடுக்கிறது. உன் அதிகாரத்துக்குச் சப்பைக் கட்டுப் போடுகிறது. ஆனால் எல்லோர் தலைகளையும் வெட்டிவிட முடியுமென்று மட்டும் கனவு காணாதே! இங்குள்ள வீரர்களின் தலைகளை நீ வெட்டுமுன் ஒரு தலைக்குப் பத்துத் தலையாக உன் சைன்னியத்தில் உருளும் என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள்.''

வீரபாண்டியன் கண்கள் கோபத்தால் கனன்றன. உடல்கூட நிதானத்தை இழந்து துடித்தது. ஓர் அற்பன் தன்னைப் பார்த்து இகழ்ச்சியாகப் பேசத் துணிந்து விட்டானே என்ற ஆத்திரம் அவன் உள்ளத்தை உலுக்கியது. இருந்த போதிலும் அதையெல்லாம் அடக்கிக் கொண்டு, ''டேய்! நீ யாராயிருந்தாலும் சரி, கோட்டையைக் காவல் புரிய லாயக்கற்றவனென்பதை நிரூபிக்கிறாய். அசட்டுத் துணிச்சலால் மற்றவர்களையும் உன்னோடு சேர்த்துக் கூண்டோடு கைலாசம் கொண்டுபோக நினைக்கிறாய். அனாவசியமாக நான் உன் கோட்டைக்குள் இருப்பவர்களின் ரத்தத்தைச் சிந்த விரும்பாததால்தான் விக்ரம பாண்டியனுடன் பேச விரும்பினேன். இந்தக் கன்னிமாடத்துக்கு மழவராயன் மகளைத் திருட்டுத்தனமாக அழைத்து வந்தது அவன்தான். அவனுக்கு இப்பொழுதாவது புத்தி வந்து கோட்டையை என்னிடம் ஒப்புவிக்கும் பட்சத்தில் அங்கிருக்கும் வீரர்களுக்கும விக்ரமனுக்கும் மன்னிப்புக் கிடைக்கும். இல்லையேல் இந்தக் கோட்டைச் சுவர்களின் கற்களை ஒவ்வொன்றாகப் பெயர்த்து எடுத்து, கோட்டைக் குள்ளிருக்கும் ஒவ்வொரு வீரன் தலையையும் வெட்டியெடுத்து வாயிலில் தோரணமாகக் கட்டிக் கழுகுகளுக்கு இரையாக்குவேன்,'' என்றான்.

''வீரபாண்டியா! பழமொழிகளைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் உளறுகிறாய். 'வில்லம்பினும் சொல்லம்பு கூர்' என்பது நல்ல பழமொழிதான். ஆனால், சொல்லம்பை வீரர்கள் யுத்த களத்தில் நம்பியிருப்பதை நான் பார்த்ததில்லை. உன் சொல்லம்புகள் பிறரைக் கொல்ல முடியுமானால் நாங்கள் அனைவரும் இத்தனை நேரம் மடிந்து மண்ணாகப் போயிருப்போம். ஆனால் மடியவில்லை, பார்! எதையும் செய்கையில் காட்ட முயன்று பார், மன்னவா! நானும் உனக்குப் பதில் சொல்ல முடியும். சொற்களைக் கொண்டல்ல, அம்புகளை வீசி! சமயம் வரும்போது எங்கள் போர்க் கலங்கள் உன் வசைபாடுகளுக்கு மற்றொருவிதமான இசை பாடும். இறுதியாகச் சொல்கிறேன் கேள். மழவநாட்டு இளவரசியை நீ தொடு முன்பு இங்குள்ள வீரர்களின் தலைகள் முதலில் உருண்டாக வேண்டும்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''அப்படி உன்னிடம் எத்தனை வீரர்கள் இருக்கிறார்கள்?''

''பெண் பிடிக்க வந்திருக்கும் உன்னையும் உன் சகாக்களையும் அடித்து விரட்டப் போதுமான வீரர்கள் இருக்கிறார்கள்.''

''உன்னிடமிருப்பது ஐம்பது அறுபது வீரர்கள்தான் என்பதை நாம் அறிவோம். விக்ரம பாண்டியனின் கள்ளர்கள் இருபத்தைந்து பேர். மழவ வீரர்கள் இருபத்தைந்து பேர். உன்னையும் அந்தச் சாமியாரையும் சேர்த்து ஐம்பத்திரண்டு. நான் இரண்டாயிரம் வீரர்களுடன்

வந்திருக்கிறேன்!'' என்று சொல்லி அபராஜிதனுக்குச் சற்றுத் தள்ளி நின்றிருந்த அடிகளாரைக் கையாலும் சுட்டிக் காட்டினான்.

இன்னும் வீரபாண்டியன் தம்மை மறக்கவில்லையென்பதை அவன் வாய்ப்படக் கேட்ட அடிகளாரும் சற்று நடுங்கினார். சில நாட்களுக்கு முன்பு, அவன் தனக்குச் சிவபதத்தைக் காட்டச் செய்த ஏற்பாடுகளை நினைத்தபோது அவர் சிந்தை பெரிதும் கலங்கலாயிற்று. மீண்டும் வீரபாண்டியனுக்கும் அபராஜிதனுக்கும் சம்பாஷணை துவங்கவே தம் பயத்தை மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு அடிகளார் சம்பாஷணையில் கவனம் செலுத்தலானார்.

''மன்னவா! உன் கணக்குப்படி என்னிடம் ஐம்பத்திரண்டு பேர்கள்தானே இருக்கிறார்கள். இதோ பார்!'' என்று சொல்லி, காரிக்காகத் திரும்பிய அபராஜிதன், ''நமது வீரர்களில் நூறு பேரை வரச் சொல்,'' என்று உத்தர விட்டான். அடுத்த விநாடி காரி போட்ட சத்தத்தால் கோட்டையின் பல பாகங் களிலும் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்த வீரர்கள் தடதடவென அபராஜிதனிருந்த இடத்துக்கு வந்து குவிந்தனர். வந்தவர் களின் எண்ணிக்கையை வீரபாண்டியன் உணரும் பொருட்டு, பந்தங்களைத் தூக்கிப் பிடிக்க உத்தரவிட்ட அபராஜிதன் வீரபாண்டியனை நோக்கி மீண்டும் சொன்னான்: ''பாண்டிய மன்னனே! என் படையின் ஒரு சிறு பகுதியை எண்ணிப் பார். நூறு வீரர்களுக்கு மேல் இருக்கிறார்கள். இதே மாதிரி நூற்றுக் கணக்கான பேர் கோட்டையின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் காவல் புரிகிறார்கள். தரைப்படை தவிர குதிரைப் படையும் உள்ளே ஏராளமாக இருக்கிறது. வேல்களை ஆயிரக்கணக்கில் அடித்து வைத்திருக்கிறேன். விஷம் தீட்டப்பட்ட அம்புகள் வேறு ஏராளமாயிருக்கின்றன. எங்களிடமுள்ள உணவுப் பொருள்கள் இன்னும் இரண்டு வருஷ காலத்துக்கு வரும். ஆகையால் தவறான கணக்கினாலும் வீண் நம்பிக்கையாலும் நிதானத்தை இழக்காது உன் சிங்களக் கூலிகளைக் கொண்டு சரியாகப் போரிடு,'' என்றான்.

அபராஜிதன் பக்கத்தில் நின்றிருந்த கார்குழலி அவன் துணிச்சலையும் எதிரியைத் திணற வைக்கக்கூடிய சமயோசித புத்தியைக் கண்டு பெரிதும் மகிழ்ந்தாள். இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு வீரன் தன் வாழ்க்கையின் மிக இக்கட்டான சந்தர்ப்பத்தில் கிடைத்தது தன் அதிர்ஷ்ட மென்றே எண்ணினாள். அவளைப் போலவே மற்ற வீரர்களும் அவனைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு நின்ற அந்தச் சமயத்தில்கூட விக்ரம பாண்டியன் புத்தி

இளையராஜா அக்னி நட்சத்திரம் என்ற படத்தில், 'ராஜா, ராஜாதி ராஜன் இந்த ராஜா, நேற்று இல்லை நாளை இல்லை எப்பவும் நான் ராஜா' என்று பாடி இசை அமைத்தார்.

இதற்குப் பதிலாக சந்திரபோஸ் 'மதுரைக்காரத் தம்பி'யில் 'வில்லாதி வில்லனை யும் தோற்கடிப்பேன்—நான் ராஜாதி ராஜனை, யும் தோற்கடிப்பேன்' என்று இசை அமைத்தார்.

அடுத்து இளையராஜா தனது சொந் தப் படமான, 'ராஜாதி ராஜா'வில், 'என்கிட்டே மோதாதே, நான் ராஜாதி ராஜனடா. வம்புக்கு இழுக்காதே, நான் வீராதி வீரனடா' என்று பாடலுக்கு இசை அமைத் துள்ளார்!

இவர்கள் இப்படிப் போட்டு பாட்டு இசை அமைப்பது எதில் போய் முடியுமோ!

—என். தனசேகரன்

யத்தால் பிடிக்கப்பட்டிருந்ததால் அவன் வீரபாண்டியனின் ஒவ்வோர் அசைவையுமே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வீரபாண்டியன் கோபம் எல்லை மீறி விட்டதையும், அதனால் குதிரை மீதே சிறிது சலனப்பட்டு அவன் அசைந்ததையும் கண்ட விக்ரம பாண்டியன் இதெல்லாம் எந்த அனர்த்தத்தில் கொண்டு போய்விடுமோ என்ற அச்சத்தால் அபராஜிதனை நோக்கி, ''அவன் கோபத்தை வீணாகக் கிளறாதீர்கள். வீரபாண்டியனை நான் நன்றாக அறிவேன்,'' என்றான்.

இந்த எச்சரிக்கையின் காரணமாக விக்ரம பாண்டியனுக்காகத் திரும்பிய அபராஜிதன், ''உங்களைவிட வீரபாண்டியனை நான் நன்றாக அறிவேன்,'' என்று பதில் சொல்லிவிட்டு வீரபாண்டியனை மீண்டும் நோக்கி, ''மன்னவா! நீ போய் வரலாம். இனிப் பேச வேண்டியது எதுவுமில்லை. ஒரே ஒரு விஷயம் மாத்திரம் சொல்கிறேன். இந்தக் கன்னிமாடத்தைக் காக்க இதோ உன் கண்ணில் படும் நூறு வீரர்களே போதும். சிறு படையை வைத்தே நீண்ட காலம் முற்றுகையைச் சமாளிக்கும் முறையில் இக்கோட்டை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோட்டைச் சுவர்களிலுள்ள வளைவுக் கூடுகளைப் பார். ஒவ்வொரு கூட்டிலும் செய்யப்பட்டிருக்கும் துவாரங்கள் மூலம் மறைவிலிருந்தே அம்புகளை எய்யலாம். ஆகவே உன் வீரர்களைக் காட்டுக்குள்ளேயே நிறுத்தி வை. எவனாவது காட்டு முகப்பில் தலையை நீட்டும் பட்சத்தில் உடனே அம்பு பாய்ந்து மாள்வது திண்ணம். இதை நினைவில் வைத்துக்கொள். போய் வா மன்னவா, இனி யார் வெற்றி பெறுவார்கள் என்பது விதியின் கைகளில் இருக்கிறது!'' என்றான்.

வீரபாண்டியன் சலனமான தன் கண்களால் கோட்டையை ஒருமுறை அளவிட்டான். பிறகு வீரர்கள் கூட்டத்தை நோக்கினான். 'ஐம்பது வீரர்களுக்குமேல் இல்லையென்று மழவராயன் சொன்னானே! ஏது இவ்வளவு வீரர்கள்!' என்று சிந்தித்தான். கவசமணிந்த கோட்டைக் காவலன் யார் என்பதை ஆராயப் பார்த்து, முடியாமல் ஒரு முறை கோபப் பெருமூச்சும் விட்டான். கடைசியாக அபராஜிதனை ஏறெடுத்துப் பார்த்து, ''டேய்! உன் பிடிவாதத்தால் இந்தக் கோட்டையிலுள்ளவர்கள் சாக

"என்னோடு வேலை செய்கிற டைப்பிஸ்ட் ரொம்ப மோசம்! எப்பப் பார்த்தாலும் இடுப்பிலே கிள்ளிவிடுகிறார்டி..."

"எனக்கு அந்தப் பயமே இல்லை"

"ஏண்டி, உன்கூட வேலை செய்யறவர் நல்லவரா?"

"நான் முந்திகிட்டு அவர் இடுப்பிலே கிள்ளிவிடுவேன்!"

—ஜி. கோதண்டராமய்

நினைத்தால் அது அவர்கள் பொறுப்பு. ஆனால், அப்படிச் சாக இஷ்டப்படாமல் சரணடைய இஷ்டப்பட்டால் அவர்களுக்கு யாதொரு தீங்கும் வராது என்று தேவி மீனாட்சிமீது ஆணையிடுகிறேன். இந்த மாதிரிப் பேச்சுக்கு, தூது வரைத்தான் அனுப்புவது வழக்கம். கார்குழலியின் மனம் புண்படக் கூடாது என்ற உத்தேசத்தாலும் உன்னைப் போன்றவர் பேச்சைக் கேட்டு அனாவசியமாகப் பல பேர் மடிய வேண்டாம் என்ற கருணையாலுமே நானே பேச வந்தேன். இனி உங்கள் இஷ்டம். ஏதாவது என்னுடன் பேச வேண்டியிருந்தால், உங்களுக்குப் புத்தி சரியானபடி வேலை செய்து சரணடைய இச்சையிருந்தால் ஓலையை எழுதி அம்பில் மாட்டி என் பாசறைக்காக எய்தால் போதும்,'' என்று சொல்லிவிட்டுக் குதிரையைச் சரேலெனத் திருப்பிக் கொண்டு காட்டுக்குள் மறைந்தான். முரசறைவிப்பவனும் மன்னனைப் பின் தொடர்ந்தான்.

அவர்கள் கண்ணுக்கு மறைந்ததும் காரி பெரிதாக நகைத்து, ''பிரபு! வீரபாண்டியன் கண்ணில் நன்றாக மண்ணைத் தூவி விட்டீர்களே!'' என்றான்.

''நூறு வீரர்களைக் காட்டி அவனைப் பயமுறுத்தி விட்டீர்களே பிரபு!'' என்று மார்க்கியனும் சிரித்தான்.

ஏதோ தானும் பேசியாக வேண்டுமென்பதற்காக, ''மீதி ஐம்பது பேரை ஏன் அவனிடம் காட்டவில்லை?'' என்று விக்ரம பாண்டியன் கேட்டான்.

''காட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. ஐம்பது பேர் கோட்டைக்குள்ளிருப்பதாக அவனுக்கு மழவராயன் தகவல் கொடுத்திருக்கிறான். அந்தத் தைரியத்தில்தான் வீரபாண்டியன் முற்றுகைக்கு வந்திருக்கிறான். ஆகவே நூறு பேரைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு இங்குள்ள வீரர்களின் எண்ணிக்கையைப் பற்றிச் சந்தேகமுண்டாகும்...'' என்ற அபராஜிதனை நோக்கி, ''சந்தேகமுண்டானால்...'' என்று வினவினான் விக்ரம பாண்டியன்.

''அந்தச் சந்தேகம் நமக்குப் பாதுகாப்பு. வீரர்கள் தொகை தெரியும் வரையில் நமது பலாபலம் வீரபாண்டியனுக்குத் தெரியாது. அது தெரியும் வரையில் அவன் கோட்டையைத் தாக்க மாட்டான். கோட்டையைச் சுற்றி முற்றுகையிட்டு நம்மைப் பட்டினி போட்டுப் பணிய வைக்கப் பார்ப்பான், அல்லது நாம் சற்று அசந்திருக்கும் நேரமாகப் பார்த்துத் தாக்க முயல்வான், உடனடியாக நடவடிக்கை மட்டும் ஏதுமிருக்காது,'' என்று விளக்கினான் அபராஜிதன்.

அத்துடன் அவனுடன் பேச்சை முடித்துக்கொண்ட பாண்டிய சேனாதிபதி அடிகளாரை நோக்கி, ''அடிகளாரே, இளவரசியை அவர்கள் இருப்பிடத்துக்கு அழைத்துப் போங்கள். நானும் காரியும் சென்று கோட்டைக் காவலைச் சோதிக்கிறோம்!'' என்று கூறிவிட்டுக் கார்குழலியைப் பார்த்து, ''இளவரசி! உங்கள் இருப்பிடத்தின் மாடியறைகளிலிருந்து யாரும் எட்டிப் பார்க்க வேண்டாம். உங்கள் தோழிகளை நன்றாக எச்சரித்து வையுங்கள். என் ஊகம் சரியாயிருந்தால் இன்று மாலைக்குள் எதிரிகள் காட்டுக்குச் சென்று உட்புறத்தில் பாசறைகளை அமைத்துத் தங்குவார்கள். உண்மை அபாயம் நாளைய பகல் முதலே துவங்கி விடும். சிங்களத்து வில்லவர்கள் குறி தவறாதவர்கள். யார் தலை தெரிந்தாலும் அம்பெய்து கொன்று விடுவார்கள்,'' என்று எச்சரித்தான்.

''பிரபு! வீரபாண்டியன் சிங்களப் படையைத்தான் கொண்டு வந்திருக்கிறானென்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?'' என்று கார்குழலி வினவினாள்.

''பாண்டியப் படைகளை அவன் கொண்டுவர முடியாது.''

''ஏன்?''

''வீரபாண்டியன் தாயாதியான விக்ரம பாண்டியன் நம்முடனிருக்கிறான். வீரபாண்டியன் சிம்மாசனத்துக்கு விக்ரம பாண்டியன் போட்டியாக நிற்கிறானென்பது பாண்டிய வீரர்களுக்குத் தெரியும். பாண்டிய வீரர்களுக்குத் தன்னிடம் எந்தவிதப் பக்தியும் கிடையாதென்பது வீரபாண்டியனுக்கும் தெரியும். பாண்டிய வீரர்களை அழைத்து வந்து விக்ரம பாண்டியனைக் கண்டதும் அவர்கள் ராஜபக்தி எதிரி பக்கம் சாய்ந்தால் தன் கதி அதோகதி ஆகிவிடும் என்பதை வீரபாண்டியன் அறிவான். அவன் அறிந்தாலும் அறியாவிட்டாலும் சிங்களத்து சேனாதிபதியான இலங்காபுரத் தண்டநாயகன் அறிவான். ஆகவே பாண்டிய வீரர்களை வீர

பாண்டியன் அழைத்துச் செல்வதற்கு அவன் ஒரு நாளும் சம்மதிக்க மாட்டான்.''

கார்குழலி புரிந்துகொண்டாள்; அபராஜிதன் அரசியல் ஞானத்தின் ஆழத்தைப் புரிந்து கொண்டாள்; விஷயங்களை அவன் அலசிப் பார்க்கும் அழகை நினைத்து நினைத்து வியந்தாள். இப்பேர்ப்பட்டவன் தன் பெயரை மாத்திரம் சொல்ல மறுக்கிறானே என்ற விசனத்தால் மெல்லப் பெருமூச்சும் எறிந்தாள். ஏதோ நினைப்புகள் மனத்தைச் சூழ்ந்து கொள்ளவே சம்பாஷணையை அத்துடன் அறுத்துக் கொண்டு தன் இருப்பிடத்தை நோக்கி மெல்ல நடந்தாள். அவளைத் தொடர்ந்து விக்ரம பாண்டியனும் நடந்தான். ஆனால் அவன் மனதில் எண்ணங்கள் எழுந்து வேறு திக்கில் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. எதிரேயிருந்த வீரபாண்டியன் படை பலத்தையும் அதனால் ஏற்படக்கூடிய விபரீதத்தையும் எண்ணிப் பார்த்தான். அத்துடன் ஒவ்வொரு விநாடியும் கார்குழலிக்குப் புதிதாக வந்து முளைத்த அபராஜிதன்மீது மதிப்பும் அன்பும் அதிகப் படுவதையும் சிந்தித்துச் சிந்தித்து ஏங்கினான். அந்தச் சிந்தனைகளை ஏந்தி நடந்து அறைக்குள் சென்று கவசங்களைக் களைந்த பின்பும் கவலை அவன் மனத்தை வாட்டி நின்றது. தன் எண்ணத்தில் மண் விழுவதை நினைத்து நினைத்து வருந்திய அவன் உள்ளத்தில் மறுநாள் பொழுது புலர்ந்த பின்பும் பொழுதுபோன பின்பும்கூட ஒரு நிம்மதி ஏற்படவில்லை.

பகல் பூராவும் மாடியறையில் நின்று எதிரேயிருந்த காட்டைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். காட்டுக்கு அப்புறத்தே உள்ள சிங்களப் படைகள் ஆயுத வாகனங்கள் உட்புகுவதற்காகக் காட்டையடுத்துப் பாதை போட முற்பட்டதால், வெட்டி முறித்த மரங்கள் தடால் தடாலென்று விழும் சப்தம் காதைப் பிளந்தது. காட்டுக்குள் மூன்று பாதைகளை அமைத்த வீரபாண்டியன் காட்டு முகப்புக்கு வண்டிகளைக் கொண்டு வராமல் பக்கத்து மரங்களின் மறைவில் படைகளை நிறுத்தினான். இடையே மரங்கள் அடர்த்தியாக இருந்த இடத்தில் தன் கூடாரத்தை அமைத்துக் கொண்டான். இரவில் வீரபாண்டியன் பாசறை பந்தங்களின் வெளிச்சத்தில் மின்னியது. அதே இரவில் என்ன செய்வதென்று புரியாமல் ஏதோ யோசித்த வண்ணம் கன்னிமாடத்தின் புறாக் கூண்டுகளுக்குச் செல்லும் மாடிப்படிகளில் ஏறி உச்சிக் கூண்டை அடைந்து எதிரிப் பாசறையைக் கவனித்த விக்ரம பாண்டியனுக்கு ஒரு விபரீத யோசனை உதயமாயிற்று. ஒரு வினாடி ஏதோ யோசித்த விக்ரம பாண்டியன் விடுவிடு என்று கீழே ஓடிச் சென்று வில்லும் கையுமாகத் திரும்பி மீண்டும் உச்சிக்கு வந்தான். வந்ததும் அப்புறமும் இப்புறமும் பார்த்துவிட்டு மடியிலிருந்த ஓர் ஓலையை எடுத்து அம்பில் மாட்டி வில்லில் அம்பைப் பொருத்தி நாணை இழுத்து வீரபாண்டியன் கூடாரத்துக்காகக் குறி வைத்து வாளியைப் பறக்க விட்டான்.

(தொடரும்)

நான் மாட்டேன்!

மாக்மில்லன் மறுத்தது ஏன்?

ரோஷத்தின் காரணமாகப் பதவியை ராஜினாமா செய்த ஒரு மனிதர் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டார். அவரைக் காண அவரிடம் பணியாற்றிய அரசாங்க உத்தியோகஸ்தரும் சென்றார்.

சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்த பின் நோயாளி சொன்னார்:

''அடிக்கடி வர முடியாவிட்டாலும் டெலிபோனில் பேசு. உனக்குத்தான் தெரியுமே, நான் பதவி விலகின 24 மணி நேரத்தில் எனக்குத் தரப்பட்டிருந்த போனை அகற்றி விட்டார்கள். ஒவ்வொரு காலுக்கும் காசு கொடுத்துக் கட்டுப்படி ஆகுமா? சௌகரியப்படும் போதெல்லாம் நீயே பேசு.''

நோயாளியின் பெயர்—ஹாரல்ட் மாக்மில்லன் —பிரிட்டிஷ் பிரதமர். நடந்த வருடம் 1967.

6.ம. 89

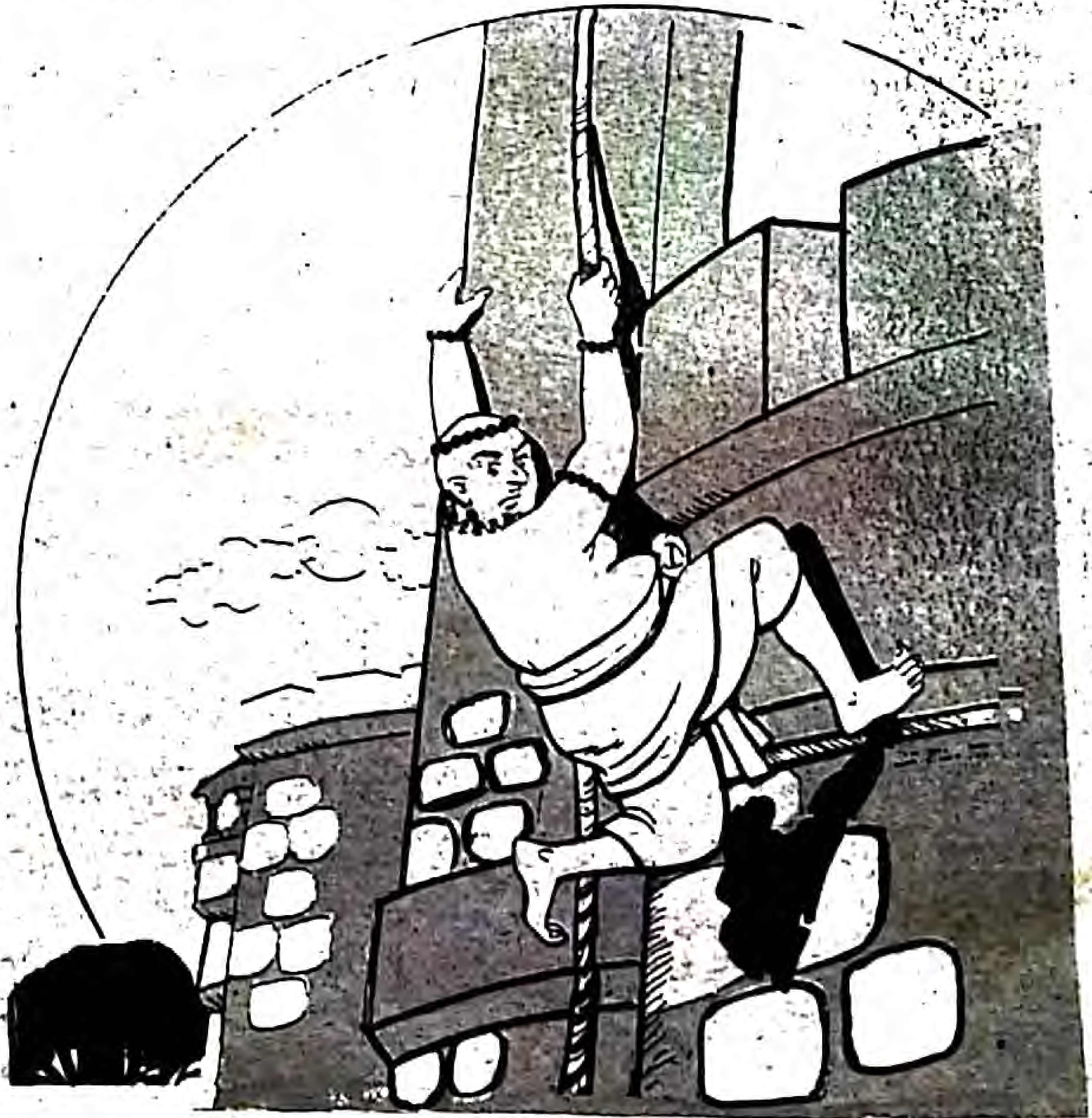
43. கசங்கிய ஓலை!

கன்னிமாடத்தைச் சூழ்ந்து நின்ற காடு, வீரபாண்டியன் படைகளின் பாசறைப் பந்தங்களால் நல்ல வெளிச்சத்தைப் பெற்றிருந்தாலும், மரங்கள் இருந்த அடர்த்தியின் காரணமாக வெளிச்சத்தை அதிகமாக வெளியே வீசாமலும் பாசறைகள் அமைக்கப் பட்டிருந்த இடங்களை எதிரிக்குக் காட்டிக் கொடுக்கா மலும் பாதுகாப்புச் செய்து கொண்டிருந்தது. அவ்வப்பொழுது எண்ணெய் ஊற்றப்பட்டதால் நல்ல ஜ்வாலையைப் பெற்ற பந்தங்கள் மட்டும் அடிக்கடி கட்டுப்பாட்டைச் சிறிதே குலைத்து, மரங்கள் அசைந்த தால் ஏற்பட்ட காற்றில் அலைந்து அலைந்து ஜ்வாலையைப் பெருக்கிக்கொண்டு கூண்டிலிருந்து தலை நீட்டும் பறவை இனங்களைப் போல, சரேல் சரேலென்று தங்கள் தீத் தலைகளை எழுப்பி எழுப்பிக் கன்னிமாடத்தில் உள்ளவர்களுக்குத் தாங்கள் சிறைப்பட்டுக் கிடக்கும் செய்தியை அறிவித்துக் கொண்டிருந்தன. இவற்றின் விஷம சுபாவத்தை அறிந்த சிங்களப் படைவீரர் பந்தங்களைச் சுற்றிலுமிருந்த கொடி களையும் மரக்கிளைகளையும் கழித்துப் போட்டு இவை பக்க வாட்டுகளில் எதையும் தொட இடமின்றிச் செய்து கொண்டிருந்தனர். நன்கு கட்டப்பட்ட மூன்று வேல்களுக் கிடையிலும் மரத்தின் சில பெரிய கிளைகளிலும் ஆங்காங்கு செருகப்பட்டிருந்த பந்தங்கள் அடிக்கடி ஒன்றின் பக்கமாக மற்றொன்று சாய்ந்து யாருக்கும் புரியாத ஜாடைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தன. சரியான இருட்டில் வெளியே உலாவ வரும் விஷ ஜந்துக்கள்கூட வெளிச்சத்தாலும் வீரர்களின் நடமாட்டத் தாலும் பயந்து தங்கள் பாழிகளுக்குள்ளிருந்து புறத்தே தலையை நீட்டாமல் பதுங்கிக் கிடந்தன. காட்டில் ஒவ்வொரு மூலை யிலிருந்த புற்றுகளிலிருந்து சர்ப்பங்கள் சற்று நேரம் வெளியே வந்து படமெடுத்து நின்று உள்ள நிலைமையை அறிந்து திரும்பவும் சர்ரென்று வாலை வளையவிட்டுப் பிலத் துவாரங்களில் நுழைந்து விட்டன. மரக் கிளைகளிலேயே வாழும் பச்சை ஓணான்கள் தாங்கள் இருப்பது தெரியாமல் மூச்சுக்கூட விடாமல் மரத்தோடு மரமாக ஒட்டிக் கிடந்தன. எங்கும் நல்ல இருளும் வெளிச்சமும் கலந்திருந்ததால் காட்டு மரங்களின் பெரிய கிளைகள் ஆங்காங்கு நீண்ட நிழல்களைப் பாய்ச்சி, தப்பித் தவறி வெளியே வந்துவிட்ட வனம் வாழ் பிராணிகளுக்குப் புகலிடம் அளித்துக் கொண்டி ருந்தன. ஆங்காங்கு பந்தங்களிலிருந்து வீசிக் கொண்டிருந்த வெளிச்சம் சிங்கள வீரர்கள் பகடையாட உதவிக் கொண்டி ருந்தது. வீரபாண்டியன் கொடுமைக்கு அஞ்சி எந்தப் பிராணியும் காட்டில்கூடத் தலைநீட்டப் பயப்பட்ட அந்த இரவில் நரிகள் மட்டும் எந்தவித அச்சமும் கொள்ளாமல் பலமாக ஊளையிடத் தொடங்கி, இரவின் தன்மையை மிகப் பயங்கரமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தன.

இத்தகைய வனப் பிரதேசத்தின் நடுப் பகுதியில் கன்னிமாடக் கோட்டை வாசலுக்கு நேர் எதிர்த் திக்கில் கூடாரத்தை அமைத்துத் தங்கியிருந்த வீரபாண்டியன் அன்றைய நிகழ்ச்சிகளால் ஆத்திரமும் வேதனையும் கலந்த உள்ளத்துடன் தன் மலரணையில் மல்லாந்து கிடந்தான். சிந்தனையில் திரும்பத் திரும்பத் தோன்றிய அந்தக் கவச

சாண்டில்யன்

மணிந்த வீரனின் உருவத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க, அவன் பேசிய மொழிகள், வீசிய வசைக் கோவைகள் இவை திரும்பத் திரும்பக் காதுகளில் ஒலிக்க ஒலிக்க, வீர பாண்டியன் நிதானத்தை அடியோடு கை விட்டவனாய்ச் சிறிது நேரம் படுக்கையில் புரளுவதும், சிறிது நேரம் அசையாமல் படுப்பதுமாக சித்திரவதைக்குள்ளாகிக் கொண்டிருந்தான். கவசமணிந்த வீரன் நின்ற நிலை, அவன் பேசிய முறை, அவன் கைகளை வீசிய பாணி இவை யனைத்தையும் எங்கோ பார்த்திருப்பது போன்ற உணர்ச்சி, வீரபாண்டியனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தாலும் எங்கே பார்த்தோம் என்பதை நிர்ணயிக்க முடியாதவனாகத் திண்டாடினான். தன்னை எதிர்த்து அவ்வளவு தைரியமாகப் பேசக் கூடியவர்கள் தமிழ்நாட்டில் யாராயிருக்க முடியும் என்ற கணக்கையும் போட்டுப் பார்த்து ஒவ்வொருவராக விலக்கி வந்துக் கடைசியில் சூன்யமாகிவிட்ட எண்ணிக் கையில் ஏதுமறியாமல் ஏங்கினான் வீர பாண்டியன். வீரனின் அடையாளத்தைக் கண்டுபிடிக்கும் முயற்சி தோல்வி அடையவே, கோட்டையின் படை பலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கலானான். மொத்தம் ஐம்பது வீரர்கள் இருப்பதாகத் தானே மழவராயன் சொன்னான். கண் கூடாக வீரர்களைப் பார்த்தோமே, இந்த அதிகப்படி வீரர்கள் யார்? மொத்தம் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்? நம் படைகளைச் சமாளிக்கப் போதுமான வீரர்கள் இருப்பார்களா? அப்படியிருந்தால் இன்னும் படைகளை நாம் மதுரை யிலிருந்து வரவழைக்க வேண்டாமா? மதுரையிலிருந்து இனி வீரர்களை வரவழைப்பது முடியாத காரியமாயிற்றே. இரண்டாயிரம் வீரர்களை அனுப்பு வதற்கே இலங்காபுரன் ஆட்சேபித்தானே. இனியும் அதிகப்படி வீரர்களைக் கேட்டால் அனுப்ப மறுப்பது திண்ணமாயிற்றே. எந்த நிமிஷத்திலும் சோழப் பேரரசின் படையெடுப்பை எதிர்பார்த்து நிற்கும் மதுரையைப் பாதுகாப்பதைவிடக் கன்னிமாடப் பெண் வேட்டை அவ்வளவு அவசியமில்லையென்று இலங்காபுரனும் நினைத்தால் அதிலும் தவறில்லையே. அப்படி இலங்காபுரன் உதவி அனுப்பாமல்

அழைத்து வந்திருக்கிற படையும் கன்னி மாடத்தை வீழ்த்தப் போதாமல் தான் திரும்ப நேரிட்டால் மழவ நாடும் பாண்டிய நாடும், ஏன் உலகமே கைகொட்டிச் சிரிக்குமே' என்று இப்படிப் பலவாறாக யோசித்துக் கடைசியாக எழுந்த யோசனையின் விளைவாக மனத்தில் புகுந்த திகிலால் திண்டாடிய வீரபாண்டிய னுக்கு ஆறுதலளிக்கும் தூதன்போல் விக்ரம பாண்டியன் விடுத்த வாளி கூடாரத்தின் உச்சியில் சர்ரென்று பாய்ந்து நின்றது.

அம்பின் பாய்ச்சலால் சிந்தனை கிளப்பிய வம்பின் சிக்கலிலிருந்து விடுதலை அடைந்த வீரபாண்டியன் மஞ்சத்திலிருந்து துள்ளி எழுந்து கூடாரத்தைவிட்டு வெளியே ஓடி வந்தான். மன்னன் வரு முன்பே அம்பு பாய்ந்து கூடாரத்தில் தைத்ததைப் பார்த்துவிட்ட காவலாளி களும் அரசன் கூடாரத்தின் முன்பாகக் கூட்டம் கூடி, ஒருவனைப் பக்கத்திலிருந்த மரத்தின்மேல் ஏறிக் கூடாரத்தின் உச்சி யிலிருந்த அம்பைப் பிடுங்கி எடுத்து வரச் செய்தார்கள். பந்தம் காட்டி அம்பைச் சோதித்த வீரபாண்டியன் அதன் உடலில் ஓர் ஓலையும் கட்டப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து அதை அவிழ்த்து எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பித்தான். படிக்கப் படிக்கப் பாண்டிய மன்னன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி ஏறுவதையும் சாதாரணமாகச் சலனத்தால் துடிக்கும் அவன் இதழ்களில் புன்முறுவல் படருவதையும் கண்ட சிங்கள வீரர்கள், செய்தி என்னவாயிருக்கும் என்று யோசித்துக் கொண்டு நின்றனர். ஓலையைப் படித்த மன்னர் வீரர்களைத் திரும்பிப் பார்க்காமலும் ஒரு வார்த்தை கூட அவர்களுக்கு விளக்கம் சொல்லாமலும் விரைவாகக் கூடாரத்துக்குள் சென்று அங்கிருந்த விளக்கில் ஓலையை மிகவும் கவனமாகப் படித்தான். கடிதத்தில் அவன் கண்டது இதுதான்:

''வீரபாண்டியா! நீயும் நானும் குடும்ப வைரிகள். பாண்டியநாட்டு அரியணைக்காகவும் போராடுகிறோம். ஆனால் நாமிருவரும் நமது குலப் பெருமையை முன்னிட்டு ஒன்று சேர வேண்டிய அவசியம் இப்பொழுது ஏற்பட்டி ருக்கிறது. மழவநாட்டு இளவரசி கார் குழலிக்காக நீ இந்த முற்றுகையில் இறங்கி இருக்கிறாய். உன்னிடமிருந்து தப்புவிக்க அவளை நான் இங்கு கடத்திக்கொண்டு வந்தேன். ஆனால் நாம் இருவரும் ஏமாறப் போகிறோம். வேறு இடத்தில் அவள் மனம் லயித்திருக்கிறது. உன்னைப் பார்த்து இன்று வசைமொழிகள் பேசினானே அவன்தான் அவள் ஆசை நாயகன். பாண்டியன் மன்னர் குலத்தில் பிறந்த இருவருக்கும் இழிவுதேடப் பாமரன் ஒருவனை நாடும் பாவையையும்,

---

'கரதலாமலகம்' என்பது ஒரு வடமொழித் தொடர். வடமொழி வழக்கறிந்தவர் அதற்குக் கையில் உள்ள தூய நீர் என்று பொருள் கூறி, கரதல், அமல, கம் எனப் பிரித்தும் காட்டுவர்.

வடமொழி அறிவில்லாத ஒரு தமிழறிஞரிடம் அத் தொடர் படாத பாடெல்லாம் படும். கரதல + ஆமலகம் எனப் பிரித்து உள்ளங்கை நெல்லிக் கனி என்று பொருள் கூறி, உள்ளங்கையில் உள்ள நெல்லிக்கனியில் உள்ள கோடுகளைக் கொண்டு அதன் உள்ளே உள்ள கொட்டைகளை அறியலாம் என்பர். உள்ளங்கையில் தண்ணீர் இருந்தால், அது தூயதா அன்றா என்ற முடிவிற்கு வரலாம் என்ற பொருளை விட்டுத் தம் அறியாமையால் பிரித்து ஏதோ ஒரு பொருளைக் கூறத் தலைப்பட்டு விட்டார் செல்வாக்குள்ள ஒரு தமிழ்ப் புலவர். அவரிடம் மதிப்பு வைத்து, பின்னவரெல்லாம் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி என்ற பொருளையே வழங்கத் தலைப்பட்டு விட்டனர். என்னே அறியாமை! இன்று உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி என்ற வழக்கே நிலைத்து நிற்கிறது.

—'காமத்துப் பாலா இன்பத்துப் பாலா' என்ற புத்தகத்திலிருந்து: டாக்டர் துரை அரங்கசாமி

உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி

அவனுடன் சேர்ந்தோரையும் பழிதீர்த்துக் கட்டுவது நம் குலப் பெருமைக்கு இன்றியமையாதது. நீ மட்டும் நான் தப்பிச் செல்ல அனுமதி அளிப்பதானால் இந்தக் கோட்டை வாயிலை உன் படைகளுக்கு ரகசியமாகத் திறந்துவிட என்னால் முடியும். இதற்கு உன் நிபந்தனைகள் என்ன? தெளிவாக எழுதி ஓலையை அம்பில் கட்டிக் கன்னி மாடத்தின் உச்சிக் கூண்டின் சாளரத்துக்காக எய்துவிடு.''

—விக்ரம பாண்டியன்.

ஓலையின் செய்தியைப் படித்த வீரபாண்டியன் பெரிதும் உவகை எய்தினாலும் ஓரளவு சந்தேகம் கொண்டான். இத்தனை எழுதியவன் கோட்டையின் படை பலத்தைப்பற்றி ஒரு வரி கூட எழுதாததைக் கவனித்த வீரபாண்டியன், 'இந்த விக்ரம பாண்டியனை நம்பலாமா கூடாதா?' என்று ஐயங்கொண்டு சிறிது நேரம் சிந்தனையிலாழ்ந்தான். ஏதோ யோசனை திடீரென மனத்தில் உதயமாகவே மீண்டும் அவசரமாகக் கடிதத்தைப் படித்தவன் சற்று நின்ற இடத்திலேயே தள்ளாடிக் கூடாரத் துணியைப் பிடித்து நிதானித்துக் கொண்டான். 'சந்தேகமேயில்லை. சந்தேகமேயில்லை' என்று வெறி பிடித்தவன்போல் உளறிய பாண்டிய மன்னன் முகத்தில் பயமும் ஆச்சரியமும் கலந்த ரேகை ஒன்று படரத் தொடங்கியது. ஓலையை மீண்டும் பிரித்து, ''வேறொரு இடத்தில் அவள் மனம் லயித்திருக்கிறது. உன்னைப் பார்த்து இன்று வசைமொழிகள் பேசினானே அவன்தான் அவள் ஆசை நாயகன்,'' என்று திரும்பத் திரும்பக் கடிதத்திலிருந்த வாக்கியத்தைச் சொல்லிக் கொண்டான். கார்குழலியின் மனம் லயித்திருக்கிற இடம் ஏது என்பதைத்தான் அவனிடம் கிட்டியில் சிக்கிய அடிகளார் உளறியிருக்கிறாரே!

தன்னை எதிர்த்து வசைமொழிகளை வீசிய வீரனின் இரும்புக் கவசங்களை நொடிப் பொழுதில் திறந்து காட்டிய அந்த இரண்டு வரிகளால் கோட்டைப் பாதுகாப்பை ஏற்றிருப்பவன் தன் சேனாதிபதி அபராஜிதன்தான் என்பதைச் சந்தேகமற அறிந்துகொண்ட வீரபாண்டியன் எப்பேர்ப்பட்ட எதிரியைத் தான் சமாளிக்க நேரிட்டிருக்கிறது என்பதை நினைத்துப் பிரமித்துப் போனான். ராஜதந்திரங்களுக்கும்,

பார்க்க: 71'ம் பக்கம்

போர்த் தந்திரங்களுக்கும் இணையற்றவன் என்று பெயர் வாங்கிய சேனாதிபதி, தன் காதலுக்கு மட்டுமின்றித் தன் நற்பெயருக்கும் எமனாக வந்து சேர்ந்தானே என்ற நினைப்பால ஓரளவு கோபமும் ஏற்பட்டது பாண்டிய மன்னனுக்கு. இந்த இக்கட்டிலிருந்து எப்படித் தப்பப் போகிறோம் என்று சிந்தித்த அவன் உள்ளத்துக்கு விக்ரம பாண்டியன் ஓலை சாந்தியை அளிதத்து. இத்தகைய கருநாகத்தை எதிரிக் கோட்டைக்குள் புகவிட்டது சொக்கப் பெருமானாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்பதிலும், தனக்காகவே அவர் தமது நாகங்களிலொன்றைத் தியாகம் செய்து மனித உருவம் கொடுத்து விக்ரம பாண்டியன் ரூபத்தில் கோட்டைகுள் அனுப்பியிருக்கிறாரென்பதிலும் சிறிதும் சந்தேகம் கொள்ளாத வீரபாண்டியன், சொக்கப் பெருமானையும் தேவி மீனாட்சியையும் ஒருகணம் தியானித்துவிட்டுப் பதில் ஓலையொன்றைச் சரசரவென்று எழுதி எடுத்துக்கொண்டு கூடாரத்துக்கு வெளியே வந்து, ''டேய்! யாரங்கே?'' என்று கூச்சலிட்டான்.

மன்னன் கூச்சல் கேட்டு வினாடியில் கூடாரத்துக்கருகே மீண்டும் மண்டியிட்ட வீரர்களைச் சுற்றி நோக்கிய வீரபாண்டியன், ''உங்கள் ஒருவரிடமும் வில் இல்லையா? இங்கு என்ன பூப்பறிக்கவா வந்திருக்கிறீர்கள்?'' என்று எரிந்து விழுந்தான். ''இதோ வில்

ஒரு கோடி ரூபாய் விவகாரம்!

மியூசிக் டைரக்டரான அந்த இளைய மன்னர் தன் ஆயுளை ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு இன்ஷூரன்ஸ் செய்து கொள்ள எல்.ஐ.சி.க்கு விண்ணப்பித்துள்ளாராம். தமிழ் சினிமா உலகில் இவ்வளவு பெரிய தொகைக்கு இன்ஷூர் செய்து கொண்ட பிரமுகர் வேறு யாரும் இல்லை.

—வி. ஜெயராமன்

இருக்கிறது மன்னவா!'' என்று வில்லுடன் வந்த வீரனிடம் ஓலையைக் கொடுத்து, ''இதை அம்பில் கட்டி அதோ இருக்கும் கூண்டின் முதல் சாளரத்துக்காக எய்துவிடு. குறி தவறாதே, தவறினால் உன் தலை உடலில் தரிக்காது,'' என்று இடியென வார்த்தைகளை உதிர்த்தான். சிங்களத்து வில்லாளியும் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் அம்பில் ஓலையைக் கட்டி, வில்லில் பொருத்திச் சாளரத்துக்குக் குறி வைத்தான்.

அம்பு வரும் என்ற நிச்சயத்தால் கூண்டின் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு சாளரத்தின் பக்கத்தில் மறைந்து நின்ற விக்ரம பாண்டியன் அம்பு அறைக்குள் வந்து விழுந்ததும் அதை அவசர அவசரமாக எடுத்துப் படித்தான். படித்ததும் ஆனந்தத்தால் ஒரு கணம் சுவரில் சாய்ந்துகொண்டு மந்தகாசம் செய்தான். வீரபாண்டியன் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தான்:

''விக்ரமா! குலப் பெருமையை முன்னிட்டுக் கன்னிமாடத்தைத் திறந்துவிட நீ ஒப்புக்கொண்டது பற்றி மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். சுய நலத்திலும் ரத்த பாசம் வலிது என்பதையே உன் கடிதம் வலியுறுத்துகிறது. பாண்டியர்கள் மரபின் பேரில், தேவி மீனாட்சியின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன். கேள்; கன்னிமாடத்தை நீ என்னிடம் ஒப்படைத்தால் உனக்கும் உன் சகாக்களுக்கும் எந்தவிதத் தீங்கும் நேரிடாமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீ உன் தந்தையிடம் க்ஷேமமாகப் போய்ச் சேர நானே வழி செய்வதன்றி உனக்கு இரண்டு லட்சம் பொற்காசுகளும் தருகிறேன். பணத்தினால் உன் மனதைத் திருப்ப அல்ல. பின்னால் எனக்கு எதிராகப் படை திரட்ட உனக்கு அது உதவும். பின்னால் நாம் எதிரிகளாகப் போர்க் களத்தில் சந்திப்போம். ஆனால் குலப் பெருமைக்கு இழுக்கு விளைவிக்கும் இந்தக் கன்னிமாட சகாப்தம் சம்பந்தப்பட்டவரை நாம் உறவினர், நண்பர்.''

—வீரபாண்டியன்.

இந்தச் செய்தியை இருமுறை படித்த விக்ரம பாண்டியன், கையில் ஓலையைக் கசக்கிய வண்ணம் அறைக்குள் அங்குமிங்கும் உலாவி அம்பு வந்த சாளரத்திற்கு எதிர்ச் சாளரத்தில் சாய்ந்து அறைக் கதவுக்கு முதுகைக் காட்டிய வண்ணம் ஏதோ யோசித்தான். யோசித்துக் கடைசியாக முடிவுக்கு வந்தவன் இதழ்களில் புன்முறுவலை நன்றாகப் படரவிட்டுக் கொண்டு கீழே இறங்கிச் செல்லக் கதவுக்காகத் திரும்பினான். திரும்பியவன் திரும்பியபடியும் கை கால் ஆடாமலும் சிலையென நின்றுவிட்டான். உதட்டில் எழுந்த புன்முறுவல் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் மறைந்தது. முகம் வெளுத்தது. அவன் லலாடப் பிரதேசம் குறு வேர்வை கொள்ள ஆரம்பித்தது. பிரமிப்பாலும் பயத்தாலும் கண்கள் கலக்கப்பட்டுத் திண்டாடின. அவனுக்கு எதிரே அடிகளார் நின்று கொண்டிருந்தார்.

அவர் எவ்வளவு தூரம் அந்த இரவின் நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்திருப்பாரோ என்று திண்டாடிய விக்ரம பாண்டியனை ஒரு கணம் உற்றுப் பார்த்த

அடிகளார். தமது இயற்கையான பாணியில் பேசத் தொடங்கி, "தாங்களும் என் நிலைக்கு வந்துவிட்ட மாதிரி இருக்கிறது..." என்றார்.

விக்ரம பாண்டியன் அவர் குரலில் இருந்த ஏளனத்தைக் கவனித்தான். உள்ளத்தில் ஓடிய உணர்ச்சிகளை ஆராயப் பார்த்தான். அதில் பலன் கிடைக்காது போகவே, "நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லை," என்று அவர் கேள்விக்குப் பதில் சொன்னான்.

"ஏன் புரியவில்லை! என் நிலை என்ன என்று புரிகிறதோ இல்லையோ?"

"என்ன நிலை?"

"நான் தற்சமயம் இருக்கும் ஆசிரமம்?"

"இந்தத் துறவி வேஷத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறீரா?"

தம் துறவி நிலையை விக்ரம பாண்டியன் வேஷமென்று சொன்னதால் அடிகளார் ஆத்திரமேதும் கொள்ள வில்லை. அவர் விஷமத்துக்கு அவன் பேச்சு தூபம் போட்டது. ஆகவே அவர் சொன்னார்: "விக்ரமா, நாம் எல்லோரும் வேஷம்தான் போடுகிறோம்," என்று.

"எல்லோருமா?"

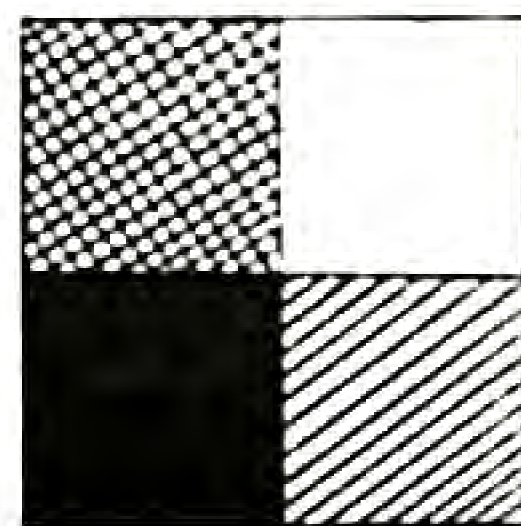
"ஆம். நீயே சொல்லி விட்டாய். நான் துறவி வேஷம் போடுகிறேனென்று. நீயோ வீரன்போல் வேஷம் போடுகிறாய். கோட்டைக் காவலன் இருக்கிறாரே அவர், பெயரைச் சொல்லாமலே நாடோடி போல் வேஷம் போடுகிறார். இதெல்லாம் வேஷம் போட வேண்டிய காலம் விக்ரமா! இதை உன்னைவிட நன்றாகப் புரிந்து கொண்டவர்கள் இருக்க முடியாது."

விக்ரம பாண்டியன் பதிலேதும் சொல்லாமல் அடிகளாரை உற்றுப் பார்த்தான். அவர் பேசுவதில் உள்ளர்த்தங்கள் பல இருக்கின்றன வென்று தெரிந்துகொண்டானே தவிர, என்னென்ன அர்த்தங்கள் வைத்துப் பேசுகிறார் என்பது மட்டும் அவனுக்குப் புலப்படாததால், "உமது நிலைக்கு நான் வந்துவிட்டேனென்று சொன்னீரே, அதற்கு என்ன அர்த்தம்?" என்றான்.

"இந்த இடம், அதாவது இந்தக் கூண்டு எதற்கு உபயோகப்படுவது தெரியுமா?"

"சொல்லும்."

கெட்டிக்காரப் பாப்பா விடை:

நீங்கள் கெட்டிக்காரராக இருந் திருந்தால் வந்திருக்க வேண்டிய விடை இது.

"இங்குதான் நான் இறைவனை நினைத்து ஜபம் செய்கிற வழக்கம்."

"உம்..."

"வேறு யாரும் இங்கு வருவது கிடையாது. சாதாரணமாக மூடியே இருக்கும்."

"ஓகோ...!"

"அப்படியிருக்க நீ மட்டும் இந்த இடத்திற்கு, அதுவும் இராக் காலத்தில் இப்படி வரவேண்டிய அவசியமென்ன என்பது இந்தச் சிற்றறிவாளனுக்குப் புரியவில்லை. ஒருவேளை நீ போடும் பல வேஷங்களில் துறவி வேஷமும் ஒன்றோ?" என்று வினவிய அடிகளாரின் உதடுகள் இகழ்ச்சிக்கு அறிகுறியாக ஒரு பக்கமாக இழுபட்டன.

"அடிகளாரே! நீர் அத்துமீறிப் பேசுகிறீர்..." என்றான் விக்ரம பாண்டியன்.

"விக்ரமா! அத்து மீறியது நீ. இது என் தியானத்துக்கான இடம்."

"வேறொருவரும் வரக் கூடாதா?"

"வரக்கூடாது என்பது மழவராயன் கட்டளை."

"இப்பொழுது மழவராயன் கட்டளைக்கு உட்பட்டா இங்கு ஓடி வந்திருக்கிறோம்?"

"இல்லை. ஆனால் தற்சமய மிருக்கும் கோட்டைக் காவலன்கூட மழவராயன் உத்திரவை மாற்றவில்லை."

''இதென்ன அப்பேர்ப்பட்ட பிரமாதமான இடம்?''

''பிரமாதமாக இல்லாவிட்டால் நாங்கள் இத்தனை படிகளையும் ஏறி இங்கு விஜயம் செய்யக் காரணம்? அதுவும் போஜனம் கூடச் செய்யாமல்...''

விக்ரம பாண்டியனுக்கு மேற் கொண்டு என்ன பேசுவதென்று தெரியாத தால் மென்று விழுங்கினான். அடிகளார் அதற்குமேல் அவனுடன் பேச்சு வைத்துக் கொள்ள இஷ்டப்படாமல், ''விக்ரமா! நான் ஏதோ இப்படிப் பேசுகிறேனென்று கோபித்துக் கொள்ளாதே. என் உடம்பைப் பார். உன் உடலைப்போல் பத்து மடங்கு பெரிது. இதைத் தூக்கிக் கொண்டு இத்தனை படிகளையும் ஏறி வருவதென்றால் சாமான்யமா? எனக்குப் பெருமூச்சு வாங்குவது உனக்குத் தெரியவில்லையா?'' என்றார்.

''அப்படி உம்மை யார் இங்கு வரச் சொன்னது?''

''கார்குழலி.''

''யார்! கார்குழலியா, எதற்கு?''

''சாப்பிடுவதற்கு. கோட்டைக் காவலன், எல்லோரும் ஒன்றாக உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் பிறகு கோட்டைக் காவலைப் பற்றிப் பேசலாம் என்று சொன்னார்...''

''உடனே கார்குழலி ஒப்புக் கொண்டாளாக்கும்...''

விக்ரம பாண்டியன் சொற்களில் உதிர்ந்த உஷ்ணத்தை அடிகளார் நன்றாக அறிந்து கொண்டதால் சொன்னார். 'விக்ரமா, பெண்கள் மனதைக் கவர இதுவல்ல வழி. எதற்கும் சந்தேகப் படுபவனைப் பெண்கள் விரும்புவதில்லை. ஒரிரு காரியங்களில் புருஷன் சந்தேகப் பட்டால் பெண்கள் மகிழ்ச்சியே கொள் கிறார்கள். ஆனால் சதா சந்தேகப்பட்டு நச்சரிக்கும் ஆண்களை அறவே வெறுக் கிறார்கள். கார்குழலியை நீ அடைய இஷ்டப்பட்டால் கலகலப்பாயிரு. அடிக்கடி வெறுப்பைக் காட்டாதே. அவளைக் காக்கும் வழியில் சிரத்தை காட்டு.''

விக்ரம பாண்டியன் அடிகளாரை ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களுடன் நோக் கினான். அடிகளார் அவனது நலனில் அத்தனை அக்கறை காட்ட வேண்டிய அவசியம் என்னவென்று புரியாமல் திணறி னான். அவன் அதிகமாக யோசிக்க இடம் கொடாத அடிகளார், ''விக்ரமா! கிளம்பு, உனக்காக எல்லோரும் காத்திருக்கிறார் கள்,'' என்றார்.

கூண்டிலிருந்து இறங்கி வந்து படிகளின் அடியை அடைந்ததும் அடிகளார், ''மாடியறையிலேயே எல்லோரும் இருக்கிறார்கள், போ!'' என்றார்.

''ஏன், நீங்கள் வரவில்லையா?''

''துறவிக்கு இரவுப் போஜனம் இல்லையப்பனே. சில கனிகள், பழங்கள் தான். அவையும் ஆசாரமாக என் அறையில் இருக்கின்றன,'' என்று கூறிவிட்டு விடுவிடு என நடந்தார் அடிகளார். விக்ரம பாண்டியன் மாடியறைக்குப் போனானே தவிர, அடிகளார் தமது அறைக்குப் போகவில்லை. அறைக்குப் போவதாகப் போக்குக் காட்டிய அடிகளார் விக்ரமன் தலை மறைந்ததும் திரும்ப வந்து கிடு கிடுவென உடல் சதைகள் குலுங்கக் கூண்டுக்குச் செல்லும் மாடிப் படிகளில் ஏறிச் சென்றார். கூண்டை அடைந்ததும் அங்கு தரையில் கிடந்த வாளியை எடுத்துப் பரிசோதித்தார். பிறகு விக்ரம பாண்டியன் நின்றிருந்த சாளரத்துக்குச் சென்று வெளியே தலையை நீட்டிப் பார்த்த அடிகளார் பார்வையில் கூண்டுக்குப் பல அடிகளுக்குக் கீழே சுவரை ஒட்டி ஓடிய சிறு தளத்தில் கசங்கி விழுந்து கிடந்த ஓலை தென்படவே, 'நினைத்தேன் அப்போதே' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டார். அத்துடன் சும்மா நிற்காமல் மீண்டும் கீழே போய்ப் பெரிய தாம்புக் கயிற்றைக் கொண்டு வந்து கூண்டின் சாளரத்தில் பிணைத்துத் தொங்கவிட்டுக் கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு மெள்ளக் கால்களைச் சுவரில் ஊன்றி ஊன்றி ஓலையை நோக்கி இறங்கலானார், உலகமே பொய்யென்ற தத்துவத்திற்கே வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்த அந்த அரசியல் துறவியார். அதே சமயத்தில் கீழே காவல் புரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு வீரன் யாரோ சாளரத்தில் கயிறு கட்டி இறங்குவதைப் பார்த்துச் சந்தேகம் கொண்டு வில்லில் அம்பைப் பொருத்திப் பரந்த அவர் முதுகுக் காகக் குறி வைத்து நாணை இழுத்தான்.

(தொடரும்)

லாங்ஸ்டன் ஹியூஸின் 50 கவிதைகள்

(த. கிருஷ்ணராஜ் —பக். 60 —ரூ. 12 —வின்ட்ரீஃப்ட் புக்ஸ், கோரஹட்டா ரோடு, லவ்டேல் (கோஸ்ட்) உதகமண்டலம் 643 003)

நீக்ரோ கவிஞரின் சிறு சிறு கவிதைகளின் மொழி பெயர்ப்பு. ('நீக்ரோ' என்பது இழிவு படுத்துவதற்காக ஏற்பட்ட சொல் என்று கூறி, கறுப்பர்கள் என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார் மொழி பெயர்ப்பாளர்.)

கடலுக்கு அப்பால் இருக்கும் கண்மணிக்கு...

(வெங்கட் —பக். 68 —ரூ. 6 —விஜயா சபரி பதிப்பகம், 99, வீரவாஞ்சிநாதன் தெரு, சென்னை 600 096)

புதுக் கவிதைகள். அணிந்துரை வழங்கியுள்ள சபாநாயகர் தமிழ்க்குடிமகன், 'வெங்கட்' என்ற பெயரே தமிழுக்குப் புறம்பான சொல்லாட்சி என்று கூறியுள்ளார்.

உங்கள் அருமைக் குழந்தைகளுக்கு அதிர்ஷ்டமான பெயர் வைப்பது எப்படி?

(வழித்துணைராமன் —பக். 94 —ரூ. 8 —பாரதி பதிப்பகம், 108, உஸ்மான் சாலை, சென்னை 600 017)

இந்து கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமியப் பெயர்கள் அகர வரிசையில், நூற்றுக் கணக்கில், ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் இடம் பெற்றுள்ள பெயர்களின் பட்டியல் விசித்திரமானது.

1. எழுதாச் சிலம்பு

(புகழ்நிதி —பக். 80 —ரூ. 6 —மணிவாசகர்)

உன் பாதம் தொட்டுத் தெளிந்த
ஊர்க் குளத்தில்
களைத்த என் முகத்தைக்
கழுவிக் கொள்ளவேணும்
உன்னுடைய ஊருக்கு நான்
வரட்டுமா அன்பே?

—போன்ற வேகமுள்ள வார்த்தைகளில் புதுக் கவிதைகள்.

2. வள்ளலாரும் ராமகிருஷ்ணரும்

(கொ. அ. அப்பாய் செட்டியார் —பக். 190 —ரூ. 15 —மணிவாசகர்)

பிறப்பு முதல் ஆன்மீக வாழ்க்கைக்கு மக்களை அழைத்தது வரை இரண்டு மகான்களுக்குள் எத்தனை ஒற்றுமைகள்! சுவைபடச் சொல்கிறது நூல்.

3. நேருவின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள்

(ஞா. மாணிக்கவாசகன் —பக். 104 —ரூ. 7.50 —மூன்று புத்தகங்களும்: மணிவாசகர் பதிப்பகம், 55, லிங்கியார் தெரு, சென்னை 600 001)

நேரு நூற்றாண்டு விழா சமயத்தில் வெளிவந்துள்ளது. தெரிந்த விஷயங்களேயானாலும் விறுவிறு நடையில் செல்கிறது.

பைபிள் கதைகள்

(நெ.சி. தெய்வசிகாமணி —பக். 90 —ரூ. 8.25 —பைலட் பப்ளிகேஷன்ஸ், 309, லிங்கியார் தெரு, சென்னை 600 001)

சாம்சன், சாலமன் முதலிய புகழ்பெற்ற பைபிள் பாத்திரங்களின் கதை. குழந்தைகளுக்காக எழுதப்பட்டது.

மந்திரங்களும் மகிமைகளும்

(மிழலைத் தொண்டன் —பக். 100 —ரூ. 8 —சங்கீதவாணி, 91, வி.எம். தெரு, சென்னை 600 004)

காயத்ரி முதலிய சில மந்திரங்கள்; ஆதித்ய ஹ்ருதயம் முதலிய சில ஸ்தோத்திரங்கள்.

1. சிறுவர்க்கான குசேலர் கதை

(அரசுதாசன் —பக். 68 —ரூ. 5.50 —ஸ்ரீ நிலையம்)

தெரிந்த கதைதான். குசேலர் அன்றாடம் கொண்டு வரும் தானியத்தில் தனக்குண்டான பங்கைத் தனியே சேமித்து வைத்து அவலாக்கி, கண்ணனுக்குக் கொடுத்தனுப்பினாள் சுசிலை என்ற தகவல் புதிதாயும் உருக்கமாயுமில்லையோ?

2. அறிவுக் களஞ்சியம்

(சரஸ்வதி அமுதன் —பக். 124 —ரூ. 10 —இரண்டு புத்தகங்களும்: ஸ்ரீ நிலையம், 2, முத்துக்கிருஷ்ணன் தெரு, சென்னை 600 017)

குழந்தைகள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய துணுக்குகள். புரிந்து கொள்ளக் கூடிய நடை.

குழந்தைகளுக்கான உடற்பயிற்சியும் விளையாட்டும்

(எஸ். நவராஜ் செல்லையா —பக். 264 —ரூ. 21 —சாந்தி மலர் பதிப்பகம், 7/3, மேட்லி ரோடு, தி.4, அன்சாரி பிளாட், சென்னை 600 017)

குழந்தைகள் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய பயிற்சிகளை வயது வாரியாகத் தருகிறது.

ஜெயிலும் ஜாமீனும்

(வை. சண்முகசுந்தரம் —பக். 172 —ரூ. 20 —கலைக் கருவூலம், 19, மேற்குத் தெரு, மேற்கு சி.ஐ.டி. நகர், சென்னை 600 035)

ஜாமீனில் விடத்தக்க குற்றங்கள் என்ன, ஜாமீன் பத்திரம் எவ்வாறு எழுதப்பட வேண்டும் முதலிய தகவல்களைத் தரும் முயற்சி. வழக்கறிஞர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் பயன்படக் கூடியது.

தத்தாத்திரேயர் தத்துவம்

(ஸ்வாமி —பக். 320 —ரூ. 28 —ஸ்ரீ இந்து பப்ளிகேஷன்ஸ், 2, முத்துக்கிருஷ்ணன் தெரு, சென்னை 600 017)

தத்தாத்திரேயர் என்ற அவதூதர் ஒருவரா அல்லது பலரா என்பது தெரியவில்லை என்றும், அவர் இயற்றிய அவதூத கீதை அவருடைய தத்துவத்தைச் சொல்கிறது என்றும் கூறி, அந்த நூலை விளக்குகிறார் ஆசிரியர்.

கன்னி மாடம்

13-4-89

44. பள்ளியறைச் சிலை

அறைச் சாளரத்தில் கயிறு கட்டிக் கீழே இறங்கி ஓலையை எடுக்க முயன்று அந்தரத்தில் ஆடிக் கொண்டிருந்த அடிகளாரின் முதுகுக்காகக் குறிவைத்த காவலாளி நாணை வலிய இழுத்து அம்பை மிக வேகமாக எய்தே விட்டான். அடிகளாரின் தலையில் ஆயுள் மிகக் கெட்டியாக எழுதியிராவிட்டால் அவர் அன்றே சிவபதம் எய்தி விக்ரமபாண்டியனுக்குப் பெரிதும் மன நிம்மதியை அளித்திருப்பார். ஆனால் அவரைப் பிடித்த நல்லதிருஷ்டமோ விக்ரபபாண்டியனைப் பிடித்த துர திருஷ்டமோ தெரியவில்லை, அம்பு அணுகு வதற்குச் சற்று முன்பாக அடிகளார் இடது காலைப் பக்கத்துச் சுவரில் ஊன்றிக் கயிற்றை ஓர் ஆட்டு ஆட்டி அப்புறம் சென்றுவிடவே, அம்பு சட்டென்று அவருக்கு அப்பாலிருந்த சுவரில் தாக்கி நுனியிலிருந்த இரும்பு அலகு 'கிளிங்' என்று சப்திக்கக் கீழே தரையில் விழுந்து விட்டது. கயிறு அறுந்துவிடாமல் கீழ்த் தளத்துக்குப் போகவேண்டுமே என்ற கவலையுடனிருந்த அடிகளார், தம்மை நோக்கி யாரோ அம்பையும் எய்திருக்கிறான் என்பதை அறிந்ததும் கிலி சற்று அதிகமாகவே இடது காலை பக்கத்துச் சுவரில் ஊன்றி, நிதானித்துக் கீழே நோக்கினார். அம்பு எய்த வீரன் முதல் அம்பு பலனளிக்காது போகவே, இரண்டாவது அம்பை வில்லில் பொருத்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த அடிகளார், ''இவன் நம்மைத் தொலைத்துவிட்டுத்தான் மறு வேலையைப் பார்ப்பான் போலிருக்கிறது,' என்று தமக்குள்ளேயே அவனைச் சபித்துக் கொண்டு, ''டேய்! டேய்! யாரது? சும்மா இரு.'' என்று கயிற்றில் ஆடியபடியே கூவினார்.

இந்தக் கூச்சலால் தலையை நிமிர்த்திக் கவனித்த வீரன், அந்தரத்தில் தொங்குவது அடிகளார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டதும் அம்பை எடுத்து உறையில் போட்டு எதற்காக அடிகளார் இந்த ஜால வித்தையைச் செய்கிறார் என்று அறிய மாட்டாமல் அவரைப் பார்த்தபடி பிரமித்துக் கொண்டு நின்றான். அந்தரத்தில் தொங்கிய அடிகளார் ஒரு கையால் கயிற்றைப் பிடித்தபடி, இன்னொரு கையால் வாயைப் பொத்திக் காட்டி அவனைப் பேசாமல் இருக்கும்படியும் அந்தப் பக்கம் யாரும் வராமல் பார்த்துக் கொள்ளும்படியும் சைகை செய்துவிட்டு, மிக ஜாக்கிரதையுடன் தமது காரியத்தில் இறங்கலானார். கீழே தளத்தில் கிடந்த ஓலைமீது மீண்டும் கண்களை ஓட்டிய அடிகளார் இன்னும் பத்தடி தூரமாவது தாம் இறங்க வேண்டியிருக்கும் என்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்டார். அத்துடன் சுவரின் பக்கப் பகுதிகளையும் கவனித்து, எந்தெந்த இடங்களில் காலை வைத்தால் தாம் ஜாக்கிரதையாக இறங்க முடியும் என்பதையும் நிர்ணயித்துக் கொண்டார். கயிற்றையும் ஒரு முறை ஆட்டிச் சரி பார்த்துக் கொண்ட பிறகு மீண்டும் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் கால்களைச் சுவர்ப் பக்கங்களில் வைத்தும் முதுகை உராய்ந்து கொண்டு கயிற்றுக்குத் தமது பாரத்தில் அதிகத்தைக் கொடுக்காமல் மெள்ள மெள்ள ஓலையை நோக்கி இறங்கிக் கடைசியாக ஓலையிலிருந்த சிறு தளத்திலும் காலை வைத்தார். காலை வைத்ததும் ஏதோ பெரிய காரியத்தைச் சாதித்தது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட அடிகளார் ஓலையை எடுக்கக் குனியுமுன்பு அந்தச் சிறு தளச் சுவரில் நின்று பெருமூச்சு

விட்டுத் தம்மை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டார். பின்புதான் ஓலையை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தார்.

உச்சிக் கூண்டின் அறையிலிருந்த பந்தத்தின் வெளிச்சம் நேராக அந்தச் சிறு தளத்தின் மீது அடித்துக் கொண்டிருந்ததால் சிறிதும் சிரமமின்றி ஓலையைப் படித்த அடிகளாரின் முகத்தில் கோபமும் கவலையும் கலந்து தாண்டவமாடின. விக்ரமபாண்டியனுடைய சுபாவத்தைப் பற்றித் தாம் எடை போட்டது சரியாகி விட்டது என்பதை நினைத்துப் பார்த்துத் தமது தீர்க்க தரிசனத்தில் ஓரளவு மகிழ்ச்சியை அடைந்தாலும், அந்த விஷப் பாம்பு கன்னி மாடத்திலுள்ளவர்களுக்கும், முக்கியமாகக் கார்குழலிக்கும் விளைவிக்கவிருந்த பெருந் தீங்கை எண்ணிச் சொல்லவொண்ணாச் சினமும் கொண்டார். இவனை எப்படியாவது சீக்கிரம் தீர்த்துக் கட்டாவிட்டால் கன்னிமாடத்திலுள்ள சகல பேர்களையும் எதிரியிடம் ஒப்படைத்து விடுவான் என்ற யோசனையில் ஏதோ ஒருவித முடிவுக்கு வந்து மீண்டும் கயிற்றைப் பிடித்து ஏறிக் கூண்டின் அறைக்கு வந்து சேர்ந்தார். கூண்டின் அறையை அடைந்ததும் அடிகளார் சற்று சுறுசுறுப்புடன் தாம்புக் கயிற்றைச் சாளரத்திலிருந்து அவிழ்த்துச் சுருட்டிக் கொண்டதன்றி அறையில் கிடந்த வீரபாண்டியன் அம்பையும் எடுத்து மடியில் செருகிக் கொண்டு மிக அவசரமாய்ப் படிகளில் இறங்கித் தமது அறைக்காகச் சென்றார். அவ்விடத்தில் தாம்புக் கயிற்றை ஒரு மூலையில் எறிந்து விட்டு அம்பையும் பத்திரப்படுத்தி ஓலையை மட்டும் மடியில் செருகிக் கொண்டு போஜன சாலையை நோக்கி விரைந்தார்.

நன்றாகத் துலக்கப்பட்டுச் சுற்றிலும் சுவர்களில் பொருத்தப்பட்டிருந்த விளக்குகளாலும், ஆங்காங்கு தொங்கிய வெள்ளிச் சர விளக்குகளாலும் போஜன சாலையின் நடுவிலிருந்த கூடம் ஜாஜ்வல்லியமாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. போஜனம் செய்வதற்காக மஞ்சங்களுக்கெதிரே வைக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளித் தட்டுகளிலும் தங்கக் கிண்ணங்களிலும் விளக்கொளி பாய்ந்திருந்தால் வெண்மையும் பொன்னிறமும் கலந்த ஜோதி ஆங்காங்கு வீசிக் கொண்டிருந்தன. எதிரேயிருந்த காட்டில் பெரிய படை பலத்துடன் பலமான வைரி தங்கியிருந்த அந்தச் சமயத்திலும் சிறிதும் கவலையின்றிச் சிரித்துப் பேசிய வண்ணமே உணவருந்திக் கொண்டு வந்தான் பாண்டிய சேனாதிபதி. எதற்கும் மனம் விட்டு நகைக்கூடிய பொன்னமராவதியின் படைத் தலைவனான காரிவளவன் தனது தலைவன் எதைச் சொன்னாலும் ரசித்துப் பெரிதாக நகைத்து போஜன மண்டபத்தை

அதிர அடித்துக் கொண்டிருந்தான். அரசிளங்குமரியுடன் உணவருந்தும்போது அடக்கத்தைக் காட்ட வேண்டுமென்ற சம்பிரதாயத்தையொட்டி அபராஜிதன் கண்ணைக் காட்டி எத்தனை முறை எச்சரித்தும் காரியிடம் அவை பயனற்றுப் போயின. அபராஜிதன் பேச்சை மிகவும் ரசித்த கார்குழலியும் அவ்வப்பொழுது நகைத்தாள். மார்க்கியன்கூட அதிகமாக நகைக்கா விட்டாலும் ஓரிரு முறை புன்முறுவல் காட்டினான். ஆனால் இத்தனை சந்துஷ்டியிலும் கலந்து கொள்ளாமலும் ஏதேதோ யோசனைகள் மனத்திலோடிய காரணத்தால் சூழ்நிலையை மறந்தவனாகப் பிரதிமை போல் உட்கார்ந்திருந்தான் விக்ரமபாண்டியன். முத்துநகையும் இதர பணிப்பெண்களும் அவ்வப்பொழுது பரிமாற வந்து உணவு வகையறாக்கள் வேண்டுமா என்பதை அறியக் கையிலிருந்த கிண்ணங்களிலிருந்த கரண்டிகளை அமுதுடன் எடுத்த சமயங்களிலும் விக்ரமபாண்டியன் பதிலேதும் சொல்லாமல் பிரமை பிடித்தவன் போல் உட்கார்ந்திருந்தான்.

அவன் உள்ளத்தே ஓடிய எண்ணங்களை யாராலும் அறிய முடியவில்லையே ஒழிய, அவன் மனம் விவரிக்க முடியாத கவலையால் குழப்பப்பட்டிருக்கிறது என்பதை மட்டும் எல்லோரும் உணர்ந்து கொண்டார்கள். கார்குழலி இடை இடையே கேட்ட ஓரிரு கேள்விகளுக்கும் சற்று தாமதித்தே அவன் பதில் சொன்னதைக் கவனித்த அபராஜிதனும் காரியும் சட்டென்று ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். பெரிய ராட்சதன் போல் எதிரே உட்கார்ந்திருந்த மார்க்கியனும் தனது பெரிய கண்களால் விக்ரமபாண்டியனை ஊடுருவிப் பார்த்து அவன் மனத்தில் என்னதான் இருக்கும் என்பதை ஆராய முனைந்தான். கார்குழலிகூடத் தன் கடைக் கண்ணால் அவன் முகத்தைக் கவனித்தாள். இப்படி எல்லோர் பார்வைக்கும் இலக்கான விக்ரமபாண்டியன் மட்டும் யாரையும் கவனிக்காமல் எதிரே இருந்த தங்கக் கிண்ணத்தில் தன் பார்வையைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான். தங்கக் கிண்ணத்திலிருந்த பழவகையறாக்கள் அவனைப் பார்த்து விழித்தன. பழங்கள் அவனைப் பார்த்து விழித்தனவேயொழியப் பழங்களை அவன் பார்க்கவில்லை. பழங்களில் பிரதிபலித்த வீரபாண்டியன் முகமும், அவன் ஓலையி

இரண்டு படங்களுக்கும் குறைந்த பட்சம் ஆறு வித்தியாசங்கள் உள்ளன. (விடை: 64'ம் பக்கம்)

இதற்கு மேல் என்னால் வாயைத் திறக்க முடியாது டாக்டர்!

தொண்டையில் புண் என்றால் டாக்டர் வாயைத் திறக்கச் சொல்கிறார். 'இன்னும் கொஞ்சம் திறங்க. இன்னும் கொஞ்சம்,' என்கிறார்.

அப்படியெல்லாம் அவஸ்தைப்படாதிருக்க வழி:

தலையைப் பின்னுக்குத் தள்ளி நாற்காலியில் நன்றாகச் சாய்ந்து கொள்ளுங்கள். வாயைச் சாதாரணமாகத் திறந்தால் போதும். டாக்டர் உங்கள் பின்னால் நின்று பார்த்துக் கொள்வார்.

—ஓர் ஆங்கிலப் பத்திரிகையிலிருந்து

லிருந்த வாசகத்தின் வரிகளும் அவன் கண் முன் எழுந்து தாண்டவமாடின. அவை மீண்டும் மீண்டும் கிண்ணத்தில் பளிச்சிட்டதால் கிண்ணத்தைப் பார்க்க இயலாதவனாய்க் கண்களை மற்றவர்களுக்காக உயர்த்தினான். அந்தச் சமயத்தில் கார்குழலி அவனைப் பார்த்து லேசாக நகைத்தாள்.

ஏற்கனவே வேதனையால் வெந்து கொண்டிருந்த விக்ரம பாண்டியனுக்கு அவள் சிரிப்பு, வேலை எடுத்துப் புண்ணில் சரேலென்று செருகிய உணர்ச்சியை உண்டாக்கியதால் அவளைக் கோபம் மிக்க விழிகளால் நோக்கி, ''எதற்காகச் சிரிக்கிறாய்?'' என்று மூர்க்கத்தனமாக வினவினான்.

அதற்குக் கார்குழலி பதில் சொல்லவில்லை. அபராஜிதன் பதில் சொன்னான்: ''தாங்கள் கோபிக்கும்படியாக அரசகுமாரி எதுவும் சொல்லவில்லையே! சிரிப்பதும் ஒரு குற்றமா.....?'' என்ற அபராஜிதனைப் பாதியிலேயே மடக்கிய விக்ரமபாண்டியன், ''அரசகுமாரிக்குப் பதில் நீங்கள் தான் பேச வேண்டுமோ? அவர்களுக்கு வாயில்லையோ?'' என்று வினவினான்.

''வாயிருக்கிறது மன்னவா! ஆனால் அவர்களுக்குப் பதிலாகப் பேச வேண்டியவன் நான்தான்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''இந்த அதிகாரத்தை உங்களுக்கு யார் கொடுத்தது?'' என்று சீறினான் விக்ரமபாண்டியன்.

''அரசகுமாரிதான் கொடுத்தார்கள். தங்களுக்கும்தான் அது தெரியுமே!?'' என்று பதில் சொன்னான் அபராஜிதன்.

''எனக்குத் தெரியாது.''

''என்ன அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? தங்கள் முன்பாகத்தானே என்னைக் கோட்டைக் காவலனாக நியமித்தார்கள்.''

''அதனால்?''

''அவர்களுக்குப் பதிலாக இந்தக் கோட்டைக்குள் பேச அதிகாரம் பெற்றவன் நான் ஒருவன்தான். இன்று வீரபாண்டியன் பேச்சுக்கு அவர்களா பதில் சொன்னார்கள்? இந்தக் கோட்டைத் தலைவன் என்ற முறையில் அரசகுமாரியின் ஆணை, வாக்கு எல்லாம் நான்தான். இது தங்களுக்கும் தெரிந்திருக்குமென்றுதான் நான் நினைத்தேன்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

இதுவரையில் வாயை மூடிக் கொண்டிருந்த காரி அதற்கு மேலும் வாளாவிருக்க முடியாமல், ''இந்தச் சின்ன விஷயம் இதுவரையில் மன்னர்பிரானுக்குத் தெரியவில்லை என்பது தெளிவாகிவிட்டது,'' என்று கூறிவிட்டு நகைத்தான்.

விக்ரமபாண்டியன் காரிவளவனை மிக உஷ்ணமாகப் பார்த்து, ''உங்களை எனக்கு அதிகமாகத் தெரியாது...'' என்று ஆரம்பித்தவனை நடுவிலேயே மடக்கிய காரி, ''சரி, உங்களுக்குத் தெரியாத விஷயம் இது இரண்டாவது! ஏதாவது தெரிந்த விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசுங்களேன்,'' என்றான்.

விக்ரமபாண்டியனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாததால் உள்ளே ஆத்திரம் பொங்கப் பொருமினான். எதிரே உட்கார்ந்திருந்தவர்களிடம் ஆத்திரத்தைக் காட்ட இயலாததால் பக்கவாட்டில் திரும்பிக் கார்குழலிக்காகத் தன் கோபத்தைக் காட்டத் தொடங்கி, ''இங்கு என்னை உணவருந்தக் கூப்பிட்டீர்களா, வசையருந்தக்

சுப்பிட்டீர்களா?'' என்று வினவினான்.

''உணவை நீங்கள் அருந்திய தாகத் தெரியவில்லை...'' என்று துவங்கிய காரியை அடக்கிய அபராஜிதன், ''காரி! மன்னர் இப்பொழுது ஹாஸ்யத்தை ரசிக்கும் மனோபாவத்தில் இல்லை. பேசாதிரு.'' என்று கூறிவிட்டு, விக்ரமபாண்டியனை நோக்கி, ''மன்னவா! தங்களைத் தூஷிக்கும் நோக்கம் யாருக்குமில்லை! சாப்பிட்ட பின் தர்க்கிக்க வேண்டிய முக்கிய விஷயங்கள் இருக்கின்றன. சாப்பிடும் போதாவது அவற்றைச் சற்று மறந்திருப்போம் என்று வேடிக்கையாகப் பேசினோம்,'' என்று சமாதானம் செய்துவிட்டுச் சாப்பிட்டு முடிந்ததற்கு அறிகுறியாகப் பக்கத்திலிருந்த தண்ணீரை எடுத்துக் கையையும் கழுவிக் கொண்டான். மற்றவர்களும் கை கழுவி எழுந்திருந்து கோட்டைக் காவலைப் பற்றி விவாதிக்க அடுத்தக் கூடத்திற்குச் செல்ல முயன்றதும் அபராஜிதன் அவர்களைத் தடுத்து, ''மந்திராலோசனை இன்றிரவு வேண்டாம், நாளைப் பகலில் பார்த்துக் கொள்வோம்,'' என்றான்.

''ஏன்? இன்று பேசினாலென்ன?'' என்று கார்குழலி வினவினாள்.

''மன்னர் இன்று மந்திராலோசனைக்கு வேண்டிய நிலையில் இல்லை,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''நான் இல்லாவிட்டால் என்ன?'' என்று வினவிய விக்ரமபாண்டியன் குரலில் வெறுப்பும் கோபமும் கலந்திருந்தன.

''பாண்டிய நாட்டுக்கு மன்னராகக் கூடியவர் இருக்கும்போது அவரை விட்டு நாங்கள் மந்திராலோசனையில் இறங்குவது முறையல்ல,'' என்றான் அபராஜிதன்.

விக்ரமபாண்டியன் இதற்குப் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அபராஜிதன் மனத்தில் எத்தகைய எண்ணம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அறியத் தன் கண்களை அவன் முகத்துக்காக உயர்த்தினான். அபராஜிதன் முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியும் இல்லை. அவன் இதழ்கள் மட்டும் ஒரு கோடியில் லேசாக இழுபட்டு மந்தகாசத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. சற்று நேரம் வைத்த கண் வாங்காமல் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற விக்ரமபாண்டியன்

3

சரேலென்று திரும்பி விடுவிடுவென்று நடந்து கட்டிடத்தை விட்டு வெளியே சென்றான். அவன் சென்றதும் கார்குழலியை நோக்கித் திரும்பிய அபராஜிதன், ''அரசகுமாரி! வாருங்கள். உங்களைக் கொண்டு போய்ப் பின் கட்டிடத்தில் விட்டுவிட்டுப் பிறகு என் அலுவலைக் கவனிக்கச் செல்கிறேன்,'' என்று கூறிவிட்டு, தான் வரும்வரையில் கோட்டைக் காவலைச் சோதனை செய்யும்படி மார்க்கீயனுக்குக் கட்டளையிட்டுக் காரி பின்தொடரக் கார்குழலியுடன் கட்டிடத்தைவிட்டுக் கிளம்பினான்.

போஜன சாலைக்குச் சற்றுத் தள்ளியிருந்தது கார்குழலியின் நந்தவனம், இடது புறத்திலிருந்த அந்தப்புரம். கட்டிடத்தைவிட்டு வெளியே காலடி வைத்த உடனேயே காரி ஒரு சந்தேகம் கேட்டான். ''பிரபு! விக்ரமபாண்டியனை மன்னர் மன்னரென்று அழைக்கிறீர்களே, அவர் எந்த ஊருக்கு மன்னர்?'' என்று வினவினான்.

''பிற்காலத்தில் பாண்டிய நாட்டு மன்னனாகலாம்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''அதற்காக இப்பொழுது முதற்கொண்டே பட்டம் எதற்கு?'' என்று காரி மீண்டும் சந்தேகம் கேட்டான்.

''நாடில்லாவிட்டாலும் விக்ரமன் மன்னர் மரபில் பிறந்தவன்.

எவர் முன்னிலையில் நான் உரக்கச் சிந்தனை செய்ய முடியுமோ அவன் பெயர்தான் நண்பன்.

—எமர்ஸன்.

அற்பமான விஷயங்களை விவாதிப்பதில்தான் நேரம் அதிகமாய்ச் செலவழிகிறது. காரணம், நமக்கு அற்பமான விஷயங்களைப் பற்றித்தான் நிறையத் தெரியும்.

—தியோடர் வீஸ்

அறிவுள்ளவன் ஒரு கொள்கையில் உறுதியாக நின்றால் ராஜதந்திரியாகிறான். முட்டாள் உறுதியாக நின்றால் ஆபத்து.

—ஆட்லே ஸ்டீவன்ஸன்

''மரபுக்காக மரியாதை போலிருக்கிறது. அப்படித்தானே மன்னவா?''

''என்னையா அழைக்கிறாய், காரி?''

''ஆமாம். தாங்களும் மன்னர் மரபில் பிறந்தவர்தானே?''

தூக்கி வாரிப்போட்டது அபராஜிதனுக்கு. காரியின் ஹாஸ்யம் அத்தனை தூரத்துக்குப் போகும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. சரேலென்று பக்கவாட்டில் மின்னல் வேகத்தில் பார்வையை வீசிய அபராஜிதன் கண்களிலிருந்த எச்சரிக்கையைக் கண்ட காரியும் அத்துடன் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டு மௌனமாகவே நடந்தான். ஆனால் காரியின் சொற்கள் கார்குழலியின் சித்தத்தில் ஏதேதோ சிந்தனைகளைக் கிளப்பி விட்டன. அவள் விசாலமான தன் விழிகளால் அபராஜிதன் முகத்தை ஒரு முறை பார்த்தாள். அவனும் பார்த்தான். இரு ஜோடிக் கண்களும் பேசின. ஆனால், ஒரு ஜோடிக் கண்கள் பதில் சொல்ல மறுத்தன. 'நீங்கள் மன்னர் மரபில் பிறந்தவரா? நீங்கள் யார்? சொல்ல மாட்டீர்களா?' என்று கொஞ்சின கார்குழலியின் கண்கள். 'இத்தனை நாள் பொறுத்தவள் இன்னும் கொஞ்ச நாள் பொறு. எல்லாம் விளங்கும்,' என்று கெஞ்சின அபராஜிதன் விழிகள். கண்ணோடு கண் பேசியபின் வாய்ச் சொற்களில் என்ன பயன் ஏற்பட்டு விடப் போகிறது? ஆகவே கார்குழலியும் அபராஜிதனும் பேசாமலே நடந்தார்கள். அந்தப்புரத்திற்குள் நுழையு முன்பு அபராஜிதனை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றாள் கார்குழலி. அந்தப் பார்வையில்தான் எத்தனை வசீகர அழைப்பு!

கௌரவத்தாலும் அடிகளாருக்குக் கொடுத்துள்ள வாக்கினாலும் அரசிளங்குமரியின் நன்மையை முன்னிட்டும் அவளைப் பின்பற்றிச் செல்லக் காலெழாத சேனாதிபதி ஏக்கம் கலந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டுத் திரும்பினான். அபராஜிதன் மனோபாவம் காரிக்கு நன்றாகப் புரிந்திருந்ததால் சேனாதிபதியின் புத்தியை வேறு திசையில் திருப்ப அவன் முயன்று, ''பிரபு! இன்று விக்ரமபாண்டியனைச் சரிவரக் கவனித்தீர்களா?'' என்று கேட்டான்.

''கவனித்தேன்.''

''ஏன் அப்படிப் பேயறைந்த மாதிரி உட்கார்ந்திருந்தான்?''

''தெரியவில்லை.''

''ஏதோ தீவிர சிந்தனையில் இருந்திருக்கவேண்டும்.''

''ஆமாம்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''எந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்க யோசனையோ?'' என்று வினவினான் காரி.

''இந்தக் கோட்டையைத்தான்,'' என்று பின்னாலிருந்து எழுந்த குரலால் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய இருவரும் எதிரே அடிகளார் நின்றிருப்பதையும் கண்டு அடிகளார் முக்கியமான செய்தி எதையோ அறிவிக்க விரும்புகிறார் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டனர்.

''என்ன அடிகளாரே! ஏதாவது விசேஷமிருக்கிறதா?'' என்று சம்பாஷணையைத் துவக்கினான் அபராஜிதன்.

''இருக்கிறது.''

''என்ன விசேஷமோ?''

''கோட்டையைப் பற்றிய விசேஷம்தான்.''

''சொல்லுங்கள்.''

''இங்கு பேசுவதற்கில்லை. என் அறைக்கு வாருங்கள்,'' என்று கூறிவிட்டு வேகமாக நடந்த அடிகளாரைப் பின்பற்றி

அபராஜிதனும் காரியும் நடந்தனர். அறைக்குள் மூவரும் பிரவேசித்ததும் கதவை ஜாக்கிரதையாகச் சாத்தித் தாளிட்ட அடிகளார் அறையின் மூலைக்குச் சென்று அங்கிருந்த அம்பை எடுத்து வந்து, ''இதைப் பாருங்கள்,'' என்று அபராஜிதனிடம் கொடுத்தார். அம்பைப் பார்த்தவுடனேயே அது யாரைச் சேர்ந்தது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட அபராஜிதனும் காரியும் அடிகளாரைப் பார்த்தார்கள். ''இதில் இது கட்டி வந்தது,'' என்று மடியிலிருந்த ஓலையையும் எடுத்துக் கொடுத்தார் அடிகளார்.

காரி தோள் வழியாக எட்டிப் பார்க்க, அபராஜிதன் விளக்கொளியில் ஓலையைப் படித்தான். பிறகு ஓலையை அடிகளாரிடம் கொடுத்துவிட்டு அறையில் சிறிது நேரம் யோசித்துக் கொண்டே உலவினான். கடைசியில் அடிகளாரை நோக்கி, ''அடிகளாரே! ஓலையை எரித்து விடுங்கள். தகவலை யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம்,'' என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே செல்லத் தொடங்கிய சேனாதிபதியை, ''பிரபு!'' என்று கூப்பிட்டு நிறுத்திய அடிகளார், ''எதற்கும் விக்ரமபாண்டியன் மேல் ஒரு கண் வைத்திருப்பது நல்லதல்லவா?'' என்று கேட்டார்.

''அவசியமில்லை,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''ஏன்?''

''அதோ பாட றாரே அந்த பாகவதர் ஒரு பாட்டைப் பாடினால் இன்னிக்கு முழுக்கக் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கலாம்!''

''அவ்வளவு நல்லா பாடுவாரா?''

''அதில்லை. அவர் பாடற அந்தப் பாட்டு ரொம்ப நீளமானது!''

—என்.ஆர்.வி.

''அவன் திருப்பக்கூடிய வீரர்கள் கள்ளர்கள்தான். அவர்களில் மொத்தம் இருபத்து நான்கு பேர்தான் இருக்கிறார்கள். நான் போட்டிருக்கும் காவல் முறையில் அவர்கள் இருக்கிற இடத்தைவிட்டு நகர முடியாது. கவலைப் படாதீர்கள். அந்த ஓலை வந்தது நல்லதாயிற்று.''

இதற்கு மேல் எதுவும் சொல்லாமல் வேகமாகக் காரியுடன் வெளியே சென்ற அபராஜிதன் கட்டுக் காவல்களையெல்லாம் கடந்து கார்குழலியின் அந்தப்புரத்திற்குள் நுழைந்து அவள் அறையின் கதவை இடித்தான். வெளியே வந்து கதவைத் திறந்த முத்துநகையை நோக்கி, ''முத்துநகை! சீக்கிரம் கார்குழலியைக் கூப்பிடு,'' என்று உத்தரவிட்டான். முத்துநகை ஏதோ ஆபத்து மும்முரமாக இருக்கிறதென்ற நினைப்பில் அவசரமாக ஓடிக் கார்குழலியை எழுப்பி வந்தாள். ஏதோ என்னவோவென்று அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு வந்த கார்குழலியை நோக்கிய அபராஜிதன், ''அரசகுமாரி! பயப்படுவதற்கு ஏதுமில்லை. தங்கள் பள்ளியறையை நான் பார்க்க வேண்டும்,'' என்றான்.

கார்குழலி ஏதும் புரியாமல் விழித்து ஒரு கணம் முத்துநகையை நோக்கினாள். பிறகு, ''சரி, வாருங்கள்,'' என்று இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள். பள்ளியறையை அடைந்ததும் அபராஜிதன், ''இங்குதானே முன்பு எங்களைத் தங்க வைத்தீர்கள்?'' என்று கேட்டான்.

''ஆமாம்.'' என்றாள் கார்குழலி.

அபராஜிதன் அறை முழுவதையும் தன் பார்வையால் அளந்தான். அவன் கண்கள் மெல்லிய திரைச் சீலைக்கு அப்பாலிருந்த ஒரு கற் சிலையின் மேல் கடைசியாக நிலைத்தன. வெகு நேரம் அந்தக் கற்சிலைமீது கண்களை ஓட்டிய பாண்டிய சேனாதிபதி அரசகுமாரியை நோக்கி, ''நீங்களும் முத்துநகையும் சற்று வெளியே செல்லுங்கள்,'' என்றான். அரசகுமாரி ஒரு வினாடி யோசித்துவிட்டு, முத்துநகையுடன் வெளியே சென்று கதவை மூடிக் கொண்டாள். வெளியே அவர்கள் சென்று சில வினாடிகள்தான் இருக்கும். கட்டிடமே கலகலத்துத் தலைமேல் விழுவது போன்ற பயங்கர சப்தம் அடுத்த அறையிலிருந்து எழுந்தது.

(தொடரும்)

20.4.89

327

45. இடிந்த சுவரும் - இருளடைந்த பாழியும்

கட்டிடத்தின் கருங்கற்கள் பல கலகலத்துத் திடீர் திடீரெனக் கீழே இறங்குவது போன்ற ஒலிகளாலும், பெரும் பாறைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதியும் உராய்ந்தும் செல்வது போன்ற சப்த பேதங்களாலும் கவலை பாய்ந்து கலங்கிய கார்குழலியின் கருவிழிகள் அருகே நின்ற முத்துநகையை ஒரு முறை நோக்கிவிட்டு அடுத்த அறையை நோக்கிப் பாய்ந்தன. இரவில் எழுந்த அந்தப் பயங்கர சப்தங்களால் அடுத்த அறையில் என்ன விபரீதம் நடந்துவிட்டதோ என்று நடுங்கிய முத்துநகையும் அரசகுமாரியின் பார்வையிலும் முகத்திலும் பிரதிபலித்த கவலையில் பங்குகொண்டு அடுத்த அறைக்குப் போகக் காலெழாமலும் இருந்த அறையில் இருக்க இருப்புக் கொள்ளாமலும் இரண்டும் கெட்டான் நிலைமையில் திண்டாடினாள். அடுத்த அறையில் துவங்கிய சப்தங்கள் மட்டும் நிற்காமல் தொடர்ந்து வந்து கொண்டேயிருந்தன. கட்டிடம் நிலைகுலைவது போன்ற அத்தனை சப்தத்தை விளைவிக்க எத்தனை கற்கள் கலகலத்துக் கொட்ட வேண்டும் என்று நினைத்துப் பிரமித்து நின்ற கார்குழலி, பக்கத்து அறையில் ஏற்பட்ட அவ்வளவு விபரீதத்திலும் தான் நின்றிருந்த கூடத்தின் சுவர்களோ, சுவர்களிலிருந்து தொங்கிய விளக்குகளோ சற்றும் ஆட்டவோ அசையவோ இல்லாமல் இருக்கிற நிலையிலேயே இருப்பதைப் பார்த்து, 'இது எப்படி சாத்தியம்!' என்று வியந்தாள். இப்படி அரசகுமாரியும், முத்துநகையும் மாறி மாறி யோசித்துக் கொண்டிருந்ததால் ஓடிய சில வினாடிகளில் பக்கத்தறையிலிருந்து கிளம்பிக் கொண்டிருந்த சப்தங்களும் மெள்ளக் குறையலாயின. கற்கள் பல சர்ரென்று எங்கெங்கோ பாய்ந்து 'தட் தட்' என்று ஒன்றின் மேல் ஒன்று உட்காரும் ஓசைகள் கேட்டன. கடைசியாக, 'கிளிங்' என்று ஏதோ உலோகம் உலோகத்தின் மேல் அடிபடுவது போன்ற ஒரு பிரமை. அப்புறம் ஒரே நிசப்தம்!

நிசப்தமும் சில வினாடிகள்

சாண்டில்யன்

நீடித்தது. பிறகு அந்த நிசப்தத்தைக் காரியின் கேள்விகளும் பாண்டிய சேனாதிபதியின் பதில்களும் உடைத்தன. இருவரும் சிறிது நேரம் ஏதோ தர்க்கித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கார்குழலி உணர்ந் தாளானாலும் கதவைத் திறந்துகொண்டு சென்று பக்கத்தறையில் நடந்ததென்ன வென்பதை ஆராயத் தானும் முயலவில்லை; முத்துநகையையும் அனுமதிக்கவில்லை. "அம்மா! நான் வேண்டுமானாலும் போய் அங்கு என்னதான் நடக்கிறதென்று பார்த்து விட்டு வருகிறேன், இந்த மாதிரி விபரீத சப்தங்களை நாம் இந்தக் கன்னி மாடத்தில் இத்தனை நாளாகக் கேட்ட தில்லையே?" என்றாள் முத்துநகை.

"வேண்டாம் முத்துநகை! அவர்களே வந்து சொல்லட்டும்," என்று அரசகுமாரி தடுத்தாள்.

"அவர்கள் ஏதோ பேசிக் கொண்டே இருக்கிறார்களேயொழிய இங்கு வருவதாக உத்தேசமில்லை போலிருக்கிறதே!" என்றாள் முத்துநகை.

"ஏதோ காரியமாகத்தான் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள்...."

"என்ன அப்படித் தலை போகிற காரியமாயிருக்கும்! இரவில் ஆண்பிள்ளை கள் இந்தக் கட்டிடத்துக்கு வருவதே குற்றம். அதுவும் தங்கள் பள்ளியறைக்குள் நுழைந்ததற்குத் தங்கள் தந்தை மட்டும் இங்கிருந்தால் இவர்கள் தலையைச் சீவிப் போட்டுவிட்டு மறுவேலை பார்த் திருப்பார்."

"அதெல்லாம் சாதாரண காலங் களில், முத்துநகை."

"இதென்ன் அப்படி அசாதாரண காலம்?"

"யுத்த காலம். யுத்த காலத்தில் வாழ்க்கை முறைகள் அடியோடு மாறுபடு கின்றன. சாதாரண காலமாயிருந்தால் இந்தப் பிரபுக்கள் இங்கு வருவார் களென்று நினைக்கிறாயா?"

"ஏன் வரமாட்டார்கள்? உங்கள் கோட்டைக் காவலன் இருக்கிறாரே அவர் காயம் பட்டுக் கிடந்தபோது எங்கிருந் தாராம்?" இந்தக் கேள்வி கார்குழலியின் மனத்தே பழைய எண்ணங்களைக் கிளப்பிவிட்டபடியால் அவள் அடுத்த அறை நிகழ்ச்சிகளை அகலவிட்டு எங்கோ கனவுலகத்துக்குச் சென்றாள். கன்னி மாடத்துக் காட்டுக்கெதிரே காயமடைந்து ரத்தம் சே ...க் கிடந்த அந்தப் பாண்டிய ...ரனைத் தான் முதன் முதலாகச் ... நேர்ந்த சம்பவங்களை யெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்தாள். அவன் தற்சமயம் இருக்கும் அதே அறையில் தன்னுடன் பேசிச் சிரித்ததையும் அதைக் கண்டு அடிகளார் சந்தேகப் பார்வை

பார்த்ததையும் எண்ணி மெள்ளத் தனக்குள்ளேயே நகைத்துக் கொண்டாள். தன் உள்ளத்தை அன்றே கொள்ளை கொண்ட அந்த வீரன், திடீரெனக் கனவில் தோன்றியவனைப் போல் மறைந்து மீண்டும் தன்னைக் காத்து நிற்க அதே கன்னிமாடத்துக்கு வந்துசேர்ந்த விந்தையையும் நினைத்து விதியின் விசித்திர லீலைகளை எண்ணிப் பார்த்துப் புன்முறுவலொன்றையும் உதடுகளில் தவழ விட்டாள்.

நனவுலகத்திலிருந்த அரசகுமாரி கனவுலகத்தில் சஞ்சரிக்க ஆரம்பித்து விட்டதையும், அதன் காரணத்தையும் உணர்ந்துகொண்ட முத்துநகையும் லேசாக நகைத்தாள். அவள் உதிரவிட்ட அந்தச் சின்னஞ்சிறு சிரிப்பொலி கார்குழலியின் கனவுலகத்தில் திடீரெனப் பாய்ந்துவிடவே, சுயநிலைக்கு வந்த அரசகுமாரி, முத்துநகையின்மேல் கோபப் பார்வையொன்றை ஓட்டி, "எதற்காகச் சிரிக்கிறாய் முத்துநகை?" என்று விசாரித்தாள்.

பாதி உவகையும் பாதி கோபமும் கேள்வியில் கலந்து நின்றன.

கார்குழலியின் குரலைக் கேட்டதனாலோ என்னவோ பக்கத்தறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு அபராஜிதன் உள்ளே நுழைந்தான். கூடத்திற்கு வந்தவன் நேராகக் கார்குழலியை அணுகாமல் கதவின் பக்கத்திலேயே சிறிது நேரம் நின்று ஏதோ யோசித்துவிட்டுப் பிறகு அவளை நோக்கி, "அரசகுமாரி! நான் உங்கள் கோட்டைக் காவலன்..." என்று ஏதோ சொல்லத் துவங்கியவன் மேற்கொண்டு பேச்சை ஓட்டாமல் சற்று நிதானித்தான்.

கார்குழலியின் கண்கள் அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தன. அவள் வாய் திறந்து பதிலேதும் சொல்லாவிட்டாலும், 'மேலே சொல்லுங்கள்' என்று அவள் விழிகள் உத்தரவிட்டதைக் கண்ட அபராஜிதன் மேலும் பேச்சைத் தொடர்ந்து, "நான் உங்கள் கோட்டைக் காவலன், இந்தக் கோட்டையைக் காப்பது என் கடமையாகிறது. ஆகவே அந்தக் கடமையைச் சரிவரச் செலுத்துவதற்கான உபாயம் எதுவாயிருந்தாலும் அதை நான் கையாண்டுதான் ஆகவேண்டும்," என்றான்.

கார்குழலி மௌனமாகவே இருந்தாள். அவள் மௌனத்தின்

காரணத்தைப் புரிந்துகொண்ட அபராஜிதன் மறுபடியும் சொன்னான்: "அரசகுமாரி, நான் கையாளும் முறை உங்களுக்கு விசித்திரமாயிருக்கலாம். சில வேளைகளில் அருவருப்பாகக்கூட இருக்கலாம். ஆனால் யுத்த காலத்தில் கசப்பான காரியங்களையும் போர்த் தலைவன் செய்யத்தான் வேண்டியிருக்கிறது."

அவன் எதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கிறானென்பதைக் கார்குழலி நன்றாகப் புரிந்து கொண்டிருந்தாலும் ஏதோ கேட்கவேண்டும் என்பதற்காகக் கேட்டு வைத்தாள், "அது என்ன அப்படிக் கசப்பான காரியம்?" என்று.

"உதாரணமாக, இதோ பாருங்கள்; இந்த இராக் காலத்தில் நான் இந்த இடத்திற்கு வருவது பிசகான காரியம். விரும்பத் தக்கதல்ல, ஏன்? வெறுக்கத்தக்கதும் கூட! ஆனால் வந்துதான் ஆகவேண்டியிருக்கிறது!" என்று விளக்கினான் பாண்டிய சேனாதிபதி.

"நீங்கள் வருவதை யார் வெறுப்பதாகச் சொன்னார்கள்? யார்

தடுத்தார்கள்?'' என்று கார்குழலி குழைந்த குரலில் கேட்டாள்.

''யாரும் தடுக்கவில்லை, அரசகுமாரி. ஆனால் இது உலகத்துக்கு ஒவ்வாத காரியம். சாதாரண காலத்தில் கடுமையான குற்றமும்கூட. ஆனால், உங்கள் நன்மையை முன்னிட்டே இந்தக் குற்றத்தை நான் புரிய வேண்டியிருக்கிறது. இந்தக் குற்றம் மட்டுமல்ல; இன்னொரு குற்றமும் புரிந்திருக்கிறேன். அதற்கும் உங்கள் மன்னிப்பு வேண்டும்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''இன்னொரு குற்றமா?'' ஆச்சரியத்துடன் வினவினாள் கார்குழலி.

''ஆமாம். இப்படி வாருங்கள்,'' என்று அவளை அழைத்துக்கொண்டு பக்கத்தறைக்குச் சென்றான் அபராஜிதன். அந்த அறையில் அந்தப் பிரபு என்ன குற்றத்தைத்தான் புரிந்திருப்பார் பார்ப்போமென்று அரசகுமாரியைப் பின் தொடர்ந்து சென்ற முத்துநகை அறைக்குள் தலை நீட்டியதும் பேரதிர்ச்சியடைந்தவளாய் விழிகள் நன்றாக மலரப் பிரமை பிடித்து அப்படியே ஒரு கணம் நின்றுவிட்டாள். அரசகுமாரியின் பள்ளியறையின் கோடியிலிருந்த திரைச்சீலை ஒதுங்கிக் கிடந்தது. அந்தச் சீலைக்குப் பின்னாலிருந்த கற்சிலையின் முகம் நேராகப் பார்க்காமல் முதுகுப் பக்கமாகத் திரும்பிக் கிடந்தது. அந்தச் சிலைக்கு அப்புறத்தேயிருந்த சுவர், பாளம் பாளமாக வெடித்து இரண்டு மூன்று இடங்களில் விலகி நிற்க, அதையடுத்து நாகலோகத்தின் பிலத்துவாரம் போல் இருள் சூழ்ந்த பெரிய பாழியொன்றும் தெரிந்தது.

கார்குழலி வைத்த கண் வாங்காமல் அந்தப் பெரிய இருண்ட பாழியைக் கவனித்துக்கொண்டே அறையின் நடுவே நின்றாள். தன் பள்ளியறையில் இப்படி ஒரு பாதாளம் இருக்கிறதென்பதை அறியாத கார்குழலிக்கு இதை இந்தப் பிரபு மாத்திரம் எப்படிக் கண்டுபிடித்தார் என்று விளங்காததாலும், தான் இதுவரை பிரதி தினம் புஷ்பமிட்டுப் பூஜித்து வந்த அம்மன் சிலை உண்மையில் ஒரு மர்ம யந்திரமாகிவிட்டதே என்ற உணர்ச்சி மேலிட்டதாலும், அவள் ஏதும் பேச வகையற்றவளாய், அந்தப் பள்ளியறை நடுவே மற்றொரு சிலையென மௌனமாக நின்றாள்.

அந்த மௌனத்தை அபராஜிதனே உடைத்து, ''அரசகுமாரி! சற்று இப்படி வந்து பாருங்கள்,'' என்று அவளை அழைத்துவிட்டு, ''காரி அந்த விளக்கை எடுத்து இந்தப் பாழிக்காகக் காட்டு,'' என்று உத்தரவிட்டு அரசகுமாரியுடன் பாழிக்கருகே சென்றான். காரி காட்டிய விளக்கில் பாழியைக் கவனித்த கார்குழலியும் முத்துநகையும் கீழே ஓடிய படிகளைக் கண்டு, அது ஒரு சுரங்கப் பாதையென்பதையும், அடிகளாரும் மழவராயனும் மிக ரகசியமாக வைத்திருந்த அந்தரங்க வழி அதுதானென்பதையும் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டாலும் இத்தனை நாள் இங்கேயே இருந்த தாங்கள் கண்டுபிடிக்க முடியாத இந்த மர்மத்தை அபராஜிதன் எப்படிக் கண்டுபிடித்தான் என்பதை அறிய மாட்டாதவர்களாய் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

பெண்களிருவரும் நயன பாஷையில் பேசியதன் உட்கருத்தை உணர்ந்து கொண்ட அபராஜிதன், ''அரசகுமாரி! இதை நான் புதிதாக இன்று கண்டுபிடிக்கவில்லை. கண்டுபிடித்துப் பல

(பாங்கில்):

''ஒரு பெரிய அண்டா வாங்க லோன் வேணும்!''

''அண்டா எதுக்கு?''

''அப்பப்ப அடகுக் கடையிலே வைக்க!''

—மேல்மங்கலம் பத்ரா

''ரொம்ப வருஷத்துக்கப்புறம் எனக்கு 'அ'னா, 'ஆ'வன்னா சொல்லிக் கொடுத்த வாத்தியாரைப் பார்த்தேன்!''

''என்ன சொன்னார்?''

''இ'னா 'ஈ'ன்னா சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பிச்சிட்டார்!''

—கோனேரி ராஜா

நாட்களாகின்றன. ஆனால் இந்த வழியை உபயோகப்படுத்த அவசியம் நேர்ந்ததால் இந்த ரகசியத்தை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள முன்வந்தேன்,'' என்றான்.

''எப்பொழுது கண்டுபிடித்தீர்கள்?'' என்று கார்குழலி வினவினாள்.

''முன்பு நான் இந்த அறையில் தங்கியிருந்தேனே, நினைவிருக்கிறதா?'' என்று கேட்டான் அபராஜிதன்.

''ஆகா! இருக்கிறது.''

''அப்பொழுதே கண்டுபிடித்தது தான். இந்த அறையிலிருந்த நாங்களிருவரும் திடீரென மறைந்து விட்டது உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கலாம்.''

''ஞாபகமிருக்கிறது. அப்பொழுது நீங்கள் கயிறு கட்டி வெளிப்பக்கமாக அல்லவா இறங்கிச் சென்றீர்கள்?''

''இல்லை, அரசகுமாரி! அடிகளாரை ஏமாற்றுவதற்காக இந்தத் தந்திரம் செய்தேன். இந்தப் பாதை வழிச் செல்வது மிகக் கடினம். என்க்கு இந்தப் பாதை தெரிந்துவிட்டது என்று மட்டும் அடிகளாருக்குத் தெரிந்திருந்தால் என்னை வெளியே செல்லவிடாமல் இந்தப் பாதாள வழியைப் பூட்டியிருப்பார். இந்த வழியின் முழு மர்மம் இப்பொழுது கூட எனக்குத் தெரியாது. கைதேர்ந்த சிற்பி யாரோ இதை அமைத்திருக்கிறான், அரசகுமாரி. வழி நெடுகப் பல இடங்களில் பலவிதப் பொறிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் வழியில் எந்த இடத்திலும் அடிகளார் என்னை மடக்கியிருக்க முடியும். மழவ நாட்டு அந்தரங்கச் சுரங்கங்கள் போர்த் தந்திரங்களுக்கு இன்றியமையாதவை. அவற்றைப் பிறருக்குக் காட்டிக் கொடுக்க அடிகளார் ஒரு நாளும் சம்மதிக்க மாட்டார். அவரிடம் மீண்டும் சிக்கினால் சிறைவாசமோ அதைவிட மோசமான கதியோ நிச்சயமென்பதை அறிந்த நான் அவருக்குப் போக்குக் காட்டக் கயிறுகளை வெளித் தாழ்வாரத்தில் கட்டித் தொங்க விட்டேன். ஆனால் சென்றது இவ்வழி தான்!'' என்று அபராஜிதன் விளக்கினான்.

''இதை எப்படிக் கண்டு பிடித்தீர்கள்? இத்தனை நாளாக இந்த அறையிலிருக்கும் எனக்குப் புரியாத மர்மம் உங்களுக்கு எப்படிப் புரிந்தது?'' என்று கார்குழலி வினவினாள்.

''அரசகுமாரி! எனக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பம் உங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை.''

''என்ன சந்தர்ப்பம்?''

''இந்தப் பாதாள வழியில் எப்பொழுதாவது போயிருக்கிறீர்களா?''

''இல்லை.''

''நான் வந்திருக்கிறேன். பாருங்கள். அடிகளார் எங்களிருவரையும் கண்களைக் கட்டித்தான் அழைத்து வந்தார். கண்களைத்தான் அவர் கட்டினாரே தவிர என் கைகளைக் கட்டவில்லை. என் கருத்து அந்த அந்தரங்க வழியின் மர்மத்தை ஆராய்வதில் முனைந்தது. கைகள் கருத்துக்கு உதவின. அடிகளார் எங்களுக்கு வழிகாட்டிக் கொண்டு முன்னே சென்றார். நான் தட்டுத் தடுமாறுவதுபோல் பாசாங்கு செய்து சுவர்களின் இருபுறத்தையும் தடவிக்கொண்டே வந்தேன். வழிநெடுகப் பல பிரதிமைகளைத் தடவினேன். கடைசியாக இந்த அறையை அடையு முன்பு ஒரு பிரதிமையின் முகம் தென் பட்டது. அதைத் தடவி அது ஒரு கற்சிலையென்பதை அறிந்துகொண்டேன். அதன்

முகம் மட்டுமே கையில் பட்டது. மற்ற இடங்களைத் தடவிப் பார்த்தேன். மழமழப்பாக இருந்தன. மார்பகமோ கைகளோ தென்படவில்லை. தட்டுப்பட்ட இரு முழங்கைகளிலிருந்து சிலையின் முகம் திரும்பியிருப்பதை உணர்ந்தேன். கடைசிப் படி ஏறியதும் அடிகளார் சற்று நிதானித்தார். பிறகு எங்களை அழைத்துக் கொண்டு மற்றோர் அறைக்குச் சென்று கட்டுக்களை அவிழ்த்தார்,'' என்று விவரித்தான் அபராஜிதன்.

''மற்றோர் அறைக்கு உங்களை அழைத்துச் செல்வானேன்?''

''சிலையின் மர்மத்தை நான் உணராதிருப்பதற்காக!''

''பிறகு எப்படிக் கண்டு பிடித்தீர்கள்?''

அபராஜிதன் இதழ்களில் புன் முறுவல் அரும்பியது. ''சொல்கிறேன், கேளுங்கள். அடிகளார் பின்னால் நடந்து சென்ற ஒவ்வோர் அடியையும் அளந்து தான் நடந்தேன். ஒவ்வொரு திருப்பங் களையும் மனத்தில் பதித்துக் கொண்டேன். மீண்டும் அவர் எங்களை உங்கள் பள்ளியறையில் பதுக்கி வைத்தபோது அது நாங்கள் முதலில் வந்த அறைதான் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டேன். சிலையை ஆராய்ந்தேன். அம்மன் தலை நேராக என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது. ஒரு கையில் பூச்செண்டுடன் மற்றொரு கையை இடுப்பில் கொடுத்தும் நின்ற சிலையைக் கவனித்தேன். அறையில் வேறு சிலை இல்லை. நான் கடைசியாகப் பிடித்தது இந்தச் சிலையாயிருந்தால் அது முகத்தை முதுகுப் பக்கம் திருப்பிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் என் கைகளில் சிலையின் கரங்கள் படவில்லையே. ஆகையால் அம்மன் தலையில்தான் பொறி இருக்கவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். பொறி இயல் நூலும் சிறிது பயின்றிருக்கிறேன் அரச குமாரி,'' என்று விளக்கினான் அபராஜிதன்.

''சரி! இப்பொழுது எதற்காக இந்த வழியைத் திறந்திருக்கிறீர்கள்?''

''பொறி பழையபடி இருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்கத்தான். இனி தங்கள் ஒத்துழைப்புத் தேவை,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''என்ன செய்ய வேண்டும்?''

''முதலாவதாக இந்த மர்மம் நமக்குத் தெரிந்திருக்கிறதென்ற விஷயம் அடிகளாருக்குத் தெரியக் கூடாது.''

கார்குழலி அவன் சொன்னதை ஆமோதிக்கவோ மறுக்கவோ இல்லை. அபராஜிதன் மேலும் சொன்னான். ''அரச குமாரி! இரண்டாவதாக நானோ காரியோ இந்தப் பாதையை எந்த வினாடியிலும் உபயோகப்படுத்த நீங்கள் அனுமதிக்க வேண்டும். வீரபாண்டியனை முறியடிக்க இது அத்தியாவசியம்!'' என்றான்.

பாண்டிய நாட்டுப் பிரபு தன்னைப் பாதுகாக்கவே அத்தனை விவகாரங்களிலும் ஈடுபடுகிறான் என்பதை அறிந்ததால் கார்குழலியின் உடலில் உவகை ஊடுருவிச் சென்றது, நன்றியும் காதலும் கலந்து பிரவேசிக்கும் பார்வை யொன்றை அவன்மீது வீசிய கார்குழலி, ''உங்களிஷ்டப்படி செய்யுங்கள். இதற்கு என் அனுமதி எதற்கு?'' என்றாள்.

அபராஜிதன் அவளை ஒரு வினாடி பார்த்தான். பிறகு காரியை நோக்கி, ''காரி, நீ சென்று மார்க்கியனை என் அறைக்கு அழைத்து வா. இந்தச் சுரங்க வழியை மூடிவிட்டு நான் வரு கிறேன்,'' என்று கூறி காரியை வெளியே அனுப்பினான். அவன் சென்றதும் அம்மன் சிலையிடம் சென்ற அபராஜிதன் அதன் தலையைப் பிடித்துப் பலமாகத் திருகவே சுவர்கள் ஒன்றுபட்டன. மீண்டும் தன்னை அருட்கண்களால் நோக்கிய அம்மனைக் கூர்ந்து நோக்கினாள் கார்குழலி. பிறகு அந்தச் சிலையை நோக்கி நடந்தாள்.

அம்மன் பக்கத்திலிருந்த விளக்கு சுடர்விட்டு நன்றாக எரிந்து கொண்டிருந்தாலும் மங்கலான வெளிச்சத்தை அறை முழுவதும் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. அம்மன் அருள் விழிகளில் சற்றுக் கேலிச் சிரிப்பும் உதிர்ந்ததைக் கார்குழலி கவனித்தாள். அதன் காரணத்தை உணர அவள் பின்பக்கம் திரும்ப வேண்டிய அவசியமே ஏற்படவில்லை. அபராஜிதன் தனக்கும் பின்னால் வெகு அருகில் நிற்பதை உணர்ந்தாள்; வெட்கமும் ஆசையும் கலந்த உணர்ச்சிகள் அவளைச் சித்திரவதை செய்தன. முத்துநகை எங்கே யென்று பார்க்கச் சட்டென்று திரும்பினாள். முத்துநகையை அறையில் காணவில்லை. ஆனால் திரும்பிய வேகத்தில் அவள் உடல் அபராஜிதன் மீது சரேலென்று உராய்ந்தது.

(தொடரும்)

சாண்டில்யன்

46. இன்னும் பத்தே நாட்கள்!

தூமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய வேண்டிய காலம் கடந்து துயிலும் நேரம் நெருங்கிவிட்டதால், கார்குழலியின் பள்ளியறைத் தீபங்கள் பலவும் அணைக்கப்பட்டு அம்மன் அருகிலிருந்த சிறு வெண்கலக் குத்து விளக்கு மட்டுமே மங்கலான பிரகாசத்தை அறை முழுவதும் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. பள்ளியறைச் சூழ்நிலையும் மங்கலான வெளிச்சமும் சிருஷ்டித்த மயக்கத்துக்குத் தூபம் போட, அறை மூலையிலிருந்த தூபக்கால் அகில் புகையைச் சுருள் சுருளாக எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. அகில் புகையின் சுகந்தத்தை அதிகமாக ஓங்க விடக்கூடாதென்ற காரணத்தால் எதிரேயிருந்த கிரட்டின் ஏதோ ஒரு மூலையிலிருந்த மனோரஞ்சித மரம் தனது மலர்களின் நறுமணத்தைத் தென்றலின் இன்ப அலைகளில் தவழ விட்டு, கார்குழலியின் அறைக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தது. பள்ளியறையின் இரண்டு மூலைகளிலிருந்த சாளரங்கள் திறந்திருந்ததால் அறையின் இரண்டு வெள்ளிப் பாளங்களைப் போல் சந்திர வெளிச்சம் பாய்ந்து கிடந்தது. அந்தச் சாளரங்களிலொன்றின் பக்கமாக வளர்ந்திருந்த முல்லைக் கொடியொன்று சாளரத்திலிருந்து சற்று தூரத்தில் போடப்பட்டிருந்த கார்குழலியின் மஞ்சத்தைப் பாதுகாத்த போதி

க

செ. ந: 3
யோகராஜன்:
கூடாரங்கள் ஏற்றுமதி

நிழல்கள் ரவி: கோவையில் இஞ்சினியரிங் இண்டஸ்ட்ரீஸ் நடத்தி வருகிறார்.

லும், அந்தப் பாதுகாப்பையும் சந்திரன் இடையிடையே உடைத்துத் தனது வெள்ளி அஸ்திரங்களில் சிலவற்றை அவள் பஞ்சணையின் மீது உதிர்த்திருந்த காரணமாக, அவள் படுக்கையில் இயற்கையின் வைரங்கள் இழைந்து கிடந்தன. மஞ்சத்தின் நாலு கால்களின் உச்சியிலும் செதுக்கப்பட்டிருந்த பதுமைத் தலைகளது தங்கக் கலசங்களின் கண்களில் புதைக்கப்பட்டிருந்த மரகத மணிகள் சந்திர கிரணங்களால் தாக்கப்பட்டுச் சிற்சில பச்சைப் பட்டைகளைப் பஞ்சணைத் தலையணைகளில் பதிய வைத்திருந்தன. அரசகுமாரி படுப்பதற்காக வழக்கம்போல் முத்துநகை படுக்கையில் தூவியிருந்த உதிரி மல்லிகை மலர்கள் பாதி நிலவொளியிலும் பாதி விளக்கொளியிலும் சிக்கிக் கண்களை மட்டுமின்றிக் கருத்தையும் கவரும் வண்ணம் இணையற்ற அழகுடனும் நறுமணத்துடனும் அரசகுமாரியை எதிர்பார்த்து விழித்துப் படுத்துக் கிடந்தன. அறையின் சுவரிலிருந்த ரதியின் சித்திரமொன்று அந்த மல்லிகை மலர்களை அசட்டுத்தனத்தைப் பார்த்து, ''அரசகுமாரி இப்பொழுது எப்படி வருவாள்?'' என்று வெட்கச் சிரிப்புச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது கார்குழலி அசையும் நிலையில்கூட இல்லை. அபராஜிதன் தனக்கு வெகு அருகில் நிற்கிறானென்பதை உணர்ந்து விட்ட மாத்திரத்திலேயே உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் சிக்கிவிட்ட அவள் மனம், அவள் திடீரெனத் திரும்பியதும் உடல்மீது உடல் உராய்ந்த வேகத்தால் ஏற்பட்ட இன்ப அதிர்ச்சியில் அடியோடு ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டது. இருப்புச் சலாகையுடன் இருப்புச் சலாகை வேகமாக உராயும் போது வாரிக் கொட்டும் தீப்பொறிகள் போல் உடல் பூராவும் அள்ளி வீசப்பட்ட காமாக்கினியால் கண நேரம் கருத்தை அறவே இழந்த கார்குழலி, தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொள்ள, மலரினும் மென்மையான கால்களைத் தரையில் சற்றே அழுத்தி ஊன்றினாள். லேசாக நடுங்கிய அவள் கரம் சற்றுப் பின்னடைந்து திரைச் சீலையோடு அம்மன் கையிலிருந்த செண்டையும் பலமாகப் பிடித்துக் கொண்டது. அவள் அழகிய இடை சற்றே துவண்டது. உதடுகள் ஒன்றுடன் ஒன்று கூடி, ஒரு வினாடி இழைந்த பிறகு செயலற்று நின்றன. கண்கள் சலனப்பட்டுத் தரையை நோக்கின.

தாமரைத் தளிர் போன்ற மிருதுவான அவள் சரீரத்தின் மோதலால் அபராஜிதனும் ஒரு வினாடி நிலை குலைந்தே போனான். அவளுக்குப் பின்னால் நின்று, வாரி விடப்பட்ட அவள் கரிய கூந்தலையும், வளைந்து எடுத்துக் கட்டப்பட்டுச் சுருண்டு கிடந்த கருநாகம் போல் காட்சியளித்த அவள் பின்னலையும், அப் பின்னல் கட்டைச் சுற்றிச் சூடப்பட்டிருந்த கதம்பச் சரத்தையும், கரிய பின்னல் கட்டுக்குக் கீழே வெளேரென்று தெரிந்த கழுத்தையும் சேலை மறைத்திருந்த இதர வனப்புப் பிரதேசங்களையும் பார்த்து மதியைப் பறி கொடுத்த அபராஜிதன், கார்குழலி திடீரெனத் திரும்பியதால் எத்தனை எத்தனையோ இன்ப அலைகள் உடம்பில் ஊடுருவிச் செல்ல என்ன செய்வதென்று அறியாமல் ஒரு கணம் திகைத்துப் போனான். அந்தத் திகைப்பிலிருந்து அவன் மனம் மீண்ட பிறகும் கண்கள் மட்டும் ஒரு நிலையில் நில்லாது அரசகுமாரியின் உருவத்தை ஆராயத் தொடங்கின. அவனுக்கு உதவுவதற்கோ என்னவோ திரைச் சீலைக்குப் பின்னாலிருந்த சிறு குத்துவிளக்கு தன் ஒளியை ஓரளவு கார்குழலியின் உடையிலும் பாய்ச்சியிருந்தது. கார்குழலியின் உடையை நெய்தவனும் சேனாதிபதியின்

அபிலாஷையைப் புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அவள் அன்று அணிந்திருந்த மேகவர்ணப் பட்டுச் சேலை மிக மெல்லியதா யிருந்தது.

அவள் பூவுடலை அதிகமாக உறுத்தக் கூடாதென்ற எண்ணத் தால் மெள்ள வளைந்து அவளைச் சுற்றிச் சென்று ஆங்காங்கு மடிந்தும் தவழ்ந்தும் கிடந்த அந்தச் சேலை மார்பின் பகுதியில் மட்டும் லேசாக நெகிழ்ந்து கிடந்ததால் அபராஜிதன் சில வினாடிகள் மூச்சைக்கூட விடா மல் மெய் மறந்து நின்றான். அவள் கழுத்தில் அணிந்திருந்த ஆரங்களில் இருந்த வைர, வைடூரிய மணிகள் அவள் அழகிய மார்பில் புரண்டு மெல்லிய சேலைக்கு அடியிலிருந்து சேனாதிபதியைப் பார்த்து நகைத் துக் கொண்டிருந்தன. ஆரமொன்றின் அடியில் பதிக்கப் பட்டிருந்த புலி நகம் சற்றுப் பக்கவாட்டில் திரும்பிக் கிடந்தது. படுப்பதற்காக மாற்றப்பட்ட அவள் ரவிக்கை மேல் பாகத்தில் பட்டுக் கயிற்றாலும் கீழே நுனி ஓரங்களாலும் நன்றாக இழுத்துப் பிணைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவள் அழகின் திண்மை காரணமாகச் சற்று இடைவெளி கொடுத்து, சேனாதிபதியைப் பைத்தியமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. போதாக்குறைக்கு, கார்குழலி வேறு மெள்ளக் கண்ணை நிலத்திலிருந்து உயர்த்தி அவனைப் பார்த்தாள்.

கார்குழலியின் கரிய விழிகளைச் சந்திக்கக்கூடச் சக்தி யற்றுவிட்ட அந்த வீரனின் கூரிய விழிகள் அவள் முகத்தின் பக்கமே போகாமல் நின்றன. இரண்டு கரங் களும் அவள் அழகிய இடையில் மெள்ளத் தவழ்ந்து அந்த அழகியை மெல்ல முன்னோக்கி இழுத்தன. கார்குழலியின் சரீரத்தில் விவரிக்க இயலாத இன்ப அலைகள் பாய்ந்து சென்றன. அவன் கரங்களின் அழைப்பை ஏற்று அவன் மீது சாய்ந்துவிட்ட அவள் உடல், லேசாக அவன் மீது அசைந்து துவண்டது. முதலில் மெதுவாக அவள் இடையில் தவழ்ந்த அவன் கரங்கள் பலமாக அழுத்த ஆரம்பித் தன. அவன் முகம் அவள் கழுத் துக்காகத் தாழ்ந்தது.

கார்குழலி மெல்ல நெகிழ்ந்தாள். துவண்ட சரீரம் கீழே விழாதிருப்பதற்காகவோ என் னவோ ஒரு கையால் அவள் உடலைச் சற்று இறுகப் பிடித்துக் கொண்டான். சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் தன் சரீரம் தன் வசத்தில் இல்லை என்பதை உணர்ந்தாள். அவன் கரங்கள் அவள் உடலில் வளைந்து வளைந்து சென்றன. கார்குழலி என்ன செய்வதென்று அறியாமல் கண்களை மூடிக் கொண்டாள். அவன் கன்னம் ஒரு வினாடி அவள் கன்னத்துடன் இழைந்தது. ஏதோ சொல்ல முயன்றாள். உதடுகளும் சிறைப் பட்டுக் கிடந்ததால் பேச இயல வில்லை.

பரஸ்பரப் பிணைப்பில் சிக்கி, உலகத்தையே மறந்து விட்ட அவ்விருவரில் அபராஜிதனே முதலில் சுய உணர்வு பெற்றான். கன்னிமாட முற்றுகை ஒரு வழியாகத் தீர்ந்து கார்குழலி சுதந் திரம் பெறும் வரையில் அவளைத் தீண்டுவதில்லையென அடிகளா ருக்குக் கொடுத்த வாக்கைத் தான் அடியோடு காற்றில் பறக்கவிட்டு விட்டதை நினைத்துப் பார்த்து அதன் விளைவாக அரசகுமாரியை விட்டுச் சற்றே விலக முயன்றான். ஆனால் கார்குழலியின் மென்மையான சரீரம் அவன் அளித்த விடுதலையை ஏற்க மறுத் தது. சற்றே உயர்ந்து வெட்கத் துடன் அவனை நோக்கிய விழி களில், "ஏன் இப்படி?" என்ற ஏக்கக் கேள்வி நன்றாகத் தொனித் தது.

அந்தப் பார்வையின் அர்த்தம் அபராஜிதனுக்கு நன்றாகப் புரிந் தாலும் புரியாதவன் போல்

ரஜனிகாந்த்:
பா. [illegible] ஓட்டல் பக்கத்தில் சிவாஜி பில்டிங் கட்டி வாடகைக்கு விட்டிருக்கிறார். ஒரு கல்யாண மண்டபம் கட்டி வருகிறார். பெங்களூரில் ஒரு தொழிற்சாலை உள்ளதாம்.

பாசாங்கு செய்து அவள் காதுக்கருகில் நன்றாகக் குனிந்து, ''அரசகுமாரி,'' என்றான் மெள்ள.

''ஹும்....'' என்றான் குழலி.

''நேரமாயிற்று....'' என்று ஏதோ ஆரம்பித்தான் அபராஜிதன்.

கார்குழலி மறுமுறை கண்ணை உயர்த்தாமல் கீழே பார்த்தபடியே கேட்டாள், ''எதற்கு நேரமாகிறது?'' என்று.

அபராஜிதனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று ஒரு வினாடி புரியவில்லை. பிறகு மெள்ளச் சொன்னான்: ''நீங்கள் படுத்துக் கொள்வதற்கு.''

''ஓகோ!'' என்று சொல்லி விட்டு லேசாகச் சிரித்தாள் குழலி.

''எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்டான் அபராஜிதன்.

''உங்கள் பேச்சுக்கும் செயலுக்கும் வித்தியாசம் நிரம்ப இருக்கிறதே என்பதற்காகச் சிரித்தேன்,'' என்று கார்குழலி சொல்லிவிட்டுப் புன்முறுவலொன்றையும் உதிர்த்தாள்.

''சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் வித்தியாசமா?''

''ஆமாம். என்னை அரசகுமாரி, நீங்கள் என்றெல்லாம் மரியாதையாகத்தான் அழைக்கிறீர்கள்....'' வாசகத்தை முடிக்காமலே விட்டாள் மழவராயன் மகள்.

அவள் எதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறாள் என்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்ட பாண்டிய சேனாதிபதி, அவளுக்குப் பதில் சொல்ல வகையறியாமல் திணறினான். அவளை அணைத்துப் பிடித்திருக்கும் தான் பேச்சில் மட்டும் மரியாதை காட்டுவதில் அர்த்தமில்லையென்பதை அறிந்துகொண்ட அபராஜிதன் பேச்சின் தோரணையை மாற்றி, ''குழலி,'' என்று அழைத்தான்.

குழலி தன் தலையை நன்றாக நிமிர்த்தி, மோகனப் பார்வையொன்றை அவன் மீது வீசி, ''இப்பொழுது பொருத்தமாயிருக்கிறது,'' என்று சொல்லி மீண்டும் லேசாகச் சிரித்தாள். அபராஜிதன் முகம் தீவிர சிந்தனையைக் காட்டியது. சாதாரணமாக அவன் இதழ்களில் தவழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கேலிச் சிரிப்புக்கூட அந்தச் சமயம் மறைந்து கிடந்தது. அவளைப் பிடித்திருந்த கரங்களிலொன்று அவளைவிட்டு நகர்ந்தது. இடது கரத்தால் மட்டும் அவள் இடையைத் தாங்கிப் பிடித்த வண்ணம் அபராஜிதன் சொன்னான்: ''குழலி! மனித வாழ்க்கை விசித்திரமானது. இச்சிப்பதையெல்லாம் மனிதன் அடைய முடிவதில்லை,'' என்று.

கார்குழலியும் சற்று யோசித்து விட்டு, ''மனித வாழ்க்கை விசித்திரமானதுதான். இச்சிப்பதையெல்லாம் அடைய முடிவதில்லைதான். ஆனால், அடைந்துவிட்டதை ஏன் இச்சிக்காமல் இருக்க வேண்டும்?'' என்று வினவினாள்.

''கைக்கெட்டிய பழங்களையெல்லாம் பறிக்க முடியுமா?''

''ஏன் முடியாது?''

''அனுமதி வேண்டாமா?''

''ஏன் அனுமதி இல்லை? யார் தடுத்தது?''

''தடுப்பதற்கு அதிகாரம் உள்ளவர்கள் தடுப்பார்கள்.''

''தடுத்ததாக யார் சொன்னது?'' இந்தக் கேள்வியைக் கேட்ட கார்குழலி, தன் இடது கரத்தை எடுத்து அவன் மேல் வைத்து, ''சொல்வதைச் சற்று விளக்கமாகத்தான் சொல்லுங்களேன்,'' என்றாள்.

''குழலி! நீ உலகம் அறியாதவள்; ஆனால் உன் நன்மையில், அக்கறையுள்ளவர்கள் பலரிருக்கிறார்கள்....'' என்றான் அபராஜிதன்.

''அவர்களில்....?''

''அடிகளார் ஒருவர்.''

''சரி.....''

''நான் உன்னைத் தனிமையில் சந்திப்பதை அவர் விரும்பவில்லை.''

கார்குழலி சற்று நேரம் பதில் சொல்லவில்லை. பிறகு கேட்டாள்: ''அடிகளாருக்கு இதில் என்ன ஆட்சேபணை இருக்க முடியும்?''

அபராஜிதன் அவளை விட்டுச் சற்று விலகி நின்றான். சம்பாஷணையின் காரணமாக மெள்ள மெள்ள இருவரும் பூரண மாகச் சுயநிலைக்கு வந்துவிட்ட தால் அபராஜிதன் விஷயத்தை விளக்கத் தொடங்கினான்:

''குழலி! அன்று அல்லிப் பூம்பொழிலில் நாமிருவரும் சந்தித்தோமல்லவா?''

''ஆமாம்,''

''அதை அடிகளார் பார்த்து விட்டார்.''

''அதனாலென்ன?''

''அதனால்தான் என்னை எச்சரித்தார். இந்த முற்றுகை ஒரு வழியாக முடியும்வரையும் உன்னை அணுகக் கூடாதெனத் தடை விதித் தார்.''

''அதனால்தான் நீங்கள் மறுநாள் முதற்கொண்டு நந்தவனத் துப் பக்கமே வரவில்லையா?''

''ஆமாம்.''

''நல்ல கெட்டிக்காரர்.''

''நான் என்ன செய்வது குழலி?''

''என்ன செய்வதா? உண்மையை அடிகளாரிடம் சொல்வதுதானே?''

''உண்மைதான். அவருக்குத் தெரியுமே?''

''தெரிந்த பின் தடை செய்வ தில் என்ன அர்த்தமிருக்கிறது? தமிழகத்துப் பெண் தன் உள்ளத்தை ஒருவரிடம் ஒப்படைத்த பின், மாற்றுவாளென்று அடிகளார் நினைக்கிறாரா?''

''அப்படி நினைக்கவில்லை குழலி. அடிகளார் சொன்னதில் எந்தத் தவறுமில்லை. ஒருவேளை இந்த முற்றுகையில் வீரபாண்டியன் வெற்றி கொண்டு உன்னை மணந் தால் நீ பரிசுத்தமான ராணியாக இருக்க வேண்டும் என்பது அடிகளாரின் அவா. இதில் தவறேது மில்லையே. யுத்தத்தில் ஜெயாப ஜெயம் யார் பக்கம் சொல்ல முடியும்?''

கார்குழலி இகழ்ச்சி ததும்பும் பார்வையொன்றைச் சேனாதிபதி யின் மீது வீசினாள். ''நீங்களும் அடிகளாரும் என்னைத் தெரிந்து கொண்டது அவ்வளவுதானா? வீரபாண்டியன் இந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்கலாம். மழவராயன் மகளை உயிருடன் பிடிக்க முடியாது என்பதை அடிகளாருக்குத் தெரியப்படுத்துங் கள். நீங்களும் புரிந்து கொள்ளுங்கள்,'' என்றாள்.

வீரம் ததும்பும் அபராஜிதன் அவள் கூறுவதைச் செய்து முடிக்கக் கூடியவளென்பதை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டான். அவள் பார்வையில் பிரதிபலித்த இகழ்ச்சி அவள் உள்ளத்தின் கொதிப்பி லிருந்து எழுந்ததென்பதையும் தெரிந்து கொண்டான். இருந் தாலும் தன் மனத்திலெழுந்த எண்ணங்களை வெளிக்குக் காட்டா மல் அவளைச் சமாதானப்படுத்த மீண்டும் அவள் உடலைத் தன் இரு கைகளாலும் அணைத்து மெள்ள அழைத்துச் சென்று பஞ்சணையில் அவளை உட்காரவைத்துத் தானும் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

அத்தனையிலும் சமாதான மடையாத கார்குழலி அவனை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல் குனிந்த தலை நிமிராமலே உட்கார்ந்திருந் தாள். அவள் தலையைத் தன் கையால் நிமிர்த்திய அபராஜிதன், ''கார்குழலி, இதோ பார்! இதில் கோபிப்பதற்கு எதுவுமில்லை. உன் எண்ணம் அடிகளாருக்குத் தெரியாதா? தெரிந்தும் நமக்குத் தடை விதித்தார் என்றால் காரண மில்லாமலா விதிப்பார்? இதில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பது நீயும் நானும் மட்டுமல்ல,'' என்றான்.

"வேறு யார் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்?"

"லட்சக்கணக்கான மக்கள், தமிழ் சமூகமே சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ்நாட்டின் இக்கட்டான சரித்திரக் காலத்தில் நாம் ஜீவிக்கிறோம். உன் ஒருத்தியின் காரணமாகத் தமிழ்நாட்டில் ரத்த வெள்ளம் ஓடலாம். நீ இன்னும் யார் வசமும் சிக்கவில்லை என்ற காரணத்தால் தான் வீரபாண்டியன் இக் கோட்டை மீது கடுமையான நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்கவில்லை. நீ பிறனுக்குச் சொந்தம் என்று தெரிந்தால் தன்னிடமுள்ள அத்தனை சிங்களப் படைகளையும் இங்கே கொண்டு வந்து குவிக்கலாம். பிறகு என்ன நேரும் என்ன நேராது என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. சிங்களப் படைகள் பூராவாக இங்கு வந்தால் மதுரையில் பாண்டியப் படைகளின் புரட்சி ஏற்படலாம். நிலைமை எப்படியாகும், எப்படித் திரும்பும் என்பதை நிர்ணயிக்க முடியாது. இதையெல்லாம் யோசித்துத்தான் அடிகளார் சற்று எச்சரிக்கையுடன் இருக்கிறார். இதில் தவறேதுமில்லை. சில நாட்கள் பொறு. குழலி, இந்த வீரபாண்டியன் தோற்று ஓடச் சில நாட்களே இருக்கின்றன. அதுவரையில் பொறு...." என்று சொல்லிக்கொண்டே போனவனை இடைமறித்த கார்குழலி, "என்ன? இன்னும் சில நாட்களா? அதென்ன அப்படி நிச்சயமாய்ச் சொல்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"சந்தேகமே வேண்டாம். இன்றையிலிருந்து பத்தாவது நாள் வீரபாண்டியன் இந்த முற்றுகையைக் கைவிட்டு ஓடப் போகிறான்," என்று சொன்ன அபராஜிதன், கட்டிலை விட்டு எழுந்தான்.

"என்ன, ஒரே புதிராக இருக்கிறதே!" என்றாள் கார்குழலி, பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்திருக்காமலே.

"இதற்கு மேல் என்னை ஏதும் தற்சமயம் கேட்காதே. என்னை நம்பு குழலி! வீணாக மனத்தைத் துன்புறுத்திக் கொள்ளாதே. நமக்கு நல்ல காலம் வர நாட்கள் அதிகமில்லை. படுத்துக் கொள்," என்று சொல்லிவிட்டுப் படுக்கையில் உட்கார்ந்திருந்த கார்குழலியை மெல்லத் தன் இரு கைகளாலும் பிடித்துப் படுக்க வைத்துவிட்டு, அறையிலிருந்து வெளியேறினான். தன் அறைக்கு வந்து மார்க்கியனை நோக்கி மிக விசித்திரமான உத்தரவொன்றைப் பிறப்பித்தான்.

"மார்க்கியா! கள்ளர்கள் உன் சொற்படி கேட்பார்களல்லவா?" என்று கேட்டான் அபராஜிதன்.

"கண்டிப்பாய்க் கேட்பார்கள்," என்றான் மார்க்கியன்.

"இதை ரகசியமாக வைத்துக் கொள், மார்க்கியா! விக்ரம பாண்டியன் கள்ளர்களை அணுகிக் கோட்டை வாசலை வீரபாண்டியனுக்குத் திறந்துவிட உதவும்படி கேட்பான்..." என்ற அபராஜிதனைப் பார்த்துப் பிரமித்துப் போன மார்க்கியன், "அவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்துவிட்டானா? சரி, கள்ளர்களை விட்டே அவனை வெட்டிப் போடுகிறேன்," என்று ஆத்திரத்துடன் கூவினான்.

"அவசரப்படாதே, அதுதான் கூடாது!" என்றான் பாண்டிய சேனாதிபதி.

"வேறு என்ன செய்ய வேண்டும், பிரபு?"

"விக்ரம பாண்டியன் ஏற்பாட்டுக்குக் கள்ளர்களை ஒப்புக்கொள்ளச் சொல்," என்று அபராஜிதன் உத்தரவைக் கேட்ட மார்க்கியன் பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவுக்கு ஒருவேளை பைத்தியம் பிடித்திருக்குமோ என்ற சந்தேகத்தால் அபராஜிதன் முகத்னதக் கூர்ந்து நோக்கத் தொடங்கினான்.

(தொடரும்)

கெ. நூ: 8

குழலி: 'SHE' என்ற அழகு நிலையம் நடத்தி வருகிறார்.

6-5-89

47. பெரிய பல்லவராயர்

கங்கையினும் புனிதமான காவிரிப் பாய்ச்சலால் பயிரும் மன்னுயிரும் செழித்துச் சிறந்தோங்கிய சோழ மண்டலத்தின் மாநகரங்களில் ஒன்றான கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தின், பிரம்மாண்டமான கட்டிடங்களின் கிரீடங்கள், சற்றுத் தூரத்தே தெரிந்த சோழ மங்கலம் என்ற ஏரியின் பெரிய நீர்ப்பரப்பில் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தன. வடநாடு வென்று வாகை சூடிய இராஜேந்திரன் வல்லமைக்கும் தமிழ்ச் சிற்பிகளின் கைத்திறனுக்கும் அடையாளமாக விளங்கிய அந்த நகரத்தின் கோட்டைச் சுவர்களைத் திடீரென்று அணுகப் பயந்த காலைச் சூரியன் எதிரேயிருந்த சோலை மரங்களின் கிளை இடுக்குகள் வழியாகத் தன் கிரணங்களைப் பாய்ச்சி ரகசியமாகப் பார்க்கத் துவங்கினான். நகரத்துக்கு நாயகமாக விளங்கிய சோழன் கேரளன் என்ற பிரசித்தி பெற்ற மன்னர்பிரான் மனையில் இன்னிசைக் கருவிகளின் உதய நாதம் எழுப்பி, அரண்மனைச் சுவர்களில் தாக்கி அரண்மனையையே நாதமயமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அரண்மனையை அடுத்தாற்போல் ஏவலாளருக்காக நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்த 'திருமஞ்சனத்தார் வேள'த்தில் விடியுமுன்பே ஏற்பட்ட வேலைப் பரபரப்பு, கதிரவன் தலை காட்டியதும் அதிகமாகி ஏவலாளர் அங்குமிங்கும் அதிதுரிதமாக நடமாடிக் கொண்டிருந்தாலும், மன்னன் துயிலெழாத காரணத்தால் சப்தம் சிறிதும் தெரியாமல் அடிமேலடி வைத்து நகர்ந்து கொண்டிருந்தனர். ஆனால் மன்னர்க்கு மன்னனாய், உயிர்க்கெல்'லாம் பேருயிராய் விளங்கி வந்தவனும், ஒன்பதாம் திருமுறையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள கருவூர்த் தேவரின் பதிகமொன்றால் சிறப்பிக்கப்பட்டவனுமான சிவபிரான் உறையும் கங்கை கொண்ட சோழேச்சரத்தின் சங்கங்கள் 'பூம்பூம்' என்று சப்தித்துக் கொண்டிருந்ததன்றி மேள வாத்தியங்களும் பலமாக முழங்கிக் கொண்டிருந்தன. நூறடிச் சதுரமாக அமைந்துள்ள அந்த நூற்றெழுபதடி உயரமுள்ள ஒன்பது அடுக்குச் சோழேச்சரக் கோபுரமும் இராஜராஜன் சிருஷ்டித்த தஞ்சைப் பெரிய கோயிலுக்குத் தன் நிழலை எந்த இடத்திலும் பாய்ச்சாது கர்வத்துடன் ஆகாயத்தில் தலை நிமிர்ந்து நின்றுகொண்டிருந்தது. அந்தக் கோவிலில் இருந்த சிற்ப வேலைப்பாடுகளும் ஒற்றைச் சிவலிங்கமும் சிங்கத்தின் வயிற்றில் சிங்கமே பிறக்கும் என்பதுபோல் இராஜராஜன் வயிற்றில் பிறந்த இராஜேந்திர சோழன் கலை உணர்ச்சியில் தந்தைக்குச் சிறிதும் சளைத்தவனல்ல என்பதற்குச் சான்றுகளாக விளங்கி வந்தன.

இத்தனை அழகான நகருக்கு மெருகு கொடுக்காதிருப்பது தவறு என்ற எண்ணத்தால் மெள்ள மெள்ள நகரத்தின் மதில்களையும் சோழேச்சரத்தின் தங்கக் கவசங்களையும் அரண்மனையின் கிரீடங்களையும் தழுவத் தொடங்கிய சூரிய கிரணங்கள் சோழ சங்கத்தின் நீர்ப்பரப்பிலும் பாய்ந்து வெள்ளி அலைகளைத் தரைக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தன. சூரியோதயத்தை உணர்ந்து விட்ட அரண்மனைக் கோட்டத்திலிருந்த போர் யானைகள் அசைந்தாடி எழுந்திருந்து திரும்பித் திரும்பி உடலை முறித்துத்

கன்னி மாடம் — சாண்டில்யன்

துதிக்கைகளை உயர்த்திப் பிளிறியதால் ஏற்பட்ட சப்தம் நகரத்துக்குப் புறம்பே கிடந்த சோலைகளை ஊடுருவிச் சென்றதன்றி, கட்டிட மதில் சுவர்களிலும் தாக்கிப் பயங்கரமாக எதிரொலி செய்தது. விடியற்காலையிலேயே திருமஞ்சன நீரைக் கொண்டுவரச் சோழகங்கத்துக்கு ஓட்டிச் செல்லப்பட்ட கோவில் யானைகள், நீரில் விழுந்து பெரிய அலைகளைத் தரையில் மோதவிட்டும் துதிக்கையால் நீரை உறிஞ்சி ஆகாயத்தில் வாணம்போல் விட்டும், விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. இரவுக் காவலருக்கு ஓய்வளிக்கக் காவல் மாற்றவேண்டிய வீரர்கள் பலர் புரவிகளில் ஏறி, கனவேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்ததால் ராஜ வீதிகளில் ஏற்பட்ட குதிரைக் காலடிகள் நகரமெங்கும் பலமாகச் சப்தித்துக் கொண்டிருந்தன. கடைவீதிகள் திறக்கத் தொடங்கியதால் பாத்திரங்களின் சப்தமும், உருண்டோடிய கட்டை வண்டிகள் அரவமும், ஒரு பக்கத்திலிருந்து வீசிக் கொண்டிருந்த புஷ்பங்களின் வாசனையும் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தின் பகற்கால நடவடிக்கைகள் துவங்கிவிட்டதை அறிவுறுத்தின. பகல் வேளையின் முதல் ஜாமத்தில் சப்திக்க வேண்டிய உதய காலத் தாரைகள் கோட்டை வாசலில் திரும்பத் திரும்ப முழங்கத் துவங்கின. ஏரியில் ஸ்நானம் செய்வதற்காகத் தோளில் பட்டாடைகளையும் செவ்விய இடைகளில் குடங்களையும் தாங்கி நடந்த அந்தச் சோழபுர மங்கையரின் செங்கை வளைகள் குலுங்கியதால் கால் கொலுசுகளின் கிண்கிணிகள் முரன்று பாடியதாலும் ஏற்பட்ட இன்ப கீதத்தை மற்ற நாடுகளுக்குக் காட்டுவதற்காகக் காற்றுக் கடவுள் தன்னுடைய தென்றல் தூளியில் தூக்கி எடுத்துக்கொண்டு துரிதமாக வடக்கு நோக்கிச் செல்லலானான்.

சூரியோதயத்தால் தட்டி எழுப்பப்பட்ட கறவைகளும் கன்றுகளும் காளைகளும் ஆயர்களால் ஓட்டிச் செல்லப்பட்டு மந்தை மந்தையாய் நகரத்துக்கு வெளியே தொலை தூரத்தில் கிடந்த மேய்ச்சல் வெளிகளுக்காகச் சென்றுகொண்டிருந்தன. பயமறியாக் கன்றுகள் சில, தங்கள் கழுத்தின் வெண்கல மணிகள் ஒலிக்க மந்தையை விட்டுப் பிரிந்து ஓடி, வாலை முறுக்கிக்

கொண்டு துள்ளி எழும்பிக் குதித்தன. சில முரட்டுக் காளைகள் தலைகளைத் தாழ்த்திக் கொம்பை நீட்டிக்கொண்டு பக்கத்தில் சென்ற மாடுகளைக் குத்திச் சண்டைக்கிழுத்தன. ஆயர்கள் நாற் புறத்திலும் ஓடி மந்தையிலிருந்து பிரிந்த கன்றுகளை விரட்டி மந்தையில் அடக்கியும் மந்தைக்குள் புகுந்து முட்டிய மாடுகளைக் கழிகளால் புடைத்து அடக்கிடவும், இடையே கிடைத்த சில வினாடிகளில் உல்லாசமாகப் பாடிக் கொண்டும் போய்க் கொண்டிருந்தனர். சோழ கங்கத்தின் நீர்ப் பரப்பாலும் காவிரித் தாயின் வாய்க்கால் களாலும் வருடம் பூராவும் பாசனம் கிடைத்துக் கொண்டிருந்ததால் சதாசர்வ காலமும் பயிர்த் தொழில் நடந்து, சோழவள நாடு சோறுடைத்து என்ற பெருமையை உலகத்துக்கு அறிவித்துக் கொண்டிருந்த சோழ மண்டலத்தின் அந்தக் கோ நகரத்தின் கழனிவெளிகள் பச்சைப் பசேலென்று பெரிய பயிர்ப் பாளங்களை நகரத்தைச் சுற்றி விரித்திருந்தன. 'ஓங்கு பெருஞ்செந் நெலூடு கயலுகள், 'பூங்குவளைப் போதிற் பொறிவண்டு கண்படுப்ப' என்று ஆண்டாள் கண்ட கனவைப் பதினொன்று, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் நனவாக்கித் தந்த அந்த மாநகரத்தின் சோழ கேரளத்திலே, அரண்மனையிலிருந்த தன் பள்ளியறை பஞ்சணையிலே, படுத்திருந்த இரண்டாவது இராஜாதி ராஜனை மட்டும் நகரத்தில் அத்தனை உதய கால சப்தங்களும் பாதிக்காததால் மன்னன் நித்திரை கலையாமல் உறங்கிக் கொண்டேயிருந்தான். அவன் உறங்கலாம், ஏனென்றால், அவனுக்காக விழிக்கவும் அரசை நடத்தவும் இணையற்ற பக்கபலமாக விளங்கி வந்தான் சோழப் பேரமைச்சனான திருச்சிற்றம்பலமுடையான் பெருமாள் நம்பிப் பல்லவராயன்.

வேதவனமுடையான் அம்மையப்பனான அண்ணன் பல்லவராயன் சோழ சேனாதிபதியாயிருந்தாலும் இரண்டு பல்லவராயர்களிடையேயும் வித்தியாசம் தெரிய வேண்டிய காரணத்தாலும் பேரமைச்சனைப் பெரிய பல்லவராயரென்றும் சேனாதிபதியைச் சிறிய பல்லவராயரென்றும் அழைத்து வந்தார்கள். மக்கள் மதிப்புக்கும் சோழர் பெருமைக்கும் பகைவர் நடுக்கத்திற்கும் காரணமாக விளங்கி வந்த இரண்டு பல்லவராயர்களும், வீரபாண்டியன் கன்னிமாடத்தை முற்றுகையிட்டுத் திண்டாடிக் கொண்டிருந்த அதே காலத்தில் சோழ கேரளத்தின் அந்தரங்க அறையொன்றில் மந்திராலோசனையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஆகாயத்தை அளாவி நின்ற அந்த மந்திராலோசனை அறை பெரிய கூடத்தைப் போல் விசாலமாக நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்தது. தமிழகத்தின் சரித்திரத்தில் பெரிய மாறுதல்களை விளைவித்த திருப்புறம்பியப் போரிலிருந்து கங்கைகொண்ட சோழன் காலம்வரை நிகழ்ந்த போர்களையும் அவற்றில் சோழர் கண்ட வெற்றிகளையும் குறிக்கும் வண்ணச் சித்திரங்கள் பல சுற்றிலுமிருந்த சுவர்களில் தீட்டப்பட்டிருந்தன. சோழர்களின் கொடி அடையாளமான பெரும் புலியொன்றை வெள்ளியில் செய்து, அது

சென்னை மாநிலக் கல்லூரி மாணவர்களால் நடத்தப்பட்ட 'ஸீ ப்ரீஸ் 89' என்ற கலை விழாவிற்குச் சட்டமன்ற சபாநாயகர் தமிழ் குடிமகன் சிறப்பு விருந்தினராக வந்து உரையாற்றிய போது குறிப்பிட்டார்.

''சமீபத்தில் நண்பர் வைரமுத்து ஒரு பாடலைப் போட்டுக் காண்பித்தார். இளையராஜா இசையமைத்த பாடல். அது. பாடல் முடிந்தவுடன், 'எப்படிண்ணே பாட்டு?' என்று எனது கருத்தைக் கேட்டார். 'இசைக்காகப் பாடல்களா, பாடல்களுக்காக இசையா?' என்று திருப்பிக் கேட்டேன். 'அழகான உங்களது பாடல் வரிகளை இசை விழுங்கி விட்டது. இளையராஜா தன்னிடம் அபார இசைத் திறமை இருக்கிறது என நினைத்துக் கொண்டு வாத்தியங்களின் இரைச்சலைக் கொடுத்து உங்களை அடையாளம் தெரியாமல் செய்து விட்டார். மன்னிக்கவும். வார்த்தைகள் எதுவுமே புரியவில்லை,' என்று வைரமுத்துவிடம் சொன்னேன்.''

கேட்டவர்: சந்துரு

இளையராஜாவைக் கண்டிக்கிறார் சபாநாயகர்

இந்தப் படங்கள் ஆபாசமா, கவர்ச்சியா என்று சிலரிடம் கேட்டபோது—

எது ஆபாசம்?

ஸ்ரீ காமு

சக்திவேல்

சக்திவேல்:

ஸ்ரீ காமு கையைத் தூக்கி இருப்பது ஸ்டைலான போஸாக இருக்கிறது. வெறும் கவர்ச்சிதான்.

எஸ். வீரமணி: பார்த்தால் ரசிக்கத் தோன்றுகிறது. மறைக்கப்பட வேண்டியவை மறைந்தே இருக்கிறது. இது கவர்ச்சி.

ஜீவா: நல்ல போஸ். இதைப் போயா ஆபாசம்னு சொல்றது? சொல்லக் கூடாது.

ராஜேஷ்: ஸ்ரீ காமுவோட போஸை ரசிக்க முடியலே. கையைத் தூக்காமல் இருந்தால் கவர்ச்சி என்று சொல்லலாம். கையைத் தூக்கிக் காரியத்தைக் கெடுத்து விட்டார், ஆபாசம்!

தீவிழி விழிக்க விழிகளில் சிவப்புக் கல்லையும் பொருத்தி அறையின் நடுவில் நிறுத்தியிருந்தான் அரண்மனைச் சிற்பி. அறை மூலையிலிருந்த ஸ்வர்ண மஞ்சத்தில் அமர்ந்து வயோதிகத்தின் காரணமாகச் சற்றுக் காலை நீட்டிச் சாய்ந்து கொண்டிருந்த பேரமைச்சர் பெரிய பல்லவராயர் கண்கள் புலியின் கண்களை விடச் சற்று அதிகமாகவே ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தன.

வயோதிகத்தின் சகல அடையாளங்களும் பெரிய பல்லவராயரைப் பற்றிக் கொண்டிருந்தன. உடல் பூராவும் தசைகளில் ரத்தம் சுண்டிச் சுருங்கி விட்டதை அங்கிக்குப் புறம்பே தெரிந்த மெல்லிய கைகளும் விரல்களும் நிருபித்தன. அவர் கால்களில் அணிந்திருந்த வெள்ளிக் குமிழ் பாதக் குறடுகளை லேசாகக் கவ்வியிருந்த கட்டை விரல்களும் அதற்கடுத்த விரல்களும் உடலில் சக்தி குறையவில்லையென்பதையும் அது உரமாகவேயிருக்கிறதென்பதையும் நிருபித்தன. தலை பூராவும் நரைத்துப்போன கேசங்கள் முகத்தைச் சூழ்ந்து வெண் மேகங்களைப் போலக் காட்சியளித்தன. மீசையும் வெண்மையடைந்திருந்தாலும் மிகப் பயங்கரமாக முறுக்கி விடப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பேரமைச்சனின் லலாடப் பிரதேசத்தில் இழுத்துப் பூசப்பட்ட சோழேச்சரப் பெருமானின் திருநீறு அவரைச் சிவப் பழமாக அடித்ததன்றி முகத்தில் இயற்கையாக இருந்த கம்பீரத்தை அதிகப்படுத்தியது. அவர் தோளில் தவழ்ந்து பாதம் வரையில் தொங்கிய சரிகைப் பட்டு அங்கவஸ்திரத்தை மோதிரம் தரித்த அவரது கை விரல்கள் இரண்டு மஞ்சத்தின் பிடியில் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தன. பெரிய பல்லவராயர் அன்று ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்தார் என்பதை, அவர் கண்களும் முகபாவமும் தெளிவாக அறிவித்தன. அவர் ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்தார் என்பதற்கு இன்னொரு சான்றும் இருந்தது. அவரது வாயிலிருந்து என்ன வார்த்தை உதிரும் என்பதை எதிர்பார்த்து மிக மௌனமாக அவர் முகத்தையே பார்த்து அவர் உட்கார்ந்திருந்த மஞ்சத்தை விட்டுச் சற்றுத் தள்ளி அப்பால் நின்று கொண்டிருந்தான் சோழ

சேனாதிபதியான அண்ணன் பல்லவராயன்.

நீண்ட நேர யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்த பெரிய பல்லவராயர் கடைசியாக அண்ணன் பல்லவராயன் மீது கண்களை ஓட்டி, ''வீரபாண்டியன் மதுரைக்கு இன்னுமா திரும்பவில்லை?'' என்று வினவினார்.

அண்ணன் பல்லவராயன் கண்களும் சற்று ஏறெடுத்துப் பேரமைச்சரை நோக்கின. சில விநாடிகள் யோசித்துவிட்டு, ''அவன் எப்படி மதுரைக்குத் திரும்ப முடியும்? கன்னிமாட முற்றுகை இன்னும் முடியவில்லையே!'' என்றான்.

பேரமைச்சரின் கண்களில் சற்றே ஆச்சரியம் பிரதிபலித்தது. ''கேவலம், பெண்களைக் காவல் வைக்கும் கன்னி மாடம், அதைக் காக்க நூறு வீரர்கள் கூட இல்லை. இதை ஒரு மன்னன் முற்றுகை யிடுகிறான். அந்த முற்றுகை நாலைந்து நாட்களுக்கு மேல் நீடிக்கிறதென்றால் ஆச்சரியமாயில்லையா? பாண்டிய நாட்டுப் போர் வண்டிகள் எங்கு போயின? பந்தங்களை எறிந்து கட்டிடங்களைக் கொளுத்தக் கூடிய பாரிவிற்கழிகள் எங்கே போயின? கன்னிமாடத்துக்கு எதிரே காடு இருப்பதாகச் சொல்கிறீர், அப்படியானால் பெரிய மரங்களை வெட்டச் சொல்லிப் போர் வண்டிகளில் நெடுகப் பொருத்தி மதில் கதவுகளை இடித்து ஏன் உட்புகக் கூடாது?'' என்று வினவினார்.

அண்ணன் பல்லவராயன் இதழ்களில் சற்றே புன்முறுவல் படர்ந்தது. ''தாங்கள் சொல்வது அனைத்தையும் செய்யலாம். இருமுறை வீரபாண்டியன் செய்தும் பார்த்தான், ஆனால் கோட்டையை அணுகக்கூட முடியவில்லை,'' என்று சொன்னான் சேனாதிபதி.

''என்ன காரணம்?''

''முதலாவதாகக் கன்னிமாடக் கோட்டை சாதாரணக் கோட்டையல்ல. பாண்டிய நாட்டுப் படையெடுப்பு ஏற்பட்டால் முதல் அரணாக உபயோகப்படுத்த மழவராயன் சமீப காலத்தில் அதை மிகவும் பலப்படுத்தி விட்டான். இரண்டாவதாக, கோட்டையைத் தற்சமயம் பாது காப்பவன் கையாளும் போர்த்

எது ஆபாசம்?

சூர்யா:

எஸ். வீரமணி

சக்திவேல்:

(கண்களை மூடிக் கொள்கிறார்.) நான் ஒரு தீவிர கடவுள் பக்தன். எனக்கே ஒரு மாதிரியா இருக்கு, இதைப் பார்க்க. பயங்கர ஆபாசம்

எஸ். வீரமணி: நிச்சயம் ஸெக்ஸுக்காகத்தான் இப்படிப் போஸ் கொடுத்திருக்கிறார். நனைந்த உடை வேறு. அய்யோ, ஆபாசம்.

ஜீவா: டெபோனிர் போஸ் மாதிரி இருக்கு. காம உணர்வைத் தூண்டு கிறது. ஆபாசம்தான் இது.

ராஜேஷ்: உடம்பை ரொம்ப எடுத்துக் காட்டற மாதிரி டிரெஸ் பண்ணி, போஸும் ஸெக்ஸியாக. இது ஆபாசம் இல்லைன்னா, வேறெதுவும் இல்லை.

தந்திரத்தைச் சமாளிக்க வீரபாண்டியன் சிங்களப் படைகளால் முடியவில்லை.''

''ஏன்?''

''தாங்கள் சொன்னபடி கதவை உடைத்து உட்புக மரங்களை வெட்டிப் போர் வண்டிகளில் இணைத்து வீர பாண்டியன் தயார் செய்தான். ஆனால் அந்த வண்டிகள் அகழியை அணுகு முன்பாகவே தீப்பந்தங்கள் அவற்றின் மீது எறியப்பட்டன. சற்று அருகில் சென்றவர் மீது கொப்பறைகளிலிருந்த எரியும் எண்ணெய் ஊற்றப்பட்டது. இரு முறையும் இதே கதைதான். அத்துடன் மற்றொரு விசித்திரமும் நடந்தது.'' என்றான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

''என்ன அது?'' என்று வினவினார் பெரிய பல்லவராயர்.

''இரு முறை கோட்டைக் கதவுகளைத் திடீரென இராக் காலங்களில் திறந்துகொண்டு பாண்டியன் முன்னணிப் படைகளை வெட்டிப் போட்டு மீண்டும் துரிதமாகக் கோட்டைக்குள் ஓடி விட்டார்கள் கன்னிமாட வீரர்கள்!'' என்று விளக்கினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

பெரிய பல்லவராயர் மீண்டும் யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டு மறுபடியும் கேட்டார்: ''காட்டு முகப்பில் வீர பாண்டியன் படைகளை நிறுத்தியிருக்கிறானா?''

''இல்லை.''

''காட்டு முகப்பில் யாராவது தலையைக் காட்டினால் ஒழித்து விடுவதாகக் கோட்டைக் காவலன் கூறியிருக்க வேண்டும்.''

''அப்படித்தான் செய்தி கிடைத்திருக்கிறது.''

''கோட்டைக்குள் நடமாட்டம் எப்படி இருக்கிறதாம்?''

''இரவும் பகலும் குதிரை வீரர் நடமாட்டம் மாத்திரமின்றிக் காலாட் படையின் சஞ்சாரமும் இருப்பதாக மதுரைக்குத் தகவல் கிட்டியிருக்கிறது.''

''கோட்டைச் சுவர்கள்மீது காவல்?''

''இரவும் பகலும் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது.''

''விற்போருக்கும் வேலெறிவதற்காகவும் கட்டப்பட்டிருக்கும் கூண்டுகளின் துவாரங்களில் சதா அம்புகளும் வேல்களும் தெரிகின்றன அல்லவா?''

''ஆமாம். அம்புகளும் வேல்களும் எதிரேயுள்ள காட்டை நோக்கிப் பாயத் தயாராக இருக்கின்றன.''

இதைக் கேட்ட பெரிய பல்லவராயர் இடியிடி என நகைத்தார். இதில் நகைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது என்பதை அறியாத அண்ணன் பல்லவராயன் பெரிய பல்லவராயன் விளக்கத்துக்கு எதிர்பார்த்து நின்றான். பெரிய பல்லவராயர் சிரிப்பை நிறுத்திக் கொண்டு சொன்னார்: ''படைத்தலைவரே! கன்னிமாடக் கோட்டைக்குள்ளே ஆள் அதிகமில்லை. அமர்க்களம் அதிகமாயிருக்கிறது. நிரம்பப் பலமுடையவன் ஈட்டிகளையும் அம்புகளையும் கோட்டைக் கூடுகளிலிருந்து வெளிக்குக் காட்ட மாட்டான். மறைத்து வைத்துத் திடீரென எதிரிமீது பொழியவே பார்ப்பான். இந்தக் கன்னிமாட முற்றுகையில் விசித்திரமான அம்சங்கள் பல இருக்கின்றன. கோட்டையைக் காப்பவன் தன் பலத்தை மறைப்பதற்குப் பதில் பறை சாற்றி வீர பாண்டியனைப் பயமுறுத்துகிறான். தன்னிடம் படைபலம் அதிகம் என்பதை

நீங்களாவது கண்டு பிடித்தீர்களா?

சினிமா துணுக்குகளின் சரியான விடை:

விஜயராஜ்—விஜய்காந்த்;
சுமதி ஜோஸ்பின்—ரேகா;
குமரேசன்—ராமராஜன்;
பால்பாண்டி—பாரதிராஜா;
அருணா—அனுஜா;
முரளி—கார்த்திக்;
குல்நார்—குயிலி;
பாண்டியன்—பாண்டியராஜன்;
விஜயமாலா—சில்க் ஸ்மிதா.

சரியான விடையைக் கண்டுபிடித்தவர்கள் சட்டையைக் கழற்றிவிட்டு முதுகில் சொறிந்து கொள்ளலாம்—ஸாரி—தட்டிக் கொள்ளலாம்.

புதிர், படங்கள்: ரகுராஜ்.

எது ஆபாசம்?

ஜீவா

மேரி படம்:

சக்திவேல்: படம் டீஸெண்ட்டாய் இருக்கிறது. இது நிச்சயம் ஆபாசம் கிடையாது.

எஸ். வீரமணி: படத்தில் அழகாகத்தான் தெரிகிறார். ஆபாசமாக இல்லை. நல்ல உடல்வாகு.

ஜீவா: சேச்சே! இதுங்களா ஆபாசம்? இது வெறும் கவர்ச்சி.

ராஜேஷ்: நிச்சயமா அடிச்சுச் சொல்லுவேன். கவர்ச்சியாக இருக்கிறாரே தவிர, ஆபாசம் இல்லை.

வலியுறுத்த அடிக்கடி வெளியே வந்து துணிச்சலுடன் தாக்கித் திரும்பிக் கோட்டைக்குள் பதுங்குகிறான். கோட்டைக்குள் ஆள் பலம் அதிகமில்லை. புத்தி பலம் அதிகமிருக்கிறது., தமிழ் நாட்டுப் போர் வயணங்களை நன்றாக அறிந்து சமயத்துக்குத் தக்க தந்திரங்களை வகுக்கவல்ல பலமான ஒரு தலைவனால் கோட்டை காக்கப்படுகிறது!'' என்றார்.

''அப்படி யாரும் அங்கிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மழவராயன் மகளை விக்ரமபாண்டியன் அழைத்துச் சென்றதாகத்தான் வதந்தி உலவுகிறது. இதற்குத் துணை செய்தவன் யவன மார்க்கியனும் சில கள்ளர்களும்...'' என்று வாசகத்தை அண்ணன் பல்லவராயன் முடிக்கு முன்பே, ''பிறகு வந்து சேர்ந்து கொண்டவன் பாண்டிய சேனாதிபதி அபராஜித பல்லவன்!'' என்று குறுக்கிட்டுச் சொல்லிய பல்லவராயர் இதழ்களில் விஷயத்தை ஊகித்துக் கொண்டதற்கு அடையாளமாகப் புன்முறுவலொன்றும் படர்ந்தது.

தூக்கிப் போட்டதற்கு அடையாளமாகத் திடீரென்று தலையைத் தூக்கிப் பெரிய பல்லவராயரைப் பார்த்தான் அண்ணன் பல்லவராயன். பெரிய பல்லவராயர் மீண்டும் சொன்னார்: ''இதில் சோதிடம் ஏதுமில்லை. அபராஜிதன் நாடு கடத்தப்பட்டது உமக்குத் தெரியும். அவன் மழவன் தலைநகர் சென்றதும் உமக்குத் தெரியும். அங்கு சென்ற மறுநாளே சேனாதிபதி சுவடு தெரியாமல் மறைந்து விட்டான். பிறகு இந்த விசித்திரமான துணிகரமான போர் கன்னிமாடத்தருகே நடக்கிறது. இரண்டும் இரண்டும் நாலுதானே?''

''அபராஜிதன் கன்னிமாடத்திற்குள் இருக்கிறானென்று நீங்கள் நிச்சயமாக நம்புகிறீர்களா?''

''அதில் சந்தேகமே வேண்டாம். இந்தப் போர் முறைகள் கோழையான விக்ரம பாண்டியனுக்கோ யவன மார்க்கியனுக்கோ தெரியாது. தவிர, அபராஜிதன் கோட்டையிலிருப்பதை வீர பாண்டியனும் அறிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.''

''எப்படி?''

''கோட்டைத் தாக்குதலை அவன் தாமதிப்பதே அதற்கு அத்தாட்சி. தன்னுடைய பழைய சேனாதிபதியின் திறன் வீரபாண்டியனுக்குத் தெரியும். பலமான எதிரி கோட்டைக்குள்ளிருப்பதால்தான் அவன் கோட்டையை முழுப் படை பலத்துடன் தாக்க அஞ்சுகிறான்.''

''இதற்கு முடிவு?''

''இன்னும் ஒரு வாரத்தில் தெரியும்.''

பெரிய பல்லவராயர் கோட்டை முற்றுகையைப் பற்றி இவ்வளவு திட்டமாகச் சொன்னதை உத்தேசித்து அண்ணன் பல்லவராயன் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் காவல் வீரனொருவன் உள்ளே வந்து, ''பாண்டிய நாட்டிலிருந்து ஒற்றன் வந்திருக்கிறான்,'' என்று அறிவித்தான். ''வரச்சொல்!'' என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை அசைத்த அண்ணன் பல்லவராயன் ஆணையை நிறைவேற்றக் காவல் வீரன் வெளியே சென்ற அடுத்த வினாடி ஒற்றன் உள்ளே நுழைந்து பேரமைச்சரையும் சேனாதிபதியையும் வணங்கி நின்றான்.

''பாண்டிய நாட்டில் விசேஷம் ஏதாவது உண்டா?''

''உண்டு.''

''என்ன?''

''மாதவி. கூடலுக்குப் புறப்பட்டு விட்டாள்.''

''எந்த மாதவி? சிங்களத்துப் பைங்கிளியா?''

''ஆம்.''

''எதற்காக?''

''ஜகத்விசயனைச் சந்திக்க!''

எதற்கும் அசையாத பெரிய பல்லவராயரே ஆசனத்திலிருந்து திடீரென்று எழுந்தார். அவருடைய கூரிய விழிகள் எதிரேயிருந்த வெள்ளிப் புலியின் சிவப்புக் கண்களைவிட அதிகமாக ஜொலித்தன. ''ஜகத்விசயனா!'' என்று கேட்ட அவர் குரலிலும் கவலை அளவுக்கு அதிகமாக ஒலித்தது.

(தொடரும்)

எது ஆபாசம்?

ராஜேஷ்

ரஞ்சனி:

சக்திவேல்: நிச்சயம் ஆபாசம் தான் இதுக்கு மேலே எதுவும் கேட்காதீங்க.

எஸ். வீரமணி: போஸே ஒரு மாதிரி அழைப்பு விடுகிறது. அய்யோ, இது நிச்சயம் ஆபாசம்தான்.

ஜீவா: ரஞ்சனி நல்ல டான்ஸ் போஸ் கொடுத்திருக்கார். சட்டுனு பார்த்தால் ஆபாசமாகத் தோணலாம். ஆனால், நல்ல கவர்ச்சிப் படம்.

ராஜேஷ்: அய்யோ.... இது என்னங்க போஸ்? வேற அர்த்தம் பண்ணிக்க வேண்டியிருக்கு. ஆபாசம் தான் இது.

பேட்டி, தொகுப்பு: புதுப்பையன்

கன்னி மாடம்

சாண்டில்யன்

48. படைத் தலைவனும் மரப் பலகையும்

11-5-85

ஜகத்விசயனைச் சந்திக்க மாதவி கூடலுக்குப் புறப்பட்டு விட்டாள் என்ற செய்தியைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் ஆசனத்தி லிருந்து திடீரென எழுந்த சோழப் பேரமைச்சரான பெரிய பல்லவராயர், தீவிர யோசனை யில் மீண்டும் ஆழ்ந்து நீண்ட நேரம் ஏதும் பேசாமல் அறையில் அங்கு மிங்கும் மெல்ல உலவிக்கொண்டிருந்தார். அந்த மௌன நிலையில் அவர் உதடு கள் பேசாவிட்டாலும் உள்ளம் எழுந்த பேரிரைச்சலாகப் பல விஷயங்களைப் பற்றிச் சர்ச்சை செய்து கொண்டிருக்கிறதென்ப தையும், அவர் உலவிய சமயத் தில் வைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு காலடியிலும் ராஜீயப் பிரசினை கள் சீராக அளக்கப்படுகின்றன என்பதையும், பல நாட்கள் அவருடன் பழகிய காரணத்தால் புரிந்து கொண்டிருந்த சேனாதி பதி அண்ணன் பல்லவராயன், அவரது யோசனைக்குக் குறுக்கே புக இஷ்டப்படாமல் தானும் மௌனமாகவே நின்று கொண்டிருந்தான். வெகு நேரம் சிந்தித்துவிட்டுக் கடைசியில் ஏதோ முடிவுக்கு வந்த பெரிய பல்லவராயர் உலவுவதை நிறுத்தி ஒற்றனுக்காகக் கண்களைத் திருப்பி,

''ஜகத்விசயன் சிங்களத்திலிருந்து எப்பொழுது புறப்பட்டான்?'' என்று வினவினார்.

''எப்பொழுது புறப்பட்டான் என்பது தெரியாது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு கூடலில் இறங்கினான் என்ற

தகவல்தான் மதுரைக்கு எட்டியிருக்கிறது,'' என்றான் ஒற்றன்.

''ஜகத்விசயன் சிங்களத்திலிருந்து அழைத்து வந்திருக்கும் படைபலத்தைப் பற்றித் தகவல் ஏதாவது உண்டா?'' என்று வினவினார் பேரமைச்சர் மீண்டும்.

''ஜகத்விசயன் தண்டநாயகனுடன் பத்தாயிரம் பேர்கள் வந்திருப்பதாகக் கேள்வி,'' என்று விளக்கினான் ஒற்றன்.

''மாதவி மதுரையை விட்டுக் கூடலுக்கு எப்பொழுது புறப்பட்டாள்?''

''நேற்று காலையில்.''

''அவளுடன் இன்னும் யார் போகிறார்கள்?''

''யாருமில்லை. மாதவி தனியாகவே செல்கிறாள். இரண்டு பணிப்பெண்களும் பன்னிரண்டு காவலாட்களுமே அவளுடன் செல்கிறார்கள்.''

''இலங்காபுரத் தண்டநாயகன்.''

''மதுரையிலேயே இருக்கிறான்.''

இத்துடன் சோழப் பேரமைச்சர் ஒற்றனுக்குப் போக அனுமதியளித்துவிட்டு மறுபடியும் ஏதோ யோசித்தார். கவலை நிரம்பி நின்ற அவர் முகத்தில் வயோதிகம் காரணமாக காணப்பட்ட சுருக்கங்கள் புத்தி தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்ததற்கு அறிகுறியாக அதிகமாகச் சுருங்க ஆரம்பித்ததன்றி, அவருடைய வெள்ளைப் புருவங்களும் இருமுறை எழுந்து தாழ்ந்தன. ''இலங்காபுரன் மதுரையில்... ஜகத்விசயன் கூடலில்...'' என்று அவர் உதடுகள் திரும்பத் திரும்ப முணுமுணுத்தன. கடைசியாக ஏறெடுத்துப் பார்த்த அவர் கூரிய விழிகளில் முன்னைவிடப் பிரகாசம் சற்று அதிகமாகவே இருந்ததைக் கவனித்த அண்ணன் பல்லவராயன், சோழப் பேரமைச்சர் ஏதோ ஒரு முக்கிய முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

பெரிய பல்லவராயரும் மெள்ள விவாதத்தில் இறங்கத் தொடங்கி, ''படைத் தலைவரே! தகவல் எப்படியிருக்கிறது கவனித்தீரா?'' என்றார்.

''கடுமையாகத்தான் இருக்கிறது,'' என்று அண்ணன் பல்லவராயன் சம்பிரதாயமாகச் சொல்லி வைத்தான் பேரமைச்சரிடமிருந்து விஷயம் பூராவும் வெளியாகட்டும் என்ற எண்ணத்தால்.

''கடுமை என்பது, மிகச் சாதாரணமான சொல் படைத் தலைவரே! தமிழ்நாடு போர்க்களமாகும் காலம் நெருங்கிவிட்டது. தமிழர்களுடைய ரத்தத்தைச் சிந்தாமலே சிங்களத்துச் சிக்கலைத் தீர்க்கலாமென்று பிரயத்தனப்பட்டேன். முடியாது போலிருக்கிறது. நம்மை மீறிச் சந்தர்ப்பங்கள் அரசியலில் குறுக்கிடுகின்றன,'' என்றார் பேரமைச்சர்.

''அப்படியென்ன நம்மை மீறிய சந்தர்ப்பங்கள்?'' என்று வினவினான் படைத் தலைவன்.

''கருணாகரத் தேவன் திட்டப்படி மேலைமங்கலத்துக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்கும் திருமணத் தொடர்பு ஏற்பட்டு மழவராயன் கை ஓங்கியிருந்தால் இலங்காபுரன் செல்வாக்கு மதுரையில் குன்றியிருக்கும். வீரபாண்டியன் மனம் மாதவியிடமிருந்து கார்குழலியிடம் லயித்திருந்தால் சிங்களத்துப் பாசம் தமிழ்நாட்டுப் பாசமாக மாறியிருக்கும். பாண்டிய நாட்டுப் படைபலம், மக்களின்

இரண்டு படங்களுக்கும் குறைந்த பட்சம்

ஆதரவு, மழவராயன் ராஜதந்திரம். இவற்றுடன் நாமும் சிறிது பாண்டிய நாட்டுக்குக் கை கொடுத்திருந்தால் இலங்காபுரன் இத்தனை நாள் சிங்களத் திற்குத் தோணி ஏறியிருப்பான். ஆனால்....'' என்று சிறிது நிறுத்தினார் பேரமைச்சர்.

''ஆனால்?''

''விதி குறுக்கே புகுந்து விளையாடிவிட்டது படைத் தலைவரே! மாதவியிடமிருந்த மையலை வீரபாண்டி யன் கார்குழலியிடம் திருப்பிவிட்டான். ஆனால், கார்குழலி மனம் அவனிடம் லயிக்கவில்லை. தகப்பனிடமிருந்து தப்பியோடி, தகப்பன் நிச்சயித்த மணாளனுடன் போரிடுகிறாள் மழவராயன் மகள். இது சரியான சந்தர்ப் பத்தை அளித்துவிட்டது இலங்காபுர னுக்கு.''

''எப்படி?''

''மன்னன் கன்னிமாடத்தை- முற்றுகையிட்டவுடன். அந்த முற்றுகை வெற்றி பெற்றால் ஏற்படக்கூடிய விளைவை இலங்காபுரன் உணர்ந்து கொண்டிருந்தான். வீரபாண்டியன் பலவந்தமாகக் கார்குழலியைப் பிடித்து வந்து மணமாலை சூட்டி விட்டாலும் மழவராயன் உதவி வீரபாண்டியனுக்கு ஏற்படுமென்பதும் பிறகு மழவராயன் கையே மதுரையில் ஓங்குமென்பதும் இலங்காபுரனுக்குத் தெளிவாக விளங்கி யிருக்கிறது. இந்தத் திருமண பந்தமான பேச்சைத் துவங்கிய மாத்திரத்திலேயே உதவிப் படையை அவசரமாக அனுப்பும் படி இலங்காபுரன் சிங்களத்து மன்ன னுக்கு ஓலை அனுப்பியிருக்க வேண்டும். அந்த ஓலையின் விளைவாகவே சிங்கள மன்னனான பராக்கிரம பாகு, ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனைப் பெரும் படையுடன் அனுப்பியிருக்கிறான். ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனும் சாமானியப் பட்டவன் அல்ல. போர்த் தந்திரங்களை நன்றாக அறிந்தவன். அனேக போர் முனைகளில் வெற்றி வாகை சூடியவன். இப்பொழுது அவன் வரவால் சிங்களத்தின் கை மீண்டும் தமிழ்நாட்டில் ஓங்கிவிட்டது. பலமான இரும்புச் சிறைக்குள் பாண்டிய நாடு சிக்கிவிட்டது,'' என்றார் பேரமைச்சர்.

பேரமைச்சர் எதைக் குறிப்பிடு கிறார் என்பதை அன்னன் பல்லவராயன் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டான். இருந்த போதிலும், ''அப்படியென்ன பெரிய சிறை இப்போது புதிதாக ஏற்பட்டுவிட்டது? ஏற்கனவே பாண்டிய நாடு சிங்களத்தின் காலில் மிதிக்கப்பட்டுத் தானே கிடக்கிறது?'' என்று கேட்டு வைத்தான்.

பேரமைச்சர் ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களுடன் அன்னன் பல்லவராயனைப் பார்த்துவிட்டுக் கேட்டார்: ''படைத் தலைவரே! ஜகத்விசயன் கூடலில் வந்து இறங்கி விட்டானென்பதை ஒற்றன் சொல்லக் கேட்டீர். கூடல் எங்கிருக்கிறது என்பதைப் படைத் தலைவரான உமக்குச் சொல்லத் தேவையில்லையல்லவா?''

''தேவையில்லை. கூடல் இராமேஸ்வரத்தின் அருகிலிருப்பது எனக்குத் தெரியும்,'' என்று பதில் சொன்னான் பல்லவராயன்.

அந்தக் கூடல் பாண்டிய நாட்டின் ஒரு கோடியிலிருக்கிறது. கூடல் மாநகரம் என்ற பிரசித்தி பெற்ற மதுரையம்பதி மற்றொரு கோடியி லிருக்கிறது. இந்த இரண்டு கூடல்களுக்கு மிடையே பரந்து கிடக்கிறது பாண்டிய நாடு. அதன் ஒரு கோடியில் ஜகத்விசயன்.

ஆறு வித்தியாசங்கள் உள்ளன.

விடை: 52'ம் பக்கம்.

இன்னொரு கோடியில் இலங்காபுரன். ஜகத்விசயன அந்தக் கோடியை விட்டு அசைய மாட்டான்; இலங்காபுரன் இந்தக் கோட்டையைவிட்டு அசைய மாட்டான். இருவரும் பாண்டிய நாட்டின் இரு பெரிய சுவர்கள். இந்த இருவருக்குமிடையே இருக்கிறது பாண்டிய நாடு என்ற பெரும் சிறை. இடையேயுள்ள மேலைமங்கலச் சிற்றரசு போரைக் கிளப்ப முயன்றால் மேல் பாகத்திலிருந்து இலங்காபுரன் படைகளும் கீழ்ப் புறத்திலிருந்து ஜகத்விசயன் படைகளும் நெருங்கி மேலைமங்கலத்தைக் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அழித்து விடலாம். ஆகவே, பாண்டிய நாட்டின் பக்கத்தில் எந்தப் போரும் தற்சமயம் நடக்க முடியாது. என் ஊகம் சரியானால் ஜகத்விசயன் தான் இறங்கியிருக்கும் இடத்திலிருந்து அசைய மாட்டான்.'' என்று விவரித்தார் பெரிய பல்லவராயர்.

அண்ணன் பல்லவராயனும் ஆழ்ந்த யோசனையில் இறங்கினான். பாண்டிய நாட்டின் கதியை இலங்காபுரன் எப்படி அதோகதியாக்கிவிட்டான் என்பதை நினைத்துப் பார்த்துப் பெருமூச்சும் விட்டான். இத்தகைய சிக்கலான நிலைமையை எப்படிச் சமாளிக்கலாம் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்த்து விடையேதும் கிடைக்காதவனாய், ''இதற்குப் பரிகாரம் போர்தானே?'' என்று பெரிய பல்லவராயரைக் கேட்டான்.

''போர்தான். ஆனால் எப்பொழுது போர், எப்படிப் போர் என்பதைத்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.'' என்றார் பெரிய பல்லவராயர்.

''முப்பதினாயிரம் சோழப் படைகள் போருக்குத் தயாராயிருக்கின்றன. அன்று நான் தங்கள் உத்தரவுப்படி வீரபாண்டியன் சபா மண்டபத்தில் போர் முரசு கொட்டி வந்த நாட்களாகப் படைகளைத் தயாராக நிறுத்தி வைத்திருக்கிறேன். தாங்கள் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் படைகளைப் பாண்டிய நாட்டின் மீது நடத்திச் செல்கிறேன்,'' என்று சொல்லிய அண்ணன் பல்லவராயன் கண்கள் வீராவேசத்தால் ஜொலித்தன.

படைத் தலைவனின் ஆவேசத்தைக் கண்ட பல்லவராயர் மெல்லப் புன்முறுவல் செய்தார்.

''எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்கள்? தங்கள் படை பலத்தில் தங்களுக்கு

''இந்த ஆபீஸ்லே 'லஞ்ச்' விஷயத்திலே ரொம்ப ஸ்டிரிக்ட்டாக்கும்!''

''அப்படியா?''

''ஆமாம். வாசல்லேயே வாட்ச்மேன் செக் பண்ணி, கையில் பணம் இருந்தால் தான் உள்ளே விடுவான்.''

—ஆ. நல்லமுத்து

நம்பிக்கையில்லையா? அல்லது படைத் தலைவனிடத்தில் நம்பிக்கையில்லையா?'' என்று ஆத்திரத்துடன் வினவினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

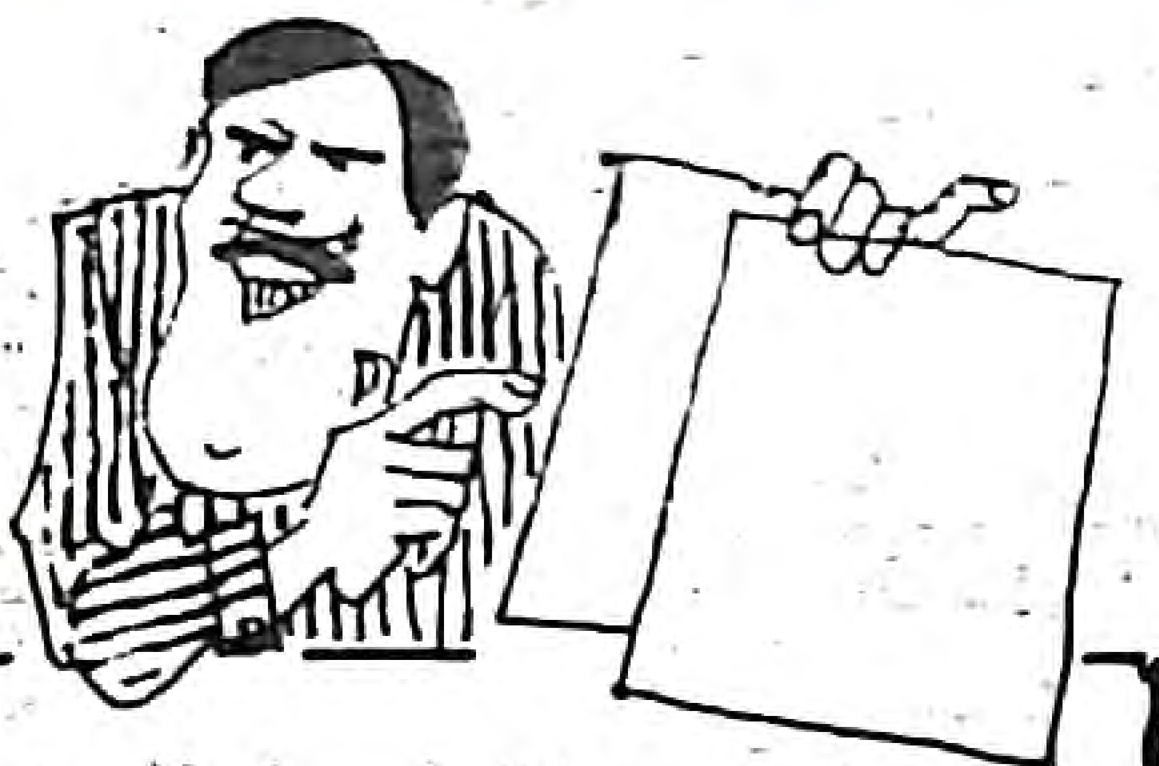
''இரண்டிலும் நம்பிக்கை இருக்கிறது. இருந்தாலும் எதிரியின் படைபலத்தையும் நாட்டின் சூழ்நிலையையும் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது,'' என்றார் பேரமைச்சர்.

''என்ன எதிரியின் படை பலம்? அவனுக்கு நாம் குறைந்திருக்கிறோமோ?''

''இல்லை. சரிசமமாக இருக்கிறோம். ஜகத்விசயன் பத்தாயிரம் வீரர்களுடன் வந்திருக்கிறான். இலங்காபுரனிடம் இருபதினாயிரம் வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். இரண்டும் சேர்ந்தால் சோழப் படைகளின் கணக்குத்தான் வருகின்றன. அத்துடன் பாண்டிய நாட்டுப் படைகள் வேறு இருக்கின்றன. இலங்காபுரன் ஆதிக்கம் பாண்டிய நாட்டில் இருக்கும்வரை பாண்டிய படைகளும், அவன் அதிகாரத்தின் கீழ்தான் இருக்கும். அந்தப் படையையும் நீர் கணக்கில் சேர்த்துக்கொண்டால் சோழ நாட்டுப் படை பலம் குறைவாகவே இருக்கும்.''

''சோழ நாட்டு வீரன் ஒவ்வொருவனும் இரண்டு சிங்கள வீரர்களுக்குச் சமம்,'' என்று அண்ணன் பல்லவராயன் சற்றுப் பதட்டத்துடனேயே சொன்னான்.

''அப்பேர்ப்பட்ட வீரர்களை அனாவசியமாகத் தியாகம் செய்ய நான்

விரும்பவில்லை,'' என்று பதில் சொன்ன பேரமைச்சர் படைத் தலைவன் பதற்றத்தைப் பார்த்துச் சற்று விஷமத்துடன் சிரித்தார்.

''அப்படியானால் என்னதான் செய்ய வேண்டும்? பாண்டிய நாட்டில் சிங்கள ராஜ்யம் ஏற்படுவதைப் பார்த்து நாம் கை கட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க வேண்டுமா? அடுத்தபடி அந்தச் சிங்களப் படை நம்மீதும் பாயாதென்பது என்ன நிச்சயம்?'' என்று வினவினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

''கை கட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. பாண்டிய நாட்டைச் சிங்களத்திடம் ஒப்படைக்க வேண்டிய அவசியமுமில்லை. இலங்காபுரனுடன் போர் தொடுப்பது உமது வேலை. அதற்கு முன்பாக யுத்த களத்தை உமக்குச் செப்பனிட்டுத் தருவது என் வேலை.'' என்றார் பெரிய பல்லவராயர்.

''எப்படிச் செப்பனிடப் போகிறீர்கள்?''

''ராஜ தந்திரத்தால், படைத் தலைவரே! புஜபலம் மாத்திரம் யுத்தங்களை வென்று விடுவதில்லை. ராஜ தந்திரமும் கலக்கும்போதுதான் வெற்றி கிட்டுகிறது. நீர் உமது படைகளைப் பாண்டிய நாட்டுக்குள் நடத்திச் செல்லும் முன்பாகப் பாண்டிய நாட்டின் சிறையை உடைக்க வேண்டும்.''

''எப்படி?''

''இலங்காபுரனுக்கும் ஜகத்விசயனுக்கும் இடையே உள்ள ஏதாவது ஒரு பிரதேசத்தைத் துண்டிக்க வேண்டும்.''

''எந்தப் பிரதேசத்தை? மேலைமங்கலத்தையா?''

''அல்ல.''

''வேறு எந்தப் பகுதியை?''

''பொன்னமராவதியை.''

அண்ணன் பல்லவராயருக்குப் பெரிய பல்லவராயர் மனப்போக்குப் புரியாததால் பிரமை தட்டிய கண்களுடன் அவரைப் பார்த்தான்.

பல்லவராயர் சற்று உரக்கவே சிரித்துக் கொண்டு சொன்னார்: ''கன்னிமாட முற்றுகை இன்னும் ஒரு வாரத்திற்குள் முடியுமென்று சொன்னேனல்லவா?''

''ஆமாம்.''

''ஒரே வாரத்தில் வீரபாண்டியன் முறியடிக்கப்பட்டு பாண்டிய நாடு திரும்புவான். அவன் திரும்பிய மறு நாள் நீர் கன்னிமாடத்திற்குள் நுழைய வேண்டும்.''

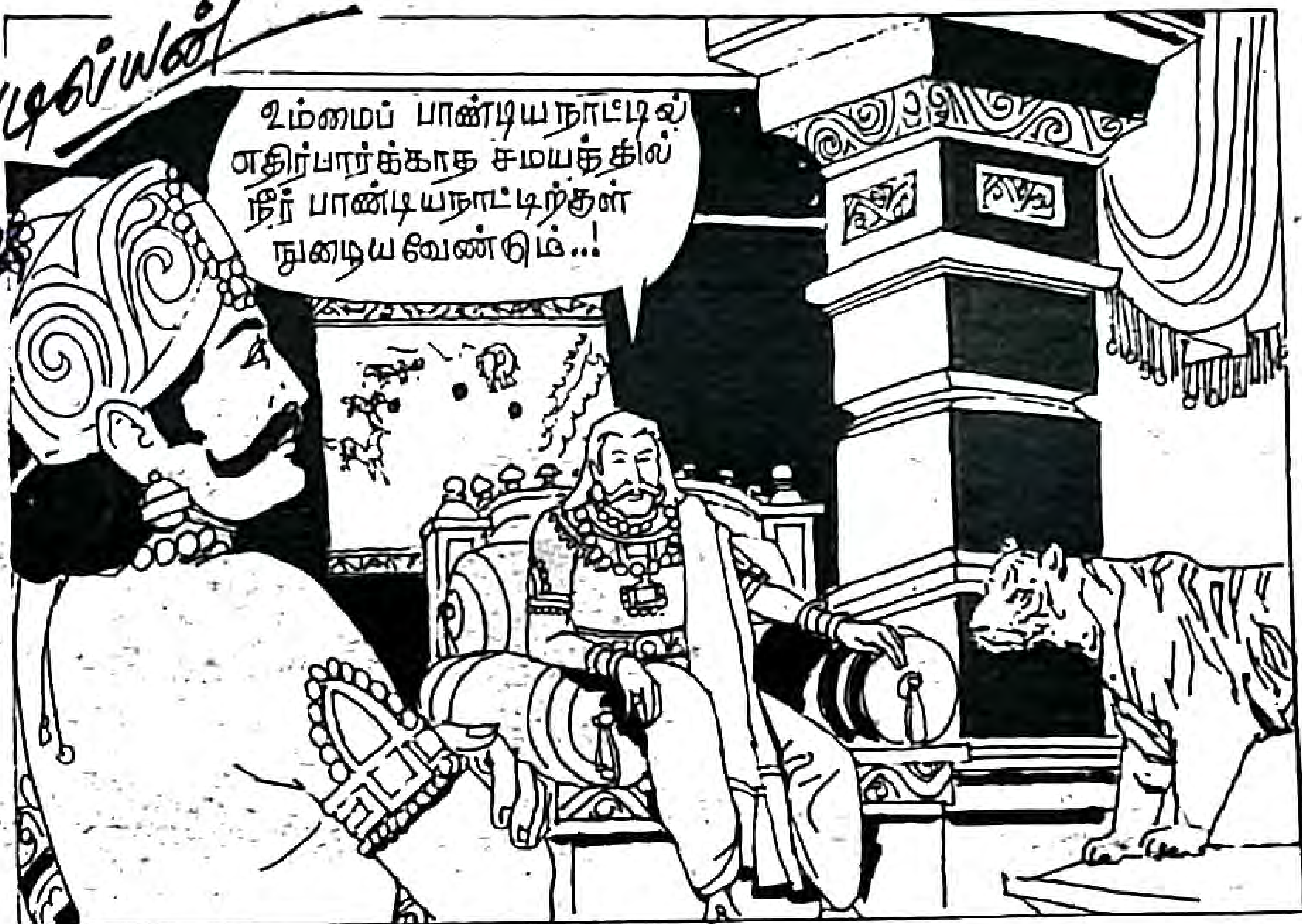
பேரமைச்சர் பேச்சு பெரும் புதிராவதைக் கண்ட அண்ணன் பல்லவராயன் ஏதுமறியாமல் திகைத்தான். பெரிய பல்லவராயரும் புதிர் போடுவதை விடுத்து மெள்ளத் தமது திட்டத்தை அவிழ்த்துச் சொல்லலானார்.

அவர் சொல்லச் சொல்ல அண்ணன் பல்லவராயர் பிரமிப்பு அதிகமாயிற்று. பெரிய பல்லவராயர் அன்றாடம் ஏற்பட்டுள்ள ராஜீய விவகாரங்களை எவ்வளவு நுட்பமாகக் கவனித்து வருகிறாரென்பதையும் நினைத்து இப்பேர்ப்பட்ட பேரமைச்சரைப் பெறச் சோழ ராஜ்யம் என்ன பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று சொல்லவொண்ணா ஆச்சரியத்தில் மூழ்கினான். அவன் ஆச்சரியத்தை அதிகப்படுத்தத் தமது ஆசனத்துக்குச் சென்று அங்கிருந்த மரப் பலகையொன்றை எடுத்து வந்து காட்டினார் பெரிய பல்லவராயர். அந்த மரப் பலகையில் இழுக்கப்பட்டிருந்த சுண்ணாம்புக் கட்டிக் கோடுகளைக் கண்ட அண்ணன் பல்லவராயனின் பிரமிப்பு உச்சநிலையை அடையவே அவன் ஏதும் பேசாமல் வாய் அடைத்துப் போய் ஏதோ பெரிய விந்தையைப் பார்ப்பவன் போல் அந்தக் கோடுகளிலேயே கண்களைப் புதைத்துக்கொண்டு சிலை போல நின்று விட்டான்.

(தொடரும்)

சாண்டில்யன்
18-5-88

கன்னிமாடம்

49. கோடுகள் சொன்ன கதை

பெரிய பல்லவராயர் மரப் பலகையில் இழுத்திருந்த சுண்ணாம்புக் கோடுகளும் வரைந்திருந்த சித்திரங்களும் சாதாரண மனிதனுக்குப் பெரும் புதிரா யிருந்திருக்கலாம். பேரமைச்சரைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளச் சக்தியில்லாத வர்கள் அந்த மரப் பலகையைப் பார்த்தால் வயோதிகத்தால் பெருமாள் நம்பிக்குப் புத்தி சபலித்துவிட்டது என்று கூட முடிவு கட்டலாம். ஆனால் பல யுத்தங்களில் வெற்றி கண்டவனும் போர்த் தந்திரங்களை அணு அணுவாக அறிந் திருந்தவனுமான அண்ணன் பல்லவ ராயனுக்கு அந்தக் கோடுகள் பெரிய, மிக அதிசயமான எப்பேர்ப்பட்ட ராஜ தந்திரியும் கண்டு வியக்கும்படியான கதையைச் சொல்லின. தாறுமாறாக இழுக்கப்பட்ட அந்தக் கோடுகளிலும், பலகையின் வலது புறக் கோடியில் எழுப்பப்பட்டிருந்த அலைச் சித்திரத்திலும், அங்கங்கு வரையப் பட்டிருந்த புலி, யானை, குதிரை, மனிதன் முதலிய சித்திரங்களிலும், இடையிடையே வைக்கப்பட்டிருந்த பெரும் புள்ளிகளிலும் போர்த் தந்திரத்தின் பெரும் பாட வரிசை களைக் கவனித்த அண்ணன் பல்லவராயன் தன் புத்தி பூராவையும் அந்தக் குறிகளிலேயே லயிக்கவிட்டு, உபாத்தியாயர் முன்பு சிரத்தையுடன் கல்வி பயிலும் மாணவனைப்போல் மரப் பலகையை ஊன்றி ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தான். அவன் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த பெரிய பல்லவ ராயரும் தாம் எழுதின சித்திரங்களைத் தாமே ரசிப்பவர்போல் சற்றுப் புன் முறுவலுடன் பலகையைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

அண்ணன் பல்லவராயனின் கண்கள் பலகைக் கோடுகளைத் துழாவிக் கவனித்துவிட்டுக் கடைசியாக ஒரு பெரும் புள்ளியில் நிலைத்ததைக் கண்ட பெரிய பல்லவராயர், "ஆம் படைத் தலைவரே! அதே இடம்தான் யுத்த சக்கரம் திரும்புவதற்கான இரிசு அதுதான்," என்றார்.

அண்ணன் பல்லவராயன் சற்றே சந்தேகம் உதித்த கண்களை அவர்மீது திருப்பினான். அவன் மனோபாவத்தைப் புரிந்துகொண்ட பெரிய பல்லவராயர், "படைத் தலைவரே! நீர் சுட்டிக்காட்டும் புள்ளிதான் பொன்னமராவதியைக் குறிக்கிறது. அதிலிருந்துதான் நாம் சிங்களப் படைகளை இரண்டாகப் பிளக்க முடியும். நான் வரைந்திருக்கும் கோடு களின் எல்லையைக் கவனித்துப் பாரும். வடக்கே இருக்கும் இந்தக் கோடு பாண்டிய நாட்டின் வட எல்லையைக் குறிக்கிறது. அதோ, தெற்கு இருக்கும் கோடு பாண்டிய நாட்டின் தென் எல்லையைக் குறிக்கிறது. கிழக்கேதான் சமுத்திரத்தைக் குறிப்பிடுவதற்காக அலையை எழுப்பிவிட்டேன். வடக்கு, தெற்கு எல்லைக் கோடுகளைக் கவனித்தால் பொன்னமராவதி நமக்கு எப்படி உதவ முடியும் என்பதைப் புரிந்து கொள்வீர்!" என்று தன் கையின் ஆள்காட்டி விரலால் ஆங்காங்கு சுட்டிக் காட்டி விளக்கினார்.

அவர் என்ன சொல்லியும் அண்ணன் பல்லவராயன் மட்டும் திருப்தியடைந்ததாகத் தெரியவில்லை. பொன்னமராவதியில் ஆள்காட்டி விரலை ஊன்றியபடியே கேட்டான் படைத் தலைவன்: "பாண்டிய நாட்டு இரு எல்லைகளுக்கும் நடுவில் பொன்ன மராவதி இருந்தால் தாங்கள் சொல்வது போல் அது யுத்த சக்கரத்தின் இரிசாக முடியும். அந்த இடத்தைப் பலப்படுத்திப் படை திரட்டி ஜகத்விசயனுக்கும் இலங்கா புரனுக்கும் இடையில் பிளவை உண்டு பண்ணலாம். ஆனால் அது சற்றுத் தெற்கே தள்ளியிருக்கிறது. கிழக்கிலும் லேசாகச் சாய்ந்திருக்கிறது."

"படைத் தலைவரே! பொன்ன மராவதியை நான் தேர்ந்தெடுத்ததற்கே அது ஒரு முக்கியமான காரணம். பாண்டிய நாட்டு இரு எல்லைகளுக்கும் இடையே நிற்பது மேலைமங்கலச் சிற்றரசு ஒன்று தான். அந்தச் சிற்றரசைச் சிருஷ்டித்ததே இலங்காபுரன்தான் என்பதை உமக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. இலங்காபுரன் தீர்க்காலோசனையுடன் காரியங்களைச் செய்திருக்கிறான். பிற்காலத்தில் பாண்டிய நாட்டில் யுத்தம் ஏற்பட்டால் பாண்டிய நாட்டின் நடுவில் தனக்குச் சாதகமான ஒரு பிரதேசம் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இலங்காபுரன் மேலைமங்கலச் சிற்றரசை ஏற்படுத்தி அதை மழவராயனுக்குத் தானம்

செய்தான்...'' என்றார் பெரிய பல்லவராயர்.

''ஆனால் இப்போதுதான் மழவ ராயன் இலங்காபுரனுக்கு எதிராகத் திரும்பிவிட்டானே!'' என்று குறுக்கிட்டுச் சொன்னான் படைத்தலைவன்.

''உண்மைதான். மழவராயன் இலங்காபுரனுக்கு விரோதியானாலும் பாண்டிய நாட்டுக்கோ வீரபாண்டிய னுக்கோ விரோதியல்லவென்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். வீரபாண்டியனுக்கு மழவராயன் அனு கூலம். வீரபாண்டியன் சோழ நாட்டுக்கு அனுகூலமானவனல்ல. ஆகவே மழவராயனும் நமக்கு அனுகூலமானவன் அல்ல. அவன் வீரபாண்டியன் பக்கமிருக்கும்வரை மேலைமங்கலத்தை, இரிசாகக் கொண்டு யுத்த சக்கரத்தைச் சுழற்ற முடியாது. தவிர, மேலைமங்கலம் பாண்டிய நாட்டின் நட்ட நடுவிலிருப்ப தால் ஜகத்விசயனும் இலங்காபுரனும் ஏக காலத்தில் இருபுறத்திலிருந்தும் அதை நெருங்கி நொறுக்கிவிட முடியும் என்பதை முன்னே சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறேன்,'' என்று தமது அபிப்பிராயத்தைத் தெரி வித்தார் பேரமைச்சர்.

பேரமைச்சரின் காரணங்கள் அசைக்க முடியாததாயிருந்தபடியால் என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் ஒரு கணம் திகைத்த படைத்தலைவன், ''பொன்னமராவதியில் மட்டும் நமக்கு இந்த இடைஞ்சல்கள் இல்லையா?'' என்று வினவினான்.

''இல்லை,'' என்றார் பேரமைச்சர்.

''ஏன் இல்லை? பொன்ன மராவதி ராமேசுவரத்துக்கு அருகி லிருக்கிறது. அங்குள்ள கூடலில்தான் ஜகத் விசயன் இருக்கிறானே!'' என்று வினவினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

''ஜகத்விசயன் அருகிலிருக் கிறான். ஆனால் இலங்காபுரன் வெகு தூரத்திலிருக்கிறான்!'' என்று சொல்லிய பல்லவராயர் தாமும் மரப் பலகைக்காகக் குனிந்து தமது போர்த் திட்டத்தை விளக்க லானார்: ''படைத் தலைவரே! இதோ பாரும். மதுரைக்கும் பொன்ன மராவதிக்கும் தூரம் அதிகம். ஆகவே, இலங்காபுரன் சற்றுத் தாமதமாகத்தான் அதை அணுக முடியும். சாமர்த்தியமாகப் போர் செய்தால் பொன்னமராவதி யிலுள்ள படைகள் இலங்காபுரன் வரு முன்பாக ஜகத்விசயனை அழித்துவிட லாம். தவிர இலங்காபுரன் வருவதற்குத் தடையும் இடையே ஏற்படலாம். மத்தியிலிருக்கும் மேலைமங்கலச் சிற்றரசின் நோக்கம் அச்சமயத்தில் எப்படியிருக்குமென்று சொல்ல முடியும்? மழவராயன் மனம் மாறி நமது பக்கம் சேர்ந்தால் ஜகத்விசயனைப் பொன்ன மராவதிப் படைகளும் இலங்காபுரனை மேலைமங்கலப் படைகளும் சமாளிக்க லாம். மேலைமங்கலத்திற்கு இலங்கா புரன் அதிகப் படைகள் அனுப்ப முடியாதபடி வடக்கு எல்லையில் நாம் தாக்கி அவனுக்கு வேலை கொடுக்கலாம். இப்படிப் பாண்டிய நாட்டு யுத்தரங்கத்தை மூன்றாக உடைக்கலாம். அதை உடைக்கக் கூடிய பெருங்கோடரி பொன்னமராவதி ஒன்றுதான்!'' என்றார் பெரிய பல்லவராயர்.

''வீரபாண்டியனுக்கு எதிராகப் படை திரட்டப் பொன்னமராவதியை எதற்குத் தேர்ந்தெடுத்தீர்கள்?'' என வினவினான் படைத்தலைவன்.

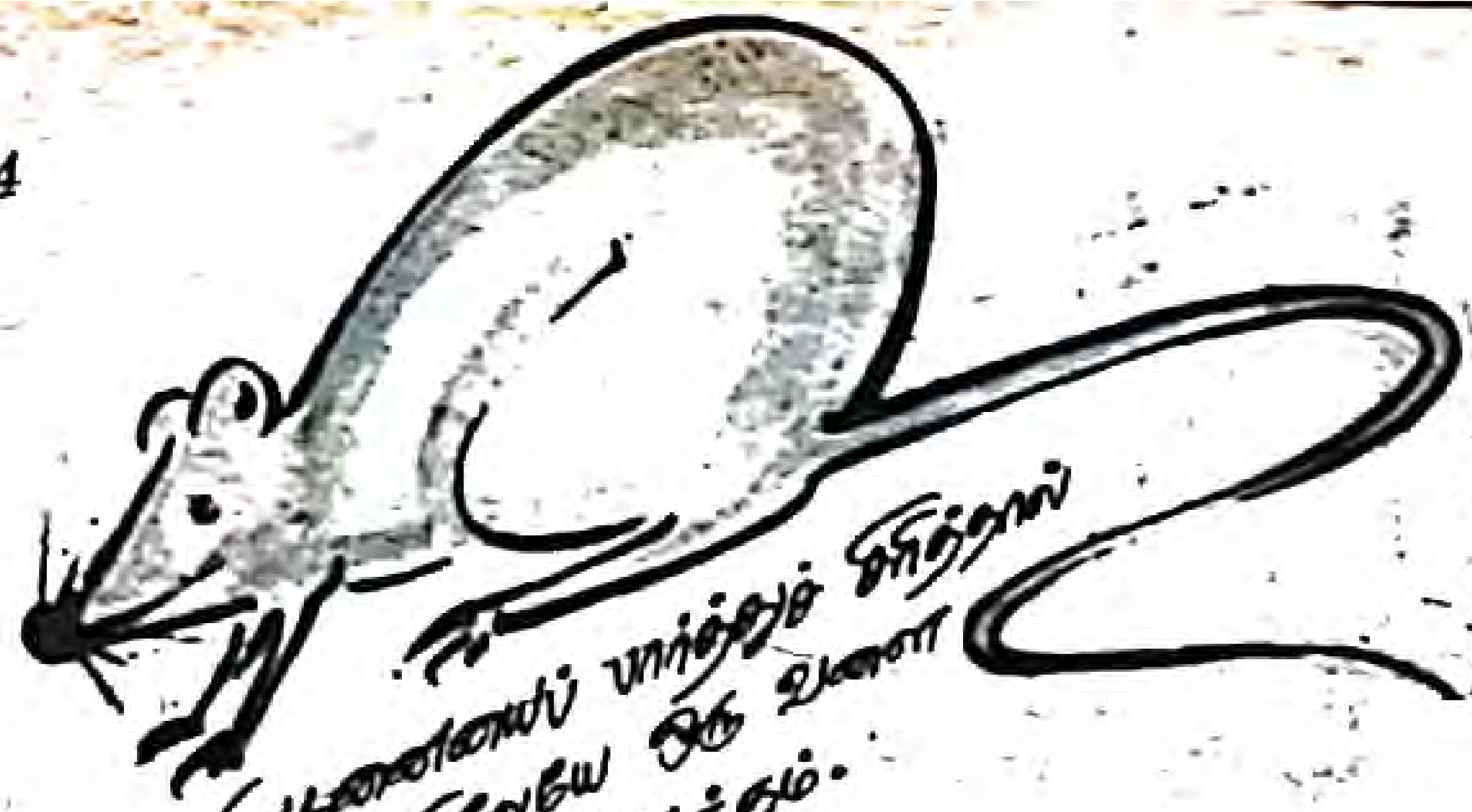
''பொன்னமராவதி பெரிய சதிக் குகை என்ற காரணத்தால்.''

காதலன்: என் இருதயத்திலே இப்ப நீ மட்டும்தான் வியாபிச்சு ஹிம்சை பண்றே!

காதலி: இன்னிக்கு என்னாச்சு உங்களுக்கு? பாலகுமாரன் கதை ஏதாவது படிச்சீங்களா?

—வீ. வான்மதி

நைஜீரியப் பழமொழி.
—சக்தி மகேஸ்வரன்

''சதிக் குகையா?''

''ஆம், அது நிஷதராசனின் சிற்றரசல்லவா!''

''ஆமாம். நிஷதராசனைத்தான் வீரபாண்டியன் வெட்டி அவன் தலையை மதுரைக் கோட்டை வாசலில் செருகினானே!''

''நிஷதராசனை மட்டுந்தான் செருகினானேயன்றி அவன் படைத் தலைவன் காரிவளவனைச் செருகவில்லை. நீலமலைச் சதியில் அவன் கலந்திருந்ததாகப் பெரும் வதந்தி இருந்தது.''

''அதனால்...''

''வீரபாண்டியனின் பெரும் விரோதியொருவன் சுதந்திரமாக இன்னும் உலவுகிறான். வீரபாண்டியன் ஆட்சியில் நம்பிக்கையற்றவனும் அபராஜிதனுக்கு முடி சூட்ட முயன்றவனுமான காரிவளவன் இஷ்டப்பட்டால் பொன்னமராவதி நாளையே புரட்சியில் இறங்கும். பொன்னமராவதி மக்கள் தங்கள் அரசனை வீரபாண்டியன் வெட்டியதால் மனம் கொதித்து நிற்கிறார்கள். அந்த நெருப்பை நாம் சிறிது விசிற வேண்டும், அவ்வளவுதான்.''

''எப்படி விசிறுவது?''

''விசிறி கொண்டுதான்.''

அண்ணன் பல்லவராயன் பேரமைச்சரை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். ''என்ன பார்க்கிறீர்? விசிறி கொண்டுதான் விசிற வேண்டும். அந்த விசிறி காரிவளவன் தான்!'' என்று சொல்லிய பேரமைச்சர் சற்றுப் புன்முறுவல் பூத்தார்.

''காரிவளவன் இப்பொழுது எங்கிருக்கிறான்?'' என்று கேட்டான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

''எங்கிருக்கிறானென்று புரியவில்லை. பொன்னமராவதியிலிருந்து வந்த ஒற்றர்கள் அவன் சுவடு தெரியாமல் மறைந்துவிட்டதாகச் சொல்கிறார்கள். அவனை எப்படியும் கண்டுபிடித்து விடலாம். கன்னிமாட முற்றுகை முடிந்ததும் அவன் எங்கிருந்தாலும் வந்து அபராஜிதனோடு சேர்ந்து கொள்வான். முற்றுகை முடிந்ததும் நீர் அபராஜிதனைச் சந்தித்தால் காரியம் முடிந்தது என்று நினைக்கிறேன்.''

''அபராஜிதன் இதில் என்ன செய்ய முடியும்?''

''புரட்சிக் கொடியைப் பாண்டிய நாட்டில் யாராவது உயர்த்த வேண்டுமல்லவா?''

''ஆம்.''

''அதை உயர்த்தக் கூடியவன் பாண்டிய சேனாதிபதி அபராஜித பல்லவன் ஒருவன்தான். அவன் வீரபாண்டியனின் உறவினன். ராஜ குடும்ப ரத்தம் அவன் உடம்பிலும் ஓடுகிறது. அவனைக் கொண்டுதான் நாம் சிங்கள ஆதிக்கத்தை ஒழிக்க வேண்டும். அபராஜிதன் பெயரால் பொன்னமராவதியில் புரட்சிக் கொடி உயர்த்தப்படும். அவனுக்குப் படை திரட்டிக் கொடுப்பான் காரிவளவன். அபராஜிதன் கொடி பொன்னமராவதியில் உயர்ந்தால்...'' என்ற பெரிய பல்லவராயரின் வார்த்தைகளில் குறுக்கே புகுந்த அண்ணன் பல்லவராயன், ''மதுரையிலும் கிளர்ச்சி நடக்கும். வீரபாண்டியன் மேலை மங்கலத்திலிருந்து திரும்பியபோது ஏற்பட்ட எழுச்சியை நானே நேரில் பார்த்தேன்.'' என்றான்.

ஆம் என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்த பெரிய பல்லவராயர், ''படைத் தலைவரே! பாண்டிய நாட்டு நிலைமை மிகச் சிக்கலானது. சரியாக நாம் தீர்க்காவிட்டால் சோழ நாடும் வெகு சீக்கிரம் பாதிக்கப்படும். இலங்காபுரன் பாண்டிய நாட்டில் விளைவித்திருக்கும் அக்கிரமங்கள் உமக்குத் தெரியும். எத்தனை ஊர்களை அவன் தீக்கு இரையாக்கியிருக்கிறான். எத்தனை கோவில்களை இடித்துத் தள்ளியிருக்கிறான், எத்தனை பாண்டியப் பிரஜைகளைச் சிறைபிடித்து அடிமைகளாகக் கப்பலேற்றிச் சிங்களத்துப் புத்த விஹாரங்களில் வேலை செய்ய விட்டிருக்கிறான் என்பதை நான்

உமக்குச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. சோழ நாடும் அந்தக் கதிக்கு உள்ளாக வேண்டாமென்றால் நாம் பாண்டிய நாட்டை இந்தப் பெரிய அரக்கர்கள் கைகளிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும்,'' என்று சொல்லிய பேரமைச்சரின் கண்கள் ஏதோ பெரிய கனவைக் காண்பதுபோல் வெறித்துப் பார்த்தன.

தமிழ்நாட்டின் பிற்காலத்தை நினைத்துப் பேரமைச்சரின் உள்ளம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென அறிந்த சோழப்படைத் தலைவனான அண்ணன் பல்லவராயன், அவரைச் சற்று நேரம் அந்தச் சிந்தனையிலேயே திளைக்க விட்டு மௌனமாக இருந்துவிட்டுக் கடைசியாகக் கேட்டான்: ''பேரமைச்சரின் உத்தரவு என்ன, நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?''

பேரமைச்சரின் கண்கள் அந்த அறையிலிருந்த புலியின் சிலையைச் சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. பிறகு படைத் தலைவன்மீது திரும்பின. அந்தக் கண்கள் ஜாஜ்வல்யமாக ஜொலித்ததைக் கண்ட அண்ணன் பல்லவராயன், ''தாங்கள் மரப் பலகையில் வரைந்துள்ள யானை, குதிரை, காலாள் சித்திரங்களின்படி ஆங்காங்கு அந்தந்தப் படைகளை நிறுத்தி வைக்கிறேன். அவை அனைத்தையும் நீங்கள் பாண்டிய நாட்டு வடக்கெல்லையில் போட்டிருப்பதையும் கவனித்தேன்!'' என்றான்.

''அந்தக் குறிப்புக்களின்படியே சோழப் படைகள் போருக்குச் சித்தமாகட்டும். போர் ஏற்பாடுகளைப் பகிரங்கமாகவே செய்யுங்கள். நாம் போருக்குத் தயாராவது இலங்காபுரனுக்குத் தெரியட்டும்!'' என்று உத்தரவிட்டார் பேரமைச்சர்.

''தெரிய வேண்டுமா?''

''கண்டிப்பாகத் தெரிய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவர் சோழ நாட்டை விட்டு நகரமாட்டார் என்று இலங்காபுரன் நினைப்பான். அவன் அப்படி நினைத்து உம்மைப் பாண்டிய நாட்டில் எதிர் பார்க்காத சமயத்தில் நீர் பாண்டிய நாட்டுக்குள் நுழைய வேண்டும்.''

''உத்தரவு!''

''ரகசியமாகப் பாண்டிய நாட்டுக்குள் நுழைந்து கன்னி

பத்தாவது மாதம் பத்து பவுண்ட் எடையில்...

நான் 5'ம் வகுப்பு வரை மதுரையிலுள்ள வெள்ளியம்பலம் பள்ளியில்தான் படித்தேன். அப்போது எங்கள் வீட்டில் என்னையும் சேர்த்து இரண்டு குழந்தைகள் தான். ஆனால், இதற்கு மேல் இன்னொரு குழந்தை பிறந்தால் அதை வளர்க்க முடியாத அளவிற்கு வறுமை எங்கள் குடும்பத்தை வாட்டியது. ஆனால் விதியை வெல்ல யாரால் முடியும்?

என் தாயார் கர்ப்பமானார். 'அபார்ஷன்' செய்து கொள்வதற்கோ என் தாயாரிடம் வசதி இல்லை. உடனே மீனாட்சி அம்மன் கோவிலின் சுற்றுப் பிராகாரத்தைக் காலையில் 5 தடவையும், மாலையில் 5 தடவையும் சுற்றினார்கள். ஏன் தெரியுமா? இப்படிச் சுற்றுவதன் மூலமாவது 'அபார்ஷன்' ஆகிவிடாதா என்றுதான். ஆனால் இயற்கையை வெல்ல யாரால் முடியும்? சரியாகப் பத்தாவது மாதம் 10 பவுண்டு எடையில் ஓர் அழகான ஆண் குழந்தை பிறந்துவிட்டது. கஷ்டத்தோடு கஷ்டமாக அந்தக் குழந்தையையும் சேர்த்தே வளர்த்தோம். அந்தக் குழந்தை இன்று தமிழ்ப் படவுலகில் பிரபல டைரக்டர்களில் ஒருவராகத் திகழ்கிறது. அந்தக் குழந்தை வேறு யாருமல்ல. டைரக்டர் மணி ரத்னம்தான்.

(மதுரை திருப்பாவை – திருவெம்பாவை இசை விழாவில் பட அதிபர் ஜி. வெங்கடேசுவரன் பேசக் கேட்டவர்: திசை. முத்து.)

மாடத்துக்குச் செல்லும்.''

''சரி.''

''கன்னிமாடத்தில் அபராஜி தனைச் சந்தித்து இந்த ஓலையைக் கொடும்,'' என்று பேரமைச்சர் உத்தரவோடு உத்தரவாகத் தமது மடியிலிருந்து ஓலையொன்றையும் எடுத்துக் கொடுத்தார்.

படைத் தலைவனான அண்ணன் பல்லவராயன் அந்த ஓலையைப் பிரித்துக் கூடப் பார்க்காமல் மடியில் வைத்துக் கொண்டு, ''போர் விஷயமாக மன்னரை நேரில் கலந்து பேச வேண்டிய அவசியமிருக்கிறதா?'' என்று விசாரித்தான்.

''தேவையில்லை. நான் மன்னருக்குச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்,'' என்று கூறிவிட்டார் பேரமைச்சர்.

மீண்டும் ஒரு சந்தேகம் கேட்டான் படைத் தலைவன், ''மாதவி கூடலுக்குப் போகிறாளே!'' என்று.

''அவளைப் பற்றி நீர் கவலைப்பட வேண்டாம்!'' என்றார் பேரமைச்சர்.

''அவளும் ராஜதந்திரம் அறிந்தவளாயிற்றே!''

''அவளைக் கவனித்துக்கொள்ளக் கருணாகரத் தேவனை அனுப்பியிருக்கிறேன்,'' என்று சொன்னார் பேரமைச்சர்.

பேரமைச்சர் சகல விவரங்களையும் முன்கூட்டியே தீர்மானம் செய்திருப்பதைக் கண்ட அண்ணன் பல்லவராயன் அத்துடன் மந்திராலோசனை அறையிலிருந்து வெளியேறித் தனது அலுவல்களைக் கவனிக்கச் சென்றான். அன்றிலிருந்து நான்கைந்து நாட்கள் வரை படைத் தலைவன் மாளிகை திமிலோகப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. படைத் தலைவன் தூதர்கள் நாலா பக்கத்திலும் பறந்தார்கள். ஒரு வாரத்திற்குள் சோழ நாட்டில் படை நடமாட்டம் பலத்து விடவே மக்கள் எந்த நிமிஷத்திலும் போர் நேரலாம் என்ற பீதியால் கலங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். சோழப் படைகள் பாண்டிய நாட்டு எல்லையில் குவிக்கப் படுகிறதைக் கண்ட இலங்காபுரனும், 'இந்தச் சமயத்தில் வீரபாண்டியன் கன்னி மாட முற்றுகையில் காலங்கழிக்கிறானே', என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அந்த முற்றுகையை ஒருவிதமாக முடித்துத் தீர்க்க மிக விபரீதமான ஓர் ஏற்பாட்டை விக்ரம பாண்டியன் கொண்டிருந்ததைக் கன்னிமாடத்திலிருந்த கார்குழலியே அறியவில்லையே! தொலை தூரத்தில் மதுரையிலிருந்த இலங்காபுரன் எப்படி அறிவான்? பேரமைச்சர் அண்ணன் பல்லவராயனுடன் பேசிய எட்டு நாட்கள் கழித்து ஒன்பதாவது நாள் இரவில் விபரீதமான தன் யோசனையை நிறைவேற்ற விக்ரம பாண்டியன் மெல்லக் கன்னிமாடத்தின் இருளடர்ந்த இடத்தில் சென்று அன்றொரு நாள் கள்வனுடன் பேசிய முல்லைக் கொடியின் பக்கத்திலேயே நின்றான். சில நிமிடங்களுக்கெல்லாம் அவனை நோக்கி ஓர் உருவமும் மெல்ல வந்து அவனுடன் ஏதோ பேசத் தொடங்கியது.

(தொடரும்)

வருங்கால முதல்வர்

வாழ்க

சமீபத்தில் மதுரையிலுள்ள ஒரு தியேட்டரில் நான் படம் பார்க்கச் சென்றிருந்தபோது, தமிழக அரசு செய்தியில் கலைஞர் கருணாநிதியைக் காட்டியதும், 'வருங்கால முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் வாழ்க!' என்ற கோஷம் காதைப் பிளந்தது. பாவம்! 13 வருட பழக்க தோஷம் அவர்களை விட்டுப் போகவில்லை.

—திசை மீனாட்சி

''சார்! எனக்குப் பழைய செக்ஷனே குடுத்துடுங்க!''

''ஏன்யா?''

''புது செக்ஷனில் பயங்கரமான கனவெல்லாம் வருது.''

—ஞா. ஞானமுத்து

நீங்கள் தொலைக்காட்சியின் காலை ஒளிபரப்பைக் காணும் ஒவ்வொரு நாளும் நம்மிடையே உள்ள பந்தம் வலுப்பெறுகிறது. ஏனென்றால் நாங்கள் இந்தியத் தொலைக்காட்சிக்கான சாதனங்களை வழங்குவதில் நாட்டில் முதலிடம் வகித்து, தொலைக்காட்சி நாட்டின் மூலை முடுக்களிலும் பரவி, 70% மக்களை அடைய உதவி இருக்கிறோம்.

இந்தியத் தொலைக்காட்சிக்குத் தேவையான குறைந்த சக்தி, மத்திய அளவு மற்றும் அதிக சக்தி டிரான்ஸ்மிட்டர்கள், கேமெரா செயின்கள், டெலிசினி சாதனங்கள், மானிட்டர்கள், ஸாடிலைட்டோடு இணைக்க உதவும் டெர்மினல்கள் போன்ற பல்வேறு ஹார்டுவேர் சாதனங்களையும் நாங்கள் வழங்கியிருக்கிறோம். இதைத் தவிர வெளிப்புறப் படப்பிடிப்பு மற்றும் ஒளிபரப்பிற்கு உதவும் 'ஒபிவான்' என்னும் வாகனங்களையும் நாங்கள் தயாரித்து அளித்திருக்கிறோம். ஆம் உயர்தொழில் நுட்பத்தை உங்கள் சேவையிலே வைத்து தொலைக்காட்சி காணும் ஒவ்வொரு நொடியையும் நினைவில் நிற்கும் அனுபவமாக்குவது நாங்கள்தான்.

இது மட்டுமல்ல, நாட்டில் முன்னணியில் நிற்கும் டிவி உற்பத்தியாளர்கள் எங்களுடைய தரமிக்க பிக்சர் ட்யூபுகளை விரும்பி வாங்குகிறார்கள்.

பாரத் எலக்டிரானிக்ஸ்: பல முகம் கொண்ட வடிவம்

நாட்டின் பாதுகாப்புக்கான, நாங்கள் வழங்கும் சாதனங்கள் நமது இராணுவம் நாட்டை விழிப்புடன் காக்க உதவுகின்றன. இந்திய வானொலிக்கு நாங்கள் வழங்கும் சாதனங்கள் பாரதத்தின் பல்வேறு குரல்கள் நாடெங்கும் ஒலிக்கச் செய்கின்றன. மேலும், தட்பவெப்ப ஆராய்ச்சிக்கான எங்கள் ராடார்கள் புயலிலிருந்து உங்களைக் காக்கின்றன. இதைத் தவிர மருத்துவத் துறை, சட்ட அமுல்பாடு, வனவியல் பாதுகாப்பு, விமானப் போக்குவரத்து, தொலை தொடர்பியல், இந்தியாவின் வானவியல் ஆராய்ச்சி, மற்றும் ரேடியோ ரிசீவர் உற்பத்தித் துறை போன்ற பல்வேறு துறைகளிலும் நாங்கள் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறோம். நமது நாட்டின் நல் வளர்ச்சிக்கு நாங்கள் ஆற்றும் பணிகள் இன்னும் பல.

R.K.SWAMY/BE/4013 TAM

भारत इलेक्ट्रॉनिक्स
BHARAT ELECTRONICS

க்வாலிட்டி. டெக்னலஜி. இன்னோவேஷன்.

K

கன்னி மாடம்

25-5-81

50. பரிவும் பரிகாரமும்

இருளை ஜீவராசிகளின் அமைதிக்காகவே கடவுள் படைத்திருக்கிறார். பகலில் ஓடியாடி உழைக்கும் ஜீவராசிகள் உறங்கி ஓய்வெடுத்து, இந்திரியங்களுக்கு அமைதியளித்து உழைப்பினால் விரயமான சக்தியை மீண்டும் பெறுவதற்காகவே இரவைப் படைத்திருக்கிறார். இயற்கையின் இந்த நியதியையும் அதிசயத்தையும் சில ஜீவராசிகள் உடைத்துக் கொண்டன. சாதுப் பிராணிகளைக் கொன்று ஜீவிக்கும் துஷ்ட மிருகங்கள் இரவைப் பகலாகவும், பகலை இரவாகவும் மாற்றிக்கொண்டன. மிருகராசியில் மட்டும் அந்தக் கொலைத் தொழில் நின்றிருந்தால் உலகம் அதிக சீர்கேடு அடைந்திருக்காது. ஆறறிவு படைத்த மனித வர்க்கத்திலும் துஷ்ட மிருகங்கள் ஏற்பட்டதால் கொலைத் தொழிலும் ஏற்பட்டது. கொலைத் தொழில் ஏற்பட்டதால் ரகசியமும் சதியும் ஏற்பட்டன. ரகசியத்துக்கும் சதிக்கும் இருள் தேவையாயிற்று. இருளடைந்த உள்ளங்கள் இருளடைந்த இரவையும் இடங்களையும் தேடின. ஆகவே, இருளடைந்த தன் திட்டத்துக்கு விக்ரம பாண்டியன் இருளடைந்த அந்த இரவையோ, இருள் மிகப் பயங்கரமாக ஆக்கிக் கொண்டிருந்த அந்த முல்லைக் கொடியின் மறைவையோ நாடியதில் வியப்பேதும் இல்லையல்லவா?

வீரபாண்டியன் அம்பின் மூலம் அபயமளித்த நாளாகவே மெள்ள மெள்ளக் கள்ளர்களின் மனத்தைக் கலைத்துக் கோட்டையை எதிரியிடம் அளிக்கத் தீர்மானித்துவிட்ட விக்ரம பாண்டியன், அடுத்து வந்த ஒன்பது நாட்களுக்குள் தன் சதித் திட்டத்தைப் பெரிதும் உருவாக்கி விட்டிருந்தான். மிகுந்த எச்சரிக்கையுடனும் பயத்துடனும் கள்ளர்களை அணுகிய அவன் முதலில் பகிரங்கமாகத் தன் திட்டத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்காமல் வீரபாண்டியன் படைபலத்தைப் பற்றியும் கோட்டையிலிருக்கும் படைகளின் பலவீனத்தைப் பற்றியும் சாதாரணமாகப் பேச ஆரம்பித்தான். கள்ளர்கள் தன் பேச்சில் வெறுப்பு ஏதும் காட்டாமல் காது கொடுப்பதையும், சில சமயங்களில் தன்னை ஆமோதிப்பதையும் கண்ட விக்ரம பாண்டியனின் துணிச்சல் நாளடைவில் அதிகமாகவே, கள்ளர்களின் நலனில் அதிக அக்கறையுள்ளவன் போல் நடிக்க ஆரம்பித்து, அவர்களது நிராதரவான நிலை கண்டு வருந்துவது போல் பாசாங்கு செய்தான். சில சமயங்களில் அவர்கள் நிலைக்குத் தானே காரணம் என்பதையும் சொல்லிக் காட்டி அவர்கள் காது கேட்கும் படியாகத் தன்னைக் கண்டபடி நொந்து கொண்டான். இரவு நேரங்களில் சமயம் அகப்படும் போதெல்லாம் கள்ளர்கள் கும்பலாக உட்கார்ந்திருக்கும் இடங்களுக்குச் சென்று அவர்கள் சம்பாஷணையில் தானும் கலந்து கொண்டான். கள்ளர்களிலொருவன் காணாது போன விஷயத்தைப் பற்றி அவர்களிடம் பகிரங்கமாகவே ஒரு நாள் பிரஸ்தாபித்தான். தங்களில் ஒருவன் திடீரென மறைந்து விட்டதற்கு விக்ரம பாண்டியன்தான் காரணமென்பதை அறியாத கள்ளர்கள், ''ஆமாம்! எப்படி மறைந்தான்? எங்கு போனான்?'' என்று வினவினார்கள்.

''எங்கும் போயிருக்க முடியாது. எப்படிப் போக முடியும்? கோட்டைக் கதவுகள்தான் இரவும் பகலும் சாத்தப் பட்டுக் கிடக்கின்றனவே. ஆகவே, யாரும் வெளியில் போகவில்லையென்பது மட்டும்

சாண்டில்யன்

திண்ணம்,'' என்றான் விக்ரம பாண்டியன்.

''வெளியே போகாவிட்டால்?'' என்று சந்தேகத்துடன் கேள்வியை வீசினான் ஒரு கள்ளன்.

''கோட்டைக்குள்ளேயே மறைந்திருக்க வேண்டும்,'' என்றான் விக்ரம பாண்டியன்.

கள்ளர்களின் முகத்தில் சந்தேகச் சாயை படரலாயிற்று. ''கோட்டைக்குள்ளே இருப்பவன் எப்படி மறைய முடியும்?'' என்று வினவினான் ஒரு கள்ளன்.

விக்ரம பாண்டியன் விஷமமாகச் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்: ''மறைவதற்கா வழியில்லை? ஆயிரம் வழிகளில் மறையலாம், உலகத்திலிருந்து கூட மறைந்துவிடலாம்.''

விக்ரம பாண்டியன் எதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறான் என்பதைக் கள்ளர்கள் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டார்கள். இருந்தாலும் சந்தேகத்தைச் சரிசெய்து கொள்ள ஒருவன் பச்சையாகவே கேட்டான். ''காணாமற் போனவன் கொல்லப்பட்டானென்று சொல்கிறீர்களா?''

கேள்வி கேட்ட கள்ளனைச் சற்று நேரம் உற்று நோக்கிய விக்ரம பாண்டியன், ''அப்படியேதும் நான் சொல்லவில்லையே. கோட்டை பலமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோட்டைச் சுவர்களைத் தாண்டி யாரும் வெளியே போக முடியாது. போக வேண்டுமானால் ஆகாய மார்க்கமாகத்தான் போக வேண்டும். ஆகாயத்தில் உடல் பறக்க முடியாது. ஆனால் உயிர் பறக்க முடியும்!'' என்று சொல்லிப் புன்முறுவலொன்றையும் வீசினான்.

கள்ளர்கள் திக்பிரமையடைந்தார்கள். ''காணாமற் போன கள்ளன் கொலை செய்யப்பட்டானென்றால் யார் கொன்றிருக்க முடியும்? எதற்காகக் கொல்லப்பட்டான்?'' என்று கேட்டான் மற்றொரு கள்ளன்.

''என்னை எதற்காகக் கேட்கிறீர்கள்? நானா இங்கு தலைவன்?'' என்ற இன்னொரு சந்தேக விதையையும் அங்கு விதைத்துவிட்டுச் சென்றான் விக்ரம பாண்டியன்.

இப்படியே தொடர்ச்சியாகக் கள்ளர்களுடன் உறவாடி, அவர்கள் இதயங்களைக் கலைத்துவிட்ட விக்ரம பாண்டியன் ஒன்பதாவது நாள் இரவு, அடுத்த கட்டத்தைச் சரி செய்யத் தன் பாய்ச்சிகளை உருட்டத் தொடங்கி

மெள்ள முல்லைக் கொடியருகில் வந்து யாரையோ எதிர்பார்த்து நின்றான். அவன் எதிர்பார்த்த பேர்வழியும் மெள்ள மெள்ள அப்புறமும் இப்புறமும் பார்த்துக் கொண்டு அவனை அணுகி வந்து, ''பாண்டிய மன்னனே! என்னை எதற்காக அழைத்தீர்கள்? அதுவும் இந்த இரவில், இந்த இடத்தில், இத்தனை ரகசியமாக ஏன் சந்திக்கவேண்டும்?'' என்று வினவினான்.

''மார்க்கீயா! மெள்ளப் பேசு. யாராவது நம்மைப் பார்த்தால் தலை போய்விடும்,'' என்று கூறிவிட்டு ஜாக்கிரதை என்பதற்கு உதடுகளில் ஆள்காட்டி விரலையும் வைத்து எச்சரித்தான் விக்ரம பாண்டியன்.

''நாம் யாருக்குப் பயப்பட வேண்டும்? எதற்காகப் பயப்பட வேண்டும்? அப்படித் தலை போகிற காரியம்தான் என்ன?'' என்று மறுபடியும் சற்றுச் சீற்றத்துடனேயே வினவினான் மார்க்கீயன்.

''மார்க்கீயா! தலை போகிற காரியம்தான். இல்லாவிட்டால் இப்படி ரகசியமாக உன்னை வரவழைப்பேனா?'' என்று சமாதானப்படுத்த முயன்றான் விக்ரம பாண்டியன்.

ஆனால் ரர்ட்சதன் போல் பிரும்மாண்டமாக நின்ற மார்க்கீயன் சமாதானப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ''தலை போகிற காரியங்களில் தங்களுக்குப் பழக்கமுண்டு என்பது எனக்குத் தெரியும்,'' என்றான் இகழ்ச்சியும் கடுமையும் நிறைந்த குரலில்.

''எனக்குப் பழக்கமா?''

''ஆமாம், மன்னவா. அதை முன்பே புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன்.''

''முன்பே புரிந்து கொண்டிருக்கிறாயா?''

''ஆமாம். என் சொந்த விஷயத்தில்.''

''உனக்கு நான் என்ன தீங்கு செய்தேன்?''

''மனத்தைத் தொட்டுப் பாருங்கள். கோட்டைத் தலைவனைத் தூக்கியதற்காக விசாரணை நடந்தது உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதல்லவா?''

''இருக்கிறது.''

''அப்பொழுது என் தலையை

வாங்கச் சொல்லிச் சிபாரிசு செய்தவர் தாங்கள்தான். அது தலைபோகிற காரியமென்று நான் தங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை.''

விக்ரமபாண்டியன் ஒரு வினாடி மௌனமாயிருந்தான். ''என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?'' என்று உஷ்ணமாகக் கேட்டான் மார்க்கீயன்.

''யோசிப்பதற்கு நிறைய இருக்கிறது, மார்க்கீயா. உன்னைக் கொல்ல வேண்டுமென்று நான் யோசனை சொன்னது உண்மைதான். ஆனால் அந்தக் கட்டளை நிறைவேறாது என்பது எனக்குத் தெரியும். இதைச் சொன்னால் யார் நம்புவார்கள்?'' என்று அலுத்துக் கொண்டான் விக்ரமபாண்டியன்.

''உங்களுக்குத் தெரியுமா?''

''கண்டிப்பாகத் தெரியும்.''

''எப்படித் தெரியும்?''

''அப்பொழுது கோட்டைக்கு நானே தலைவன். உத்தரவை நிறைவேற்றுவதாயிருந்தால் நான்தானே நிறைவேற்றியிருக்க வேண்டும்.''

''நிறைவேற்றியிருக்க மாட்டீர்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்?''

''யோசித்துப் பார்த்தால் உனக்கே தெரியும், மார்க்கீயா.''

ஒரு சூப்பர் ஸ்டார் தன் மனைவியை 'ஜில்லு' என்றுதான் அழைப்பாராம். அந்த ஜில்லு பெயர் புதுமையாக இருக்கிறது என்பதற்காக, தான் இயக்கும் 'சூப்பர் மேன் சுப்ரமணி' படத்தில் நடிக்கும் புதுக் கதாநாயகிக்கு 'ஜில்லு' என்று பெயர் வைத்துவிட்டார். யார்? தயாரிப்பாளர் ஷீலா.

—மணிப் புறா

''இதில் யோசிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?''

''நிரம்ப இருக்கிறது. உனக்கு எதற்காக அந்தத் தண்டனை கொடுக்கக் குழலி இஷ்டப்பட்டாள்?''

தூக்கிவாரிப் போட்டது மார்க்கியனுக்கு. ''இளவரசி இஷ்டப் பட்டார்களா? நீங்கள்தானே தண்டனை விதித்தீர்கள்?'' என்றான்.

''அவள் இஷ்டத்தை நான் பகிரங்கமாகச் சொன்னேன்.''

''இளவரசியின் இஷ்டம் உங் களுக்கு எப்படித் தெரியும்?''

''சரியாகக் கவனித்திருந்தால் உங்களுக்குப் புரிந்திருக்கும். இளவரசியின் மனம் இந்தப் பாண்டிய நாட்டுப் பிரபு விடம் லயித்திருக்கிறது. அவன்மீது நீ பாய்ந்து அவனைக் கொல்ல முயன்றிருக்கி றாய். அவனைக் கொல்ல முயன்ற உன்னை இளவரசி என்ன செய்ய இஷ்டப் படுவாள் மார்க்கியா?'' என்று விஷமமாகப் பேசினான் விக்ரம பாண்டியன். அத்துடன் நிற்காமல் மேலும் சொன்னான்: ''என் தண்டனையைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் நீ மட்டும் கூச்சலிடாமலிருந்தால் உன்னைச் சிறைகூடத்துக்கு அனுப்பியிருப்பேன். ஏதாவது சாக்குச் சொல்லித் தண்டனையைத் தாமதித்திருப்பேன். எல்லாவற்றையும் நீதான் கெடுத்தாய்.''

''இத்தனையும் நீங்கள் எதற் காகச் செய்ய வேண்டும்?'' என்று மார்க்கியன் கேட்டான்.

''பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவிடம் எனக்குள்ள வெறுப்பினால்,'' என்றான் விக்ரம பாண்டியன்.

பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவை விக்ரம பாண்டியன் வெறுக்கும் காரணம். மார்க்கியனுக்கு நன்றாக விளங்கியே இருந் தது. ஆகையால் சற்று நேரம் ஏதோ சிந்தித்தான். அவன் சிந்தனைக்கு இடங் கொடாமல் விக்ரம பாண்டியன் அவனுக்கு மேலும் தூபம் போடத் தொடங்கி, ''அத்தனையையும் நீ கெடுத்தாய் மார்க்கியா! என்னைப் புரிந்து கொள்ளாத தால் சீறினாய். அவனைக் கோட்டைக்குத் தலைவனாக்கினாய். இப்பொழுது அந்தப் பிரபுவுடன் அவன் நண்பனும் சேர்ந்து கொண்டான். கோட்டையில் ஐம்பது வீரர்கள் இருந்தது போய் நூற்றைம்பது வீரர்கள் சேர்ந்தார்கள். கோட்டைக் காவலன் கை இப்போது ஓங்கி நிற்கிறது. போதாக்குறைக்கு இளவரசியையும் மயக்கித் தன் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டான். அந்தச் சாமியாரும் அவன் சொற்படி ஆடுகிறான். எதிரே காட்டி லிருக்கும் அபாயத்தை அறியாத வீரர்கள் அவன் வார்த்தைகளை வேதவாக்காக நம்புகிறார்கள். பலிக்குச் செல்லும் ஆடுகள்கூடப் பூசாரியின் உடுக்கையடியி லும் பாட்டிலும் மயங்கித்தான் நிற்கின் றன.''

விக்ரம பாண்டியன் மனப் போக்கை மார்க்கியன் சரியாகப் புரிந்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. புத்தி குழம்பியிருந்ததற்கு அறிகுறியாக மார்க்கியன் முகம் சிறிது சுளித்துப் பிறகு சரிப்பட்டது. ''இதைப் பற்றி இப்பொழுது யோசித்து என்ன பயன்?'' என்றான் மார்க்கியன்.

''என்ன ஆனாலும் சரி, இந்தப் பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவின் பிடிவாதத் திற்காகக் கோட்டையிலுள்ள வீரர்களை காவு கொடுப்பதில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன்.''

''அதை எப்படி நாம் தடுக்க முடியும்? எதிரிகள் தாக்கினால் நாம் மடிய வேண்டியதுதானே?''

''அவசியமில்லை மார்க்கியா! தர்ம யுத்தமானால் நாம் எதிரிகளை எதிர்த்து நின்று மாளுவதுதான் நீதி. ஆனால் இது தர்ம யுத்தமல்ல. எந்தக் கொள்கைகளுக்காகவும் நடக்கவில்லை. பெண்ணுக்காகப் போர் நடக்கிறது. இதில் என் உரிமையைக்கூட மறக்க நான் தயாராயிருக்கிறேன். உன்னையும் கள்ளர்களையும் அமர்த்தியது நான். நீங்கள் பிழைத்தால் போதும்; பிழைக்க வைப்பது என் கடமையும்கூட.''

போட்டி முடிவு:

புதுக்கோட்டையிலிருந்து சுமார் இருபது மைல் தூரத்தில் இருக்கும் மெய்யபுரம் ஆரம்பப் பள்ளியில் நான் நான்காவது படித்துவிட்டு நின்று விட்டேன். எங்கள் ஊர்ப் பக்கத்துக் கிராமம். ஓர் நாள் நான் மஞ்சுவிரட்டுப் பார்த்துவிட்டு அந்த வழியாக வந்தபோது ஒரு புதிய வாத்தியார் நிற்பதைக் கண்டேன்.

அங்கு படிக்கும் மாணவச் சிறுவர்கள் என்னைக் கண்டதும், ''சார்! இவன் இங்குதான் படித்தான். இப்பொழுது வருவதேயில்லை,'' என்று வாத்தியாரிடம் 'வத்தி' வைத்து விட்டார்கள்.

அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

''நீ ஏன் பள்ளிக்கு வரவில்லை?'' என்று புது வாத்தியார் கேட்டார். எங்கள் வீட்டின் நிலைமை சரியில்லை என்றும் அதனால் என்னை அனுப்புவதில்லை என்றும் கூறினேன்.

''இன்று முதல் நீ இங்கே படிக்கிறாய். வீட்டுக்குச் சொல்லி அனுப்புகிறேன்,'' என்று கூறி, பள்ளியிலேயே என்னைத் தன்னுடன் தங்க வைத்துக்கொண்டு விட்டார். வீட்டுக்கும் சொல்லி அனுப்பி விட்டார். வீட்டிலுள்ளவர்கள் வந்து கேட்டதற்கும் அவரே பதில் சொல்லி விட்டார். அதன் பிறகுதான் எனக்குக் கல்விக் கண் திறந்தது. அவர் யார்?

அவர்தான் முன்னாள் ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியரும் பிறகு சினிமா நடிகராகவும் சிறந்த பாடகராகவும் விளங்கிய வி.வி. சடகோபன் அவர்கள்.

● ரூ. 20 பரிசு பெறுபவர்:
—ஏ.ஆர். சண்முகநாதன், சென்னை—32

''கடமையை நிறைவேற்ற என்ன செய்திருக்கிறீர்கள்?''

''என்ன செய்திருக்கிறேனென்று என்னைக் கேட்காதே, மார்க்கீயா! உயிரையோ, அந்தஸ்தையோ எதையுமே மதிக்காமல் பல காரியங்கள் செய்திருக்கிறேன். ஆனால் அவை பலனடைந்து, கள்ளர்கள் பிழைக்க வேண்டுமானால் உன் உதவி வேண்டும். கள்ளர்கள் ஆதரவும் வேண்டும்.''

கள்ளர்களிடம் விக்ரமபாண்டியன் காட்டிய பரிவைக் கண்டு அசந்து போனான் மார்க்கீயன். ''கள்ளர்களிடம் நீங்கள் இவ்வளவு அக்கறை காட்டுவீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியாது, பிரபு!'' என்று வாய் விட்டும் சொன்னான்.

''இதில் அக்கறை ஏதுமில்லை மார்க்கீயா! முன்பு சொன்னேனே அதுபோல் இது என் கடமை. நான் அழைத்து வந்தவர்களை நான் பலியிடக் கூடாது. அவ்வளவுதான் விஷயம்.''

மார்க்கீயன் மீண்டும் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். வெகு நேரம் சிந்தித்து விட்டுக் கேட்டான்: ''கள்ளர்களைத் தப்புவிக்க ஏதாவது வழியிருக்கிறதா?'' என்று.

''வழியை யோசிக்காமலா உன்னை இந்த இடத்திற்குக் கூப்பிட்டேன்!''

''என்ன வழி?''

''ஒரே வழிதான் மார்க்கீயா! எதிரியிடம் சரணாகதியடைவதைத் தவிர வேறு என்ன வழி இருக்கிறது?''

''வீரபாண்டியனிடம் சரணடையக் கோட்டைத் தலைவர் ஒப்புக் கொள்வாரா?''

''அவரைக் கேட்டாலல்லவா அவர் ஒப்புக் கொள்வதற்கும் நிராகரிப்பதற்கும்.''

''கேட்காமல் எப்படிப் படைகள் சரணடைய முடியும்?''

''அவர் வருவதற்கு முன்பு இங்கு கோட்டைத் தலைவன் யார்?''

''தாங்கள்தான்.''

''மீண்டும் என்னையே தலைவனாக்கி விடுங்கள். அல்லது தலைவனாக நினைத்துச் சொன்னபடி கேளுங்கள்.''

''கள்ளர்களை நீங்கள் காப்பாற்றுவதானால் நீங்கள் எதைச்

சொன்னாலும் கேட்கிறேன். அவர்களை அழைத்து வந்தது நான். அவர்களை உயிருடன் ஊருக்கு அனுப்ப வேண்டியதும் என் பொறுப்பு.''

''உயிருடன் மட்டுமல்ல மார்க்கியா. பணத்துடன் அனுப்பலாம்; அதற்கும் நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்.''

''அப்படியானால் உங்கள் வார்த்தைக்கு நான் ஏன் மறுப்புச் சொல்லப் போகிறேன்!'' என்றான் மார்க்கியன்.

மார்க்கியன் மனத்தை மாற்றி விட்டதால் உள்ளூர உவகை பொங்க மகிழ்ச்சிப் பரவசனான விக்ரமபாண்டியன் மேலுக்கு அதைக் காட்டாமல் தன் திட்டத்தை அவிழ்க்கத் தொடங்கி, ''மார்க்கியா, கோட்டைக் கதவுகளுக்கு அருகிலும், கதவுகளுக்கு மேலுள்ள கோட்டைத் தாழ்வாரப் பகுதியிலும் யார் காவல் புரிகிறார்கள்?'' என்று கேட்டான்.

''மழவராயன் வீரர்கள்!'' என்றான் மார்க்கியன்.

''அந்த இரண்டு இடங்களிலும் மழவராயன் வீரர்களை அகற்றிக் கள்ளர்களை வைக்க முடியுமா?''

''கண்டிப்பாய் முடியும்.''

''பாண்டிய நாட்டுப் பிரபு ஆட்சேபிக்க மாட்டானோ?''

''நான் எது செய்தாலும் ஆட்சேபிக்க மாட்டார். என்னிடம்தான் அவருக்குப் பூரண நம்பிக்கையாயிற்றே.''

''சரி! நாளை இரவு உன் கள்ளர்களையே கதவுக்கருகிலேயும் மேலேயும் காவல் வை.''

''ஆகட்டும்.''

''மூன்றாவது ஜாமத்தில் கதவுகளைத் திறந்துவிடு.''

''திறந்துவிட்டால்?''

''வீரபாண்டியன் படை உள்ளே நுழையும்.''

''உள்ளே நுழைந்தால் நம்மை வெட்டிப்போட மாட்டார்களா?''

''மாட்டார்கள். அதற்கு நான் உத்தரவாதம். ஏற்கனவே இது சம்பந்தமாக வீரபாண்டியனுக்கு ஓலை எழுதி அம்பின் மூலம் எய்திருக்கிறேன்.''

இதைக் கேட்ட மார்க்கியன் புருவங்கள் சற்று ஒன்றுகூடிப் பிரிந்தன.

''உலகம் நம்மை நிந்திக்காத வகையில் காரியத்தை முடிக்க வேண்டும்,'' என்று மெள்ளத் தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னான் மார்க்கியன்.

''எப்படி?''

''தங்கள் சொற்படி கோட்டைக் கதவைத் திறக்கச் செய்து விடுகிறேன். ஆனால் நாமாகத் திறந்ததாக இருக்கக் கூடாது. கதவின் தாழ்களைத் திறந்து வைக்கிறேன். பேருக்கு ஆயுத வண்டியில் மரத்தைக் கட்டிக் கதவை உடைக்கச் சொல்லுங்கள். உள்ளே தாழ்ப்பாள் இல்லாததால் கதவு உடனே திறந்துவிடும். தவிர, எல்லோரும் கதவு மூலமாக உள்ளே வரவேண்டாம். அகழியில் இரு இடங்களில் நீண்ட மரங்களைக் குறுக்கே போட்டுப் பாலமாக்கி, அவற்றின் மீது படைகள் வரட்டும். வீரபாண்டியன் படைகள் மூன்று புறங்களில் தாக்கியதால் நாம் சரணடைய வேண்டியதாகப் பாசாங்கு செய்யலாம். எதிரிகள் உள்ளே புகுந்ததும் கள்ளர்கள் ஆயுதங்களைக் கீழே எறிந்து விடுவார்கள்,'' என்று விவரித்தான் மார்க்கியன்.

விக்ரம பாண்டியன் மெள்ள நகைத்தான். அந்த நகைப்பில் எத்தனை விஷம்! எத்தனை குரூரம்! அந்தக் குரூரத்தின் தொடர்ச்சியாக, பகிரங்கச் சிரிப்பைப் புன்முறுவலாகக் கொண்ட விக்ரமபாண்டியன், ''மார்க்கியா! இன்றிரவே நான் வீரபாண்டியனுக்குச் செய்தி அனுப்பி விடுகிறேன். நாளை மூன்றாம் ஜாமத்தில்....'' என்று இழுத்தான்.

''கோட்டைக் கதவுகளின் தாழ்கள் கழன்று கிடக்கும்,'' என்று முணுமுணுத்தான் மார்க்கியன்.

விக்ரமபாண்டியன் முகத்தில், திருப்தியின் குறி சம்பூரணமாகத் தெரிந்தது. அத்துடன் இருவரும் பிரிந்து வெவ்வேறு வழிகளில் சென்றார்கள்.

மறுநாளன்று மூன்றாவது ஜாமமும் விக்ரமபாண்டியன் துரோகச் செயலுக்குத் துணை செய்ய வெகு சீக்கிரம் வந்தது. ஏதோ ஓரிரு கோடிகளில் பாராக்காரர்கள் கூவும் சத்தம் கேட்டது. கன்னிமாடப் புறாக் கூண்டுகளுக்கு அருகிலிருந்த அறையிலிருந்து ஒரு தீபம் இப்படியும் அப்படியும் கோட்டை வாயிலை நோக்கி அசைந்தது. கள்ளர்கள் பத்துப் பேர் கோட்டைக் கதவுக்காகப் பூனை போல் நகர்ந்து, சப்தமேதும் செய்யாமல் தாழ்களைக் கழற்றினார்கள். காட்டுக்குள்ளிருந்த வீரபாண்டியன் படையும் மெள்ள அரவம் செய்யாமல் கோட்டையை நோக்கி நகர்ந்தது.

(தொடரும்)

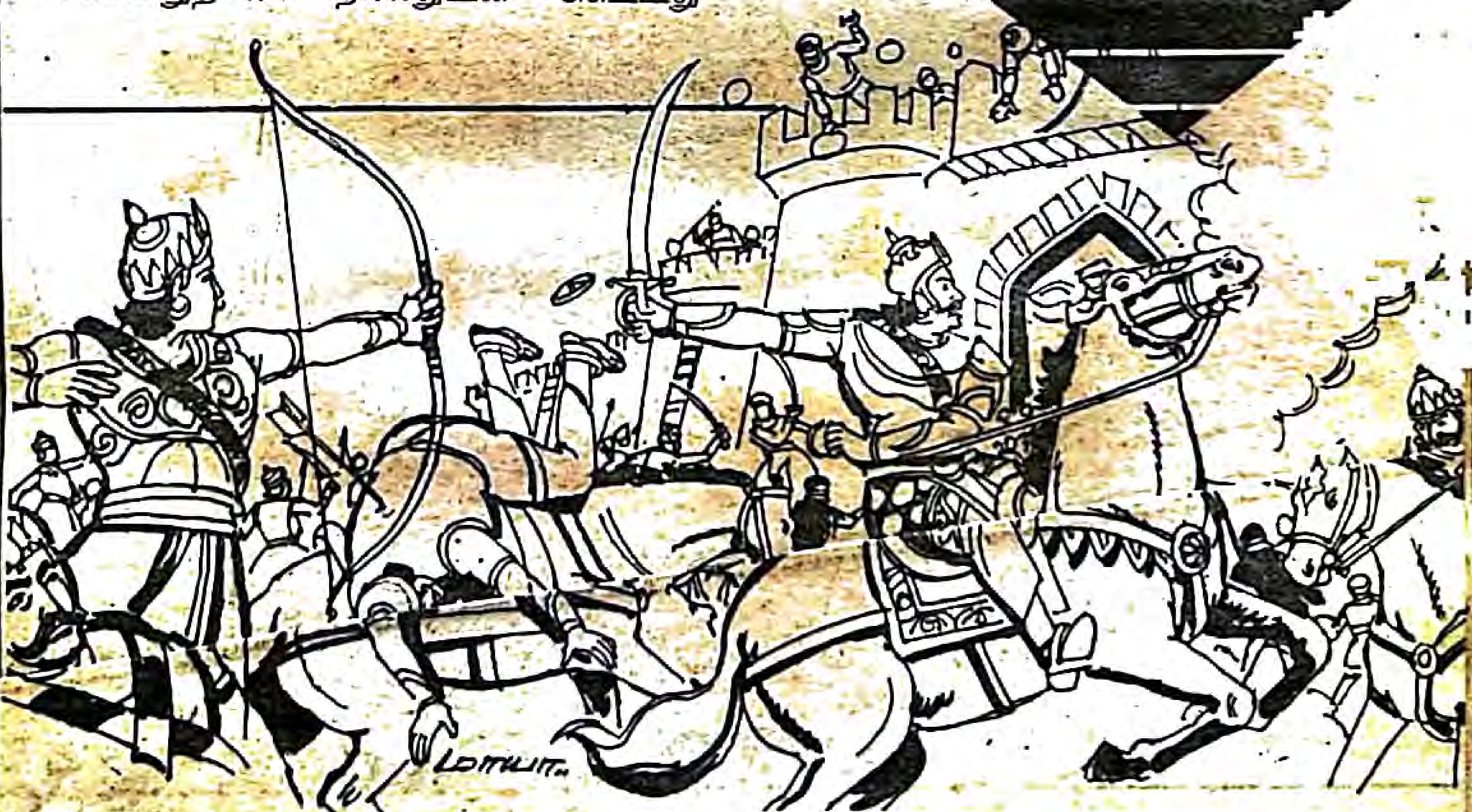
கன்னி மாடம்
கன்னி மாடம்
கன்னி மாடம்
கன்னி மாடம்
கன்னி மாடம்

51. நிலவில் விளைந்த கோரம்

கன்னிமாடக் கோட்டையைப் படு தூளாக்கிக் கார்குழலியைத் தூக்கிச் செல்ல மனக்கோட்டை கட்டிய வீரபாண்டியன், தன் படைகளை ஏவிய அதே இரவில் மூன்றாம் ஜாமத்தில் நிலவு நன்றாகத்தான் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. சாதாரண சமயத்தில் இன்பம் பயக்கவல்ல அந்த நிலவொளிகூட அடுத்து வர இருந்த நிகழ்ச்சிகளின் காரணமாக மிகக் கோர மாகவே காட்சியளித்தது. உலகத்தில் இன்பம் பயக்கும் சாதனங்களும் உண்டு. துன்பம் பயக்கும் சாதனங்களும் உண்டு. இவற்றின் குண விசேஷங்கள் தனித்தனி யாக மாறுபட்டிருந்தாலும் இவை ஒன்று சேரும்போது துன்பத்தின் தொனியே ஓங்கி நிற்கிறது. நல்லது நல்லதுதான். கெட்டது கெட்டதுதான். நல்லதுடன் கெட்டது சேரும்போது கெட்டதன் மகிமையே தலை தூக்கி நிற்கின்றது. பால் நல்லது. இன்பம் பயக்க வல்லது. ஆனால் அதில் விஷம் கலக்கும்போது விஷத்தின் குணமே ஓங்கி நிற்கின்றது. விஷம், பாலை விஷ மாக அடிக்க முடியும். பால் விஷத்தைப் பாலாக அடிக்க முடியாது. சிருஷ்டி விசித்திரங்களில் இது ஒன்று. அந்த விசித்திரத்தின் காரணமாகத்தான் அன் றிரவு காய்ந்த நிலவும் பயங்கரமாகக் காட்சியளித்தது. அடுத்த சில வினாடி களில் தன்னுடன் கலக்கப் போகும் யுத்த விஷம் எத்தனையோ உயிர்களைக் குடித்து விடப் போகிறதென்ற உண்மை, இன்பமே தோய்ந்த அந்த நிலவுக்குத் தெரியாதா என்ன?

பொதுவாக மரணப் பிடியில் இருப்பவனை இறப்பு அணுகுமுன்பாக அக்கம் பக்கத்திலுள்ள இதர உயிர் களுக்குத் தூக்கத்தை அளிக்கும் இயற்கை, காட்டிலுள்ள பட்சிகளுக்கும் மிருகங் களுக்கும் ஊர்ந்து வாழும் ஜந்துக்களுக்கும் ஆழ்ந்த நித்திரையை அளித்திருந்ததால் இரவின் பயங்கரம் மிக அதிகமாயிருந்தது. இராக் காலங்களில் ஊளையிடுவதைப் பழக்கமாகக் கொண்டிருந்த காட்டு நரி களும், அலறாமல் இருக்க முடியாத ஆந்தைகளும்கூட மூச்சு விடாமல் ஏதோ பேராபத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனபோல் மௌனமாகக் காலங் கழித்துக் கொண்டிருந்தன. சில

சாண்டில்யன்

நாட்களில் காலங் கடந்து கூவும் அர்த்தஜாமக் கோழிகூட அன்று காலா காலத்தில் கூவிவிட்டு மூன்றாவது ஜாமத்தில் உறங்கி விட்டன. சின்னஞ்சிறு மெல்லிய நாக்குகளை நீட்டி, சிலுக் சிலுக் கென்று சப்தம் செய்யும் மரப் பல்லிகள் வாயை அடக்கிக் கொண்டு மரக் கிளைகளில் படுத்துக் கிடந்தன. இராக் காலங்களில் இரையை எதிர்பார்த்து அகழிகளில் தங்கள் முரட்டு வால்களைத் தூக்கியடித்து அதம் செய்து ஆர்ப்பரிக்கும் முதலைகள்கூட அடுத்த சில வினாடிகளில் கிடைக்கக்கூடிய மானிடச் சடலங்களை எதிர்பார்ப்பனபோல் தங்கள் நீண்ட உடல்களை அகழிகளின் பக்கச் சுவர்களில் சாய்த்துத் தீப்பொறி பறக்கும் கண்களுடன் படுத்துக் கிடந்தன.

காட்டுப் பிரதேசத்திலிருந்த இந்தப் பயங்கர நிலையைக் கன்னிமாடக் கோட்டைப் பிரதேசத்திலிருந்த சப்தம் இன்னும் பயங்கரமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. அபராஜிதன் உத்தரவுப்படி இரவு வேளையில் கோட்டையைச் சுற்றிச் சுற்றி உலவ வேண்டிய குதிரை வீரர்கள் தங்கள் பணியை அந்த இரவில் நிறைவேற்றாததால் கன்னிமாடக் கோட்டையில் பீதி வரும் விபரீத அமைதி நிலவிக் கிடந்தது. காலத்திலும், அகாலத்திலும் இடைவிடாது கோஷிக்க வேண்டிய பாராக்காரர்கள்கூட அன்றிரவு தங்கள் கடமையைச் செய்ய மறுத்துவிட்டதாகத் தோன்றியது. குடித்துக் கூத்தடிக்கும் அந்தக் கள்ளர்கள்தான் விக்ரமபாண்டியனுக்கு உட்பகையாகி, பதுங்கிப் பதுங்கிக் கதவைத் திறந்து விட்டு மறைந்திருக்கிறார்கள் என்றால் மற்ற வீரர்களுக்கு என்ன வந்து விட்டது? உறங்கி விட்டார்களானால் ஏன் உறங்கி விட்டார்கள்? வீரர்கள் எப்படியாவது போகட்டும், இரவுக் காவலை, இரவில் பல முறை சோதிக்கும் பாண்டிய சேனாதிபதியும் அவன் நண்பன் அந்தக் காரிவளவனுமா தூங்கிவிட்டார்கள்? கார்குழலியைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கும் இந்த வீரர்கள் போவது நியாயமா? இவர்களாவது பட்டவர்கள். இக் வாழ்க்கையில் ஈடு வெறுத்த அந்தச் சாமியார்—அடிக்கடி கோட்டையைச் சுற்றி வேவு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாரே, அவருக்கென்ன வந்தது கேடு?

என்ன வந்ததோ, ஏது வந்ததோ? கன்னிமாடக் கோட்டைக்குள்ளும் எந்தவித நடமாட்டமுமில்லாததால் இரவின் பயங்கரம் மிகமிக அதிகமாகவே இருந்தது. அந்த நிசப்த நிலையையும், எல்லோரும் அவரவர்கள் அறைகளில் கண்ணுறங்கி விட்ட தன்மையையும் கண்ட விக்ரமபாண்டியன், தனக்குக் கடவுளே இத்தகைய உதவியைச் செய்திருக்கிறார் என்று எண்ணிக் கொண்டே கன்னிமாடப் புறாக் கூண்டுகளுக்கு அருகிலிருந்த அறையில் உலாவினான். என்ன அனுகூல நிலையிலிருந்தாலும் வீரபாண்டியன் கோட்டையைப் பிடித்துப் பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவிடமிருந்து தன்னை விடுவிக்கும் வரையில் தன் நிலைமை மிக அபாயமானது என்பதை அறிந்த விக்ரம பாண்டியன், தன் உலாவலை ஒரு வினாடி நிறுத்திக் காட்டு முகப்பில் மெள்ள மெள்ளக் கோட்டையை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்த வீரபாண்டியன் படைகளை ஊன்றிக் கவனிக்கலானான். அவன் பார்வைக்கு நிலவும் துணை செய்யவே, தான் முதல் நாள் அம்பின் மூலம் அனுப்பிய செய்தியின்படி காரியம் நடக்கிறதா என்பதை ஆராயத் தொடங்கிய விக்ரம பாண்டியன், தன் சொற்படியே சகலமும் நடப்பதைக் கண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியும் அடைந்தான்.

வீரபாண்டியன் வீரர்கள் காட்டின் முகப்புக்கு வந்ததும் மூன்று கூறு பிரிந்துவிட்டதையும், மத்தியிலிருந்த நீண்ட மரங்களைப வண்டிகளில் கன்னிமாடக் கோட்டைக் கதவின்

4.5.89 அன்று சட்டசபை பொன்விழா நிகழ்ச்சிகளைச் சென்னை தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பினார்கள். அப்போது பொன்விழா நிகழ்ச்சிகளை யொட்டி, முன்னாள் சபாநாயகர்களின் புகைப்படங்களைக் காண்பித்தபோது, முன்னாள் சபாநாயகர் பி.எச். பாண்டியனின் புகைப்படத்தை மட்டும் காண்பிக்கவில்லை. சென்னை தொலைக் காட்சி நிலையத்துக்கு முன்னாள் சபாநாயகரின் மீது வெறுப்பா?

—தாரை இளங்கோ

உடைக்க வந்து கொண்டிருப்பதையும் விக்ரமபாண்டியன் பார்த்துப் பேருவகை எய்தினான். அதைத் தவிர மற்ற இரு கூறு களும் கன்னிமாடக் கோட்டைக் கதவின் இரு புறங்களிலும் கோட்டை அகழிக்குப் பாலம் அமைக்க முயல்வதையும், அதற் காகக் காட்டுக்குள்ளிருந்த பெரிய பெரிய மரங்களை இழுத்து வந்து கொண்டிருப்பதையும் பார்த்து இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கன்னிமாடம் வீரபாண்டி யன் வசமாகிவிடும் என்ற நினைப்பாலும், அதனால் தன் விடுதலை சித்திப்பதோடு, பாண்டிய நாட்டுப் பிரபுவின் பல்லும் பிடுங்கப்படும் என்ற சந்துஷ்டியாலும் நிலை தடுமாறி நின்று கொண்டிருந்தான் விஷமமே உருவான விக்ரமபாண்டியன். இப்படி மூன்று இடங்களில் கோட்டை யைத் தாக்க வேண்டுமென்று சொன்ன யோசனையைக் குறித்து மார்க்கியனையும் மனத்திற்குள் சிலாகித்ததன்றி, 'அந்த ய்வனப் பயலுக்கும் மூளை இருக்கிறது.' என்று வாயாலும் லேசாக முணுமுணுத் தான். அவன் மகிழ்ச்சியை இன்னும் அதிகப்படுத்த இஷ்டப்பட்டவர்கள் போல, வீரபாண்டியன் வீரர்கள் தங்கள் அலுவல்களைத் துரிதமாகச் செய்யலானார்கள்.

அந்த இரவில் மகிழ்ச்சி யடைந்தது விக்ரமபாண்டியன் மட்டு மல்ல. விக்ரமபாண்டியனின் பரம வைரி யும் பாண்டிய நாட்டு மன்னனும் கார் குழலியை எப்படியாவது அபகரித்துச் சென்று அவள் கர்வத்தை அடக்க வேண்டும் என்று உறுதி கொண்டிருந்த வனுமான வீரபாண்டியனும், இரவின் அனுகூலத்தையும், அதனால் தனக்குக் கிட்டக் கூடிய பலனையும் நினைத்து மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து கிடந் தான். இந்த வெற்றியால் தனக்கு, எத்தனை எத்தனை லாபம் என்பதை நினைந்து நினைந்து பெரிதும் சந்தோஷப் பட்டான். ஒரே படையெடுப்பு. அதில் மூன்று காரிய சித்திகள். தன் குலவைரி யான குலசேகர பாண்டியனின் மகன் விக்ரமபாண்டியன், தன் காதலை துச்ச மென உதறித் தமிழ்நாட்டிலேயே தனக்கு அழியாத அபக்கியாதியைத் தேடிக் கொடுத்த மழவராயன் மகள் கார்குழலி, தான் விரும்பிய மாதவி, ஆகிய இரு பெண் களின் கரதலையும் ஏக காலத்தில், பெற்ற தன்றி, அவர்களில் ஒருத்தியை தன்னிட மிருந்தே தட்டிப் போக எண்ணித் தன்னை எதிர்க்கத் துணிந்த படைத் தலைவன் அபராஜிதன்—இந்த மூன்று பேரும் ஏக காலத்தில் தன்னிடம் சிக்கப் போகிறார் கள் என்ற குதூகலத்தில் இயற்கைக்கு மாறாக அதிக உற்சாகத்துடனும் சகஜமாகவும் தன் படை வீரர்களிடம் நடந்து கொண்டான் வீரபாண்டியன். அந்த இரவில் படை வீரர்களை அரவம் செய்யாமல் கோட்டையை அணுகும்படி உத்தரவு பிறப்பித்த அவன், வீரர்கள் புறப் படும் முன்பு அவர்களில் முக்கியமானவர்களை அழைத்து அந்தரங்கத்திலும் பேசினான்: "வீரர்களே! உங்களுக்குப் பெரு வெற்றி காத்திருக்கிறது. ரத்தம் சிந்தாமலே கிடைக்கப் போகிறது. அதோ தெரியும் பெரிய கோட்டை! உங்களுக்காக நான் விக்ரமபாண்டியனுக்குப் பணம் கொடுப்பதாகவும், விடுதலையளிப்பதாக வும் ஆசை காட்டி கோட்டையிலுள்ள வீரர்களை அஜாக்ரதையுடன் இருக்கச் செய்திருக்கிறேன். கோட்டைத் தாழ்களைக் கழற்றவும் அந்த அயோக்கி யன் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான். தன் அயோக்கியத்தனம் தெரியாமல் இருப்பதற் காக நம்மை மூன்று இடங்களில் கோட்டையைத் தாக்கச் சொல்லி யிருக்கிறான். காரியம் முடியுமட்டும் நாம் அந்த அயோக்கியன் சொற்படி கேட்டுத்தான் ஆக வேண்டும். யுத்தத்தில் நாம் இப்படிச் செய்வது அதர்மமல்ல; அவன் செய்வது அதர்மமானால், அதற்கு நாம் பொறுப்பாளிகளல்ல. ஆகவே சந்தர்ப்பத்தைச் சரியாக உபயோகப் படுத்திக் கொள்ளுங்கள். வெற்றி கிட்டட்டும். பிறகு நீங்கள் கன்னிமாடத் தைச் சூறையாடுவதை நான் தடுக்க மாட்

அவள்: எங்க மானேஜர் இன்னிக்கு ஒரு மணி நேரம் அதிகமாத் தூங்கின தாலே எனக்கு ஓவர் டைம் கிடைச்சது!

இவள்: எப்படி?

அவள்: அவர் தூங்கினது என் மடியில்தானே!

—வி. எஸ்.

டேன்,'' என்று நேசமும் ஆசையும் காட்டிப் பேசிய வீரபாண்டியன் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கவும் ஏற்பாடு செய்தான். ஆனால் விக்ரமபாண்டியன் ஓலைப்படி படைகளை மூன்றாக அவன் பிரிக்கவில்லை. நான்காகப் பிரித்து ஒரு பகுதியைத் தன் சொந்தப் பாதுகாப்புக்கு நிறுத்திக் கொண்டான். மீதி மூன்று கூறுகள் கன்னிமாடக் கோட்டையை நோக்கி நகர்ந்தன.

வெற்றி எப்படியும் தங்கள் கைகளில் இருக்கிறது என்ற நினைப்பால் வீரர்கள் துரிதமாக வேலை செய்தார்கள். காட்டுக்குள் ஏற்கனவே வெட்டித் தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்த மரங்கள் சரசரவென இழுத்து வரப்பட்டு அகழிக்குக் குறுக்கே போடப்பட்டன. நீண்ட மரங்கள் கட்டிய ஆயுத வண்டிகளும் அகழி வரையில் மெதுவாக வந்து கோட்டைக்கு எதிரேயிருந்த அகழிப் பாலத்துக்கு வந்ததும் திடீரென வேகமாகச் செலுத்தப்பட்டன. கோட்டைக் கதவுக்கு இரு புறத்திலுமிருந்த அகழிப் பகுதிகளில் மரங்கள் திடீர் திடீரெனப் பலமாகச் சாய்க்கப்பட்டன. முன் வரிசைப் படைகள் கன வேகமாக அந்தப் பாலங்கள் மீது தாவலாயின. இந்த நடவடிக்கைகள் காட்டு முகப்பில் திடீரெனப் பெரும் சப்தத்தைக் கிளப்பிவிட்டன. ஆயிற்று, வீரபாண்டியன் வீரர்கள் பல அகழிகளில் போடப்பட்டிருந்த மரப் பாலங்களைத் தாண்டிக் கோட்டைச் சுவருக்கருகில் வந்துவிட்டார்கள். இன்னும் பல வீரர்கள் பாலங்களில் குவிந்து கொண்டிருந்தார்கள். கத்திகள் உருவப்பட்டன. அடுத்த வினாடி போர் முரசு பலமாகச் சப்தித்தது. அத்துடன் இன்னொரு முரசும் முழங்குவது போல் கோட்டைக் கதவுகள் மீது வீரபாண்டியன் ஆயுத வண்டிகளிலிருந்த பெரிய மரங்கள் திடீல் திடீலென இடித்தன. கோட்டைக் கதவும் பெரிய சப்தத்துடன் தடாலெனத் திறந்து பக்கத்திலுள்ள கட்டைச் சுவர்களில் மோதின. ஆயுத வண்டிகள் உள்ளே ஓடின. அவற்றுக்குப் பின்னால் தயாராக நின்று கொண்டிருந்த வீரபாண்டியன் குதிரைப் படையும் கன வேகமாகக் கோட்டைக்குள் பாய்ந்து சென்றது. அகழிக்கு அக்கரையிலிருந்த நான்காவது பிரிவுப் படையுடன் இந்த நடவடிக்கைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வீரபாண்டியன், ''சரி, கன்னிமாடம் நமது கைக்குக் கிட்டிவிட்டது,'' என்று சொல்லவொண்ணா மகிழ்ச்சியால் குலுங்கக் குலுங்க நகைத்தான். அடுத்த விநாடி அவன் நகைப்புத் திடீரென நின்றது. மகிழ்ச்சியிருந்த முகத்தில் பீதி மண்டியது.

அதுவரையில் அரவமேதுமில்லாமல் உறங்கிக்கொண்டிருந்த கன்னிமாடம் உயிர் பெற்று எழுந்துவிட்டது போல் திடீரெனக் கோட்டைக் கதவுகளுக்கு அருகிலும், கோட்டை மதில் சுவர்த் தாழ்வாரங்களிலும் அபராஜிதன் வீரர்கள் தோன்றினார்கள். சந்திர வெளிச்சத்தால் மட்டுமே மங்கலான ஒளியைப் பெற்றிருந்த பிரதேசங்கள் திடீரெனக் கொளுத்தப்பட்ட பந்தங்களால் தீப்பிழம்பில் குளிப்பவை போல் செக்கச் செவேலென்று தெரிந்தன. அந்தச் சிவப்புடன் வீரபாண்டியனுடைய வீரர்களின் குருதியும் கலந்து கொண்டது. ஆயுத வண்டிகளைப் பின்பற்றி, கோட்டை கதவுகள் வழியாக நுழையத் துவங்கிய வீரர்களை, ஐம்பது பேர் கொண்ட குதிரைப் படையுடன் தடுத்து நின்றான் காரிவளவன். கதவின் வழி அதிக அகலமில்லாததாலும் எதிராளிகளும் மறைவில் தயாராகக் காத்துக் கொண்டிருந்ததாலும் கோட்டைக்குள் நுழைந்தவர்களில் பலர் கண் மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டார்கள்.

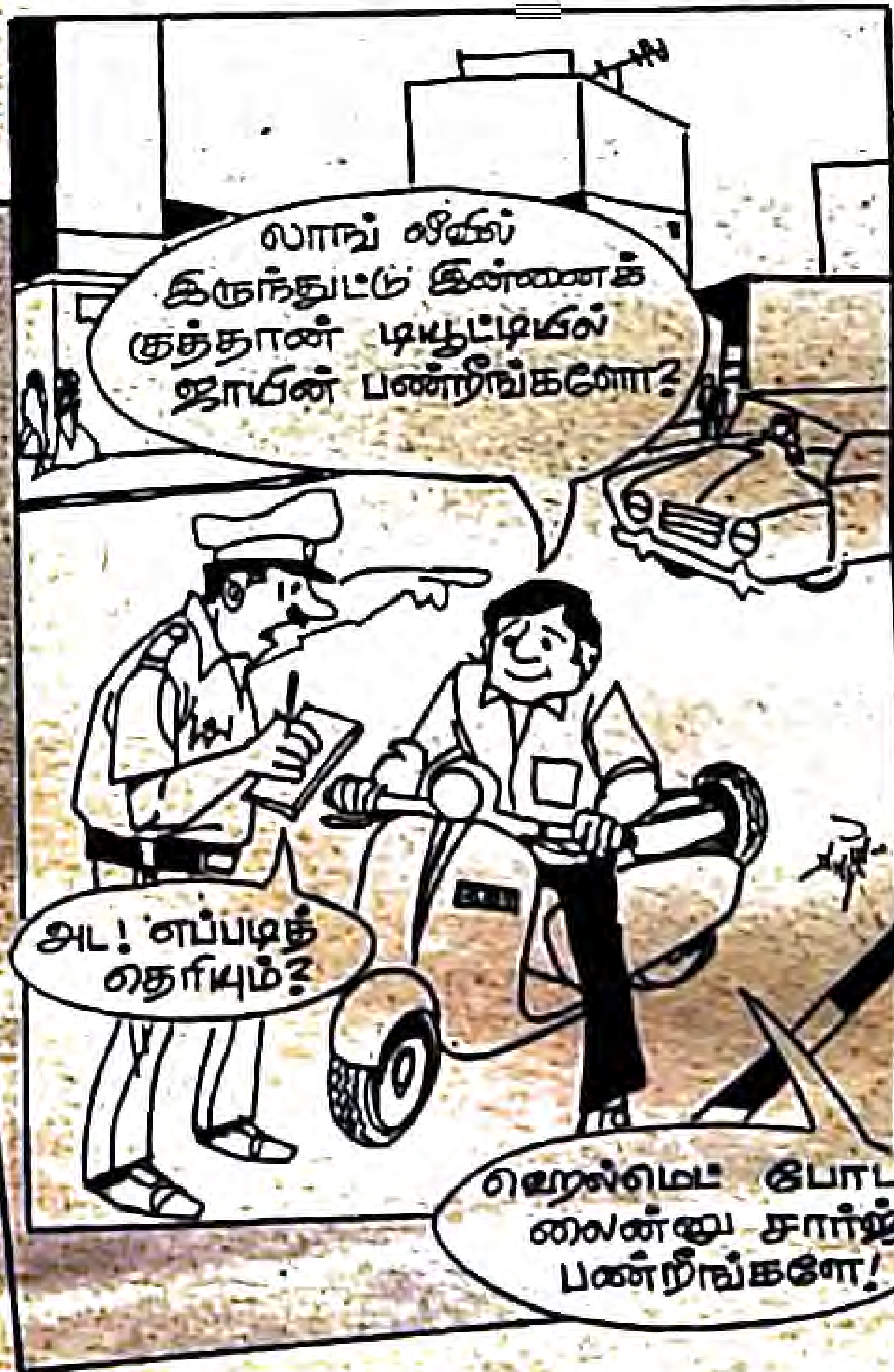
கோட்டையின் பிரதான மார்க்கத்தின் நிலைதான் இப்படியென்றால், இருபுறங்களிலும் அகழியைத் தாண்டியவர்களின் கதி அதோ

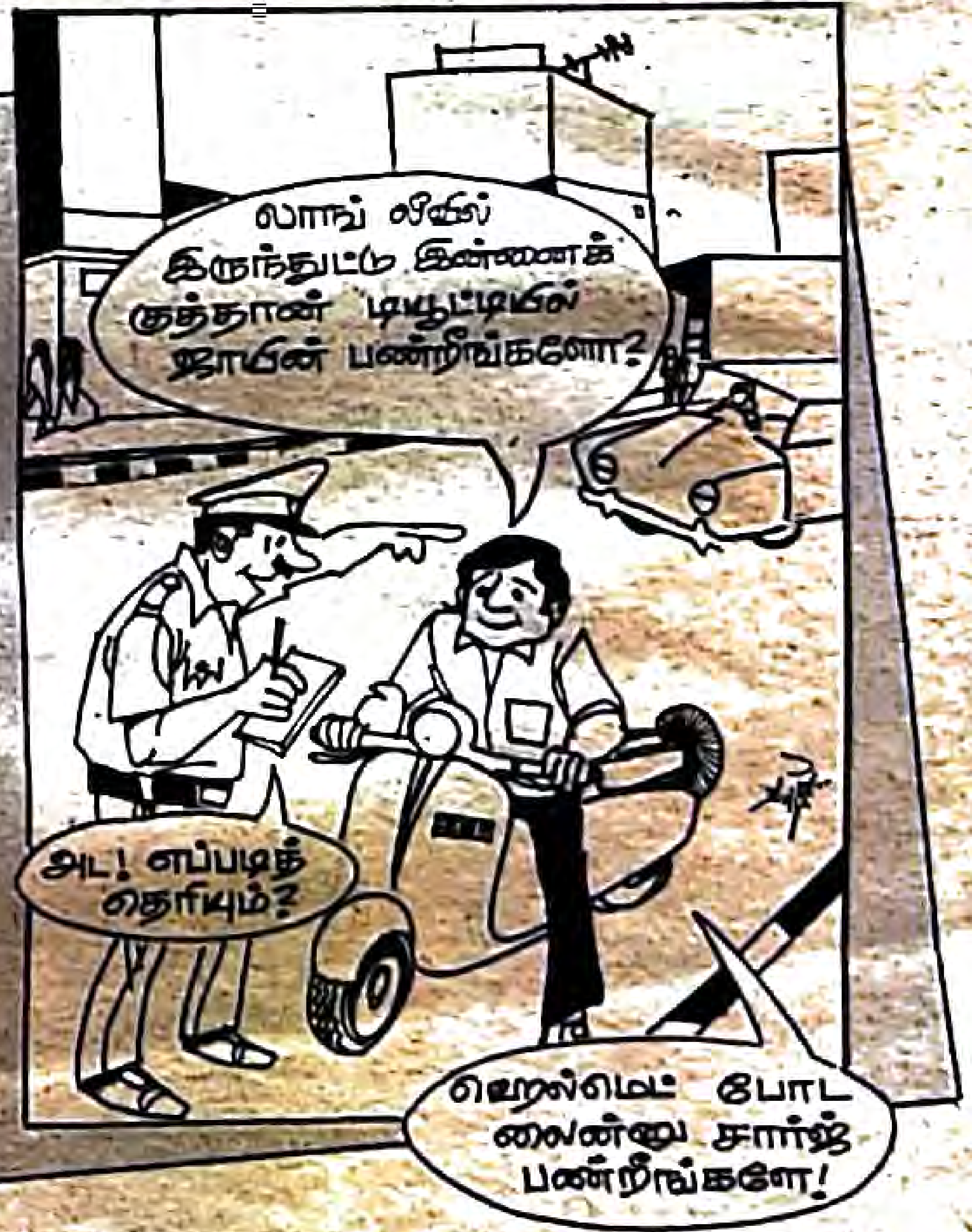
கதியாயிற்று. பாதிப் படை அகழியைத் தாண்டி மதிலோரம் வந்ததும் அங்கு தயாராயிருந்த எண்ணெய்க் கொப்பரைகள் அவர்கள் மீது சாய்க்கப்பட்டதால், 'ஐயோ, ஐயோ' என்று அலறிக் கொண்டு பலர் தரையில் சாய்ந்தார்கள். இன்னும் பலர் வெந்த உடலுடன் பின்னடைய முயன்றார்கள்.

கன்னிமாடப் பிராந்தியம் திமிலோகப்பட்டது. வீரபாண்டியன் வீரர்கள் அலறும் சத்தம் எங்கும் கேட்டது. 'ஐயோ, ஐயோ' என்ற குரல்கள் பல, விஷம் தீட்டப்பட்ட அம்புகள் பட்டதால் கனைத்தெழுந்து அலறி விழுந்த குதிரைகள் பல, அகழிப் பாலங்களில் அம்புகளாலும் வேல்களாலும் தாக்கப்பட்டு அகழிக்குள் விழுந்து முதலைகள் கடித்துத் தின்னத் தொடங்கியதால் வீரிட்ட வீரர்களின் கூச்சல் ஏற்கனவே இருந்த பயங்கரத்தை அதிகப்படுத்தியது. எங்கும் யுத்த தேவதையின் கோர தாண்டவம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்தத் தாண்டவத்துக்கு உடனாட தலையிழந்த முண்டங்கள் எழுந்தாடித் தரையில் விழுந்து கொண்டிருந்தன. சீவப்பட்ட தனித் தலைகள் கோரமாகத் துள்ளிக் குதித்தன.

எதிர்பாராத இந்தத் தாக்குதலால் வீரபாண்டியன் படையில் பாதிக்கு மேல் அழிந்துவிட்டன. எதிரிகள் சொற்பமாயிருந்த போதிலும் அவர்கள் அசுரர்களைப் போல் கன்னிமாடச் சுவர்ப் புக்கங்களில் மறைந்து நின்று தாக்கியதாலும் கூண்டுகளிலிருந்து அம்புகளையும் வேல்களையும் பொழிந்ததாலும், மதில் சுவருக்கு மேல் தூங்குவது போல் பாசாங்கு செய்து ஏற்கனவே கொதிக்க வைக்கப்பட்டிருந்த எண்ணெயைத் திடீரெனக் கொப்பரைகளிலெடுத்து வடித்ததாலும் வீரபாண்டியன் படை வெகு வேகமாகப் பின்னடைய ஆரம்பித்தது. எதிரிகள் தப்பிவிட இடங் கொடுக்காமல் அம்புகளை இடைவிடாது பொழிந்தார்கள் கன்னிமாடத்தைக் காத்து நின்ற வீரர்கள்.

தூரத்தே இருந்து இந்த விபரீதக் கொலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வீரபாண்டியன், விக்ரமபாண்டியனையும் அபராஜிதனையும் ஒழித்துக்கட்ட பயங்கரமாகச் சபதம் செய்தான். தவிர, அந்தச் சமயத்தில் படையில் பாதி பலி கொடுப்பதில் பயனில்லை என்று தனது படைகளைத் திரும்ப அழைக்கத் தாரையை ஊதச் செய்தான். ஊதிய வினாடி

இரண்டு படங்களுக்கும் குறைந்தபட்சம் ஆறு வித்தியாசங்கள் உள்ளன. விடை: 80'ம் பக்கம்

மற்றொரு விபரீதமும் நிகழ்ந்தது. காட்டுக்குள்ளிருந்து வீரபாண்டியன் படைகளுக்குப் பின்னாலிருந்து மற்றொரு படை பாண்டிய மன்னனையும் அவன் படையையும் உக்கிரமாகத் தாக்கத் தொடங்கியது. பின்னாலிருந்து வந்த படை துரிதமாக வீரபாண்டியன் கூடாரத்துக்கும் இதர படைத் தலைவர்களின் கூடாரத்துக்கும் நெருப்பு வைத்துவிட்டுத் தாக்கும் தொழிலை ஆரம்பித்தது.

வீரபாண்டியனுக்கு மெல்ல மெல்லத் தன் நிலை புரிய ஆரம்பித்தது. எதிர்பாராத எதிர்ப்பினால் அபராஜிதன் தனது படைகளில் பாதியை அழித்ததன்றி, பின்புறம் தாக்கவும் ஒரு படையை அனுப்பியிருக்கிறான் என்பதும், கன்னிமாட வீரர்களுக்கும், பின்னால் தாக்கும் வீரர்களுக்கும் இடையே தன் படை இறுக்கப்படுகின்றது என்பதும் விளங்கவே என்ன செய்வதென்று அறியாமல் வீரபாண்டியன் பிரமித்தான். எதிரிகள் இருபுறத்திலும் வாட்டவே மிகக் கேவலமான தோல்விக்கு இலக்காகிவிட்டதை உணர்ந்தான் வீரபாண்டியன். மீதியுள்ள வீரர்களுடன் தான் தப்பி மதுரை சென்றால்தான் மேற்கொண்டு ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்க முடியும் என்ற எண்ணத்தில் தாரையைப் பலமாக ஊதச் செய்து மாண்டவர் போக மீதியிருந்த ஐந்நூறு வீரர்களுடன் மதுரையை நோக்கி வெகு வேகமாகப் பின்வாங்கினான். அந்த இரவில் மூன்றாம் ஜாமத்தில் துவங்கிக் கடைசி ஜாமத்திற்குள் முடிந்துவிட்ட அந்த யுத்தத்தால் ரத்தக் கறை படிந்த பூமி மீது அருணனும் மெல்ல மெல்லத் தன் செங்கதிர்களை வீசினான். யுத்தத்தால் ரத்தக் கறை படிந்த உடையுடனும் ரத்தம் தோய்ந்த உருவிய வாளுடனும் கார்குழலிக்கு வெற்றிச் செய்தியைச் சொல்லச் சென்ற அபராஜிதனைப் பார்த்த மழவராயன் மகளும் உள்ளப் பூரிப்பினாலும் அந்த மகா வீரனிடம் ஏற்பட்ட மிதமிஞ்சிய மரியாதையாலும் ஆழ்ந்த அன்பும் பணிவும் கலந்த புன்சிரிப்பை அவன் மீது விசினாள்.

அத்துடன் சொன்னாள்: "வெளித் தாழ்வாரக் கைப்பிடிச் சுவரின் பக்கத்திலிருந்து யுத்தத்தைப் பார்த்தேன் பிரபு!"

"எல்லாம் கடவுளின் கருணை."

"அதுவும் இருந்தது. அத்துடன் தங்கள் போர்த் தந்திரமும் கண்டேன்."

அபராஜிதன் சிறிது நேரம் பதில் சொல்லவில்லை. பிறகு சொன்னான்: "குழலி! இந்த வெற்றியைப் பற்றி நான் அதிகமாகக் கவலைப்படவில்லை. இது நான் எதிர்பார்த்ததுதான்."

"எப்படி எதிர்பார்த்தீர்கள்?"

"இருபுறமிருந்து வீரபாண்டியனைத் தாக்கத் திட்டம் போட்டேன். சமயத்தில் உதவிப் படையும் வந்தது."

"நானும் பார்த்தேன். காட்டில் வீரபாண்டியன் படைக்குப் பின்னாலிருந்து யாரோ தாக்கினார்கள். யாரது?"

யாரது என்பதை மட்டுமின்றி அவர்கள் எப்படி வந்தார்கள் என்பதையும் விவரித்த அபராஜிதனது சொற்களையும் அவற்றில் தொனித்த வீராவேசத்தையும் போர்த் தந்திர ஜாலத்தையும் எண்ணி வியந்த கார்குழலி கருணையும் காதலும் கலந்து கொட்டிய விழிகளை அவன் மீது பதிய வைத்தாள். அந்தப் பார்வையில் எத்தனை எத்தனையோ அர்த்தங்கள் புதைந்து கிடந்தன. வீரபாண்டியனிடமிருந்து தன்னை மீட்ட இவர் தன்னை இனி என்ன செய்யப் போகிறார் என்பதை நினைக்க அவள் உள்ளத்தில் வெட்கமும் படர்ந்தது. தனக்கும் அபராஜிதனுக்கும் திருமணம் அதிக தூரத்தில் இல்லை என்றே கார்குழலி எண்ணினாள். ஆனால் அந்த எண்ணத்துக்குக் குறுக்கே விழுந்தது ஒரு பேரிடி!

(தொடரும்)

மாதம் ஒரு மாவட்டம்

இந்த மாதம் வ.உ. சிதம்பரனார் மாவட்டம். உங்கள் மாவட்டத்திலுள்ள எந்த ஓர் ஊருக்காவது பயன்படும் வகையில் ஓர் உதவி செய்ய ஆசைப்படுகிறது குமுதம். பத்தாயிரம் ரூபாய் செலவில் நிறைவேறக்கூடிய பொதுப்பணியாக அது இருத்தல் வேண்டும். வ.உ. சிதம்பரனார் மாவட்டத்துக்காரர்கள் அன்பு கூர்ந்து 1.7.89'க்குள் எழுதுங்கள்.

52. நீங்கள் யார்?

நிலவில் விளைந்த அந்தக் கோரத்தைக் கண்டு வெகுண்டு நிலவை உடைத்துக்கொண்டு கிளம்பிய அருணன் தன் தீ விழிகளை ஆகாயத்தில் மட்டுமின்றிக் கன்னிமாடக் கோட்டைச் சுவர்கள்மீதும் பரப்பியதால் அந்தப் பிராந்தியம் பூராவுமே ரத்த ஸ்நானம் செய்திருந்ததுபோல் தோன்றியது. அதுவரை போருக்குப் பயந்து கன்னிமாடப் பொந்துகளில் பதுங்கிக் கிடந்த புறாக்களும் அருணோதயத்தால் தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு மெள்ளக் கூண்டுகளிலிருந்து வெளியே தலையை நீட்டின. அருணனைத் தொடர்ந்து, அக இருளை உடைக்கும் கடவுள் போல் ஜக இருளை உடைத்துக்கொண்டு கிளம்பிய ஆதவன் வரவு உயிர்களுக்கு இன்னும் அதிக தைரியத்தை அளிக்கவே கன்னிமாடப் பிராந்திய மயில்களும் தோட்டத்துச் சிட்டுக் குருவிகளும் சப்தங்களைச் செய்து கொண்டு வெளியே பறக்கலாயின. பட்சிகளுக்கு மட்டுமென்ன, கட்டழகியான கார்குழலியின் இதயத்திலும் அன்று காலை மிதமிஞ்சிய தைரியமும் ஆனந்தமும் நிலவிக் கிடந்தன.

இரவு முழுவதும் உறங்காததால் ஆடை சிறிதும் கலையாமலும் தலையில் சூட்டியிருந்த புஷ்பச் சரங்கள் அதிகமாக அலங்காமலும் அப்பொழுதே ஸ்நானம் செய்தவள் போலப் பூரண அழகுடன் விளங்கினாள் கார்குழலி. உறங்காததற்கு அடையாள மாகச் சிவந்திருந்த கண்கள் கூட மகிழ்ச்சி நிரம்பிய அந்தக் காலை நேரத்தில் அவளுக்கு இணையற்ற அழகையே அளித்திருந்தன. தான் மழவ நாட்டு இளவரசியென்ற நினைப்பாலோ அல்லது போர் அணியில் நிற்கும் தலைவி, ராஜ பாணியில் நிற்கவேண்டும் என்ற நியதியை முன்னிட்டோ தெரியாது, கார்குழலி அன்று ஆபரணங்களை நிரம்ப அணிந்திருந்தாள். துயிலும் சமயத்தில் கழற்றப்படும் தலைச் சுட்டிகூட அவள் நெற்றிப் பிரதேசத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இடையில் சேலையை இறுக்கி வைப்பதற்காக அணிந்திருந்த ஒட்டியாணத்தைக்கூட அவள் கழற்றாததால் அதிலிருந்த சதங்கைகள் அவள் வயிற்றில் ஆசையுடன் படுத்துக் கிடந்தன.

இதையெல்லாம் நொடிப் பொழுதில் பார்த்து அரச குமாரி இரவில் தூங்கவேயில்லையென்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்துகொண்ட அபராஜிதன், ''குழலி! இரவில் அடியோடு தூங்கவேயில்லையா? யார் உன்னைக் கண் விழிக்கச் சொன்னது?'' என்று கடிந்துகொண்டான்.

கார்குழலியின் இதழ்களில் புன்முறுவலொன்று தவழ்ந்தது. அவன் வார்த்தைகளிலிருந்த உஷ்ணத்தைக் கண்டு கொண்ட அவள் இதயத்தில் விவரிக்க இயலாத ஆனந்தம் பெருகியது. 'அரசகுமாரி என்பதை மறந்து இச்சமயத்திலாவது இவர் சொந்தம் கொண்டாடிக் கடிந்து கொள்கிறாரே', என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டு மெல்ல நகைக்கவும் நகைத்தாள்.

அவள் நகைப்புக்குக் காரணம் புரியாத அபராஜிதன் கோபம் சற்று அதிகமாகவே முன்னைவிடக் கடுமையான குரலில் கேட்டான், ''இதில் சிரிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?'' என்று.

"நீங்கள் யார்? உங்கள் பெயர் என்ன?"

"உங்கள் கோபத்தையும் கடுமையையும் கண்டால் சிரிப்பு வராமல் என்ன வரும்?" என்று கேட்டாள் கார்குழலி.

"கோபத்தைக் கண்டால் சிரிப்புதான் வருமா?" என்று வினவினான் அபராஜிதன்.

"சாதாரணமாக எப்பொழுதும் கோபிப்பவர்கள் கோபித்தால் சிரிப்பு வராது. ஆனால்... கோபிக்காதவர் கோபித்தால்..." என்று வார்த்தையை முடிக்காமலே விட்டு மீண்டும் புன்முறுவல் செய்தாள் மழவராயன் மகள்.

அவளுடைய இந்தக் கேலி அபராஜிதன் கோபத்தைத் தூள் பறக்க அடித்துவிடவே அவன் என்ன செய்வது, என்ன பேசுவது என்றறியாமல் கையில் உருவிப் பிடித்திருந்த வாளை எடுத்து உறையில் போட்டான். பிறகு அறையை விட்டுக் கார்குழலி அறைக்கு வெளிப் புறத்திலிருந்த தாழ்வாரத்துக்குச் சென்று எதிரேயிருந்த காட்டை வெறித்துப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தான். வந்ததும் அரசகுமாரியை நோக்கி, "குழலி! உன்னையும் இந்தக் கன்னிமாடத்தையும் காக்க வேண்டியது என் பொறுப்பு..." என்று சொல்லிக் கொண்டு போனவனை இடைமறித்த கார்குழலி, "அந்தப் பொறுப்பைத்தான் நிறைவேற்றி விட்டீர்களே!" என்றாள்.

"ஆம், நிறைவேற்றி விட்டேன். ஆனால் கடமை முழுவதும் நிறைவேற வில்லை. மீதிக் கடமையும் நிறைவேற வேண்டுமானால் இந்தக் கன்னி மாடத்திலுள்ள அத்தனை பேரும், நீ உட்பட, நான் சொல்கிறபடி நடக்க வேண்டும்," என்றான் அபராஜிதன்.

"அப்படித்தானே நடக்கிறோம்?"

"இல்லை."

"யார் நடக்கவில்லை?"

"முதலில் நீ நடக்கவில்லை."

"நானா?"

"ஆம்; உன்னை இரவு முழுவதும் உறங்கச் சொன்னேன். அறையை விட்டு வெளிவராதிருக்கச் சொன்னேன். கேட்டாயா?"

"இது ஒரு பெரிய குற்றமா? என் அறை வெளித் தாழ்வாரத்தில் இருந்தேன். அதனால் என்ன குடி முழுகிவிடும்?"

"உன் சிறு தவறால் கன்னி மாடமே எதிரிகள் கையில் சிக்கி யிருக்கலாம்; அல்லது அவர்கள் நமது கையில் சிக்காதிருந்திருக்கலாம்."

"நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லையே! நான் ஒருத்தி கைப்பிடித் தாழ்வாரத்திலிருந்து எட்டிப் பார்த்ததால் இத்தனை விபரீதம் நேர்ந்து விடுமென்று எப்படி நம்ப முடியும்?" என்று கேட்டாள் கார்குழலி.

அபராஜிதன் ஒரு வினாடி அவளைக் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டுச் சொன்னான்: "குழலி! யுத்தத்தில் நாம் எதைத் துரும்பு என்று நினைக்கிறோமோ அது பெரிய மலையாகி விடும். நாம் எதை அற்பம் என்று நினைக்கிறோமோ அதனால் கருதவும் முடியாத ஆபத்து விளையும். போர்களில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு நான் சொல்வதன் உண்மை தெரியும். கன்னிமாட முற்றுகையை முறியடிக்க நான் செய்த ஏற்பாடுகள் யாருக்கும் தெரியக்கூடாது என்பதற்கே அவற்றை ரகசியமாகச் செய்தேன். நீயோ, அடிகளாரோ, மற்ற எவரோ அஜாக்கிரதையாக ஒரு வார்த்தை பேசியிருந்தாலும், ஒரு சிறு நடவடிக்கையில் தவறு ஏற்பட்டிருந்தாலும், இந்தக் கன்னிமாட முற்றுகையில் வீரபாண்டியன் வெற்றி கண்டிருப்பான். அவன் வெற்றி காணக்கூடாது என்ற உறுதியினாலேயே என் ஏற்பாடுகளைப் பற்றி உன்னிடம் கூடச் சொல்லவில்லை. நமக்கு வெற்றி ஏற்பட்டது எப்படி என்பது அடிகளாருக்குக்கூடத் திட்டமாகத் தெரியாது..."

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு போன அபராஜிதனை இடைமறித்த கார்குழலி, "என்ன! அடிகளாருக்குக் கூடத் தெரியாதா? அவரைக் கூடவா நீங்கள் நம்பவில்லை?" என்றாள்.

"ஆம் கார்குழலி! நம்பவில்லை. அடிகளார் நாக்கு சும்மா இருக்காது என்பது உனக்குத் தெரியும். பிறரை இகழ்ச்சியாகப் பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் அவர் அதைத் தவறவிட மாட்டார். பெரிய இடத்துப் பேர்வழி. அவருக்கும் விக்ரமப் பாண்டியனுக்குமோ நூற்றெட்டுப் பொருத்தம். அவன் இவரிடம் ஏதாவது பேச்சுக் கொடுத்து இவர் இடக்குக் காட்டி உண்மையைச் சிறிது கக்கினாலும் விக்ரம பாண்டியன் எச்சரிக்கையடைந்திருப்பான். விக்ரம பாண்டியன் எச்சரிக்கையடைந்து விட்டால் வீரபாண்டியனும் எச்சரிக்கை யடைந்தது போலத்தான்."

"இவனுக்கும் அவனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? இருவரும் விரோதிகளாயிற்றே!"

"பொதுவாக விரோதிகள்தான். ஆனால் நாம் சம்பந்தப்பட்டவரை இருவரும் நண்பர்கள். இருவரும் சேர்ந்து இந்தக் கன்னிமாடப் பாதுகாப்பை உடைக்கப் பார்த்தார்கள். நாம் இருவரையும் உடைத்து விட்டோம்.

விளையாட்டுப் பிள்ளை

இளமை ததும்பிய ஓர் இனிமையான படைப்பு கீதா பென்னெட்டின் 'விளையாட்டுப் பிள்ளை' 'தொடர் கதை 20 வாரங்கள் சென்றதே தெரியவில்லை. அவ்வளவு விறுவிறுப்புடன் சென்று முடிந்த ஓர் அருமையான கதை.

ஏ. ஹாஜாமுகம்மது நத்தர், அடியக்கமங்கலம்.

'புகழின் உச்சியிற் பொலிந்திடும் ஹீரோ வாலண்டரியாய்ப் பெருநிலை துறந்து, சாதாரணர் போல் வாழ்தல் பாராட்டுக்குரியது என்பதனை இருபது அத்தியாயத் தொடர்கதை வழியே விளக்கிய கீதா பென்னட், குமுதம் இருவருக்கும் எமது நல்வாழ்த்துக்கள்.

கோ. ஹ. ரகோத்தமன், கோவை-1.

கீதா பென்னெட்டின் 'விளையாட்டுப் பிள்ளை' கதை நன்றாக இருந்தது. வாரா வாரம் என்ன நடக்கும் என்று ஆவலோடு காத்துக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால், கடைசி வாரம் சீக்கிரம் முடித்து விட்டார் கீதா பென்னெட்.

எம். வாணிஸ்ரீ, கொண்டஞ்சேரி.

'விளையாட்டுப் பிள்ளை' கதை நடுவில் விறுவிறுப்பாக இருந்தது. அதன்பின் சோம்பேறித்தனம் வந்துவிட்டது. முடிவு சரியில்லை. கௌரியின் திறமையை வெளிப் படுத்தும் வகையில் அமைந்து இருக்க வேண்டும்.

டி.டி. சாந்தி, குடியேற்றம்.

முதலையுடன் போராடி உயிர் மீண்ட ஆஸ்திரேலிய கிராமத்தான் 'க்ராகடைல் டண்டி.' அவனைப் பேட்டி காண வருகிறாள் ஓர் அமெரிக்கப் பெண் நிருபர். அவனிடம் காதல் கொண்டு அமெரிக்காவுக்கு அழைத்துச் செல்கிறாள். அவள் அங்கே வேறொருவனை மணக்கப் போகிறாள் என்று எண்ணி, டண்டி ஊருக்குப் புறப்பட, அவள் விமான நிலையத்துக்கு ஓடி அவனைத் தடுத்து நிறுத்தும் கடைசிச் சில நிமிடங்கள் மகா வேடிக்கை.

—ஆர்.

இதோ பார் குழலி! விக்ரம பாண்டியன் முதன் முதலில் கள்ளனொருவனை அனுப்பித் தன் தந்தையை வீரர்களோடு வரவழைத்து உன்னைத் தூக்கிச் செல்லப் பார்த்தான். நான் சொக்கப் பெருமாளை அனுப்பி அந்தக் கள்ளனைப் பொன்னமராவதியில் சிறைப்படுத்திக் காரியை அவன் வீரர்கள் நூற்றுவருடன் வரவழைத்து விட்டேன். இது விக்ரம பாண்டியனுக்கு முதல் ஏமாற்றம். இந்த ஏமாற்றத்தால் வெகுண்ட விக்ரம பாண்டியன் புறாக் கூண்டு அறையிலிருந்து அம்பு மூலம் வீரபாண்டியனுக்குச் செய்தி அனுப்பித் தொடர்பு கொண்டான். விக்ரம பாண்டியன் கோட்டை வாசல் கதவுகளைத் திறந்துவிடும் பட்சத்தில் விக்ரம பாண்டியனுக்கு விடுதலையும் லட்சம் பொற்காசுகளும் கொடுக்க ஒப்புக் கொண்டான் வீரபாண்டியன். அந்த ஓலையைக் கண்டுபிடித்த அடிகளார் என்னிடம் கொடுத்தார். அந்த ஓலையை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டே எதிரிகளை முறியடித்தோம்.''

''எப்படி முறியடித்தீர்கள்?''

''கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்துவிட வேண்டுமென்பது அந்த ஓலையின் முக்கிய நிபந்தனை. அதை விக்ரம பாண்டியன் தனியே நிறைவேற்ற முடியாது. அதற்குத் துணை செய்ய ஆட்கள் வேண்டும்.''

''ஓகோ!''

''ஆம். விக்ரம பாண்டியன் யாரைத் துணை தேட முடியும்? மழவ வீரர்களை அணுக முடியாது. காரியின் வீரர்களையும் அணுக முடியாது. லஞ்சத்துக்கு உட்படக் கூடியவர்கள் கள்ளர்கள்தான் என்று நம்பினான். அவர்களை அணுகிக் கலைக்க முயன்றான். அவன் இஷ்டத்துக்கு உட்படும்படி நானும் கள்ளர்களுக்குச் சொல்லி வைத்தேன்.''

ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களைக் கார்குழலி அவன்மீது திருப்பினாள். அவன் அதைக் கவனிக்காமலே மேலே பேசினான். ''விக்ரம பாண்டியன் கள்ளர்களைக் கலைத்த பின்பு எப்படியும் மார்க்கீயனை அணுகுவானென்பது எனக்குத் தெரியும். கள்ளர்கள் எப்போதும் ஒரு தலைவனுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். இப்பொழுது மார்க்கீயன்தான் அவர்களை

நாம் வருந்தப்பட இல்லை!
அவர்கள் வருந்தப் படுகிறார்கள்!

போபால் விஷ வாயு விபத்துக்குள்ளானவர்களுக்குத் தரப்பட்டுள்ள நஷ்ட ஈடு குறித்து அமெரிக்க டைம் பத்திரிகைக்கு அதன் வாசகர்கள் இருவர் எழுதியிருக்கும் கடிதம்:

3400 பேர் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு லட்சம் பேர் காயமடைந்திருக்கிறார்கள். இவ்வளவு பெரிய விபத்துக்கு அவ்வளவு சிறிய நஷ்ட ஈடா? சின்னப் பசங்களின் பொம்மை உண்டியலிலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்த மாதிரி யூனியன் கார்பைட் கம்பெனி ஏமாற்றி விட்டது. மனித உயிர்களை இவ்வளவு மலிவாக விலை போட இந்திய அரசு ஒப்புக்கொண்டிருக்கக் கூடாது.

இந்தியாவில் மனித உயிர் இவ்வளவு மலிவானதா? அமெரிக்காவில் ஒரு சாதாரண விவாகரத்துக்குக்கூட இரண்டே முக்கால் கோடி டாலர் கிடைத்திருக்கிறதே!

அமர்த்திய தலைவன். அவன் உத்தரவு இன்றி எதையும் செய்யக் கள்ளர்கள் மறுப்பார்களென்ற உண்மை விக்ரம பாண்டியனுக்குத் தெரியுமாதலால் அவன் மார்க்கியனை ரகசியத்தில் பேச அழைத்தான். இது நமக்குப் பெருத்த அனுகூலமாயிற்று.''

''எப்படி அனுகூலம்?'' என்று கேட்டாள் கார்குழலி.

''மார்க்கியன் சொல்ல வேண்டிய பதில் என்னவென்பதை நானே முன்கூட்டித் தீர்மானித்தேன். குறிப்பிட்ட நேரத்தில் கள்ளர்கள் கதவைத் திறக்க வேண்டியது என்றும், வீரபாண்டியன் படையை மூன்றாகப் பிரிக்க வேண்டியது என்றும் தீர்மானித்தேன். விக்ரம பாண்டியனுக்கு இணங்குவதுபோல் பாசாங்கு செய்து என் திட்டத்தை அவனுக்கு உபதேசிக்கும்படி மார்க்கியனிடம் சொன்னேன். மார்க்கியன் சொன்னபடி செய்து முடித்தான்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''அதனால்தான் வீரபாண்டியன் படை மூன்று கூறுகளாகப் பிரிந்து வந்தனவா?'' என்று வினவினாள் கார்குழலி.

''ஆம் குழலி! திட்டமே நம்முடையதுதானே? நமது திட்டத்தை எதிரிகள் நிறைவேற்றி வைத்தார்கள். அவர்கள் வரவேண்டிய வழி, இடம், முறை எல்லாம் நானே வகுத்துவிட்டபடியால் அந்தந்த இடத்தில் அவர்களை மடக்க ஏற்பாடு செய்தேன். இத்துடன் விக்ரம பாண்டியன் கண்களிலும் மண்ணைத் தூவ வேண்டியதாயிற்று. ஆகையால் முதல் ஜாமத்திலேயே படுக்கப் போய்விட வேண்டியதென்று நமது வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டேன். முதல் ஜாமத்தில் விக்ரம பாண்டியன் நித்திரை சோதித்துப் போனவுடனேயே இரண்டாம் ஜாமத்தில் வீரர்களைச் சந்தடி செய்யாமல் கோட்டை மதில் தாழ்வாரங்களில் ஆயுத பாணிகளாகப் படுக்கச் செய்தேன். எண்ணெய்க் கொப்பரைகளும் யாருக்கும் தெரியாமல் ஒவ்வொரு அம்புக் கூண்டுக்குள் காய்ச்சப்பட்டன. மீதி அம்புக் கூண்டுகளில் வில்லாளிகள் தயாராக இருந்தனர். மற்ற வில்லாளிகளும், வேலெறிவோரும் மதில் தாழ்வாரத்தில் படுத்துக் கிடந்தார்கள். குதிரைப் படையை மட்டும் ஆரம்பத்தில் நந்தவனத்தின் இருளிலும், பிறகு கோட்டைக் கதவுக்கருகிலும் நிறுத்தி வைத்தேன்.''

''அது சரி, நந்தவனத்திலிருந்து கோட்டைக் கதவுக்கருகில் குதிரை வீரர்கள் வரும்போது விக்ரம பாண்டியன் பார்த்திருக்க மாட்டானா?''

"முடியாது?"

"ஏன் முடியாது?"

"அவன் புறாக் கூண்டுகளுக்கு அருகிலிருந்த அறையிலிருந்து விளக்கை எடுத்து ஆட்டி எதிரிகளுக்குச் சைகை செய்த உடனேயே அவனைக் கைது செய்து விட்டேன். அதற்கு முன்பாக அவன் விஷயத்தை ஊகித்திருந்தால்தான் கஷ்டம். கைப்பிடிச் சுவருக்கு அருகில் நீ சாய்ந்து நின்று கோட்டைத் தாழ்வாரத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததை விக்ரம பாண்டியன் பார்த்தால் திட்டம் தவிடு பொடியாயிருக்கும். புறாக் கூண்டு அறையிலிருக்கும் அவன் மேலேயிருந்து கீழே மாடித் தாழ்வாரத்திலிருக்கும் உன்னைப் பார்க்க முடியும்? பார்த்திருந்தால் உன் பார்வை நிலைத்திருந்த இடத்தையும் அவன் கவனித்திருந்தால் திட்டத்தின் கதி அதோ கதிதான். உன் பார்வைதான் வீரர்கள் படுத்துக் கிடந்த இடத்தில் பதிந்து கிடந்ததே. இப்போது புரிகிறதா, போர்த் தந்திரத்தில் சிறு விஷயங்கள் பெருத்த அபாயங்களில் கொண்டுவிடும் என்பது?" என்று வினவினான்.

"அது சரி. பின்னால் வந்து தாக்கியது யார்?" என்று கேட்டாள் அரசகுமாரி.

"சொக்கப் பெருமாள்!"

"சொக்கப் பெருமாளா?"

"ஆம் குழலி! அவனைப் பொன்னமராவதிக்கு அனுப்பத்தான் உன் படுக்கை அறையை உபயோகித்துக் கொள்ள உன்னிடம் அனுமதி கேட்டேன்."

"சுரங்க வழியாக வெளியே அனுப்பினீர்களா?"

"ஆமாம்; வேறு வழியில்லை. காரி கொடுத்த ஓலையுடன் சுரங்க வழியாக அவனைப் பொன்னமராவதிக்கு அனுப்பி ஐந்நூறு வீரர்களுடன் வரச் சொன்னேன். எங்கே தாக்குவது, எப்படித் தாக்குவது, எந்தச் சமயத்தில் தாக்குவது என்பதெல்லாம் முன்பாகவே தீர்மானிக்கப்பட்ட விஷயம். அவன் பொன்னமராவதி போய்த் திரும்புவதற்கு அவகாசம் கொடுத்து விக்ரம பாண்டியனுக்கு நாங்கள் பிடி கொடுத்தோம். இதில் ஒன்று மட்டும் சொல்ல வேண்டும்."

"என்ன?"

"மார்க்கியன் நம்மிடம் நடந்து கொண்ட முறை! அவன் இல்லாவிட்டால் இந்தக் காரியம் சித்தியே அடைந்திருக்காது," என்றான் அபராஜிதன்.

கார்குழலி சற்று நேரம் மௌனமாயிருந்தாள். அபராஜிதன் பேச்சு அவளுக்கு மேன்மேலும் ஆச்சரியத்தையே அளித்தது. பெரிய காரியத்தைச் சாதித்த அந்த மாவீரன் தன்னையும் மறந்து தன்னிடம் சேவை செய்தவனும் தன்னையே ஒரு முறை கொல்லப் பார்த்தவனுமான மார்க்கியன்னைச் சிலாகிக்கிறானே என்ற வியப்பினால் பேசாமல் நின்ற அவளுக்கு, அவனிடம் ஏற்கனவே இருந்த அன்பு பதினாயிரம் மடங்கு அதிகமாகப் பெருக்கெடுக்க ஆரம்பித்தது. மெல்ல அவனுக்காகக் கண்களை உயர்த்தி, "உங்களைப் பற்றி ஒன்று மட்டும் புரியவில்லை," என்றாள்.

"என்ன புரியவில்லை?"

"இத்தனை போர்ப் பயிற்சியும் சாமர்த்தியமும் உள்ள நீங்கள் யார்? உங்கள் பெயரென்ன? இவற்றை மட்டும் இதுவரை சொல்லவில்லையே!" என்றாள் கார்குழலி.

"அவர் யாரென்பதை நான் சொல்கிறேன் கேள். அவர் வேறு யாருமல்ல, மழவராயன் மகளே! தமிழ் நாட்டின் மாபெரும் வீரனும் இணையற்ற படைத் தலைவனுமான பாண்டிய சேனாதிபதி அபராஜிதன் இவர்தான். உன் மனம் சரியான இடத்தில்தான் லயித்தது. அரசகுமாரி! சிங்கத்தின் வம்சத்தில் உதித்தது சிங்கத்தை விட்டு நரியை நாடாது!" என்று சொல்லிக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்தான் சோழ நாட்டுச் சேனாதிபதியான அண்ணன் பல்லவராயன்.

(தொடரும்)

சாண்டில்யன்

53. அதிர்ச்சி மேல் அதிர்ச்சி

முன்கதைச் சுருக்கம்

அதாவது, அடுத்த வாரம் வரவிருப்பது

எப்பேர்ப்பட்ட நிலையிலும் சுய உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டாமல் இடக்காகப் பேசும் அடிகளாரே அன்று உணர்ச்சி வசப்பட்டு, அழுது, அலறிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார். அபராஜிதன் பயந்து போனான். தான் கொண்டு வந்த செய்தியிலும், அதனால் கார்குழலிக்கு எவ்வளவு பெரிய துன்பம் ஏற்படும் என்பதிலும் சிந்தனையை நிலைக்க விட்டிருந்ததால் மூன்றாவது மனிதர் ஒருவர் ஒருவர் அந்த அறையிலிருப்பதை அடிகளார் கவனிக்கவில்லை. அந்த மூன்றாவது மனிதர் யாரென்றால்...

பாண்டிய சேனாதிபதி அபராஜிதன் என்று அண்ணன் பல்லவராயன் வாயிலிருந்து உதிர்ந்த அந்தச் சொற்கள் கார்குழலியின் காதுகளில் ஒலித்தது மட்டுமன்றி உள்ளத்தையும் ஊடுருவிச் சென்றதால் அவள் ஏதும் பேசமாட்டாமல் திக்பிரமை பிடித்து நின்றாள். கைகளில் விரல் விட்டு எண்ணிவிடக் கூடிய வீரர்களை வைத்துக் கொண்டு கன்னிமாடப் போரில் வீர பாண்டியனை விரட்டியடித்த மர்மத்தைப் பற்றி விநாடி முன்பாக வியந்து நின்ற கார்குழலிக்கு வெற்றி கொண்டவன் யாரென விளங்கியதும் முதலில் ஏற்பட்ட வியப்பெல்லாம் கண நேரத்தில் காற்றெனப் பறந்து போயிற்று. தமிழ் நாட்டின் மிகப் பிரபல படைத் தலைவனும் யுத்த தந்திரத்தில் அண்ணன் பல்லவ

''இந்த டாக்டருக்கு ஞாபகமறதி ரொம்ப அதிகம்.''

''எப்படிச் சொல்றே?''

''தெர்மா மீட்டரைத் தலைகீழா பிடிச்சிருக்கிறது ஞாபகமில்லாம, தானே தலைகீழா நின்னு 'டெம்பரேச்சர்' பார்த்தாரே!''

—சீர்காழி ஸ்ரீராம்.

ராயனுக்கு எந்த விதத்திலும் சளைத்தவனல்ல என்று பெயர் வாங்கியவனுமான அபராஜிதனே தன் முன் நிற்பவன் என்பதை அறிந்த மழவராயன் மகள், 'இப்பேர்ப்பட்டவன், கோழையும் யுத்த மர்மங்களை அறியாதவனுமான வீர பாண்டியனை வெற்றிகொண்டது ஒரு பிரமாதமான காரியமல்ல' என்றே நினைத்தாள். தன்னைக் காத்தவன் அபராஜிதன்தான் என்று அண்ணன் பல்லவராயனால் தெளிவாக்கப்பட்ட அந்தச் சமயத்தில் அவள் மனம் அப்பொழுதிருந்த சூழ்நிலையை அறவே மறந்து கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளைக் கணக்கிட்டு அவற்றிலேயே சுழலலாயிற்று. கையில் காயத்துடன் கன்னிமாடக் கோட்டைக் கெதிரில் அவன் விழுந்திருந்தபொழுது அடிகளார் அவன் யாரென்று சொல்ல முயன்றதையும், பிறகு எக்காரணங் கொண்டோ மறைத்துவிட்டதையும் எண்ணிப் பார்த்தாள். அந்த முதல் சந்திப்பிற்குப் பிறகு அடுக்கு அடுக்காக ஏற்பட்ட சம்பவங்களும் அவள் அகத்தே தொடர்ச்சியாக எழுந்தன. தன்னுடைய பள்ளியறையில் தன்னுடன் இணைந்து நின்ற வேளையில், அவன் நடந்து கொண்ட விசித்திரமான முறைகளுக்கும், தன் எழிலில் சிக்கிக் கிடந்த சமயங்களிலும் அவன் திடீரெனத் தன்னை விட்டுப் பிரிய முயன்றதற்கும் காரணங்கள் அவளுக்கு மெள்ள மெள்ள விளங்கத் தொடங்கின.

தன் கைக்கு இரு அரசர்கள் போட்டி போட்டு நிற்கும்போது தன் நிலைமை யாதாகுமோ என்ற நினைப்பினாலும், எது எப்படியான போதிலும் அரசகுமாரியான தனக்குக் களங்கம் ஏற்படக்கூடாதென்ற காரணத்தாலுமே அபராஜிதன் சுயஉணர்ச்சிகளைப் பெரிதும் கட்டுப் படுத்திக்கொண்டான் என்று கார்குழலி நன்றாகப் புரிந்துகொண்டாள். தனக்காக நாட்டைவிட்டு, நகரத்தைவிட்டு அரசனை விரோதித்துக் கொண்டு சொந்தப் பதவியையும் இழந்து நின்ற வீரனை ஒரு முறை ஏறெடுத்துப் பார்த்துக் கண்களை மீண்டும் தரையில் பாய்ச்சினாள்.

அவள் சிந்தனையில் ஓடிக் கொண்டிருந்த எண்ணங்களை அண்ணன் பல்லவராயன் ஒரு நொடியில் புரிந்து கொண்டான். ''நீங்கள் யார்?'' என்று தான் அறைக்குள் நுழையும்போதே கார்குழலி அபராஜிதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோதே பாண்டிய சேனாதிபதி பெயரை மறைத்தே ஜீவிக்கிறானென்பதை அறிந்துகொண்ட அண்ணன் பல்லவராயனுக்கு மீதி விஷயங்களை ஊகித்துக் கொள்வது ஒரு பிரமாதமான விஷயமாயில்லை. உள்ளே நிழைந்த தருணத்திலேயே உள் முழுவதையும் அங்கிருந்த இருவரையும் கண்களால் அளவெடுத்துக் கொண்ட அண்ணன் பல்லவராயன் கார்குழலியின் கண்களில் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்த காதலையும் ஆச்சரியத்தையும் காணத் தவறவில்லை. இருவருக்கும் ஆழ்ந்த காதல் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதையும் இடையே ஏற்பட்டுள்ள அரசியல் சிக்கலாலேயே அபராஜிதன் பெயரை மறைக்கிறானென்பதையும் அறிந்து கொண்ட சோழ சேனாதிபதி, காதலர்களுக்கு இடையேயிருந்த ஒரே மர்மத்தை வெட்டிவிட்டால்தான், தான் வந்த காரியத்துக்கு அனுகூலம் என்று எண்ணி, பாண்டிய சேனாதிபதியின் பெயரைச் சற்று அழுத்தந்திருத்தமாகவே உச்சரித்தான். ஆனால் அந்த உச்சரிப்பு கார்குழலியை அப்படியே திக்பிரமையடையச் செய்து விடுமென்றோ, அவளுடைய நீண்டநேர மௌனத்துக்குக் காரணமாயிருக்குமென்றோ எல்லாமறிந்த அண்ணன் பலலவராயன்கூட எதிர்பார்க்கவில்லை.

கார்குழலியின் மனோபாவமும் மன எழுச்சியும் அபராஜிதனுக்கு மட்டும் நன்றாகப் புரிந்தே இருந்தது. அல்லிப்

பூம்பொழிலின் கரையிலும் பள்ளியறைச் சிலைக்கு அருகிலும் தன் பெயரை அறியாமலே தன் பிணைப்பில் கிடந்த கார் குழலிக்கு, திடும் பிரவேசமாகத் தன் பெயரும் அந்தஸ்தும் உச்சரிக்கப்பட்டது திக்பிரமையை அளித்துவிடும் என்பதில் அவனுக்குச் சந்தேகமேயில்லை. யாரென்று அறியாமலே சகல சௌந்தரியங்களையும் தன்னிடம் ஒப்படைத்து விட்ட கார்குழலிக்கு, தான் வீரபாண்டியன் சேனாதிபதியென்ற உண்மை தெரிந்தால் ஏற்படக்கூடிய விளைவை அவன் அறிந்தே இருந்தான். தான் நாடு கடத்தப்பட்டது கார்குழலிக்குத் தெரியாதாகையால், தான் இன்னானென்று சொன்னால் அவள் மனத்தில் சந்தேகம் எழக்கூடும் என்ற பயத்தினாலேயே இத்தனை நாள் பெயரை மறைத்திருந்தான். தவிர, தான் யாரென்று தெரிந்தால் விஷப் பாம்பான விக்ரம பாண்டியனும் எச்சரிக்கையடைந்து விடலாம் என்ற நினைப்பும் அவன் பெயரை மறைத்து வைப்பதற்கு ஏதுவாயிற்று. ஆனால் அந்த இரண்டு அவசியங்களும் இப்பொழுது நீங்கிவிட்டதால் தன் பெயர் வெளியாவதால் தவறில்லை என்று அபராஜிதன் உணர்ந்தேயிருந்தான். ஆனால் தன்னைப் பற்றிய தகவலை மெள்ள மெள்ள அவளுக்கு உரைக்க வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்த அபராஜிதனுக்கு அந்த எண்ணத்தைத் திடீரென அண்ணன் பல்லவராயன் உடைத்தெறிந்து விட்டது சற்று அதிர்ச்சியையே அளித்தது.

திடீரென அபராஜிதன் பெயரைக் கேட்டதால் கார்குழலியும், பெயர் வெளிப்பட்டதால் அபராஜிதனும் கல்லாய்ச் சமைந்து நின்றுவிட்டதைக் கண்ட அண்ணன் பல்லவராயன் அந்த அசந்தர்ப்ப நிலையை மெள்ள உடைக்க எண்ணி லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டே, "அரசகுமாரி! உங்கள் அறையில் நுழையும்போது ஒரு சிலையைத்தான் பார்த்தேன். இப்பொழுது இரண்டு சிலைகள் இருக்கின்றனவே!" என்றான் கார்குழலியை நோக்கி.

அதுவரை எண்ணச் சுழலில் சிக்கியிருந்த கார்குழலி கண்களை அண்ணன் பல்லவராயனுக்காகத் திருப்பி, "என்ன! இரண்டு சிலைகளா?" என்றாள்.

"இல்லை. மூன்று சிலைகள். ஆனால் ஒன்று பேசிவிட்டது," என்று சொல்லி அவளையும் பார்த்து அபராஜிதனையும் நோக்கினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

ஒருத்தி: உணர்ச்சிக்கு அடிமையாகித் திருமணத்துக்கு முந்தியே ஒரு தப்புப் பண்ணி விட்டேன்டி!"

மற்றவள்: அய்யய்யோ! என்னடி செஞ்சே?

அவள்: கோபத்திலே அவசரப்பட்டு அவரை ஓங்கிக் கன்னத்திலே அறைஞ்சு விட்டேன்டி!

—உ.ப. சுப்பிரமணியன்.

கார்குழலி சந்தேகம் நிரம்பிய தன் அழகிய விழிகளை அவன்மீது பதிய விட்டாள். அண்ணன் பல்லவராயன் இதழ்களில் புன்முறுவல் லேசாகப் படர்ந்தது. அறைக் கோடியிலிருந்த அம்மன் சிலையை நோக்கிவிட்டு, "அதோ பார்த்தீர்களா அரசகுமாரி! நான் வரும்போது அந்தச் சிலையைத்தான் பார்த்தேன். அடுத்த வினாடி உங்களைப் பார்த்தேன். அதற்குப் பிறகு இவரைப் பார்த்தேன். என்னைக் கண்டதும் நீங்கள் இருவருங்கூடச் சிலையாகி விட்டீர்கள். என் சொற்களுக்கு இத்தனை சக்தி உண்டு என்று எனக்கே இத்தனை நாள் தெரியாது!" என்றான் சோழ நாட்டுச் சேனாதிபதி.

அவர் பேச்சிலிருந்த சாமர்த்தியத்தையும் குரலில் சதா தொனித்துக் கொண்டிருந்த உறுதியையும் கம்பீரத்தையும் கவனித்து வியந்த கார்குழலிக்கு அப்பொழுதுதான் வேறொருவர் அனுமதியின்றித் தன் கன்னிமாடத்துக்குள் நுழைந்திருக்கிறாரென்பதும், அவர் தன் சொந்த விஷயத்தில் அளவுக்கு மீறித் தலையிட்டிருக்கிறாரென்பதும் விளங்கலாயிற்று. மனத்தின் மலைப்பிலிருந்து அந்த வினாடியே தெளிவு பெற்ற அவள் கண்ணிலிருந்த ஆச்சரியமும் திக்பிரமையும் நொடிப் பொழுதில் மறைந்து கோபம்

மெள்ள மெள்ளத் துளிர்க்கவே, ''நீ யார்? அனுமதியின்றி எதற்காகக் கன்னிமாடத் துக்குள் நுழைந்தாய்? இங்கு அனுமதி யின்றி வருவதற்குத் தண்டனை என்ன வென்று தெரியுமா?'' என்று வினவினாள்.

இதைக் கேட்ட அண்ணன் பல்லவராயன் பலமாகவே சிரித்தான். மேலும் இந்த நிலையை வளரவிடுவது சரி யல்லவென்று நினைத்த அபராஜிதனும், ''அரசகுமாரி! இவரை நீங்கள் பார்த்திரா விட்டாலும் இவரைப் பற்றிக் கேள்விப் படாதிருக்க முடியாது. இவர்தான் சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவரான அண்ணன் பல்லவராயன்,'' என்று மெல்ல விஷயத்தை விழுங்கினான்.

இன்னொரு பெரிய இடி தலை யிலிறங்கியது போலிருந்தது கார்குழலிக்கு. வீரபாண்டியனை வெற்றி கொண்ட மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் நீந்தத் தொடங்கிய அவளுக்கு அன்று காலையில் தான் எத்தனை எத்தனை எதிர் அலைகள்! ஒரு சேனாதிபதியைப் பற்றித் தகவலை அறிந்து தத்தளித்து மீண்ட மறுகணம் மற்றொரு சேனாதிபதியைப் பற்றிய தகவல். ஒரு சேனாதிபதி பெயரைச் சொல்லாமலே தன்னைக் காப்பாற்றி உணர்ச்சிகளை யெல்லாம் கொள்ளை கொண்டான். இன்னொரு சேனாதிபதியோ பாண்டிய நாட்டின் பரம விரோதி. ஆகவே தன் தகப்பனுக்கும் தீராத விரோதிதான். அவன் அந்த பிராந்தியத்திலிருப்பது தெரிந் தாலே அவன் தலையை வாங்கா விட்டா லும் தகப்பனார் அவனைக் கைதாவது செய்து விடுவார். இத்தனை ஆபத்தில் பாண்டிய எல்லையைத் தாண்டி மேலைமங்கல எல்லைக்குள் புகுந் திருக்கிறான் சோழ சேனாதிபதி! வீரபாண்டியனின் கைக்குள் அகப்பட்டிருந் தாலும் இவன் கதி அதோ கதி! மேலை மங்கலத்தில் அகப்பட்டிருந்தாலும் நிலைமை அதேதான். இத்தனை ஆபத்தில் எதிரி நாட்டில் மட்டுமின்றி எதிரி கோட்டையிலும் நுழைந்திருக்கிறானே! எதிரி கோட்டையில் மட்டுமா? எதிரியின் மகள் கன்னிமாட அந்தரங்க அறையிலும் தலையை நீட்டியிருக்கிறானே! இந்தச் சேனாதிபதிக்கு எத்தனை துணிச்சல் இருக்க வேண்டும்.

வயோதிகனான அண்ணன் பல்லவராயன்கூட அவள் புன்சிரிப்பி லிருந்த அழகைக் கண்டு ரசித்தான். மழவராயன் மகளை அதுவரை அவன் கண்டதில்லையானாலும், அவள் பேரெழிலைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறான். ஆனால் அந்த அழகு இத்தனை தெய்வீக மாக இருக்கும் என்று மட்டும் அவன் எதிர் பார்க்கவில்லை. எதிர்பார்த்ததைவிட எத்தனையோ மடங்கு பேரெழிலுடன் களங்கமற்ற வதனத்துடனும் நின்ற அந்தக் காரிகையை உச்சந் தலையிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை நோக்கிய அண்ணன் பல்லவராயன், ''இவளிடம் அபராஜிதன் மனத்தைப் பறி கொடுத்ததில் ஆச்சரிய மில்லை,' என்றே தீர்மானித்தான். அத்து டன் கார்குழலியை நோக்கிப் பேசவும் தொடங்கி, ''அரசகுமாரி! கன்னிமாடத் தில் நுழைவதற்குண்டான தண்டனையை நான் நன்றாக அறிவேன். ஆனால் இந்தத் தலை போவதைப் பற்றி நான் என்றுமே பொருட்படுத்தியதில்லை. என்றாவது ஒரு நாள் போக வேண்டிய தலையை யார் வெட்டிப் போட்டால் என்ன? யுத்தரங்கத் தில் விழுந்து கால்களில் மிதிபட்டா லென்ன? கோட்டை வாசலில் தொங்கி, கழுகுகளால் கொத்தப்பட்டாலென்ன? இந்த உபயோகமற்ற தலையைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. அரசகுமாரி! இந்த ஒரு தலை கிடக்கிறது. அநேக தலைகள் உருளாமல் எப்படிக் காப்பாற்ற லாம் என்பதைத் தீர்மானிக்கவே இங்கு வந்திருக்கிறேன்,'' என்றான்.

அண்ணன் பல்லவராயன் சொற் களிலிருந்து முக்கியமான ராஜாங்க அலுவலாகவே அவன் சோழ நாட்டி லிருந்து வந்திருக்கிறான் என்பதையும் அவசரமாகத் தன்னைக் காக்கவே கன்னிமாடத்தில் நுழைந்திருக்கிறான் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்ட அபராஜி தன், அண்ணன் பல்லவராயனை நோக்கி, ''சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவர் இங்கு விஜயம் செய்தது கன்னிமாடத்துக்குப் பெருமையளிக்கிறது. தாங்கள் யார் என்பதை அறியாததாலேயே அரசகுமாரி கடிந்து பேசினார்கள். மன்னிக்க வேண்டும்,'' என்றான்.

''பாண்டிய நாட்டுப் படைத் தலைவரே! அரசகுமாரி காரணமின்றிப் பேசவில்லையே. கன்னிமாடத்தில் நுழைவது குற்றம்தானே? அதை புரிபவன் யாராயிருந்தால் என்ன?'' என்று அபராஜிதனை நோக்கிச் சொல்லிய அண்ணன் பல்லவராயன் கார்குழலியை நோக்கி, ''அரசகுமாரி, நான் தெரிந்து குற்றம் செய்தவன். ஆனால் வேறு வழியின்றிக் குற்றத்தைச் செய்திருக்கிறேன். பெரிய நன்மைக்காகச் சிறிய குற்றத்தைச் செய்தேன். தங்கள் கன்னிமாடத்தின் புனிதத் தன்மையை அழிக்கும் நோக்கம் எனக்கில்லை. ஆனால் எத்தனையோ தமிழ்ப் பெண்மணிகளின் உயிர், மானம் இவற்றையும் காக்க வேண்டியது என் பொறுப்பாயிருக்கிறது. அந்தப் பொறுப்பை முன்னிட்டே இங்கு வந்தேன், மன்னிக்க வேண்டும்,'' என்றான்.

''என்ன! மக்களைக் காக்கும் பொருட்டா? யாரிடமிருந்து காக்க வேண்டும்?'' என்று வினவினாள் கார்குழலி.

''சிங்களத்திடமிருந்து,'' என்று பளிச்சென்று பதில் சொன்னான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

''அதற்கு இங்கு யார் என்ன செய்ய முடியும்?'' என்று மீண்டும் கேட்டாள் கார்குழலி.

''அதற்கு உதவக்கூடியவர் இங்குதான் இருக்கிறார். அதுவும் தங்களுக்கு வெகு அருகில்,'' என்று பதில் சொல்லி அபராஜிதனுக்காகக் கண்களை ஓட்டினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

அண்ணன் பல்லவராயனின் அந்த இரண்டு மூன்று வார்த்தைகளிலிருந்து அவன் வந்திருக்கும் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்ட அபராஜிதன், சோழ நாட்டுச் சேனாதிபதியை நோக்கி, ''படைத் தலைவரே! தாங்கள் நின்று கொண்டு பேசுவது நியாயமல்ல. அப்படி உட்காருங்கள். கார்குழலி, நீயும் உட்காரேன்,'' என்று இரு மஞ்சங்களைக் காட்டிவிட்டுத் தான் மட்டும் உட்காராமல் அவர் எதிரிலேயே நின்று கொண்டு சம்பாஷணையைத் துவக்கி, ''பல்லவராயரே! பெரிய பல்லவராயர் எதற்காகத் தங்களை இங்கு அனுப்பினார்?'' என்று வினவினான்.

திடீரெனத் தூக்கிப் போட்டதைப் போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது அண்ணன் பல்லவராயனுக்கு. ''பெரிய பல்லவராயர் அனுப்பினார் என்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?'' என்று வினவினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

''இரு பல்லவராயர்களைப் பற்றி அறியாதவர்கள் தமிழ்நாட்டில் யாரிருக்கிறார்கள்? அவர் சிந்தனை, நீர் அதை நிறைவேற்றும் கரம் என்பது தமிழ்நாட்டில்தான் பழமொழியாகிவிட்டதே,'' என்றான் அபராஜிதன்.

அந்தச் சாமர்த்தியப் பேச்சைக் கேட்ட அண்ணன் பல்லவராயன் கண்களில் ஆச்சரியக் குறி உதயமாயிற்று. பெரிய பல்லவராயர் தன்னை அனுப்பியிருப்பதை ஊகித்துவிட்ட அபராஜிதன், தான் வந்த காரணத்தையும் ஊகித்திருப்பானோ என்று நினைத்த சோழ சேனாதிபதி சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து பிறகு சொன்னான்: ''ஆமாம் பிரபு! பெரிய பல்லவராயர்தான் அனுப்பினார். தமிழ்நாட்டின் தலைவிதி இப்பொழுது தங்கள் கரங்களில் இருக்கிறது.''

இந்தப் பேச்சினால் பேரதிர்ச்சி அடைந்தான் அபராஜிதன். அண்ணன் பல்லவராயன், 'தன் தலை கோட்டை வாசலில் தொங்கினாலும், கழுகுகள் கொத்தினாலும் பாதகமில்லை,' என்று சற்று முன்பு சொன்னபோதே பழைய நினைவுகளில் லயிக்கத் தொடங்கிய அபராஜிதன் மனம், தமிழ்நாட்டின் தலைவிதி தன் கரங்களில் இருப்பதாக அண்ணன் பல்லவராயன் சொன்னதும் ஒரு கணம் திடுக்கிட்டு நின்றது. நினைவு நீலமலைக் குடிசைக்குப் பறந்து சென்றது.

''இதே வார்த்தைகளைத்தான் அன்று அந்தச் சதிகாரப் பிரபுக்களும் சொன்னார்கள். 'தமிழ்நாட்டின் தலைவிதி தங்கள் கரங்களில் இருக்கிறது!' கருணாகரத் தேவனும் அவன் சகாக்களும் அன்று சொன்ன அதே வாக்கியங்களை இன்று அண்ணன் பல்லவராயனும் சொல்கிறான். அந்தச் சதி நடந்த இரவின் விளைவாகத் தொங்கிய அதோ அந்த இரண்டு தலைகள்! அதோ நிஷதராசன் என்னை உற்றுப் பார்க்கிறானே! வங்கார முத்தரையனின் பற்கள் எதற்காக என்னைப் பார்த்துப் பரிகசிக்கின்றன? எந்தெந்தச் சம்பவங்கள் மனித வாழ்க்கையில் எப்படிப் பிணைகின்றன? அன்று நான் என்ன சபதம் செய்தேன்? இந்தத் தலைகளை வெட்டியவர்களைப் பழி வாங்குகிறேன். அந்த இரண்டு படைத்

தலைவர்களுக்குப் பதில் வேறு படைத் தலைவர்களின் தலைகளை அங்கேயே செருகுகிறேன். என்று சொல்லவில்லையா நான்? என்ன பயங்கர சபதம்!' என்று நினைத்து நினைத்து எங்கேயோ ஓடியது அபராஜிதனின் மனம். அந்த எண்ணங் களின் விளைவாக, பிரமை பிடித்து நின்ற அபராஜிதன் உள்ளத்துக்குத் தூபத்தை அதிகமாகப் போடத் தொடங்கிய அண்ணன் பல்லவராயன், ''நினை விருக்கிறதா? பாண்டிய நாட்டுப் படைத் தலைவரே! மன்னன், மதுரையில் புகுந்த அன்று மதுரை மக்கள் தலைகளைச் சிங்களப் படைகள் சீவி எறிந்தது நினை விருக்கிறதா? அந்தத் தலைகளும் தலை யற்ற முண்டங்களும் சிந்திய ரத்த வெள்ளத்திலே வீரபாண்டியன் தேர் மிதந் தோடியது உமது மனக் கண்களின் முன்னால் மிதக்கிறதா இல்லையா? இன்னும் அதிகமான தமிழ் மக்களின் மண்டைகள் மண்ணில் உருள வேண்டுமா? அவர்களின் குருதியால் தமிழ்நாடு மீண்டும் கறைபட வேண்டுமா?'' என்று உக்கிரத்தோடு வினவினான்.

''வேண்டாம் பல்லவராயரே! வேண்டாம். அத்தகைய கோரத்தைப் பற்றிப் பேசாதீர்கள்!'' என்று காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டான் அபராஜிதன்.

''அந்தக் காட்சி வேண்டாமென் றால் பாண்டிய சேனாதிபதியின் வாள் உறையிலிருந்து வெளிப்படட்டும்.''

''யாருக்கு எதிராக?''

''சிங்களப் படைகளுக்கு எதிராக.''

''அப்படியானால் வீரபாண்டிய னுக்கு எதிராக?''

''ஆமாம்.''

''அதெப்படி முடியும்? அவன் உப்பை நான் தின்றிருக்கிறேனே!''

''அவன் உப்பு அல்ல அது! மக்கள் உழைப்பினால் அளித்த உப்பு. அதற்குத் துரோகம் செய்கிறான் வீரபாண்டியன். அவனுக்கு எதிராக வாளை உருவுவது க்ஷத்திரிய தர்மம். மக்களைக் காக்க மன்னன் ஏற்பட்டி ருக்கிறான். மன்னன் அத் தொழிலைக் கை விட்ட பின் அவன் மன்னனல்ல. அவன் மன்னனல்லாதபோது நீரும் அவன் படைத் தலைவன் அல்ல.''

''அவன் என் உறவினன்.''

''அரசியல் அரங்கத்தில் உறவைக் கட்டித் தூர வைப்பது வீரன் கடமை.''

''என்னை என்ன செய்ய வேண்டும் என்கிறீர்கள்?''

''வீரபாண்டியனுக்கு எதிராகப் புரட்சிக் கொடியை எழுப்ப வேண்டும்!''

''புரட்சிக் கொடியா?'' அசை வற்று நின்றான் அபராஜிதன்.

''ஆமாம். மக்கள் நன்மைக் காக.''

''இல்லையேல்?''

''சோழ நாட்டுப் படைகள் பாண்டிய நாட்டு எல்லையில் தயாரா யிருக்கின்றன,'' என்றான் அண்ணன் பல்லவராயன். வீராவேசம் ததும்பும் குரலில்.

''போர்,'' என்று முணுமுணுத் தன அபராஜிதன் உதடுகள்.

''ஆமாம், போர்தான். சோழ நாட்டுக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்குமா, தமிழ்நாட்டுக்கும் சிங்கள நாட்டுக்குமா என்பதை நீங்கள் முடிவு செய்ய வேண்டும். இலங்காபுரனுக்குச் சிங்களத்தி லிருந்து உதவிப் படை வந்துவிட்டது. ஜகத்விசயத் தண்டநாயகன் அதற்குத் தலைமை தாங்கி வந்திருக்கிறான். இனித் தாமதித்தால் தமிழ்நாட்டில் சிங்கள ஆட்சி தான். சோழ நாடு தாமதிக்கத் தயாராக இல்லை. பாண்டிய நாடு என்ன செய்யப் போகிறது?''

அபராஜிதன் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் திகைத்தான். 'பாண்டிய நாட்டுப் படைத் தலைவனே பாண்டிய மக்களுக்கு எதிரியாவதா? வீரபாண்டிய னுக்கு எதிராக என் வாளை உருவுவதா? கன்னிமாடத்தில் ஓர் அபலையைக் காக்க வீரபாண்டியனை எதிர்த்ததை உலகம் ஒப்புக் கொள்ளும். ஆனால் மன்னனுக்கு எதிராகத் தான் புரட்சி செய்வதை உலகம் மன்னிக்குமா? சரித்திரம் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளுமா? என்று மனத்திற்குள் குழம்பித் தத்தளித்த அபராஜிதனையும் அவன் குழப்பத்தையும் கண்டு மலைத்துச் சிலை போல் உட்கார்ந்த கார்குழலியையும் மற்றொரு பேரதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கக் கூடிய செய்தியை அளிக்க வல்ல ஓலைச் சுருளைக் கையிலேந்தி அவசர அவசரமாக உள்ளே நுழைந்த அடிகளார், ''கார்குழலி! உன் துரதிர்ஷ்டத்தை என்னம்மா சொல் வேன்!'' என்று நா தழுதழுக்கக் கண்களில் நீர் வடிய அலறினார்.

(தொடரும்)

ன்னிமாடம்

54. பிரிவு

எப்பேர்ப்பட்ட நிலையிலும் சுய உணர்ச்சிகளை வெளிக்குக் காட்டாமல் இடக்காகப் பேசும் சுபாவமுள்ள அடிகளாரே அன்று உணர்ச்சிப் பரவசராகிக் கண்களில் நீர் வழியக் கலங்கி அலறிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்ததைக் கண்ட அபராஜிதன் அவர் கொண்டு வந்துள்ள செய்தி மிக விபரீதமாகவே இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். அதுவும் அவர் கார்குழலியின் துர்ப்பாக்கியத்தைக் குறிப்பிட்டு அலறியதைக் கேட்ட பாண்டிய சேனாதிபதி மழவராயன் மகளின் உள்ளத்துக்கு இணையற்ற துன்பத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஏதோ ஒரு துக்கச் செய்தியை அடிகளார் கொண்டு வந்திருக்கிறார் என்று ஊகித்ததோடு அத்தகைய செய்தியைக் கார்குழலி மீது திடும்பிரவேசமாக வீசக் கூடாதென்ற முடிவுக்கும் வந்து, அடிகளாரின் அவசரத்தைச் சிறிது தேக்கும் நோக்கத்துடன், "உணர்ச்சிகளுக்கு இடங் கொடுப்பது துறவிகளுக்கு அழகல்ல அடிகளாரே!" என்றான் சிறிது கடுமையாகவே.

அபராஜிதன் அப்படிக் கடிந்து கொண்டதால் ஓரளவு சுயநிலையை அடைந்த அடிகளார், தமது காவி வஸ்திரத்தால் கண்களிலிருந்து வடிந்த நீரைத் துடைத்துக் கொண்டு, அபராஜிதனை ஏற இறங்கப் பார்த்து, "ஓகோ! உணர்ச்சிகளுக்கு இடங் கொடுப்பது துறவிகளுக்கு அழ

22.6.89

சாண்டில்யன்

கல்லவோ!'' என்றார் அத்தனை துக்கத்திலும் சற்று ஏளனமாக.

''அல்ல என்பது என் அபிப்பிராயம்,'' என்றான் அபராஜிதன் குரலில் உணர்ச்சி ஏதும் இல்லாமலே.

''துறவியாயிருப்பவன் கன்னிமாடத்தில் இருக்கலாமோ?'' என்று அடிகளார் மீண்டும் வினவினார்.

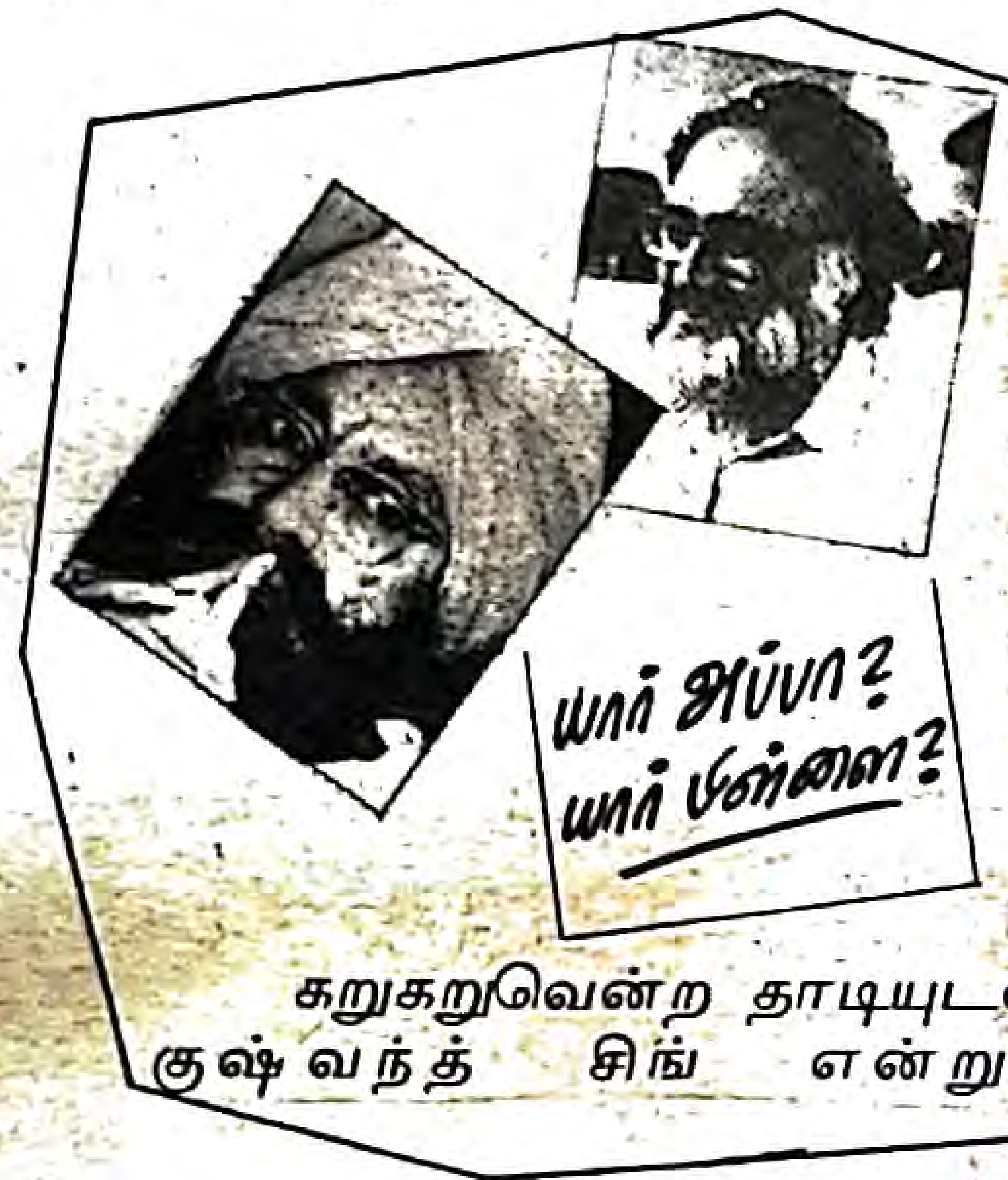
எதற்காக இந்தக் கேள்வியை அடிகளார் போடுகிறார் என்பதை ஊகிக்க முடியாததால் பதில் சொல்லாமல் நின்ற அபராஜிதனைப் பார்த்து மீண்டும் கேட்டார் அடிகளார். ''பாண்டிய சேனாதிபதியவர்களே! துறவி கன்னிமாடத்தில் இருக்கலாம்; கார்குழலியைப் பாதுகாக்கலாம்; அவளுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கலாம்; கோட்டையைப் பாதுகாக்கும் ஏற்பாடுகளில் கலந்து கொள்ளலாம்; அரசியல் விவகாரங்களில் தலையிடலாம்; பெண்ணைத் தகப்பன் பாதுகாப்பிலிருந்து அகற்ற ஏற்பாடு செய்யலாம். இத்தனையும் செய்யலாம், உணர்ச்சிகளுக்கு மட்டும் தான் இடம் கொடுக்கக் கூடாது போலிருக்கிறது?''

இப்படித் தன் உண்மை நிலையைப் பட்டவர்த்தனமாக அடிகளார் சொன்னதைக் கேட்ட அபராஜிதன் அவரை நோக்கி, ''அதற்காகச் சொல்லவில்லை அடிகளாரே! மற்றவர்கள் நிலை தடுமாறினாலும் ஆறுதல் சொல்ல வேண்டிய தாங்களே உணர்ச்சிக்கு இடங்கொடுத்தால் மற்றவர்களின் கதி என்ன என்பதைப் பற்றித்தான் யோசித்தேன்,'' என்று சொல்லிக் கார்குழலியை நோக்கித் தன் கண்களைத் திருப்பினான்.

அவன் அபிப்பிராயத்தைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்ட அடிகளார் தம்மை மேலும் திடப்படுத்திக் கொண்டார். ''மற்றவர்கள்'' என்று பாண்டிய சேனாதிபதி குறிப்பிட்டது கார்குழலியையே என்பதையும், அவளிடம் துன்பச் செய்தியைத் திடீரென வீசக் கூடாதென்பதற்காகவே பாண்டிய சேனாதிபதி தம்மைத் தடை செய்கிறான் என்பதையும் அறிந்து கொண்ட அடிகளார், மேலும் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த சமயத்தில் மீண்டும் அவரைக் கண்களால் எச்சரித்த அபராஜிதன்,

''அடிகளாரே! வீரபாண்டியனை நாம் வெற்றி கொண்டதால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியில் பங்கு கொள்ள ஒரு விருந்தாளியும் வந்திருப்பதைத் தாங்கள் கவனிக்கவில்லை போலிருக்கிறது,'' என்று மஞ்சத்தில் அமர்ந்திருந்த அண்ணன் பல்லவராயனைச் சுட்டிக் காட்டி மூன்றாம் பேர்வழி அறையிலிருக்கிறார் என்பதையும் அறிவுறுத்தினான்.

தான் கொண்டு வந்த செய்தியிலும் அது சம்பந்தமாகக் கார்குழலிக்கு ஏற்படும் துன்பம் எத்தன்மையது என்பதிலும் சிந்தனையை நிலைக்க

கறுகறுவென்ற தாடியுடன் குஷ்வந்த் சிங் என்றும்

விட்டிருந்ததால் மூன்றாவது மனிதர் ஒருவர் அந்த அறையில் இருப்பதைக் கவனிக்காத அடிகளார் அண்ணன் பல்லவராயன் மீது பார்வையைத் திருப்பினார். வந்திருந்த மனிதர் யாரென்பதைக் கண்டதும் அடிகளார் தாம் இருந்த இடத்தை மறந்தார். ஓலையை மறந்தார். வீரபாண்டியனை வெற்றி கொண்ட நிகழ்ச்சியைக்கூட மறந்தார். சகலத்தையும் அவர் சிந்தனை அடியோடு மறந்ததோடு கண்களும் அந்த அறையையோ அறையிலிருந்த மற்றவர்களையோ பார்க்கச் சக்தியிழந்தவைகளாகி அண்ணன் பல்லவராயன்மீது வெகு நேரம் பதிந்து

கிடந்தன. 'அண்ணன் பலலவராயன் இங்கு எதற்காக வந்திருக்கிறான்? எப்படிக் கன்னிமாடத்துக்குள் நுழைந்தான்?' என்ற கேள்விகளோடு சோழ நாட்டு அரசியல் விவரங்களும் அவர் புத்தியில் மிகத் துரிதமாக நடமாடின. அவர் தன்னைக் கண்டதும் பிரமித்ததை அண்ணன் பல்லவராயன் ஒரு பொருட்டாகக் கருதவில்லை. அந்தப் பிரமிப்பைத் தொடர்ந்து அவர் சிந்தனை எங்கெங்கோ சஞ்சரிக்கத் தொடங்கி விட்டதை முகபாவத்திலிருந்து ஊகித்துக் கொண்ட அண்ணன் பல்லவராயன், ''அடிகளாரே! நான் இப்படித் திடீரென இங்கு வந்தது

பதினாறான இளமைச் செருக்கோடு கிண்டலும் செக்ஸூம், நையாண்டியும் நகைச்சுவையுமாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஆனால் அவர் மகன் ராகுல் சிங்—அவரும் பத்திரிகாசிரியர்—அப்பாவின் இளமைச் சாயத்தை வெளுத்துவிட்டார். அப்பாவைப் போல் தாடிக்கு இவர் சாயம் தீட்டுவதில்லை. விளைவு: கறுப்பு தாடியுடன் அப்பா, வெள்ளைத் தாடியுடன் பிள்ளை!

—எஸ்.

உமக்கு வியப்பாயிருக்கலாம்,'' என்று சம்பாஷனையைத் துவக்கினான்.

அடிகளார் சற்றுத் தாமதித்து விட்டுப் பதில் சொன்னார். ''வியப்பேதுமில்லை சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவரே! தாங்கள் திடீரென நுழைந்து விடுவீர்கள் என்பதற்குப் பழைய ஆதாரமே இருக்கின்றது.''

''பழைய ஆதாரமா! என்ன அது?'' என்று அண்ணன் பல்லவராயன் விழிகளில் ஆச்சரியக் குறி தோன்ற வினவினான்.

''மேலைமங்கலத்திலிருந்து வீரபாண்டியன் மதுரைக்குத் திரும்பிய போது ஏற்பட்ட ரத்தக் களறியிலும் குழப்பத்திலும் கூடத் தாங்கள் பாண்டியன் அரண்மனைக்குள் நுழைந்ததாகக் கேள்வி,'' என்று விளக்கினார் அடிகளார்.

''ஓகோ? அந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறீரா?''

''ஆமாம், இங்கும் அதே மாதிரிச் சம்பவம்தானே! இங்கும் ரத்தக் களரி, யுத்தக் குழப்பம். இதற்கிடையில் கும்பலோடு கும்பலாகச் சோழ நாட்டுச் சேனாதிபதியவர்கள் கன்னிமாடத்துக்குள் புகுந்து விட்டீர்கள்.''

''விஷயத்தைச் சரியாக ஊகித்து விட்டீரே!''

உடனே, ''இதை ஊகித்து விட்டேன்....'' என்று சிறிது தயங்கிய அடிகளாரைப் பார்த்து, ''எதை ஊகிக்கவில்லை?'' என்று வினவினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

அடிகளார் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. அவர் கண்கள் ஒரு முறை அண்ணன் பல்லவராயனை நன்றாக ஏறெடுத்துப் பார்த்தன. பிறகு அவர் உதடுகளிலிருந்து வார்த்தைகள் நிதானமாகவும், கடுமையாகவும் உதிர்ந்தன. ''நீங்கள் நுழையும் முறையை ஊகிக்க அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை எனக்கு. ஆனால், பல்லவராயரே! நீங்கள் இங்கு வந்திருக்கும் காரணத்தை ஊகிக்கத்தான் முடியவில்லை. இங்கு எதற்காக வந்திருக்கிறீர்?'' என்று வினவினார் அடிகளார்.

அடிகளாரின் சொற்களில் தொனித்த உஷ்ணத்தைக் கவனித்த அண்ணன் பல்லவராயன் இதழ்களில் லேசாகப் புன்முறுவல் படர்ந்தது. அவருக்கு நேராகப் பதில் சொல்லாமல், ''அடிகளாரே! ஜகத்விசயன் கூடலில் பதினாயிரம் வீரர்களுடன் வந்து இறங்கியிருக்கிறான்....'' என்று கூறிவிட்டு மேலும் ஏதோ சொல்லப்போன அண்ணன் பல்லவராயனைத் தடுத்து, ''சற்று இருங்கள், மதுரையில் இருபதினாயிரம் வீரர்களுடன் இலங்காபுரன், கூடலில் பத்தாயிரம் வீரர்களுடன் ஜகத்விசயன், சிங்களத்தின் மாபெரும் படைகளுக்கிடையில்

பாண்டிய நாடு,'' என்று முணுமுணுத்த அடிகளாரின் முகத்தில் சொல்ல வொண்ணாத் திகில் படர்ந்தது. ''பாண்டிய நாட்டு மக்கள் கதி அதோகதிதான்,' என்று முடிவு கட்டிய அடிகளாரின் மனத்தே, மேலைமங் கலத்தைப் பற்றிய கவலையும் பலமாக எழவே, அவர் மேற்கொண்டு ஏதும் பேசாமல் அபராஜிதனையும் அண்ணன் பல்லவராயனையும் மாறி மாறிப் பார்த் தார்.

உள்ள நிலையைக் கணப் பொழுதில் அடிகளார் உணர்ந்து கொண்டு விட்டதைக் கண்ட அண்ணன் பல்லவராயன், அந்தத் துறவியின் அரசியல் அறிவைக் கண்டு பெரிதும் வியந்ததன்றி, அவருக்கு எத்தனை தூரம் ராஜதந்திரம் தெரியு மென்பதை அளக்கவும் விரும்பின வனாய்க் கேட்டான்: ''ஏற்பட்டுள்ள ஆபத்தைப் பற்றி அச்சப்பட்டுப் பயனில்லை. அடிகளாரே! இதற்குப் பரிகாரம் என்ன?''

''பரிகாரம் ஒன்றேதான். இலங்காபுரனுக்கும் ஜகத்விசயனுக்கும் இடையே ஒரு பெரிய சுவரை எழுப்ப வேண்டும்,'' என்று சொன்ன அடிகளாரின் சிந்தனை எங்கெங்கோ ஓடவே அவர் அத்துடன் நிற்காமல், ''சுவரை யார் எழுப்புவது? எப்படி எழுப்புவது? மேலைமங்கலம் எழுப்பலாம். ஆனால், தற்சமயம் அது அந்த நிலையில் இல்லையே?'' என்றார்.

''ஏன் இல்லை?'' என்று வினவினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

ஒரு வார காலத்துக்கு முன்பாக கங்கை கொண்ட சோழபுரத் தில் பெரிய பல்லவராயர் சொன்ன அதே வார்த்தைகளை அடிகளார் சொல்லத் தொடங்கி, ''சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவரே! உமக்குத் தெரியாத போர் நிலையை நான் வகுத்துத் தரப் போவதில்லை. ஆனால், மேலை மங்கலம் இந்தப் பணியில் சாதாரண நாளிலே ஈடுபட முடியாதென்பதை நான் உமக்குச் சொல்லத் தேவை யில்லை. மேலைமங்கலச் சிற்றரசு சரியாக ஜகத்விசயனுக்கும் இலங்காபுர னுக்கும் இடையே இருக்கிறது. இந்தச் சிற்றரசு சோழ நாட்டுப் பக்கம் சாய்ந் தால் ஜகத்விசயனாலும் இலங்காபுரனாலும் இருபுறத்திலும் ஏகக் காலத்திலும் தாக்கப்பட்டுச் சிதைந்து போகும். அப்படிப் போனா லும் போகட்டுமென்று முயற்சியைச் செய்யக்கூடிய மனிதனும்......'' என்று மேலே பேச முடியாமல் மென்று விழுங்கினார்.

அடிகளார் அப்படி மென்று விழுங்க வேண்டிய அவசியம் என்னவா யிருக்குமென்பதை அறியாத அபராஜி தன், ''ஏன் அடிகளாரே! ஏன் பேச்சை நிறுத்திவிட்டீர்?'' என்று வினவினான்.

அடிகளார் பதிலுக்குக் கையி லிருந்த ஓலையை அபராஜிதனிடம் நீட்டினார். அதைப் பிரித்துப் படித்த அபராஜிதன் முகத்தில் கவலைக் குறி அதிகமாகத் தோன்றுவதைக் கண்ட அண்ணன் பல்லவராயன் விஷயம் என்னவென்று வினவு முன்பாகவே சோழ நாட்டுச் சேனாதிபதியிடம் ஓலையை ஒப்படைத்த அபராஜிதன் அடிகளாரை நோக்கி, ''அடிகளாரே! சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவருக்குத் தங்க இடங்கொடுத்து ஸ்நானபானாதி களுக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நான் அரசகுமாரியிடம் சிறிது நேரம் பேசி விட்டு வருகிறேன்,'' என்றான்.

அடிகளாரும் சோழ நாட்டுப் படைத் தலைவனும் அறையை விட்டு வெளியே சென்றதும் வண்டினும் கரிய தன் விழிகளை அபராஜித்ன் முகத்துக் காகத் திருப்பினாள் கார்குழலி. அந்த விழிகளில் குடி கொண்டிருந்த கவலையையும் குழப்பத்தையும் கண்ட அபராஜிதனும் ஓலையில் கண்ட செய்தியை அவளிடம் எப்படிச் சொல்வது என்பதை அறியாதவனாய் அவளை நெருங்கித் தன் இடது கரத்தை அவள் அழகிய இடையைச் சுற்றி வளையவிட்டு, அவள் உடலைத் தனக்காக இழுத்து ஆதரவாக அணைத்து, ''குழலி! நீ சாதாரணப் பெண்ணல்ல....'' என்று ஆரம்பித் தான்.

ஏதோ துக்ககரமான செய்தி யைச் சொல்வதற்காகவே அவன் ஆயத்தம் செய்து கொள்கிறான் என்ப தைத் தெரிந்து கொண்ட கார்குழலி, அவனிடம் அதிகமாகவே இழைந்து பலமான அவன் கரம் இடையில் சற்று அழுத்திக் கொடுத்ததால் கிடைத்த ஆதரவால் ஓரளவு நிம்மதியையும் அடைந்து அதிகமாகப் பேசாமல் ஓர் 'உம்' மாத்திரம் கொட்டினாள்.

''சுற்றி வளைக்க வேண்டாம். சமாசாரத்தைச் சொல்லிவிடுங்கள். என் தந்தை இறந்து போய்விட்டாரா?''

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்ட சமயத்தில் அவள் குரல் நிதானமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், அந்தக் குரலில் சாதாரணமாக இருக்கும் நயம் இல்லை. உள்ளக் குமுறலின் காரணமாகக் கடுமை கலந்திருந்தது. அவள் உள்ளத்தில் துவங்கிக் கொண்டிருந்த புயலை அறிந்த அபராஜிதன் அவளை மெள்ள இழுத்துச் சென்று மஞ்சத்தில் அமர்த்தி, ''குழலி! மழவராயன் இறக்கவில்லை. ஆனால் மரணத் தறுவாயிலிருக்கிறார்,'' என்று செய்தியை லேசாக உடைத்தான்.

கார்குழலியின் கண்களில் ஒரு துளி நீர்கூடத் துளிர்க்கவில்லை. சாம்ராஜ்யமே இடிந்துவிழும் தருணத்தில்கூடக் கண்ணீர் உகுக்காத சரித்திரத்தின் பெரிய ராணிகளைப் போலத் திடமாகவே உட்கார்ந்திருந்தாள். பெண் போய்விட்டாள் என்ற சமயத்தில் மழவராயன் இருந்த நிலைக்கும் தந்தை மரணத் தறுவாயில் இருக்கிறார் என்பதைக் கேட்ட கார்குழலி இருந்த நிலைக்கும் எந்தவித வித்தியாசமுமில்லாதிருந்ததைக் கண்ட பாண்டிய சேனாதிபதி, ஆச்சரியத்தில் மூழ்கியதோடு இப்பேர்ப்பட்ட பெண் பெரிய சக்கரவர்த்தினியாயிருக்கத் தகுந்தவள், துரதிர்ஷ்டவசத்தால் இந்தச் சிற்றரசில் பிறந்தாள் என்றும் நினைத்தான்.

கார்குழலியின் மனத்தே வேறு பல எண்ணங்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. தன் துரதிர்ஷ்டத்தை எண்ணி எண்ணிக் குமுறினாள் மழவராயன் மகள். கைக்கெட்டியது வாய்க்கு எட்டாமலே போகும் சம்பவங்கள் நிறைந்த தன் வாழ்க்கையும் ஒரு வாழ்க்கையா 'என்று அவள் எண்ணினாள். 'இந்தப் பாண்டிய சேனாதிபதியை எதிரே இதே காட்டில் சந்தித்துக் காதல் கொண்டேன். அவர் இங்கு தங்காது கன்னி மாடத்திலிருந்தே மறைந்தார். வீரபாண்டியனை வெறுத்தேன். அவன் என்னைக் கடிமணம் புரியத் தந்தை சம்மதித்தார். அதிலிருந்து தப்பினேன். கோட்டையில் சிறைப்பட்டேன். என்னைக் காப்பாற்ற வந்தவர் இவர்.

ஆறு வித்தியாசங்கள் விடை:

1. பையன் சட்டை
2. செருப்பு
3. மாங்காய்
4. வண்டி
5. பின்னால் நிற்பவரின் கை
6. சுவர்

முற்றுகை முடிந்ததும் மண வாழ்க்கை கிடைக்குமென்று நினைத்தேன். தந்தை மரணத் தறுவாயிலிருக்கும் செய்தியே கிடைத்திருக்கிறது. போதாக்குறைக்கு இவரை என்னிடமிருந்து பிரித்துப் பொன்னமராவதிக்கு அனுப்ப அண்ணன் பல்லவராயன் வந்து முளைத்திருக்கிறார். மரணப் படுக்கை ஒரு புறம்; உயிருக்கு உயிரான இவர் என்னைப் பிரிந்து செல்ல வேண்டிய அவசியம் இன்னொரு புறம். இந்த உலகத்தில் நான் விரும்புவது இருவரை. அவர்கள் இருவரிடமிருந்தும் என்னைப் பிரிக்கிறாயே, விதியே! எதற்காக இத்தகைய பேரிடியை என் மீது வீசுகிறாய்? என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டு திக்பிரமை அடைந்து உட்கார்ந்திருந்த கார் குழலியின் முகத்தைத் தன் இரு கைகளாலும் பிடித்துத் தூக்கினான் அபராஜிதன். அப்படித் தூக்கியதால் தன் கண்களோடு கலந்த அவள் கண்களில் ஓடிக் கொண்டிருந்த துக்கத்தையும், அந்தத் துக்கத்தால் அவள் முகத்தில் ஏற்பட்ட பிரமிப்பையும் கவனித்த அபராஜிதன், ''குழலி! உலகத்தில் நம் இஷ்டப்படி காரியங்கள் நடப்பதில்லை. விதி நம்மை இழுத்துச் செல்லும் பாதையில்தான் நாம் செல்ல வேண்டும். உன் தந்தை மரணப் படுக்கையில் இருக்கிறார். மேலைமங்கலத்துக்குப் போய் நீ அவருக்கு ஆறுதலாக இரு.'' என்றான்.

''நீங்கள்?''

''பொன்னமராவதிக்குப் போகிறேன்.''

''புரட்சியைக் கிளப்பவா?''

''ஆமாம்.''

''புரட்சியைக் கிளப்பி நீங்கள் அகப்பட்டுக் கொண்டால்?''

''மதுரைக் கோட்டை வாசலுக்கு வா. என் தலையைப் பார்க்கலாம். புரட்சி வெற்றியடைந்தால் நான் மேலைமங்கலத்துக்கு வருகிறேன், மங்கலக் கயிற்றுடன்.''

''வேறு வழியே இல்லையா?''

''இல்லை குழலி! என் நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை. நாடு கடமைக்கு அழைக்கிறது.''

''நான் அழைக்கிறேனே!''

''உயிருடனிருந்தால் மண்ணுலகில் சந்திக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் விரோதத்துக்கு இடமில்லாத வேறு உலகம் இருக்கிறது. அங்கு சந்திக்கிறேன்.''

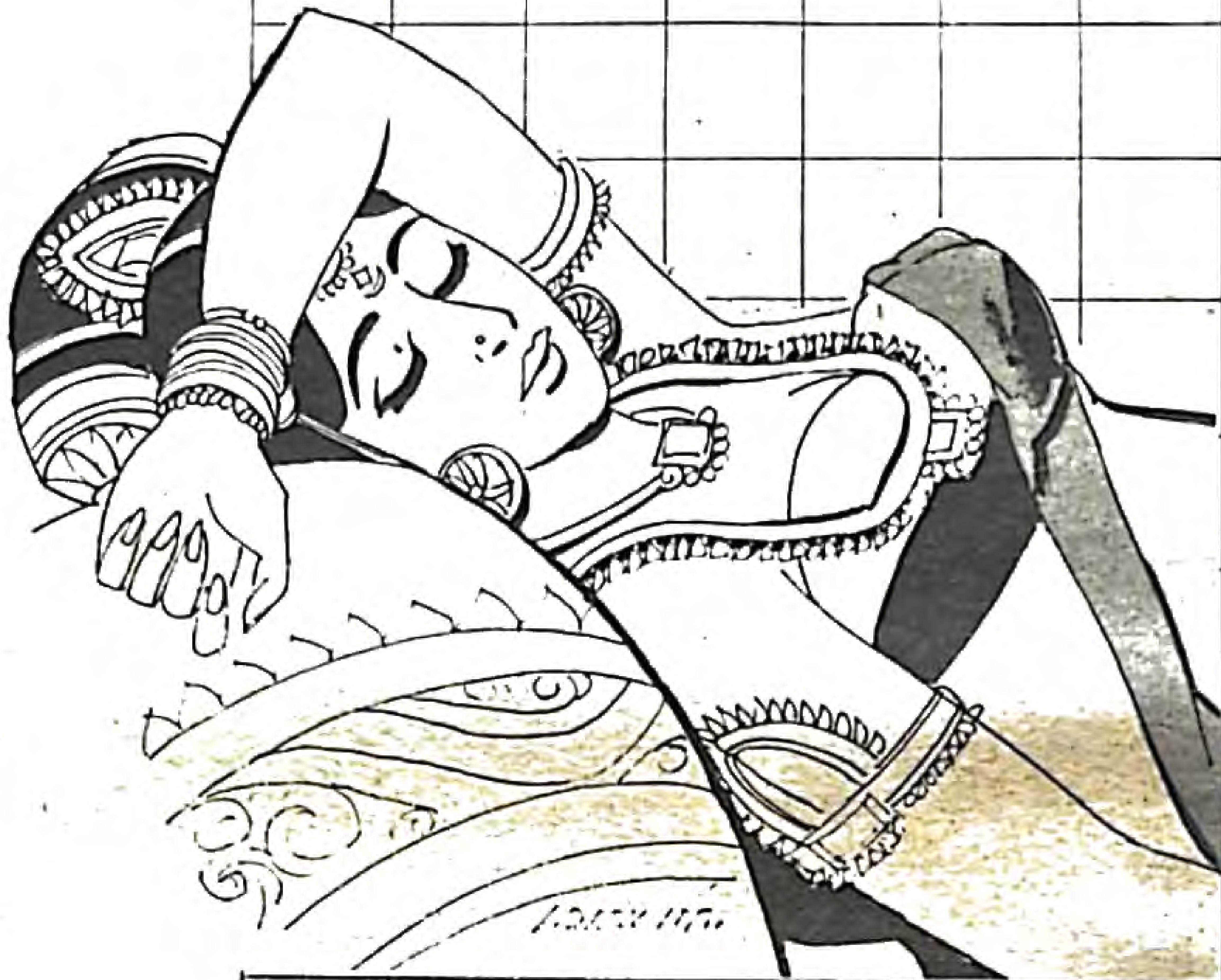
கார்குழலி அவன் மார்பில் தன் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டாள். அதுவரை மடை போட்டுத் தேக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த உணர்ச்சிகள் மடையை உடைத்துக் கொண்டு பீரிட்டுப் பிரவேசிக்கவே குலுங்கக் குலுங்கக் குழந்தை போல் அழுதாள் மழவராயன் மகள். அபராஜிதன் தனது வலக் கரத்தால் அவள் முதுகை ஆறுதலாகத் தடவிக் கொடுத்து, ''குழலி! உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொள். நீ வீரன் மகள். உணர்ச்சிகளைச் சிதற விடுவது முறையல்ல,'' என்றான்.

கார்குழலி மெள்ள அழுகையை அடக்கிக் கொண்டாள்.

அன்று பிற்பகலில் இது என்ன வாழ்க்கை என்பதை அடிகளார் விளக்கினார். ''இன்பமும் துன்பமும் மாறி வருவது இயற்கை மகளே! அதற்காக வருந்திப் பயனில்லை. கடமை உனக்காகக் காத்திருக்கிறது. வா, மேலைமங்கலம் செல்வோம்,'' என்றார் அடிகளார். அவர்கள் மேலைமங்கலத்துக்குப் புறப்படு முன்பாகவே காரிவளவனுடன் அபராஜிதன் பொன்னமராவதிக்குப் புறப்பட்டு விட்டான். அவர்கள் செல்வதைக் கன்னிமாடத்தின் மாடியிலிருந்து கண்களில் நீர் பெருகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த கார்குழலி அவனைத் தன்னிடம் திரும்பவும் பத்திரமாய்க் கொண்டு சேர்க்கும்படி ஆண்டவனை வேண்டினாள். அதே தினத்தின் மாலையில் கூடலைச் சேர்ந்த சிங்களத்துப் பைங்கிளி அபராஜிதனை அடியோடு ஒழித்துக் கட்டுவதற்காகப் பிரும்மாண்டமான திட்டமொன்றை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

(தொடரும்)

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

55. மாதவியின் கண் வலை

இராமேச்சுவரத்துக்குச் சற்று அப்பால் ஊசி போல் ஓடி ஆழ்கடலில் பாய்ந்து கரைந்து கொண்டிருந்த குறுகிய நிலப்பரப்பின் கிழக்கு ஓரத்திலிருந்த கூடல் அப்படியொன்றும் பெரிய நகரமல்ல. ஆனால் சிற்றூர்தானே என்று அசட்டை செய்து ஒதுக்கி விட முடியாத நிலையில் அது இருந்தது. சிங்களத்துக்கு வெகு அருகிலிருந்த முதல் கப்பல் துறை அதுவாகையாலும், சதா நெல்லைப் பாண்டியர்களுக்கும் சிங்களத்து மகாவம்ச பரம்பரைக்கும் நட்புறவு இருந்து வந்ததாலும், எந்த நிமிஷத்திலும் சிங்களப் படைகள் இறங்கி விடக் கூடிய கேந்திரமான ஸ்தானத்தில் இருந்தபடியாலும் சோழப் பேரரசர்கள் கண்களும் மதுரைப் பாண்டியர்கள் கண்களும் எப்பொழுதும் கூடலை நோக்கி நினைத்துக் கிடந்தன. கூடலை எப்பொழுதும் கண்காணிக்க வேண்டிய அவசியத்தை முன்னிட்டுச் சோழப் பேரரசர் கடற்படையைச் சேர்ந்த ஓரிரு கப்பல்கள் கூடல் பிராந்தியத்தில் அடிக்கடி உலாவுவதும் வழக்கமாயிருந்தது. தென்னாடெங்கணும் வடக்கே சில இடங்களிலும் சோழ சாம்ராஜ்யம் பரந்து

வலுத்துக் கிடந்த முதல் ராஜராஜன் காலத்திலேயே கூடலின் நிலை இது என்றால், பாண்டிய நாடு சிங்களத்தின் கால்களில் மிதிபட்டு யுத்த மேகங்கள் தமிழ் நாடெங்கும் திரண்டு எழுந்து கறுத்துக் குமுறி இடித்துக் கொண்டிருந்த இரண்டாவது ராஜாதிராஜன் காலத்தில் அந்தச் சிற்றூரின் நிலையைப் பற்றி விவரிக்கவா வேண்டும்?

சிங்களத்துக்குச் சமீபத்திலிருந்த கப்பல் துறையான சிற்றூரில் இலங்காபுரன் வந்திறங்கிய நாளாகவே பயமும் குழப்பமும் நிறைந்திருந்தன. சிங்களத்தின் பெரும் படையுடன் அவன் இறங்கிய இராமேசுவரத்தில் கோயிலை இடித்தும் பக்கத்து ஊர்களின் பயிர்களைக் கொளுத்தியும், தமிழர்களைச் சங்கிலியால் பிணைத்து அடிமை வேலை செய்யப் படகுகளில் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சிங்களத்துக்கு அனுப்பியும் அட்டகாசம் புரிந்ததிலிருந்து நடுக்கத்துக்கு உள்ளான கூடல் வாசிகள், இலங்காபுரன் மதுரை சென்று வீரபாண்டியனை அரியணையில் அமர்த்தி நாடாளத் தொடங்கியதும் சிறிது அமைதியை அடைந்தார்கள். ஆனால் அந்தச் சொற்ப கால அமைதியைக் குலைக்க மீண்டும் சிக்கல் எழுந்து ஜகத்விசயத் தண்டநாயகன் பெரும் படையுடன் வந்திறங்கியவுடன் கூடல் மக்களுக்கு மறுபடியும் குலை நடுக்கம் கண்டது. ஆனால், இம்முறை அந்த நடுக்கம் அதிக நாள் நீடிக்கவில்லை. ஜகத்விசயனுக்கும் இலங்காபுரனுக்கும் பெரும் வித்தியாசமிருந்ததைக் கூடல் மக்கள் கண்டனர். ஜகத்விசயன் படை வந்திறங்கிய நாள் முதல் மிக ஒழுங்குடனும் கட்டுப்பாடுடனும் நடந்து கொண்டது. யார் வீடும் சூறையாடப்படவில்லை. பயிர் பச்சைகள் அழிக்கப்படவில்லை. கூடலில் இலங்காபுரனால் இடிக்கப்பட்டு மீண்டும் மக்களால் எழுப்பப்பட்ட சிறு பிள்ளையார் கோயிலைக்கூடச் சிங்களப் படை வீரர்கள் தொடவில்லை. கடற்கரையோரமிருந்த பெரிய மாளிகையை ஊர்க்காரர்கள் ஒழித்து விட்டிருந்தும் ஜகத்விசயன் அதில் கூடத் தங்காமல், கடற்கரை மணற் பரப்பிலே சென்று தனிக் கூடாரம் அடித்துக் கொண்டான். அவன் வீரர்கள் பலரும் அவன் உதாரணத்தையே பின்பற்றினர். ஊருக்குள் சில வீடுகளை ஒழித்துத் தரச் சொல்லி அவற்றில் ஜகத்விசயன் இருக்கச் செய்த உபசேனாதிபதிகூட, கூடல் வாசிகளுக்கு எந்தத் தொந்தரவையும் கொடுக்காமல் கண்ணியமாகவே நடந்து கொண்டான்.

ஒருத்தி: ஏண்டி, நீ காதலிக்கிறது ரமேஷைத்தானே! சுரேஷ்னு உங்கப்பா கிட்டே ஏன் பொய் சொன்னே?

மற்றவள்: எங்கப்பா ஆள் வைச்சு அடிக்கிறாரான்னு முதல்ல பாத்துக்கிடுவோம்டி!

—கழுகுமலை மூர்த்தி

மக்களிடமிருந்து தான்ய வகையறாக்களும் அதிகமாக வசூலிக்கப் படவில்லை. சிங்களத்திலிருந்து அடிக்கடி வந்து போய்க் கொண்டிருந்த படகுகளில் படைக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருட்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. இறைச்சிக்கு வேண்டிய ஆடுகள் சிலவும் கோழிகள் சிலவும் அக்கம் பக்கத்துக் கிராமங்களிலிருந்து சிங்களத்துப் பௌத்த மதப் படைகளுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டபோது அவற்றுக்குண்டான பணம் தங்கத்திலேயே அளந்து கொடுக்கப்பட்டது. வேலையின்றி மாலை வேளையில் பக்கத்து ஊர்களைச் சுற்றச் சென்ற படை வீரர்கள் எந்தச் சேஷ்டையிலும் ஈடுபடாமலும் எதிரே வந்த பெண்களை ஏறெடுத்துப் பார்க்காமலும் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். இவற்றின் காரணமாகப் போர்ப் படை இறங்கிய போதிலும் கூடியவரை சாதாரண வாழ்க்கையே நிலவிக் கிடந்தது கூடலிலும் அதைச் சுற்றியிருந்த சிற்றூர்களிலும்.

வெள்ளிச் சேணம் போட்ட இரு புரவிகளால் இழுக்கப்பட்ட அலங்கார ரதத்திலே அமர்ந்து பெரிய ராணி போல் கூடலுக்குள் பிரவேசித்த சிங்களத்துப்

''ஆபீஸிலேர்ந்து எதுக்குடி அடிச்சுப் பிடிச்சு அவசரமா வீட்டுக்குப் போறே?''

''வேலைக்காரி வர்ற நேரமாச்சு.''

''உன் கணவர்தான் வீட்டிலே இருக்காரே?''

''அதனாலதான் அவசரமாப் போறேன்!''

—வி. சாரதி டேச்சு

பைங்கிளிகூட ஊர் இருந்த நிலைமை கண்டு பெரிதும் ஆச்சரியப்பட்டாள். கூடலின் நிலைமைக்கான அறிகுறிகளை இராமேசுவரத்தைத் தாண்டிய முதலே கண்ட மாதவி, அந்த ஜகத்விசயன் என்ன மந்திரவாதியாயிருப்பானோ என்று வியந்தாள். போர்ப் படை இறங்கியுள்ள இடத்தைச் சமாதான காலத்தைப் போல் சாதாரணப் பிராந்தியமாக்க அவனால் எப்படி முடிந்தது என்பதை, எல்லாவற்றையும் நொடிப் பொழுதில் அறிந்துகொள்ளக் கூடிய சிங்களத்துப் பைங்கிளியால்கூட அறிய முடியவில்லை. தன்னைப் பார்க்க வழி நெடுக மக்கள் நின்றதையும், அவர்கள் ரதத்தை நெருங்க விடாமல் செய்வதற்காகத் தடுத்து நின்ற போர் வீரர்கள் முரட்டுத்தனம் ஏதும் காட்டாமல் மெள்ள ஜனங்களைக் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்ததையும் பார்த்த மாதவிக்கு ஜகத்விசயனைச் சந்திப்பதிலிருந்த ஆசை பன்மடங்காயிற்று.

மாதவிக்குத் தெரியாத பிரபுக்கள் சிங்களத்தில் யாருமே கிடையாது. சிங்களத்தில் பிரதான தண்டநாயகனான இலங்காபுரன் மருமகள் என்ற காரணத்தாலும் அவளுக்கே இயற்கையாக இருந்த பேரழகினாலும் அவளை நெருங்கிப் பழக முயன்ற பிரபுக்களின் எண்ணிக்கைக்குக் குறைவேயில்லை. ஆனால் இந்த ஜகத்விசயன் பெயரை மட்டும் அவள் கேள்விப்பட்டதேயில்லை. ''எந்தப் பிரபு வம்சத்திலும் சேராத இவன் யார்? எங்கிருந்து இத்தகைய உன்னத பதவிக்கு எழுந்தான்? இலங்காபுரனுக்கு அடுத்தப்படியாகப் படைகளை நடத்திச் செல்ல மன்னன் பராக்கிரமபாகுவால் நியமிக்கப்படுவதற்கான இத்தனை அனுபவமும் திறமையுமுள்ள இவன் சிங்களத்துப் படைகளின் எந்த வரிசையில் ஒளிந்து கிடந்தான்?'' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்ட மாதவி, அவனைச் சந்தித்து அவன் எப்படி இருப்பான் என்பதைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற பேரவாவுடன் கூடலுக்கு விரைந்தாள். அப்படி விரைந்தவள் வெறுங் கையுடன் வரவில்லை. சோழப் படைகள் பாண்டிய நாட்டைத் தாக்கினால் எந்த முறையில் அவற்றைச் சமாளிக்க வேண்டும், அவற்றைச் சமாளிப்பதில் ஜகத்விசயன் பங்கு என்ன என்ற திட்டத்தை இலங்காபுரன் வாயிலாகக் கேட்டுக்கொண்டே வந்திருந்தாள். இத்தகைய முக்கியப் போர்த் திட்டத்தை எந்த ஒற்றனிடமும் ஓலையில் எழுதிக் கொடுத்தனுப்ப இஷ்டப்படாத இலங்காபுரன் அதை வாய் மூலமாகத் தனது மருமகளிடமே சொல்லியனுப்பினான்.

முதலில் மதுரையை விட்டுக் கிளம்பும் போது மாதவி வேண்டா வெறுப்பாகத்தான் கிளம்பினாள். அவள் மனத்தில் சொல்லவொண்ணாத வேதனை படர்ந்திருந்த காலம் அது. தானே வலிய அபராஜிதன் கரத்தில் வீழ்ந்த போதும் மதுரையின் மணிமுடியையே அவனுக்கு அர்ப்பணித்த போதும் அவன் தன்னையோ ராஜ்ய லட்சுமியையோ லட்சியம் செய்யாமல் தன்னை முரட்டுத்தனமாகப் பிடித்து மாமன் கையில் தள்ளியதை நினைத்து நினைத்துச் சீறிக் கொண்டிருந்தாள், மாதவி. அபராஜிதன் தன்னைப் புறக்கணித்தது போதாதென்று தன் கைப்பொம்மையாயிருந்த வீரபாண்டியனும் கார்குழலி மீது வெறி கொண்டு அவளை வலிய மணம் செய்யக் கன்னிமாடக் கோட்டையை முற்றுகையிடச் செய்ததும், அவள் உள்ளப் புண்ணை வேல் கொண்டு குத்துவது போலிருந்தது. காதலனுக்காக அரசனைத் துறந்து கடைசியில் காதலனும் அரசனும் போய்த் தனித்து நின்றுவிட்ட சிங்களத்துப் பைங்கிளி அடிபட்டுத் தப்பிச் சென்ற நாகம் போல் இருந்தாள். அடித்தவனை என்றாவது ஒரு நாள் திரும்பக்

குயிலி மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறார். காரணம்?

அவர் நடித்த ஐந்து படங்கள் சென்னையில் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன வாம்.

1. எங்க ஊரு மாப்பிள்ளை
2. புதிய பாதை
3. நெத்தியடி
4. சோலை குயில்
5. சட்டத்தின் திறப்பு விழா

—செல்லப்பா

'திருப்பு முனை' படத்தில் குயிலி.

கடித்து ஒழித்துவிடக் கரு வைக்கும் சர்ப்பம் போன்ற குணமுடைய சிங்களத்துப் பைங்கிளி தன் அத்தனை சீர்கேட்டுக்கும் அபராஜிதனே காரணம் என்று தீர்மானித்து, அவனைத் தீர்த்துக்கட்டக் கங்கணம் கட்டி, நாடு கடத்தப்பட்ட அவன் இருப்பிடத்தை ஆராய முற்பட்டாள். அபராஜிதன் மேலைமங்கலத்திலிருந்து திடீரென மறைந்து விட்ட செய்தியையும் பிறகு கன்னிமாட முற்றுகையைப் பற்றிய வினோத விவரங்களையும் ஒற்றர்கள் மூலமறிந்த மாதவி, கோட்டைக்குள்ளிருப்பவன் அபராஜிதன்தான் என்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டாள். அந்தக் கோட்டைக்குள்ளேயே அவனை அழித்து விடத் திட்டம் போட்ட மாதவி, தன் மாமனிடம் அதைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்து, ''மாமா! அபராஜிதன் ஒழிந்தால்தான் நீங்கள் நிம்மதியாக உறங்கலாம். அவன் இப்பொழுது கன்னிமாடக் கோட்டைக்குள் இருக்கிறான். அதிகப் படைகளை அனுப்பி அந்தச் சதிகாரனை ஒழித்துக் கட்டுங்கள்,'' என்று யோசனை சொன்னாள்.

அந்த யோசனையைச் சற்றும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாத இலங்காபுரன் அவளைப் பார்த்து நகைத்து, ''மாதவி, காதல் மயக்கத்தில் கண்டபடி உளறாதே. அவன் உன்னைப் புறக்கணித்தான் என்பதற்காக மதுரையிலிருக்கும் படைகளையெல்லாம் அவனைத் துரத்த அனுப்புவதா? பாண்டிய நாட்டு எல்லையில் சோழப் படைகள் குவிந்து கிடக்கின்றன. போர் எழுந்தால் அவற்றைச் சமாளிக்கப் படைகளை அனுப்புவேனா? வீரபாண்டியன் பெண் வேட்டைக்குத் துணை செய்யவும், உன் காதலன் தலையை வெட்டிக் கொண்டு வரவும் அனுப்புவேனா? தவிர, அபராஜிதன் அங்குதான் இருப்பான் என்பது என்ன நிச்சயம்? எல்லாம் உன் ஊகந்தானே?'' என்றான்.

அவன் உறுதியை மாற்ற மாதவி எவ்வளவோ முயன்றாள். அபராஜிதன் கன்னிமாடக் கோட்டையில்தான் இருக்கிறானென்பதற்குப் பெரிய பல்லவராயர், அண்ணன் பல்லவராயனுக்கு என்னென்ன காரணங்களைச் சொன்னாரோ அத்தனை காரணங்களையும் மாமனிடமும் சொல்லிப் பார்த்தாள். இலங்காபுரன் அவள் பேச்சுக்குச் செவி சாய்க்கவே இல்லை. ''மாதவி! நீ சொல்கிறபடி அபராஜிதன் அங்கிருக்கலாம். ஆனால் அதற்காகப் படைகளைக்

கண்டபடி அனுப்ப முடியாது. உன் கருத்தை அபராஜிதன் அழிவிலிருந்து சிங்களத்தின் நன்மைக்காகத் திருப்பி விடு. உனக்கு வேறு அலுவல் கொடுக்கிறேன். வா,'' என்று அவளைச் சமாதானப் படுத்தி, ஜகத்விசயனைச் சந்தித்து அவனிடம் சொல்லவேண்டிய போர்த் திட்டத்தை விளக்கிச் சொன்னான். அத்துடன், ''இதோ பார் மாதவி! ஜகத்விசயனிடம் என் திட்டத்தை விளக்கமாகச் சொல்! அதற்கு அவன் இஷ்டப்படாவிட்டால் அவன் திட்டத்தை எனக்குத் தெரிவிக்கட்டும். அப்படித் தெரிவிப்பதாயிருந்தால் அந்தச் செய்தியையும் நீயே கொண்டு வா. ஓலையில் எழுதி அனுப்ப வேண்டாம். நாட்டில் சோழ ஒற்றர்கள் சஞ்சாரம் அதிகமாயிருக்கிறது,'' என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு இலங்காபுரனால் உத்தரவிடப்பட்ட மாதவி, வேண்டா வெறுப்பாக மதுரையிலிருந்து கிளம்பினாள். கிளம்பு முன்பாக ஜகத்விசயனைப் பற்றி இலங்காபுரனிடமிருந்து தகவல் அறிய அவள் முயன்றதும் வியர்த்தமாயிற்று. ஜகத்விசயனைப் பற்றி அவள் வினவியபோது, ''ஜகத்விசயன் என்று தெற்கு சிங்களத்தில் ஒரு படைத் தலைவன் இருந்தான். அங்கு எழுந்த இரண்டொரு புரட்சிகளை அவன் திறமையாக அடக்கியதாகச் சிங்கள மன்னர் சில நாட்களுக்கு முன்பு எனக்கு எழுதியிருந்தார். ஆனால் இத்தகைய ஒரு படையெடுப்பு அவன் வசம் ஒப்புவிக்கப்படுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. எனக்குத் தெரிந்து ஜகத்விசயனுக்குப் பெரிய போர்களில் வீரர்களை நடத்திச் செல்லும் அனுபவம் கிடையாது. ஆனால் மாதவி, ஒன்று நினைவில் வைத்துக் கொள். திறமை மட்டும் இல்லாவிட்டால் சிங்களத்து மன்னரிடம் உயர் பதவி கிடைக்காது. எதற்கும் நீதான் பார்க்கப் போகிறாயே,'' என்று சொல்லி அனுப்பினான் இலங்காபுரன்.

இப்படி முன்பின் பிரபலமாக இல்லாமல் ஏதோ இரண்டு புரட்சிகளை அடக்கியதற்காகப் பெரும் பதவியளிக்கப்பட்ட ஜகத்விசயன், பெரிய பல்லவராயர் போன்ற ராஜதந்திரியையும் அண்ணன் பல்லவராயன் போன்ற அனுபவம் முதிர்ந்த படைத் தலைவனையும் எப்படி எதிர்க்கப் போகிறான் என்ற எண்ணத்துடன் மதுரையை விட்டுக் கிளம்பிய மாதவி, கூடலுக்கருகே வந்ததும் தன்

1. ஷோபனா 2. 'கோடை மழை' வித்யா

அபிப்பிராயத்தைப் பெரிதும் மாற்றிக் கொண்டாள். கூடலுக்கு முன்பேயிருந்த கிராமங்களிலேயே அவன் படைப் பகுதிகளைக் கண்ட மாதவி, வீரர்கள் நடந்து கொள்ளும் மாதிரியைப் பார்த்து ஜகத்விசயன் ஆணை அவன் வீரனிடத்தில் வேத வாக்கியமாயிருந்தது என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள்.

ஜகத்விசயனை உடனே சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் வந்த மாதவிக்குக் கூடலில் ஓரளவு ஏமாற்றமே காத்திருந்தது.

அவள் நினைத்தபடி அவளை எதிர் கொண்டு அழைக்க ஜகத்விசயன் வரவில்லை. ஓர் சேனாதிபதியையும் சில வீரர்களையும் மட்டுமே அனுப்பியிருந்தான். வந்த உபசேனாதிபதியும் அதிகமாக எதுவும் பேசாமல், ''தாங்கள் தங்குவதற்குக் கடற்கரை ஓரமுள்ள பெரிய மாளிகை ஒழித்துவிடப் பட்டிருக்கிறது. எல்லா சௌகரியங்களும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. தங்கள் பணிப் பெண்கள் தங்குவதற்கு....'' என்று ஏதோ சொல்லப்போன அவனைத் தடுத்து நிறுத்திய சிங்களத்துப் பைங்கிளி, ''தனி விடுதி அவசியமில்லை. ஒரு பணிப் பெண் தான் வந்திருக்கிறாள். இன்னும் மூவரை இந்த ஊரிலிருந்தே அமர்த்துங்கள்,'' என்று உத்தரவிட்டு ரதத்தைக் கடற்கரை மாளிகைக்காக நடத்தும்படி உத்தரவிட்டாள். மாளிகை வாசலிலும் ஜகத்விசயன் காத்திருக்கவில்லை.

அப்பொழுது சூரியாஸ்தமன சமயம். பொழுது மெல்ல மெல்ல மறைந்து கொண்டிருந்தது. அந்த அந்தி வேளையில் கோபத்தால் நிலையிழந்த உள்ளத்துடன் திடீரென ரதத்திலிருந்து குதித்துப் பணிப்

பெண்ணுடன் சரசர வென்று மாளிகைக்குள் நுழைந்து மாடிப் படிகளில் ஏறிச் சென்ற மாதவி மாடியிலிருந்த விசாலமான கூடத்தில் கடற்கரைக்காகத் திறந்துவிடப்பட்டிருந்த இரு பெரும் சாளரங்களில் ஒன்றையடுத்துப் போடப்பட்டிருந்த மஞ்சத்தில் தடாலென உட்கார்ந்து கொண்டு சிந்தனையிலாழ்ந்தாள். ''ஸ்நானத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யட்டுமா?'' என்று கேட்ட பணிப் பெண்ணுக்குப் பதில் சொல்லாமல் 'செய்' என்று தலையை மட்டுமே அசைத்தாள்.

நீராடல் முடிந்து இரவு எழுந்து நிலவும் வீசத் தொடங்கிய போதுகூட மாதவியின் மனக் கொதிப்பு அடங்கவில்லை. ஸ்நானத்திற்குப் பிறகு தயாரிக்கப்பட்டிருந்த எந்த உணவையும் அருந்தாமல் பாலை மட்டும் சிறிது பருகிவிட்டுப் பழையபடி சாளரத்துக்குப் பக்கத்தேயிருந்த மஞ்சத்தில் ஒருக்கணித்துப் படுத்துக் கடலின் ஜலப் பரப்பையும் அதை ஒட்டியிருந்த மணற் பரப்பையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிங்களத்துப் பைங்கிளியின் சிங்காரம் அன்று பிரமிக்கத் தக்க வகையில் அமைந்திருந்தது. பச்சைப் புடவையும் சிவப்பு ரவிக்கையும் வெள்ளை முத்தாரங்களும் அணிந்திருந்தாள் மாதவி. அவள் கருங்குழல் நன்றாக எடுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தாலும் உதிரியாகத் தொங்கிய சில மயிர்களோடு தலையில் சூட்டியிருந்த முல்லைச் சரம் நழுவி விழுந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. கடற் காற்று வீசிக் கொண்டிருந்ததால் அடிக்கடி அலைந்து அவள் மயிர்களுக்கு இடையிடையே மறைந்த முல்லைச் சர மலர்கள் இருளில் பதுங்கிப் பதுங்கித் தலையை நீட்டும் திருடர்கள் போல் விழித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒருக்கணித்துப் படுத்திருந்ததால் சற்றுத் தள்ளி வளைந்து கிடந்த இடைப் பிரதேசம் சாளரத்தின் மூலமாக வந்த நிலவொளியில் வெளேரெனப் பிரகாசித்தது. ஏற்கனவே செழுமையான அவள் உடல், அந்த நிலவொளியில் பன்மடங்கு அதிகமான செழுமையைப் பெற்றுத் 'தகதக'வென ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது. அத்தனை அனுபவத்திலும் கட்டு விடாமல் உறுதியாயிருந்த அவள் கட்டழகை அனுபவிக்கும் நோக்கமுடையவன் போல் காற்றுத் தேவன் ஏற்கனவே நெகிழ்ந்து கிடந்த அவள் சேலையை இன்னும் சற்று அதிகமாகவே நெகிழ்த்தினான். சாதாரணமாகவே ஆடை அலைவதைக் கவனிக்காமல் அசிரத்தையுடன் படுக்கும் சுபாவமுள்ள மாதவி, அன்று மனோநிலையிருந்த காரணமாக மிகுந்த அசிரத்தையுடன் படுத்திருந்தாள். அப்படி அசிரத்தையிருந்த படியால் தான் வெகு நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து விட்டதையோ, அந்தச் சிந்தனையின் காரணமாக அந்த அறையில் நுழைந்து வைத்த கண் வாங்காமல் தன்னையே ஜகத்விசயன் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததையோ அவள் உணரவே இல்லை.

''அம்மா! அம்மா!'' என்று பணிப் பெண் இருமுறை கூப்பிட்ட பிறகு தான் மாதவி திரும்பினாள். அவள் திரும்பியதும் கிட்டே ஓடிவந்த பணிப் பெண், ''ஜகத்விசயத் தண்ட நாயகர் தங்களைக் காண வந்திருக்கிறார்!'' என்று பரபரப்புடன் அறிவித்தாள்.

மாதவி முழுவதும் திரும்பாமல் தலையை மட்டும் திருப்பி ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனைப் பார்த்தாள். அவனைப் பார்த்தும் அவள் கண்கள் ஒரு முறை ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. மறு முறை கீழே ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்தன. ஜகத்விசயன் அவள் அழகைப் பிரமை தட்டிய கண்களுடன் பருகிக் கொண்டிருந்தான். சிவப்பு ரவிக்கையாலும், சற்று ஒதுங்கி வளைய வந்து சூழ்ந்து கொண்டிருந்த பச்சைப் புடவையாலும் பாசியும் இலைகளும் மண்டியதால் பச்சைப் பசேலெனக் காட்சியளிக்கும் தடாகத்தின் இடையே எழுந்த செந்தாமரை மொட்டைப் போல் விளங்கிய அவள் வசீகரக் கவர்ச்சிப் பிரதேசத்தையும் வழவழப்பான திண்மையான இடைப் பிரதேசத்தையும் இதர இந்திர ஜாலங்களையும் பார்த்துப் பிரமித்துச் சித்தத்தைப் பறிகொடுத்துச் சித்திரம் போல் நின்ற ஜகத்விசயனை இரண்டாம் முறை ஏறெடுத்துப் பார்த்த சிங்களப் பைங்கிளியின் கொவ்வைக் கனி இதழ்கள் மந்தகாசத்தால் மலர்ந்தன. ஜகத்விசயன் கிட்டத்தட்ட அபராஜிதன் வயதோடு அவன் கம்பீரத்தையும் பெற்றிருந்ததையும் கண்ட மாதவியின் அந்தரங்கத்தில் ஆயிரம் திட்டங்கள் எழுந்தன. அவற்றின் விளைவாக அவள் கண் வலையும் ஜகத்விசயனை நோக்கி நன்றாக விரிந்தது.

(தொடரும்)

கேசத்தைச் சுத்தம் செய்யும்
இயற்கை ஊட்டமளித்திடுவீர்.

அறிமுகம்

ஸில்விக்ரின்

ஹேர் ஹெல்த் ஷாம்ப்பூ

இயற்கையான ஆரோக்கியம், இயற்கையான அழகு

56. சிலந்திக் கூடு

உள்ளத்தையே ஊடுருவிச் செல்லும் சக்தி வாய்ந்த மாதவியின் கள்ளப் பார்வைக்கே கருத்தைப் பறி கொடுத்துவிட்ட ஜகத்விசய தண்டநாயகன், அவள் மஞ்சத்தில் எழுந்து உட்கார்ந்ததாலும் புடவையைச் சரி செய்து கொண்டதாலும் ஏற்பட்ட வசீகர அம்சங்களின் அசைவினால் பெரிதும் நிலை குலைந்தவனானான். அத்துடன் அவள் மஞ்சத்தை விட்டு லேசாக இறங்கித் தன்னை நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்தபோது அவள் உடலிலிருந்த இணையற்ற ஒய்யாரத்தையும், ஒவ்வொரு அடிக்கும் வளைந்த இடைப் பிரதேசத்தின் எழிலையும் இடை வளைந்து கொடுத்ததால் மேலும் கீழுமுள்ள அங்க லாவண்யங்கள் லேசாக ஒதுங்கி ஒதுங்கி அவள் கவர்ச்சியைப் பன்மடங்கு அதிகமாக்குவதையும் கண்ட ஜகத்விசயத் தண்டநாயகன், இலங்காபுரன் மருமகள் பேரழகி என்று பெயரெடுத்ததில் எந்தவித ஆச்சரியமும் இல்லையென்றே எண்ணினான். ஜகத்விசயன் கண்கள் தன் உடலின் பல பாகங்களிலும் தாவித் தாவிச் செல்வதைக் கண்ட மாதவி, அவன் மனப் போக்கை நொடிப் பொழுதில் புரிந்து கொண்டவளாய், 'இந்த வாலிபத் தண்டநாயகனை அடிமை கொள்வதோ இவனைக் கைக்கருவியாக்கிக் கொள்வதோ ஒரு பிரமாதமான காரியமல்ல,' என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டாள். அப்படி உள்ளே எழுந்த அந்த நம்பிக்கையின் காரணமாக, அவள்

67.84

அழகிய காமத்தைச் சொட்டும் கனியிதழ்கள் நன்றாக விரிந்து புன்முறுவல் செய்த தன்றி, ஜகத்விசயனை நோக்கி, ''உங்களை முன்பே எதிர்பார்த்தேன்,'' என்று அரைகுறையாக ஏதோ ஓரிரு சொற்களையும் உதிர்த்தன.

இரண்டொரு வார்த்தைகளைத் தான் அவள் பேசினாள். அதனாலென்ன? மந்திரங்களெல்லாம் சொற் கூட்டங்களாகவா இருக்கின்றன? நாலைந்து வார்த்தைகளில் எத்தனை பெரிய சர்ப்பங்களையெல்லாம் பிடாரன் கட்டி விடுகிறான்? அப்படித்தான் இருந்தன மாதவியின் வார்த்தைகளும். மகுடியிலிருந்து இனிமையாக உதிர்க்கப்படும் புன்னாகவராளியின் ஸ்வரங்களைப் போல மாதவியின் இதழ்களிலிருந்து உதிர்ந்த அந்தச் சொற்கள் ஏற்கனவே அவள் அழகில் மயங்கிக் கிடந்த ஜகத்விசயனுக்கு இன்னும் அதிக மயக்கத்தைக் கொடுக்கவே அவன் பதில் சொல்லத் திணறினான். அவன் திணறலைக் கண்ட மாதவி களுக்கென்று மெல்ல நகைத்து, ''ஏது, சிங்களத்துத் தண்டநாயகர் மௌனியாகிவிட்டார் போலிருக்கிறது!'' என்று கேலியாகவும் பேசினாள்.

அதற்கு மேல் பேசாமல் இருப்பது சரியல்ல என்று நினைத்த ஜகத்விசயனும் மெள்ளத் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு, ''மௌன விரதம் ஏதுமில்லை. ஏமாற்றத்தால் ஏற்பட்ட பிரமை,'' என்றான், நின்ற இடத்திலிருந்து அசையாமலும், அவள் முகத்தில் பதிய விட்ட கண்களை அகற்றாமலும்.

''ஏமாற்றமா? என்ன ஏமாற்றம்?'' என்று வினவினாள் சிங்களத்துப் பைங்கிளி.

''நான் இவ்விடத்தில் இறங்கியதும் இலங்காபுரவத் தண்டநாயகரிடமிருந்து தூதுவரை எதிர்பார்த்தேன்,'' என்றான் ஜகத்விசயன்.

''தூதர் யாரும் உடனே வந்து சேரவில்லையோ?''

''அதற்காகச் சொல்லவில்லை..... நீங்கள் வந்ததைவிடத் துரிதமாக யாரும் வந்திருக்க முடியாது.''

''ஆனால் எதில் ஏற்பட்டது ஏமாற்றம்?''

''தூதுவர் யாரென்பதில்தான். தூதுவரை அனுப்புவார் என்பது தெரியும். அந்தத் தூதுவர்....'' என்று இழுத்த ஜகத்

''இந்தப் பங்களாவில் பல வருடமாய் ஒரு பேய் இருக்குதாமே?''

''எனக்குத் தெரியாது. நான் செத்துப்போய் இரண்டு வருஷம்தான் ஆச்சு!''

—இடைய்கோட்டை ஆசாத்

விசயனை நோக்கி, ''பெண்ணாயிருப்பாள் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை,'' என்று சொல்லி வாசகத்தை முடித்தாள் மாதவி.

அவள் அவசரத்தைப் பார்த்த ஜகத்விசயன் முதன் முதலாக முறுவல் செய்து, ''இல்லை இல்லை. நீங்கள் நினைப்பது தவறு. வரப் போகும் தூதர் பெண் என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இல்லாவிட்டால் நான் தங்க ஒப்புக் கொள்ளாத இந்தக் கடற்கரை மாளிகையைத் தூதருக்காக விட்டிருப்பேனா? வரப்போகும் தூதுவர் யார் என்று தெரியும். ஆனால்....'' என்று சற்று நிறுத்தினான் ஜகத்விசயன்.

மாதவி அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள். ''ஏன் நிறுத்தி விட்டீர்கள்? சொல்ல வந்ததைச் சொல்லி விடுங்கள். ஆனால்....'' என்று கேட்டுத் தன் புருவங்களையும் உயர்த்தினாள்.

''சொன்னால் கோபித்துக் கொள்ள மாட்டீர்களே?''

''இல்லை. சொல்லுங்கள்.''

''ஆனால் தூதர் இத்தனை பேரழகு வாய்ந்தவராயிருப்பாரென்று மாத்திரம் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை,'' என்று மெள்ள உள்ளத்தில் உள்ளதை வெளியே கொட்டிய ஜகத்விசயன் தன் புகழ்ச்சியை அவள் வரவேற்கிறாளா அல்லது வெறுக்கிறாளா என்பதை அறிய அவள் முகத்தை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான்.

மாதவியின் முகத்தில் மகிழ்ச்சியே தாண்டவமாடியது. தானாக வலிய வந்து வலையில் விழும் புறாவை

எந்த வேடனாவது வேண்டாம் என்று ஒதுக்கித் தள்ளுவானா? ஆகவே, அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட மாதவி இன்னும் ஓர் அடி எடுத்து அவனை நோக்கி வைத்து, "ஜகத்விசயத் தண்டநாயகர் போரில்தான் வல்லவர் என்று கேள்விப்பட்டேன். புகழ்ச்சியிலும் வல்லவர் என்று இப்பொழுதுதான் தெரிகிறது," என்றாள்.

அவள் பேசப் பேசத் தைரியம் கூடேறப்பெற்ற ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனும், "சில வேளைகளில் உண்மை புகழ்ச்சியாகத் தோன்றும். அதற்கு யார் என்ன செய்ய முடியும்? நிலவு அழகாக இருக்கிறதென்று சொன்னால் சந்திரனை நாம் புகழ்ந்துவிட்டதாகவா அர்த்தம்?" என்று மேலும் தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டான்.

மாதவியின் மனம் திருப்தியால் பூரணமாயிற்று. ஜகத்விசயன் என்ற கருவி தன் கைக்குள் கிட்டிவிட்டதாகவே நினைத்தாள். ஆனால் அபராஜிதன் மீது தன் பழியைத் தீர்த்துக் கொள்ள இந்தக் கருவியை எப்படி உபயோகித்துக் கொள்வது என்பது மட்டும் அவளுக்குச் சரியாக விளங்கவில்லை. அந்தச் சந்தர்ப்பம் வரும்வரை காத்திருப்பதோடு ஜகத்விசயன்மீது தனக்குள்ள பிடியை விடாதிருக்கவும் தீர்மானித்தாள். தமிழ்நாட்டில் துரிதமாக எழுந்து கவிந்து வரும் யுத்த மேகத்தின் எந்தப் பகுதியில் அபராஜிதன் மறைந்து கிடப்பான் என்பதைக் கண்டு பிடித்த பிறகே சிங்களத்துப் படைகளின் யுத்த முறையை வகுக்க வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தாள். ஆகவே ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனைக் கூடியவரை கூடலிலேயே நிறுத்தி, கன்னிமாடத்துக்கு ஒற்றர்களை ஏவி அங்கு நடக்கும் விவகாரங்களைப் பற்றித் தகவல் அறிய வேண்டுமென்றும் திட்டமிட்டாள். மாதவி சம்பந்தப்பட்டவரை அவளுக்குச் சிங்களம் ஜெயித்தாலும் சரி, சோழர்கள் ஜெயித்தாலும் சரி, எல்லாம் ஒன்றுதான். ஜெயாபஜயம் யார் பக்கமாக இருந்தாலும் அபராஜிதனைத் தீர்த்துக் கட்டுவதை மட்டும் கைவிடக் கூடாதென்ற திடசித்தத்துடன் இருந்த மாதவி நீண்ட நேரம் யோசித்த வண்ணமிருந்தாள்.

அவள் மனம் எங்கெங்கோ அலைவதை, கனவு காண்பது போன்றவள் கண்களிலிருந்து உணர்ந்து கொண்ட ஜகத்விசயன், "தாங்கள் ஏதோ ஆழ்ந்த ஆலோசனையில் இருக்கிறீர்கள். பிரயாணக் களைப்பும் உங்களுக்கு அதிகமாக இருக்கும். படுத்துக் கொள்ளுங்கள். மீண்டும் நாளைக் காலையில் உங்களைச் சந்திக்கிறேன்," என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்படத் தொடங்கினான்.

"ஒன்றுமில்லை. மாமா தங்களிடம் சொல்லச் சொன்ன விஷயங்களைப் பற்றித்தான் ஆலோசித்தேன். ஏன் நிற்கிறீர்கள்? உட்காருங்கள்," என்று அவனைத் தடுத்து உட்கார வைத்த மாதவி, "யாரங்கே?" என்று கூப்பிட்டாள். உள்ளே அவசரமாக வந்த பணிப் பெண்ணை நோக்கி, "ஒரு குவளையில் பால் கொண்டு வா," என்று உத்தரவிட்டாள். பணிப்பெண் பால் கொண்டு வந்ததும், "கதவுக்கு வெளியில் இரு. யார் வந்தாலும் பார்க்க முடியாதென்று சொல்லியனுப்பு," என்று கூறிய மாதவி, கதவைச் சாத்திக்கொண்டு ஜகத்விசயனுக்கு வெகு அருகில் வந்து நின்று, "இதை அருந்துங்கள். பிறகு பேசுவோம்," என்றாள். மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ஜகத்விசயன் கனவுலகத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தான். மாதவி வெகு அருகில் வந்து நின்றதால் முகத்துக்கு வெகு அருகில் வந்துவிட்ட அவள் அங்கங்களின் எடுப்பால் கள்ளைக்

என் நண்பன் அசோக் விடுமுறைக்காக அத்தை வீட்டுக்கு சென்றிருந்தான். ஆடு, மாடு, கோழி போன்ற பிராணிகளை அந்த வீட்டில் செல்லமாக வளர்த்து வருகிறார்கள். இவன் சென்றிருந்தபோது ஆடு ஒன்றை வெறி நாய் கடித்துவிட்டது. அசோக் அந்த ஆட்டை அழைத்துச் சென்று கால்நடை வைத்தியரிடம் காண்பித்தான். வைத்தியர் ஊசி போட்டு, மூன்று நாட்களுக்கு மாத்திரையும் கொடுக்கும்படி சொன்னார்.

குடிக்கும் தன்மை அடைந்துவிட்ட ஜகத் விசயன் மெள்ளத் திக்குமுக்காடி, பாலை யும் பருகினான். அவன் கையிலிருந்த குவளையை வாங்கி அறையின் ஒரு மூலை யில் வைத்துவிட்டுத் திரும்பிச் சாளரத்தின் ஓரத்திலிருந்த தன் மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு, ''பிரபு! தமிழ்நாட்டின் நிலையைப் பற்றி நீங்கள் ஏற்கனவே ஓரளவு புரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள்....'' என்று துவங்கினாள் மாதவி.

''ஆம். ஓரளவு தெரியும்,'' என்றான் ஜகத்விசயன்.

''சிங்களம் தமிழ்நாட்டு அரசிய லில் தானாகத் தலையிடவில்லை. பாண்டிய மன்னர்கள் தாயாதி சண்டை யால் பிளவுபட்டுச் சிங்களத்தை அழைத்தார்கள். சிங்களம் வந்தது,'' என்றாள் மாதவி.

''தமிழ்நாட்டின் சரித்திரமே அப்படித்தானே? சில்லறை விஷயங்களில் பரஸ்பர பகை கொண்டு மூன்றாம் பேர் வழிக்கு இடம் கொடுப்பார்கள்,'' என்று சொல்லிவிட்டுப் புன்முறுவல் செய்தான் ஜகத்விசயன்.

ஆமென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை மட்டும் அசைத்த சிங்களத்துப் பைங்கிளி மேலும் சொன்னாள்: ''பராக்கிரம பாண்டியன் சிங்களத்தின் ..தவியை நாடவே மாமா படைகளுடன் வந்தார். அவர் வருமுன்பே குலசேகரன் பராக்கிரம பாகுவைக் கொன்றுவிட்டான். குலசேகரனை மாமா விரட்டிவிட்டுப் பராக்கிரம பாண்டியன் மகன் வீரபாண்டியனை மதுரை அரியணையில் ஏற்றினார். இப்பொழுது குலசேகர பாண்டி... ச் சோழர்கள் உதவி இருக்கி... ாழர்கள் பெரும் படை பாண்டிய ...ட்டு எல்லையில் தயாரா யிருக்கிறது.''

''இதுவரை எனக்குத் தெரியும்,'' என்று ஜகத்விசயன் சொன்னான்.

''சோழ நாடு எந்த நிமிடத்தி லும் பாண்டிய நாட்டின் மீது பாயலாம்!'' என்றாள் மாதவி.

''அதுவும் தெரியும்.''

''சோழப் படைகள் பாண்டிய எல்லையில் யுத்த கோலத்துடன் பத்துப் பதினைந்து நாட்களாகவே நிற்கின்றன.''

''ஆமாம்.''

''ஆனால், படையெடுப்பை ஏன் தாமதிக்கிறார்கள்? நீங்கள் பெரும் படை யுடன் இறங்கிய பிறகும் படையெடுப்பு ஏன் தாமதிக்கப்படுகிறது?''

''நமது படை பலம் அதிகமென்ற காரணமாயிருக்குமா?''

இதைக் கேட்ட மாதவி ஜகத் விசயனை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய் தாள். ''இங்குதான் தமிழ்நாட்டை நீங் கள் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்,'' என்றும் சொன்னாள்.

''என்ன புரிந்து கொள்ள வேண்டும்?''

''படைபலத்தைக் கண்டு பயப் படும் சுபாவம் பல்லவராயர்களுக்குக் கிடையாது. இரண்டு பல்லவராயர்களும் இப்பொழுது படைகளோடு பாசறையி லேயே தங்கியிருக்கிறார்கள்.''

''அப்படியானால் எந்த வினாடி யிலும் அவர்கள் பாண்டிய நாட்டைத் தாக்கலாம்?''

''ஆமாம். ஆனால், அந்த வினாடி எப்பொழுது வரும்? பத்துப் பதினைந்து நாட்களாக வராத அந்த வினாடி என்றுதான் வரும்?'' என்று சீற்றத் துடன் வினவிய மாதவி மஞ்சத்திலிருந்து

தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் அசோக்கே காலை, மாலை, இரு வேளைகளும் ஆட்டுக்கு மாத்திரைகள் கொடுத்து வைத்தியம் பார்த்தான். மூன்றாவது நாள், அதாவது கடைசி வேளை, மாத்திரையைக் கருப்பட்டியில் வைத்து ஆட்டின் வாயில் திணித்தான். கையை எடுக்கும் முன் ஆடு தன் வாயை மூடிவிட்டது. அசோக்கின் வலது கை விரல்கள் ஆட்டுப் பற்களின் இடையில் சிக்கிவிட்டது.

கஷ்டப்பட்டு விரல்களை விடுவித்தவன் நேராக டாக்டரிடம் சென்று விவரம் சொன்னான். அவர், தொடர்ந்து 11 நாட்கள் தொப்புளைச் சுற்றி ஊசி போட்டுக் கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டார். நாய் கடித்த ஆட்டுக்கு இவன் சிகிச்சை செய்யப்போய், இவனுக்கே சிகிச்சை செய்யும்படி ஆகி விட்டது.

—எஸ்.எம். மூர்த்தி.

டிக்காதே!

கீழே குதித்து ஜகத்விசயனை நெருங்கி, "தண்டநாயகரே! உங்களுக்குப் புரிய வில்லையா? பாண்டிய நாட்டில் ஏதோ ஒரு நிகழ்ச்சியை, பெரும்பாலும் புரட்சியை எதிர்பார்க்கிறார்கள் பல்லவராயர்கள்," என்றாள்.

இதைக் கேட்ட ஜகத்விசயன் முகத்தில் சிந்தனை தீவிரமாகப் படர்ந்தது. ஆசனத்தை விட்டெழுந்த தண்டநாயகன், "பாண்டிய நாட்டில் புரட்சி ஏற்படுமென்று நம்புகிறார்களா?" என்று மாதவியைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

"நாம் இங்கு ஆளும் அழகுக்கு என்ன ஏற்படுமென்று நினைக்கிறீர்கள்?" என்று பதில் கேள்வி போட்டாள் மாதவி.

"ஏன்? நாம் என்ன செய்துவிட்டோம்?"

"எதுவும் செய்யவில்லை. சில கோவில்களை இடித்துத் தள்ளினோம். பயிர் பச்சைகளைக் கொளுத்தினோம். இலங்கை புத்த விகாரங்களைக் கட்ட ஆள் தேவையாயிருந்ததால் தமிழர்களை அடிமையாக்கி அனுப்பினோம். அவ்வளவு உபகாரம் செய்திருக்கும்போது மக்கள் புரட்சி செய்ய மாட்டார்கள்?"

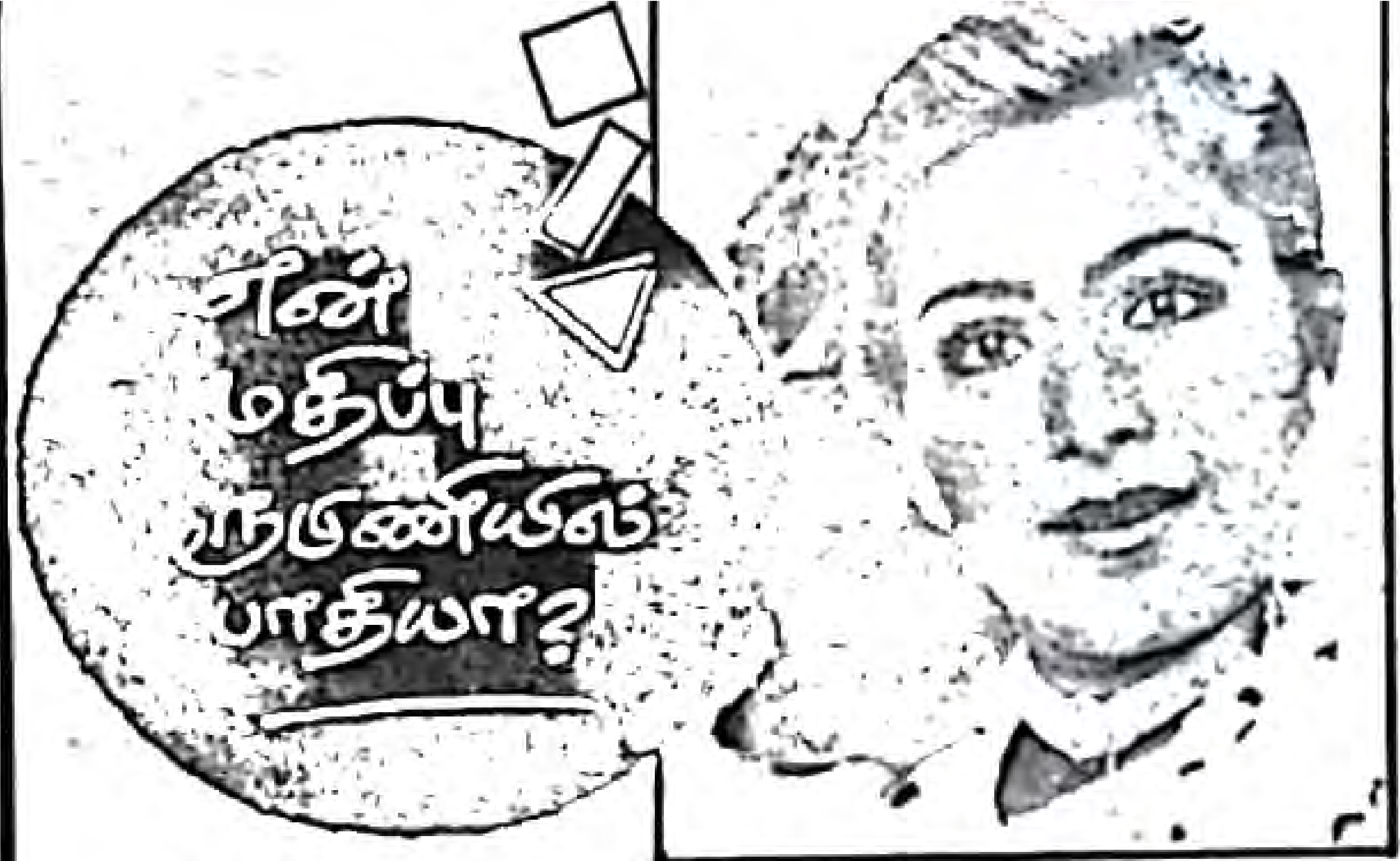
ஜகத்விசயன் மீண்டும் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். "நாம் செய்ய வேண்டியதுதான் என்ன? உங்கள் மாமாவின் உத்தரவுதான் என்ன?" என்று கேட்டான்.

"அநேகமாக மதுரைப் பக்கம் தான் சோழப் படைகள் பாண்டிய நாட்டில் வெட்டி உட்புகுமென்பது மாமாவின் அபிப்பிராயம். அப்படி உட்புகுந்தால் அவர் தமது படையுடன் அவர்களை மேற்குப் பகுதியிலிருந்து தாக்குவார். நீங்கள் உங்கள் கடற் படையுடன் கடலோரமாகச் சென்று கிழக்குப் பக்கத்திலிருந்து தாக்க வேண்டியது. உங்கள் இரு படைகளுக்கும் இடையில் சோழப் படைகள் நொறுங்கி விடும். இது மாமாவின் திட்டம்."

"சோழப் படை பலம் எவ்வளவு?"

"குதிரைப் படை, யானைப் படை, காலாட் படை எல்லாமாகச் சேர்த்து முப்பதினாயிரம் என்று ஒற்றர் மூலம் அறிந்தோம்."

"படை பலம் இரு தரப்பிலும் சரிசமானம். ஆகையினால் தங்கள்

திரைப்படப் பத்திரிகையாளர்களைச் சந்தித்து, கவிஞர் வைரமுத்து சமீபத்தில் பேசினார்.

மாமாவின் திட்டம் சரிதான். படைபலம் சமானமாயிருந்தாலும் நமது படைகள் பிரிந்திருக்கும் நிலை நமக்கு அனுகூலமாயிருக்கிறது," என்றான் ஜகத்விசயன்.

"படைபலம் சரிசமானந்தான். ஆனால் மக்கள் பலம் எதிரிகள் பக்கம் சாய்கிறது," என்றாள் மாதவி.

இந்த விஷயத்தில் மாதவியின் அபிப்பிராயத்துக்கும் மாமாவின் அபிப்பிராயத்துக்கும் வித்தியாசம் இருப்பதையும் இலங்காபுரன் ஆணைப்படி தன்னை நடக்கவிட மாதவி விரும்பவில்லை என்பதையும் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்ட ஜகத்விசயன், "மாமாவின் திட்டம் உங்களுக்குச் சம்மதமில்லை போல் தெரிகிறது," என்றான்.

"என் சம்மதத்தைப் பற்றிக் கவலைப் படாதீர்கள். தளபதி என்ற முறையில் உங்கள் அபிப்பிராயமென்ன?" என்று கேட்டாள் மாதவி.

"நீங்கள் சொல்வதிலும் நியாயமிருக்கிறது," என்று ஒப்புக் கொண்டான் ஜகத்விசயன்.

"நான் சொல்லுவதற்காக நீங்கள் படைகளை நடத்திச் செல்வதை நிறுத்த வேண்டாம். மாமாவின் உத்தரவைச் சொல்லிவிட்டேன். படைகளைக் கடற்கரையோரமாக நடத்திச் செல்வதானால் நான் உடனே உங்களுடன் புறப்படத் தயார்," என்றாள்.

ஜகத்விசயன் மேற்கொண்டு அது பற்றி ஏதும் பேசாமலே தீவிர யோசனையுடன் அவள் அறையிலிருந்து சென்றான். அடுத்தபடி என்ன செய்வதென்று ஜகத்விசயனுக்குப் புரியாதபடி அவன்

அவரது அங்கலாய்ப்பு:
''சில நட்சத்திரங்களுடன் நடந்த இதுபோன்ற சந்திப்பு நிகழ்ச்சிகளுக்கு அறுபத்து நான்கு பத்திரிகையாளர்கள் வந்தார்கள் என்றும், இன்று இப்போது, நீங்கள் முப்பத்திரண்டு பேர்கள்தான் வந்திருக்கிறீர்கள் என்றும் சொன்னார்கள். ரூபிணிக்கு வந்ததில் எனக்குப் பாதியா?''

—எஸ்.ஆர்.

மனத்தைக் குழப்பிவிட்ட மாதவி அவன் என்ன செய்வான் என்பதை அறிந்தே இருந்தாள். இலங்காபுரன் உத்தரவை அறவே புறக்கணித்த ஜகத்விசயன், மாதவியின் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு அடுத்த பத்து, பதினைந்து நாட்கள் கூடலைவிட்டு நகரவேயில்லை. இப்படித் தன் மாமன் உத்தரவைக் காற்றில் பறக்க விட்ட அந்த வாலிபத் தண்டநாயகனை அடுத்த சில தினங்களில் தன் வலைக்குள் முழுவதும் இழுத்துக்கொண்டாள் மாதவி.

அவள் உத்தரவுப்படி கன்னிமாடப் பிராந்தியத்துக்கும் மேலைமங்கலத்துக்கும் ஒற்றர்களை அனுப்பினான் ஜகத்விசயன். அவள் மனம் பறந்த இடங்களுக்கெல்லாம் ஒற்றர்கள் பறந்தார்கள். அவர்கள் கொண்டு வந்த செய்திகளும் மாதவியின் திட்டத்துக்குப் பெரிதும் துணை செய்தன. கன்னிமாடத்திலிருந்து வீரபாண்டியன் தோற்று ஓடிய சேதியோடு அண்ணன் பல்லவராயன் கன்னிமாடத்துக்கு வந்துபோன செய்தியும் அவளுக்குக் கிடைத்தது. அதையடுத்து மழவராயன் காலமாகி விட்ட செய்தியும் கார்குழலி சிற்றரசியாகப் பட்டம் சூட்டப் பட்ட விவரங்களையும் கேள்விப்பட்டாள். ஆனால் இந்தச் செய்திகளிலே அவள் சிரத்தை காட்டவேயில்லை. ஒற்றர்கள் செய்திகளைக் கேட்டுக் கேட்டுச் சலனமற்றே இருந்து வந்தாள். அந்தச் சலனத்தை உடைத்து அவளையும் அதிர வைக்கும் செய்தியொன்று பதினைந்து நாட்களுக்குப் பிறகு கிடைத்தது.

அன்று 'பூரண சந்திரன் வான வீதியில் நிலைத்துக் கிடந்தான். கூடலின் கடலலைகள் மணல் மீது மோதி மோதி எதிரே உட்கார்ந்திருந்த மாதவியின் மீதும் ஜகத்விசயன் மீதும் சின்னஞ்சிறு திவலைகளை வீசிக் கொண்டிருந்தன. இடையிலிருந்த உடைவாளை எடுத்து மணலில் கோடுகளைக் கீறி, தான் கையாளப் போகும் போர் முறைகளை மாதவிக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தான் ஜகத்விசயன். அந்தச் சமயத்தில் வெகு வேகமாக வந்த ஓர் ஒற்றன் ஜகத்விசயனுக்கு அதிர்ச்சியையும் மாதவிக்கு மகிழ்ச்சியையும் அளிக்க வல்ல செய்தியொன்றைக் கூறினான். செய்தியைக் கேட்டுத் திகைத்துவிட்ட ஜகத்விசயனுக்கு ஆறுதல் அளிக்க நினைத்த மாதவி ஒற்றனைப் போகச் சொல்லிவிட்டு, ஜகத்விசயன் அருகே வந்து அவன் கை மேல் தன் கையை வைத்தாள். முகத்தையும் அவனுக்கு அருகில் கொண்டு வந்து அவன் கன்னத்தோடு தன் பட்டுக் கன்னத்தை வைத்து நன்றாக இழைத்துச் சற்றுத் திரும்பியபோது அவள் இதழ்கள் அவன் இதழ்களுக்கு வெகு அருகில் இருந்தன. அடுத்த வினாடி அந்தச் சிங்களத்துச் சிலந்தியின் கூட்டுக்குள் சிக்கிக் கொண்ட ஜகத்விசயன் உணர்விழந்து அவள் 'பூவுடலைச் சரேலென இரு கைகளாலும் இழுத்தணைத்துக் தன் மடியில் தள்ளிக் கொண்டான். அவன் மடியில் கிடந்த மாதவியின் மதிமுகம் மகிழ்ச்சியால் பெரிதும் மலர்ந்தது.

''மாதவி,'' என்றான் ஜகத்விசயன்.

பதிலுக்கு அவள் சிரித்தாள்.

''செய்தியைக் கேட்டாயா?'' என்றான் அவன்.

''இதைத்தான் நான் இத்தனை நாள் எதிர்பார்த்திருந்தேன்,'' என்றாள் அவள்.

''இனி என்ன செய்வது?''

''பயப்படாதீர்கள். யோசனை சொல்லத்தான் நான் இருக்கிறேனே!'' என்றாள் அவள்.

''என்ன யோசனை?'' என்று கேட்டான் அவன்.

''சற்றுக் குனியுங்கள், சொல்கிறேன்,'' என்றாள் மாதவி மெதுவாக.

அவன் குனிந்தான் — யோசனையைக் கேட்க அல்ல.

(தொடரும்)

கன்னிமாடம்

57. போருக்கு முன் புன்னகை

வெண்மதி வீசிய பால் நிலவு பிரதிபலித்ததால் ஏதோ இந்திர ஜாலக் கண்ணாடியைப் பல கோணங்களில் திருப்பிக் காட்டுவது போல் பளிச்சுப் பளிச்சென்று மின்னிக்கொண்டிருந்த அலை மோதும் ஜல மட்டத்திற்கு வெகு அருகே, வெளேரென்று தெரிந்த சமுத்திரக் கரையின் மணற் பரப்பிலே தன் மடியில் புஷ்பக் கொடி போல் கிடந்த சாகசக்காரி மாதவியின் இணையற்ற அழகுக்கு இதயத்தைப் பெரிதும் பறி கொடுத்து விட்டிருந்த ஜகத்விசயத் தண்டநாயகன், அவள் கொஞ்சும் மொழிகளால் தன்னைக் குனியும்படி அழைத்ததுமே கொஞ்சநஞ்சமிருந்த நிதானத்தையும் காற்றில் பறக்க விட்டான். அந்த அழைப்பை ஏற்றுக் குனிந்த அவன் கண்கள் நேர் எதிரே கீழே மடியிலே தெரிந்த மாதவியின் எழிலுடலைத் தவிர வேறெதையும் பார்க்கச் சக்தியற்றுப் போயின. அவன் புத்தியும் சற்று முன்பு வந்த தூதனையும் அவன் கொண்டு வந்த அதிர்ச்சியைத் தரும் செய்தியையும் அறவே மறந்து போயிற்று. அவன் உள்ளத்திலே மாதவியின் கள்ளக் காதலே நிரம்பி நின்றது.

மாதவியின் அழைப்புப்படி ஜகத்விசயன் தலையைக் குனியத்தான் செய்தான். ஆனால் சற்றுக் குனிந்ததும், தலையைப் பாதியிலேயே நிறுத்திக் கொண்டு பிரமை பிடித்தவன் போல் விழித்தான். அவன் சங்கடத்தையும் சஞ்சலத்தையும் புரிந்து கொண்ட மாதவி 'களுக்'கென்று ஒரு முறை சிரித்து அவன் மடியில் லேசாக நெகிழவும் தொடங்கினாள். அவள் சட்டென்று சிரித்ததால் சரேலென்று அவள் உடல் அவன் மடியில் உராய்ந்து அவன் உடலில் ஊடுருவிச் சென்ற காந்த சக்தியால் ஏற்கனவே இருந்த பிரமை ஆயிரம் மடங்கு அதிகமாகப் பெற்ற ஜகத்விசயன் என்ன செய்வது என்று அறியாமல் ஏக்கம் கலந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டான். அதுவரை அவள் பூவுடலை லேசாக வளைத்துக் கொண்டு செயலற்றுக் கிடந்தன அவனுடைய இரண்டு கைகளும்.

மாதவியின் மனம் எங்கோ பறந்து கொண்டிருந்தது. அவள் கண்கள் ஏதேதோ இன்பக் கனாக்களைக் கண்டு கொண்டிருந்தன. ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனைக் குனியும்படி அழைத்த சமயத்தில் இருந்த சாகசமெல்லாம் அவன் கைகள் அவள்மீது படத் தொடங்கியதும் வினாடி நேரத்தில் மறைந்து போயின. கூடலின் மணற் பரப்பிலே அவள் உடல் கிடந்ததே யொழிய அவள் உள்ளம் மதுரையிலுள்ள ஒரு மாளிகையின் பஞ்சணையிலே பதிந்து கிடந்தது. அதே மாதிரி தனக்கு நேர்ந்த இன்னொரு அனுபவத்தை நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள் மாதவி. 'அன்றொரு ஆடவன் பஞ்சணையில் படுத்துக் கிடந்தான். அவனிடம் நானே வலியச் சென்றேன். முதலில் நான் கட்டிலின் ஓட்டில்தான் உட்கார்ந்திருந்தேன். பிறகு...' என்று நினைத்துப் பார்த்த பைங்கிளி சோகம் கலந்த பெருமூச்சொன்றை விட்டாள். 'மங்கலான வெளிச்சம் சூழ்ந்த மாளிகையில் அந்த அறையிலே என்னென்ன கனவுகளைக் கண்டேன்! அவன் கைகள் என்னை

சாண்டில்யன்

ஸ்பரிசித்தன. அந்த ஸ்பரிசத்தில்தான் எத்தனை இன்பம்! மன்னன் பலமுறை என்னை வலியக் கட்டிய காலத்தில் காணாத அந்தப் பேரின்பம் கண் மூடிக் கண் திறக்கும் நேரத்தில் கைவிட்டுப் போய்விட்ட அந்தப் புருஷனின் ஸ்பரிசத் தில் மட்டும் ஏன் ஏற்பட்டது?' என்று நினைத்தாள் மாதவி. 'எந்தப் பெண்ணுக்கும் வாழ்க்கையில் புகலிடம் ஒன்று உண்டு. அது தவறும்போது அமைதி கிடைப்பதில்லை. கிடைக்கும்போது அமைதியைப் பெறுகிறோம். கிடைக்கும் நேரம் கண நேரமாயிருந்தாலும் அந்த அமைதி மறுக்க முடியாதது என்று தன் மனத்திற்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டாள் மாதவி. அவள் கண்களில் கூடலின் மணற் பரப்புக் காணப்பட வில்லை. மாளிகையின் மங்கலான அறையே தெரிந்தது. அலை ஓசை கேட்க வில்லை. அபராஜிதனைப் பற்றி எழுந்த எண்ண அலைகளின் ஓசையே பேரிரைச்ச லாகக் கேட்டது. தன்னை மடியில் கிடத்தி யிருப்பது ஜகத்விசயன் என்பதைக்கூட மறந்தாள். அவன் வடிவிலும் அபராஜி தனே தெரிந்தான். அந்தக் கனவின் மயக்கத்திலே ஜகத்விசயன் இஷ்டத்துக் கெல்லாம் இசைந்தாள் சிங்களத்துப் பைங்கிளி.

அந்த மௌன நாடகத்தையே ஜகத்விசயன் தொடர்ந்து நடத்தியிருந் தால் அவனுக்கு இந்திர போகம் கிடைத் திருக்கும். ஆனால், தண்டநாயகனுக்குச் செயலை விடப் பேச்சு முக்கியமாகப் படவே, அவளை இறுக அணைத்த வண்ணம் அவள் காதுக்கருகில் சென்று, ''மாதவி!'' என்று அழைத்தான். அப்பா! அந்தக் குரலில்தான் எத்தனை கடினம்! இன்ப நாதத்தை எழுப்பும் அபராஜிதன் குரலெங்கே, காதுக்கு நாராசம் போன்ற இந்தக் கட்டைக் குரலெங்கே!

இப்படி நினைத்து மெள்ள எழுந் திருக்க முயன்ற மாதவியைத் தன் இரும்புப் பிடியில் நிறுத்திய ஜகத்விசயன், ''மாதவி! என்ன யோசிக்கிறாய்? ஏன் நீ பேசவேயில்லை?'' என்றான்.

ஜகத்விசயனின் இந்தக் கேள்வி களால் கனவுலகத்தை விட்டுப் பூரணமாக நனவுலகத்திற்கு வந்துவிட்ட சிங்களத்துப் பைங்கிளி மீண்டும் தன்னுடைய சாகசப் போர்வையைப் போர்த்துக் கொண்டு அந்த வாலிபத் தண்டநாயகனை நோக்கி லேசாக நகைத்தாள்.

அவள் சிரிப்பின் காரணத்தை அறியாத ஜகத்விசயன், ''ஏன் சிரிக்கிறாய் மாதவி?'' என்று கேட்டான்.

''நீங்கள் அடியோடு மௌனி யாகி விட்டீர்களே என்று சிரித்தேன்,'' என்றாள் அவள்.

ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் சற்றே மலர்ந்தன. ''என்ன, நான் மௌனியாகி விட் டேனா?'' என்றான்.

''ஆமாம். இல்லாவிட்டால் நானா?''

''நீதான். சந்தேகமென்ன? ஏதோ செய்தி சொல்வதாகக் குனியச் சொன்னாயல்லவா?''

''ஆமாம், சொன்னேன்.''

''செய்தியைச் சொன்னாயா?''

''சொல்லும்படி நீங்கள் விட்டீர் களா?''

''விடாமல் நான் என்ன செய்தேன்?''

பதிலுக்குப் பைங்கிளி அவனை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்தாள். அத்து டன் கேட்டாள். ''இதற்கு நான் பதில் சொல்ல வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறீர் களா?''

''எதிர்பார்த்தால் என்ன தவறு?'' என்று வினவினான் ஜகத்விசயன்.

''என்ன தவறா? போதும் பேசா திருங்கள்,'' என்று சொல்லிய பைங்கிளி மீண்டும் மோகனப் புன்முறுவலொன்றை அவன்மீது வீசினாள்.

அவள் சொற்களின் அர்த்தம் அவனுக்கு நன்றாகவே புரிந்தாலும் அவளுடைய மறைமுகப் பேச்சின் இன்பத்தை மீண்டும் மீண்டும் அனுப விக்கவே அவளை அடுத்து அடுத்துக் கேள்விகள் கேட்டான் ஜகத்விசயன். ஆனால் அவனுக்கு அதிகச் சலுகை அளிக்க விரும்பாத பைங்கிளி பேச்சை வேறு துறை யில் திருப்பத் தொடங்கி, ''நாம் திரும்பத் திரும்ப நம்மைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தால்.....'' என்று ஆரம்பித் தாள்.

''பேசிக் கொண்டிருந்தா லென்ன?'' என்றான் அப்பொழுதும் மயக்கம் பூராவாகத் தெளியாத ஜகத்விச யன்.

''ஒன்றுமில்லை, பாண்டிய சேனாதிபதியை நோக்கிச் செல்ல வேண்டியது போக அவன் உங்களை நோக்கி வருவான்,'' என்றாள் மாதவி. மாதவியின் இந்தச் சொற்கள் ஜகத் விசயனை இந்திர லோகத்திலிருந்து இந்த உலகத்துக்குக் கொண்டு வந்துவிடவே, அவன் சட்டென்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். அவன் மடியிலிருந்து எழுந்து பழையபடி சற்றுத் தள்ளி உட்கார்ந்து கொண்ட மாதவியைக்கூட அவன் தடை செய்யவில்லை. சற்று முன்பாகத் தூதன் கொண்டு வந்த பயங்கரச் செய்தியின் முழு வேகம் அவனை மீண்டும் தாக்கவே மணலில் கைகளை ஊன்றிக் கொண்டு தலையைத் தொங்கப் போட்டு நிமிஷ நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

''என்ன, யோசிக்கிறீர்களா?'' என்று அவன் நினைவுக்குக் குறுக்கே புகுந்தாள் மாதவி, அவன் சுயநினைவுக்கு அதிக இடம் அளிக்கக் கூடாதென்ற காரணத்தால்.

''தூதன் கொண்டு வந்த செய்தியைப் பற்றித்தான் யோசிக்கிறேன்,'' என்றான் ஜகத்விசயன்.

''அதில் யோசிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?'' என்று மீண்டும் கேட்டாள் மாதவி.

''யோசிப்பதற்கு என்ன இல்லை? நீ எதிர்பார்த்தபடிதானே நடந்து விட்டது?''

''நான் எதிர்பார்த்தேனா?''

''ஆமாம். நீதான் முன்பே சொன்னாயே, பல்லவராயர்கள் ஏதோ ஒரு நிகழ்ச்சியை எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்று....''

''ஆமாம், சொன்னேன்.''

''அவர்கள் எதிர்பார்த்தது சரியாகிவிட்டது. புரட்சி ஏற்பட்டுவிட்டது. அதுவும் பொன்னமராவதியில், அதுவும் தமிழ்நாட்டின் மிகப் பிரபல படைத் தலைவனான அபராஜித பல்லவனே புரட்சியைக் கிளப்பியிருக்கிறான்.''

''இதையெல்லாம் தூதன்தான் சொன்னானே?''

''தூதன் சொன்னான். ஆனால் அந்தச் செய்தியினால் ஏற்படப் போகும் விளைவை நீ அறிந்தாயா?''

மாதவிக்கா அபராஜிதன் செய்துள்ள புரட்சியின் விளைவு தெரியாது? நன்றாக அறிந்தே இருந்தாள். ஆனால் திடீரெனப் புறப்பட்ட இந்தப் புரட்சி பூதத்தை ஜகத்விசயன் எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறான் என்பதை அறிய முயன்ற மாதவி சொன்னாள்: "பெண்ணான எனக்குப் புரட்சியைப் பற்றியும், போர் நிலைமையைப் பற்றியும் என்ன தெரியும்?"

ஜகத்விசயன் அவள் வதனத்தின் லாவண்யத்தில் எவ்வளவோ மயங்கியிருக்கலாம். ஆனால், அவள், போர் நிலை, போர் நிலைகளையும் முறைகளையும் நன்றாக அறிந்தவள் என்பதையோ, போருக்குத் திட்டத்தைக்கூட வகுக்கக் கூடிய கூரிய அறிவு அவளுக்கு உண்டென்பதையோ அறியாத முட்டாளல்ல ஜகத்விசயன். அவள் வார்த்தைகளை அவன் கொஞ்சம்கூட நம்பவில்லையென்பதை அவன் உதிர்த்த புன்முறுவல் காண்பித்தது. அதை ஊர்ஜிதம் செய்தன அவன் அடுத்துப் பேசிய சொற்கள். "பாண்டிய நாட்டில் பல்லவராயர்கள் புரட்சியை எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்பது மட்டும் பெண்ணான உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது, மாதவி?" என்று கேட்டான் ஜகத்விசயன்.

"வெறும் ஊகம்தான்," என்றாள் மாதவி.

"ஊகம்தான். ஆனால் போர் முறைகளை அறியாதவர் செய்ய முடியாத ஊகம்...." என்று சொல்லிய ஜகத்விசயன் மெள்ள நகைத்துவிட்டு மீண்டும் கவலை பாய்ந்த முகத்துடன் கேட்டான்: "மாதவி, புரட்சியை எதிர்பார்த்தே பல்லவராயர்கள் பாண்டிய நாட்டின்மீது படையெடுக்காமல் தாமதிக்கிறார்கள் என்று நீ சொன்னது சரியாகப் போய் விட்டது. ஆனால் நாம் பெருந் தவறு செய்து விட்டோம் பார்த்தாயா?" என்று.

"என்ன தவறு செய்து விட்டீர்கள்?" என்று தனக்குச் சம்பந்தம் இல்லாதது போல் கேட்டாள் மாதவி.

"உன் மாமன் சொற்படி முன்பே படைகளை நான் நடத்திச் சென்று சோழப் படைகள் பாயுமுன்பாக அவர்களைத் தாக்கியிருந்தால் இந்தப் புரட்சியைத் தவிர்த்திருக்கலாம். பல்லவராயர்களை நான் ஒரு பக்கமும், உன் மாமன் ஒரு பக்கமும் தாக்கி முறியடித்திருக்க முடியும். நாம் தாமதித்ததால் புரட்சிக்கு இடம் கொடுத்து விட்டோம். இதற்கு உன் மாமனுக்கு என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?"

"என்ன பதில் சொல்வீர்களோ?"

"ஏன் இப்படிப் பட்டும் படாமலும் பேசுகிறாய், மாதவி? இங்கேயே தாமதிக்கும்படி நீதானே சொன்னாய்?"

"என் யோசனையைச் சொன்னேன். நீங்கள் மாமா உத்தரவுப்படி படைகளைக் கடற்கரையோரமாக நடத்திச் செல்வதாக இருந்தால் நான் புறப்படத் தயார் என்று உங்களிடம் சொல்லவில்லையா?"

இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் என்ன சொல்வதென்று ஜகத்விசயனுக்குப் புரியவில்லை. தாமதிக்கும் அவசியத்தை மாதவி வற்புறுத்தியது உண்மை. ஆனால், படைகளை நடத்திச் செல்வதானால் உடனே புறப்படுவதாக அவள் கூறியதும் உண்மை. இந்த உண்மைகளிடையே சிக்கி உழன்ற ஜகத்விசயன் மாதவியின் சாமர்த்தியத்தை நினைத்துப் பெரிதும் வியந்ததோடு ஓரளவு சினமும் கொண்டான். அவன் முகத்தில் கோபம் உதயமாவதைக் கண்ட மாதவி அதற்கு

"இந்த ஓட்டல்ல எப்பவும் கூட்டம் அதிகம். நான் இன்னிக்குக் காசு இல்லாமல் சாப்பிட்டதற்கு அடுத்த மாதம் பதினேழாம் தேதி வந்து தோசைக்கு அரைச்சுக் கொடுத்திட்டுப் போகச் சொல்றாங்கன்னா, பார்த்துக்கயேன். அதுவரைக்கும் ஆட்கள் 'புக்' ஆயிட்டாங்களாம்!"

—ஆ. நல்லமுத்து

மேல் தன் சொரூபத்தைக் காட்டினால் தண்டநாயகன் தன் பிடியிலிருந்து நழுவி விடுவான் என்பதையும், பிறகு தன் திட்டங்களெல்லாம் தவிடு பொடியாகி விடும் என்பதையும் நினைத்துப் பார்த்து மீண்டும் தன் வலையை அவன் மீது வீசத் தொடங்கித் தன் வலது கையை அவன் தோள் மீது வைத்து, "ஏது, தளபதி அவர்களுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது போலிருக்கிறது?" என்றாள் மெள்ளச் சிரித்துக் கொண்டே.

"கோபம் வராமல் என்ன செய்யும்?" என்று கேட்டான் ஜகத்விசயன்.

"தளபதிகளுக்கு நிதான புத்தி வேண்டும். கோபங் கூடாது. பொன்னமராவதியில் புரட்சியைக் கிளப்பியிருக்கிறானே பாண்டிய சேனாதிபதி அபராஜிதன், அவனைத் தெரியுமா உங்களுக்கு?" என்று வினவினாள் மாதவி.

"நேரில் பார்த்ததில்லை, கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்," என்றான் ஜகத்விசயன்.

"நான் பார்த்திருக்கிறேன்."

"அவனிடம் என்ன அதிசயத்தைக் கண்டாய்?"

"இடியே தலையில் விழுந்தாலும் அசைய மாட்டான் அபராஜிதன். எப்பொழுதும் நிதானம் தவறாதவன்."

"அப்படித்தான் தளபதி இருக்க வேண்டும்."

"அதைத்தான் நானும் சொல்கிறேன்."

அவள் சொல்வதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்ட ஜகத்விசயன் சிறிது சாந்தமடைந்தாலும் தூதன் மூலம் கிடைத்த செய்தியால் குழப்பமடைந்த உள்ளத்துடன் பேசினான். "மாதவி! எந்தச் சமயத்திலும் தளபதிக்கு நிதானம் அவசியம்தான். ஆனால் நானிருக்கும் நிலைமையைக் கவனித்தாயா? இலங்காபுரன் திட்டத்தைக் காற்றில் பறக்க விட்டேன். என்னைவிடப் போர் அனுபவமுள்ள அவருடைய கட்டளையைக் கைவிட்டேன். சிங்களத்துக்கு வெற்றியைச் சம்பாதித்துத் தரவல்ல அவருடைய போதனையைப் புறக்கணித்தேன். பாண்டிய நாட்டின் இதயத்திலே எதிரி, புரட்சிக் கத்தியைச் செருக இடங் கொடுத்தேன். இப்பொழுது சோழ நாடு பலம் பெற்று விட்டது. ஒரு பக்கம் புரட்சி சைன்யம். இன்னொரு பக்கம் பல்லவராயன் படைகள். புரட்சி சைன்யமும் பலமானதென்று தூதன் சொன்னதைத்தான் கேட்டாயே! இதுவரை ஏழாயிரம் பேர்களுக்கு மேல் சேர்ந்திருக்கிறார்களாம். இன்னும் மூவாயிரம் பேர் சேரலாமாம். மொத்தம் பத்தாயிரம் பேர். பாண்டிய நாட்டு மார்பை நோக்கிக் கத்தியை உருவி நிற்கிறது இப் படை. இப் படையின் தென்மேற்குப் பகுதியில் நானிருக்கிறேன். வடமேற்கில் உன் மாமா இருக்கிறார். சோழர்கள் படை அவரையும், புரட்சிப் படை என்னையும் இரண்டு இடங்களில் லேசாகத் துண்டித்துவிட முடியும்."

உள்ள நிலையை ஜகத்விசயன் சீராகப் புரிந்து கொண்டு அலசியதைக் கேட்ட மாதவி அவன் மீது ஆச்சரியம் ததும்பும் கண்களைப் பதியவிட்டு, "இத்தனை கூர்மையான புத்தியுள்ள தாங்கள் கேவலமான இந்தப் புரட்சியைக் கண்டு கலங்குவது தவறு." என்றாள்.

"எப்படித் தவறு, மாதவி?"

"புரட்சி பகிரங்கமாக எழுந்ததே உங்களுக்கு மிகவும் நல்லது."

"எப்படி நல்லது?"

"மறைந்திருக்கும் எதிரியைச் சமாளிப்பது கஷ்டம். இப்பொழுது,

அபராஜிதன் பகிரங்க எதிரி. அவனையும் பல்லவராயர்களையும் முறியடிப்பது மிகவும் சுலபம்.''

''எப்படிச் சுலபம்?''

''போர்க் கவசம் பலமானது தான் தளபதி! ஆனால் அந்தப் போர்க் கவசத்திலும் இடைவெளி உண்டு. அந்த இடைவெளியில் அம்பு பாய்ந்தால்.....''

''மரணம்தான்.''

''அந்த இடைவெளியைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டியது உங்கள் கடமை.''

ஜகத்விசயன் அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினான். ஏதோ ஒரு மகத்தான திட்டத்தை மாதவி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை அவள் கண்களிலிருந்து அறிந்து கொண்ட அவன், ''உன் திட்டம்தான் என்ன மாதவி?'' என்று வினவினான். சிங்களத்து மன்னனான பராக்கிரம பாகுவாலேயே மிகச் சிறந்த தந்திரசாலியென்று மதிக்கப் பட்ட ஜகத்விசயத் தண்டநாயகனே ஸ்தம்பிக்கும்படியான பிரமாத போர்த் திட்டமொன்றை விவரிக்கத் தொடங்கி மாதவி பேச ஆரம்பிக்குமுன் ஒரு முறை சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு, ''இப்படி வாருங்கள், சொல்கிறேன்,'' என்று அவனை இன்னும் கிட்டே அழைத்தாள்.

தன் காதுக்கருகில் அவளுடைய செவ்விய இதழ்களிலிருந்து உதிர்ந்த சொற்களில் புதைந்துகிடந்த திட்டத்தைக் கேட்கக் கேட்க ஜகத்விசயனின் முகம் பிரமிப்பை அடைந்தது. கண்கள் மிதமிஞ்சிய ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. புத்தியும் தீவிரமாக வேலை செய்ததால் அவன் பொறியிலிருந்து நரம்பு ஒன்று புடைத்து எழுந்து நின்றது. அவள் சொல்லி முடித்த பின்பு அந்தத் திட்டத்தைச் சொல்லிய இதழ்களைத் தன் இதழ்களால் தழுவிய ஜகத்விசயன், ''மாதவி! மிகத் துணிகரமான திட்டம்,'' என்றான்.

''நிறைவேற்றினால்.....'' என்று முணுமுணுத்தாள் மாதவி.

''அபராஜிதன் ஒழிந்தான்! சோழ சாம்ராஜ்யம் அழிந்தது!'' என்றான் அவள் உதடுகளுக்கு வினாடி சுதந்திர மளித்த வாலிபத் தண்டநாயகன்.

மாதவியின் கண்கள் மயக்கமான பார்வையை வீசின. ஜகத்விசயன் உள்ளத்தில் ஆனந்த அலைகளைப் பாய்ச்சின. பல்லவராயர்கள் அபராஜிதன் ஆகிய ராஜதந்திரிகளை நெருக்கக் கூடிய பெரிய திட்டத்தைத் தனக்குக் காட்டிக் கொடுத்த அந்தக் கட்டழகியின் உடலை ஆசையுடன் கட்டிப் பிடித்தான் ஜகத்விசயன். அவள் மறுக்கவில்லை. 'அபராஜிதனைப் பழி வாங்க வேண்டிய கைகளுக்கு இந்தச் சலுகைகூடத் தர வேண்டாமா?' என்று நினைத்தாள் அவள். அடுத்த பதினைந்து நாட்களில் பாண்டிய நாட்டில் ஓடப் போகும் ரத்த வெள்ளத்தை நினைத்துப் புன்னகை ஒன்று பூத்தாள் மாதவி.

காலனுடைய போர்ப் புன்னகை இவ்வளவு அழகாக இருக்க முடியுமா என்று வியந்து வெண்மதி வானத்திலிருந்து அவளை வியப்புடன் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

(தொடரும்)

கன்னிமாடம்

சாண்டில்யன்

58. பெரிய பல்லவராயர் கவலை

தமிழ்நாட்டு வானவெளியில் யுத்த மேகங்கள் சூழ்ந்து கருகிக் கனிந்து பேரிடி இடித்துக் கொண்டிருந்தன. இது முதலில் எந்த இடத்தில் விழும் என்பதை அறியாத பாண்டிய நாட்டு மக்கள் பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய், சோழ நாட்டு எல்லையிலிருந்த பல்லவராயர்கள் பாசறைக்கும், பொன்னமராவதியில் தினசரி வலுத்துக் கொண்டிருந்த அபராஜிதன் புரட்சிப் படைக்குமாக மனத்தைப் பறக்கவிட்டு எந்தத் தருணத்தில் என்ன நடக்குமோ என்று நிலை கலங்கி நின்றார்கள். இலங்காபுரன் படையெடுப்பில் அழிந்து போய், புரட்சி ஏற்பட்டுள்ள அந்த நாள் வரை பழுது பார்க்கப்படாமலிருந்த கோவில்களையும் மாளிகைகளையும் பார்த்த பாண்டிய நாட்டுவாசிகள், புரட்சியின் காரணமாக மீண்டும் இலங்காபுரன் சினந்து எழுந்து பாண்டிய மக்களைச் சூறையாடச் சிங்கள வீரர்களை ஏவினால் என்ன செய்வது என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், புரட்சி ஏற்பட்டுப் பல நாட்களாகியும், அபராஜிதன் சைன்னியம் தினசரி பெருகியும், சிங்களத்தின் ஜன்ம விரோதிகளாகிய பல்லவராயர்கள் பலமான சைன்னியத்துடன் நாட்டின் எல்லையில் வந்து தங்கியும், இலங்காபுரன் எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்காமலும் தனது மாளிகையில் ஒற்றர்களைத் தவிர யாரையும் பார்க்காமலும் காலங்கழித்து வந்ததைக் கண்டு மக்கள் ஓரளவு அதிசயப்படவும் தொடங்கினார்கள்.

சாதாரணமாகப் பொது ஸ்தலங்களில் வரும்போது கோபத்தையும் சஞ்சல புத்தியையும் காட்டும் வீரபாண்டியன்கூட அடக்கத்துடன் நடந்து கொண்டதையும் தங்களை அன்பாகக்கூட நோக்கியதையும் கண்ட மக்கள் பெரிதும் ஆச்சரியப்பட்டார்களே தவிர, ஏமாறவில்லை. சில நாட்களுக்கு முன்பு மக்கள் தலைகளை வெட்டி எறிந்து அவற்றின்மீது தேரோட்டிய மன்னனுக்குத் திடீரென்று தங்கள் மீது அன்பு ஏதும் ஏற்படக் காரணமில்லை என்பதை அவர்கள் அறிந்தே இருந்தார்கள். பின்னால் ஏற்படக்கூடிய பெருத்த விபரீதத்திற்கு இந்த அமைதி பூர்வாங்கமென்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும். இருந்த போதிலும் அடிக்கடி ஏற்பட்ட படையெடுப்புகளால் துன்பப்பட்ட பாண்டிய நாட்டு மக்களுக்கு அந்த இடைக்கால அமைதி ஓரளவு சாந்தியையே அளித்தது.

மக்கள் பெற்ற அந்த இடைக்கால அமைதியைக்கூடச் சிங்களத்துத் தண்டநாயகனான இலங்காபுரன் பெறவில்லை! ஜகத்விசயன் படைகளை நடத்தி எதிரிகளைத் தாக்கமுடியாமல் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு நாளும் வெற்றி சிங்களத்தை விட்டு எட்டிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்த இலங்கா

விடை:
காமரா நிபுணர் ஸ்ரீராம்.

புரன், "இவன் எதற்காகத் தாமதிக்கிறான்?" என்று உள்ளத்தே புகைந்து கொண்டிருந்த கோபத்தில் வீரபாண்டியன் மீதும் ஓரிரு முறைகள் எரிந்து விழுந்தான்.

அபராஜிதன் புரட்சி தினம்தினம் பலப்படுவதை அறிந்த வீரபாண்டியன் மனம் பெரிய எரிமலையாகிக் கொண்டிருந்தது. கன்னிமாடத்தில் சொற்ப வீரர்களைக் கொண்டு அபராஜிதன் தன்னை முறியடித்துத் துரத்திவிட்ட நாளிலிருந்து பொருமிக் கொண்டிருந்த அவன் மனத்தைப் பொன்னமராவதியிலிருந்து கிடைத்த புரட்சிச் செய்தி பெரிதும் கலக்கி விட்டிருந்தது. அத்துடன் அந்தப் புரட்சி வலுக்கிறதென்பதையும், அபராஜிதனுக்குச் சோழர்கள் பக்க பலமும் இருக்கிறதென்பதையும் கேள்விப்பட்டவுடன் வீரபாண்டியன் மனத்தில் கோபாக்கினி கொழுந்து விட்டெரிய ஆரம்பித்தது. நிதானத்தை இழந்த வீரபாண்டியன், ஜகத்விசயனுக்கு மாதவி போர்த் திட்டத்தை வகுத்துக் கொடுத்த அதே தினத்தில், பூரண நிலவு பொழிந்து கொண்டிருந்த அதே இரவில் உப்பரிகையின் மீது உலாவிக் கொண்டிருந்த இலங்காபுரனை மிகக் கோபத்துடன் அணுகினான்.

பாண்டிய நாட்டையும் சிங்களத்தையும் எதிர்த்து எழுந்து நின்ற போர் மேகங்களில் சிந்தையை மறைய விட்டிருந்த இலங்காபுரன், எதிர்பாராத விதமாகவும், திடும் பிரவேசமாகவும் தன் தனிமையைக் குலைக்க வந்த மன்னனை நெடு நேரம் வரை திரும்பிப் பார்க்கவே யில்லை. அவன் சிந்தனைகளை ஓட்டி ஓடிய கண்கள் கூடல் மாநகரமான மதுரையிலிருந்த அந்த மாளிகையிலிருந்து தொலை தூரத்திலிருந்த ராமேசுவரக் கூடலை நோக்கிப் பதிந்து கிடந்தன. தான் வந்ததைக்கூட லட்சியம் செய்யாமல் எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இலங்காபுரனைச் சிறிது நேரம் பின் பக்கத்திலிருந்தே கவனித்த வீரபாண்டியன், "ஏது, மாமாவுக்கு யோசனை பலமாயிருக்கிறது?" என்று பேச்சைத் தொடங்கினான்.

மன்னனைத் திரும்ப நோக்கிய இலங்காபுரன் இதழ்களில் புன்னகை அரும்பியதோடு இகழ்ச்சிக்கு அடையாளமாக அவன் இதழ்களும் ஒரு கோடிக்கு இழுக்கப்பட்டதால் கோரமான அவன் மீசை சற்று அசைந்தது. மன்னன் கேள்விக்கு இலங்காபுரன் உடனே பதில் சொல்லவில்லை. கச்சலான அவன் சரீரத்தையும், கோபத்தால் லேசாகத் துடிக்கும் உதடுகளையும், சஞ்சலமான கண்களையும் பார்த்து இலங்காபுரன், 'இவனுக்காகச் சிங்களத்து மன்னர் சிங்களத்தின் பெரும் படையைப் பேராபத்துக்குள்ளாக்க இஷ்டப்படுகிறாரே,' என்று நினைத்தான்.

இலங்காபுரத் தண்டநாயகன் தன் கேள்விக்குப் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் தன்னை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த வீரபாண்டியன் முகத்தில் கோபக் குறி பூரணமாகத் தாண்டவமாடத் தொடங்கியது. "ஏன், நான் கேட்டது காதில் விழவில்லையோ?" என்று உக்கிரமாகச் சொற்களைக் கொட்டினான்.

"விழுந்தது." என்ற இலங்காபுரனின் பதிலில் அலட்சியமே காணப்பட்டது.

"அப்படியானால் ஏன் பதில் சொல்லவில்லை?"

"நீங்கள் கேட்பதில் பதில் சொல்ல என்ன இருக்கிறது?"

"என்ன இல்லை?"

"நான் யோசனையில் இருந்தேன். யோசனையிலிருக்கிறாற் போலிருக்கிறது என்று சொன்னீர்கள். உள்ளதைச் சொன்னதற்குப் பதில் என்ன சொல்வது?"

இந்தக் கேள்வி வீரபாண்டியனை அயர வைத்தது. மேற்கொண்டு என்ன பேசுவதென்று அறியாமல் திணறி

அவன்: உன் பையன் வேலை தேடிக் கொண்டிருந்தானே இப்போ என்ன செய்கிறான்?

இவன்: சும்மா இருக்கிறான்.

அவன்: ஓஹோ! வேலை கிடைத்து விட்டதா?

—தச்சை ப. நாகமணி

விட்டுப் பிறகு கேட்டான், ''எதைப் பற்றி யோசனை?'' என்று.

இலங்காபுரன் விழிகள் மன்னனை நோக்கி ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. ''எதைப் பற்றி யோசனையா? எதைப் பற்றி யோசனை செய்ய வேண்டிய சமயமிது?'' என்று வினவினான் சிங்களத் துத் தண்டநாயகன்.

''போரைப் பற்றியா?''

''ஆமாம்.''

''அதைப் பற்றி என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?''

''உங்களுக்கென்ன அதைப் பற்றிக் கவலை? போரை நடத்த வேண்டியவர்களுக்குத்தானே?'' என்று சொல்லி இலங்காபுரன் மன்னன் மீது தன் கூர்மையான பார்வையை நாட்டினான். இலங்காபுரன் தன்னைப் பார்த்து நகைக்கிறான் என்பதைக் கடைசியாக அவன் சொன்ன பதிலிலிருந்து புரிந்து கொண்ட வீரபாண்டியன், கோபம் எல்லை மீறியவனாய், ''இலங்காபுரத் தண்டநாயகரே! நீர் யாருடன் பேசுகிறீர் என்பதை யோசித்துப் பேசும். பாண்டிய நாட்டு மன்னனிடம் பேசுகிறீர். நீர் என்னிடம் சேவகம் செய்கிறீர், எனது அடிமை,'' என்று சீறினான்.

இலங்காபுரன் கண்கள் மீண்டும் பாண்டிய மன்னனின் முகத்தில் குறிப்பாக நிலைத்தன. அந்தப் பார்வையில், 'அட பைத்தியமே! நீ அடிமையா, நான் அடிமையா?' என்ற சொற்கள் சிதறிக் கிடந்தன. இகழ்ச்சி பூரணமாகத் ததும்பிய அந்தப் பார்வையின் நோக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத வீரபாண்டியன், இலங்காபுரன் அடங்கி விட்டதாக நினைத்து, ''உம்மிடம் எவ்வளவோ பிரியமும் நம்பிக்கையும் வைத்துப் பாண்டிய நாட்டில் மன்னருக்கு அடுத்தபடியுள்ள பெரும் பதவியை உமக்களித்திருக்கிறேன். இந்தப் பதவி....'' என்று பேசிய வீர பாண்டியனை இடைமறித்த இலங்கா புரன், ''யாருக்கும் கிடைக்காது,'' என்று பேச்சை முடித்தான்.

''இப்பொழுது புரிகிறதல்லவா உங்களுக்கு நான் செய்திருக்கும் உதவி?'' என்றான் வீரபாண்டியன் மீண்டும்.

''ஆகா! நன்றாகப் புரிகிறது. அத்துடன்....''

''அத்துடன்?''

''என் அதிர்ஷ்டமும் நன்றாகத் தெரிகிறது.''

''அதிர்ஷ்டமா?''

''ஆமாம், தங்களுக்குச் சேவை செய்ய வந்தது பெரிய அதிர்ஷ்டமல்லவா?'' என்ற இலங்காபுரன் இடி இடிப்பது போல் பயங்கரமாகச் சிரித்தான். அத்துடன் மட்டு மரியாதைகளை அடியோடு கைவிட்டு, சிரிப்பைத் திடீரெனக் கோபமாக மாற்றிக் கொண்டு மன்னனுக்கு வெகு அருகில் வந்து, ''வீரபாண்டியா! உனக்குச் சேவை செய்ய வந்ததைவிடப் பெரிய அதிர்ஷ்டம் வேறென்ன இருக்க முடியும்? குலசேகர பாண்டியன் உன் தகப்பனை அக்கிரமமாகக் கொன்றான் என்று நயனத்தேன். உன் மாதிரி ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றதற்கு அவனைச் சித்திரவதை செய்தாலும் குற்றமாகாது. மக்களின் அன்பைப் பெற முடியாத உனக்குப் பாண்டிய நாட்டு மணிமகுடத்தைக் கொடுத்தேன். மணிமகுடம் தரித்த பின்பாவது மக்களிடம்

அன்பாக நடந்து கொண்டாயா? அதுவும் இல்லை. மக்களால் வெறுக்கப்படும் உன்னை ஆதரிக்கப்போய், சிங்களத்தின் படை இன்று அழியும் தறுவாயிலிருக்கிறது. புரட்சியோ பொன்னமராவதியில் பலத்து விட்டது. சோழர்களோ படை திரட்டிக் கத்தியை உருவிக் கொண்டு எல்லையில் தயாராயிருக்கிறார்கள். என்ன காரணத்தினாலோ ஜகத்விசயன் கூடலிலிருந்து படைகளை அசைக்கவும் மறுக்கிறான். இருக்கிற நிலையைப் பார்த்தால் கண் கெட்ட பிறகுதான் சூரிய நமஸ்காரம் நடக்கும் போலிருக்கிறது. இதைவிட என்ன அதிர்ஷ்டம் எனக்கு வேண்டும் வீரபாண்டியா! இந்தத் தொல்லைகளில் நான் மனத்தைப் பறி கொடுத்திருக்கும்போது உன் இம்சையும் கூடச் சேர்ந்து கொண்டு விடுகிறது.'' என்று உக்கிரமான சொற்களை உதிர்த்தான்.

இலங்காபுரன் மேற்கொண்டும் சொன்னான்: ''வீரபாண்டியா! வீணாக அடிக்கடி இங்கு வந்து என் கோபத்தைக் கிளறாதே. உன் அரண்மனையில் பாங்கிகள் நிரம்ப இருக்கிறார்கள். அந்த உல்லாசத்தில் காலங் கழி. யுத்தம் வீரர்களைப் பற்றிய விஷயம். அதில் உனக்கென்ன வேலை? இது எனக்கும் அபராஜித்னுக்கும் நடக்கும் போர். தமிழ்நாட்டின் மிகச் சிறந்த வீரனைச் சமாளிக்கும் பெரும் பணியில் நான் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். அந்தப் பணியில் குறுக்கே புகுந்து கெடுக்காதே! யோசனையும் சொல்லாதே! அபராஜிதனை முறியடிப்பது, சிங்களத்துக்கு நான் செய்ய வேண்டிய கடமை. உன் விதி நல்லதாயிருந்தால் அந்தக் கடமையை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றுவேன். இல்லையேல் நீ பழையபடி மலைநாட்டுக்குப் பயணமாக வேண்டியது தான். மூட்டைகளைக் கட்டித் தயாராக வை.''

இலங்காபுரன் வார்த்தைகள் மன்னனைத் திக்பிரமை அடையச் செய்தன. என்றும் மரியாதை தவறாத இலங்காபுரனே இப்படிப் பேச வேண்டுமென்றால் நிலைமை மிகக் கடுமையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று வீரபாண்டியன் மந்த புத்தியிலும் சற்று அறிவு உதயமாயிற்று. மேற்கொண்டு எதுவும் தன்னிடம் பேச இலங்காபுரன் இஷ்டப்படவில்லை என்பதை அறிந்த வீரபாண்டியன் தண்டநாயகனை ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு மாளிகையின் படிகளில் தயங்கித் தயங்கி இறங்கிச் சென்றான்.

அதற்குப் பிறகு மன்னனும் தண்டநாயகனும் பல நாட்கள் சந்திக்கவேயில்லை. படைகளைச் சென்று பார்வையிடும் நேரம் தவிர, இதர சமயங்களில் தன் மாளிகை அறையிலேயே உட்கார்ந்து கொண்டு ஒற்றர்களைப் பல திசைகளுக்கு அனுப்புவதிலும், வந்த ஒற்றர்களிடமிருந்து தகவலைக் கிரகிப்பதிலுமே காலம் கழித்து வந்தான் இலங்காபுரன். நாளாக ஆகக் கிடைத்த செய்திகள் அவனுக்குப் பெரும் குழப்பத்தைக் கொடுத்தன. ஜகத்விசயனிடமிருந்து கிடைத்த ஓலையில், அவன் கண்ட செய்தியும் அவனைத் திடுக்கிட வைத்தது. ''என்ன! கடற்கரையோரமாகப் படைகளை நடத்திக் கொண்டு தொண்டித் துறைமுகத்துக்கு வந்துவிட்டானா?'' என்று கேட்டான் இலங்காபுரன்.

''ஆம், பிரபு!'' என்றான் ஓலையைக் கொடுத்த தூதன்.

''மாதவி?''

''அவர்களும் ஜகத்விசயனுடன் போயிருக்கிறார்கள்.''

இதைக் கேட்ட இலங்காபுரன் தீவிர யோசனையில் ஆழ்ந்தான். ''இது பெரும் விசித்திரமாயிருக்கிறது. ஜகத்விசயன் என்ன செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறான்? தொண்டிப் பக்கம் வருவது எதிரிக்கு வெகு அருகில் வருவதாயிற்றே. உடனே போரில் இறங்கப் போகிறானா? அப்படியானால் படைகளை நடத்தி இந்தப் பக்கத்தில்

''அவள் வேக வைக்காத சொற்களைப் பேசுகிறாள்.''

''அப்படி என்றால்?''

''பச்சையாகப் பேசுகிறாள்.''

—கே. வைத்தியநாதன்

தாக்கும்படி என்னை ஏன் அழைக்க வில்லை?'' என்று ஏதேதோ யோசித்த இலங்காபுரன், ஏதும் தெரியாமல் குழம்பினான்.

இலங்காபுரன் குழம்பினான். ஆனால், பெரும் புரட்சிப் படையில் பொன்னமராவதியிலிருந்த அபராஜிதன் மட்டும் குழம்பவில்லை. ஜகத்விசயன் தொண்டித் துறைமுகத்துக்குப் புறப்பட்ட செய்தியை ஒற்றர்கள் கொண்டு வந்தபோது பொன்னமராவதியில் நிஷதராசன் மாளிகையின் வெளித் தாழ்வாரத்தில் நின்று கொண்டு எதிரே கண்ணுக்கெட்டும் தூரம் வரையில் அடிக்கப்பட்டிருந்த தன்னுடைய படைகளின் கூடாரங்களையும், அவை ஒவ்வொன்றின் முன்னாகத் தெரிந்த பந்தங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஆயிரமாயிரம் பந்தங்கள் ஜொலித்ததால் பூமியே நட்சத்திரக் கூட்டத்தைத் தாங்கும் வானம் போல் விளங்கியதைக் கண்டு பூரித்துக் கொண்டிருந்த அபராஜித பல்லவனுக்குச் சற்று அப்பால் தள்ளி நின்ற காரிவளவனும் மார்க்கீயனும் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அச்சமயத்தில் அவசரமாகப் படிகளில் ஏறிவந்து அபராஜிதனை வணங்கிய ஒற்றன், ''பிரபு! ஜகத்விசயத் தண்டநாயகன் தொண்டியை நோக்கிப் படைகளுடன் புறப்பட்டு விட்டான்,'' என்றான்.

அபராஜிதன் கண்கள் ஒரு வினாடி ஆச்சரியத்தைக் காட்டின. அந்த ஆச்சரியம் அடுத்த வினாடி மறைந்து விடவே பழையபடி கைப்பிடிச் சுவரில் சாய்ந்து கூடாரங்களைக் கவனிக்கலானான்.

பாண்டிய சேனாதிபதியின் அபிப்பிராயத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத அவன் படைத் தலைவர்கள் இருவரும் அவனை அணுகி நின்றார்கள். ''பிரபு, படைகளைத் தயார் செய்யட்டுமா?'' என்று மெள்ளக் கேட்டான் காரிவளவன்.

''எங்கு புறப்பட?'' என்று அபராஜிதன் வினவினான் சற்றுத் திரும்பி அவனை நோக்கி.

''தொண்டிக்குத்தான்,'' என்றான் மார்க்கீயன்.

காரியை விட்டு மார்க்கீயனை நோக்கித் திரும்பிய அபராஜிதன்,

ஆறு வித்தியாசங்கள் விடை:

1. வங்கி
2. தொப்பி
3. பூந்தொட்டி
4. கம்பிக் கதவு
5. துப்பாக்கி
6. மின்விசிறி

''தொண்டிக்கு எதற்காகப் போக வேண்டும்?'' என்று வினவினான்.

''எதிரி நம்மைத் தாக்குமுன்பு நாம் தாக்க வேண்டாமா?'' என்று கேட்டான் காரிவளவன்.

''தாக்காவிட்டால்?''

''அவன் படைகளுக்கும், இலங்காபுரன் படைகளுக்கும் இடையில் நமது படைகள் சிக்கிக் கொள்ளும்,'' என்று சுட்டிக் காட்டினான் காரிவளவன்.

அபராஜிதன் அவர்கள் யோசனையை ஏற்கவில்லை. ''படைகள் இப்பொழுது எங்கும் போக வேண்டாம்,'' என்று உத்தரவிட்டான். அவன் உத்தரவைக் கேட்ட அனுபவசாலியான காரிவளவன் திகைத்தான். அவன் மட்டு மல்ல, இந்த மாதிரி அபராஜிதன் வேண்டுமென்றே தன் படையை எதிரிகள் பாக்கு வெட்டிக்குள் சிக்க வைப்பதைக் கண்டு போர்த் தந்திரத்தில் நிகரற்றவன் என்று பெயர் வாங்கிய அண்ணன் பல்லவராயன் கூட அதிர்ச்சி அடைந்தான். அடுத்த சில தினங்களில் அபராஜிதன் எடுத்த நடவடிக்கைகள் அண்ணன் பல்லவராயனுடைய அதிர்ச்சியை ஆயிரம் மடங்கு அதிகப்படுத்தியது. ''அநேகமாக இந்தப் போரில் நமக்குத் தோல்விதான்,'' என்று பல்லீவராயனிடம் சீறினான் சின்னப் பல்லவராயன்.

பெரிய பல்லவராயர் முகத்திலும் போர் நிலையைக் கண்டு கவலை பெருகலாயிற்று. ''இந்த அபராஜிதனைப் பெரிய படைத் தலைவன் என்று கேள்விப் பட்டோமே, அது சரிதானா?'' என்று எல்லாம் அறிந்த பெரிய பல்லவராயர் மனத்திலும் சந்தேகம் உதயமாகத் தொடங்கியது.

(தொடரும்)

அபராஜிதன் இடி இடி என்று சிரித்தான். அவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்குமோ என்று அவனைக் கூர்ந்து நோக்கினான் பல்லவராயன்.

27/7/88

59. ஒற்றனும் ஓலையும்

போர் விஷயமாக அபராஜிதன் எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கைகள் பெரிய பல்லவராயர் மனத்தில் மட்டுமல்ல, தமிழ்நாட்டு மக்கள் அனைவர் மனத்திலும் சொல்லொணாக் கவலையையும் பீதியையும் விளைவித்தன. ஜகத்விசயன் இராமேசுவரப் பகுதியிலிருந்து புறப்பட்டவுடனேயே பொன்னமராவதியிலுள்ள தன் படையுடன் அபராஜிதன் தெற்கு நோக்கி இறங்கி எதிரி சைன்னியங்களின் முன்னேற்றத்தைத் தேக்கி விடுவான் என்று நினைத்த மக்கள் பெரிதும் ஏமாந்தார்கள். ஜகத்விசயன் எந்தவித எதிர்ப்புமின்றி தொண்டித் துறைமுகம் வரையிலும் வந்து அங்கே தன் சைன்யத்தை நிறுத்தி ஜெயபேரிகை கொட்டியவுடன், "இனிமேல் பாண்டிய சேனாபதி சும்மா இருக்க மாட்டான்" என்று மக்கள் மனப்பால் குடித்தார்கள். மக்களின் அந்த எண்ணத்திலும் அபராஜிதன் மண்ணைப் போட்டு, பொன்னமராவதியில் கல் பிள்ளையார் போல் உட்கார்ந்திருக்கவே, ஆரம்பத்திலிருந்த மக்களின் ஏமாற்றம் பெரும் க்வலையாக மாறத் தொடங்கியது. இலங்காபுரன் முதன் முதலில் தொண்டியிலும் பாசிப் பட்டணத்திலும் நடத்திய போர்களில் நடந்த அக்கிரமங்களும் அவன் அடைந்த இணையற்ற வெற்றியும் மக்கள் மனதில் அந்தச் சமயத்திலும் அழியாதிருந்தமையால் அதே தொண்டியில் ஜகத்விசயன் வந்து தங்கியதும் மக்களின் கவலை கலவரத்துக்கு இடம் கொடுக்கலாயிற்று.

இலங்காபுரன் முதன் முதலில் அடைந்த வெற்றியைப் பற்றி, சிங்களத்து ராஜ பரம்பரைச் சரித்திரப் புத்தகமான மஹாவம்சம், "இலங்காபுரன் நீலக் கடலை எதிரிகள் இரத்தத்தால் சிவப்பாக மாற்றினான்" என்று முரசு கொட்டுகிறது. செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள

ஆரப்பாக்கம் கல்வெட்டுக்களில் கூடத் தொண்டியிலும் பாசியிலும் சோழப் படைகளுக்கு முதலில் தோல்வியே உண்டாயிற்று என்று பொறிக்கப் பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இந்த ஆரம்பத் தோல்விகளால் பீதியுற்ற மக்கள் அதே தொண்டியில் ஜகத்விசயன் கூடாரமடித்த பிறகும் கூட அபராஜிதன் அசையாமலிருப்பதைக் கண்டு பேரச்சம் கொண்டார்களென்றால் அதில் ஆச்சரியம் ஏதுமில்லை அல்லவா?

தொண்டியில் தான் பத்துப் பதினைந்து நாளிருந்தும் அபராஜிதன் பொன்னமராவதியிலிருந்து நகராததால் சலிப்படைந்த ஜகத்விசயன் மாதவியின் யோசனைப்படி தனது படைகளைத் தொண்டிக்கு வடக்கேயும் செலுத்தி சோழ மண்டலத்துக்குள் காலடி எடுத்து வைத்தான். அவனை உடனே மறிக்க வேண்டுமென்று அண்ணன் பல்லவராயன் துடித்தான். அவன் அனுப்பிய ஓலையை இரண்டு முறை படித்த பெரிய பல்லவராயர் சின்னப் பல்லவராயனை நோக்கி ஏதும் புரியாமல் விழித்து, ''இதோ இந்த ஓலையைப் பாரும்'' என்று கொடுத்தார்.

ஓலையைப் படித்த அண்ணன் பல்லவராயன் முகத்தில் மிதமிஞ்சிய கோபத்தால் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்க, ''பேரமைச்சரே! இவன் என்ன விளையாடுகிறானா?'' என்று சீறினான்.

''அபராஜிதன் போக்கு எனக்குப் புரியவில்லை'' என்றார் பேரமைச்சர்.

''நம்து படைகளைக் கொண்டு ஜகத்விசயனைத் தாக்கக் கூடாதென்று எழுதியிருக்கிறானே!'' என்று மறுபடியும் கேட்டான் சோழர் படைத் தலைவன்.

பேரமைச்சர் பதிலேதும் சொல்லாமல் 'ஆமாம்' என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை மட்டும் அசைத்தார்.

''அது மட்டுமல்ல; நமது படையில் ஒரு பகுதியை அழைத்துக் கொண்டு பொன்னமராவதிக்கு வந்து தன்னுடன் சேர வேண்டுமென்றும் அழைக்கிறானே!'' என்று தொடர்ந்தான் படைத் தலைவன்.

''அப்படித்தான் ஓலையில் கண்டிருக்கிறது'' என்றார் பேரமைச்சர்.

''நமக்கு முன்னாலிருக்கும் எதிரியைத் தாக்காமல் நானும் போய்ப் பொன்னமராவதியில் கையைக் கட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதில் அர்த்தமென்ன இருக்கிறது?''

''அது தான் எனக்கும் புரியவில்லை.''

''அப்படியானால் அவனைப் போரில் இறங்கும்படி உடனே உத்திரவு போடுங்கள்.''

''அபராஜிதன் நம்முடைய அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டவனல்ல. அவனிடமிருப்பது அவனே திரட்டிய புரட்சிப் படை. நாம் சொல்வதை அவன் கேட்டால் கேட்கலாம், கேட்கா விட்டாலும் விடலாம்.''

பெரிய பல்லவராயர் தீர்க்காலோசனையில் அமர்ந்தார். நீண்ட நேரம் சிந்தித்த பிறகு சொன்னார், ''பத்தாயிரம் வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு அவன் கேட்கிறபடி பொன்னமராவதிக்குப் போவோம்'' என்று.

அண்ணன் பல்லவராயன் தன் கூரிய விழிகளைப் பெரிய பல்லவராயர் மீது நாட்டினான். பெரிய பல்லவராயர் அமைதியுடன், ''படைத் தலைவரே! எனக்கு இன்னும் அபராஜிதனிடத்தில் நம்பிக்கை போகவில்லை. அவன் நடந்துகொள்ளும் முறைகளைப் பார்த்தால் சந்தேகமும் கவலையும் என் மனத்திலும் எழத்தான் செய்கின்றன. இருந்தாலும் அபராஜிதன் ஏதோ காரணமாகத்தான் தாமதிக்கிறான் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அபராஜிதன் செய்யும் போர் முறைகள் அசாஸ்திரியமாயிருக்கலாம். ஆனால் இறுதி வெற்றிக்கு அவை உதவினால், முறைகள் எப்படி இருந்தால் என்ன? சாஸ்திரியம் அசாஸ்திரியம் என்பதெல்லாம் காலம் ஏற்படுத்திய வழக்கு. இன்று அபராஜிதன் எடுக்கும் போர் முறைகள் பலன் தந்தால் அவையே நாளை சாஸ்திரிய முறைகளாகலாம்.

தூது

நான்—
அவளுக்கு விட்டேன் தூது;
பதிலுக்கு—
அவளும் விட்டாள்—
தூ... தூ...!

—மல்லிங்கராஜன்

எதற்கும் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம். நீர் அவன் கேட்கிறபடி பத்தாயிரம் வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு பொன்னமராவதிக்குப் போய்ச் சேரும்'' என்றார்.

இத்தனைக்கும் அண்ணன் பல்லவராயன் மனத்தில் மட்டும் எந்த நம்பிக்கையும் ஏற்படவில்லை. பத்தாயிரம் வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு பொன்னமராவதிக்கு வந்த பிறகு படைத் தலைவனின் அவநம்பிக்கை முன்னைவிட அதிகமாக வளர்ந்தது. அவன் வந்த பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு அபராஜிதன் படைகளின் ஒரு பகுதியைப் பொன்னமராவதியில் இருத்தி, மற்றப் படைகளை அசைய உத்திரவிட்டான். அப்பொழுதும் ஜகத்விசயனைத் தாக்க அல்ல. ஜகத்விசயன் படைகளை நடத்திச் சென்ற திசைக்கு நேர் எதிர் திக்கில் அதுவும் தொண்டிக்குத் தெற்கே படைகளை நடத்திச் சென்றான். இப்படி எதிரிக்குப் புறமுதுகு காட்டி ஓடுவது போன்ற செய்கையை அறவே வெறுத்த அண்ணன் பல்லவராயன் அடுத்த ஒரு வாரம் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தான். இரண்டாவது வாரத்தில் இலங்காபுரன் மதுரையை விட்டுப் படைகளுடன் கிளம்பி விட்டதாகவும் தொண்டியை நோக்கி முன்னேறுவதாகவும் ஒற்றர்கள் தகவல் கொண்டு வந்தார்கள்.

இந்தச் செய்திக்குப் பிறகு அண்ணன் பல்லவராயனால் பொறுக்க முடியாமற் போகவே, அவன் மிகுந்த கோபத்துடன் அபராஜிதன் கூடாரத்துக்குச் சென்றான். உள்ளே நுழைந்த சமயத்தில் கூடாரத்துக்குள் ஏற்கனவே எரிமலை வெடித்துக் கொண்டிருந்தது.

''சேனாதிபதியவர்களே! இனியும் நாம் தாமதித்தால் உலகம் நம்மைப் பார்த்துச் சிரிக்கும்'' என்று கடுமையாய்ச் சொன்னான் காரிவளவன்.

''அது தவிர இலங்காபுரனுக்கும் ஜகத்விசயனுக்கும் இடையில் நமது படைகள் சிக்க இன்னும் சில தினங்களே இருக்கின்றன'' என்றான் மார்க்கியனும் எரிச்சல் தொனிக்க.

அச்சமயத்தில் உள்ளே நுழைந்த அண்ணன் பல்லவராயன், ''படைகள் சிக்கி அழிவது ஒருபுறமிருக்கட்டும். சிங்கள வீரர்கள் சிங்களத்துக்குக் கப்பலேறா விட்டாலும் நமது மானம் கப்பலேறிவிடும். சரித்திரத்தில் நமது பெயர்கள் பிரசித்தி

யடைந்துவிடும்,'' என்றான்.

எதிரே நின்ற மூவர் முகங்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்த அபராஜிதன் சிறிது நேரம் ஏதோ யோசித்தான். கடைசியாக எல்லோரையும் உட்காரச் சொல்லித் தானும் உட்கார்ந்து கொண்டான். பிறகு ஒரு மரப்பலகையையும் சுண்ணாம்பையும் கொண்டு வரச் சொல்லி எதிரிப் படைகளும் தன் படைகளும் இருக்கும் இடங்களைக் குறிப்பிட்டுக் கோடுகள் இழுத்தான். அந்தப் பலகையை அண்ணன் பல்லவராயனிடம் நீட்டி, ''படைத் தலைவரே! தாங்கள் போர்த் தந்திரத்தில் நிகரற்றவர்கள். எந்த இடத்தில் நாம் எதிரிகளை எப்படித் தாக்க வேண்டுமென்று அபிப்பிராயப்படுகிறீர்கள்?'' என்று கேட்டான்.

அண்ணன் பல்லவராயன் தன் விழிகளைப் பலகை மீது நாட்டி ஆராய்ந்தான். எந்த இடத்தில் தாக்கினாலும் தங்கள் படைகளை மீள முடியாதபடி போர்நிலை அமைந்து நின்றது. அதைப் பார்த்ததும் அண்ணன்

பல்லவராயனுக்குக் கோபம் மிதமிஞ்சிப் போகவே, ''இந்த நிலைக்குத் தாங்கள்தானே காரணம்?'' என்றான் அபராஜிதனை நோக்கி.

''நான் காரணமல்ல,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''பிறகு யார் காரணம்?''

''யாரும் காரணமல்ல. போர் நிலை அமைந்துள்ள விதம் அப்படி.''

''ஜகத்விசயன் கூடலை விட்டுப் புறப்பட்ட உடனேயே நீர் அவனைத் தாக்கியிருக்கலாமல்லவா?''

''தாக்கி இருக்கலாம். ஆனால் நான் படைகளை அழைத்துக் கொண்டு தெற்கே சென்றால் இலங்காபுரன் மதுரையிலிருந்து கிளம்பிப் பொன்னமராவதியைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பான். மேலே பொன்னமராவதிக்கும் கீழே கூடலுக்குமிடையில், அதாவது இலங்காபுரனுக்கும் ஜகத்விசயனுக்குமிடையே நான் சிக்கிக் கொண்டிருப்பேன்.''

''அவர்கள் நிலையும் அப்படித்தானே? நாங்கள் பொன்னமராவதிக்கு வடக்கே இருந்தோம். அப்பொழுது தங்கள் புரட்சிப் படைக்கும் எங்கள் படைக்குமிடையில் இலங்காபுரன் சிக்கி இருக்க மாட்டானா?'' என்று வினவினான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

''சிக்கி இருக்க மாட்டான். தங்களிடம் இருபதினாயிரம் வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவனிடமும் அதே பலம். அவன் பத்தாயிரம் வீரர்களைப் பொன்னமராவதியில் நிறுத்திப் பாக்கி வீரர்களை எனக்காக ஏவினால் அவனுக்கும் ஜகத்விசயனுக்கும் இடையில் நான் அழிந்து போவேன். மீதி பத்தாயிரம் பேர் பொன்னமராவதிப் பிராந்தியத்தில் உங்களைத் தேக்கி நிறுத்துவார்கள். என்னை அழித்து விட்டு ஜகத்விசயனும் பொன்னமராவதி சேர்ந்தால் என் பத்தாயிரம் படைகள் நாசமாவதோடு மட்டுமல்ல, உங்கள் படை பலமும் குறையும். நீங்கள் தனித்தே சிங்களத்தின் இரு தண்டநாயகர்களுடன் போரிட நேரிடும். முடிவைப்பற்றி நான் விவரிக்கத் தேவையில்லை.'' என்றான் அபராஜிதன்.

இதைக் கேட்ட சின்னப் பல்லவராயன் மட்டுமின்றி, காரிவளவனும் மாக்கியனும் கூட யோசனையில் ஆழ்ந்தார்கள். ''நீங்கள் சொல்வது வாஸ்தவந்தான். இப்பொழுது நாம் என்னதான் செய்ய வேண்டும்?'' என்று அண்ணன் பல்லவராயன் கேட்டான்.

''எதுவும் செய்வதற்கில்லை'' என்றான் அபராஜிதன்.

''கையைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதா?'' என்றான் காரிவளவன்.

''வேலையில்லாதபோது படைகளுக்கு ஓய்வு கொடுப்பதுதான் நல்லது'' என்றான் அபராஜிதன்.

மார்க்கியன் ஏதோ சொல்ல முயன்று முடியாமல், 'ஹூம்' என்று ஒரு முறை கனைத்தும், பிரம்மாண்டமான தன் சரீரத்தை ஆட்டியும் தன் எரிச்சலைத் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

அபராஜிதன் யார் எரிச்சலையும் லட்சியம் செய்யவில்லை. அடுத்த சில தினங்கள் எங்குமே அவன் அசையவில்லை. ஒரு நாள் கூடாரத்துக்கு வெளியே அவன் உலாவிக் கொண்டிருக்கையில் ஓர் ஒற்றன் அவசரமாகக் குதிரை மீது பறந்து வந்து அபராஜிதன் எதிரில் குதித்தான்.

அப்போது அபராஜிதனுடன் அண்ணன் பல்லவராயனும் காரியும் மார்க்கியனும் இருந்தார்கள். ஒற்றன் கீழே குதித்ததும், இரைக்க இரைக்கத் தகவலைச் சொல்லத் தொடங்கி, ''பிரபு! ஜகத்விசயன் மீண்டும் தொண்டிப் பக்கம் திரும்பிப் போவதாகத் தொண்டியில் பேசிக் கொள்கிறார்கள்,'' என்றான்.

''கப்பல்கள் என்ன ஆயின?'' என்று கேட்டான் அபராஜிதன்.

''துறைமுகத்திலிருந்து மறைந்து விட்டன,'' என்றான் ஒற்றன்.

''சரி, நீ போ,'' என்று உத்திர விட்டான் அபராஜிதன்.

ஒற்றன் சென்ற பிறகு, ''எந்தக் கப்பல்கள்?'' என்று அபராஜிதனைக் கேட்டான் பல்லவராயன்.

''ஜகத்விசயன் அழைத்து வந்திருந்த போர்க் கப்பல்கள்.''

''எங்கு போய்விட்டன?''

''சிங்களத்துக்குத்தான்.''

''பேஷ் பேஷ்! இனி நாம் தொண்டியைப் பிடித்துக் கொள்ளலாம்'' என்ற அண்ணன் பல்லவராயன் குரலில் குதூகலம் மிகுந்திருந்தது.

''அதை எதற்காகப் பிடிக்க வேண்டும்?'' என்று வினவினான் அபராஜிதன்.

ஒரு முக்கியப் போர் நிலையத்தை ஏன் பிடிக்கவேண்டும் என்று கேட்டால் என்ன சொல்வதென்று திகைத்த சோணாட்டுப் படைத் தலைவன், ''வேறு என்னதான் செய்வதாக உத்தேசம்?'' என்று கேட்டான்.

''மேலும் தெற்கு நோக்கிப் படைகளை நடத்திச் செல்ல வேண்டியது தான்'' என்ற அபராஜிதனை நோக்கிப் பல்லவராயனின் உஷ்ணமான கண்கள் திரும்பின. ''பிறகு...?'' என்று வினவினான் பல்லவராயன்.

''திரும்பவும் இங்கு வர வேண்டியது'' என்று கிடைத்தது பதில்.

அபராஜிதனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்குமோ என்று அவனைக் கூர்ந்து நோக்கினான் அண்ணன் பல்லவராயன். அந்தப் பார்வையைக் கண்டதும் பல நாட்களாகச் சிரிக்காத பாண்டிய சேனாதிபதி வாய்விட்டு இடி இடி என்று பலமாகச் சிரித்தான். வெகுநேரம் சிரித்து விட்டு, அந்தச் சிரிப்பால் சினந்து சீறிக் கொண்டிருந்த அண்ணன் பல்லவராயனுக்கும் கவலையுற்றிருந்த தனது இரு படைத் தலைவர்களுக்கும் தான் அனுஷ்டிக்கப் போகும் போர் முறையை விவரிக்க விவரிக்க அண்ணன் பல்லவராயன் முகத்தில் மட்டுமன்றி, காரி, மார்க்கியன் முகங்களிலும் கோபம் மறைந்து, முதலில் ஆச்சரிய ரேகையும் பிறகு பிரமிப்பும் படரத் தொடங்கின.

போர்த் தந்திரத்தில் இணையற்றவனென்று பெயர் வாங்கிய அண்ணன் பல்லவராயனே வியக்கும் படியான திட்டத்தை வகுத்த அபராஜிதனைப் பற்றியோ, அவன் படைகளைப் பற்றியோ சிறிதும் சிந்திக்காமல், கருணாகரத்தேவன் இருப்பிடமான பாசிப் பட்டணத்துக்கு வந்து சேர்ந்த ஜகத்விசயன், மாதவி விரித்த வலையில் பூரணமாகச் சிக்கிப் பேரானந்தத்தில் மூழ்கியிருந்தான். பாசிப்பட்டணக் கோட்டையில் ஜகத்விசயனை ராஜ மரியாதைகளுடன் வரவேற்ற கருணாகரத் தேவன் அவனுக்குச் சகலவித சௌகரியங்களையும் செய்து கொடுத்தான். அவன் உபசாரங்களில் லயித்த ஜகத்

இரண்டு படங்களுக்கும் குறைந்த பட்சம்

விசயன் பாசிப் பட்டணத்துக் கோட்டைக்குள் சில வீரர்களை மாத்திரம் நிறுத்திக்கொண்டு தன்னுடன் வந்த ஆயிரம் வீரர்களைக் கோட்டைக்கு வெளியிலேயே நிறுத்தினான். அவன் கவலையில்லாமல் காலங்கழிப்பதைப் பார்த்த கருணாகரத்தேவன், "என்ன தண்டநாயகரே! உங்கள் படைகளைத் தொண்டியிலிருந்து இரண்டு காத தூரத்தில் நிறுத்தியிருக்கிறீர்கள். நீங்களும் பெரும் படையை விட்டு இங்கு தங்கி இருக்கிறீர்கள்! இது எதிரிகளுக்குத் தெரிந்தால்...?" என்று சந்தேகமாகக் கேட்டான்.

"தேவரே! தெரிந்தாலென்ன? இலங்காபுரத் தண்டநாயகர் சைன்னியமும் என் சைன்னியமும் வெகு அருகிலிருக்கின்றன. தமிழ்நாடு வியக்கும் படியான ஒரு நிகழ்ச்சி தொண்டியில் ஏற்படப் போகிறது. அத்துடன் அபராஜிதன் படைகள் நசுக்கப்படும். பிறகு என் படையும் இலங்காபுரத் தண்டநாயகர் படைகளும் சேர்ந்து வடக்கே தனியாயிருக்கும் அந்தப் பெரிய பல்லவ ராயனைப் பொடியாக்கிவிடும்" என்று கூறிப் பெரிதாக நகைத்தான்.

தேவனும்கூட நகைத்தான். ஆனால் அவன் சிரிப்பு அன்று வரண்டு இருந்தது. ஒரு வாரத்துக்குப் பிறகு அதே சிரிப்பில் வளப்பம் காணப்பட்டது. அந்த வளப்பமான சிரிப்பை அவன் உதிர்த்த நாள் பாண்டிய நாட்டுக்கும் வளப்பத்தை விளைவித்த நாள். அந்தத் தினத்தில்தான் தொண்டியிலிருந்த ஒற்றன் ஒருவன் அவசரமாக வந்து ஜகத்விசயனைக் காண விரும்பினான்.

"எதற்காக?" என்று கேட்டான் கருணாகரத் தேவன்.

"அவர் படைத் தலைவர் தொண்டியிலிருந்து செய்தி அனுப்பியிருக்கிறார்."

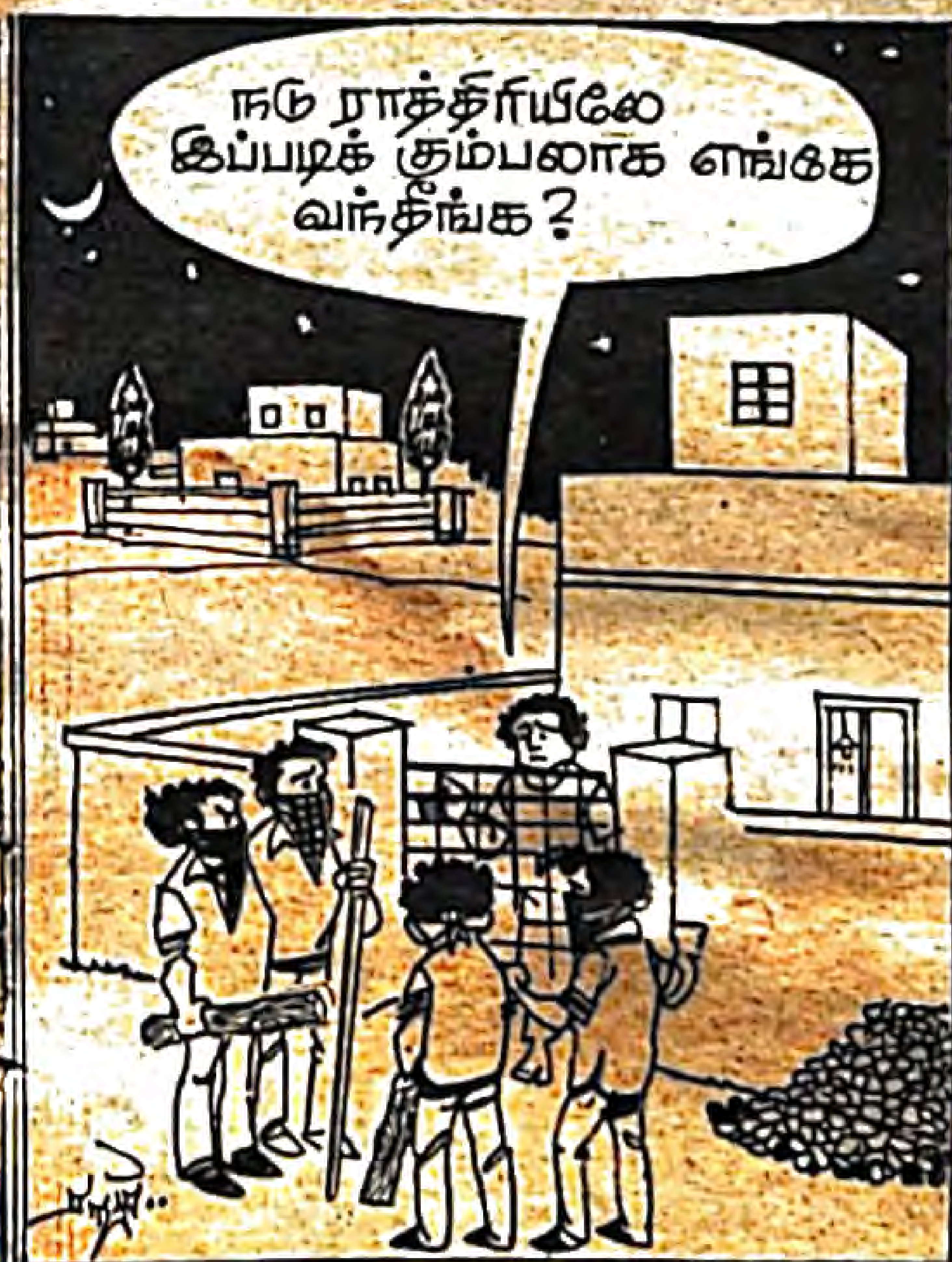
"சரி, ஓலையை என்னிடம் கொடு," என்றான் கருணாகரத் தேவன்.

"முடியாது. அவரிடம் நேரில் கொடுக்க வேண்டும்."

"அவரைப் பார்க்க முடியாது. மாதவியுடன் உப்பரிகையில் இருக்கிறார்," என்றான் தேவன். அத்துடன் சொன்னான்: "இந்தக் கோட்டைக்கு நான்தான் அதிபதி. இலங்காபுரத் தண்டநாயகன் ஆதரவில்தான் நானும் என்னைச் சேர்ந்த பாண்டிய வீரர்களும் இருக்கிறோம். செய்தி அவசரமாயிருந்தால் என்னிடம் ஓலையைக் கொடு. நான் இப்போதே ஜகத்விசயனிடம் கொடுக்கிறேன்," என்று.

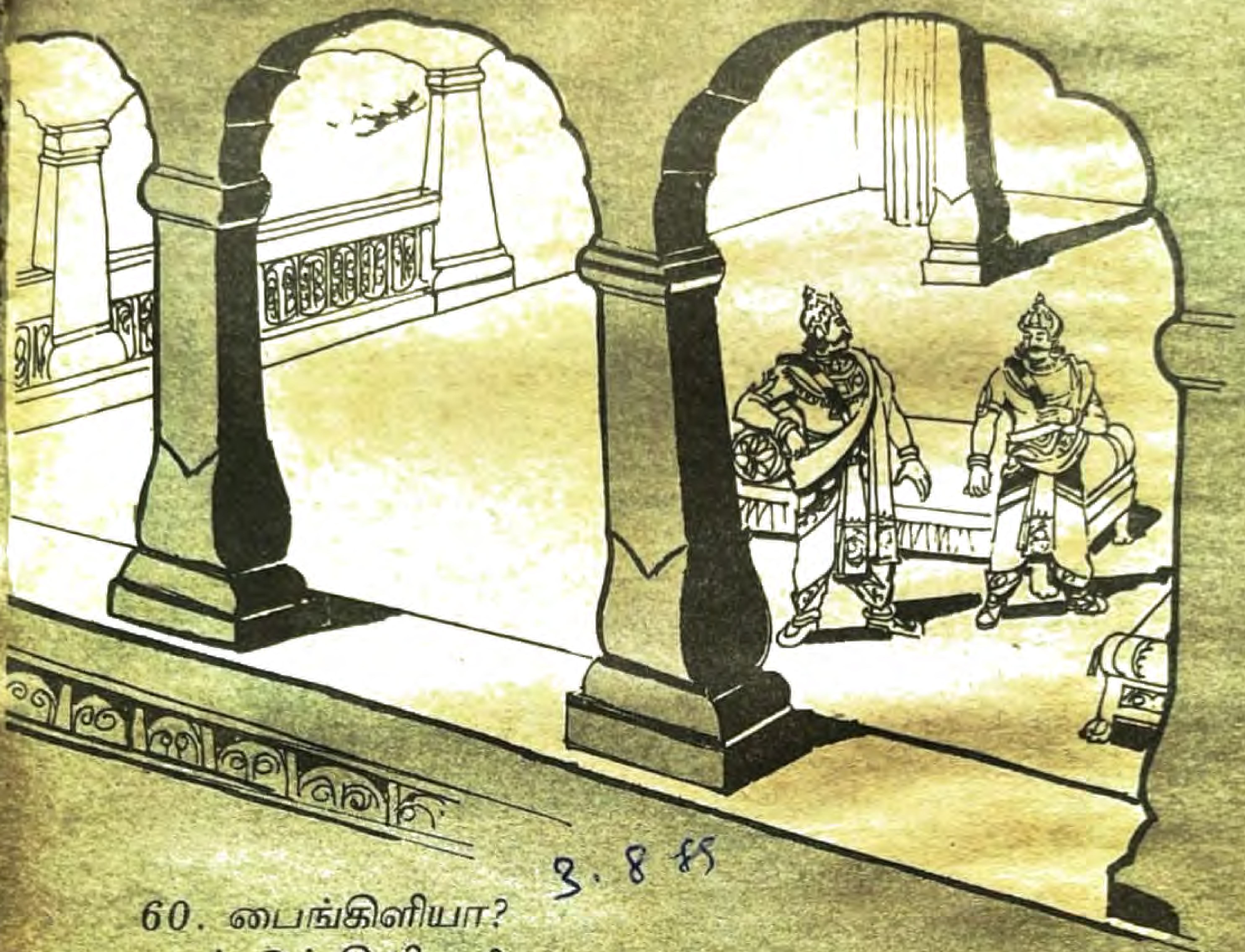
கருணாகரத்தேவன் குரலிலிருந்த அதிகாரத்தையும் கடுமையையும் கண்ட ஒற்றன் வேறு வழியில்லாமல் ஓலையை அவனிடம் கொடுத்தான். ஒற்றனைக் கவனித்து வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்குமாறு தன் வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டு ஓலையை எடுத்துக் கொண்டு தனது அறைக்குச் சென்ற கருணாகரத் தேவன் கதவுகளைச் சாத்திக் கொண்டு ஓலையைப் படித்தான். பிறகு மெள்ள அந்த ஓலையைப் பக்கத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த தீபத்தில் காட்டிப் பற்ற வைத்தான். எரிந்து கீழே விழுந்த ஓலைச் சாம்பலைத் தன் காலால் மிதித்து அழித்தான். பிறகு இதழ்களில் புன் முறுவல் படர அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு பூனை போல் வெளியே நடந்து சென்றான்.

(தொடரும்)

ஆறு வித்தியாசங்கள் உள்ளன. விடை: 52'ம் பக்கம்

கன்னிமாடம்

60. பைங்கிளியா? கூண்டுக் கிளியா?

காதும் காதும் வைத்த மாதிரி வெகு ரகசியமாகக் கருணாகரத்தேவன் எரித்துவிட்ட ஓலையைப் பற்றிய மர்மம் பாசிப்பட்டணக் கோட்டையிலிருந்த யாருக்குமே தெரியாது போயிற்று. ஓலையைக் கொண்டுவந்த ஒற்றன் என்ன ஆனான் என்பது புரியாத பெரும் புதிராகவே ஆகிவிட்டபடியால் ரகசியம் வெளியாவதற்கான ஒரே மார்க்கமும் அடைபட்டுவிட்டது.

யுத்தரங்கத்திலிருந்தோ தன் படைத் தலைவர்களிடத்திலிருந்தோ செய்தி ஏதும் வராததால் ஜகத்விசயன் எத்தகைய கவலையுமின்றி மாதவியுடன் உல்லாசமாகக் காலங் கழித்துக் கொண்டிருந்தான். போர் விஷயமாக அவன் கொண்டிருந்த அசிரத்தை கருணாகரத் தேவனுக்கு மட்டுமல்லாமல் மாதவிக்கும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.

'ஜகத்விசயன் சீக்கிரம் அபராஜிதனை எதிர்த்து முறியடிப்பான். அவனைக் கையையும் காலையும் கட்டிக் கொண்டு வந்து தன் முன் வீழ்த்துவான்' என்று நினைத்து அந்த நாளை எதிர்பார்த்து நின்ற மாதவிக்குப் போர் ஏதும் நிகழாதது மட்டுமல்லாமல் பாண்டிய சேனாதிபதி பொன்னமராவதியை விட்டுத் தெற்கே சென்று கைக்கெட்டாமல் நழுவி விடுவதைப் பார்த்ததும் கவலை மட்டுமின்றி, கோபமும் பொங்கவே அவள் ஜகத்விசயனை வெளிப்படையாகவே கடிந்து கொண்டாள். அவள் கோபத்தைக் கண்ட ஜகத்விசயன் அதன் காரணத்தைப் புரிந்துகொண்டு மெள்ள புன்முறுவல் காட்டி ''மாதவி, கோபத்திலும் உன்னுடைய முகம்

சாண்டில்யன்

அழகாகத்தானிருக்கிறது'' என்று செல்லமாகப் பேச ஆரம்பித்து அவள் தோள்மீது தன் கையையும் லேசாக வைத்தான்.

மாதவி கடுப்பான முகத்தை அவன்மீது திருப்பி, தோள் மீதிருந்த அவன் கையையும் தன் கையால் வெடுக்கென எடுத்து எறிந்தாள்.

''எதற்காக இத்தனை கோபம் மாதவி?'' என்று கேட்டான் ஜகத்விசயன்.

''யாருக்காவது கோபம் வரவேண்டுமல்லவா?'' என்ற மாதவியின் குரலில் உஷ்ணம் மாத்திரமின்றி ஏளனமும் பரிபூரணமாகத் தொனித்தது.

உஷ்ணத்துக்குக் காரணத்தைப் புரிந்துகொண்ட ஜகத்விசயனுக்கு அவள் குரலில் தொனித்த ஏளனத்துக்குக் காரணம் புரியாது போகவே, கேட்டான், ''யாருக்காவது கோபம் வரவேண்டுமா? எதற்காகக் கோபம் வரவேண்டும்?'', என்று.

''கோபம் எதற்காக வரும்?''

''நீதான் சொல்லேன்.''

''விரோதத்தால்.''

''சரிதான்.''

''விரோதத்துக்காகக் கோபம் வருவதென்றால் உங்களுக்கு இத்தனை நாள் வந்திருக்கவேண்டும்.''

மனைவி: ஊஹும்! விடுங்க. இனி காப்பர் டிக்கு அப்புறம்தான்!

கணவன்: எத்தனை பிறந்தாலும் கடவுள் காப்பார் டி!

—பி.ஜி.பி. இசக்கி.

''ஏன்?''

''உங்கள் விரோதி உங்களிடமிருந்து நழுவுகிறானே, புரியவில்லையா?''

''என் விரோதியா! அப்படியொருவன் இருக்கிறானா?''

''ஏன், அபராஜிதன் உங்கள் நண்பனோ?''

மாதவியின் கடைசிச் சொற்களைக் கேட்ட ஜகத்விசயன் லேசாக நகைத்தான். ''இப்பொழுது நீங்கள் நகைக்கலாம். ஆனால், அபராஜிதன் வெற்றிக்குப் பிறகு தமிழ்நாடு மட்டுமல்ல சிங்களமும் உங்களைப் பார்த்து நகைக்கும். உங்களைப் பார்த்து மட்டுமல்ல, உங்களுக்கு இடம் கொடுத்தாளே என்று என்னைப் பார்த்தும் நகைக்கும். நகைப்பது மட்டுமல்ல, ''இந்தப் படுபாவிப் பெண் இலங்கையின் சிறந்த தண்டநாயகனைத் தன் வலையில் சிக்கவைத்து அழித்துத் தொலைத்து விட்டாள்' என்று தூற்றவும் செய்வார்கள்'' என்று வெறுப்புக் கலந்த குரலில் சொற்களை உதிர்த்தாள் மாதவி.

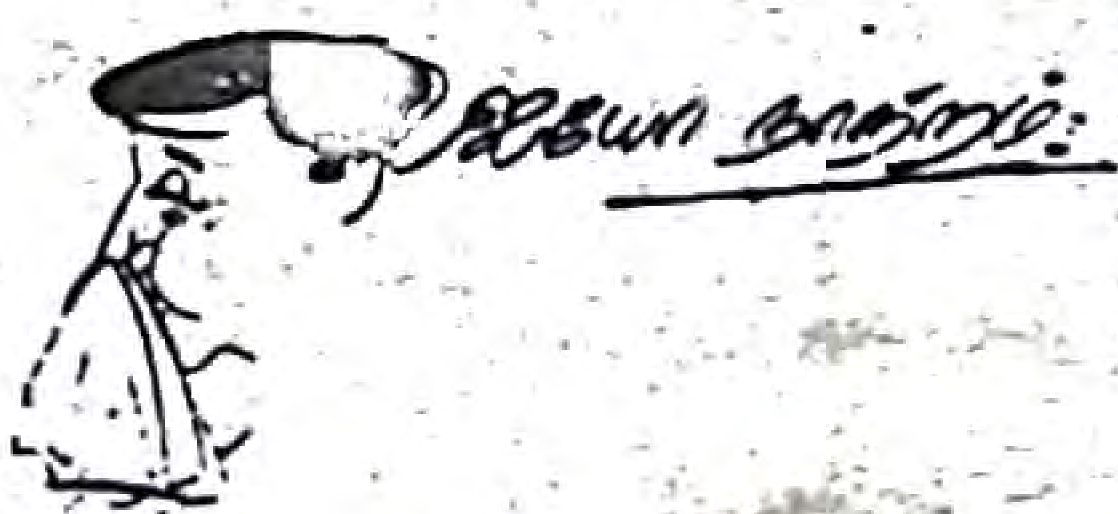
ஜகத்விசயன் அவளுடைய அழகிய இடைக்காகத் தன் கரத்தைச் செலுத்தித் தன்னை நோக்கி அவளை இழுத்து, ''மாதவி, உன் போன்ற ஓர் அபூர்வ சொத்தைப் பெற நான் செய்ய வேண்டிய பெரும் செயல் என்னவென்பதை நான் அறியாதவனென்றா நினைக்கிறாய்? நான் இங்கு ஏதோ கையைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறேனென்று நினைக்காதே. போர்நிலையை நான் அமைத்திருக்கும் முறையில் அபராஜிதன் என் சுண்டு விரலைக் கூட அசைக்க முடியாது. பாண்டியநாட்டில் அபராஜிதன் ஒரு பெரிய தளபதியாயிருக்கலாம். ஆனால் அவன் போர் முறைகளைக் கவனித்துப் பார். சிங்களத்தில் சாதாரண வீரனுக்குத் தெரிந்த போர்த் தந்திரம்கூட அவனுக்குத் தெரியுமென்று தோன்றவில்லை. அவன் படை எந்தப் பகுதியில் வந்தாலும் என் படைகள் அவனையும் சோழநாட்டுப் படைகளையும் துண்டித்துவிடும். தான் கெட்டது போதாதென்று அண்ணன் பல்லவராயனையும் அபராஜிதன் சேர்த்து இழுத்துக்கொண்டு தெற்கு நோக்கிப் பயணமாகியிருக்கிறான்.

இராமேசுவரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு கூடலில் முதலில் உன் மாமன் அரணில் தங்கிப் பிறகு தொண்டியின்மீது பாயலாம் என்பது அவன் திட்டம். ஆனால் அவன் கூடலை நெருங்கு முன்பாகவே தொண்டிக்கருகில் ஐயாயிரம் படை வீரர்கள் சிங்களத்திலிருந்து வந்திறங்குவார்கள். அதற்காகப் போர்க் கப்பல்களையும் அனுப்பியிருக்கிறேன். அவன் தொண்டிக்குத் திரும்பும்போது அந்த ஐயாயிரம் வீரரும் என்னிடம் தற்சமயமுள்ள பதினாயிரம் வீரரும் அவனை எதிர்ப்பார்கள். அதற்காகவே இங்கே தங்கியிருக்கிறேன். இன்னொரு பக்கத்திலிருந்து அபராஜிதனை உன் மாமா தாக்குவார். இவ்வாறு நானும் உன் மாமாவும் ஏற்படுத்தும் பாக்கு வெட்டிக்குள் அபராஜிதன் சைன்னியம் சிக்கி, ஒரே வெட்டில் தீர்க்கப்படும்'' என்று தன் போர்த் திட்டத்தை அவளுக்கு விளக்கினான்.

அவன் சிங்களத்துக்குக் கப்பல்களை அனுப்பிய காரணத்தை அப்பொழுதுதான் புரிந்துகொண்ட மாதவி, அவன் போர்த் தந்திரத்தை நினைத்துப் பெரிதும் வியந்தாள். இருந்தாலும் ஒரு சந்தேகம் கேட்டாள்; ''நீங்கள் எதிர்பார்க்கிறபடி அபராஜிதன் கூடலிலிருந்து கிளம்பித் தொண்டிக்கு வராவிட்டால்?'' என்று மாதவி வினவினாள்.

''நிலைமை மாறி விடாது. கூடலிலிருந்து சிங்களம் கூப்பிடும் தூரம். இடையேயுள்ள கடலில் நமது கப்பல்கள் உலாவும். தொண்டியிலுள்ள நமது படைக்கும் அங்குள்ள கடற்படைக்கும் இடையே சிக்குவான் அபராஜிதன். போர், சைன்னியங்களின் தொகையால் மட்டுமல்ல, அவையிருக்கும் நிலையாலும் ஜெயிக்கப்படுகிறது. இப்பொழுதிருக்கும் நிலையில் அபராஜிதன் தோற்றுவிட்டானென்றே வைத்துக்கொள். அவன் மீள வழியே இல்லை'' என்று பதில் சொன்னான் ஜகத்விசயன்.

ஜகத்விசயனின் அபூர்வ மூளையை நினைத்து வியந்த மாதவி இவனைத் துணையாகப் பெற்றது மாமாவின் பாக்கியம் என்றே நினைத்தாள். அத்துடன் கருணாகரத்தேவனும் அந்த நம்பிக்கைக்குத் தூபம் போட்டுக்

நடிகர்களுக்குக் கலர் 'பூசும்' வேலையிலுள்ள புருஷோத்தமனின் பாடு திண்டாட்டமாய்த் தவிப்பதைக் கண்ட யாருக்குத்தான் சிரிப்பு வராது? ஒவ்வொரு நடிகனும் தடிதடியாய் வாழும் முனீச்வரன் போல் வந்து ஒரு நாற்காலியில் அமருகிறான். அவன் விடும் சுவாசத்தின் நாற்றமும், வாயின் நாற்றமும், குபீர் குபீரென்று கிளம்பிப் புருஷோத்தமனின் மூச்சைத் துளைத்துத் திணறச் செய்தன.

சற்று கலர் போடுகிறான். சற்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு முகம் சுளித்தவாறு பெரிய மூச்சு விடுகிறான். இதற்குள், ''உம்.. ஆயிற்றா..ஆயிற்றா?'' என்று டைரக்டர் கேட்பதால் மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு வேலை....

—வை.மு. கோதை நாயகியம்மாள்
('அனாதைப்பெண்', என்ற நாவலில்)

கொண்டிருந்தான். அபராஜிதன் மீது வெறுப்பைச் சந்தேகத்துக்கிடமின்றிக் காட்டினான் கருணாகரத் தேவன்.

''ஏன் அப்படி அவரை வெறுக்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்டாள் மாதவி.

''அவனை எப்படி வெறுக்காதிருக்க முடியும்? தமிழ்நாட்டைப் போரில் ஆழ்த்தியவனை விரும்பவா சொல்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்ட அவன் குரலில் வெறுப்பு பூரணமாகவே தொனித்தது.

''அவர் எங்கே யுத்தத்தில் ஆழ்த்தினார்?'' என்றாள் மாதவி.

''வேறு யார் இந்தப் போருக்குக் காரணம்? என் திட்டப்படி வீரபாண்டியனுக்கும் கார்குழலிக்கும் திருமணம் முடிந்திருந்தால் இந்த யுத்தம் ஏற்பட்டேயிருக்காது. பாண்டியப் படைகளும் சிங்களப் படைகளும் மழவராயன் படைகளும் ஒன்றாக இணைந்திருந்தால் சோழர்கள் படையெடுக்கத் துணிந்திருப்பார்களா?

ராம்கியின் அண்ணன் பெயர் கார்த்திக். அவர்தான் முதலில் பிலிம் இன்ஸ்டிட்யூட்டில் சேர்ந்து படித்தார். சாத்தூர் அருகிலுள்ள சங்கநத்தம் என்ற கிராமத்திலுள்ள தங்கள் நிலங்களைக் கவனிக்க அவர் போய்விட்டார். ராம்கி நடிகராகி விட்டார்.

—செல்லப்பா.

அது மட்டுமா? பாண்டிய சேனாதிபதி மன்னனுக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்து எதிரிகள் பக்கமா சேரவேண்டும்? வெட்கக்கேடு பெண்ணே, வெட்கக்கேடு! இந்தத் துரோகியை நான் எப்படி நேசிப்பேன்?'' என்றான் கருணாகரத்தேவன்.

அவன் பேச்சில் பல முரண்பாடுகளிருப்பதை மாதவியும் கவனிக்கத்தான் செய்தாள். பாண்டியப் படைகளும் மழவராயன் படைகளும் சேர்ந்தால் சிங்களப் படைகள் நிலை மோசமாகியிருக்கும் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்துதானிருந்தது. ஆனால் அதை அவள் வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஒன்று மட்டும் அவளுக்குத் திட்டமாகப் புரிந்தது. தான் முடித்து வைத்த கல்யாணத்தை அபராஜிதன் குறுக்கே புகுந்து கெடுத்துவிட்டான் என்பதில் தேவன் அடங்காத ஆத்திரம் கொண்டிருந்தான் என்பதை மட்டும் சந்தேகமறத் தெரிந்து கொண்ட அவள், அபராஜிதனிடம் தேவனுக்கு விரோதம் இருக்கும் வரை காரணத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படுவானேன் என்று வாளாவிருந்துவிட்டாள்.

மாதவியின் மனத்திலே அமைதி நிலவிக் கிடந்தது. ஜகத்விசயன் திட்டங்களைக் கேட்டதும் அபராஜிதன் ஒழிந்தான் என்றே கருதினாள். அந்த விரோதியின் அழிவில் அவளுக்கிருந்த சாந்தியால் சூழ்நிலையைப் பற்றியோ தினம் தினம் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்த ஜகத்விசயன் சேஷ்டைகளைப் பற்றியோ அவள் கவலைப்படவில்லை.

ஜகத்விசயன் தொண்டியிலிருந்த தன் படைத் தலைவனிடமிருந்து செய்தி வராதவரை தான் புறப்பட வேண்டிய அவசியமில்லையென்றே நினைத்தான். அது அவனுக்கு ஆறுதலை அளித்தது. ஆனால், அந்த ஆறுதலை அடியோடு தொலைத்து விடக்கூடிய பேரிடியொன்று திடீரென அவன் மீது இறங்கியது.

அன்று அவனும் மாதவியும் கருணாகரத்தேவன் மாளிகையிலுள்ள விருந்து மண்டபத்தில் உல்லாசமாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பிரும்மாண்டமான தூண்களில் புதைக்கப்பட்டிருந்த புதுமை விளக்குகள் சுடர்விட்டெரிந்து அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தன. வெளியிலே மழை இலேசாகத் தூறிக்கொண்டிருந்தது. அந்த மண்டபம் இருந்த அடக்கத்துடன், அந்தத் தூறலும் அந்தத் தூறலைத் துழாவி வந்த மெல்லிய காற்றையும் இன்பமான சூழ்நிலையையும் அமைதியையும் குலைக்க, 'தடதட' வென ஒரு வீரன் மாடிப்படிகளில் ஏறி வந்தான். உள்ளே செல்லக்கூடாதெனத் தடுத்த காவல் வீரனையும் ஒதுக்கித் தள்ளி, ''தண்டநாயகரை நான் உடனே பார்க்கத்தான் வேண்டும். யார் என்னைத் தடுத்தாலும் வெட்டிப் போடுவேன்'' என்று மண்டபமே அதிரும்படி இரைந்துகொண்டு உள்ளே வந்தான்.

சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் திடும் பிரவேசமாகவும் அநாகரிக முறையிலும் உள்ளே நுழைந்து நின்ற வீரன்மீது கோபம் பொங்கும் விழிகளைத் திருப்பிய ஜகத்விசயன், ''எங்கிருந்து வருகிறாய்? முறையின்றி உள்ளே நுழைய வேண்டிய அத்தனை அவசரமான காரியம் என்ன?'' என்று விருந்து மண்டபமே அதிரும்படி இரைந்தான்.

வீரன் ஜகத்விசயனையும் மாதவியையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னான், ''உங்கள் அமைதியை நான் கலைக்கவில்லை'' என்று.

''பின் யார் கலைத்தார்கள்?'' மீண்டும் இடிபோல் இடித்தது ஜகத்விசயன் குரல்.

''நிச்சயமாகச் சொல்வதற்கில்லை. சிங்களத்தின் தலைவிதி கன்லத்திருக்கலாம். அல்லது அபராஜிதன்

கலைத்திருக்கலாம்'' என்றான் வீரன் சற்றும் பணிவைக் காட்டாமல்.

''அபராஜிதனா! என்ன உளறுகிறாய்?'' என்ற ஜகத்விசயனின் குரலில் சற்று கடுப்புக் குறைந்திருந்தது. அபராஜிதன் பெயரைக் கேட்டதும் மாதவியும் தன் அழகிய விழிகளைத் தூதன்மீது நாட்டினாள்.

''தொண்டியிலுள்ள நமது சைன்னியம் முறியடிக்கப்பட்டுவிட்டது'' என்று அதிர் வேட்டை வீசினான் வீரன்.

''என்ன! நம் சைன்னியமா! உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதா? இலங்கையிலிருந்து வந்த படை என்ன ஆயிற்று?'' பாதிச் சாப்பாட்டில் உதறிக்கொண்டு திடீரென ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தான் ஜகத்விசயன்.

''அதுவும் சின்னாபின்னப் படுத்தப்பட்டது'' என்று பதிலளித்தான் தூதன்.

''தொண்டித் துறைமுகத்திலிருந்து சற்றுத் தள்ளி ரகசியமாகத்தானே சிங்களத்திலிருந்து வந்த உதவிப்படை இறங்கியது?''

''ஆமாம்''

''அப்பொழுதுதான் அபராஜிதன் தெற்கே போய்க் கொண்டிருந்தானே!''

''போகவில்லை. போவதாகப் பாசாங்கு காட்டினான். தன் சைன்னியத்தில் ஒரு சிறு பகுதியை அந்தப் பக்கம் நடமாட விட்டுத் திடீரென பெரும்படையுடன் தொண்டியை நோக்கி, காட்டுப் பகுதியில் மறைந்து வந்து, தங்கியிருந்தான். சிங்களத்திலிருந்து வந்த கப்பலிலிருந்து படைகள் தரையில் இறங்கியதும் அபராஜிதன் படை அவர்களின்மீது பாய்ந்து விட்டது. அணிவகுத்து நிற்கக் கூட அவகாசமில்லை பிரபு! தாங்கள் உதவிப்படைகளுக்குக் கப்பல்களை அனுப்பியது அவனுக்கு எப்படியோ தெரிந்திருக்கிறது.''

''அப்புறம்?''

''அவனுடைய காரியம் சுலபமாகிவிட்டது. உதவிப்படையை அழித்ததும் அவன் இராமேச்வரத்துக்குப் போய்விட்டானென்று இரவில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த தொண்டிப் படையையும் இரவில் தாக்கிச் சின்னாபின்னப் படுத்திவிட்டான். தங்கள் உபதளபதி சரணடைந்துவிட்டார்.''

ஜகத்விசயன் முகம் சவமென வெளுத்தது. ''இதைப் பற்றி முன்பே ஏன் தகவல் அனுப்பவில்லை?''

''பத்து நாட்களுக்கு முன்பே உபதளபதி ஓலை அனுப்பினாரே?''

''ஓலையா? என்ன ஓலை?'' என்று கேட்ட ஜகத்விசயன் கண்களில் சந்தேகச் சாயை திடீரெனப் படரவே, அவன் தன் பார்வையைக் கருணாகரத் தேவன்மீது திருப்பினான். கருணாகரத் தேவன் புன்முறுவலுடன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

''என்ன தேவரே, இதற்கு என்ன சொல்கிறீர்?''

''எதற்கு?'' என்று கேட்டார் தேவரும்.

''யாராவது ஓலை கொண்டு வந்தானா?''

நளினியின் தங்கை, லட்சுமி சுப்பையா, 'கூவுங்கள் சேவல்களே' படத்தில் கதாநாயகியாக அறிமுகமாகிறார். திருமணமான பிறகு நடிக்க வந்த முதல் நடிகை இவராகத்தான் இருக்கும். ரசிகர்கள் இவரை ஏற்றுக் கொள்வார்களா என்ற சந்தேகம் ராமராஜனுக்கு. ஆகவே அந்தப் படத்தின் படப்பிடிப்பைத் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே போகிறாராம்.

"ஓ! கொண்டு வந்தானே!"

"ஏன் என்னிடம் சொல்லவில்லை?"

"பிரபுவும் மாதவியும் உல்லாசமாக இருந்தீர்கள். அந்த இன்பத்தைத் துன்பத்தால் உடைக்க இஷ்டமில்லை."

அவ்வளவுதான்! ஜகத்விசயன் சுயநிலை இழந்து மண்டபம் அதிரும்படியாகக் கத்தத் தொடங்கி, "அடே கிழட்டுப் பயலே! உன் துரோகச் செயலுக்குத் தகுந்த பலன் அளிக்கிறேன் பார். உன்னைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டி, பராக்கிரமபாகுவுக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன். இங்குள்ள ஜனங்கள்மீது என் வீரர்களை ஏவி ஊரையே கொளுத்திவிடுகிறேன்," என்றான்.

கருணாகரத்தேவன் முகத்தில் புன்முறுவல் அதிகமாகப் படர்ந்தது. "பிரபு! அபராஜிதன் படைகள் தொண்டியைப் பிடித்து உமது படைகளை அழித்துவிட்டன. எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் செய்தி சரியானால் அவனது படைகளுக்கும் பெரிய பல்லவராயர் படைகளுக்கும் இடையே கிடக்கிறது இலங்காபுரன் படைகள். இப்பொழுது அவர்கள் பாக்கு வெட்டி. சிங்களப் படைகள் பாக்கு. இந்தக் கிழவனையும் தாங்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. தங்களுடன் வந்த ஆயிரம் வீரர்கள் கோட்டைக்கு வெளியே இருக்கிறார்கள். நான் கோட்டைக் கதவைச் சாத்திவிட்டேன். ஜகத்விசயத் தண்டநாயகர் இப்பொழுது என் விருந்தினர் மட்டுமல்ல, கைதியுங்கூட. இந்தப் பைங்கிளியும் இப்பொழுது கூண்டுக்கிளிதான். அபராஜிதன் இன்னும் இரண்டு நாட்களில் இங்கு வருவார்" என்று சொல்லிவிட்டு, "டேய், யாரங்கே?" என்றான்.

உள்ளே நுழைந்த வாள் தாங்கிய வீரர்களிடம் ஜகத்விசயனையும் மாதவியையும் ஒப்புவித்த கருணாகரத்தேவன், அவர்களை வீரர்கள் இழுத்துச் சென்றதும் அமைதிக்கு அடையாளமாகப் பெருமூச்சொன்றை விட்டு, "பாக்கு வெட்டிக் கதையானால் என்ன? தமிழ்நாடு பிழைத்தது" என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான்.

(தொடரும்)

...ங்களுக்கும் குறைந்தபட்சம் ஆறு வித்தியாசங்கள் உள்ளன. விடை: 70'ம் பக்கம்

துரைக்கு அபராஜிதன் வருகை

மக்கள் அமோக வரவேற்பு!

மதுரை: கன்னிமாடம்: சாண்டில்யன்

12.8.89

61. பெரிய இடத்துப் பரிசு

மக்கள் எதிர்பார்ப்பது சொற்பமாயிருந்தும் அதில் ஏமாற்றம் கண்டாலே மனச்சோர்வு அதிகமாயிருக்கும். எதிர்பார்ப்பது ஏராளமாயிருந்து ஏமாற்றமும் எல்லையை மிஞ்சினால் மனத்தில் இடியே விழுந்துவிடுகிறது. ஆனால் அந்த எல்லை மீறிய ஏமாற்றத்தில் எதிர்பாராத திருப்பம் ஏற்படும்போது மக்கள் மனம் விசித்திரமான நிலையை அடைகிறது. ஒருகணம் ஆச்சரியம் என்னும் அணையால் தேக்கப்படும் மன அலைகளின் திக்பிரமை, பிறகு கரையை உடைத்துக் கொண்டு கன வேகத்துடன் பிரவேசித்து எங்கும் பரந்து நிற்கும் மகிழ்ச்சி வெள்ளம்.

அபராஜிதன் போர்த் தந்திரத்தால் தமிழ்நாட்டு மக்கள் அனுபவித்த ஏமாற்றமும் மனமாற்றமும் மகிழ்ச்சி வெள்ளமும் எந்தச் சரித்திர ஆசிரியனும் விவரிக்க முடியாத அத்தனை வேகத்தில் ஒன்றை ஒன்று அடுத்துத் தாவி உருண்டு புரண்டு பெரும் அலைகளாகக் கிளம்பியபடியால் இறுதியில் ஏற்பட்ட குதூகலம் போர் முடிந்த ஒருமாத காலத்திற்குப் பின்னும் சிறிதும் குறையாதது மட்டுமின்றி, மேலும் மேலும் அதிகப்பட்டுத் தமிழ்நாட்டில் ஏதோ பெரிய திருவிழா நடப்பது போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்தியது. அபராஜிதன் சென்றவிடமெல்லாம் மக்கள் கடல் போலக் குவிந்து நின்று ஆரவாரம் செய்தார்கள். பாண்டிய சேனாதிபதி வருகிறான் என்று கேட்ட மாத்திரத்தில் வழிநெடுகக் கட்டப்பட்ட தோரணங்கள் காற்றில் அலைந்து அவனை வா வாவென்று கை காட்டி அழைத்தன. அவன் வருகையை ஒட்டி வீடுகளின் வாயில்களில் நீர் தெளித்த மங்கையரின் செங்கை வளைகள் குலுங்கியதால் தமிழ்நாடு முழுவதுமே கலீர் கலீரென இன்ப நாதம் எழுப்பிச் சூழ்ந்து கிடந்தது. தமிழன்னையும் தன் வீரப்புதல்வன் வருகிறானே என்ற மகிழ்ச்சியால் தமிழ்ப் பாவையர் தன் மண்ணில் தீட்டிய விதவிதமான கோலங்களால் சித்திரப் போர்வையை உடுத்திக்கொண்டிருந்தாள். எங்கும் ஆலய மணிகள் கம்பீரமாகச் சப்தித்தன; தாரைகள் முழங்கின; பாட்டும் கூத்தும், மேளமுமாகத் தமிழ்நாடு அமர்க்களப்பட்டது. அபராஜிதன் சூடிய வெற்றி வாகையில் ஏற்பட்ட அமர்க்களத்தில் மதுரையில் நடந்த குலசேகர பாண்டியன் பட்டாபிஷேகத்தைக் கூட மக்கள் அதிகமாகப் பொருட்படுத்தவில்லை. இலங்காபுரன் முறியடிக்கப்பட்டதுமே மதுரையை விட்டுச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் மலை நாட்டுக்கு வீரபாண்டியன் மூட்டையைக் கட்டிவிட்டதால் காலியாகக் கிடந்த மதுரையின் அரியணையில் குலசேகர பாண்டியனை ஏற்றி வைக்கப் பிரமாதமான ஏற்பாடுகளை அண்ணன் பல்லவராயன் செய்திருந்தான். ஆனால், அதே மதுரை நகருக்குள் அதே பட்டாபிஷேகத்திற்கு அபராஜிதன் விஜயம் செய்யப்போகிறான் என்பதைக்

அண்ணன் பல்லவராயன்

அபராஜிதன்

பெரிய பல்லவராயன்

கேட்ட மாத்திரத்தில் மக்கள் நோக்கமெல்லாம் பாண்டிய சேனாதிபதியை வரவேற்பதில் முனைந்துவிட்டபடியால் பாண்டிய மன்னன் பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பிரா தான்யம் போய், சேனாதிபதியின் வரவேற்பில் முடிசூடும் வைபவமும் ஒன்று என்ற ஸ்திதி ஏற்படலாயிற்று.

ஏதோ மந்திர ஜாலத்தால் போரை முடித்ததுபோன்ற அத்தனை பிரமை மக்களுக்கு ஏற்பட்டதற்குக் காரணமும் பரிபூரணமாக இருக்கத்தான் செய்தது. இராமேச்வரத்தில் ஜகத்விசயன் இறங்கியபோது அவனை எதிர்க்காதது மட்டுமின்றி அவனை நன்றாக வேரூன்றவும் விட்டதைப் பார்த்ததுமே மக்கள் அபராஜிதன் போர்த் திறமையைப் பற்றிச் சந்தேகங்கொண்டார்கள். ஜகத்விசயன் தொண்டியை நோக்கி வந்தவுடன் அவனிடமிருந்து நழுவி அபராஜிதன் தெற்கு நோக்கிச் சவாரி விட்டதைக் கண்டதும் மக்கள் ஏமாற்றமும் பரிபூரணமாகி, 'சரி, இனித் தமிழ்நாடு தொலைந்தது' என்ற மனச்சோர்வும் அந்த மனச் சோர்வின் காரணமாக 'இனிச் சிங்களவர் நம்மை என்னென்ன செய்வார்களோ?' என்ற கிலியும் அபரிமிதமாகிவிட்டன. இப்படி மக்கள் மனத்தில் ஏற்பட்ட இருளைக் கிழிப்பதற்காகவே கிளம்பிய ஒளியைப்போல் மாறிய அபராஜிதன் போர் முறை, போர்த் தந்திரத்தைப் பூரணமாக அறிந்த அண்ணன் பல்லவராயனையே திக்பிரமை அடையச் செய்துவிட்டதென்றால் சாதாரண மக்களைப்பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும்?

மக்கள் எங்கும் வெற்றி விளைவித்த விசித்திரத்தைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். தெற்கே செல்வதாகப் பாசாங்கு காட்டி ரகசியமாக வடக்கே திரும்பிச் சிங்களத்திலிருந்து வந்த உதவிப்படையோடு தொண்டியில் தங்கிய ஜகத்விசயன் படையையும் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் சேனாதிபதி ஒழித்துக் கட்டியதைப்பற்றி தமிழ் நாட்டின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் பேச்சு நடந்தது. தொண்டியில் ஜகத்விசயன் படைகளை ஒழித்த இரண்டு நாட்களில் ஜகத்விசயனை பாசிப்பட்டணத்தில் அபராஜிதன் சிறைப்படுத்தியதைப் பற்றியும் இந்த பணியில் கருணாகரத் தேவன் அனுஷ்டித்த குள்ளநரித் தந்திரத்தைப் பற்றியும் ஜனங்கள் பேசிப்பேசி ரசித்தார்கள். அத்துடன் பெரிய பல்லவராயர் சோழப் படைகளை மேற்குப் புறமாக வரச்சொல்லி அபராஜிதன் கிழக்குப் பக்கமாகப் பாய்ந்து இலங்காபுரத்தண்டநாயகன் படைகளைச் சின்னாபின்னப் படுத்தியதல்லாமல் தண்டநாயகனையும் சிறைப்பிடித்த விசித்திரத்தைப் பற்றியும் மக்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். பாண்டிய நாட்டுக்குச் சிங்களம் போட்ட

மார்க்கியன்

விக்ரம பாண்டியன்

கார்குழலி

கைவிலங்கை இரண்டே சம்மட்டி அடிகளால் உடைத்துவிட்ட வீரனைப் பற்றிய பேச்சே தமிழ்நாடு எங்கும் பரவிக் கிடந்தது. பாட்டிமார்கள் குழந்தைகளுக்கு அந்த வீரன் கதைகளை நீட்டி முழக்கிச் சொன்னார்கள். கல் தச்சர்கள் கிடைத்த பாறாங்கற்களி லெல்லாம் வெற்றிப் பாக்களை வெட்டத் தொடங்கினார்கள்.

தமிழகமே தன் வெற்றி வாகையைப் பற்றிப் பா இசைத்துப் பண் பாடிப் பரவசப்பட்டுக் கிடந்த சமயத்தில், அதுவும் தன் வரவால் மதுரை மாநகரமே கிளர்ச்சிக் கடலில் ஆழ்ந்திருந்த நேரத்தில், அபராஜிதன் மட்டும் மனச் சாந்தியில்லாமல் தன் புரவி மீதமர்ந்து மதுரைக் கோட்டை வாசலை அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். கோட்டை வாசலின் இரு புறங்களிலும் எழுந்து நின்ற ஸ்துாபிகளின் உச்சியில் அன்றும் இரு தலைகள் அறையப்பட்டுக் கிடந்தன. அன்றும் கழுகுகள் அவற்றின் மீது பாய்ந்து பாய்ந்து கொத்திக் கொண்டிருந்தன. தலைகளின் கன்னங்களையும் நெற்றிப் பிரதேசத்தையும் கழுகுகள் கொத்தியதால் பிரவகித்த ரத்தமும் கழுத்து வெட்டப்பட்ட இடத்திலிருந்து குமிழியிட்டுக்கொண்டு கிளம்பி வந்த குருதியும் கோட்டை ஸ்துாபிகளின் பக்கவாட்டுகளில் சிறிது துாரம் வழிந்து பிறகு கெட்டிப்பட்டு நின்றது. கழுகுகள் தலைகளின் உச்சியில் கொத்தியதால் ஏற்பட்ட ரத்தத்தில் கேசங்களும் சேர்ந்து பலவிதமாகப் புரண்டு நெற்றியிலும் கன்னத்திலும் ஒட்டிக் கொண்டு முகத்தில் ஏற்கனவே இருந்த பயங்கரத்தை அதிகப்படுத்தின. வலது பக்கத்து ஸ்துாபியில் செருகப்பட்டிருந்த இலங்காபுரன் தலை, தனது பயங்கரமான மீசையுடன் அபராஜிதனை நோக்கி விழித்தது. இடதுபுற ஸ்துாபியிலிருந்த வாலிபத் தண்டநாயகனான ஜகத்விசயன் தலை சற்றுச் சிறியது. அத்துடன் அத்தனை கோரத்திலும் அவன் முகத்தில் சற்று ஏமாற்றம் காணப்பட்டதேயொழிய உக்கிரம் அதிகமாயில்லை.

இரண்டு தலைகளையும் நீண்ட நேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அபராஜிதன் மனம் இளவேனிற் காலத்தின் ஆரம்பப் பகுதிக்குச் சென்று கொண்டிருந்தது. இளவேனிற் காலத்தின் இன்பச் சூழ்நிலையிலே நீலமலைக் குடிசையிலே சதி விளைவித்த நாள்முதல் அன்றுவரை அவன் வாழ்க்கையில் எத்தனை எத்தனை மாறுதல்கள்! எத்தனை எத்தனை கோரச் செயல்கள்! எத்தனை எத்தனை இன்ப அனுபவங்கள், எத்தனை எத்தனை புது உறவுகள், புதுத் துறவுகள்! எல்லாம் அவன் மனத்தே மாறிச் மாறிச் சுழன்றன! இலங்காபுரன், வீரபாண்டியன், விக்ரமபாண்டியன், மாதவி, கார்குழலி, அடிகளார், மழவராயன் முதலிய உருவங்கள் எண்ணத்தே எழுந்து நின்றன. எல்லா

ருவங்களுக்கும் மேலாக அவன் ந்தத்தே உலவிய சித்திரங்கள் இரண்டு. ன்று வங்கார முத்தரையன், ன்னொன்று நிஷதராஜன். வாதமின்றி சாரணையின்றித் தமிழ்நாட்டின் அந்த ரு பெரும் படைத்தலைவர்களை வட்டி அவர்வர்கள் தலைகளைக் காட்டை வாசலில் இலங்காபுரனும் ரபாண்டியனும் செருகிய காட்சியும் முகுகள் அத் தலைகளைக் கொத்திய காரமும் அந்தச் சமயத்திலும் அவன் சிந்தனை வெள்ளத்திலே மிதந்து வந்தன. இலங்காபுரனைப் பழிக்குப் பழி வாங்குவதாக அன்று தேவி மீனாட்சியின் மேல் இளவேனிற் காலத்தில் இட்ட சபதம் முதுவேனிற்கால உதயத்திலே பூர்த்தியானதை நினைத்துப் பார்க்கப் பார்க்க அபராஜிதன் மனத்திலே சாந்தியல்லவா ஏற்படவேண்டும். சாந்தியில்லை, சஞ்சலமே நிரம்பி நின்றது.

பாண்டிய சேனாதிபதியின் பக்கத்திலே நின்று கோட்டை வாசலில் செருகப்பட்டிருந்த தலைகளையும் அபராஜிதன் முகத்திலிருந்த சஞ்சலக் குறியையும் கவனித்த காரிவளவனும் மார்க்கியனும், 'சபதத்தை நிறைவேற்றியதால் மகிழ வேண்டிய சமயத்தில் இவர் மனம் குலையவேண்டிய காரணமென்ன?' என்று ஏக காலத்தில் சிந்தித்து, சிந்தனையிலுதித்த கேள்விக்கு விடை தெரியாதவர்களாய்த் திகைத்தார்கள். நீண்ட நேரம் கழுகுகள் கொத்தும் தலைகளைக் கவனித்த பிறகு குதிரையைக் கோட்டை வாசலை விட்டுத் திருப்பிய அபராஜிதனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்த காரிவளவன், "பிரபு! நகருக்குள் போகவில்லையா? தங்கள் வரவேற்புக்காக எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்திருக்கிறார்களே!" என்றான்.

அபராஜிதன் தன் கூரிய விழிகளைக் காரிவளவன் மீது திருப்பி, "ஏற்பாடு செய்திருப்பது யார் காரி?" என்று கேட்டான்.

"இளவரசரே செய்திருக்கிறாராம்," என்றான் காரி.

"யார், விக்ரமபாண்டியனா?" என்று கேட்டுவிட்டு மார்க்கியனைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் காட்டினான் அபராஜிதன்.

அவன் மார்க்கியனைப் பார்த்ததையும் அவன் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பியதையும் கவனித்த காரியும், "பிரபு! நீங்கள் சிரிக்கும் காரணம் எனக்குத் தெரியாததல்ல. கன்னி மாடக் கோட்டையில் நடந்த விவரங்களை இப்பொழுது மனத்தில் வைக்காதீர்கள். அப்பொழுதிருந்த விக்ரம பாண்டியன் வேறு, இப்பொழுதுள்ள விக்ரம பாண்டியன் வேறு." என்று விளக்கினான்.

"எந்த விதத்தில் மாறிவிட்டது அந்த விஷப் பாம்பு," என்று கேட்டான் யவனனான மார்க்கியன்.

"எல்லா விதத்திலுந்தான். கன்னி மாடக் கோட்டையில் அவன் இருந்த நிலைமை வேறு, இப்பொழுதுள்ள நிலைமை வேறு. அன்று அவன் பாண்டிய சிம்மாசனத்தைப் பெற மழவராயன் மகளை மணக்க விரும்பினான். அந்தப் பிணைப்பு இல்லாமலே இன்று சிம்மாசனம் கிடைத்துவிட்டது. அவன் பாண்டிய சிம்மாசனத்தைக் காத்து நிற்கின்றன சோழ நாட்டு ஈட்டிகள்," என்றான் காரிவளவன்.

"சோழ நாட்டு ஈட்டிகளின் பக்கபலம் இருக்கும் போது புரட்சிப் படைத் தலைவனுக்கு எதற்காக வரவேற்பு அளிக்கிறான் விக்ரம பாண்டியன்? தகப்பனான குலசேகரனுக்கு மணி மகுடத்தைத் தனது இரு கைகளாலும் சூட்டிய பெரிய பல்லவராயர் இருக்கின்றார். பெரும் படைகளை நடத்தி உதவிய அண்ணன் பல்லவராயன் இருக்கிறான். இவர்களுக்கில்லாத வரவேற்பு எனக்கு ஏன்? அன்பினாலா? எந்த அன்பினால் காரி?"

''போரில் வெற்றி கண்டது தாங்கள்தானே?''

''இருக்கலாம். ஆனால், சோழர் படை பலமில்லா. ஒவிட்டர்ல் புரட்சிப் படையை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு யுத்தத்தில் வல்ல இரண்டு தண்டநாயகர்களைச் சமாளித்திருக்க முடியுமென்று நினைக்கிறாயா? இந்த வரவேற்பு எனக்கு எதற்கு, காரி? சிங்களத்தின் பிடிகளிலிருந்த மக்களை விடுவிக்க நான் போரிட்டேனே தவிர, மணிமகுடத்தைக் குலசேகரன் தலையிலோ, இளவரசுப் பட்டத்தை விக்ரமன் பேரிலோ சூட்ட அல்ல. மக்கள் எனக்கு வரவேற்பளித்தாகி விட்டது. மன்னர் வரவேற்பு எனக்குத் தேவையில்லை. அதுவும் இந்த வரவேற்புத் தன்னலமற்றதாயிருக்காது. வரவேற்பில் என்ன நடக்கும் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்.''

காரியின் கண்களில் ஆச்சரியக் குறி தோன்றியது. ''இந்த வரவேற்பில் ஏதாவது சூது இருக்கிறதா?'' என்று கேட்டான்.

''அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். இரண்டு நாட்களாக விக்ரம பாண்டியன் பெரிய பல்லவராயர் தங்கியிருக்கும் மாளிகைக்கு அடிக்கடி சென்று ஏதோ ரகசியத்தில் பேசி வருகிறான். நேற்று ஓர் ஒப்பந்தமும் நடந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. மாளிகையில் முதல் இரண்டு நாள் தங்கிய நான் எதற்காக நமது கூடாரத்தைக் கோட்டைக்கு வெளியே அமைத்தேனென்று நினைக்கிறாய் காரி? ஏதோ நாம் அறியாத பெரும் திட்டம் வகுக்கப்படுகிறது. நேற்று நடந்த ஒப்பந்தத்தைப் பற்றி ஒற்றன் தகவல் கொண்டு வந்தானே தவிர, ஒப்பந்தம் எதைப்பற்றி என்று தெரியவில்லை,'' என்றான் அபராஜிதன்.

ஏதோ பெரிய ராஜதந்திரம் மதுரையில் உருவாகிறது என்பதை மார்க்கியன்கூடப் புரிந்துகொண்டான். ஆனால் அது என்னவாயிருக்கும் என்பதை உணர மட்டும் அவனாலோ காரியாலோ முடியாததால், இருவரும் அபராஜிதனைத் தொடர்ந்து அவன் கூடாரத்துக்கே வந்து சேர்ந்தார்கள்.

கூடாரத்துக்கு வந்து வெகு நேரத்துக்குப் பின்பும் அபராஜிதன் ஆழ்ந்த யோசனையுடன் உலாவிக் கொண்டே இருந்தான். மார்க்கியனுக்கு மட்டும் ஒரு விஷயமும் புரியவில்லை. பிரமாதமான போரினால் தமிழ் நாட்டைப் விடுவித்துத் தமிழ் மக்களின் பேராதரவைப் பெற்றிருக்கும் அபராஜிதனுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கக் கூடிய அத்தனை நன்றி கெட்டவர்களா பல்லவராயர்கள் என்று நினைத்தான் மார்க்கியன். 'தவறான திட்டத்தை விக்ரம பாண்டியன் வகுத்தாலும், நீதிக்கும் நேர்மைக்கும் பெயர்போன பெரிய பல்லவராயர் அதை எப்படி ஒப்புக் கொள்வார்?' என்றும் எண்ணமிட்டு ஏதும் புரியாமல் நின்றான்.

அதுவரை மௌனம் சாதித்த அபராஜிதன், ''காரி! நீயும் மார்க்கியனும் இப்போது நமது படைகள் தங்கியிருக்கும் பொன்னமராவதிக்குப் புறப்படுங்கள்,'' என்றான் கடைசியாக.

''தாங்கள்?'' என்று வினவினான் காரி.

''இங்கிருந்து பெரிய பல்லவராயர் வகுத்து வரும் திட்டம் என்ன, சோழர்கள் அபிலாஷை எந்தத் திக்கில் பாய்கிறது, குலசேகர பாண்டியன் சுதந்திரமாகப் பாண்டிய நாட்டை ஆளப் போகிறானா, சோழர் கையாளாகக் காலங்கழிக்கப் போகிறானா? என்ற விஷயங்களை ஆராய்ந்துகொண்டு இன்னும் இரண்டு நாட்களில் வருகிறேன்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

''தங்களுக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேரிட்டால்?''

''புரட்சிப் படைகள் இருக்கின்றன. நம்மிடமிருந்து சிதறியோடி, அக்கம் பக்கத்துக் காடுகளிலும் கிராமங்களிலும் மறைந்து கிடக்கும் சிங்கள வீரர்கள் இருக்கிறார்கள்.''

''எல்லோரையும் ஒன்று திரட்டினால்?''

''இன்னும் ஸ்திரப்படாத பாண்டிய சிம்மாசனம் மீண்டும் ஆட்டம் கொடுக்கும். என்மேல் இவர்கள் கை வைத்தால் மக்கள் சும்மா இருப்பார்களா? கவலைப்பட வேண்டாம். பொன்னமராவதிக்குப் போய்க் காத்திருங்கள்,'' என்றான் அபராஜிதன்.

அவன் உத்தரவுப்படி அடுத்த பத்து நாழிகைக்கெல்லாம் மார்க்கியனும் காரியும் பொன்னமராவதிக்குப் பயண

மாயினர். அவர்கள் கால் காதம்கூடப் போயிருக்க மாட்டார்கள். அபராஜிதனுக்குப் பெரிய பல்லவராயரிட மிருந்து அழைப்பு வந்துவிட்டது.

இரண்டு வீரர்கள் மட்டும் குதிரைகளில் பின்தொடர, தன்து வெண் புரவிமீது கம்பீரமாக மதுரைக்குள் நுழைந்து ஜனங்கள் ஆரவாரத்தையோ பூ விற்கும் பெண்கள் தூவிய மலர் மாரியையோ லட்சியம் செய்யாமல் பெரிய பல்லவராயரின் மாளிகைக்கு வந்து இறங்கி மடமடவென்று உள்ளே நுழைந்த அபராஜிதன், நடுவே இருந்த பெரிய சபா மண்டபத்தில் பெரிய பல்லவராயர் மட்டுமின்றி, அண்ணன் பல்லவராயன், குலசேகர பாண்டியன், விக்ரம பாண்டியன் இவர்களும் தனக்காகக் காத்திருப்பதைக் கண்டு வாயிற் படியிலேயே ஒரு கணம் நின்று நால்வரையும் பார்த்தான்.

''பாண்டிய நாட்டுப் படைத் தலைவரே! வரவேண்டும் வரவேண்டும்,'' என்று வரவேற்றான் அண்ணன் பல்லவராயன். பெரிய பல்லவராயரும் முகமன் கூறி வரவேற்று ஆசனம் அளித்து அமரச் சொன்னார். சிறிது நேரம் நால்வரும் மௌனம் சாதித்தனர். பெரிய பல்லவராயர், கடைசியாகத் தொண்டையைக் கனைத்தபடி, ''படைத் தலைவரே! உமக்குப் பாண்டியநாடு மட்டுமல்ல, குலசேகர பாண்டியன் மட்டுமல்ல, தமிழ்நாடே கடமைப் பட்டிருக்கிறது,'' என்ற பூர்வ பீடிகையை மெள்ளப் போட்டார்.

அபராஜிதன் பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. அந்தப் பாராட்டுதலை ஏற்றுக்கொண்டதற்கு அறிகுறியாகத் தலையைச் சிறிது தாழ்த்தினான். பெரிய பல்லவராயர் தமது உள்ளங்கையிரண்டையும் பிரித்து அவற்றில் பார்வையைச் செலுத்திய வண்ணமே மேலும் தொடர்ந்து, ''உமது போர்த் திறத்தால் பாண்டிய நாட்டின் தளைகள் களையப்பட்டன. சோழ நாட்டிலும் நிம்மதி நிலவுகிறது. இந்த நிம்மதியை ஊர்ஜிதப்படுத்தவும் நீர் உதவ வேண்டும்,'' என்றார்.

''என்ன செய்யவேண்டும்?'' என்ற வார்த்தைகள் அபராஜிதனிடமிருந்து கிளம்பின. அவற்றில் தொனித்த சந்தேகத்தைக் கவனித்த பெரிய பல்லவராயரும் அண்ணன் பல்லவராயரும் ஒருவருக்கொருவர் ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

1. போர்வை
2. கட்டில்
3. மாலை
4. ரவிக்கை
5. படுத்திருப்பவர் தலைமுடி
6. துண்டு போட்டு இருப்பவரின் கை

பெரிய பல்லவராயர் மெள்ளத் தயங்கிய குரலில் சொன்னார், ''படைத் தலைவரே! நான் சொல்லப் போகும் பணி உம்முடைய மனத்துக்குப் பிடித்தமில்லாதிருக்கலாம். ஆனால் வீரர்கள் சுயநலத்தைக் கவனிப்பதில்லை. நாட்டின் நலத்தையே கவனிக்கிறார்கள்,'' என்று.

''நாட்டின் நலத்துக்கு இப்பொழுது எது தேவை?'' என்று வினவினான் அபராஜிதன்.

''மேலைமங்கலச் சிற்றரசு,'' என்றான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

அபராஜிதன் முகத்தில் கோபக்குறி லேசாக உதயமாகத் தொடங்கியது. பெரிய பல்லவராயர் அதைக் கவனித்தாலும் கவனிக்காதது போலச் சாந்தமாகவே சொன்னார். ''மேலைமங்கலச் சிற்றரசை இலங்காபுரனே சிருஷ்டித்தான். பாண்டிய நாட்டைச் சுற்றிலும் தனக்கு அனுகூலமான சிற்றரசர்கள் இருந்தால் சட்டென்று யாரும் பாண்டிய நாட்டின் மேலோ தன் மேலோ பாய முடியாது என்ற எண்ணத்தினாலேயே இதைச் செய்தான். இப்பொழுது இலங்காபுரன் மறைந்து விட்டான். ஆகவே, அவன் திட்டத்தால் உருவான மேலைமங்கலச் சிற்றரசும் மறைய வேண்டியது அவசியம்.''

''ஏன் அவசியம்?'' உஷ்ணமாக எழுந்தது அபராஜிதன் குரல்.

''தமிழ்நாட்டுத் தற்காப்புக்கு அவசியம். யுத்தத்தால் களைத்து வசதியிழந்து கிடக்கும் பாண்டிய நாட்டின் முகம் களைகட்ட இன்னும் சில வருஷங்கள் பிடிக்கும். அதற்குள் சிங்களத்தால் அதற்கு ஆபத்து ஏற்படாதிருக்க வேண்டுமானால் ஒரு பலமான சைன்னியம் பாண்டிய எல்லைக்கும் சிங்களத்துக்கும் இடையே நிறுத்தப்பட வேண்டும். இந்தச் சைன்னியம்...'' என்று மேலும் ஏதோ சொல்லப்போன பெரிய பல்லவராயரை

இடைமறித்த அபராஜிதன், "சோழ சைன்னியமாயிருக்கும். அதற்குப் பாண்டிய மன்னரும் ஒப்புக்கொண்டு விட்டார். இந்தத் திட்டம் எங்கிருந்து உருவாயிற்று சோழப் பேரமைச்சரே? தங்கள் புத்தியிலிருந்தா? படைகளை நடத்துவதில் இணையற்றவரென்று பெயர் பெற்ற சின்னப் பல்லவராயரிடமிருந்தா? அல்லது கார்குழலியை மகனுக்கு மணம் பேசிய குலசேகர பாண்டிய மன்னனிட மிருந்தா? அல்லது கார்குழலியையும் கன்னி மாடக் கோட்டையையும் வீரபாண்டிய னிடம் காட்டிக் கொடுக்கத் திட்டம் வகுத்த இந்த இளவல் விக்ரம பாண்டிய னிடமிருந்தா? யாரிடமிருந்து எழுந்தது இந்தத் திட்டம்? தகப்பனை இழந்து தன்னந்தனியாய் ஒரு சிற்றரசை வைத்துக் கொண்டு தவிக்கும் ஒரு பெண்ணின் சொத்தைப் பறிக்கத் திட்டமிட இரு பல்லவராயர்கள், மன்னரொருவர், இளவரசர் ஒருவர்! பேஷ்! இதைக் கேட்டால் பாண்டிய நாடே நகைக்கும் பேரமைச்சரே!" என்று இரைந்தான் அபராஜிதன்.

"அபராஜிதா! நீ இருக்கும் இடம் எது என்பதை நினைத்துப் பார்த்துப் பேசு!" என்று சீறினான் குலசேகர பாண்டியன்.

பெரிய பல்லவராயர் அவனை அடக்கி, "மன்னவா! பொறு. படைத் தலைவர் இப்படிப் பேசுவதன் காரணம் எனக்குத் தெரியும்," என்று நீட்டினார்.

"கார்குழலியிடமுள்ள மையல்," என்று விக்ரம பாண்டியன் அவர் வாசகத்தைப் பூர்த்தி செய்தான்.

"காரணத்தைப் பற்றி நாம் ஆராய வேண்டாம். தமிழ்நாட்டுப் பாதுகாப்பு நமக்கு முக்கியம். பாண்டிய நாட்டுக்குத் தெற்கே சோழர்கள் படை இருக்க வேண்டும். சிங்களத்தின் முயற்சிகளைத் தேக்கி நிறுத்த மேலை மங்கலம் சோழநாட்டுக்குத் தேவையா யிருக்கிறது," என்ற பல்லவராயர் குரலில் சிறிது உணர்ச்சியை வரவழைத்துக் கொண்டு உரக்கப் பேசலானார். "அபராஜித பல்லவனே! உமது குலத்தை யோசித்துப் பாரும். கடமையையும் காதலையும் சீர்தூக்கிப் பாரும்," என்றார்.

"பேரமைச்சரே! பெண்கள் சொத்தைப் பறிப்பதில் என்ன கடமை, என்ன பண்பு இருக்கிறதென்று எனக்கு விளங்கவில்லை, உங்கள் நோக்கம் எனக்குத் தெரிகிறது. எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் மேலைமங்கலத்தை நோக்கி என் படைகள் நகரமாட்டா. இது நிச்சயம்!" என்றான் அபராஜிதன்.

"ஒருவேளை எமது படைகள் அனுப்பப்பட்டாலோ?" என்றான் அண்ணன் பல்லவராயன்.

"இதை எதிர்பார்த்தே என் இரு படைத் தலைவர்களையும் பொன்ன மராவதிக்கு அனுப்பிவிட்டேன், இங்கு ஏதாவது தீங்கு நேர்ந்தாலும் சரி, அல்லது தங்கள் படைகள் மேலைமங்கலத்தை நோக்கி நகர்ந்தாலும் சரி, எனது படைத் தலைவர்களிருவரும் புரட்சிப் படை களோடு சிதறிக் கிடக்கும் சிங்களவரையும் திரட்டிக் கொண்டு மேலைமங்கலச் சிற்றரசைக் காத்து நிற்பார்கள்," என்று சபையில் உலவிக் கொண்டே பெருத்த குரலில் பேசிய அபராஜிதன் கடைசியாக எதிரேயிருந்த நால்வரையும் பார்த்து, "கார்குழலியை எந்த ஆபத்திலிருந்தும் காப்பதாகக் கன்னி மாடத்திலிருந்தபோது சபதம் செய்திருக்கிறேன், அந்தச் சபதம் இந்த உயிர் உடலில் இருக்கும் வரை உண்டு," என்றான்.

"உயிர் நீங்கிவிட்டால்?" என்று விசாரித்தான் மன்னன் கோபத்தால் உதடுகள் துடிக்க.

"தங்கள் சிம்மாதனம் நான்கு நாள்கூட நிலைக்காது மன்னவா! கடமை புரியும் ஊழியருக்குப் பெரிய இடத்தி லிருந்து கிடைக்கும் பரிசு எத்தன்மையது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், அத்தனை சுலபமாக என்னை ஒழித்துக் கட்டவும் முடியாது. சந்தேகமிருந்தால் மதுரைத் தெருவில் நான் திரும்பிப் போகும்போது பாரும், மக்கள் எனக்குக் காட்டும் ஆதரவை!"—என்றான் அபராஜிதன்.

"மன்னர் அதைப் பார்க்க முடியாது!" என்றார் பெரிய பல்லவராயர் வறண்ட குரலில்.

"ஏன்?"

"மேலைமங்கலம் சரணடையும் வரை தங்களை இந்த அரண்மனையி லேயே காவலில் வைக்க உத்தேசம்!" என்று உணர்ச்சி சிறிதுமில்லாத குரலில் சொன்ன பல்லவராயர் வாயிலுக்காக ஏதோ சைகை செய்தார். வாளை உருவிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்த சோழப் படைவீரர் நால்வர் அபராஜிதனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

(தொடரும்)

 577

62. தமிழ் மகளின் சாம்ராஜ்யம்

17. 8. 89

கடமைக்காகப் பிள்ளையையே பலி கொடுக்கக்கூடிய நெஞ்சுறுதி வாய்ந்த பெரிய பல்லவராயருக்கு, சிங்களப் படைகளைச் சிதைத்து, தமிழ்நாட்டுக்குப் பெரும் வெற்றியை அளித்த அபராஜிதனைச் சிறை செய்தது எத்தகைய மனத் தாங்கலையும் விளைவிக்கவில்லை. ஆனால், அந்தச் செய்கையால் ஏற்படக் கூடிய விபரீதங்களை எண்ணிப் பார்த்து மட்டும் அவர் மனம் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தது. அபராஜிதனை மக்கள் தெய்வம்போல் பாவிக்கிறார்களென்பதையும், அவன் காவலில் இருக்கிறான் என்பதை அறிந்தாலே புரட்சி ஏற்படுவது நிச்சயமென்பதையும் பெரிய பல்லவராயர் நன்றாக அறிந்தே இருந்தார். அத்துடன் தம்மிடம் சிக்கிக் கொள்ளுமுன்பாக அவன் செய்துள்ள ஏற்பாடுகளால் விளையக்கூடிய அனர்த்தங்களை நினைத்துப் பார்க்கப் பார்க்க, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே இணையற்ற ராஜதந்திரியெனப் பெயர் வாங்கிய பெரிய பல்லவராயர் புத்தியும் பெரிதும் குழம்பி, எத்தகைய தந்திரத்தைக் கையாண்டால் அபராஜிதன் ஏற்படுத்தியுள்ள சிக்கல் தீரும் என்பதை அறியாமல் திண்டாடியது. அபராஜிதனுக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால் அவன் படைத் தலைவர்கள் மீதியுள்ள சிங்களப் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு மேலைமங்கலம் போவார்களென்பதும், மலைநாட்டில் மறைந்து கிடக்கும் வீர பாண்டியனும் அவர்களுடன் சேரலாமென்பதும், இந்த இரண்டு சக்திகள்

சாண்டில்யன்

சேர்ந்தால் மூன்றாவது சக்தியான சிங்களமும் மேலும் உதவிப் படைகளை அனுப்பலாமென்பதும் பெரிய பல்லவ ராயருக்குக் கன திட்டமாகப் புரிந்திருந்தது. இப்படி எதிரி சைன்னியங்கள் திரண்டால் தமிழ்நாட்டில் மீண்டும் குருதி வெள்ளம் பாயும் என்பதில் அவருக்கு லவலேசமும் சந்தேகம் கிடையாது.

இத்தகைய யோசனைகளால் குழம்பிக் குழம்பி ஏதும் செய்ய வகை யறியாமல் திகைத்த பெரிய பல்லவராயர், கடைசியாக, கருணாகரத் தேவனின் உதவியை நாடினார். அவர் வேண்டுகோளின்படியே பாசிப் பட்டணத்திலிருந்து வெகு வேகமாக மதுரை வந்து சேர்ந்த கருணாகரத் தேவன் பெரிய பல்லவராயரை அவரது படுக்கையறையிலேயே சந்தித்தான். அப்பொழுது இரவின் முதல் ஜாமம் முடிந்து கொண்டிருந்தாலும் பஞ்சணையில் உட்கார்ந்த படியே தீவிர யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்த பெரிய பல்லவராயர், பிரயாண உடையைக் களையாமலே தன்னெதிரிலே நின்ற கருணாகரத் தேவன்மீது கவலை நிறைந்த தமது கண்களை நாட்டினார். எந்த அபாய காலத்திலும் கவலைக் குறியைக் காட்டாத பெரிய பல்லவ ராயரின் கண்களில் கவலை மண்டியிருப்பதையும் ஆழ்ந்த யோசனைக்கு அடையாளமாக அவர் முகத்திலிருந்த தினகரனும் சற்று அதிகமாகச் சுருங்கிக் கிடப்பதையும் கண்ட கருணாகரத் தேவன், ஏதோ அவரையும் மீறிய சக்திகளைச் சமாளிக்கவே தம்மை அழைத்திருக்கிறாரென்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டாலும் அப்பேர்ப்பட்ட விஷயம் என்ன வாயிருக்கும் என்பதை அறியாதவனாய்ப் பெரிய பல்லவராயரின் சொற்களை எதிர் பார்த்து நின்றான்.

கருணாகரத்தேவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்த பெரிய பல்லவராயர் அவனை உட்காரச் சொல்லவில்லை. சிறிது நேரம் ஏதோ யோசித்துவிட்டுத் தாமும் பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்து அறையில் அங்குமிங்கும் உலவினார். பிறகு அறைக் கோடியிலிருந்த மஞ்சத்தில் போய் உட்கார்ந்துகொண்டு அறை நடுவே கற்சிலைபோல் நின்று கொண்டிருந்த அந்த வயோதிக வீரனையும் பக்கத்திலிருந்த ஆசனத்தில் அமரச் சொல்லிவிட்டு, சம்பாஷணையைத் துவக்கினார். ''தேவரே! தமிழ் மக்களுக்கே வெறுப்பை அளிக்கக்கூடிய ஒரு காரியத்தைச் செய்திருக்கிறேன்.'' என்று ஆரம்பித்தார் பெரிய பல்லவராயர்.

''பேரமைச்சரே! மக்கள் வெறுக்கத் தக்கதாயிருந்தாலும் தாங்கள் செய்யும் காரியம் அவர்கள் நலனை உத்தேசித்துத்தானிருக்கும். தாய் புகட்டும் மருந்து குழந்தைக்குக் கசப்பாயிருக்கலாம். ஆனால் உடல் நலனுக்கு உகந்தது தானே.''

''இருக்கலாம், தேவரே! ஆனால் மருந்து சாப்பிடும் நேரத்தில் குழந்தை திமிறி உதைக்கத்தானே செய்கிறது,'' என்றார் பேரமைச்சர்.

''அதுபோல்...?'' என்று கேட்டான் கருணாகரத் தேவன்.

''மக்கள் திமிறி எழக்கூடிய காரியந்தான் தேவரே!'' என்றார் பேரமைச்சர்.

''அப்பேர்ப்பட்ட காரியம் என்ன வாயிருக்கும்?'' என்று சந்தேகம் ததும்பிய குரலில் கேட்டான் கருணாகரத்தேவன்.

''அபராஜிதனைக் கைது செய்திருக்கிறேன்!'' என்று அதிர் வெடியை வீசிவிட்டுத் தலையை ஒரு கணம் குனிந்து கொண்டார் சோழப் பேரமைச்சர்.

அதுவரையில் நிதானத்துடனிருந்த கருணாகரத்தேவன் உடலும் லேசாக நடுங்கியது. வயதால் பெரிய

'எங்க ஊரு'க்கார ராமராஜன் தமது ஊரைப் பற்றிக் கூறுகிறார்:

''மதுரைக்கு மிக அருகில் உள்ள நகராட்சி மேலூர். இதுதான் எங்க ஊரு.

இங்க ரெண்டு தியேட்டர் இருக்கு. அதுல ஒரு தியேட்டரில்தான் நான் ஆரம்பத்தில் வேலை பார்த்தேன்.

இந்தியா முழுதுமுள்ள விவசாயிகளுக்கு எங்க ஊரைத் தெரிஞ்சிருக்கும். எங்க ஊர் உழவுக் கலப்பை அவ்வளவு புகழ் பெற்றது.

அழகர் கோயில் அருகில் இருக்கிறது. எங்க ஊரில் குளம் கிடையாது. வாய்க்கால் ஓடுகிறது.

ஒரு விசயத்தைச் சொல்ல மறந்துட்டேன். அதாவது அரசியல். இங்கு காங்கிரஸ் கைதான் ஓங்கி உள்ளது. அடுத்துதான் அ.தி.மு.க., தி.மு.க., மற்ற

ல்லவராயரின் புத்தி சபலித்திருக்குமோ ன்று அவரை ஏற இறங்க ஒரு முறை நாக்கின அவன் கண்கள்.

''அபராஜிதன் தமிழ்நாட்டைப் பரிய ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றி ருக்கிறான். சோழ சாம்ராஜ்யம் சாதிக்க டியாத பெரிய காரியத்தைச் சாதித் ருக்கிறான். அவன் போர்த் தந்திரத்தால் திக ரத்த சேதமின்றிச் சிங்கள ஆதிக்கம் றிக்கப்பட்டது. இதற்கு அவனுக்குப் பரிசு றை,'' என்ற சொற்களை உதிர்த்த தவனின் உதடுகள் லேசாகத் துடித்தன.

''இப்படித்தான் மக்கள் நினைப் ார்கள்?'' என்றார் பேரமைச்சர்.

''வேறு எப்படி நினைக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?'' இதைக் கேட்ட தேவன் குரலில் கடுமை ரணமாக இருந்தது.

''நான் எதையும் எதிர் ார்க்கவில்லை தேவரே! ஆனால் இந்த வெற்றி பயனற்றுப் போகக்கூடாது என்று ட்டும் எதிர்பார்க்கிறேன்,'' என்றார் பெரிய பல்லவராயர்.

கருணாகரத்தேவன் இருமுறை அறையில் அங்குமிங்குமாய் உலவினான். 'பேரமைச்சரே! உங்கள் அபிலாஷைகள் ந்தத் திக்கில் பாய்கின்றன என்பது னக்குப் புரியவில்லை. ஆனால், அவை துவாயிருந்தாலும் தமிழ் மக்களின் அபிமானத்துக்குப் பாத்திரமாயிருக்கும் அபராஜிதனைக் கைது செய்தது மட்டும் சரியான ராஜதந்திரமல்ல என்பது எனக்குத் தெரியும். சிங்களத்தின் ஆதிக்கத்திலிருந்து பாண்டிய மக்களை விடுவிக்க அவன் செய்திருக்கும் தியாகம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. ஆசை இவனுக் கிருந்தால் அவன் பாண்டிய நாட்டு மன்ன னாயிருக்கலாம். நானும் இன்னும் மூன்று படைத் தலைவர்களுமாகச் சேர்ந்து அளித்த மணி மகுடத்தை நிராகரித்தான். பின்பு, நாடு அழைத்ததும் உயிரினும் அதிகமாகத் தான் காதலித்த பெண்ணை விட்டு நாட்டுக்காகப் புரட்சிக் கொடியை உயர்த்தினான். சிங்கள சைனியங்கள் முறியடிக்கப்பட்ட பின்பும் அவன் மன்னனாக வசதியிருந்தது. அதையும் நிராகரித்தான்,'' என்று பேசிச் சற்று நிறுத்தி, பேரமைச்சரைப் பார்த்தான்.

''வெற்றிக்குப் பின் வசதி இருந்ததா?'' ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார் பெரிய பல்லவராயர்.

''ஆம், ஜகத்விசயனோடு இலங்காபுரன் மருமகள் மாதவியையும் நான் சிறை செய்தேன், நினைவிருக்கிறதா உங்களுக்கு?''

''அவளைத்தான் அபராஜிதன் விடுதலை செய்து பத்திரமாகச் சிங்க ளத்துக்கு அனுப்பிவிட்டானே.''

''அவளைப் படகில் ஏற்றும் போது நானும் இருந்தேன். அப்பொழுதும் அவள் அபராஜிதனுக்கு யோசனை சொன்னாள்.''

''என்ன யோசனை?''

''அவள் வார்த்தைகளை அப்படியே சொல்கிறேன் கேளுங்கள்: 'அபராஜிதா! நாட்டை ஆள வேண்டியவன் நீ. உன் வாள் பலம், மக்களிடம் நீ பெற்றுள்ள அன்பு, எல்லாம் உன்னையே மன்னனாகக் குறிக்கின்றன. ஆனால் மணிமகுடத்தைச் சோழர்கள் கையாளான குலசேகரன் தலையில் திணிக்க உதவி புரிகிறாய். இப்பொழுது கூட ஒரு வார்த்தை சொல். நான் சிங்களத்துக்குப் போகவில்லை. மீதி யிருக்கும் சிங்களப் படைகளை ஒன்று சேர்த்து நடத்துவோம். பல்லவராயர் இருவரும் மீண்டும் சோழ நாட்டுக்குச் சவாரி விடுவார்கள்' என்றாள்,'' என்று விளக்கினான் கருணாகரத்தேவன்.

''எங்களிடம் மாதவிக்கு மதிப்பு அதிகம்தான்!'' என்றார் பெரிய பல்லவ ராயர்.

''இது மட்டுமல்ல பேரமைச்

மேலூர்
உழவும் கலப்பை
உலகப் புகழ்
பெற்றது

ட்சிகள். நான் அ.தி.மு.க.வில் இருப்ப ால் எங்களூர்க்காரர்கள் அதிகமாக நான் ார்ந்துள்ள கட்சியில் இல்லாமலா ருப்பார்கள்?

மற்றபடி எங்க ஊரைப் பத்திச் சொல்ல விசேசமா ஒன்னுமில்லை.''

பேட்டி: ராம்

தானும் அபராஜிதனும் சேர்ந்தால் நிக்க முடியாத காரியம் உலகத்தில் நுவுமில்லையென்று நிச்சயமாக ம்பினாள் மாதவி. அபராஜிதன் அவள் டட்டத்தை நிராகரித்தான். பாண்டிய நாட்டு மணிமகுடத்தை மீண்டும் நிராகரித்தான். மாதவியின் யோசனையை அவன் ஏற்றிருந்தால் குலசேகர பாண்டியன் இத்தனை சுலபமாக அரியணையில் அமர்ந்திருக்க முடியாது என்பது தங்களுக்கே தெரியும். கடைசியில் மாதவி கலங்கிய கண்களுடன் படகில் ஏறினாள். படகு நகரும்போது அபராஜிதனைப் பார்த்துக்கொண்டு சென்ற அவள் கண்களில் நீர் தேங்கி நின்றதைப் பார்த்த எனக்கே பரிதாபமாயிருந்தது. மாதவி அபராஜிதன் வாழ்க்கையிலிருந்து மறைந்துவிட்டாள். ஆனால்...''

''கார்குழலி மறையவில்லை!'' என்று முடித்தார் பெரிய பல்லவராயர். அத்துடன் சொன்னார்: ''கார்குழலி அபராஜிதன் வாழ்க்கையில் நுழையுமுன் தியாக அக்கினியில் குளித்தாக வேண்டும். அவன் செய்த தியாகத்தை அவளும் தமிழ் நாட்டுக்காகச் செய்யவேண்டும். அவன் மணிமுடியைத் தூரத் தள்ளினான். அவளும் முடி துறக்க வேண்டும். காதலனுக்கேற்ற காதலியாக அவள் திகழ வேண்டும். பாண்டிய நாட்டுத் தென் எல்லையில், சிங்களத்துக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்கும் இடையே சோழ சைன்னியம் நிற்க இடம் வேண்டும். அந்த இடம் மேலைமங்கலந்தான். அங்கு படையை நிறுத்தாவிட்டால் சிங்களத்தின் தொல்லை தமிழ்நாட்டுக்கு மீண்டும் ஏற்படும். இதைத்தான் சொன்னேன் அபராஜிதனுக்கு. ஆனால், மேலைமங்கலச் சிற்றரசைக் கார்குழலியிடமிருந்து வாங்க அபராஜிதன் இஷ்டப்படவில்லை. அத்துடன் அதன்மீது படை நடத்தப்படுமானால் தன் புரட்சிப் படை அச் சிற்றரசைக் காக்கும் எனவும் மிரட்டினான்...'' என்று சொல்லி, கருணாகரத்தேவனைப் பார்த்தார் பேரமைச்சர்.

உள்ள நிலைமையை ஒரு நொடியில் புரிந்துகொண்டான் கருணாகரத்தேவன். அத்துடன் தான் வரவழைக்கப்பட்ட காரணத்தையும் அறிந்துகொண்டான். அவன் மனத்திலோடிய எண்ணத்தைப் பட்டவர்த்தனமாக எடுத்துச் சொன்னார் பெரிய பல்லவராயர், ''தேவரே! நீரும் சின்னப் பல்லவராயரும் ஒரு முறை மேலைமங்கலம் போய் வாருங்கள். அபராஜிதனுக்காகக் கார்குழலி மணிமகுடத்தைக் கண்டிப்பாகத் துறப்பாள். தமிழ்நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு மேலைமங்கலச் சிற்றரசு மறையவேண்டும் என்பதை அவளிடம் எடுத்துச் சொல்லுங்கள்,'' என்றார்.

பாண்டிய நாட்டின்மீது சோழர் ஆதிக்கம் பலப்படுகிறது என்பதைக் கருணாகரத்தேவன் உணர்ந்துகொண்டாலும் தமிழ்நாட்டின் பாதுகாப்புக்கு அது அவசியம் என்ற நினைப்பால் அன்றிரவே அண்ணன் பல்லவராயனுடன் மேலைமங்கலத்துக்குப் புறப்பட்டு இரண்டு நாள் பயணத்திற்குப் பிறகு மேலை மங்கலத்தை அடைந்தான்.

அப்போது முதுவேனில் தலைதூக்கி, பகற்காலத்தில் உஷ்ணம் அதிகமாயிருந்தாலும் மேலைமங்கலத்தில் மாலை வேளை இன்பமாகவே இருந்தது. வாவிகளும் வண்ண மலர்ச் சோலைகளும் நிறைந்த அந்தச் சிற்றரசுத் தலைநகரத்தின் அந்தி வேளையில் மலர்களில் தாவிச் சென்ற தென்றல் பகலுக்கு மாற்று அளிக்கவந்த இயற்கையின் மகோன்னதப் பரிசாகத் திகழ்ந்தது. மற்றச் சோலைகளிலேயே மலர்கள் சிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன என்றால் கார்குழலியின் அரண்மனைத் தோட்டத்துச் செடிகளிலும் மரங்களிலுமுள்ள வாச மலர்களைப் பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும்? எங்கும் புஷ்பமயம் இதமான தென்றலும், அந்தியின் மயக்கமான வர்ணச் சிவப்புப்

கழுத்து அழகு பெற:

மல்லாந்து படுத்துப் படத்தில் உள்ளது போல் கால்களை வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இரண்டு கைகளையும் பின்பக்கத் தலையில் வையுங்கள். முழங்கைகள் இரண்டையும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைத்துக் கொள்ளுங்கள். அப்படியே கைகளால் தலையை மேலே தூக்குங்கள். இப்போது முதுகை மேலே தூக்காமல் கழுத்தோடு மட்டும்தான் தலையைத் தூக்கி நிறுத்த வேண்டும். சில நிமிடங்கள் அப்படியே இருக்கவேண்டும். பின்பு பழையபடி தலையைத் தரையில் வையுங்கள். இதைத் தொடர்ந்து பத்து முறை செய்தால் கழுத்துப் பகுதியும் புஜங்களும் அழகாகும்.

சேர்ந்து கண்ணுக்கு இணையற்ற விருந்தை அளித்துக் கொண்டிருந்தன. அத்தனை இன்பத்திலும் கார்குழலி துன்பத்தையே அடைந்திருந்தாள். அவள் நந்தவனத்தில் நடந்தபோது, பட்டுப்போல் கீழே பரவிக் கிடந்த புல் தரைகூட அவள் கால்களை உறுத்தின. அதைவிட அவள் நெஞ்சத்தை உறுத்தின பல துன்பங்கள்.

கன்னிமாடத்திலிருந்து அபரா ஜிதனைப் பிரிந்து வந்த நாளாய் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களாகிய சம்மட்டிகள் பல அவள் மனத்தைச் சுக்கல் சுக்கலாக உடைத்தன. வந்த இரண்டே தினங்களில் தந்தையைப் பறிகொடுத்தாள். பாண்டிய ராணியாக மகளைப் பார்க்கத் திட்டமிட்டு அவள் மாளிகையை விட்டோடித் தான் நிர்ணயம் செய்த மணாளனையும் எதிர்த்துப் போரிட்டு விரட்டியடித்த தாலும் அதனாலே மக்களிடையே எழுந்த பேச்சினாலும் மழவராயன் மனமுடைந்து நோய்வாய்ப்பட்டு மரணத்தோடு போரிட்ட சமயத்தில்தான் அவள் அவனைச் சந்தித்தாள். மழவராயன் மரண மடையும்வரை தன் மன ஏமாற்றத்தை அவளிடம் வாயெடுத்துப் பேசவில்லை. ஆனால், மனத்திலோடிய எண்ணங்கள் முகத்தில் பளிச்சிட்டபடியால் 'தந்தை ஏமாற்றத்தால் இறக்கிறார்' என்பதை உணர்ந்த அவள், அவன் இறந்த பிறகும் சொல்லவொண்ணாத் துன்பத்தையே அடைந்தாள். தந்தைக்குத் தந்தையாக உடனிருந்த அடிகளாரால்கூட அவள் துன்பத்தைத் துடைக்க முடியவில்லை. காலக்கிரமத்தில் கார்குழலி கண்ணீர் சிந்துவதை நிறுத்திவிட்டாள். ஆனால் அவள் அழகு முகத்தைப் பார்த்த அடிகளார் அவள் மனம் உள்ளூரக் கண்ணீர் உகுப்பதையும் அவள் சரீரம் இளைத்து உருகுவதையும் கண்டு பெரிதும் நொந்துபோனார். இத்தனைக்கும் காரணமான அபராஜிதனைப் பெரிதும் சபித்தார். துறவியான அவர் உள்ளத்திலே, பெண் பாசம் அதிகமாகப் பிடித்து வாட்டி அவளை எப்படியாவது அபராஜிதனுடன் சேர்த்துவிட வேண்டும் என்ற உறுதி துளிர்த்துக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால் நாளாக ஆக, கார்குழலியின் உறுதி தளர்ந்து கொண்டிருந்தது. போர் முடிந்தவுடன் அபராஜிதன் தன்னிடம் ஓடோடி வருவான் என்று எதிர்பார்த்த அவள் ஏமாற்றமடைந்தாள். தோட்டத்தில் உலாவிய சமயங்களில்கூட, ம[illegible] விருந்த புஷ்பங்கள், 'போடி, பை[illegible] அவன் எங்கே வரப் போகிறான்?' [illegible] சிரிப்பன போலிருந்தது அவளுக்கு. அ[illegible] மனம் இத்தகைய சிந்தனைகள[illegible] அலைக்கப்பட்டுக் கிடந்த சமயத்தில் த[illegible] கருணாகரத் தேவனும் அண்ணன் பல்லவ[illegible] ராயனும் மேலை மங்கலத்தை அடைந்தார்கள்.

மேலைமங்கலத்து ராணியான கார்குழலி அவர்களை மழவராயன் அறையிலேயே சந்தித்தாள். அந்தச் சந்திப்பின்போது வெளியிட்ட விவகாரங் களைக் கண்ட அடிகளார் பெரிதும் வெகுண்டு தாம் துறவியென்பதையும் உலக விஷயங்களுக்கும் தமக்கும் சம்பந்தம் ஏதும் கிடையாதென்பதையும் மறந்து பல முறை எரிந்து விழுந்தார். "இந்தச் சிறுமியின் சொற்பப் பிதுரார்ஜிதத்தைப் பறிக்கச் சோழப் பேரரசுக்கு வெட்க மாயில்லையா? தமிழ்நாட்டின் நன்மையில் இந்தப் பெண்ணுக்கு அக்கறையில்லை யென்று பேரமைச்சர் கருதுகிறாரா?" என்று சீறினார் அடிகளார்.

"அக்கறை இருக்கிறது என்ற காரணத்தினால்தான் நாங்கள் தூது வந் தோம்!" என்று சாந்தப்படுத்த முயன்றான் கருணாகரத்தேவன்.

"இல்லாவிட்டால் படைகளை அனுப்பி இந்தச் சிறுமியுடன் போர் செய்திருப்பீர்களோ?" என்று இகழ்ச்சியுடன் விசாரித்தார் அடிகளார்.

"அந்த யோசனையும் இருந்தது அடிகளாரே! அதற்கு இடமில்லாமல் செய்துவிட்டான் அபராஜிதன். மேலை மங்கலத்தின்மீது கையை வைக்கும் பட்சத்தில் அதைக் காத்து நிற்கும்படி தனது புரட்சிப் படைக்கு உத்தர[illegible] விட்டிருக்கிறான்!" என்றான் கருணாகரத் தேவன்.

"அந்த அசந்தர்ப்பத்தினால்[illegible] தான் இந்தத் தூது போலிருக்கிறது[illegible]" என்றார் அடிகளார் மீண்டும்.

"ஆமாம் அடிகளாரே! தமிழ[illegible] கள் நன்மைக்கு எது அவசியமானாலு[illegible] அதைச் செய்யப் பெரிய பல்லவராய[illegible] தயங்க மாட்டார் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமல்ல. சோழப் படைகள் மேலைமங்கலத்தை நோக்கி நகர்ந்தால் புரட்சிப் படைகளும் மீதியிருக்கும் சிங்களப் படை வீரரும் அவன் உதவிக்கு

வருவார்கள். வீரபாண்டியனுக்கு அபயம் அளித்திருக்கும் மலைநாட்டு மன்னனும் உங்கள் கட்சியில் சேரலாம்; சிங்களமும் உதவிப்படை அனுப்பலாம். மீண்டும் பலமான போர். மக்கள் ரத்தம் ஆறாக ஓடும். இதை அபராஜிதனே சொல்லி மிரட்டினான். பெரிய பல்லவராயர் மிரட்டலுக்குப் பயப்படவில்லை. இன்னொரு யுத்தத்தால் மக்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய கஷ்டத்தை நினைத்துப் பயப்படுகிறார். ஆகையால் மேலை மங்கலத்து ராணியிடம் அந்த அரசை யாசிக்க எங்களை அனுப்பியிருக்கிறார்,'' என்று அடிகளாரைப் பார்த்துச் சொல்லிய கருணாகரத் தேவன் கார்குழலியைப் பார்த்துப் பேசலானான். ''மழவராயன் மகளே, கேள். நான் அபராஜிதனின் நெருங்கிய நண்பன். அவனுக்குப் பாண்டிய நாட்டின் மணிமகுடத்தை அளித்தேன். அவன் அதை உதறினான். அவன் உதறியதால் தமிழ்நாட்டின் இரு பெரும் படைத் தலைவர்கள் உயிரிழக்க நேரிட்டது. அவர்கள் தலைகளை மதுரை வாசலில் கழுகுகள் கொத்தின. அதற்காகக்கூட நான் வருந்தவில்லை. நாட்டுக்காகத் தலையிழப்பது வீரர்கள் கடமை. பிறகு உன்னை வீரபாண்டியனுக்குத் திருமணம் பேசினேன். எதனால்? அபராஜிதனிடம் வெறுப்பினாலா? அல்ல, மகளே! கடமைக்குத் தலை வணங்கினேன். இப்பொழுதும் அந்தக் கடமைதான் இங்கு அனுப்பியிருக்கிறது. அதனால்தான் வந்தேன். யோசித்துப் பார்! இந்தச் சிற்றரசை யார் சிருஷ்டித்தது? இந்தச் சிற்றரசைக் காப்பாற்ற உன்னால் முடியுமா? திரும்பத் திரும்ப இது தாக்கப்பட்டு மக்கள் சதா ...திலிருப்பதைவிடச் சோழ ...ப்பில் நல்வாழ்வு ...வா? உன் மக்கள் ...ளையவிட அதிகமாக ... அபராஜிதனுக்காக ...மகளே, தயவு செய்!''

கார்குழலி நீண்ட நேரம் பதில் ...லை. அவள் மேலைமங்கலத்தைப் ...நினைக்கவில்லை. தமிழ்நாட்டைப் ...நினைக்கவில்லை. அபராஜிதன் ...காகச் சிறையிருப்பதை நினைத்தாள். அவள் கண்களில் கிளம்பிய நீர்த் துளிகள் கன்னங்களில் வழிந்தோடின. வெகுநேரம் எங்கோ எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் பார்வையும் கண்களிலிருந்து உகுத்த நீரும் கடின சித்தனான அண்ணன் பல்லவராயனைக்கூடக் கலக்கிவிட்டது. கடைசியில் மெல்லக் கேட்டாள்: ''மேலைமங்கல முடியை நான் துறக்கும் பட்சத்தில் அவரை விடுதலை செய்வீர்களா?'' என்று.

அண்ணன் பல்லவராயன் எழுந்திருந்து இரண்டு பட்டுச் சீலைச் சுருணைகளை அவளிடம் அளித்தான். ''மகாராணி! இதிலொன்று, தாங்கள் மணிமகுடம் துறக்கக் கையெழுத்திட வேண்டிய ஒப்பந்தம். இன்னொன்று, அபராஜிதன் விடுதலைப் பத்திரம்!'' என்றான்.

கார்குழலி ஒரு வினாடி அடிகளாரைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். மறு வினாடி பட்டுச் சீலைச் சுருள்களிரண்டையும் பிரித்துப் படித்துவிட்டு சுருள்களொன்றில் பக்கத்திலிருந்த மயிலிறகால் கையொப்பம் இட்டு மற்றொன்றை மடியில் வைத்துக் கொண்டாள். அதே சமயத்தில் தலையில் பட்டையாகச் சுற்றிச் சென்ற வைரங்கள் பதித்த மணி முடியையும் எடுத்துக் கருணாகரத் தேவன் கைகளில் ஒப்படைத்தாள். அதை வாங்கிய கருணாகரத்தேவன் கரங்கள் நடுங்கின.

இரண்டு தினங்களுக்கெல்லாம் மதுரை மாளிகைச் சிறையிலே கார

இடுப்பு அழகாக...

குப்புறப் படுங்கள். தாடை தரையைத் தொட வேண்டும். கைகளை உடம்போடு இணைத்துப் பின்பக்கமாக நீட்டி வையுங்கள். முன் கைகள் தரையில் பதிந்து இருக்க வேண்டும். பின் கால்களைச் சேர்த்து, தொடைக்குக் கீழேயுள்ள கால்களை மட்டும் அப்படியே முடிந்த அளவுக்கு மேலே தூக்கி மூன்று வினாடிகள் நிறுத்துங்கள். பின்பு மெதுவாகக் கால்களைத் தரையில் இறக்கி வையுங்கள். தொடர்ந்து பத்து முறை செய்தால் இடுப்பும் அதற்குக் கீழேயுள்ள உடம்பும் அழகாகும்.

தொகுப்பு: ராம்சந்த்.
படங்கள்: சைதை மணி
நடிப்பு: சிந்து

குழலியின் கரங்களிலிருந்து தன் விடுதலைப் பத்திரத்தை வாங்கிப் பார்த்த அபராஜிதன் கைகளும் நடுங்கின. ''என்ன காரியம் செய்தாய் கார்குழலி! ராஜ்யத்தையே தியாகம் செய்து விட்டாயே!'' என்றான் அபராஜிதன்.

''பெண்களுக்குக் கணவன் தானே சகல சாம்ராஜ்யமும்? ஆகையால் இந்த ராஜ்யத் தியாகம் ஒரு பெரிதா?'' என்றாள் கார்குழலி.

பதில் சொல்லத் தெரியாமல் தயங்கிய அபராஜிதனின் உதவிக்கு வந்தார் உள்ளே நுழைந்த பெரிய பல்லவ ராயர், ''தமிழ் மகள் பண்பு அத்தன்மையது. அபராஜிதா, அதை உன் போன்ற பிடிவாதக்காரனாலும் உடைக்க முடியாது,'' என்றார்.

''கார்குழலி! உன் ராஜ்யத்தைக் காக்க நான் சிறைப்பட்டேன். என்னைச் சிறை மீட்க நீ ராஜ்யத்தைத் துறந்தாய். இது என்ன நியாயம்?'' என்றான் அபராஜிதன்.

''காதல் நியாயம், கடமையின் நியாயம்,'' என்று சொல்லிச் சிரித்தார் பேரமைச்சர்.

இது நடந்த சில நாட்களுக்கெல்லாம் மதுரை அமர்க்களப்பட்டது. அபராஜிதனுக்கும் கார்குழலிக்கும் பெரிய பல்லவராயரே முன்னின்று திருமணத்தை நடத்தி வைத்தார். திருமணம் முடிந்து தம்பதிகள் புறப்படும் சமயத்தில் நீண்ட ஓலைச் சுருளொன்றைப் பெரிய பல்லவ ராயர் கார்குழலியிடம் நீட்டினார்.

''இது என்ன?'' என்று கேட்டாள் கார்குழலி.

''என் பெண்ணுக்குச் சீதனம்!'' என்றார் பேரமைச்சர்.

பிரித்துப் படித்த கார்குழலி அசந்து போனாள். ''என்ன, கன்னிமாடக் கோட்டையை எனக்கு அளித்து விட்டீர்களே!'' என்றாள்.

''குழந்தாய், உன் வாழ்க்கையைப் பக்குவப்படுத்திய இடம் அது. அங்கேயே உன் வாழ்க்கை வளப்படட்டும்!'' என்றார் பேரமைச்சர். அத்துடன், ''மகளே! அபராஜிதனை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள். அவன் புரட்சிப் படை இனி பாண்டிய சைன்னியத்தில் சேர்ந்து விடும். இருந்தாலும் அவன் படைத் தலைவர்களான காரியையும் மார்க்கியனையும் இன்னும் சில வீரர்களையும் கன்னிமாடக் கோட்டைக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன். அங்கும் நீ ராணி போலவே இருக்கலாம். உனக்குத் துணையாக மீண்டும் அபராஜிதன் வாள் உறையிலிருந்து உருவப்படும் அவசியம் வரும். தற்சமயம் அது உறைக்குள் போகட்டும்!'' என்று சொல்லி வழியனுப்பினார்.

முதுவேனில் முதிர முதிர இராக் காலமும் இன்பமயமாகிக்கொண்டு வந்தது.

கன்னிமாடத்தின் பள்ளியறையிலே சாளரத்துக்காக நின்ற கார்குழலியின் உள்ளத்திலே சாந்தி நிலவிக் கிடந்தது. அந்தச் சாந்தியுடன் அந்த அறையிலும் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவிக் கரையிலும் நிகழ்ந்த பல நிகழ்ச்சிகள் இதயத்திலே தோன்றி இன்ப உணர்ச்சி அலைகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. பின்னாலிருந்து 'டக்' என்று சாத்தப்பட்ட அறைக் கதவின் சத்தம் அவள் சிந்தனையை அரை வினாடி கலைத்தது. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அவள் இடையைத் தழுவிச் சென்ற ஒரு முரட்டுக் கரம், அவள் இன்ப வேதனையை விவரிக்க இயலாத உச்ச நிலைக்குக் கொண்டு செல்லவே அவள் லேசாகச் சற்று அசைந்தாள். அடுத்த வினாடி அவள் கழுத்தில் பதிந்த முகமும் அந்த மற்றொரு கையும்... சே, சே! அந்த நிலையை நினைத்துப் பார்க்க மனம்கூட வெட்கப் பட்டது. பின்னால் ஒரு முறை நாணத்துடன் திரும்பி அபராஜிதனைப் பார்த்தாள் கார்குழலி. பிறகு லேசாகச் சிரித்தாள் அவள். மேற்கொண்[illegible] தொடர்ந்த [illegible] வெளியேயிருந்த [illegible] புஷ்பங்கள், [illegible] கெட்டவளே' எ[illegible] பார்த்து நகைத்து, [illegible] வெட்கத்தால் தங்க[illegible] முகங்களை இலைகளி[illegible] கொண்டன. வானவெளியி[illegible] பிறைமதிகூட மேகவஸ்திரத்த[illegible] முகத்தை மறைத்துக் கொண்ட[illegible]

(முற்றும்)

இது என்ன 'க'?
விவரம் அடுத்த
இதழில்.

க